

Getuigenissen over ervaringen voor de rechterstoel van Christus

Deel I

DE KERK VAN ALMACHTIGE GOD

Inhoudsopgave

1. Ik bof dat ik dienst mag doen voor God
2. Tijdens de beproeving van de dood
3. De beproeving van de contrastvormer
4. De beproeving van de afstammelingen van Moab
13. De bevrijding van het hart
18. Na de leugens
19. Een laag kaliber is geen excuus
21. Ik heb geleerd om mensen op de juiste manier te behandelen
23. Ik begrijp eindelijk wat het betekent om mijn plicht te vervullen
25. Mijn hart geven aan God
26. De beloning voor het vervullen van je plicht
27. Hoe je tegen je plicht moet aankijken
28. Hoe je naar je plicht moet kijken
29. Het berouw van een officier
31. Ik hou me aan mijn plicht
32. Mijn geest bevrijd
33. De ketenen van roem en winst
34. Het voelt goed om mijn vermomming af te doen
35. Toen ik nog faam en fortuin najoeg
36. Bevrijd van roem en rijkdom
37. Gods woorden hebben mijn ziel wakker geschud
40. Een remedie tegen jaloezie
41. Jaloezie vervangen door edelmoedigheid
43. Ik werd bevrijd door egoïsme los te laten
45. Leven voor God
47. Kunnen allemansvrienden Gods redding verwerven?
52. Vaarwel, allemansvriend!
53. De banden losser maken
54. Een spirituele strijd
55. De ketenen der slavernij verbreken
57. Aangeven of niet

61. De waarheid heeft me de weg gewezen
62. Opstaan na te hebben gefaald
63. Wie zegt dat een arrogante gezindheid niet kan worden veranderd?
66. Hoe ik mijn arrogante inborst heb veranderd
67. Een beetje menselijke gelijkenis naleven is echt geweldig
69. Weer op het juiste pad komen
73. Redding door God
75. Mijn beproeving
78. Lessen geleerd door beproeving
80. Je jeugd doorbrengen in de gevangenis
81. Lijden en beproevingen zijn Gods zegeningen
82. Marteling in de ondervragingskamer
83. Satans verleidingen overwinnen
84. Onbreekbaar geloof
85. Een tijd van brute marteling
86. Dag na dag in een gevangenis van de CCP
87. De wrede martelingen heeft mijn geloof versterkt

1. Ik bof dat ik dienst mag doen voor God

Door Gensui, Zuid-Korea

Almachtige God zegt: “**Waardoor is Gods vervolmaking van de mens bereikt? Door Zijn rechtvaardige gezindheid. Gods gezindheid bestaat in de eerste plaats uit rechtvaardigheid, toorn, majesteit, oordeel en vloek en Zijn vervolmaking van de mens komt voornamelijk door oordeel**” (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). “**Vóór de tijd van de dienstdoeners, begreep de mens niets van het najagen van het leven, wat het betekent om in God te geloven, of van de wijsheid van Gods werk, noch begreep hij dat Gods werk de mens kan testen. Vanaf de tijd van de dienstdoeners tot en met vandaag, ziet de mens hoe wonderbaarlijk het werk van God is, het is ondoorgrondelijk voor de mens en hij kan zich met zijn hersenen niet voorstellen hoe God werkt en ziet ook hoe klein zijn gestalte is en dat te veel van hem ongehoorzaam is. Toen God de mens vervloekte, was het om zodoende een effect te bereiken en heeft Hij de mens niet ter dood gebracht. Hoewel Hij de mens vervloekte, deed Hij dat met woorden en de mens onderging Zijn vloeken niet echt, want wat God vervloekte was de ongehoorzaamheid van de mens en dus, waren de woorden van Zijn vloeken ook om de mens volmaakt te maken. Of God de mens nou oordeelt of vervloekt, beide maken de mens volmaakt: beide zijn om zodoende wat onzuiver is in de mens volmaakt te maken. Op deze manieren wordt de mens gelouterd en wordt datgene wat er aan de mens ontbreekt volmaakt gemaakt door Zijn woorden en werk. Elke stap in Gods werk, of het nu gaat om harde woorden of oordeel of tuchting, vervolmaakt de mens en is absoluut passend. Door de eeuwen heen heeft God nooit werk gedaan zoals dit. Heden werkt Hij in jullie, zodat jullie Zijn wijsheid hebben gewaardeerd. Hoewel jullie van binnen wat pijn hebben geleden, voelen jullie harten standvastig en in vrede. Het is jullie zegen om te kunnen genieten van deze fase van het werk van God. Ongeacht wat jullie in de toekomst kunnen bereiken, is alles liefde wat jullie vandaag de dag zien van Gods werk in jullie. Als de mens Gods oordeel en loutering niet ervaart, zullen zijn daden en vurigheid altijd aan de buitenkant zijn en zal zijn gezindheid altijd onveranderd blijven. Telt dit als door God gewonnen zijn?**” (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Deze woorden van God ontroeren me zeer. Ik kan voelen dat Gods oordeels- en tuchtigingswerk volledig is bedoeld om de mensheid te zuiveren en te redden. Ik wil enig inzicht delen in de eerste beproeving die ik onderging nadat ik Gods werk van het oordeel in de laatste dagen had aanvaard. Dat was de beproeving van de dienstdoeners.

Op een dag in februari 1991 woonde ik zoals altijd een bijeenkomst bij toen een broeder blij tegen ons zei: “De Heilige Geest heeft woorden uitgesproken.” Toen begonnen de broeders en zusters te lezen: **“Lof heeft Sion bereikt en Gods woonplaats is tevoorschijn gekomen. De glorieuze heilige naam, door alle volken verheerlijkt, verspreidt zich. O, Almachtige God! Het Hoofd van het universum, Christus van de laatste dagen – Hij is de schijnende Zon die is opgekomen boven de berg Sion, die majesteitelijk en groots boven het hele heelal uittorent ...”** “U hebt een groep overwinnaars gemaakt en Gods managementplan vervuld. Alle volken zullen bij deze berg samenstromen. Alle volken zullen knielen voor de troon! U bent de enige ware God en u verdient glorie en eer. Alle glorie, lof en gezag komen de troon toe!” (‘Hoofdstuk 1’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Hoewel ik dat niet helemaal begreep toen ik het hoorde, voelde ik dat het heel speciaal en heel ontroerend was en dat geen mens zulke woorden had kunnen spreken. Ik was er zeker van dat die woorden van God waren gekomen, dat ze de uitspraken van de Heilige Geest waren. Daarna, werden de woorden van de Heilige Geest continu hoofdstuk voor hoofdstuk naar onze kerk gestuurd. Die woorden openbaarden veel waarheden van geloof en mysteries van de Bijbel. Ze maakten voor ons ook de weg vrij om de waarheid te praktiseren en het leven binnen te gaan. Gedurende die tijd hielden we bijna elke dag bijeenkomsten om de woorden van de Heilige Geest te lezen. Het was heel versterkend en voedzaam voor mijn hart. Iedereen ging op in vreugde en verrukking en voelde zich heel gezegend. We dachten allemaal dat we tot de eersten behoorden die voor God waren verheven, dat we de overwinnaars waren die God zou maken, dat we vast een zeker een aandeel zouden hebben in het hemelse koninkrijk, en dat we geschikt zouden zijn om Gods beloftes en zegeningen te ontvangen. Vol geloof putten we onszelf allemaal uit voor God. Sommigen kopieerden als een bezetene de woorden van de Heilige Geest. Anderen zetten ze op muziek om er hymnes van te maken. Onze omstandigheden waren toen ook heel moeilijk. Een groot aantal broeders en zusters werd gearresteerd tijdens bijeenkomsten. Ik was niet verlegen of bang, maar ik bleef me enthousiast uitputten voor God.

Net toen ik was vervuld met hoop om te worden gezegend en het hemelse koninkrijk binnen te gaan, sprak God nieuwe woorden uit die voor ons de beproeving van de dienstdoeners inluiden. Op een dag in oktober werd me gevraagd om naar een kerkbijeenkomst 40 kilometer verderop te gaan om nieuwe woorden op te halen die door de Heilige Geest waren uitgesproken. Ik dacht dat er fantastisch nieuws moest zijn, dus ik fietste vol enthousiasme naar de bijeenkomst, terwijl ik neuriede en barstte van de energie. Bij aankomst zag ik tot mijn verbazing dat mijn broeders en zusters bezorgd keken en allemaal hun hoofd lieten hangen. Een broeder zei tegen me: “De Heilige Geest heeft woorden uitgesproken. God zegt dat we allemaal dienstdoeners zijn.” Een zuster, met haar ogen vol tranen, zei: “We zijn allemaal dienstdoeners. De Chinezen zijn er

alleen om dienst te doen. We krijgen helemaal geen zegeningen.” Ik kon niet geloven dat het waar was. Ik haastte me om de woorden van de Heilige Geest te lezen en las dit van God: **“Jullie zullen moeten inzien dat, afgezien van mijn eerstgeboren zonen en mijn volk, alle anderen in China het nageslacht vormen van de grote rode draak en moeten worden verworpen. Jullie zullen moeten beseffen dat China immers een natie is die door mij is vervloekt, en enkele van mijn mensen daar zijn niet meer dan diegenen die ten dienste staan van mijn toekomstig werk. Om het anders te zeggen, afgezien van mijn eerstgeboren zonen is er niemand anders – ze zullen allemaal vergaan. Denk niet dat ik te extreem ben in mijn daden – dit is mijn bestuurlijke decreet. Degenen die mijn vloek ondergaan zijn het voorwerp van mijn haat, dat is zeker”** (‘Hoofdstuk 95’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik dat had gelezen, was ik sprakeloos. Dienstdoeners kwamen vaak voor in de woorden van de Heilige Geest. Ik had altijd gedacht dat daar de ongelovigen mee werden bedoeld. Maar nu bleek dat het om ons ging. Er stond dat de Chinezen dienstdoeners zijn die worden vervloekt door God. Als ze hun dienst hebben voltooid, worden ze in de bodemloze put geworpen. Ik voelde mijn hele lichaam verslappen. Ik had nooit gedacht dat ik een dienstdoener was. Waren al die jaren van geloof voor niets geweest? Niet alleen zou ik niet worden gezegend in het koninkrijk van de hemel, maar ik zou in de bodemloze put worden geworpen. Het was alsof ik in de afgrond was gegooid. Ik voelde me ellendig, en klachten begonnen de kop op te steken. Ik dacht eraan hoe ik mijn studie had opgegeven om de Heer te volgen, hoe de mensen van de wereld me hadden bespot, hoe mijn vrienden en familie het niet konden begrijpen, hoe de CCP ons vervolgde en hoe ik meerdere keren op het nippertje aan arrestatie was ontsnapt. Maar ik was nooit teruggedeinsd. In plaats daarvan bleef ik me uitputten en offers brengen. Ik had zoveel geleden dat ik dacht dat ik het hemelse koninkrijk zou kunnen binnengaan om van zegeningen te genieten, maar nu was ik een onbeduidende dienstdoener. Ik snapte er niets van. Ik bleef daar even zitten en zuchtte wanhopig. Andere broeders en zusters lieten hun hoofd hangen. Sommigen pinkten tranen weg, anderen bedekten hun gezicht en begonnen hardop te huilen, en sommige broeders begonnen zelfs luidkeels te jammeren.

Toen ik na de bijeenkomst naar huis ging, had ik nauwelijks de kracht om te fietsen. Ik vroeg me de hele tijd af: hoe kan ik een dienstdoener zijn? Hoe meer ik erover nadacht, hoe onrechtvaardiger ik het vond en mijn tranen bleven maar komen. Thuis had ik nergens zin in. Ik liet mijn hoofd hangen en wilde met niemand praten. Zelfs ademen was vermoeiend. Ik kon mezelf er niet bij neerleggen dat ik een dienstdoener was die aan het einde niet zou worden gezegend.

Hoofdstuk na hoofdstuk van Gods woorden werden uitgegeven. Ik las ze allemaal gretig, in de hoop dat Zijn woorden zouden aangeven dat mijn einde zou kunnen worden veranderd. Niet alleen zag ik niets over de zegeningen waarop ik hoopte, maar het was allemaal één hardvochtig oordeel. Enkele van Gods woorden in het bijzonder zeiden: **“Degenen die diensten leveren en degenen die de duivel toebehoren zijn doden zonder geest en moeten tot niets worden vernietigd. Dit is een mysterie van mijn managementplan; het is iets in mijn managementplan dat de mensheid niet kan doorgronden, maar ik heb het wel aan iedereen openbaar gemaakt. Degenen die mij niet toebehoren zijn tegen mij; degenen die mij wél toebehoren zijn verenigbaar met mij. Dit staat volledig buiten kijf en het is het principe van mijn oordeel over Satan. Dit principe moet aan iedereen bekend zijn, zodat men mijn rechtvaardigheid en billijkheid kan zien – allen die van Satan komen zullen worden geoordeeld, verbrand en tot as worden gemaakt. Dit is ook mijn toorn en het geeft dieper inzicht in mijn gezindheid”** (‘Hoofdstuk 108’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Nadat zij mij vandaag gediend hebben, moeten zij allemaal vertrekken! Blijf niet in mijn huis, wees niet schaamteloos en wees geen profiteur. Degenen die tot Satan behoren zijn allemaal zonen des duivels die voor immer zullen omkomen”** (‘Hoofdstuk 109’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik zag dat God over dienstdoeners oordeelde en ze vervloekte, verloor ik alle hoop en voelde het echt alsof ik recht in de bodemloze put was gevallen. Ik kan dat gevoel van ellende niet eens omschrijven. Ik dacht aan hoe ik pas nog Gods omhelzing en Zijn liefde had gekoesterd, maar nu was ik verworpen, veroordeeld en vervloekt door God en in de bodemloze put geworpen. Ik zonk weg in de loutering van ellende en werd heel negatief. Ik had geen energie om te bidden, naar hymnes te luisteren of Gods woorden te lezen. Ik kreeg zelfs spijt van alles wat ik eerder had gedaan en opgeofferd. Als ik had geweten dat het zo zou aflopen, had ik een uitweg opengelaten, maar nu had ik niets meer. Als mijn ongelovige vrienden en familieleden wisten dat ik een dienstdoener was die met lege handen zou komen te staan, zouden ze me dan niet enorm bespotten? Hoe kon ik mijn gezicht laten zien? Wat kon ik doen? Toen ik daarover nadacht, voelde ik me berispt. Terugdenkend aan mijn jaren van geloof, besepte ik dat ik flink had geleden, maar ook veel van Gods genade en zegeningen had genoten. Vandaag was ik verheven door God om Zijn nieuwe woorden te horen, en ik had veel mysteries en waarheden geleerd. Ik kon God hoe dan ook niet verlaten.

Broeder, hoe kon je dat lijden achter je laten? Tijdens een bijeenkomst lazen we eens deze woorden van God: **“Ik verlang alleen dat jullie mij al jullie kracht bieden met jullie hele hart en geest en naar jullie beste vermogen. Of het nu vandaag of morgen is, of jullie nu iemand zijn die mij van dienst is of iemand die zegeningen verwerft, jullie zullen allemaal jullie**

hoeveelheid kracht voor mijn koninkrijk moeten inzetten. Dit is een verplichting die alle geschapen mensen op zich moeten nemen en het moet op deze manier worden gedaan en uitgevoerd. Ik zal alle dingen mobiliseren om dienst te verlenen zodat de schoonheid van mijn koninkrijk eeuwig nieuw wordt gemaakt, en zodat mijn huis harmonieus en verenigd wordt. Het wordt niemand toegestaan mij te trotseren; ieder die dat doet zal het oordeel ondergaan en worden vervloekt” (‘Hoofdstuk 100’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De kerkleider communiceerde toen ook over die woorden. “Veel mensen vinden het beschamend om dienstdoener te zijn, maar dat is helemaal onjuist. Dat we God nu kunnen dienen is door Hem voorbestemd, en sterker nog, God heeft ons daartoe uitverkoren. In feite is de opperste en almachtige God dienen best eervol! Wij zijn mensen die zo diep door Satan zijn verdorven en in het aangezicht van God zijn we allemaal slechts kleine schepseltjes. Wie is er geschikt om God te dienen? Van de hele mensheid zijn wij degenen die God heeft gekozen om Hem te dienen. We hebben veel gewonnen en dit is echt een grote verheffing door God. Dit is de eerlijkste uitspraak, en als je dit niet kunt begrijpen, ben je onredelijk arrogant. Laat me je in alle eerlijkheid vertellen: God heeft ons toegestaan – ons, die het aan iedere menselijkheid ontbreekt – om Hem te dienen. Maar weet je wel hoeveel vernedering Hij heeft ondergaan? Iedere dag wordt Hij geconfronteerd met verdorven mensen als wij, maar wie van ons heeft ooit gedacht aan de grote vernedering die God heeft ondergaan? We komen altijd in opstand tegen Hem en trotseren Hem, we beoordelen Hem op basis van onze eigen ideeën en fantasieën en we hebben Zijn hart gebroken. Hoeveel pijn heeft God geleden? Hoor mij als ik zeg dat we vol zijn van verdorven gezindheid en dat we niet voldoen aan Zijn eisen, als we Hem dienen. Na dergelijk gedrag zijn we niet eens meer geschikt om God te dienen. Hoe kunnen we geschikt zijn om Zijn volk te zijn?” Die woorden schudden me wakker. God is de Schepper en Hij is de Allerhoogste. Ik ben onbeduidend en nietig, dus God toont Zijn barmhartigheid door me te verheffen en dienst voor Hem te laten doen. Maar ik kende mijn eigen identiteit of status niet. Ik had geen zin om voor God zo’n onbeduidende dienstdoener te zijn. Ik was heel arrogant en onredelijk. Zelfs toen ik enthousiast werkte, offers bracht en me uitputte, was het alleen om te worden gezegend en van de zegeningen van het hemelse koninkrijk te genieten. Gods woorden van beloftes en zegeningen voor de mensheid hadden me zeer gemotiveerd, en ik bleef doorgaan, zelfs toen de CCP met vervolging dreigde. Maar toen ik Gods woorden had gelezen dat we dienstdoeners waren die in de bodemloze put zouden worden geworpen, begon ik te klagen en God de schuld te geven. Ik wilde God zelfs verraden en verlaten. Wat was ik nou voor ware gelovige? Wat ik had gegeven, mijn offers en mijn inzet, was allemaal bezoedeld door mijn motieven en bijbedoelingen. Ik wilde zegeningen verwerven, God te slim af zijn en met God onderhandelen. Ik was heel egoïstisch en verachtelijk. Ik had veel genoten van Gods genade en zegeningen, het voeden en begieten door Zijn woorden, maar ik wilde Hem

verraden zodra het leek alsof ik niet zou worden gezegend. Het ontbrak mij volledig aan geweten en verstand. Die gedachte vulde me met spijt en zelfverwijt. Ik was het nageslacht van de grote rode draak. Ik was van Satan en niet van Gods huis. Zelfs mijn geloof was een verlangen naar zegeningen. God is heilig en rechtvaardig, en Zijn gezindheid duldt geen belediging. Op basis van mijn gedrag en houding tegenover God was ik het niet eens waard om een dienstdoener te zijn. God had me lang geleden moeten verdoemen en naar de hel moeten sturen. God strafte me niet, maar liet me gewoon doorademen zodat ik een kans had om Zijn uitspraken te horen, Zijn voeding voor het leven te aanvaarden en dienst te doen voor God, de Allerhoogste. Dat was een buitengewone verheffing, en ik moest God danken. Welk recht had ik om te klagen? Ik wist dat ik voor God goed dienst moest doen.

Eind november ontvingen we meer nieuwe woorden van God. Almachtige God zegt: **“Nadat ik ben teruggekeerd naar Sion, zullen de mensen op aarde mij blijven prijzen zoals in het verleden. Die trouwe dienstdoeners zullen als altijd blijven wachten om mij te dienen, maar hun functie zal ten einde moeten komen. Het beste dat ze kunnen doen is nadenken over de omstandigheden van mijn aanwezigheid op aarde. In die tijd zal ik catastrofes brengen over hen die rampspoed lijden; toch gelooft iedereen dat ik een rechtvaardige God ben. Ik zal die trouwe dienstdoeners zeker niet straffen, maar hen alleen mijn genade laten ontvangen. Want ik heb gezegd dat ik alle boosdoeners zal straffen, en dat degenen die goede daden verrichten het materiële genot zullen ontvangen dat ik schenk, waaruit blijkt dat ik de God Zelf ben, die gerechtigheid is en trouw”** (‘Hoofdstuk 120’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik zag dat God ons helemaal niet had verlaten, en dat Hij ons niet strafte omdat we het nageslacht van de grote rode draak waren. God stond nog steeds toe dat we toegewijde dienstdoeners voor Hem waren die Hem op aarde eerden. Dat gaf me een warm gevoel en ik kreeg veel energie. Ik was ervan overtuigd dat dienst kunnen doen voor God betekende dat ik door Hem werd verheven en dat het een zegening was. Gedurende die tijd, zongen we de hymne ‘Het is ons geluk om God te dienen’ tijdens elke bijeenkomst. “Alleen door het oordeel van Gods woord zien we dat we verdorven zijn. Gevuld met een doel om te worden gezegend, hoe kunnen we het verdienen om voor God te leven? Ongeschikt om de hemel te betreden, met Gods gratie doen we dienst aan Hem. O, bij de gratie Gods doen we dienst en dienst doen is ons geluk. Of ik nu zegeningen ontvang of tegenslagen onderga, ik ben bereid om tot het einde dienst te doen” (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’).

Toen we eenmaal blij waren om dienstdoeners te zijn en bereid waren om dienst te doen voor God, sprak Almachtige God nieuwe woorden uit. Dit was op 20 februari 1992. Hij verhief ons tot mensen van het koninkrijk en bracht de beproeving van de dienstdoeners tot een einde. **“De situatie is niet meer wat die geweest is, en mijn werk is een nieuw tijdperk ingegaan.**

Daarom zal ik een nieuwe aanpak hanteren: wie mijn woorden lezen en ze als leven accepteren, zullen tot mijn koninkrijk gerekend worden. En omdat zij zich in mijn koninkrijk bevinden, zullen zij tot mijn volk gerekend worden. Hoewel ze mijn volk worden genoemd, is dit niet minder dan mijn ‘zonen’ te worden genoemd, omdat ze zich door mijn woorden laten leiden” (‘Hoofdstuk 1’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik zag dat God dienstdoeners had veranderd in Zijn mensen van het Tijdperk van het Koninkrijk, voelde ik zowel geluk als spijt en zelfverwijt. Ik had spijt dat ik negatief en zwak was geweest en de hoop had verloren tijdens de beproeving van de dienstdoeners. Ik had zelfs bij God geklaagd, Hem verkeerd begrepen en Hem de schuld gegeven. Ik was niet bereid geweest om Zijn dienstdoener te zijn. Ik had totaal geen toewijding en gehoorzaamheid aan God. Daardoor had ik nu spijt en stond ik bij God in het krijt. Ik was blij dat wij, het nageslacht van de grote rode draak, zo opstandig en verdorven, het tijdens de beproeving niet hadden opgegeven. Nu had God ons verheven tot mensen van het koninkrijk, tot leden van Zijn huis. Ik kon Gods grote liefde voor ons voelen. Dankbaarheid en eer voor God vervulden mijn hart.

Na die beproeving zag ik de ongelooflijke wijsheid in Gods werk. Met Zijn woorden oordeelt Hij over mensen. Hij tuchtigt en vervloekt ze zelfs. Hoewel Zijn woorden hardvochtig zijn, pijn doen en ons bang maken, is het allemaal om ons te zuiveren en te transformeren. Hoewel ik ben gelouterd door Gods woorden, heb ik Zijn rechtvaardige gezindheid gezien. Hij walgt van onze motieven en onzuiverheden, en Hij walgt van geloof dat alleen uit is op zegeningen. Na deze ervaring is mijn kijk op geloof nogal veranderd. Ik staakte mijn blinde jacht op zegeningen en toegang tot het hemelse koninkrijk. Als ik als dienstdoener dienst doe voor de Schepper word ik juist door God verheven en gezegend. Ik voel me trots en vereerd.

2. Tijdens de beproeving van de dood

Door Xingdao, Zuid-Korea

Almachtige God zegt: **“God is op aarde komen werken om de verdorven mensheid te redden – daarin schuilt geen onwaarheid. Als dit niet zo was, dan zou Hij zeker niet komen om Zijn werk persoonlijk te doen. In het verleden was Zijn middel om redding te brengen de grootste liefde en barmhartigheid tonen, zodanig dat Hij Zich helemaal aan Satan gaf in ruil voor de hele mensheid. Vandaag staat haaks op het verleden. Vandaag komt jullie heil tot stand in de tijd van de laatste dagen, tijdens de classificatie van ieder naar zijn aard. Het middel om jullie heil te bewerkstelligen is niet liefde of barmhartigheid, maar wel tuchtiging en oordeel zodat de mens grondiger kan worden gered. Alles wat jullie krijgen, is dus tuchtiging, oordeel en genadeloze klappen, maar weet dat in deze harteloze klappen geen greintje straf schuilgaat, weet dat ongeacht de hardheid van mijn woorden jullie maar door een paar woorden worden getroffen die volslagen harteloos op jullie overkomen, en weet dat ongeacht de mate van mijn toorn jullie nog steeds worden geraakt met woorden van onderricht. Ik ben er geenszins op uit om jullie iets aan te doen of ter dood te brengen. Is dit niet allemaal een feit? Weet dat alles vandaag, van rechtvaardig oordeel tot harteloze loutering en tuchtiging, ten behoeve van het heil is. Of vandaag nu de classificatie van ieder naar zijn aard plaatsvindt of de categorieën mensen worden blootgelegd, alle woorden en het werk van God zijn bedoeld om degenen te redden die God werkelijk liefhebben. Een rechtvaardig oordeel dient om de mens te zuiveren, harteloze loutering dient om de mens te reinigen, harde woorden of kastijding dienen allemaal om te zuiveren en het heil tot stand te brengen”** (‘Jullie moeten de zegeningen van status opzijzetten en Gods wil begrijpen om de mens heil te brengen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden ontroeren me zeer en doen me denken aan de onvergetelijke ervaring die ik meer dan twintig jaar geleden had tijdens de beproeving van de dood. Het werd me echt duidelijk dat Gods oordeel en tuchtiging Zijn liefde en redding voor de mens zijn. Hoe hardvochtig of verontrustend Gods woorden ook zijn, ze zijn enkel bedoeld om ons te zuiveren en te transformeren.

Het was februari 1992. Na de beproeving van de dienstdoeners, had God ons verheven om mensen van het Tijdperk van het Koninkrijk te zijn en ons Zijn eisen gegeven. We moesten ons richten op het lezen en praktiseren van Zijn woorden, God leren kennen, door beproevingen getuigen van God en zo snel mogelijk het niveau van de mensen van het koninkrijk bereiken. God zei toen vaak: **“de mensen in mijn huis”** en **“de mensen van mijn koninkrijk”**. Die woorden gaven me altijd het gevoel dat God ons zag als Zijn eigen familie. Door die warme en bemoedigende woorden, begon ik me in te spannen om een van Gods mensen te worden. Ik las

Gods woorden en dacht na over Zijn wil die daarin werd uitgedrukt. Ik deed mijn plicht zo goed als ik kon en besloot om God mijn hele leven te volgen. Ik was 22 jaar oud. De meeste mannen van mijn leeftijd waren getrouwd en hadden kinderen. Mijn ongelovige familie bleef een vrouw voor me zoeken, maar ik wees ze allemaal af.

Ik zong graag de ‘Koninkrijkshymne’, vooral dit deel: **“Bij het geluid van de begroeting van het koninkrijk, stort Satans koninkrijk neer, vernietigd door het daveren van de koninkrijkshymne. Nooit zal het herleven! Wie op aarde durft op te staan en zich te verzetten? Bij Gods afdaling naar de aarde brengt Hij brand mee, brengt Hij toorn mee, brengt Hij allerhande calamiteiten mee. De aardse koninkrijken zijn nu Gods koninkrijk!”** (‘Koninkrijkshymne (I) Het koninkrijk daalt neer op de wereld’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). dacht ik eraan hoe Gods koninkrijk zich zou manifesteren op aarde. Als Gods werk af was, zouden de grote rampen komen en zou iedereen die zich tegen God verzet, worden vernietigd. Wij die God volgen, zouden echter overleven en God zou ons het koninkrijk binnenleiden om van eeuwige zegeningen te genieten. Het was prachtig om aan dat alles te denken. Ik dacht toen dat door Almachtige Gods naam te aanvaarden en te worden verheven tot de mensen van het koninkrijk het een uitgemaakte zaak was dat ik in dit leven in Gods koninkrijk zou komen en dat niemand me dat meer kon afnemen. Ik was enorm opgetogen. We voelden ons als herboren en waren vervuld van vreugde. We putten onszelf onvermoeibaar uit voor God.

Maar God is rechtvaardig en heilig en kan in onze harten kijken. Hij kent onze noties, waandenkbeelden en wilde verlangens. Net toen we hoopten dat we in het koninkrijk met al zijn zegeningen zouden komen, sprak God eind april nieuwe woorden uit waarmee voor ons de beproeving van de dood begon.

Op een dag hield een kerkleider een bijeenkomst en las Gods woorden: **“Terwijl mensen dromen, trek ik de landen van de wereld door en verspreid ik de ‘stank van de dood’ in mijn handen onder de mensen. Alle mensen laten hun vitaliteit meteen achter en gaan de volgende laag van het menselijk leven binnen. Er zijn onder de mensen geen levende dingen meer te zien, overal liggen lijken, dingen gevuld met vitaliteit verdwijnen ogenblikkelijk zonder een spoor achter te laten en de verstikkende stank van lijken doordringt het land. [...] Vandaag liggen de lijken van alle mensen hier schots en scheef verspreid. Zonder dat mensen het weten, laat ik de pestilentie in mijn hand los; de lichamen van mensen vergaan, laten van top tot teen geen spoor van vlees achter en ik trek mij ver van de mens terug. Ik zal nooit meer met de mens samenkomen, ik zal nooit meer onder de mensen komen, want de laatste fase van mijn gehele management is ten einde en ik zal de mensheid niet**

wederom scheppen, zal niet wederom naar de mens omzien. Nadat ze de woorden uit mijn mond gelezen hebben, raken alle mensen hun hoop kwijt, want ze willen niet sterven – maar wie ‘sterft’ er niet om ‘levend te worden’? Wanneer ik mensen vertel dat ik de magie niet heb om ze tot leven te wekken, barsten ze huilend in pijn uit; ik ben weliswaar de Schepper, maar ik heb inderdaad slechts de macht om mensen te laten sterven en heb niet het vermogen om ze tot leven te wekken. Daarvoor bied ik de mens excuses aan. Ik heb de mens dan ook van tevoren verteld dat ‘ik hem een onbetaalbare schuld verschuldigd ben’ – maar hij dacht dat ik beleefd wilde zijn. Ik zeg dit vandaag, met de feiten op tafel, nog steeds. Ik zal de feiten niet verloochenen wanneer ik spreek. Mensen geloven in hun opvattingen dat ik op vele manieren spreek, dus klampen ze zich altijd aan de woorden vast die ik ze geef terwijl ze op iets anders hopen. Zijn dit niet de verkeerde motivaties van de mens? Onder deze omstandigheden durf ik ‘duidelijk’ te stellen dat de mens mij niet waarlijk liefheeft. Ik zou mijn geweten niet de rug toekeren en de feiten niet verdraaien, want ik zou mensen niet in hun ideale land brengen; uiteindelijk, wanneer mijn werk is voltooid, zal ik ze naar het land van de dood voeren” (‘Hoofdstuk 40’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Ik ben weliswaar de Schepper, maar ik heb inderdaad slechts de macht om mensen te laten sterven en heb niet het vermogen om ze tot leven te wekken.”** Ik was in de war. Ik dacht: waarom zou God zoiets zeggen? Leven en dood liggen in Gods handen. Waarom zegt Hij dat Hij mensen niet tot leven kan wekken? Zullen gelovigen uiteindelijk toch sterven? Wij zijn de mensen van het koninkrijk, dus hoe kunnen we sterven? Het kan niet waar zijn. Maar God zou ons niet voor de gek houden. Zijn woorden zeggen duidelijk: **“Wanneer mijn werk is voltooid, zal ik ze naar het land van de dood voeren.”** Betekent dat niet dat we tegenover de dood komen te staan? Wat wil dat zeggen? Ik kon maar niet begrijpen waarom God zoiets zou zeggen. De andere broeders en zusters leken zich ook geen raad te weten. De kerkleider zei toen het volgende: “Ons vlees is heel diep verdorven door Satan. Het is vervuld van satanische gezindheden zoals arrogantie, bedrieglijkheid, egoïsme en hebzucht, en we liegen en bedriegen nog steeds de hele tijd. Het kan zijn dat we in God geloven en onszelf voor Hem uitputten, maar we kunnen Zijn woorden niet praktiseren. We geven Hem nog steeds de schuld bij beproevingen en tegenspoed. Dat toont aan dat ons vlees van Satan is en zich tegen God verzet. Gods gezindheid is rechtvaardig, heilig en onbeledigbaar. Hoe zou Hij mensen van Satan in Zijn koninkrijk kunnen toelaten? Dus als Zijn werk af is, zullen de grote rampen komen, en als wij gelovigen niet de waarheid hebben verworven, als onze levensgezindheden niet zijn veranderd, gaan we nog steeds dood.”

Toen ik deze communicatie van de leider hoorde, werd ik overmand door emoties en wist ik niet hoe ik me moest voelen. Het was alsof de hemel opeens was ingestort. Ik was geschokt. Ik

voelde me verward en verontwaardigd en dacht: als laatste generatie zijn wij toch het meest gezegend? God heeft ons verheven tot mensen van het Tijdperk van het Koninkrijk. Wij zijn de pilaren van Gods koninkrijk. Hoe kunnen we aan het einde sterven? Ik heb mijn jeugd en huwelijksperspectieven opgegeven om God te volgen. Ik heb rondgerend, mezelf uitgeput voor God en veel geleden. Ik ben gearresteerd en vervolgd door de CCP, bespot en belasterd door ongelovigen. Waarom moet ik aan het einde dan toch nog sterven? Is al mijn lijden voor niets geweest? Deze gedachten waren heel pijnlijk. Ik voelde een zware last op me drukken en kon nauwelijks ademen. Ik zag dat iedereen om me heen hetzelfde voelde. Sommigen huilden in stilte, terwijl anderen hun gezicht in hun handen begroeven en jammerden. Na de bijeenkomst zei mijn moeder met een zucht: “Ik ben de 60 voorbij en heb de dood aanvaard. Maar jij bent jong en je leven is net begonnen.” Die woorden brachten me nog meer van mijn stuk en ik kon mijn tranen niet bedwingen. Die nacht lag ik te woelen in bed en ik kon de slaap niet vatten. Ik snapte het gewoon niet. Ik had mezelf zo ijverig ingezet voor God. Ik had alles opgegeven om Hem te volgen, dus waarom moest ik sterven in de grote rampen? Ik kon het niet aanvaarden, dus ik bladerde door Gods woorden naar een aanwijzing of ons einde kon worden veranderd. Helaas vond ik de antwoorden die ik wilde niet. Verbijsterd dacht ik: het lijkt erop dat God ons echt heeft veroordeeld en dat onze dood zeker is. Niemand kan het veranderen. De hemel heeft het zo bepaald.

De dagen daarna voelde ik me heel depressief. Ik was nauwelijks verstaanbaar als ik praatte en wilde niets doen. Ik maakte altijd extra lange dagen om Gods woorden te transcriberen tot mijn hand pijn deed, maar dat het zat me nooit dwars. Ik wilde dat de broeders en zusters Gods nieuwe uitspraken zo snel mogelijk zouden lezen, maar dat gevoel van verantwoordelijkheid was nu verdwenen. Mijn vurige hartstocht was plots afgekoeld. Als ik Gods woorden nu transcribeerde, dacht ik: ik ben jong en heb nog niet kunnen genieten van de zegeningen van het hemelse koninkrijk. Ik wil zo niet sterven. Ik begon te huilen als ik erover nadacht. Mijn hart was toen zwaar, en het voelde alsof er een mes in zat. De wereld had voor mij geen smaak meer. Het was alsof de grote rampen elk moment konden komen, en ik wist niet wanneer ik zou sterven. Het voelde alsof de wereld ten einde was gekomen.

Ik las Gods woorden en verwierf enige zelfkennis. Ik begon me geleidelijk vrij te voelen. Ik las dit in Gods woorden: **“Vandaag, ten tijde van het naderen van de poort van het koninkrijk, beginnen alle mensen gestaag vorderingen te maken, maar als ze aan de poort zijn gekomen sluit ik de poort. Ik sluit de mensen buiten en eis dat ze hun toegangsbewijs laten zien. Zo een rare maatregel is niet wat de mensen verwachtten en ze zijn allemaal onthutst. Waarom is de poort, die altijd wagenwijd open gestaan heeft, plotseling potdicht vandaag? De mensen stampvoeten en ijsberen heen en weer. Ze verbeelden zich dat ze zich**

met een smoesje naar binnen kunnen werken, maar als ze mij hun valse entreebewijs overhandigen werp ik hen pardoes in de vurige put en dan, wanneer ze hun eigen ‘verwoede pogingen’ in rook zien opgaan, verliezen ze alle hoop. Ze grijpen naar hun hoofden, huilen, kijken naar de prachtige landschappen in het koninkrijk, maar zijn niet in staat om binnen te gaan. Toch laat ik hen niet binnen uit medelijden met hun meelijwekkende staat, wie kan er mijn plannen zomaar naar believen in de war sturen? Worden de zegeningen van de toekomst gegeven in ruil voor de ijver die de mensen aan de dag leggen? Ligt de betekenis van het menselijk bestaan in het binnengaan van mijn koninkrijk wanneer men er toevallig zin in heeft? [...] Ik heb reeds lang het geloof in de mensheid verloren, ik heb reeds lang de hoop in mensen verloren, want zij hebben geen eerezucht, ze zijn nooit in staat geweest mij een hart te geven dat God liefheeft, en geven mij in plaats daarvan altijd hun motivaties. Ik heb veel gezegd tegen de mens en aangezien de mensen mijn advies nog steeds in de wind slaan vandaag, vertel ik hen over mijn gezichtspunt om te voorkomen dat ze mijn hart in de toekomst misverstaan. Of ze leven of sterven in de komende tijd is hun zaak, daar heb ik geen controle over. Ik hoop dat ze hun eigen pad naar overleving vinden, en ik ben hier machteloos in” (‘Hoofdstuk 46’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Wanneer mensen bereid zijn om hun leven op te offeren, wordt alles een kleinigheid en kan niemand ze overmeesteren. Wat kan er belangrijker zijn dan het leven? Aldus kan Satan niets meer bewerkstelligen in de mensen, hij kan niets meer met de mens beginnen. Hoewel de definitie van het ‘vlees’ zegt dat het vlees verdorven is door Satan, is het zo dat niemand mensen kan overmeesteren als zij zich werkelijk overgeven en niet door Satan worden gedreven – en op dit moment zal het vlees zijn andere functie vervullen en officieel de leiding van de Geest van God beginnen te ontvangen. Dit is een noodzakelijk proces, het moet stap voor stap gebeuren; zo niet, dan zou God geen middel hebben om in het hardnekkige vlees te werken. Zo is de wijsheid van God”** (‘Hoofdstuk 36’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik was overstuur terwijl ik nadacht over Gods woorden. Voelde ik me niet zo negatief en gepijnigd omdat ik de dood vreesde en te zeer naar zegeningen verlangde? In het begin geloofde ik in God om zegeningen te verkrijgen en het hemelse koninkrijk binnen te gaan. Hoewel ik de beproeving van de dienstdoeners had doorstaan, mijn verlangen naar zegeningen een beetje kon loslaten en dienst wilde doen voor God, was mijn bedrieglijke en kwaadaardige satanische natuur diepgeworteld. Toen God van ons Zijn mensen maakte, maakte mijn hart weer een sprong van verwachting. Ik dacht dat ik deze keer zeker het hemelse koninkrijk zou binnengaan. Door Gods naam te aanvaarden en door God verheven te worden tot een van de mensen van het koninkrijk, alles op te geven en mezelf uit te putten, zou ik vast en zeker het hemelse koninkrijk zou

binnengaan. Toen Gods werk mijn noties verpletterde en mijn verwachtingen en bestemming wegnam, werd ik zwak en negatief en klaagde ik bij God. Ik kreeg zelfs spijt van de offers die ik Hem in het verleden had gebracht. Ik zag dat ik me alleen had ingespannen in ruil voor de zegeningen van het hemelse koninkrijk. Ik had duidelijk onderhandeld met God, Hem bedrogen en gebruikt. Ik was alleen maar opstandig en klaagde bij elke beproeving. Ik wilde, maar kon Hem niet gehoorzamen, en kon ook geen waarheden praktiseren die ik goed kende. Ik besepte dat mijn natuur zich verzette tegen God, dat ik van Satan was. Iemand zoals ik, zo vol met satanische gezindheden, moest sterven en worden vernietigd. Gods rechtvaardige gezindheid bepaalde dat ik niet geschikt was om Zijn koninkrijk binnen te gaan. De kans om God te volgen en Zijn rechtvaardige gezindheid te kennen, betekende dat mijn leven niet voor niets was geweest. Toen bad ik tot God: “Ik wil niet meer voor mijn vlees leven, maar me onderwerpen aan uw heerschappij en regelingen. Zelfs als ik aan het einde doodga, zal ik uw rechtvaardigheid blijven prijzen.” Toen ik niet langer nadacht over mijn einde en bestemming en besloot om Gods regelingen te gehoorzamen, zelfs ten koste van mijn eigen leven, voelde ik een heerlijk gevoel van opluchting.

Hoewel we toen konden gehoorzamen... en God konden volgen ongeacht ons einde, hadden we geen doel om na te streven. Maar in mei 1992 drukte God meer woorden uit. Hij zei dat we God moesten liefhebben en een zinvol leven moesten naleven. Nu God voor ons het tijdperk van de liefhebbende God ingeluid had, was de beproeving van de dood voorbij. Door Gods woorden te lezen, bijeen te komen en te communiceren, besepte ik... dat hoewel ons lot in Gods handen ligt en niemand kan ontsnappen aan de dood... het niet Gods wil is dat we negatief de dood tegemoet treden. Hij wil dat we Hem tijdens ons leven zoeken en liefhebben, de waarheid praktiseren, onze verdorven gezindheden afwerpen en volledig worden gered. Pas dan kunnen we Zijn koninkrijk binnengaan. Eindelijk begreep ik dat God ons met de beproeving van de dood niet naar onze dood leidde, maar ons Zijn rechtvaardige gezindheid openbaarde, zodat we konden begrijpen wie Hij redt, wie Hij vernietigt, en wie Zijn koninkrijk kan binnengaan. Ik zag ook hoe verdorven ik door Satan was en kon mijn noties, waandenkbeelden en verlangen naar zegeningen loslaten. Ik kon me aan Gods heerschappij en regelingen onderwerpen en echt de waarheid nastreven. Dat was Gods redding voor mij. Ik begreep ook dat God niet over mensen oordeelt en ze tuchtigt omdat Hij ons haat of ons wil kwellen, maar om ons de juiste weg te wijzen naar het nastreven van de waarheid en redding. God werkt niet in ons door middel van voldongen feiten. Hij krijgt simpelweg resultaten door woorden uit te drukken die over ons oordelen en ons tuchtigen, testen en louteren. God gaat heel wijs te werk en Zijn liefde en redding voor de mens zijn heel echt.

3. De beproeving van de contrastvormer

Door Xingdao, Zuid-Korea

“O, God! Of ik nou status heb of niet, nu begrijp ik mezelf. Als mijn status hoog is, komt dat door uw verheffing, en als deze laag is, komt dat door uw verordening. Alles ligt in uw handen. Ik heb geen keuzes en ook geen klachten. U hebt verordend dat ik geboren zou worden in dit land en onder dit volk, en het enige wat ik moet doen, is volledig gehoorzaam zijn onder uw heerschappij, omdat alles binnen uw verordening valt. Ik schenk geen aandacht aan status; ik ben immers maar een schepsel. Als u mij in de put van de afgrond plaatst, in de poel van vuur en zwavel, ben ik maar een schepsel. Als u mij gebruikt, ben ik een schepsel. Als u mij vervolmaakt, ben ik nog altijd een schepsel. Als u mij niet vervolmaakt, zal ik nog steeds van u houden, want ik ben niets meer dan een schepsel. Ik ben niets meer dan een minuscuul schepsel, geschapen door de Heer van de schepping, maar één iemand onder alle geschapen mensen. U was het die mij schiep, en nu hebt u mij opnieuw in uw handen geplaatst om met mij te doen wat u wilt. Ik ben bereid uw gereedschap en uw contrast te zijn, omdat alles is naar uw verordening. Niemand kan het veranderen. Alle dingen en alle gebeurtenissen liggen in uw handen” (‘Ik ben maar een klein geschapen wezen’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik wil graag vertellen over mijn eigen beproeving als contrastvormer.

Begin 1993 moest ik nieuwe gelovigen in de kerk begieten. We konden overal worden gearresteerd vanwege de fanatieke vervolging en arrestaties van christenen door de Chinese Communistische Partij. Ondanks de wrede omstandigheden deinsde ik nooit terug, maar volhardde ik in mijn plicht. Ik las deze woorden van God: **“Alleen zij die van God houden, kunnen van God getuigen, alleen zij zijn Gods getuigen, alleen zij zijn door God gezegend en alleen zij zijn in staat Gods beloften te ontvangen”** (‘Zij die God liefhebben zullen voor altijd in Zijn licht leven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dan werd ik vervuld van geloof en wilde ik iemand worden die van God houdt. Ik dacht dat God een dergelijk streven zou goedkeuren dat ik vast en zeker in de hemel zou komen en een van de mensen van Zijn koninkrijk zou zijn.

Terwijl ik mezelf enthousiast inzette, in de zekerheid dat ik in Gods koninkrijk zou komen, drukte Almachtige God woorden uit waarmee voor mij de beproeving van de contrastvormer begon. Op een dag in maart, stuurden broeders en zusters Gods nieuwe uitspraken naar onze kerk: ‘De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (1)’. Ik las in Gods woorden: **“Tegenwoordig werk ik te midden van Gods uitverkorenen in China om heel hun opstandige gezindheid te onthullen en hun smerigheid te ontmaskeren en dit levert de**

context voor alles wat ik moet zeggen. Daarna zal ik een volgende stap nemen en het hele universum veroveren. Ik zal mijn oordeel over jullie gebruiken om de ongerechtigheid van alle mensen in het hele universum te beoordelen, omdat jullie de vertegenwoordigers zijn van de opstandigen onder de mensheid. Degenen die niet meer van zichzelf kunnen geven, zullen niet meer dan contrast of presenteerbladen blijken te zijn, terwijl degenen die daar wel toe in staat zijn, gebruikt zullen worden. Waarom zeg ik dat degenen die niet meer van zichzelf kunnen geven als contrast zullen dienen? Omdat de woorden die ik nu zeg en de dingen die ik nu doe allemaal gericht zijn op jullie achtergrond en omdat jullie de vertegenwoordigers en de belichaming van de opstandigen onder de gehele mensheid zijn geworden. Later zal ik de woorden die jullie veroveren meenemen naar het buitenland en ze gebruiken om de mensen daar te veroveren, maar jullie zullen ze je niet hebben toegeëigend. Maakt dat geen contrast van je? De verdorven gezindheid van de hele mensheid, de opstandige daden van de mens, de lelijke kanten en verschijningen van de mens – ze worden vandaag allemaal vastgelegd in de woorden die worden gebruikt om jullie te overwinnen. Ik zal deze woorden gebruiken om de mensen van alle naties en elke denominatie te veroveren, omdat jullie het model zijn, het precedent. Ik was echter niet van plan om jullie bewust in de steek te laten. Als je het niet goed doet in je streven en ongeneeslijk blijkt te zijn, zou je dan niet gewoon een gebruiksvoorwerp en een contrast zijn? Ik heb wel eens gezegd dat ik mijn wijsheid uitoefen op basis van Satans plannen. Waarom heb ik dat gezegd? Is dat niet de waarheid achter wat ik nu zeg en doe? Als je niet meer van jezelf kunt geven, als je niet wordt vervolmaakt, maar bestraft, zou je dan geen inpakmateriaal zijn? Misschien heb je veel geleden in je leven, maar je begrijpt nog steeds niets. Je bent onwetend ten aanzien van alles in het leven. Ook al ben je getuchtigd en geoordeeld, je bent niets veranderd en diep vanbinnen heb je nog geen leven gevonden. Als de tijd komt om je werk te testen, zul je een beproeving ervaren die hevig is als vuur en zelfs nog grotere beproevingen. Dat vuur zal je hele wezen in as veranderen. Als je iemand bent zonder leven, zonder een greintje puur goud vanbinnen, als je iemand bent die nog steeds vastzit aan zijn oude verdorven gezindheid en niet eens geschikt is om contrast te zijn, hoe zou je dan niet kunnen worden geëlimineerd?” (‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Het woord ‘contrastvormer’, dat herhaaldelijk in Gods woorden werd genoemd, viel me meteen op. Ik dacht: contrastvormer? God heeft eerder over een contrastvormer gesproken, maar toen had hij het over de grote rode draak. Ik breng offers voor God in mijn geloof en wil Hem liefhebben. Ik hoor thuis in Zijn koninkrijk. Hoe kan ik een contrastvormer zijn? Ik nam Gods woorden opnieuw zorgvuldig door. God zei dat wij Chinezen het meest verdorven zijn, dat ons verzet tegen God het grootst is, en dat we alle opstandigheid van de mensheid vertegenwoordigen. Als volgelingen van God niet veranderen, als ze het leven niet hebben

verworven, worden ze contrastvormers voor Gods werk en zal God hen elimineren. Ik kreeg het benauwd toen ik dat las en vroeg me af: ben ik een contrastvormer? Dat kan niet waar zijn. Als ik echt een contrastvormer ben, kan ik dan nog steeds het hemelse koninkrijk binnengaan?

Niet lang daarna las ik deze boodschap van God: **“Omdat jullie vals en bedrieglijk zijn, tekortschieten in kaliber en een lage status hebben, zijn jullie nooit in mijn zicht of in mijn hart geweest. Mijn werk wordt uitsluitend gedaan met de bedoeling om jullie te veroordelen; mijn hand is nooit ver van jullie verwijderd geweest en mijn tuchtiging evenmin. Ik heb steeds over jullie geoordeeld en jullie vervloekt. Omdat jullie geen begrip van mij hebben, heeft mijn toorn jullie altijd getroffen. Hoewel ik altijd onder jullie heb gewerkt, moeten jullie mijn houding tegenover jullie kennen. Die bestaat uit niets dan afschuw – er is geen andere houding of mening. Ik wil alleen dat jullie dienen als contrast voor mijn wijsheid en mijn grote kracht. Jullie zijn niets méér dan mijn contrasten, omdat mijn rechtvaardigheid geopenbaard wordt door jullie opstandigheid. Ik laat jullie fungeren als contrast van mijn werk, ik laat jullie de aanhangsels bij mijn werk zijn ...”** (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). God zei heel duidelijk dat we contrastvormers zijn, dat we aanhangsels zijn van Zijn werk en dat Hij slechts haat en afkeer voor ons voelt. Ik was verbijsterd en het voelde alsof God me had verlaten. Ik was heel ellendig en klachten borrelden in me op. Ik dacht: ik heb jarenlang geloofd, mijn familie en baan opgegeven en genoeg geleden door me in te zetten voor God. Ik heb de beproevingen van de dood en van de dienstdoeners doorstaan. Nu streef ik ernaar om God lief te hebben, en ik was er zeker van dat ik iemand van het koninkrijk zou worden. Ik had nooit gedacht dat ik een contrastvormer zou zijn, een dienend object dat wordt geëlimineerd zodra ik klaar ben als tegenpool van Gods rechtvaardige gezindheid. Waarvoor had ik dan al die jaren een prijs betaald? Wat zouden mijn vrienden en familie van me denken? Ze hadden me bespot toen ik mijn baan en familie opgaf voor mijn geloof. Ik wilde een goede gelovige zijn zodat ik naar Gods koninkrijk zou gaan als Gods werk was voltooid en de grote rampen kwamen. Dan kon ik mijn hoofd hooghouden en zouden ze zich allemaal schamen. Wie had gedacht dat ik slechts zou eindigen als een contrastvormer? Contrastvormers bezitten geen leven. Ze zijn vuil, nog minder dan dienstdoeners. Dienstdoeners kunnen God tenminste een poosje dienen en van Zijn genade en zegeningen genieten. Zelfs een dienstdoener zijn, zou goed zijn. Het klonk in ieder geval beter dan een contrastvormer zijn.

Het woord ‘contrastvormer’ bleef de volgende dagen door mijn hoofd malen. Ik vroeg me af: hoe kan ik niets meer zijn dan een contrastvormer? Waarom ben ik in China geboren? Als de grote rode draak de Chinezen niet zo diep had verdorven, was ik nooit een contrastvormer geweest. Ik dacht dat ik weldra een inwoner van Gods koninkrijk zou worden om te genieten van

wat God heeft beloofd. Ik had nooit gedacht dat ik als contrastvormer zou eindigen. Ik raakte steeds meer van streek en bleef maar huilen. Als dat het geval was, kon ik verder weinig doen dan in mijn lot te berusten.

Daarna ging ik naar bijeenkomsten en deed mijn plicht, maar niet meer met hart en ziel. Ik bad niet meer tot God en wilde niet meer zingen. Ik werd niet verlicht door Gods woorden. Omdat ik een contrastvormer was, was alles zinloos geworden want ik zou worden verstoten en geëlimineerd en in de bodemloze put worden geworpen. Ik voelde me heel negatief en verdrietig. Toen ik op een avond niet kon slapen, dacht ik aan alle woorden die God in Zijn werk in de laatste dagen had uitgedrukt die ons hadden begoten en gevoed, en aan de beproevingen en louteringen die ons hadden gezuiverd. Ik dacht vooral aan de beproeving van de dienstdoeners. Hoewel God toen onze vleselijke hoop had afgenomen en ons naar de bodemloze put had verwezen, was het een beproeving van woorden geweest, en waren die dingen nooit echt gebeurd. Door die beproeving leerde ik inzien dat ik geloofde om zegeningen te ontvangen en ervaarde ik een beetje van Gods rechtvaardige gezindheid. Ik zag dat al Gods werk is bedoeld om ons te zuiveren en te redden. Ik herinnerde me ook hoe ik tegen God had gezegd dat ik Hem graag zou dienen. Ik voelde zelfverwijt en herwon wat motivatie. Ik dacht: of ik nu een dienstdoener of een contrastvormer ben, ik hoor mijn plicht te doen voor de Schepper. Wat God in de toekomst ook regelt, zelfs als ik na mijn dienst geen goede uitkomst heb, zal ik Hem toch tot het einde blijven dienen. En zo bleef ik mijn plicht vervullen. Maar ik begreep Gods wil niet. Telkens als ik eraan dacht dat ik een contrastvormer was die geen leven of een goed einde kon winnen, voelde ik me negatief en overstuur.

Begin april ontvingen we meer nieuwe uitspraken van God. Ik las dit in Gods woorden: **“Onder het zoeken hebben jullie te veel individuele noties, hoop en toekomst. Het huidige werk is bedoeld om jullie verlangen naar status en jullie buitensporige verlangens aan te pakken. Hoop, status en noties zijn allemaal klassieke weergaven van een satanische gezindheid. De enige reden waarom deze dingen bestaan in de harten van de mensen is dat het gif van Satan altijd hun gedachten aantast, en dat mensen er nooit in slagen deze verzoeken van Satan van zich af te schudden. Ze leven te midden van de zonde, en toch geloven ze niet dat het zonde is en blijven ze denken: wij geloven in God, dus Hij moet ons zegenen en alles voor ons regelen zoals het hoort. Wij geloven in God, dus moeten we wel superieur zijn aan anderen, en we moeten wel meer status en meer toekomst hebben dan wie dan ook. Omdat we in God geloven, moet Hij ons grenzeloze zegeningen brengen. Anders zou het niet geloven in God heten. Jarenlang hebben de gedachten waarop mensen hebben vertrouwd om te overleven hun harten aangetast, zozeer dat ze verraderlijk, laf en verachtelijk zijn geworden. Niet alleen ontbreekt het hun aan wilskracht en**

vastberadenheid, ze zijn ook inhalig, arrogant en eigenzinnig geworden. Ze hebben totaal geen vastberadenheid die henzelf overstijgt, en bovendien hebben ze geen greintje lef om de banden van deze duistere invloeden af te schudden. De gedachten en levens van mensen zijn zo verrot, dat hun perspectieven op het geloof in God nog steeds ondraaglijk wanstaltig zijn, en zelfs wanneer mensen het hebben over hun perspectieven op het geloof in God is dat gewoon ondraaglijk om aan te horen. Mensen zijn allemaal laf, incompetent, verachtelijk en breekbaar. Ze voelen geen afkeer van de duistere machten en geen liefde voor het licht en de waarheid; in plaats daarvan doen ze wat ze maar kunnen om die uit te drijven” (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden raakten me in mijn hart. Ze legden mijn satanische gezindheid en mijn overlevingsdrang volledig bloot. Ik schaamde me zeer. Ik dacht terug aan hoe ik was gaan geloven om zegeningen te ontvangen. Ik dacht: **“Omdat we in God geloven, moet Hij ons grenzeloze zegeningen brengen. Anders zou het niet geloven in God heten.”** Nadat ik de beproevingen van de dood en van de dienstdoeners had doorstaan, begon ik mijn motieven te begrijpen en was ik bereid om God te dienen, maar dat verlangen naar zegeningen was nog steeds diep in mijn hart verankerd en was niet volledig gezuiverd. Vooral als ik zag hoe God zegeningen beloofde aan diegenen die van Hem houden, werd mijn verlangen naar zegeningen weer aangewakkerd. Ik dacht dat ik deze keer zeker in het hemelse koninkrijk zou komen, dus ik zette mezelf nog ijveriger in voor God. Maar toen God ons ontmaskerde als contrastvormers, als aanhangsels en doelwit van Zijn afkeer, werd mijn hoop op zegeningen de bodem ingeslagen en had ik geen toekomst of status meer. Ik voelde me zeer benadeeld en kon alleen maar klagen. Ik gebruikte mijn offers en harde werk om met God te onderhandelen, zodat God me in Zijn koninkrijk zou toelaten. Anders wilde ik mezelf niet blijven inzetten. Pas toen besepte ik hoe ernstig mijn verlangen naar status en mijn extravagante wensen waren. Ik had geen echte liefde voor God en wilde me niet aan Hem onderwerpen. Het was allemaal transactioneel, opstandig en bedrieglijk. Door deze feiten raakte ik volledig overtuigd. Ik zag in hoe diep ik door Satan was verdorven. Ik was arrogant, achterbaks, egoïstisch en verachtelijk en had totaal geen geweten of verstand. Ik zag ook Gods heilige en rechtvaardige gezindheid die geen belediging duldt. Als ik zo verdorven was, aangetast door zo veel motieven en verdorven gezindheden, hoe kon God dan niet van me walgen? Het is rechtvaardig hoe God me noemt en behandelt.

Later las ik deze woorden van God tijdens een bijeenkomst: **“Je zou meer van deze uitspraken die God in deze periode heeft gedaan moeten lezen en ter vergelijking naar je daden moeten kijken: het is absoluut een feit dat je helemaal een contrast bent! Hoe ver gaat jouw kennis tegenwoordig? Je ideeën, je gedachten, je gedrag, je woorden en je daden – vormen al deze uitingen niet een contrast met Gods rechtvaardigheid en heiligheid? Zijn**

jullie uitingen niet een blijk van de verdorven gezindheid die door Gods woorden wordt geopenbaard? Je gedachten en ideeën, je motieven en de verdorvenheid die in jou wordt geopenbaard, tonen de rechtvaardige gezindheid van God, evenals Zijn heiligheid. Ook God is geboren in het land vol smerigheid, maar toch blijft Hij er onbevlekt door. Hij leeft in dezelfde smerige wereld als jij, maar Hij is in bezit van rede en inzicht, en Hij veracht de smerigheid. Misschien ben je zelfs niet in staat iets smerigs te ontdekken in je woorden en daden, maar Hij kan dat wel en Hij wijst je erop. Die vroegere dingen van jou – je gebrek aan beschaving, inzicht en verstand en je achterlijke manier van leven – zijn nu aan het licht gebracht door de huidige openbaringen. Alleen doordat God op aarde is gekomen om zo te werken, zien de mensen Zijn heiligheid en rechtvaardige gezindheid” (‘Hoe het resultaat van de tweede stap in het overwinningswerk wordt behaald’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). “Natuurlijk maakt God niet zomaar een contrast van jullie. Pas als dit werk zijn vruchten afwerpt, wordt het duidelijk dat de opstandigheid van de mens een contrast vormt met Gods rechtvaardige gezindheid, en alleen omdat jullie een contrast vormen, krijgen jullie de kans om de natuurlijke uitdrukking van Gods rechtvaardige gezindheid te leren kennen. Jullie worden geoordeeld en getuchtigd vanwege jullie opstandigheid, maar juist door jullie opstandigheid vormen jullie ook het contrast en juist vanwege jullie opstandigheid ontvangen jullie de geweldige genade die God jullie schenkt. Jullie opstandigheid vormt het contrast met Gods almacht en wijsheid, en juist ook door jullie opstandigheid hebben jullie zo’n geweldige redding en zegeningen ontvangen. Hoewel ik herhaaldelijk over jullie heb geoordeeld, hebben jullie zo’n geweldige redding ontvangen als de mens nooit eerder ontving. Dit werk is van het grootste belang voor jullie. Een ‘contrast’ vormen is ook uitermate waardevol voor jullie: jullie worden gered en hebben de genade van de redding ontvangen omdat jullie een contrast vormen. Is zo’n contrast dan niet van grote waarde? Is het niet van het grootste belang? Het is omdat jullie in hetzelfde rijk, hetzelfde smerige land, leven als God, dat jullie een contrast vormen en de grootste redding ontvangen. Als God geen vlees was geworden, wie zou er dan barmhartig voor jullie zijn geweest en wie zou er dan voor jullie hebben gezorgd, jullie nederige mensen? Wie zou er om jullie hebben gegeven? Als God geen vlees was geworden om onder jullie te werken, wanneer zouden jullie dan deze redding hebben ontvangen, die de mensen voor jullie nooit hebben gehad? Als ik geen vlees was geworden om voor jullie te zorgen, om over jullie zonden te oordelen, zouden jullie dan niet al lang geleden in de Hades terecht zijn gekomen? Als ik geen vlees was geworden en me nederig te midden van jullie had begeven, hoe hadden jullie dan geschikt kunnen zijn als contrast met Gods rechtvaardige gezindheid? [...] Hoewel ik van het begrip ‘contrast’ gebruik heb gemaakt om jullie te overwinnen, moeten jullie weten dat deze redding en zegening wordt gegeven om jullie te

winnen; omwille van de overwinning, maar ook zodat ik jullie misschien beter kan redden. Het 'contrast' is een feit, maar de reden dat jullie een contrast zijn is jullie opstandigheid en daarom hebben jullie zegeningen ontvangen die niemand eerder ontving. Vandaag zorg ik ervoor dat jullie zien en horen, morgen zullen jullie ontvangen, en, sterker nog, zullen jullie zeer gezegend zijn. Zijn contrasten dan niet van de grootste waarde?" ('Hoe het resultaat van de tweede stap in het overwinningswerk wordt behaald' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Dankzij Gods woorden begreep ik wat het betekent om een contrastvormer te zijn. We waren in China geboren, dus we waren al die jaren opgevoed, beïnvloed en verdorven door de grote rode draak. We raakten vervuld van satanische filosofieën, atheïsme, evolutie en andere misvattingen. Al onze gedachten zijn kwaadaardig en botsen met de waarheid. Maar dat beseffen we niet. We denken dat we goede mensen zijn die handelen volgens Gods wil. Almachtige God onthult scherpzinnig al onze satanische gezindheden, zoals arrogantie, doortraptheid, en boosaardigheid, En daarna overtuigt Hij ons volledig door de feiten te openbaren. Als God waarheden uitdrukt om over ons te oordelen en onze verdorvenheid te ontmaskeren, zien we Zijn rechtvaardige gezindheid die zonde en kwaad haat. We zien Zijn heilige en rechtvaardige gezindheid die geen belediging duldt. Onze verdorvenheid en kwaadaardigheid vormen een contrast met Gods rechtvaardige gezindheid. Ik zag ook de liefde en redding voor de mensheid in Gods woorden, vooral toen Hij zei: **"Als God geen vlees was geworden, wie zou er dan barmhartig voor jullie zijn geweest en wie zou er dan voor jullie hebben gezorgd, jullie nederige mensen?"** Dat ontroerde me zeer. Terwijl ik nadacht over Gods woorden, besepte ik dat God ons niet heeft verstoten of geëlimineerd vanwege onze verdorvenheid. Hij heeft juist genade met ons, die zo diep zijn verdorven en aangetast door Satan. Hij werd zelf vlees om ons te redden. Hij onderging de grootste vernederingen om onder ons te werken. Hij drukte waarheden uit om ons te begieten en te voeden, om over ons te oordelen en ons te ontmaskeren. Hoewel Hij ons ontmaskerde als contrastvormers, wil Hij ons niet elimineren. Hij wil dat we ons eigen verlangen naar status en onze hoop voor de toekomst herkennen, en dat we onze satanische gezindheden van arrogantie, egoïsme en hebzucht leren kennen zodat we de waarheid nastreven, onze verdorvenheid afwerpen en volledig worden gered door God. Dat is Gods heel praktische liefde en redding voor ons. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, dacht ik aan hoe ik me had gedragen tegenover God. Ik kon wel door de grond zakken. Ik was een verachtelijk klein geschapen wezen, diep verdorven door Satan, zowel laag als onteerd. Als contrastvormer dienen voor God, de Allerhoogste, Gods werk ervaren en getuige zijn van Zijn rechtvaardigheid en heiligheid was Gods grote genade voor mij. Als God geen vlees was geworden en onder ons had gesproken en gewerkt, hoe had ik dan ooit zo veel waarheden kunnen begrijpen? Hoe had ik Zijn rechtvaardige gezindheid kunnen kennen? Niet alleen bedankte ik God niet, maar ik verzette me tegen God omdat Hij me een contrastvormer noemde. Ik had geen verstand of menselijkheid.

Toen ik dat besepte, voelde ik hoe diep ik was verdorven door Satan en hoeveel ik God verschuldigd was. Ik wilde berouw tonen aan God. Ik wilde me onderwerpen aan Gods plannen, ongeacht hoe Hij me noemde, en ongeacht wat mijn toekomst en bestemming zouden zijn. Ik wilde de waarheid en een verandering in gezindheid nastreven.

Door de beproeving van de contrastvormer te ondergaan, verwierf ik enig inzicht in mijn motief om zegeningen te verwerven en in mijn satanische gezindheid. Een hoge of lage status doet er niet toe. Ik ben slechts een klein geschapen wezen. Ik moet me te allen tijde onderwerpen aan Gods regelingen. Zelfs als ik voor God een contrastvormer ben, moet ik Zijn rechtvaardigheid prijzen, de waarheid nastreven en mijn plicht als een geschapen wezen doen. Dat is de juiste getuigenis van een schepsel.

4. De beproeving van de afstammelingen van Moab

Door Zhuanyi, China

Almachtige God zegt: “Al het werk dat op deze dag wordt gedaan, is dusdanig dat de mens gezuiverd en veranderd kan worden. Door het oordeel en de tuchting door het woord en door de loutering kan de mens zijn verdorvenheid uitdelgen en rein worden gemaakt. Beter nog dan deze werkfase als een fase van redding te beschouwen, zou het treffender zijn om te zeggen dat deze het werk is van zuivering. Waarachtig, deze fase is een fase van overwinning, en ook de tweede fase in het reddingswerk. Het is door het oordeel en de tuchting van het woord dat de mens kan worden gewonnen door God en het is door het gebruik van het woord om te louteren, te oordelen en te onthullen, zodat alle onzuiverheden, opvattingen, motieven en persoonlijke aspiraties in het hart van de mens volledig bekend worden” (‘Het mysterie van de vleeswording (4)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). “Nu werken aan de afstammelingen van Moab betekent hen redden die in de diepste duisternis zijn gevallen. Hoewel ze vervloekt waren, is het Gods verlangen om glorie van hen te verwerven, omdat ze eerst allemaal mensen waren bij wie God in hun hart niet voorkwam; uitsluitend ervoor zorgen dat zij zonder God in hun hart Hem gehoorzamen en liefhebben, is ware overwinning en de vruchten van dergelijk werk zijn het meest waardevol en overtuigend. Alleen dit betekent glorie verwerven – dit is de glorie die God wil vergaren in de laatste dagen. Het is echt een verheffing door God dat deze mensen die een lage rang hebben nu in staat zijn om zo’n enorme redding te krijgen. Dit werk is zeer betekenisvol en het is door oordeel dat Hij deze mensen wint. Het is niet Zijn bedoeling om deze mensen te straffen, maar om hen te redden. Als Hij in de laatste dagen nog steeds bezig zou zijn met het overwinningswerk in Israël, zou het geen zin hebben; zelfs als het vrucht zou dragen, zou het geen enkele waarde of grote betekenis hebben en zou Hij niet in staat zijn om alle glorie te verwerven” (‘Het belang van het redden van de afstammelingen van Moab’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Als ik naar deze woorden van God luister denk ik aan mijn beproeving als afstamming van Moab.

Ik herinner me dat in 1993, drukte Almachtige God ‘De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (2)’ en ‘Het wezen en de identiteit van de mens’ uit. Hij openbaarde dat Gods uitverkorenen in China allemaal afstammelingen van Moab zijn. Ik las toen deze woorden van God: “De afstammelingen van Moab zijn de minsten van alle volken op aarde. Sommige mensen vragen: zijn Chams afstammelingen niet de minsten van allen? Het nageslacht van de rode draak en de afstammelingen van Cham zijn van verschillende typerende betekenis, en de afstammelingen van Cham vormen een andere kwestie: al zijn ze nog zo vervloekt, ze

zijn nog altijd afstammelingen van Noach; de afkomst van Moab was daarentegen niet zuiver, hij kwam voort uit overspel, en daarin ligt het verschil” (‘De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Ik red degenen die ik lang geleden heb voorbestemd en die door mij zijn verlost. Jullie zijn echter arme zielen die onder de mensen zijn geplaatst als uitzondering op de regel. Weet dat jullie niet tot het huis van David of Jakob behoren, maar tot het huis van Moab, die leden van een heidense stam zijn. Want ik heb geen verbond met jullie gesloten, maar alleen werk onder jullie verricht en onder jullie gesproken. Ook heb ik jullie geleid. Mijn bloed werd niet voor jullie vergoten. Ik heb alleen werk onder jullie verricht omwille van mijn getuigenis. Wisten jullie dat niet?”** (‘Het wezen en de identiteit van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik was zo verbaasd. Ik vroeg me af: zijn we afstammelingen van Moab? Is dat waar? Moab werd geboren uit Lot en zijn dochter. Hij was een product van losbandigheid, niet van zuivere oorsprong, dus hoe konden we zijn afstammelingen zijn? In mijn geloof in de Heer zeiden ze altijd dat we afstammelingen waren van Israël, dat we van het huis van Jakob waren. Waarom zou God dan zeggen dat we afstammelingen van Moab zijn? Ik kon het echt niet accepteren, maar toen dacht ik: alle woorden van God zijn de waarheid en Hij openbaart alleen feiten. Het kan niet onwaar zijn. Waarom ben ik Moabs afstammeling en waarom ben ik geboren in China? Omdat ik een van de eersten was die Gods oordeel en tuchtiging ervoeren, een van de eersten voor Gods oordeels- en reinigingswerk in de laatste dagen, en iemand die tot een overwinnaar, een modelgelovige voor de rampspoed zou worden gemaakt, moest mijn status groter zijn dan die van Gods uitverkorenen in elk ander land. Maar tot mijn verbazing was ik een afstammeling van Moab, en was ik niet alleen vervloekt door God, maar ook nog een product van losbandigheid. Ik was de laagste, de minderwaardigste van de hele mensheid. Wat zouden ongelovigen van me denken als ze dat hoorden? Wat zouden de ongelovigen in mijn familie zeggen? Ik had mijn huis en mijn carrière opgegeven voor mijn geloof, had geleden en me uitgeput, maar uiteindelijk was ik maar een afstammeling van Moab. Het was zo vernederend en beschamend. Ik vond dat ik moest lijden in stilte. Als ik er in die tijd, over nadacht dat ik een afstammeling van Moab, een product van losbandigheid was, schaamde ik me ongelooflijk en durfde ik mijn gezicht niet te laten zien. Ik bleef dagen achtereen in huis, at en sliep niet, en had niet de moed om iets in huis te doen. In mijn hart klaagde ik voortdurend: hoe kon ik een van Moabs afstammelingen zijn? Hoe konden mijn erfdeel en status zo laag zijn? Ik voelde me alsof ik was opgegroeid in een rijke familie, en ongelooflijk trots was en dacht dat ik van hoge komaf was, maar toen op een dag opeens ontdekte dat ik uit de goot was gehaald, en helemaal niet zo’n afkomst had. Ik voelde me innerlijke verward door verdriet, hulpeloosheid en neerslachtigheid en kon dit feit gewoon niet accepteren. Ik was vol ontevredenheid, negativiteit en onbegrip. Ik dacht dat ik als afstammeling van Moab vervloekt was en dat God me nooit zou redden. Hoe meer ik

erover nadacht, hoe meer ik me tekortgedaan voelde. Het was alsof er een enorme last op mijn borst drukte en ik kreeg bijna geen adem. Ik sloop weg om in mijn eentje te huilen op het toilet. Iedereen had het moeilijk in die tijd. Sommige mensen huilden elke keer als het ter sprake kwam.

Toen we leden onder deze kwelling, uitte Almachtige God Zijn woorden ‘Het belang van het redden van de afstammelingen van Moab’, waarin Hij onze gesteldheid openbaarde en ons vertelde wat Zijn wil was. Ik las deze woorden van God: **“In het begin toen ik jullie de plaats van Gods volk gaf, sprongen jullie op en neer, met meer vreugde dan ieder ander. Maar wat deden jullie zodra ik zei dat jullie de afstammelingen van Moab zijn? Jullie stortten allemaal in! Waar is jullie gestalte? Jullie opvatting van positie is te zwaar! [...] Wat voor lijden hebben jullie doorstaan dat jullie je zo onrechtvaardig bejegend voelen? Jullie denken dat als God jullie tot een zekere hoogte heeft gemarteld, Hij gelukkig zal zijn, alsof Hij is gekomen met de bedoeling om jullie te veroordelen en na jullie veroordeling en vernietiging Zijn werk klaar zal zijn. Is dat wat ik heb gezegd? Denken jullie niet zo vanwege jullie blindheid? Is het zo dat jullie er niet zelf naar streven om goed te doen of dat ik jullie bewust veroordeel? Dat heb ik nooit gedaan. Dat is iets wat jullie zelf hebben bedacht. Ik heb nog nooit zo gewerkt, noch heb ik die intentie. Als ik jullie echt had willen vernietigen, had ik dan echt zoveel moeten lijden? Als ik jullie echt had willen vernietigen, had ik dan zo ernstig met jullie moeten spreken? Dit is mijn wil: pas als ik jullie heb gered, kan ik rusten. Hoe lager iemand is, hoe meer hij het object van mijn redding is. Hoe actiever jullie kunnen binnengaan, hoe gelukkiger ik zal zijn. Hoe meer jullie instorten, hoe meer ik overstuur ben. Jullie willen altijd een hoge borst opzetten en op de troon klimmen; ik zeg jullie dat dat niet de weg is die jullie van smerigheid zal redden. Een fantasie om op de troon te zitten kan jullie niet vervolmaken; dat is niet realistisch”** (‘Het belang van het redden van de afstammelingen van Moab’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik voelde me zo schuldig toen ik dat las. Ik herinnerde me hoe ik toen God zei dat we de mensen van het koninkrijk zouden worden en dat we tot overwinnaars en modellen zouden worden gemaakt, arrogant werd en niet wist wie ik was, en geloofde dat ik omdat ik een van de eersten was die Gods oordeel en tuchtiging aanvaardden en tot de eersten behoorde die werden vervolmaakt, een hogere status moest hebben dan Gods uitverkorenen uit welk ander land dan ook. Wat was ik vol van mezelf en zelfvoldaan. Toen God ons openbaarde als de afstammelingen van Moab, zag ik in dat ik laag van geboorte en status was en dat ik vervloekt was door God. Ik dacht dat God me nooit zou redden, verviel tot negativiteit en kon me er niet van losmaken. Ik besepte dat mijn verlangen naar status veel te sterk was en dat mijn gestalte werkelijk tekortschoot. In feite, heeft God, hoewel Hij ons ontmaskerde als Moabs afstammelingen, nooit gezegd dat Hij ons niet zou redden. Tenslotte incarneerde Hij in het land van de grote rode draak, en sprak Hij waarheden uit

om over ons te oordelen, ons te tuchtigen en te begieten en voor ons te voorzien zodat wij, de meest verachtelijke, verdorven mensen, de kans zouden krijgen om te worden gered door God. Achter alles schuilen Gods goedgehartige bedoelingen. Maar ik begreep Gods wil niet. Ik dacht dat een afstammeling van Moab zoals ik, die zo verachtelijk en laag was het meest door God zou worden gehaat en veracht, en dat Hij mij nooit zou redden. Ik begreep het verkeerd en klaagde, werd negatief en verzette me tegen God. Wat was ik onredelijk. Kort daarna las ik deze woorden van God: **“Zelfs als ik niet had gezegd dat jullie de afstammelingen van Moab zijn, zijn jullie aard en geboorteplaats dan echt het meest verheven? Zelfs als ik niet had gezegd dat jullie zijn afstammelingen zijn, zijn jullie dan niet stuk voor stuk waarachtig afstammelingen van Moab? Kan de feitelijke waarheid worden veranderd? Is het ontmaskeren van jullie ware aard op dit moment bezijden de waarheid? Kijk naar jullie slaafse gedrag, jullie levens en jullie karakters – beseffen jullie niet dat jullie de laagste van de laagsten onder de mensheid zijn? Wat hebben jullie om over op te scheppen? Kijk naar jullie plek in de samenleving. Zijn jullie niet op het laagste niveau? Denken jullie soms dat ik het mis heb? Abraham offerde Isaak. Wat hebben jullie opgeofferd? Job offerde alles op. Wat hebben jullie opgeofferd? Zo veel mensen hebben hun leven gegeven, hun hoofd neergelegd, hun bloed vergoten om de ware weg te vinden. Hebben jullie die prijs betaald? Ter vergelijking, jullie komen helemaal niet in aanmerking om van zo’n grote genade te genieten. Worden jullie soms in het ongelijk gesteld als er tegenwoordig wordt gezegd dat jullie de afstammelingen van Moab zijn? Schat jezelf niet te hoog in. Je hebt niets om over op te scheppen. Zo’n grote redding, zo’n grote genade wordt jullie zomaar gegeven. Jullie hebben niets opgeofferd, maar toch genieten jullie vrijelijk van genade. Schamen jullie je niet?”** (‘Het belang van het redden van de afstammelingen van Moab’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Elke vraag van God klopte op de deur van mijn hart. Ik was zo beschaamd en van streek. Ik dacht aan de heiligen door de eeuwen heen – zij waren toegewijd en gehoorzaam aan God, en gaven Hem nooit de schuld als ze grote beproevingen doorstonden. Ze gaven getuigenis voor God en ontvingen Zijn goedkeuring en zegeningen. Abraham gehoorzaamde Gods geboden, en offerde Isaak, zijn meest geliefde zoon, aan God. Hij onderhandelde niet over voorwaarden en probeerde niet te redetwisten met God, maar gehoorzaamde volledig. En toen Job een grote beproeving doormaakte, zijn hele familiebezit en al zijn kinderen verloor, en zijn lichaam vol zweren zat, prees hij nog steeds God en zei: “Jehova heeft gegeven en Jehova heeft genomen. De naam van Jehova zij gezegend” (Job 1:21). Maar ik ben geboren in het land van de grote rode draak, en heb van jongs af aan atheïsme, evolutieleer en materialisme geleerd. Ik wist nooit dat er een God was, laat staan hoe ik Hem moest vereren. Ik geloofde alleen om Gods genade en zegeningen te ontvangen, zodat ik later in het koninkrijk van de hemel zou komen en een goede bestemming zou hebben. Als ik voor een beproeving kwam te staan, geen status had en geen

zegeningen ontving, begreep ik het verkeerd. Ik klaagde, werd negatief en verzette me tegen God. Ik was niet echt gehoorzaam en behandelde Hem niet als God. Gedurende die jaren van geloof had ik vrijelijk genoten van de steun van Gods woorden, en de stapsgewijze leiding van Gods werk. Ik deed niet alleen mijn plicht niet goed om Zijn liefde te vergoeden, maar ik gaf Hem in ruil alleen onbegrip en geklaag, opstandigheid en verzet. Wat was ik nou voor gelovige? Toch was ik mezelf gaan zien als Gods oogappel, als iemand die belangrijk was voor Hem, en ik dacht dat ik een hogere status zou hebben dan Gods uitverkorenen waar dan ook, en dat ik het meest in aanmerking zou komen voor Gods beloningen en zegeningen. Ik was zo arrogant dat ik niet wist wat wat was. Ik had helemaal geen zelfkennis. Als God mijn verachtelijke, lage afkomst niet had geopenbaard, zou ik nog steeds denken dat ik uit een van de twaalf stammen van Jakob kwam, dat ik een kind van Israël en een afstammeling van David was. Ik kende echt geen schaamte. Nu weet ik mijn identiteit en status, dus ik zorg dat ik minder opval. Ik ben niet meer zo vrijpostig als voorheen. Ik heb ook enig verstand gekregen voor God. Dat is Gods redding voor mij. Ik zou geen buitensporige dingen van God moeten eisen, en zelfs als ik uiteindelijk geen goede uitkomst of bestemming heb, zal ik me toch onderwerpen aan wat God regelt en Zijn rechtvaardigheid prijzen.

Later las ik meer van de woorden van Almachtige God en begreep ik meer van de betekenis van het werk van God in de afstammelingen van Moab. Ik begreep dat dit is wat Gods woorden zeggen. **“Nu werken aan de afstammelingen van Moab betekent hen redden die in de diepste duisternis zijn gevallen. Hoewel ze vervloekt waren, is het Gods verlangen om glorie van hen te verwerven, omdat ze eerst allemaal mensen waren bij wie God in hun hart niet voorkwam; uitsluitend ervoor zorgen dat zij zonder God in hun hart Hem gehoorzamen en liefhebben, is ware overwinning en de vruchten van dergelijk werk zijn het meest waardevol en overtuigend. Alleen dit betekent glorie verwerven – dit is de glorie die God wil vergaren in de laatste dagen. Het is echt een verheffing door God dat deze mensen die een lage rang hebben nu in staat zijn om zo’n enorme redding te krijgen. Dit werk is zeer betekenisvol en het is door oordeel dat Hij deze mensen wint. Het is niet Zijn bedoeling om deze mensen te straffen, maar om hen te redden. Als Hij in de laatste dagen nog steeds bezig zou zijn met het overwinningswerk in Israël, zou het geen zin hebben; zelfs als het vrucht zou dragen, zou het geen enkele waarde of grote betekenis hebben en zou Hij niet in staat zijn om alle glorie te verwerven. [...] Dat ik op dit moment aan jullie, de afstammelingen van Moab, werk, is niet bedoeld om jullie te vernederen, maar om het belang van het werk te openbaren. Voor jullie is het een geweldige verheffing. Als iemand verstand en inzicht heeft, zal hij zeggen: ‘Ik ben een afstammeling van Moab. Ik ben echt niet waardig dat ik nu deze grote verheffing door God of deze grote zegeningen ontvang. In**

alles wat ik doe en zeg en op basis van mijn status en waarde ben ik zulke grote zegeningen van God absoluut niet waardig. De Israëlieten koesteren grote liefde voor God en de genade die ze genieten wordt hun door Hem geschonken, maar hun status is veel hoger dan de onze. Abraham was heel toegewijd aan Jehova en Petrus was heel toegewijd aan Jezus – hun toewijding was honderd keer groter dan de onze. Op basis van onze daden zijn we absoluut niet waardig om van Gods genade te genieten” (‘Het belang van het redden van de afstammelingen van Moab’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“De afstammelingen van Moab werden vervloekt en zij waren geboren in dit onderontwikkelde gebied; zonder twijfel zijn de afstammelingen van Moab de mensen met de laagste status onder de invloed van de duisternis. Omdat deze mensen het verleden de laagste status hadden is het werk dat onder hen is verricht het meest in staat om menselijke opvattingen te verbrijzelen, en dat is ook het meest voordelig voor Zijn hele managementplan van zesduizend jaar. Hij werkt onder deze mensen en met die handeling kan Hij het best menselijke opvattingen verbrijzelen; hiermee begint Hij een tijdperk; hiermee verbrijzelt Hij alle menselijke opvattingen; hiermee beëindigt Hij het werk van het gehele Tijdperk van Genade. Zijn oorspronkelijke werk was uitgevoerd in Judea, in het domein van Israël; onder heidense volken deed Hij geen enkel tijdperk-beginnend werk. De slotfase van Zijn werk wordt niet alleen uitgevoerd onder de mensen van heidense volken, het wordt zelfs uitgevoerd onder die vervloekte mensen. Dit ene punt is het bewijs dat het meest in staat is om Satan te vernederen; zodanig dat God de God van heel de schepping in het heelal ‘wordt’ en de Heer van alle dingen wordt, het onderwerp van aanbidding van alles dat leven heeft”** (‘God is de Heer van heel de schepping’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik had vroeger de opvatting dat God had voorbestemd wie Hij zou redden, dat zij Zijn uitverkorenen waren. En omdat Chinese mensen Moabs afstammelingen waren, omdat we de laagsten van de laagsten waren, degenen die God het minst erkenden en zich het meest tegen God verzetten, en omdat we waren vervloekt en afgewezen door God, zou Hij ons zeker niet redden. Maar dat was helemaal niet wat God deed. Hij liet ons niet in de steek omdat we laag waren, en Hij gaf de hoop niet op om ons te redden omdat we verachtelijk en verdorven waren. In plaats daarvan werd Hij zelf vlees en onderging Hij enorme vernederingen en leed om onder ons, de afstammelingen van Moab, te komen om te werken, en steeds weer met Zijn woorden over ons te oordelen en ons te tuchtigen, te beproeven en te louteren. Dat deed Hij allemaal om ons te zuiveren en te redden. Wat is Gods liefde geweldig. Het is net als de Heer Jezus die aan dezelfde tafel eet als zondaars. Hoe verachtelijker en lager we zijn, hoe meer we inzien hoe groot Gods liefde en redding zijn. Uiteindelijk wil God ons, de meest verdorven, verachtelijkste en laagste mensen, redden, van Satans donkere krachten zodat we glorieus getuigenis voor Hem kunnen geven. Dat zal Satan het meest beschamen. Dat is de betekenis van Gods werk in de afstammelingen van Moab. Ook,

heeft Gods werk in de afstammelingen van Moab in de laatste dagen al onze noties vernietigd, zodat we niet alleen kunnen zien dat Hij de God is van de Israëlieten, maar dat Hij ook de God van alle geschapen wezens is. Hij kijkt niet naar waar we in zijn geboren, tot welk land of welke etniciteit we behoren, of we Israëlieten of afstammelingen van Moab zijn, of we zijn gezegend of vervloekt door God. Zolang we geschapen wezens zijn en zolang we streven naar de waarheid en ons onderwerpen aan Gods werk, kunnen we worden gered door God. God is eerlijk en rechtvaardig voor elk geschapen wezen, en wat Hij ieder van ons geeft, is een kans om gered te worden. Hoe meer ik nadacht over Gods woorden, hoe meer ik voelde hoe belangrijk Gods werk in de afstammelingen in Moab is, en hoe echt Gods liefde en redding voor de verdorven mensheid is. Maar helaas schiet mijn kaliber tekort en is mijn begrip van Gods werk beperkt. Ik kan wat van mijn gevoelens en begrip delen, maar ik kan geen goede getuigenis geven. Ik ben God zoveel verschuldigd.

Nu ik eraan terugdenk, heb ik toen ik de beproeving als afstammeling van Moab heb doorstaan wel een beetje geleden, maar heb ik er mijn eigen identiteit en waarde door leren kennen. Ik kreeg een beetje inzicht in Gods werk om de mensheid te redden en Zijn rechtvaardige gezindheid, en sindsdien ben ik niet meer zo arrogant en zelfvoldaan. Ik ging voelen hoe laag en verdorven ik ben, en dat ik Zijn liefde en redding niet waard ben en ik durf geen buitensporige dingen meer van Hem te verlangen. Hoe God me ook behandelt of wat Hij ook regelt, ik ben bereid het te aanvaarden en me eraan te onderwerpen. Ik wil alleen het oordeel en de tuchting van Gods woorden oprecht aanvaarden en streven naar een verandering in mijn levensgezindheid. Zelfs als afstammeling van Moab moet ik nog steeds naar de waarheid streven en getuigenis geven voor God. Dat ik dit kleine beetje kon veranderen, is echt allemaal te danken aan Gods liefde. **“Wij zijn dan wel geen Israëlieten maar de vervloekte afstammelingen van Moab, we zijn geen Petrus wiens inborst wij nooit kunnen hebben, en ook geen Job, en we komen niet eens in de buurt bij Paulus’ beslissing om te lijden voor God en zijn volledige toewijding aan God, en we zijn onderontwikkeld en daarom Gods zegeningen onwaardig. Toch heeft God ons vandaag verheven; dus moeten wij God tevredenstellen en al schieten we tekort in inborst of geschiktheid, we zijn bereid om God tevreden te stellen – dat is ons voornemen. Wij zijn de afstammelingen van Moab en wij waren vervloekt. Dit is besloten door God en wij kunnen het niet veranderen, maar ons gedrag en onze kennis kunnen we wel veranderen en wij zijn vastbesloten om God tevreden te stellen”** (‘Het voornemen dat de afstammelingen van Moab moeten hebben’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’).

13. De bevrijding van het hart

Door Zheng Xin, Verenigde Staten

In oktober 2016, waren mijn man en ik in het buitenland, toen we Gods werk in de laatste dagen accepteerden. Dank zij God. Enkele maanden later was zuster Wang, die samen met mij Gods werk had aanvaard, snel vooruitgegaan. Ik weet nog dat iedereen haar toen prees voor haar goede kaliber. Ik herinner me ook hoe zuster Lin na een bijeenkomst zei: ‘Alles wat zuster Wang vandaag heeft gecommuniceerd over haar aanvaarding en begrip van Gods woorden, kwam uit haar hart. Wat ze zei bevat ook licht en is heel nuttig voor mij.’ Toen ik iedereen dat hoorde zeggen, was ik eerst een beetje jaloers op haar. Maar na een tijdje raakte ik geïrriteerd. Hoe kwam het dat iedereen haar prees en niet mij? Was ik helemaal niet gegroeid? Was er iets mis met mijn communicatie? Geleidelijk aan wilde ik niet meer accepteren dat ze beter was dan ik, en begon mezelf heimelijk tegen haar af te zetten. Ik dacht bij mezelf: jij kunt communiceren over Gods woorden, maar dat kan ik ook. Er komt een dag dat ik je zal overtreffen. Ik zal het door mij verworven begrip en de kennis van Gods woorden bewaren en alleen communiceren op bijeenkomsten. Dan zal iedereen zien dat mijn communicatie ook heel goed en praktisch is.

In de volgende periode, schreef ik alles wat ik had verworven en begrepen van Gods woorden op in een notitieboekje. Toen het tijd werd voor de bijeenkomst, dacht ik zorgvuldig na, over een manier om hierover te communiceren die net zo duidelijk, geordend en systematisch was als die van zuster Wang. Ik weet niet hoe het kwam, maar hoe meer ik probeerde indruk te maken op mijn broeders en zusters, hoe meer ik mezelf voor schut zette. Zodra het mijn beurt was om te communiceren, wist ik opeens niets meer, of kon ik alleen nog stamelend iets uitbrengen. Ik was niet in staat om de standpunten die ik had willen uiteenzetten, duidelijk te formuleren. Uiteindelijk werd de bijeenkomst heel gênant voor me. Toen ik op een dag thuiskwam, zei ik tegen mijn man: ‘Als iemand tijdens de bijeenkomsten zegt dat er licht is in zuster Wangs communicatie over Gods woorden, voel ik me erg ongemakkelijk.’ Maar voor ik was uitgesproken, keek mijn man me boos aan en zei hij gemeend: ‘De communicatie van zuster Wang bevat ook echt licht en is nuttig voor ons. We moeten God ervoor danken.’ Dat is waar. ‘Is het ongemak dat je voelt niet gewoon jaloezie?’ Zijn woorden voelden als een klap in mijn gezicht. Snel schudde ik ontkennend mijn hoofd: ‘Nee, dat is het niet. Zo ben ik niet.’ Mijn man ging verder: ‘Onze broeders en zusters hebben allemaal genoten van zuster Wangs communicatie, maar jij voelt je ongemakkelijk als je ernaar luistert. Dat betekent dat je jaloers bent omdat zij capabeler is dan jij, waar of niet?’ Toen ik dat hoorde, was ik nog meer van streek. Was ik echt zo’n jaloers iemand? Ik zei tegen hem: ‘Hou er nu over op. Laat me met rust, dan zal ik er in mijn eentje over nadenken.’ Later vertelde mijn man zuster Liu in de kerk over wat er met me

aan de hand was, in de hoop dat ze me zou helpen. Toen ik dat hoorde, zei ik boos tegen hem: ‘Hoe kon je met haar praten zonder eerst met mij te overleggen? Als ze het iedereen vertelt, wat zullen ze dan van me denken?’ Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik van streek raakte. Ik kon alleen maar stilletjes tot God bidden: ‘O God. Wijs me alstublieft de weg. Help me alstublieft.’

De volgende dag dacht ik na over wat ik in die periode had geopenbaard. Ik besepte dat als ik Gods woorden las, ik meestal al het licht dat ik ontving voor mezelf hield en het dan communiceerde tijdens onze bijeenkomsten. Dat was eigenlijk gewoon een verlangen om over dingen te praten waar andere mensen niets van wisten zodat mijn broeders en zusters een hogere dunk van me zouden hebben. Wanneer ik zag dat zuster Wang licht had in haar communicatie, voelde ik me altijd ongemakkelijk en wilde ik haar overtreffen. Ik dacht altijd dat ik heel gemoedelijk was tegenover anderen en nooit moeilijk deed over kleinigheden, en dat ik in mijn hart een eenvoudig mens was. Maar nu bleek dat ik jaloers op anderen kon zijn, en dat ik mezelf zelfs heimelijk tegen hen kon afzetten en met hen kon wedijveren. Hoe kon ik zo iemand zijn? Ik belde een zuster op en vroeg haar: ‘Zuster, ben je tijdens bijeenkomsten weleens jaloers als je licht hoort in de communicatie van andere broeders en zusters over Gods woorden?’ Ze antwoordde: ‘Nee, dat ben ik niet. Als broeders en zusters licht in hun communicatie hebben, is dat nuttig voor mij. Het maakt me echt gelukkig en ik geniet er erg van.’ Toen ik haar dat hoorde zeggen, voelde ik me nog slechter. Ik voelde hoe intens jaloers ik was. Niemand anders was jaloers op de zuster, alleen ik. In deze gesteldheid was de enige oplossing om tot God te bidden. Ik zei tegen Hem: ‘O God. Ik wil geen jaloers mens zijn, maar telkens als ik de prachtige communicatie van deze zuster hoor, word ik ongewild jaloers op haar. O God. Ik weet niet wat ik moet doen. Alstublieft, wijs me de weg om de ketenen van de jaloezie af te werpen...’

Later kwam zuster Liu van onze kerk me opzoeken. Ze communiceerde met me over mijn gesteldheid, en las ook een passage uit Gods woorden. **“Sommige mensen zijn altijd bang dat anderen meer in de schijnwerper zullen staan en hen voorbij zullen streven, erkenning krijgen, terwijl op henzelf geen acht wordt geslagen. Hierdoor vallen ze anderen aan en sluiten hen buiten. Is dit niet een geval van jaloezie jegens anderen die bekwaamer zijn dan zichzelf? Is dergelijk gedrag niet zelfzuchtig en verachtelijk? Wat voor een gezindheid is dit? Het is kwaadaardig! Mensen die alleen maar aan zichzelf denken, alleen aan hun eigen verlangens voldoen, geen rekening houden met de plichten van anderen, alleen aan hun eigen belangen denken en niet aan de belangen van Gods huis, zulke mensen hebben een slechte gezindheid en God voelt voor hen geen liefde”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik deze woorden van God hoorde, voelde ik dat dit precies de gesteldheid was waarin ik me bevond. De communicatie

van zuster Wang over Gods woorden was verlichtend geweest, maar ik probeerde niet de waarheid te begrijpen of een weg te zoeken om te praktiseren op basis van wat ze had gezegd. Integendeel, ik was jaloers op haar. Als mijn eigen communicatie niet goed was, en als ik geen indruk kon maken en mezelf in plaats daarvan te schande maakte, begon mijn geest te tolleren en werd ik heel negatief en van streek. Ik werd heel bang dat mijn broeders en zusters op me zouden neerkijken. Ik was zo egoïstisch en verachtelijk, en ik dacht er alleen aan hoe ik me kon onderscheiden, maar ik kon het absoluut niet aanzien als iemand het beter deed dan ik. Was dat geen jaloezie en na-ijver? Daar zit geen greintje normale menselijkheid bij. Achteraf gezien, was ik ook al zo voordat ik in God geloofde. Als ik contact had met mijn vrienden, familie, burens en collega's, wilde ik altijd dat anderen goed over me zouden praten. Soms, als een collega het werk van iemand anders prees waar ik bij was, begon ik me ongemakkelijk te voelen. Om te zorgen dat anderen vol lof over me zouden praten, spande ik me dan in om mijn werk goed te doen, en ik deed het graag, hoe moeilijk of uitputtend het ook was. Ik was het me niet bewust, maar ik beschouwde het gewoon als een soort wil om vooruit te komen. Pas nu besef ik dat het manifestaties van Satans verdorven gezindheid waren. Daarna kwam ik vaak voor God en bad ik tot Hem over mijn problemen. Op bijeenkomsten concentreerde ik me erop om mijn hart tot rust te brengen en naar de communicatie van anderen te luisteren. Als het mijn beurt was om te communiceren, bedacht ik niet meer hoe ik beter kon communiceren dan zuster Wang. In plaats daarvan dacht ik rustig na over Gods woorden en vertelde in mijn communicatie wat ik ervan begreep. Toen ik zo praktiseerde, voelde ik me echt veel rustiger en bevrijd.

Na een tijdje, voelde ik echt dat ik veel minder jaloers was dan voorheen, maar een satanische verdorven gezindheid is echt diepgeworteld, en openbaart zich in passende omstandigheden. Toen ik later op enkele bijeenkomsten zag, dat de andere broeders en zusters de communicatie van zuster Wang prezen, voelde ik weer een lichte jaloezie opkomen. Daarna voelde ik enige afstand tussen haar en mij. Maar in die gesteldheid durfde ik mijn hart niet te luchten bij anderen. Ik was bang dat ze op me zouden neerkijken als ik dat deed. En dus voelde ik me gedurende meerdere bijeenkomsten erg geremd.

Op een avond belde zuster Liu me op. Ze vroeg me bezorgd of ik de laatste tijd problemen had gehad. Ik antwoordde vaag: 'Ben ik te verdorven? Zal God weigeren om iemand als mij te redden?' Omdat ik bang was dat ze op me zou neerkijken, zei ik verder niets. Toen las zuster Liu me een passage voor uit Gods woorden die paste bij mijn gesteldheid: **“Wanneer sommige mensen horen dat je, om een eerlijk mens te zijn, jezelf moet openstellen en jezelf bloot moet geven, zeggen ze: ‘Het is moeilijk om eerlijk te zijn. Moet ik echt alles waar ik aan denk aan anderen vertellen? Is het niet voldoende om over de positieve dingen te communiceren? Ik hoef mensen toch niet te vertellen over mijn duistere en verdorven**

kant?’ Als je tegen anderen niet over deze dingen spreekt en jezelf niet ontleedt, zul je jezelf nooit leren kennen; dan zul je nooit inzien wat voor persoon je bent en zullen andere mensen je nooit kunnen vertrouwen. Dit is een feit. Als je wilt dat anderen je vertrouwen, moet je eerst eerlijk zijn. Als eerlijk mens, moet je je hart eerst blootleggen zodat iedereen daarin kan kijken, alles kan zien wat jij denkt, en een glimp op kan vangen van je ware gezicht; je moet niet proberen jezelf te vermommen of jezelf in te pakken om er goed uit te zien. Dan pas zullen mensen je vertrouwen en je als eerlijk beschouwen. Dit is de meest fundamentele praktijk en de eerste vereiste om een eerlijk mens te zijn” (‘De meest fundamentele beoefening om een eerlijk iemand te zijn’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Nadat ze deze woorden van God had voorgelezen, communiceerde ze met me: ‘We moeten ons openstellen en communiceren om de waarheid te zoeken. Dat is een manier om tot spirituele bevrijding te komen.’ ‘Het is ook een manier om de waarheid te praktiseren en een eerlijk mens te zijn. Door zo te handelen, kunnen we hulp krijgen van onze broeders en zusters. Hierdoor kunnen onze verdorven gezindheden sneller worden verholpen en krijgen we een gevoel van bevrijding.’ ‘Als we niet bereid zijn om onze problemen te delen, zullen we ons makkelijk laten misleiden door Satans listen, en kan ons leven worden geschaad.’ Nadat ik naar de communicatie van zuster Liu had geluisterd, raapte ik mijn moed bijeen en vertelde haar wat ik had doorgemaakt. Toen las zuster Liu nog een passage voor uit Gods woorden: **“De mensen die God redt, zijn degenen die een verdorven gezindheid hebben vanwege Satans verdorvenheid. Het zijn geen perfecte mensen waar nog niet het geringste vlekje op zit, en het zijn ook geen mensen die geïsoleerd leven. Sommigen denken, zodra hun verdorvenheid aan het licht komt: alweer heb ik me tegen God verzet. Ik geloof al zoveel jaren in Hem, maar nog ben ik niet veranderd. God zal mij zeker niet meer willen! Wat voor soort houding is dit? Ze hebben zichzelf opgegeven en denken dat God hen niet meer wil. Is dit niet een geval van God verkeerd begrijpen? Als je zo negatief bent, is het voor Satan gemakkelijk je achilleshiel te vinden en als hij daar eenmaal in geslaagd is, zijn de consequenties onvoorstelbaar. Hoe groot je problemen ook zijn of hoe negatief je je ook voelt, je mag daarom nooit opgeven! Tijdens het proces van levensgroei en terwijl ze worden gered, nemen mensen soms de verkeerde afslag of dwalen af. Ze laten een tijdje enige onvolwassenheid in hun leven zien of worden soms zwak en negatief, zeggen de verkeerde dingen, glijden uit en vallen of maken een mislukking mee. Vanuit Gods gezichtspunt is dat allemaal normaal, en Hij zou zich er niet druk over maken”** (‘Het leven binnengaan is zeer belangrijk voor het geloof in God’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

De zuster communiceerde dit met mij: ‘We zijn allemaal grondig verdorven door Satan. We zijn arrogant, sluw, kwaadaardig en gemeen. Deze satanische gezindheden zijn diepgeworteld in ons allemaal, en hebben zelfs onze natuur overgenomen. Daarom geven ons gedrag en onze houdingen telkens weer blijk van verdorvenheid.’ ‘Het ergerde me altijd bijzonder: Ik had enig inzicht in mijn verdorven gezindheid en had er spijt van als ik die had laten zien, dus waarom deed ik het de volgende keer weer? Toen ik Gods woorden had gelezen, besepte ik eindelijk dat mijn satanische gezindheid heel ernstig was, en ik begon door te krijgen dat een verandering in gezindheid niet ineens plaatsvindt. Mensen veranderen niet als ze een beetje zelfbewustzijn hebben verkregen. Zonder het langdurige oordeel en de tuchtiging van Gods woorden, zonder te zijn gesnoeid en behandeld, en zonder beproevingen en loutering, is echte verandering onmogelijk. Het doel van Gods komst om Zijn oordeel en tuchtiging te verrichten, is om ons te zuiveren en veranderen. Hij weet hoe grondig Satan ons heeft verdorven, en Hij weet van onze gestalte en de moeilijkheden die we tegenkomen als we onze gezindheden proberen te veranderen, en dus is Hij vergevingsgezind en geduldig voor degenen die naar de waarheid streven. God hoopt dat we vastberaden zijn in ons streven naar de waarheid en dat we van ganser harte proberen onze gezindheden te veranderen.’ ‘En dus moeten we onszelf correct behandelen. We moeten meer van Gods woorden eten en drinken, het oordeel en de tuchtiging ervan aanvaarden, het vlees verzaken en de waarheid in praktijk brengen. Dan zullen op een dag onze verdorven gezindheden veranderen.’

Toen lazen we nog een passage uit Gods woorden: **“Zodra positie, aanzien of reputatie ter sprake komen, springt ieders hart verwachtingsvol op en wil ieder van jullie opvallen, beroemd zijn en erkend worden. Niemand is bereid zich te onderwerpen, maar iedereen wil in plaats daarvan wedijveren – zelfs al is wedijveren gênant en verboden in Gods huis. Maar zonder rivaliteit ben je nog steeds niet tevreden. Wanneer je iemand ziet opvallen, krijg je een gevoel van jaloezie en haat en dat het niet eerlijk is. ‘Waarom kan ik niet opvallen? Waarom mag die persoon altijd opvallen, en kom ik nooit aan de beurt?’ Je voelt je dan wat verontwaardigd. Je probeert het te onderdrukken, maar dat mislukt. Je bidt tot God en dan voel je je even beter. Maar zodra je later weer op zo’n situatie stuit, kom je er niet overheen. Wordt hierdoor niet een onvolwassen gestalte getoond? Is het geen val dat mensen in een dergelijke gesteldheid vervallen? Dit zijn de ketenen van Satans verdorven natuur die de mensen binden. [...] Je moet leren loslaten en deze dingen afwijzen, anderen aanbevelen en laten opvallen. Sloof je niet uit en haast je niet om het moment te benutten dat je de kans krijgt op te vallen of roem te behalen. Je moet leren een stap terug te nemen, maar je moet de vervulling van je plicht niet uitstellen. Wees een persoon die onopvallend rustig werkt en die niet pronkt tegenover anderen terwijl je loyaal je plicht vervult. Hoe**

meer je je prestige en je status laat varen, en hoe meer je je eigen belangen laat varen, hoe vrediger je zult worden, hoe meer ruimte er in je hart zal komen en hoe beter je gesteldheid zal worden. Hoe meer je worstelt en wedijvert, des te duisterder je gesteldheid wordt. Als je het niet gelooft, probeer het dan eens en kijk zelf! Als je zo'n gesteldheid wilt veranderen en niet meer door deze dingen beheerst wil worden, moet je ze eerst verwerpen en opgeven. Anders zul je, hoe meer je worstelt, des te meer omringd worden door duisternis, en des te meer jaloezie en haat voelen, en zal je verlangen om te krijgen alleen maar sterker worden. Hoe sterker je verlangen om te krijgen wordt des te minder ben je ertoe in staat. En naarmate je minder krijgt, neemt je haat toe. Naarmate je haat groeit, wordt het donkerder bij je binnen. Hoe donkerder je van binnen bent, des te slechter voer je je plicht uit en hoe slechter je je taak vervult, des te minder bruikbaar ben je. Dit is een onderling verbonden, vicieuze cirkel. Als je je plicht nooit goed kunt vervullen, zul je geleidelijk worden geëlimineerd" ('Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus').

Door de communicatie van de zuster over Gods woorden besepte ik dat mijn jaloezie was voortgekomen uit een te sterk verlangen naar reputatie en status, en dat mijn gezindheid te arrogant was geweest. Ik was geïndocctrineerd door de lessen van de CCP en allerlei satanische ideeën en vergiften uit mijn jeugd, zoals: 'Ieder voor zich en God voor ons allen,' 'De mens worstelt naar boven, water stroomt naar beneden,' en 'Je moet je voorouders eer bewijzen.' Deze satanische vergiften waren diep in mijn hart geplant, zodat ik arrogant, verwaand, egoïstisch en verachtelijk was geworden. Beheerst door deze satanische gezindheid, was ik bijzonder ambitieus en agressief geworden. Wat ik ook deed, ik voelde me gedreven om anderen te overtreffen. Zo was ik in de samenleving en zo was ik ook geworden in de kerk. Zelfs als ik communiceerde en bad op bijeenkomsten, wilde ik beter zijn dan anderen, en ik was alleen gelukkig als anderen me prezen. Als iemand anders beter bleek te zijn dan ik, kon ik het niet verdragen en werd ik jaloers. Diep van binnen verzette ik me tegen die persoon en dwarsboomde ik hem of haar. Als ik iemand echt niet kon overtreffen, bleef ik hangen in negativiteit en onbegrip, en kon ik mezelf niet op de juiste wijze helpen. Dan begreep ik zelfs God verkeerd en dacht dat ik geen kandidaat voor Gods redding kon zijn. Ik zag dat Satans verdorvenheid me arrogant, zwak, egoïstisch en verachtelijk had gemaakt, en mijn leven werd onbeschrijflijk ellendig. Later vond ik een weg om te praktiseren op basis van Gods woorden. Ik moest leren los te laten, dingen opzij te zetten en te praktiseren volgens Gods woorden. Ik moest leren mijn eigen vlees te verzaken en mijn ego en status te onderdrukken, en meer leren van de sterke punten van zuster Wang en mijn eigen zwakheden compenseren. Dat was de enige manier om meer waarheden te begrijpen en ontvangen.

Later las ik deze passage uit Gods woorden: **“De functies verschillen. Er is één lichaam. Ieder doet zijn plicht, ieder op zijn eigen plek. Ieder handelt naar beste kunnen – voor elke vonk is er één lichtflits – en streeft naar volwassenheid in het leven. Op die manier zal ik tevreden worden gesteld”** (‘Hoofdstuk 21’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik deze woorden van God had gelezen, begreep ik dat omdat het kaliber en de gaven die God schenkt anders zijn voor ieder mens, Zijn vereisten voor ieder mens anders zijn. Zolang we alles doen wat in ons vermogen ligt om onze plichten te vervullen, zal Gods hart getroost zijn. Het is door de genade van God dat zuster Wang goed van kaliber is en de waarheid zo snel begrijpt. Vandaag zorgt God dat we samenkomen, en Zijn doel voor ons is, dat we leren van elkaars sterke punten en onze eigen zwakheden compenseren, zodat we de waarheid kunnen begrijpen en samen de werkelijkheid van Gods woorden kunnen binnengaan. Ik moet op de juiste wijze omgaan met mijn eigen sterke punten en tekortkomingen. Welk kaliber God voor mij ook heeft voorbeschikt, ik moet me onderwerpen aan Zijn heerschappij en bepalingen, mijn bedoelingen corrigeren en met heel mijn hart naar de waarheid streven. Ik moet alles wat ik begrijp communiceren en alles wat ik weet praktiseren. Ik moet mijn uiterste best doen en op deze manier zal God me verlichten en de weg wijzen. Met dit doel heb ik het volgende besluit voor God genomen: Van nu af aan wil ik me inspannen om naar de waarheid te streven, niet langer bekrompen te zijn, noch jaloers te zijn op mensen die capabeler zijn dan ik, en de gelijkenis van een echt menselijk wezen naleven om Gods wil te vervullen.

De volgende kerkbijeenkomst was al heel snel. Ik wilde aan mijn broeders en zusters opbiechten hoe jaloers ik was geweest op zuster Wang, en welke aspecten van mijn verdorven gezindheid ik had geopenbaard, maar zodra ik eraan dacht, werd ik bang voor hoe ze me zouden zien, en wat zuster Wang van me zou denken als ze wist hoe jaloers ik op haar was geweest. Diep van binnen wilde ik de situatie niet onder ogen zien. Ik bad in mezelf tot God. Ik zei: ‘O God, geef me vertrouwen en moed. Ik wil mijn ijdelheid en status opzijzetten, openhartig deelnemen aan communicatie met mijn broeders en zusters, en de barrières tussen ons slechten. Moge U, God, mijn gids zijn.’ Nadat ik had gebeden, voelde ik me veel rustiger, en dus sprak ik over de gesteldheid waarin ik was geweest en over alles wat ik had doorgemaakt. Toen ze me hadden aangehoord, keken mijn broeders en zusters niet alleen niet op me neer, maar ze bewonderden zelfs mijn moed, omdat ik eerlijkheid had kunnen praktiseren. Ze zeiden dat mijn ervaring hen deed inzien dat ze zich alleen door het praktiseren van Gods woorden van hun eigen satanische verdorven gezindheden konden ontdoen en verlossing en vrijheid konden verkrijgen. Ze zeiden ook dat ze nu wisten wat ze moesten doen wanneer ze zo’n situatie zelf meemaakten. Tijdens de daaropvolgende bijeenkomsten ontdekte ik veel van de sterke punten van zuster Wang: Als ze van Gods woorden at en dronk, kon ze haar eigen gesteldheid integreren in haar

communicatie. Als ze op een probleem stuitte, kon ze zich concentreren op het voor God komen, het zoeken naar Zijn bedoelingen, en het vinden van een weg om te praktiseren op basis van Zijn woorden. Pas nadat ik die sterke punten van haar zag, begreep ik dat ze niet mijn rivaal was, maar iemand die me kon helpen. Pas toen voelde ik vanuit het diepst van mijn hart, dat Gods plan om ons samen te laten werken, erop is gericht dat we leren van elkaars sterke punten, om te kunnen compenseren voor elkaars zwakheden. Toen ik het zo bekeek, voelde ik me helemaal bevrijd. Nu voel ik dat elke bijeenkomst iets vreugdevols is. Ik word niet langer beïnvloed door jaloezie, maar ik kan putten uit de sterke punten van anderen om mijn eigen zwakheden te compenseren, in harmonie met hen leven en me bevrijd voelen in mijn geest.

18. Na de leugens

Door Chen Shi, China

Almachtige God zegt: **“Jullie moeten weten dat God van eerlijke mensen houdt. God is vol getrouwheid, daarom zijn Zijn woorden altijd betrouwbaar. Bovendien zijn Zijn daden onberispelijk en onbetwistbaar. Daarom houdt God van wie absoluut eerlijk jegens Hem zijn. Eerlijkheid betekent je hart aan God geven, Hem nooit bedriegen, in alles open naar Hem zijn en de waarheid nooit verbergen. Eerlijkheid betekent ook nooit iets doen wat mensen boven of onder je misleidt, en nooit iets doen om alleen maar bij God in een goed blaadje te komen. Kortom, eerlijk zijn is onzuivere daden en woorden vermijden, en God noch mensen misleiden”** (‘Drie vermaningen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De Heer Jezus zei ook: **“Ik verzeker jullie: als je niet verandert en wordt als een kind, dan zul je het koninkrijk van de hemel zeker niet binnengaan”** (Matteüs 18:3). Uit Gods woorden kunnen we opmaken dat Hij trouw is, dat Hij houdt van eerlijke mensen en bedrieglijke mensen haat, en dat alleen eerlijke mensen kunnen worden gered en het hemelse koninkrijk kunnen binnengaan. Daarom eist God, keer op keer dat we eerlijk zijn niet liegen en geen stiekeme bedoelingen hebben. Maar als in het echte leven iemand sprak over mijn reputatie en status, reageerde ik met leugens en bedrog. Zonder het oordeel en de openbaring van Gods woorden, zonder Zijn kastijding en discipline, zou ik nooit echt berouw hebben getoond. Dan was ik blijven liegen en had ik nooit de waarheid gepraktiseerd als een eerlijke persoon.

Enkele jaren geleden vervulde ik de plicht van kerkleider. Op een dag vroeg mijn leider me om een bijeenkomst van medewerkers bij te wonen. Ik was heel blij. Ik dacht eraan hoe hard ik de laatste tijd in de kerk had gewerkt. Ik had elke dag bijeenkomsten gehouden en gecommuniceerd, en de meeste broeders en zusters waren actief betrokken bij hun plicht. Sommige groepen hadden veel vooruitgang geboekt, dus ik was er zeker van dat deze bijeenkomst een kans voor me was om op te vallen. Ik kon de leider en medewerkers laten zien hoe bekwaam ik was, dat ik beter was dan de anderen. Toen ik arriveerde, keek zuster Liu bezorgd. Ze zei met een zucht: “Hoe gaat je werk van het begieten en ondersteunen van broeders en zusters? We hebben het moeilijk. Ik mis vast de werkelijkheid van de waarheid. Er zijn veel problemen die ik niet kan oplossen.” Ik lachte en zei: “Het begieten gaat redelijk goed in onze kerk, veel beter dan eerst.” Toen kwam de leider binnen. Ze wilde weten hoe het begieten in de kerken ging. Dit was mijn kans om te stralen, dus ik moest het goed aanpakken. Verrassend genoeg vroeg ze ons niet naar onze successen met het begieten, maar naar de problemen die we hadden gehad, hoe die waren opgelost door communicatie over de waarheid, en welke problemen niet waren opgelost. Ik raakte in paniek. In het algemeen organiseerde ik het werk

alleen maar. Ik wist niets van de details en was zelf niet echt bezig geweest met begieten. Ik wist niet wat ik moest doen. Wat moest ik zeggen als de leider het me vroeg? Als ik de waarheid vertelde, zou ze dan denken dat ik geen praktisch werk deed? Ik had net opgescheept tegenover zuster Liu, dat het werk waar ik verantwoordelijk voor was, heel goed ging. Als ik niet over de details kon praten, zou ze dan zeggen dat ik had opgescheept? Wat kon ik doen? Ik maakte me steeds meer zorgen. Op dat moment, sprak broeder Zhou over problemen die zij in hun kerk hadden gehad met het begieten en de verdorvenheden die hij had blootgelegd bij zijn werk. Toen legde hij uit hoe hij de waarheid had gezocht om die dingen te verhelpen. Hij legde het op een heel praktische, gedetailleerde manier uit die ons een pad van praktiseren toonde. Ik schaamde me zeer nadat ik naar zijn communicatie had geluisterd. Ik wist dat ik geen echt praktisch werk had gedaan. Ik boog mijn hoofd en mijn gezicht werd rood. Toen vroeg de leider mij om te spreken. Mijn hart sloeg over. Wat moest ik zeggen? Ik kon geen details delen, alleen wat algemeenheden, en dat zou duidelijk maken dat ik geen praktisch werk deed. Wat zou men van me denken als ik de waarheid vertelde? Ik meende dat ik niet eerlijk kon zijn. Daarom zei ik: “Mijn situatie is ongeveer hetzelfde als die van broeder Zhou. Het heeft geen zin om het te herhalen.” De leider luisterde en zei niets. Toen begon ze de bijeenkomst door Gods woorden te lezen. Tijdens die bijeenkomst, voelde het alsof ik iets van iemand had gestolen. Ik was gespannen, en bang voor de dag dat mijn leider mijn werk zou controleren, zou ontdekken dat mijn praktijk niet leek op die van broeder Zhou, en me van mijn plicht zou ontheffen omdat ik geen praktisch werk deed en had gelogen en bedrogen. Mijn paniek nam toe, maar nog steeds had ik de moed niet om de waarheid te vertellen. Ik besloot voor mezelf: ik moet echt zo gaan werken zoals broeder Zhou om mijn oneerlijkheid van vandaag goed te maken.

Toen ik weer in de kerk was, sprak ik meteen met de diakens en groepsleiders en gaf een gedetailleerde communicatie. Daarna liet ik ze meteen beginnen. Vervolgens fietste ik naar het huis van zuster Lyu. Ik vertelde haar in detail over het pad van broeder Zhou, en vroeg haar om het te delen met de andere broeders en zusters die de plicht van begieten vervulden. Zo vlogen drie dagen voorbij en ik wachtte tevreden om de vruchten van mijn werk te kunnen oogsten. Tot mijn verbazing zeiden ze dat ze bij het begieten veel problemen hadden gehad, die ze niet allemaal hadden kunnen oplossen, en dat nieuwkomers de leugens van de CCP en religieuze dominees geloofden omdat ze niet op tijd waren begoten, en dus niet meer naar bijeenkomsten durfden te komen. Mijn hoofd duizelde. Hoe had dat kunnen gebeuren? Ik haastte me terug naar het huis van zuster Lyu. Zodra ze me zag, zei ze bezorgd: “Hoe kunnen we al die problemen met het begieten oplossen? Ik weet het echt niet.” Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik had haar duidelijke instructies gegeven door heel gedetailleerd te communiceren, maar ze begreep het nog steeds niet. Ik vroeg me af wat er mis was met hen. Ik had zo duidelijk gecommuniceerd, maar

ze snapten het nog steeds niet. Wat zou de leider van me denken als mijn werk niet goed ging? Hoe meer ik erover nadacht, hoe gefrustreerder en depressiever ik werd. Die nacht lag ik in bed te woelen. Ik kon niet slapen, en voelde me lusteloos. Uiteindelijk wendde ik me tot God en bad: “God, ik heb deze laatste paar dagen veel harder gewerkt aan mijn plicht, maar ik heb niets bereikt. Ik voel uw leiding niet en leef in het duister. God, doe ik iets wat ingaat tegen uw wil, en uw afkeer en haat opwekt? Verlicht me, zodat ik mijn eigen gesteldheid kan begrijpen.”

Toen las ik deze openbarende woorden van God: **“Worden je doelen en voornemens gevormd met mij in gedachten? Worden al je woorden en handelingen gezegd en gedaan in mijn aanwezigheid? Ik onderzoek al je gedachten en ideeën. Voel je je niet schuldig? Je toont anderen een valse façade en je neemt kalm een houding van zelfgenoegzaamheid aan; dit doe je om jezelf te beschermen. Je doet dit om je kwaadaardigheid te verbergen en je bedenkt zelfs manieren om die kwaadaardigheid op iemand anders af te schuiven. Wat leeft er een verraderlijkheid in je hart!”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Gedraag je voor het oog van de mensen niet op een bepaalde manier, maar achter hun rug om op een andere manier; ik zie duidelijk alles wat je doet. Ook al kun je anderen misschien misleiden, mij kun je niet misleiden. Ik zie alles duidelijk. Je kunt onmogelijk iets verbergen; alles ligt in mijn handen. Denk niet dat je slim bent door je onbeduidende rekensommetjes in jouw voordeel uit te laten komen. Ik zeg je: een mens kan nog zo veel plannen smeden, duizenden of tienduizenden, maar uiteindelijk kan hij niet ontsnappen uit de palm van mijn hand. Alle dingen en alle voorwerpen worden door mijn handen bestuurd, dus laat staan één persoon! Probeer me niet te ontwijken of je te verschuilen, probeer niet te vleien of te verbergen. Kan het zijn dat je nog steeds niet ziet dat mijn glorierijke gelaat, mijn toorn en mijn oordeel publiekelijk zijn geopenbaard? Ik zal in een oogwenk en zonder genade oordelen over iedereen die me niet oprecht wil. Mijn medelijden is ten einde gekomen; er is niets meer van over. Wees niet meer schijnheilig en maak een einde aan je wilde en roekeloze manieren”** (‘Hoofdstuk 44’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik dat had gelezen, dacht ik na over mezelf. Ik had als een bezetene bijeenkomsten gehouden en gecommuniceerd met diakens en groepsleiders, maar waarvoor? Deed ik het echt voor het werk van de kerk, voor de levens van mijn broeders en zusters? Deed ik het om hun praktische problemen op te lossen? Toen dacht ik aan hoe ik in die bijeenkomst had gelogen. Toen de leider vroeg naar het begieten, wist ik heel goed dat ik geen praktisch werk had gedaan, maar ik loog erover, zodat ik niet dwaas zou lijken en mensen me niet zouden doorzien of op me zouden neerkijken. Ik had snel de gaten in mijn werk gedicht zodat de leider niet zou ontdekken dat ik had gelogen. Toen besepte ik dat ik enkel zo hard had

gewerkt om mijn leugen in stand te houden, de waarheid te verdoezelen dat ik geen praktisch werk had gedaan, en mijn eigen reputatie en status te beschermen. Ik had enkel het pad gebruikt waarover broeder Zhou had gecommuniceerd in plaats van echt de moeilijkheden van broeders en zusters te begrijpen en hun problemen op te lossen door over de waarheid te communiceren. Ik had mijn plicht slordig vervuld door dat verachtelijke motief. Hoe kon dat overeenkomen met Gods wil? God kan in onze harten kijken, dus natuurlijk walgde Hij van mijn pogingen om Hem zo te bedriegen en voor de gek te houden. Het duister waar ik in was gevallen, was God die me kastijdde en disciplineerde. Toen ik dat besepte, werd ik een beetje bang. Ik dacht eraan om de waarheid te praktiseren en tijdens de volgende bijeenkomst open kaart te spelen. Maar ik maakte me zorgen, omdat ik zo'n grote leugen had verteld. Wat zouden de anderen van me denken als ik het zou toegeven? Zouden ze me sluw vinden?

Toen las ik nog een passage met Gods woorden. **“Wanneer je een leugen vertelt, lijdt je op dat moment geen gezichtsverlies, maar in je hart voel je dat je volkomen in diskrediet bent gebracht en je geweten zal je ervan beschuldigen dat je oneerlijk bent. Diep van binnen zul je jezelf verachten en jezelf minachten en zul je denken: hoe kan het dat ik zo'n armzalig leven leid? Is het echt zo moeilijk om de waarheid te spreken? Moet ik die leugens vertellen alleen maar omwille van mijn reputatie? Waarom is het leven zo moeizaam voor mij? Je hoeft geen moeizaam leven te leiden, maar je hebt niet een pad van gemak en vrijheid gekozen. Je hebt een pad gekozen om je reputatie en ijdelheid hoog te houden, en dan wordt het leven voor jou erg vermoeiend. Wat is de reputatie die je verdient met het vertellen van leugens? Een reputatie is iets leegs en is eenvoudigweg geen stuiver waard. Door leugens te vertellen, verkoop je je integriteit en je waardigheid. Deze leugens leiden ertoe dat je je waardigheid verliest en dat je geen integriteit meer hebt voor God. God schept hierin geen vreugde en Hij veracht het. Is het dus de moeite waard? Is dit pad juist? Nee, dat is het niet, en door het te volgen leef je niet in het licht. Wanneer je niet in het licht leeft, voel je je uitgeput. Je vertelt de hele tijd leugens en probeert de leugens plausibel te laten klinken, en je pijnigt je hersens om nonsens te bedenken die je kunt zeggen, waarmee je jezelf veel pijn doet. Totdat je uiteindelijk denkt: ‘Ik moet geen leugens meer vertellen. Ik moet m'n mond houden en weinig spreken.’ Maar je kan het gewoon niet helpen. Hoe komt dit? Je kunt geen afstand doen van zaken als je reputatie en prestige, en alleen met leugens kun je die hoog houden. Je hebt het gevoel dat je met leugens aan deze zaken kunt vasthouden, maar in werkelijkheid is dat niet het geval. Met je onwaarheden heb je niet alleen je integriteit en waardigheid niet kunnen bewaren, maar, veel belangrijker, je hebt de kans gemist om de waarheid in praktijk te brengen. En zelfs al heb je je reputatie en prestige hoog kunnen houden, dan nog ben je de waarheid kwijtgeraakt; je hebt een kans**

gemist om die in praktijk te brengen, net als een kans om een eerlijk persoon te zijn. Dat is het grootste verlies” (‘Alleen door eerlijk te zijn, kan iemand als een echt mens leven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Elk van Gods woorden raakte mijn hart. Ik had mijn reputatie gered door te liegen, maar ik voelde me totaal niet gelukkig. In plaats daarvan voelde ik me ongemakkelijk, en slecht over wat ik had gedaan. Soms wilde ik niet in de ogen van anderen kijken als ik sprak. Ik was bang dat ze mijn bedrog zouden zien en me niet meer zouden vertrouwen. Ik probeerde allerlei dingen om mijn leugen te verbergen, om het geloofwaardig te maken. Het was een moeilijke, vermoeiende manier om te leven en ik kon geen troost vinden. Ik had gelogen en bedrogen, en leefde op een verachtelijke, onwaardige manier. Ik wilde niet meer liegen en bad tot God om te biechten en berouw te tonen. Ik besloot dat ik mijn vlees zou verzaken en open kaart zou spelen als ik de broeders en zusters weer zag.

De leider woonde enkele dagen later een bijeenkomst met ons bij. Het was alsof God me een kans gaf om de waarheid te praktiseren. Ik bad: “O, God. Ik ben bereid om mijn leugen en bedrog te openbaren. Geef me de kracht om de waarheid te praktiseren.” Toen ik arriveerde, hoorde ik dat ze was gekomen om een werkpartner te kiezen uit de kerkleiders. Ik had het moeilijk vanbinnen. Van alle kerkleiders, waren mijn kaliber en prestaties iets beter dan die van de anderen dus misschien zag men me al als een geschikte kandidaat. Maar als ik de waarheid vertelde en mijn leugen onthulde, zouden ze dan minder over me denken? Zouden ze denken dat ik te sluw was en me niet kiezen? Hoe kon ik ooit mijn gezicht weer laten zien als iemand anders werd gekozen? Ik besloot dat ik er niet over kon praten. Net toen ik met gebogen hoofd in gedachten was verzonken, vroeg de leider me hoe het de laatste tijd met me was gegaan. Ik struikelde over mijn woorden en verdoezelde het. “Het gaat goed met me. Als ik problemen heb, weet ik dat ik tot God moet bidden en de waarheid moet zoeken om ze op te lossen ...” Zodra ik dat had gezegd, schaamde ik me en raakte ik in paniek. Het zweet brak me uit. De leider zag het, gaf me een kopje warm water en vroeg of ik verkouden was. Ik zei: “Ik weet niet wat er is. Ik voel me gewoon gespannen en moet zweten.” Ik wist natuurlijk heel goed dat het kwam omdat ik weer had gelogen en de waarheid niet had gepraktiseerd. Ik bad in stilte tot God: “God, ik blijf maar liegen en weiger koppig om de waarheid te praktiseren. Ik ben heel star en opstandig. Leid me, zodat ik de waarheid kan praktiseren en een eerlijke persoon kan zijn.”

Toen suggereerde zuster Liu om een hymne met Gods woorden te zingen. **“Eerlijkheid betekent je hart aan God geven, Hem nooit bedriegen, in alles open naar Hem zijn en de waarheid nooit verbergen. Eerlijkheid betekent ook nooit iets doen wat mensen boven of onder je misleidt, en nooit iets doen om alleen maar bij God in een goed blaadje te komen. Kortom, eerlijk zijn is onzuivere daden en woorden vermijden, en God noch mensen misleiden. Is je woorden vol excuses zitten en je zaken nutteloos wegedeneert, ben je niet**

iemand die het naleven van de waarheid hoog in het vaandel heeft. Als je verborgen zaken niet graag bespreekbaar maakt en niet bereid bent je geheimen, oftewel je moeilijkheden, bloot te geven aan anderen om de weg van het licht te zoeken, zul je het heil niet gemakkelijk verkrijgen en niet gemakkelijk uit de duisternis tevoorschijn komen. Als je veel genoeg scheidt in het zoeken naar de weg van de waarheid, ben je iemand die altijd in het licht verblijft” (‘God zegent hen die eerlijk zijn’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Toen ik die hymne zong, voelde ik zowel stress als schaamte. Ik had gebeden vóór de bijeenkomst omdat ik wilde opbiechten dat ik had gelogen en bedrogen, maar toen ik ontdekte dat de leider iemand zou selecteren om met haar samen te werken, wilde ik niets onthullen. Ik was bang dat als de leider en medewerkers zouden weten dat ik geen praktisch werk had gedaan en zelfs had gelogen, ze zouden zeggen dat ik te sluw was en me niet zouden kiezen voor de positie. Dan zou ik mijn kans verliezen om een leider te worden. Ik was zo vol van bedrog. God ziet alles. Ik kon anderen voor de gek houden, maar God? Vooral deze woorden vielen op: **“Als je verborgen zaken niet graag bespreekbaar maakt en niet bereid bent je geheimen, oftewel je moeilijkheden, bloot te geven aan anderen om de weg van het licht te zoeken, zul je het heil niet gemakkelijk verkrijgen en niet gemakkelijk uit de duisternis tevoorschijn komen”** Ik voelde me nog ongemakkelijker. Was ik niet iemand met veel geheimen die ik niet wilde delen, zoals God zei? Ik wist heel goed dat ik niet bekend was met de details van het begieten, maar toen de leider me ernaar vroeg, speelde ik spelletjes en loog ik opzettelijk. Toen ik weer in de kerk was, sprak ik er niet over met de anderen om mijn verdorvenheid en de fouten in mijn werk te onthullen. In plaats daarvan probeerde ik mijn leugens te verdoezelen en in stand te houden, terwijl ik deed alsof ik mijn plicht vervulde. Hoe was dat mijn plicht doen? Ik wilde alleen mijn naam en status beschermen. Ik wilde God voor de gek houden en mensen misleiden. En om deze nieuwe positie te krijgen, brak ik opnieuw schaamteloos mijn belofte en bedroog ik zowel God als de mensen. Ik had keer op keer gelogen en bedrogen. Toen kwamen deze woorden van God in me op: **“Laat jullie ja ja zijn, en jullie nee nee; wat je daaraan toevoegt komt voort uit het kwaad”** (Matteüs 5:37). **“Jullie zijn van je vader de duivel en de lusten van je vader zullen jullie doen. Hij was een moordenaar vanaf het begin en bleef niet in de waarheid, want er is geen waarheid in hem. Wanneer hij een leugen spreekt, spreekt hij vanuit zichzelf: want hij is een leugenaar en de vader ervan”** (Johannes 8:44). Ik wist heel goed dat God van eerlijke mensen houdt, maar steeds opnieuw had ik gelogen en mijn leugens verdoezeld om God en mijn broeders en zusters te bedriegen. Hoe was ik anders dan Satan? Had ik ook nog maar een beetje menselijkheid? Als ik geen berouw toonde en veranderde, wist ik dat mij hetzelfde lot zou wachten als Satan. Die gedachte maakte me bang, dus ik bad tot God en verzamelde de moed om mijn eigen reputatie de grond in te boren. Ik onthulde mijn leugens en

verachtelijke, slinkse bedoelingen tot in de details en liet niets weg. Nadat ik alles had opgebiecht viel er een last van mijn schouders en kon ik me opeens ontspannen.

De broeders en zusters misprezen me niet en de leider las zelfs een passage uit Gods woorden voor. **“Wanneer mensen zich bezighouden met bedrog, welke intenties hebben zij daar dan mee? Welke gezindheid laten zij daarmee zien? Waarom zijn zij in staat uitdrukking te geven aan een dergelijke gezindheid? Waar vloeit die uit voort? Dat komt omdat mensen hun eigen belang belangrijker vinden dan al het andere. Zij houden zich bezig met bedrog om daar zelf beter van te worden, en hun bedrieglijke gezindheid wordt daarmee onthuld. Hoe dient dit probleem te worden opgelost? Eerst moet je je eigen belangen loslaten. Mensen ertoe brengen hun eigen belangen los te laten, is het moeilijkste wat er is. De meeste mensen zijn alleen maar op zoek naar winst; hun eigen belang is alles voor hen, en hen dat op te laten geven is voor hen haast hetzelfde als hen dwingen het leven zelf op te geven. Wat moet je dan doen? Je moet leren afstand te doen, te verzaken, te lijden, en de pijn te verdragen die gepaard gaat met het loslaten van de belangen waar je zo aan gehecht bent. Wanneer je deze pijn hebt doorstaan en een aantal van je belangen hebt losgelaten, zul je je al een beetje opgelucht en een beetje bevrijd voelen, en op die manier lukt het je je vlees te overwinnen. Wanneer je echter blijft vasthouden aan je belangen en het niet lukt om deze los te laten, wanneer je zegt: ‘Ik ben een bedrieglijk persoon, maar wat maakt dat uit? God heeft me niet gestraft, dus wat kunnen mensen mij aandoen? Ik ben niet van plan iets los te laten!’ Wanneer jij niets loslaat, dan hebben anderen daar niet onder te lijden; uiteindelijk ben je alleen zelf de verliezer. Wanneer je je eigen verdorven gezindheid herkent, is dat in feite je kans tot intrede, om vooruitgang te boeken en te veranderen; het is een kans om voor God te komen en Zijn onderzoek en Zijn oordeel en tuchting te accepteren. Bovendien is dit een kans voor jou om redding te bereiken. Wanneer je niet langer naar de waarheid zoekt, dan staat dat gelijk aan het opgeven van de kans om verlossing te bereiken en oordeel en tuchting te accepteren. [...] Als mensen ervoor kiezen de waarheid in praktijk te brengen, dan krijgen zij Gods redding en het eeuwige leven, ook al zijn zij hun eigenbelang kwijtgeraakt. Deze mensen zijn het slimste van allemaal. Als mensen profiteren ten koste van de waarheid, dan verliezen zij het leven en Gods redding; dat zijn de domste mensen. Wat iemand uiteindelijk ook kiest – eigenbelang of de waarheid – dat zegt meer over die persoon dan wat dan ook. Zij die van de waarheid houden, zullen de waarheid kiezen; zij zullen ervoor kiezen zich te onderwerpen aan God en Hem te volgen. Daarvoor laten zij liever hun eigen belangen los. Hoeveel zij ook moeten lijden, zij staan standvastig in hun getuigenis om God tevreden te stellen. Dit is de fundamentele weg van het beoefenen van de waarheid en het binnengaan**

van de realiteit van de waarheid” (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Deze woorden vrolijkten mijn hart op. Ik dacht na over hoe ik steeds opnieuw had gelogen en bedrogen vooral omdat ik te veel gaf om reputatie en positie, en omdat ik een bedrieglijke natuur had. Ik was al sinds mijn jeugd onderwezen en gehersenspoeld door Satan en had veel van zijn kwaadaardige doctrines in me opgenomen zoals: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘Zoals een boom leeft voor zijn schors, zo leeft een mens voor zijn gezicht’, ‘Een leugen wordt waarheid wanneer hij duizend maal wordt herhaald’, ‘Als je geen leugens vertelt, wordt het geen grote gebeurtenis’, ‘Denk na voordat je spreekt en praat dan met voorbehoud’ enzovoort. Die satanische ideeën waren mijn overlevingswetten geworden. Ik volgde ze en was steeds egoïstischer, bedrieglijker en valser geworden. Ik dacht alleen aan mijn eigen belangen en daarvoor ging ik als vanzelf liegen en bedriegen. Hoewel ik na het liegen schuld en zelfverwijt voelde en berouw wilde tonen aan God en open kaart wilde spelen bij de anderen, weerhield mijn angst om te worden beschaamd en uitgelachen me ervan om me open te stellen en mijn ware ik te laten zien. Ik was niet bereid om mijn eigen sluwe bedoelingen en bedrieglijke gedrag te onthullen. Het ontbrak me vooral aan de moed om mijn ware gezicht te laten zien en eerlijk te zijn. Ik dacht dat zodra ik de waarheid vertelde, mensen me zouden zien voor wat ik was, en niet langer een hoge dunk van me zouden hebben. Ik worstelde liever in duister en pijn over het praktiseren van de waarheid en eerlijk zijn. Ik zag hoe diep ik door Satan was verdorven. Als God me niet zo had ontmaskerd, zonder het oordeel en de openbaring van Zijn woorden, zou ik nooit hebben gezien hoe sluw mijn natuur was, en was ik nooit gemotiveerd geweest om de waarheid te praktiseren en mijn ware zelf te onthullen. Toen merkte ik dat God me door Zijn oordeel en tuchtiging beschermde en redde. Ik zag in hoe belangrijk het was om de waarheid na te streven en eerlijk te zijn.

Ik besloot om vanaf dat moment de waarheid te vertellen en een eerlijke persoon te zijn. Na een tijdje, zag ik dat een leider die naar onze bijeenkomsten kwam soms arrogant en zelfingenomen kon zijn en niet makkelijk suggesties van anderen accepteerde. Ik wilde het enkele keren tegen haar zeggen, maar toen dacht ik: het is mooi als ze aanvaardt wat ik zeg, maar zo niet, wat zal ze dan van me denken? Ik besloot om af te wachten. Op een dag vroeg ze me: “Zuster, we kennen elkaar nu al even. Laat het me alsjeblieft weten als je tekortkomingen bij me ziet. Dat zou heel nuttig voor me zijn.” Ik keek haar aan en wilde zeggen: ik heb niets gemerkt. Je bent geweldig. Maar toen besepte ik dat dat bedrieglijk zou zijn, dus ik bad tot God en stelde mezelf open om Zijn kritische blik te accepteren. Ik kon niet blijven liegen en bedriegen en Gods afkeer oproepen. Dus ik vertelde haar eerlijk over haar tekortkoming. Ze luisterde, knikte toen snel en zei: “Dank aan God. Ik had dit nooit beseft als jij het me niet had gezegd. Ik moet echt over mezelf nadenken en dit begrijpen.” Ik was heel blij toen ik zag dat ze het kon accepteren. Ik

voelde me opeens heel kalm en ontspannen en kon echt ervaren hoe prachtig het is om de waarheid te praktiseren en een eerlijke persoon te zijn.

Sommige bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap.

19. Een laag kaliber is geen excuus

Door Zhuiqu, China

In het verleden was het zo dat elke keer dat ik bij het uitvoeren van mijn taak tegen wat moeilijkheden aanliep of mijn werk slecht deed, ik dacht dat dit kwam omdat mijn kaliber te laag was. Als gevolg daarvan leefde ik vaak in een negatieve, passieve gesteldheid. Ik gebruikte vaak mijn lage kaliber als een excuus om plichten die ik moeilijk vond op anderen af te schuiven, en had het gevoel dat daar niets mis mee was, dat ik hart had voor het kerkelijk werk wanneer ik andere mensen vroeg om iets te doen omdat mijn kaliber laag was en ik het niet goed kon uitvoeren. Het was uitsluitend te danken aan het lezen van de woorden van God dat ik deze foutieve mening opgaf en me realiseerde dat de manier waarop ik dingen zag werd gekleurd door mijn eigen opvattingen en voorstellingen. Ik leerde ook iets over mijn eigen verdorven gezindheid.

Op een dag vroeg een leider ons een brief te schrijven om een zuster te steunen. De zuster waarmee ik samenwerkte was druk met iets anders bezig en vroeg dus of ik het kon doen. Ik begon snel excuses te maken: “Mijn kaliber is te laag. Ik ben slecht in het schrijven en bewerken van tekst. Het is veel beter dat jij het doet.” Zo schoof ik automatisch alles wat lastig was door naar mijn partner. Even later zei ze me: “Vanaf het moment dat we elkaar hebben ontmoet, heb je gezegd dat je kaliber laag is. Maar nu ik hier een paar dagen ben geweest, heb ik gezien dat je altijd een aantal problemen weet te vinden in het werk. Ik denk niet dat je kaliber zo slecht is, maar wanneer je bij het uitvoeren van je plicht met een probleem wordt geconfronteerd, zeg je altijd dat je kaliber laag is, en soms schuif je je plicht zelfs door naar iemand anders. Ik weet niet wat je beweegreden is om altijd maar weer te zeuren over hoe laag je kaliber is – bij mij komt het over alsof je je aanstelt!” Toen ik dit hoorde, stond ik sprakeloos maar vulde mijn hart zich met antipathie: Wanneer ik zeg dat mijn kaliber laag is, vertel ik de waarheid. Je kent de feiten niet en je hebt me niet goed begrepen. Na afloop piekerde ik over de vraag waarom de zuster dit had gezegd. Ik loog niet toen ik zei dat mijn kaliber laag was – hoe kon ze dan zeggen dat ik andere beweegreden had? Ik kon er gewoon niet uitkomen in mijn hart.

Op een keer, tijdens een bijeenkomst met medewerkers, vertelde ik de andere broeders en zusters openhartig over mijn verwarring. Ik somde één voor één de redenen op waarom ik dacht dat mijn kaliber laag was: Ik typte bijvoorbeeld langzaam en mijn schrijfstijl was niet al te goed. Wanneer ik met mijn partner aan teksten werkte, deed zij het grootste deel van het typen en bewerken, en wanneer zij het werk van de kerk behandelde, vond zij de problemen heel snel, terwijl ik langzamer was, enzovoorts. Na mijn communicatie te hebben aangehoord sprak onze leider broeder Liu: “Zuster, baseren we ons op deze dingen om te meten of iemands kaliber hoog

of laag is? Is dat in overeenstemming met de waarheid? Komt het overeen met Gods wil? We weten allemaal dat mensen in de wereld veel waarde hechten aan talent en intelligentie. Iemand die snel van begrip, welbespraakt en bekwaam in het aanpakken van de zaken van de wereld is, is iemand met een hoog kaliber, terwijl iemand die moeizaam spreekt, onwetend is en weinig onderwijs heeft genoten wordt beschouwd als iemand zonder kaliber. Dit is de manier waarop de ongelovigen het zien. Wij die in God geloven zouden bij het beschouwen van de dingen uit moeten gaan van de woorden van God. Hebben we in deze kwestie Gods wil gezocht? Op welke basis meet God of het kaliber van mensen hoog of laag is? En wat betekent hoog en laag kaliber eigenlijk?" Ik schudde mijn hoofd en broeder Liu ging door met zijn communicatie: "Laten we een passage uit Gods woorden lezen: **'Hoe meten we het kaliber van mensen? De meest accurate manier is om hun kaliber te meten op basis van de mate waarin ze de waarheid begrijpen. Er zijn mensen die een bepaald specialisme heel snel begrijpen, maar wanneer ze de waarheid horen, raken ze in de war, doezelen ze weg, raken ze verbijsterd, dringt niets van wat ze horen tot ze door en begrijpen ze niet wat ze horen – dat is wat laag kaliber is. Wanneer je sommige mensen vertelt dat ze van laag kaliber zijn, zijn ze het daar niet mee eens. Ze denken dat hoogopgeleid zijn en kennis bezitten betekent dat ze van hoog kaliber zijn. Demonstreert een goede opleiding geen hoog kaliber? Dat doet het niet. Het kaliber van mensen wordt gemeten op basis van de mate waarin ze Gods woorden en de waarheid begrijpen. Dit is de meest gebruikelijke, meest accurate manier om het te doen. Het heeft geen zin om te proberen iemands kaliber met andere middelen te meten. Sommige mensen zijn goed van de tongriem gesneden en snel van begrip, en ze kunnen echt goed opschieten met anderen – maar wanneer ze Gods woorden lezen en naar preken luisteren, begrijpen ze niets. Wanneer ze getuigenis afleggen van hun ervaringen, ontmaskeren ze zichzelf als amateurs en iedereen kan aanvoelen dat ze geen geestelijk begrip hebben. Dit zijn geen mensen van hoog kaliber'**" ('Het begrijpen van de waarheid is cruciaal voor het op correcte wijze vervullen van je plicht' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Uit deze communicatie maken we op dat of iemands kaliber hoog of laag is afhangt van zijn vermogen Gods woorden te begrijpen. Dit is niet wat de ongelovigen bedoelen wanneer ze zeggen dat iemand kaliber heeft of begaafd en intelligent is. Mensen van goed kaliber begrijpen Gods wil wanneer ze Zijn woorden hebben gelezen, ze kunnen een pad van beoefening vinden en de waarheid binnengaan, en zijn ook in staat te oefenen overeenkomstig met hetgeen God vraagt. Aan de andere kant zijn er ook mensen die heel intelligent overkomen en heel goed zijn in het aanpakken van zaken van de buitenwereld – maar die volkomen in de war raken wanneer ze geconfronteerd worden met de waarheden van Gods woorden. Van zulke mensen kan niet gezegd worden dat ze van hoog kaliber zijn. Het heeft er veel weg van dat sommige deskundige, opgeleide mensen, die van de buitenkant begaafd en intelligent lijken, toch niet in

staat zijn de waarheden van Gods woorden te begrijpen. Sommigen van hen houden er zelfs een belachelijk perspectief op de dingen op na. En dus duiden zaken als hoogopgeleid, snel van begrip en capabel niet op een hoog kaliber, noch zijn dit de normen waarnaar iemands kaliber wordt afgemeten. Het belangrijkste is of mensen de geest begrijpen, of ze in staat zijn om de waarheid te bevatten. We kunnen niet op onze eigen opvattingen en voorstelling vertrouwen om te bepalen of iemands kaliber hoog of laag is!” Toen ik dit hoorde, zag ik plotseling het licht: het bleek dat mijn overtuigingen niets anders dan mijn eigen opvattingen en voorstellingen waren – ze kwamen niet overeen met de waarheid.

Vervolgens vond een zuster twee passages uit Gods woorden en vroeg me ze voor te lezen. Gods woord zegt: **“Hoe God mensen behandelt, hangt niet af van hoe oud ze zijn, in wat voor omgeving ze zijn geboren of van hoe getalenteerd ze zijn. Hij behandelt mensen juist op basis van hun houding ten opzichte van de waarheid, en deze houding heeft met hun gezindheid te maken. Als je een juiste houding hebt ten aanzien van de waarheid, een houding van aanvaarding en nederigheid, dan zal God je ondanks je lage kaliber verlichten en toestaan iets te winnen. Als je van hoog kaliber maar altijd arrogant bent, steeds denkt dat jij gelijk hebt en niet bereid bent te accepteren wat iemand anders zegt en daar altijd weerstand aan biedt, dan zal God niet in jou werken. Hij zal zeggen dat deze persoon een slechte gezindheid heeft en het niet waard is om ook maar iets te ontvangen en Hij zal je zelfs afnemen wat je ooit had. Dit staat bekend als ontmaskerd worden”** (‘Alleen door de waarheid in praktijk te brengen kan men normale menselijkheid hebben’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Als je serieus, verantwoordelijk, toegewijd en ijverig bent, wordt het werk goed gedaan. Soms heb je niet zo’n hart, en kun je geen fout vinden of ontdekken die overduidelijk is. Zou iemand zo’n hart hebben, dan zou hij met de herinnering en leiding van de Heilige Geest de kwestie kunnen identificeren. Maar als de Heilige Geest je heeft geleid en je zo’n bewustzijn heeft gegeven, waardoor je het gevoel krijgt dat er iets mis is, terwijl je niet zo’n hart had, dan zou je nog steeds niet in staat zijn om het probleem te identificeren. Dus, wat laat dit zien? Samenwerking tussen mensen is heel belangrijk, het hart van de mensen is heel belangrijk, en het is heel belangrijk waar ze hun gedachten en ideeën op richten. Wat betreft hun bedoelingen en hoeveel moeite ze doen bij de uitvoering van hun plichten, God bekijkt alles kritisch en ziet het. Het is van wezenlijk belang dat mensen hun hele hart en al hun kracht geven aan wat ze doen. En hun medewerking is ook cruciaal. Proberen geen spijt te hebben over de plichten die je hebt afgerond en over je handelingen in het verleden en op een punt te komen waar je God niets schuldig bent – dat is wat er wordt bedoeld met je hele hart en al je kracht geven”** (‘Hoe je het probleem van achteloosheid en nonchalance bij de uitvoering van je plicht kunt oplossen’ in

‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Nadat ik Gods woorden las, zei de zuster: “Gods woorden tonen ons dat onze houding wanneer we onze plicht uitvoeren heel belangrijk is – ze is cruciaal. Als we de juiste mentaliteit hebben, als we ons met hart en ziel inzetten bij het uitvoeren van onze plicht, zal God het zien en zal Hij ons behandelen overeenkomstig onze houding tegenover onze plicht. Zelfs als we van laag kaliber zijn zal God ons toch verlichten en leiden. Als we van goed kaliber zijn, maar niet de juiste mentaliteit hebben, en niet bereid zijn een prijs te betalen en met God samen te werken, of als we arrogant zijn en aan onszelf vasthouden, of alleen werken om roem en fortuin te vergaren, dan zullen we niet alleen onze plicht niet op de juiste wijze uitvoeren, maar zullen we ook door God worden verworpen. Dit is Gods rechtvaardigheid. Als we via de woorden van God naar de broeders en zusters om ons heen kijken, zien we dat sommige van normaal kaliber zijn maar over de juiste motivatie beschikken bij het uitvoeren van hun plicht. Wanneer ze tegen een probleem aanlopen nemen ze het initiatief de waarheid te zoeken, en focussen ze zich erop binnen te gaan in principes, en worden ze steeds effectiever bij het uitvoeren van hun plicht. Terwijl er ook sommige broeders en zusters zijn waarvan het ons voorkomt alsof ze van bijzonder hoog kaliber zijn en een zuiver begrip van Gods woorden hebben. Ze zijn echter verwaand en zelfvoldaan, luisteren niet naar het advies van andere mensen, en eisen Gods glorie op als ze af en toe een klein succesje behalen bij het uitvoeren van hun plicht. Ze pronken met elke kans die ze kregen en strijden voor winst en roem. Sommigen verstoren het werk van de kerk en wordt het recht ontnomen hun plicht uit te voeren. Sommigen worden antichristen nadat ze veel slechte daden hebben begaan en worden uit de kerk verbannen. Deze feiten tonen ons dat de vraag of het kaliber van een mens hoog of laag is niet bepaalt of hij door God wordt geprezen. Wat essentieel is of hij de waarheid nastreeft of niet en of hij zijn plichten doet met heel zijn hart en verstand.”

Vervolgens putten de broeders en zusters uit hun eigen ervaringen om te praten over de gevaren en gevolgen van het zichzelf definiëren op basis van eigen opvattingen en voorstellingen. Pas toen begreep ik hoe dom het was de waarheid niet te begrijpen. Ik had de waarheid niet gezocht, maar in plaats daarvan mezelf, uitgaande van mijn opvattingen en voorstellingen, gedefinieerd als iemand van laag kaliber, iets wat zover ging dat ik moeilijke plichten doorschoof naar andere mensen. Ik probeerde mezelf niet te verbeteren, noch vertrouwde ik op God of betaalde ik werkelijk een prijs om door deze barrières heen te breken. Dit leidde ertoe dat ik zelfs niet in staat was plichten uit te voeren waarvoor ik wel capabel was. Ik was niet alleen niet in staat werkelijk te trainen of te groeien in de waarheid en het leven, maar het beïnvloedde ook rechtstreeks mijn effectiviteit in het uitvoeren van mijn plicht. Ik dacht eraan hoe snel de zuster waarmee ik samenwerkte problemen kon opsporen. Hoewel dit verband hield met haar inherente kaliber, was het belangrijker dat ze vanwege haar gewetensvolle en verantwoordelijke

houding tegenover haar plicht, werkelijk op God kon vertrouwen en problemen direct onder ogen kon zien wanneer ze ze tegenkwam. Pas dan werd ze verlicht en geïllumineerd door de Heilige Geest. Aan de andere kant probeerde ik de problemen die ik tegenkwam te vermijden en gebruikte mijn lage kaliber als excuus om er vanaf te komen. Ik vertrouwde niet op God en probeerde het probleem niet op te lossen door de relevante waarheid te zoeken, wat betekende dat ik het werk van de Heilige Geest niet kon verwerven. Hieruit werd me duidelijk dat God eerlijk en rechtvaardig is tegenover iedereen. Door middel van communicatie erkende ik ook dat God dingen van ons vraagt op basis van waar we toe in staat zijn. Hij legt de lat niet te hoog. Ik moet zelf het goede doen. In plaats van aandacht te schenken aan mijn kaliber, zou ik me er alleen op moeten focussen al mijn energie te steken in het uitvoeren van mijn plicht. Ik zou de principes van de waarheid moeten zoeken en overdenken, moeten leren van de sterke punten van anderen, naar het advies van andere mensen moeten luisteren en dat moeten integreren in wat ik werkelijk beoefen – na verloop van tijd zou ik er dan zeker van profiteren en groeien.

Na afloop echode de kritiek van de zuster na in mijn oren: “Ik weet niet wat je beweegreden is om altijd maar te zeuren over hoe laag je kaliber is.” Ze had gelijk – ik was er altijd snel bij om te zeggen dat ik van laag kaliber was. Welke beweegredenen en verdorven gezindheid controleerden me in het geheim?

Op een dag las ik Gods woorden: **“Je moet jezelf zorgvuldig onderzoeken om te zien of je een correcte persoon bent. Worden je doelen en voornemens gevormd met mij in gedachten? Worden al je woorden en handelingen gezegd en gedaan in mijn aanwezigheid? Ik onderzoek al je gedachten en ideeën. Voel je je niet schuldig? Je toont anderen een valse façade en je neemt kalm een houding van zelfgenoegzaamheid aan; dit doe je om jezelf te beschermen. Je doet dit om je kwaadaardigheid te verbergen en je bedenkt zelfs manieren om die kwaadaardigheid op iemand anders af te schuiven. Wat leeft er een verraderlijkheid in je hart!”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Nadat ik Gods woorden had gelezen, begon ik over mezelf na te denken: wanneer ik voor een plicht stond die ik nooit eerder had gedaan, was het eerste wat ik deed andere broeders en zusters te vertellen dat ik van zo’n laag kaliber was, omdat ik bang was dat ze zouden zeggen dat ze geen hoge pet van me ophadden wanneer ik mijn plicht slecht uitvoerde. Ik deed het omwille van mijn eigen trots en status. De implicatie was dat het niet mijn fout was als ik het slecht doe. Het was niet omdat ik niet mijn uiterste best had gedaan, maar omdat het mijn kaliber te boven ging. Elke keer dat ik een moeilijkheid tegenkwam bij het uitvoeren van mijn plicht, vermeed ik rechtstreeks de confrontatie met de moeilijkheid aan te gaan omdat ik niet bereid was ervoor te lijden en een prijs te betalen. Ik was ook bang voor verantwoordelijkheid. Ik gebruikte dus gewoon mijn lage kaliber als excuus om mijn plichten op

iemand anders af te schuiven en hen te laten denken dat ik verstandig was en zelfkennis had. Bijna elke keer dat ik het moeilijk had, een prijs moest betalen of wat verantwoordelijkheid moest dragen, deed ik een stap terug. In feite leefde ik naar de satanische, onpersoonlijke filosofie van 'houd je stil om jezelf te beschermen en streef er alleen maar na niet de schuld te krijgen'. Dat leek best wel slim – mijn eigen dubbelhartige middelen gebruiken om verantwoordelijkheid te ontlopen – maar in werkelijkheid liet ik vele mogelijkheden schieten de waarheid te zoeken en te begrijpen. In werkelijkheid is het kaliber dat God ieder van ons geeft voldoende. Ik had echter niet al mijn hart en energie gebruikt op basis van waar ik toe in staat was met de bedoeling het werk van de Heilige Geest te verwerven en mijn plicht goed te doen. In plaats daarvan had ik altijd mijn lage kaliber gebruikt als excuus om de waarheid niet te beoefenen en om God te proberen een rad voor ogen te draaien en te bedriegen. Was dit niet heel listig, heel kwaadaardig? En hoe kon ik aldus door God worden geleid?

Gods woorden zeggen: **“Ik waardeer de mensen enorm die niet achterdochtig zijn jegens anderen en ik mag ook degenen die openstaan voor de waarheid graag. Voor deze twee categorieën mensen zorg ik goed, want in mijn ogen zijn zij eerlijke mensen”** ('Hoe je de God op aarde kunt leren kennen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). **“Verder naar de volgende regel: ‘Mijn kaliber is weliswaar laag, maar ik heb een eerlijk hart.’ De meeste mensen voelen zich goed als ze dit horen, nietwaar? Dit heeft betrekking op Gods eisen aan de mens. Welke eisen? Als het kaliber van mensen tekortschiet, is dat niet het einde van de wereld. Maar ze moeten wel een eerlijk hart hebben en zo zullen ze in staat zijn Gods lof te ontvangen. Wat je situatie ook is, je moet een eerlijk mens zijn, eerlijk spreken, eerlijk optreden, met heel je hart en geest je plicht kunnen vervullen en trouw zijn en je moet je niet onttrekken aan je werk, sluw of bedrieglijk of geslepen zijn, slimmer proberen te zijn dan anderen of om de dingen heen draaien. Je moet een mens zijn die de waarheid liefheeft en nastreeft. [...] Jij zegt: ‘Mijn kaliber is weliswaar laag, maar ik ben eerlijk van hart.’ Als je een plicht toebedeeld krijgt, ben je echter bang om te lijden of dat je, als je hem niet goed vervult, de verantwoordelijkheid zult moeten dragen, zodat je een smoes verzint om je te drukken. Is dat de uitdrukking van een eerlijk mens? Duidelijk niet. Hoe dient een eerlijk mens zich dan te gedragen? Hij moet aanvaarden en gehoorzamen en zich dan tot het uiterste toewijden aan het uitvoeren van zijn plichten en ernaar streven aan Gods wil te voldoen. Dit wordt op verschillende manieren tot uitdrukking gebracht. Eén manier is dat je je plicht in alle eerlijkheid dient te aanvaarden, niet aan iets anders moet denken, en er niet halfhartig over zijn. Ga niet intrigeren voor je eigen voordeel. Dit is een uitdrukking van eerlijkheid. Een andere manier is om er al je kracht en je hele hart aan te wenden. Je zegt: ‘Meer kan ik niet doen. Ik zal dit alles inbrengen en stel alles geheel in dienst van**

God.’ Is dat soms geen uitdrukking van eerlijkheid? Je stelt alles wat je hebt en alles wat je kunt in dienst van God – dat is een uitdrukking van eerlijkheid” (‘Alleen door een eerlijk mens te zijn kun je echt gelukkig zijn’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden boden me een pad om te oefenen: Het maakt God niets uit of het kaliber van een mens hoog of laag is. De essentiële vraag is of hij een hart heeft dat oprecht is, of hij de waarheid kan aanvaarden en de waarheid in de praktijk kan brengen. Hoewel mijn kaliber laag is, en ik een beetje langzaam ben in het begrijpen van de waarheid en soms doctrine volg – als mijn hart eerlijk is en ik tijdens het uitvoeren van mijn plicht continu de waarheid nastreef om mijn verdorven gezindheid op te lossen, als ik er alles aan doe uit te voeren wat God vraagt, dan zal ik Gods leiding en zegeningen ontvangen en zal ik gaandeweg de waarheid leren begrijpen. Als ik de waarheid binnenga zal ik mijn tekortkomingen die samenhangen met mijn lage kaliber kunnen compenseren en zal ik steeds beter worden in het begrijpen en zien van dingen. Na Gods wil te hebben begrepen, begon ik op God te vertrouwen om beter te worden bij het uitvoeren van mijn plicht. Ik schoof niet langer de dingen die niet duidelijk voor me waren, die ik niet begreep, op andere mensen af, maar probeerde zo goed mogelijk een oplossing te vinden en ze zelf uit te werken. God zij dank! Toen ik oefende zoals God het vroeg, was ik ook in staat de problemen in mijn plicht te ontdekken – en hoewel het nog steeds af en toe voorkwam dat complexe kwesties onduidelijk voor me bleven, werden ze me, door met de broeders en zusters naar de principes van de waarheid te zoeken, gaandeweg duidelijk en voelde ik me lichter en vrijer wanneer ik mijn plicht uitvoerde.

Dankzij het ervaren van de situatie die God voor me had gecreëerd, verwierf ik enige kennis van mijn verdorvenheid en tekortkomingen, en werd ik me ervan bewust hoe ik kwesties die te maken hadden met mijn kaliber het hoofd kon bieden. Wanneer ik in het verleden mijn plichten uitvoerde, richtte ik me niet op het zoeken van de waarheid, noch probeerde ik mijn verdorven gezindheid aan te pakken. Ik zag de dingen altijd vanuit mijn eigen opvattingen en voorstellingen, wat ertoe leidde dat ik me vaak kleiner voordeed en ik probeerde me aan dingen te onttrekken door te zeggen dat mijn kaliber laag was. De uitvoering van mijn plicht was vaak heel oppervlakkig, ik hield het werk van de kerk op en leed in mijn eigen leven verlies. Nu begrijp ik dat het kaliber van een ieder door God is voorbestemd en deel is van Gods glorieuze bedoelingen. Ik zou me niet moeten laten beperken door de vraag of mijn kaliber hoog of laag is. In de toekomst wil ik proberen de waarheid in alle dingen te zoeken, principieel te handelen en een eerlijk mens te zijn om God tevreden te stellen.

21. Ik heb geleerd om mensen op de juiste manier te behandelen

Door Siyuan, Frankrijk

Een paar jaar geleden deed ik de plicht van een kerkleidster. Er was een zekere broeder Chen in de kerk die van goed kaliber was. Maar zijn gezindheid was zo arrogant en hij had de neiging anderen te verstikken. Hij schepte graag op en ik begon vooroordelen en meningen over hem te krijgen. Op een dag kwam broeder Chen bij me en zei dat hij nieuwe gelovigen wilde bewateren. Hij geloofde nog niet lang in God en had een oppervlakkig inzicht in de waarheid, dus ik zei nee. Toen hij zag dat ik niet zou instemmen, zei hij: “Ik heb zo’n goed kaliber. Waarom zou ik geen bewateringsplicht kunnen doen? Als ik het niet doe, worden mijn talenten verspild.” Dat zinde me helemaal niet en ik dacht: denk je dat bewateren zo makkelijk is? Kun je deze plicht goed verrichten met alleen je gaven en kaliber, zonder de waarheid te begrijpen? Maak jezelf niets wijs. Ik wees het verzoek van broeder Chen af vertelde andere broeders en zusters hoe arrogant hij was, en gaf allerlei voorbeelden waaruit zijn verdorvenheid bleek. Enkele van de anderen waren het met me eens.

Twee weken later, regelde de kerk dat we voortaan op bijeenkomsten zowel naar films van de kerk konden kijken als de woorden van Almachtige God konden lezen. Deze films communiceerden allemaal over de waarheid en getuigden van God, dus ze konden helpen om de waarheid te begrijpen. Op de volgende bijeenkomst zei broeder Chen: “Dit is een geweldig plan. Sommige leiders en medewerkers uiten alleen maar clichés, dus we kunnen beter naar films kijken. Ik vond mijn plicht eerst erg moeilijk, omdat ik de waarheid niet begreep. Maar ik bad, steunde op God en las vaker Gods woorden, en die films van de kerk hebben me ook goed geholpen. Ze hebben me enkele waarheden duidelijk gemaakt. Nu ben ik aardig bedreven in mijn plicht en heb ik een elementair inzicht in de principes. Ik bereik veel in mijn plicht.” Ik vond deze communicatie weerzinwekkend en onbetamelijk en dacht: je grijpt elk kansje aan om op te scheppen, hè? Wat ben je toch arrogant. Later bespraken we wat problemen om op de volgende bijeenkomst te behandelen en broeder Chen pikte er direct drie in. Hij wees ook de overige problemen toe aan anderen om over te communiceren. Toen ik een groepsleider aanwees om de bijeenkomst te leiden, vroeg broeder Chen hem met twijfel in zijn stem: “Weet je zeker dat je het aankunt?” Toen ik hem dat hoorde zeggen alsof alleen hij de bijeenkomst kon leiden, werd ik woedend en dacht: wat ben jij onredelijk. Je schept op om anderen tegen je te laten opkijken. Als dat je bedoeling is, kun je het wel vergeten. En dus regelde ik alles opnieuw en liet hem de bijeenkomst niet leiden. In die periode, voelde ik zo’n afkeer van broeder Chen als ik aan zijn gedrag dacht, vooral omdat ik hem een paar keer had aangesproken op zijn arrogante gedrag en hij nog steeds niet was veranderd. Ik vond dat hij veel te arrogant was. Het was buitensporig. En

dus concludeerde ik dat hij niet kon veranderen en besloot dat iemand die zo arrogant was niet geschikt was voor zijn plicht. Ik dacht dat ik hem moest vervangen.

Toen de bijeenkomst was afgelopen, dacht ik aan mijn eigen gesteldheid en gedrag en schaamde me een beetje. Ik vond dat ik te streng was geweest voor broeder Chen en bad tot God: “O, God. Ik weet dat mijn gesteldheid verkeerd is, maar ik weet niet wat mijn probleem is of welke principes van de waarheid ik moet toepassen. Verlicht me en wijs me de weg.” De volgende dag las ik bij mijn godsdienstoefening deze woorden van God: **“Volgens welk principe zou je de leden van Gods familie moeten behandelen?** (Behandel iedere broeder en zuster eerlijk.) **Hoe behandel je ze eerlijk? Iedereen heeft kleine foutjes en tekortkomingen, en bepaalde eigenaardigheden; mensen zijn allemaal zelfgenoegzaam, zwak en hebben allemaal gebieden waarin ze tekortschieten. Je zou ze met een liefdevol hart moeten helpen, tolerant en verdraagzaam zijn, en niet te hard zijn of op alle slakken zout leggen. Als je bij jongeren, of mensen die nog niet zo lang in God geloven, of die pas onlangs zijn begonnen met hun plichten en bepaalde verzoeken hebben, naar deze dingen grijpt en die tegen hen gebruikt dan is dat wat bekendstaat als hard. Je negeert het kwaad dat door de valse leiders en antichristen is verricht, en toch weiger je je hulp aan broeders en zusters zodra je kleine tekortkomingen en fouten bij hen opmerkt. Liever maak je er drukte over en veroordeel je ze achter hun rug, waardoor er nog meer mensen tegen hen zijn, ze buitensluiten en uitstoten. Wat is dat voor gedrag? Zo doe je alleen maar dingen op basis van je persoonlijke voorkeuren en ben je niet in staat mensen eerlijk te behandelen. Dit geeft blijk van een verdorven satanische gezindheid! Dit is een overtreding! Als mensen iets doen, kijkt God toe. Wat je ook doet en hoe je ook denkt, Hij ziet het!”** (‘Om de waarheid te verwerven, moet je leren van mensen, zaken en dingen om je heen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden lieten me mijn gesteldheid zien en ik schaamde me. Ik zag in dat ik broeder Chen behandelde op grond van mijn verdorven gezindheid. Toen ik terugdacht aan de tijd dat ik hem kende, zag ik in dat hij vaak zijn arrogantie toonde in zijn woorden en daden, en daarom vond ik dat hij jong en brutaal was en zichzelf niet kende. Als hij maar even ter sprake kwam, dacht ik alleen aan zijn gebreken. Ik hield vast aan zijn uitdrukkingen van verdorvenheid, en besloot dat hij uitermate arrogant was, en dat zulke mensen nooit konden veranderen. Ik kon hem nooit eerlijk behandelen. Ik voelde afkeer en weerzin tegen alle standpunten die hij uitdrukte. Ik beoordeelde en kleineerde hem in bijzijn van anderen, verspreide mijn vooroordelen, en zorgde dat anderen hem net als ik buitensloten en meden. Ik wilde hem zelfs ontheffen van zijn plicht. Gebruikte ik mijn positie als leidster niet om hem te onderdrukken en neer te halen? Ik zag mijn ideeën en opvattingen als de waarheid, als criteria om mensen te beoordelen, alsof ik met één oogopslag alles van iemand kon weten en zijn

essentie kon zien. Wat was ik arrogant en verwaand. Ik was ernstig verdorven door Satan, zonder de principes van de waarheid, en ik had vaak absurde opvattingen, maar toch oordeelde en veroordeelde ik naar willekeur. Ik had totaal geen verstand. Ik had geen eerbied voor God. Ik behandelde broeders en zusters zoals ik wilde en leefde een demonische natuur na. Ik was zo weerzinwekkend voor God, zo verachtelijk. Ik was vol schuldgevoel bij die gedachte.

Daarna zocht ik in Gods woorden de principes om mensen eerlijk te behandelen. Ik vond twee passages in Gods woorden. **“Hoe je anderen moet behandelen, wordt duidelijk uitgelegd en aangeduid in Gods woorden; de houding waarmee God de mensheid behandelt, is de houding die mensen zouden moeten aannemen in de omgang met elkaar. Hoe behandelt God ieder mens dan? Sommige mensen zijn in een onvolwassen staat, of ze zijn jong, of geloven pas een korte tijd in God. Waarschijnlijk beschouwt God hen als mensen die van nature en in wezen noch slecht, noch kwaadaardig zijn; ze zijn gewoon nog wat onwetend, het ontbreekt hen aan kaliber, of de maatschappij heeft ze te zeer vervuild. Ze zijn de realiteit van de waarheid niet binnengegaan. Daarom is het moeilijk voor hen om geen dwaze of onwetende dingen te doen. Maar vanuit Gods perspectief doet dat er niet toe, Hij kijkt alleen in het hart van de mens. Als ze vastbesloten zijn de werkelijkheid van de waarheid binnen te gaan, ze de goede kant uit gaan en dit hun doel is, dan houdt God ze in de gaten, wacht Hij op hen en geeft Hij ze de tijd en mogelijkheden waardoor ze binnen kunnen gaan. God vloert ze echt niet met één klap en evenmin houdt Hij vast aan een overtreding die ze ooit begaan hebben en weigert Hij die los te laten. Zo heeft Hij de mensen nooit behandeld. Desalniettemin, als mensen elkaar op die manier behandelen, toont dit dan niet hun verdorven gezindheid? Dit is nu juist hun verdorven gezindheid. Je moet kijken naar hoe God onwetende en dwaze mensen behandelt, hoe Hij de mensen in onvolwassen staat behandelt, hoe Hij met de normale uitingen van de verdorven gezindheid van de mensheid omgaat, en hoe Hij omgaat met de kwaadwilligen. God behandelt verschillende mensen op verschillende manieren, en Hij heeft ook verschillende manieren om met de ontelbare toestanden van die verschillende mensen om te gaan. Je moet de waarheid van deze dingen begrijpen. Als je deze waarheden eenmaal hebt ingezien, dan kun je weten hoe je ze moet ervaren”** (‘Om de waarheid te verwerven, moet je leren van mensen, zaken en dingen om je heen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Misschien kun je je niet verenigen met iemands persoonlijkheid, misschien mag je hem niet, maar als je met hem samenwerkt blijf je onbevooroordeeld en geef je geen lucht aan je frustraties bij de uitvoering van je plicht, offer je je plicht niet op, of reageer je je frustraties niet af op de belangen van Gods familie. Je kunt dingen principieel doen, als zodanig heb je een fundamentele eerbied voor God. Als je iets meer dan dat hebt, dan zul je**

het nog steeds in je hebben iemand te helpen als je ziet dat hij enige fouten of zwakheden heeft – ook al heeft hij je beledigd of jouw belangen geschaad. Dat zou nog veel beter zijn. Het zou betekenen dat je een mens bent die in het bezit is van menselijkheid, de werkelijkheid van de waarheid en eerbied voor God” (‘De vijf toestanden die mensen doormaken voor ze op het juiste spoor van geloof in God komen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

Gods woorden over de principes en de weg om mensen eerlijk te behandelen zijn duidelijk, evenals over Zijn houding tegenover mensen. Zijn houding tegenover antichristen en slechte mensen is er een van haat, vervloeking en straf. Maar tegenover mensen met een kleine gestalte en gebrekkig kaliber, die verschillende verdorven gezindheden en gebreken hebben, zolang ze echt geloven in God, naar de waarheid willen streven en de waarheid kunnen aanvaarden, is Gods houding er een van liefde, genade en redding. We zien dat God principieel is in Zijn behandeling van iedereen, en Hij vraagt ons om anderen te behandelen volgens de principes van de waarheid. Zo moeten we tolerant en vergevingsgezind zijn tegenover hen die echt geloven in God. We moeten hen helpen uit liefde en hun kansen geven om berouw te tonen en te veranderen. We kunnen mensen niet neerhalen alleen omdat ze wat verdorvenheid uitdrukken. Dat is niet de wil van God. Neem nou broeder Chen. Hij was van goed kaliber en verantwoordelijk in zijn plicht. Ook was hij bereid om moeite te doen om naar de waarheid te streven. Hij was een nieuwe gelovige, zijn ervaring was oppervlakkig en hij was enigszins arrogant, maar ik had hem eerlijk moeten behandelen volgens de principes van de waarheid en liefdevol moeten communiceren over de waarheid. Ik hielp hem niet en weigerde om zijn sterke en goede punten te zien. maar het is zelfs zo, dat ik hem oordeelde, buitensloot en wilde dat hij wegging toen ik zijn tekortkomingen zag. Wat had ik een kwaadwillige natuur. Ik dacht aan hoe ik was geweest als leidster. Ik dacht altijd dat ik beter was dan anderen, wilde het laatste woord hebben en doen waar ik zin in had, en luisterde niet naar de mening van anderen. Daardoor deed ik dingen die het werk van de kerk verstoorden. En toch elimineerde God me niet, maar Hij gebruikte Zijn woorden om over me te oordelen, me te disciplineren en te behandelen, en me te laten nadenken over mezelf, zodat ik berouw kon krijgen en veranderen. Ik zag in dat God ons nooit opgeeft of elimineert alleen omdat we verdorvenheid uitdrukken, maar doet wat Hij kan om ons te redden. Wat heeft God een goed hart. Toen ik dacht aan mijn eigen gedrag en hoe ik broeder Chen behandelde schaamde ik me zo dat ik wel door de grond kon zakken. Toen bad ik, toonde God berouw, en wilde de principes van de waarheid praktiseren en broeder Chen helpen met een liefhebbend hart.

Ik ging naar broeder Chen, communiceerde met hem over enkele passages in Gods woorden en wees hem op zijn fouten. Hij begon zijn eigen arrogante gezindheid te begrijpen en erkende

het gevaar als hij er niets aan deed. Hij zei dat mijn communicatie en waarschuwing hem goed hadden geholpen, en wilde over zichzelf nadenken en de waarheid zoeken om zijn verdorven gezindheid te verhelpen. Ik was zo geroerd toen ik hem dat hoorde zeggen, maar schaamde me ook. Het was niet zo dat hij niet kon veranderen zoals ik had gedacht. Ik had zelf mijn plicht niet goed gedaan. Ik had niet geprobeerd hem te helpen met een liefhebbend hart. Ik was zo arrogant en gespeend van menselijkheid.

Later hoorde ik op een bijeenkomst een broeder van hogerop dit preken: “De hele verdorven mensheid heeft een arrogante gezindheid. Zelfs zij die de waarheid liefhebben en streven naar vervolmaking, hebben een arrogante en zelfgenoegzame gezindheid, maar dat beïnvloedt niet hun vermogen om gered en vervolmaakt te worden. Zolang mensen de waarheid en snoeiing en behandeling kunnen aanvaarden, en zich absoluut kunnen onderwerpen aan de waarheid, ongeacht de omstandigheden, zijn ze volkomen in staat om gered en vervolmaakt te worden. Onder degenen die echt van goed kaliber en vastberaden zijn, is zelfs niemand die niet arrogant is. Dat is een feit. Gods uitverkorenen moeten anderen op de juiste manier behandelen. Ze moeten iemand niet in een hokje stoppen als iemand die niet goed is en niet gered en vervolmaakt kan worden alleen omdat diegene extreem arrogant en zelfgenoegzaam is. Hierin moeten we Gods wil begrijpen. Mensen die een goed kaliber hebben en vastberaden zijn en die helemaal niet arrogant en zelfgenoegzaam zijn, bestaan niet. Als er zo iemand zou zijn, dan is het zeker iemand die zich anders voordoet of een valse schijn ophoudt. We moeten weten dat de hele verdorven mensheid een arrogante en verwaande natuur heeft. Dat kan niet worden ontkend” (communicatie van boven). Dit hielp me om beter te begrijpen hoe ik mensen met een arrogante gezindheid moet behandelen. Het is niet zo dat ze niet kunnen veranderen. Maar we moeten zien of ze de waarheid kunnen zoeken en aanvaarden. Inderdaad. Als ze de waarheid en Gods oordeel, tuchtiging, snoeiing en behandeling kunnen aanvaarden, is er geen reden waarom ze niet kunnen veranderen en worden vervolmaakt door God. Broeder Chen was nog niet lang gelovig, dus hij had niet veel oordeel en tuchtiging ervaren. Het was normaal dat zijn arrogantie wat erger was. Maar toen ik zag dat hij deze gezindheid vertoonde, oordeelde ik over hem, sloot ik hem buiten en wilde ik hem zelfs van zijn plicht ontslaan. Ik was arroganter dan hij. Ik dacht dat mijn arrogante gezindheid zou veranderen zolang ik naar de waarheid streefde, dus waarom concludeerde ik dat broeder Chen niet kon veranderen? Ik eiste niet veel van mezelf, dus waarom verwachtte ik zoveel van broeder Chen? Het was zo oneerlijk om iemand zo te behandelen. In wezen zijn mensen die gaven, sterke punten en kaliber hebben allemaal nogal arrogant. Maar omdat hun kaliber goed is, begrijpen ze de waarheid snel en zijn ze productief in hun plichten. Als zulke mensen de waarheid begrijpen en principieel handelen, komt dat het werk van Gods huis echt ten goede. Broeder Chen had goed kaliber, dus ik zou hem meer moeten helpen uit

liefde en meer moeten communiceren om hem te steunen. Alleen dan zou ik Gods wil in acht nemen.

Door deze ervaring begreep ik dat mensen behandelen volgens onze satanische verdorven gezindheid zonder de waarheid broeders en zusters alleen kan schaden, en zowel hun binnengaan in het leven als het werk van de kerk vertragen. Dat is een overtreding. Het is een slechte daad. Ik zag in hoe belangrijk het is om anderen te behandelen volgens de principes van de waarheid. Ik heb dat beetje inzicht verkregen dankzij de leiding van Gods woorden. Nu weet ik hoe ik die zuster in mijn team moet benaderen. Nu leer ik om mensen op de juiste manier te behandelen.

23. Ik begrijp eindelijk wat het betekent om mijn plicht te vervullen

Door Xunqiu, Zuid-Korea

Almachtige God zegt: **“Als de mens zijn plicht doet, bereikt hij in werkelijkheid al datgene wat van nature in hem zit, dat wil zeggen: wat voor de mens mogelijk is. Dán is zijn plicht vervuld. De tekortkomingen van de mens tijdens zijn dienst worden gaandeweg minder door toenemende ervaring en het proces van zijn ervaring met oordeel; ze hinderen of beïnvloeden de plicht van de mens niet. Zij die ophouden te dienen of die zwichten en terugvallen uit vrees voor eventuele tekortkomingen in het dienen, zijn de allerlafsten onder de mensen. Als de mens niet kan uitdrukken wat hij geacht wordt uit te drukken tijdens de dienst of niet kan bereiken wat in essentie tot zijn mogelijkheden behoort, en in plaats daarvan aanmoddert en de dingen alleen voor de vorm doet, dan is hij de functie kwijtgeraakt die een schepsel hoort te hebben. Zo’n mens wordt gezien als een onbeduidende nul en zinloze verspilling van ruimte; hoe kan zo iemand de eer krijgen een schepsel genoemd te worden? Zijn zij niet de entiteiten van verdorvenheid die aan de buitenkant glanzen, maar van binnen rot zijn?”** (‘Het verschil tussen de bediening van vleesgeworden God en de plicht van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Gods woorden hebben me geholpen om te begrijpen wat onze plicht doen echt betekent. Het betekent dat we, hoe getalenteerd of begaafd we ook zijn, alles wat we begrijpen volledig moeten inzetten. We kunnen niet de makkelijkste weg zoeken of iets plichtmatig doen. We moeten blijven streven op basis van wat God vereist. Zo kunnen we zwakheden of tekortkomingen in het uitvoeren van onze plichten compenseren en zullen we steeds betere resultaten bereiken.

Onlangs wilde de kerk enkele video’s met solozang van Gods woorden opnemen. Onze teamleider wilde dat ik de leadzang zou doen en gitaar zou spelen voor een van de liedjes. Toen hij me dat vertelde, was ik een beetje nerveus. Tegelijk zingen en gitaar spelen is moeilijker dan alleen zingen. Bovendien had ik al eerder geprobeerd zo’n solo te doen, maar tijdens het zingen concentreerde ik me op de uitvoering en miste ik mijn akkoorden. Maar als ik me op de akkoorden concentreerde, was mijn voordracht niet goed. Uiteindelijk konden ze de opnamen niet gebruiken. Nu ik dezelfde taak kreeg, wilde ik nee zeggen, maar ik dacht dat dat niet zou beantwoorden aan Gods wil. Mijn broeders en zusters vonden allemaal dat ik geschikt was voor het lied, dus ik vond dat ik ermee moest instemmen en mijn plicht moest doen. En dus accepteerde ik de rol. Na twee dagen oefenen had ik de zang en uitvoering aardig onder de knie. Maar de gitaarakkoorden waren erg ingewikkeld en lastig te onthouden. Met nog één dag te gaan

voor de opnamen begon ik me echt zorgen te maken. Ik was bang dat het te laat was om nog te oefenen en als ik doorging met oefenen, zouden mijn handen dan niet opzwellen? Afgezien van het ongemak zou ik me het misschien niet eens herinneren. Bij die gedachte wilde ik er de prijs niet voor betalen dus ik bleef proberen de perfecte oplossing te vinden voor dit lastige probleem. Toen kreeg ik een idee: als ik de cameraman vroeg om mijn handen niet te veel te filmen, hoefde ik niet zo hard aan die vervelende akkoorden te werken, nietwaar? En dan konden we toch de video opnemen. Het leek een goed idee. Eigenlijk zat het me niet lekker toen dit idee bij me opkwam. Het voelde alsof ik onverantwoordelijk was. Stel dat er een probleem was met de akkoorden en we de video opnieuw moesten opnemen. Maar toen dacht ik bij mezelf: we hebben weinig tijd en het lied is zo moeilijk. Het zal erg inspannend en veeleisend zijn om het lied goed te spelen. Ik kan niet boven mijn niveau presteren. Bovendien doe ik dit om de video zo gauw mogelijk uit te brengen. Dat zal iedereen wel begrijpen. Daarna concentreerde ik me op mijn zang en uitvoering zonder te veel in te zitten over de akkoorden. Ik dacht dat dat goed genoeg zou zijn.

Toen het tijd was voor de opnamen, vroeg ik de broeder die filmde om niet te veel close-ups van mijn handen te doen. Ik dacht niet dat er een probleem zou zijn. Maar de volgende dag, zei de regisseur dat ik sommige akkoorden verkeerd speelde en hij vroeg me wat er was. Ik voelde me erg schuldig en bloosde hevig. Ik dacht: o nee, moeten we het opnieuw opnemen? Ik vroeg de editor gauw of er een andere oplossing was. Hij schudde het hoofd en zei: “Ik heb het geprobeerd. Het gaat niet.” Toen wist ik dat we het opnieuw moesten opnemen. Ik voelde me schuldig, want ik had het probleem veroorzaakt. Toen we later bijeenkwamen om het te bespreken, vertelde ik iedereen waarom ik het zo had gedaan. Een zuster berispte me en zei: “Waarom zei je niet dat je de akkoorden niet had geleerd? Nu moeten we het overdoen en wordt het hele project vertraagd. Dat was onachtzaam en onverantwoordelijk van je.” Ik kon niet accepteren wat ze zei. Ik dacht: heb ik niet mijn best gedaan? Ik kan de akkoorden nu eenmaal niet spelen, en deed het om te zorgen dat de video snel klaar was. Ze hadden gewoon mijn handen niet moeten filmen, toch? Ik verzon uitvluchten zonder over mezelf na te denken. Maar toen zei een andere zuster: “Als je er moeite mee had, had je meer kunnen oefenen. Desnoods waren de opnamen een paar dagen uitgesteld. Maar je kunt niet zo aanmodderen. Je bent de leadzangeres. Hoe ziet het eruit als we niet laten zien dat je gitaar speelt? Dat was zo onverantwoordelijk en onachtzaam van je.” Toen ik haar ‘zo’ hoorde zeggen, was ik diep geraakt. Ik dacht: als mijn broeders en zusters vinden dat ik onachtzaam ben in mijn plichten, heb ik het dan misschien echt mis? Ik wilde ook dat de opnamen goed zouden gaan. Maar hoe je het ook bekijkt, het project is vertraagd en het moet opnieuw, omdat mijn akkoorden fout waren. Het is

absoluut mijn schuld. Ik had spijt bij die gedachte. Ik protesteerde niet meer en begon na te denken.

Dit is wat er stond: **“Wat is het gevolg als je je plicht vluchtig en gehaast uitvoert en er lichtvaardig mee omgaat? Het is de ondermaatse uitvoering van je plicht, hoewel je in staat bent om het goed te doen – je prestaties zijn beneden de maat en God zal niet tevreden zijn met je houding ten opzichte van je plicht. Had je vanaf het begin maar geprobeerd en samengewerkt; had er al je gedachten aan gewijd; had er je hart en ziel in gestopt, al je energie in gestoken en een tijdlang je arbeid, je inzet en je gedachten aan gewijd, of enige tijd besteed aan het raadplegen van materialen, en heel je geest en lichaam eraan toegewijd; was je in staat geweest tot een dergelijke samenwerking, dan zou God voor je uit gaan en je leiden. Je hoeft niet veel kracht uit te oefenen; als je geen moeite spaart om samen te werken, zal God alles al voor je hebben geregeld. Als je sluw en verraderlijk bent, en je halverwege het werk van idee verandert en afdwaalt, dan zal God geen belangstelling voor je tonen. Je hebt deze kans verspeeld en God zal zeggen: ‘Je bent niet goed genoeg; je bent nutteloos. Ga opzij staan. Je bent graag lui, nietwaar? Je bent graag slinks en sluw, nietwaar? Je rust graag? Nou, rust dan maar.’ God zal deze genade en kans aan de volgende persoon schenken. Wat zeggen jullie: is dit een winst of verlies? Het is een enorm verlies!”** (‘Hoe je het probleem van achteloosheid en nonchalance bij de uitvoering van je plicht kunt oplossen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden legden mijn eigen gesteldheid bloot. Ik had beloofd om te oefenen voor de hoofdrol, maar daar had ik me niet aan gehouden. Ik pakte mijn zwakke punten niet aan en zocht geen informatie om mijn akkoorden te verbeteren. Ik oefende niet hard genoeg omdat ik dacht dat het te moeilijk zou zijn. Ik maakte mezelf wijs dat ik niet genoeg tijd had en vroeg de cameraman om geen close-ups van mijn handen te maken. Ik dacht dat ik ermee kon weggkomen, maar ten slotte liep het project vertraging op. Het was echt onverantwoordelijk en onachtzaam van me. Toen deze plicht zich voordeed, wilde ik me niet inspannen om het lied goed te spelen en voor God te getuigen. maar koos ik de weg van de minste weerstand, en nu moesten we alles opnieuw doen. Hoe had ik zo onverantwoordelijk kunnen zijn? Een klein beetje meer oefenen, een beetje meer inspanning, en ik had het werk van de kerk geen schade toegebracht. Ik haatte mezelf op dat moment een beetje. Ik dacht: als ik nog een kans krijg, zal ik niet meer zo achteloos zijn. Ook al moet ik me uitputten om die akkoorden te oefenen, ik zal doen wat nodig is.

De anderen besloten me nog twee dagen te geven om te oefenen. Dat ontroerde me echt en ik dankte God dat Hij me een kans gaf om mijn overtreding goed te maken. Daarna oefende ik hard om alle akkoorden uit mijn hoofd te leren, maar ik voelde me erg gestrest. Ik vreesde dat mijn techniek nog niet goed genoeg was en dat twee dagen niet genoeg was om me te verbeteren.

Ik begon weer nerveus te worden. Maar hoe nerveuzer ik werd, hoe meer ik vergat. En hoe meer ik vergat, hoe nerveuzer ik werd. Die ochtend ging voorbij in een flits. Ik kon het lied nog steeds niet goed spelen, en mijn handen deden pijn. Meestal stopte ik na de lunch even met oefenen, maar dit keer wist ik dat ik moest doorgaan. Ik wist dat ik me geen pauze kon veroorloven, maar dat ik elk moment moest gebruiken om de akkoorden goed te krijgen. Toen ik eenmaal het juiste pad had gekozen, wees God me de weg. Die middag bedacht ik zonder het te beseffen een manier om de akkoorden te onthouden in groepen. Het ging steeds beter. Maar ik had zo lang geoefend dat mijn handen begonnen op te zwellen en ik voelde de neiging om weer te verslappen. Toen ik mezelf erop betrapte dat ik weer zo dacht, dacht ik aan iets wat God had gezegd en ik haastte me om het te lezen: **“Wanneer je te maken krijgt met een plicht die je onvermoeibare inzet vergt, en waaraan je je lichaam, geest en tijd moet wijden, dan moet je niets achterhouden, er geen slimme foefjes op nahouden of enige speelruimte overlaten. Als je enige speelruimte overlaat, berekenend bent, of sluw en verraderlijk bent, dan zul je zeker ondermaats presteren. Je zegt misschien: ‘Niemand zag me gehaaid handelen. Dat is cool!’ Wat voor gedachtegang is dit? Je denkt dat je mensen, en God, zand in de ogen hebt gestrooid. Maar weet God in werkelijkheid wat je gedaan hebt of niet? (Dat weet Hij.) Over het algemeen zullen mensen die gedurende een lange periode met je omgaan daar ook achter komen. Ze zullen zeggen dat je altijd een gladjanus bent, nooit ijverig bent en slechts vijftig of zestig procent, of tachtig op zijn hoogst, inzet aan de dag legt. Ze zullen zeggen dat je alles op een zeer verwarrende manier doet, waarbij je de ogen sluit voor wat je ook doet; je bent helemaal niet nauwgezet in je werk. Alleen als je echt iets moet doen, doe je er enige moeite voor; als er iemand in de buurt is om te controleren of je werk goed gaat, doe je je werk iets betert – maar als er niemand in de buurt is om te controleren, verslap je weer een beetje. Als ze je achter de broek zitten, dan zet je je met hart en ziel in; anders doe je je werk voortdurend slapend en probeer je weg te komen met wat je ook kunt, ervan uitgaande dat niemand iets zal merken. Mensen merken het gaandeweg toch wel. Ze zeggen: ‘Deze persoon is onbetrouwbaar en niet te vertrouwen. Als je hem een belangrijke taak geeft om uit te voeren, heeft hij toezicht nodig. Hij kan gewone taken en klussen doen waar geen principes bij komen kijken, maar als je hem een belangrijke plicht geeft om te vervullen, maakt hij er waarschijnlijk een puinhoop van en ben je de misleid.’ Mensen zullen dwars door hem heen kijken en hij zal alle waardigheid en integriteit volledig overboord hebben gegooit. Als niemand hem kan vertrouwen, hoe kan God dat dan? Zou God hem enige belangrijke taken toevertrouwen? Zo iemand is niet te vertrouwen”** (‘Intreden in het leven moet beginnen met de ervaring van het vervullen van iemands plicht’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Door Gods woorden besepte ik hoe laks ik was in mijn plicht. Ik was zelfgenoegzaam als ik de akkoorden oefende en streefde

niet naar het hoogste niveau. Ik putte me niet helemaal uit. Ik was gemakzuchtig en modderde maar wat aan in mijn plicht. Ik had geen integriteit. Ik was niet betrouwbaar. Ik had altijd gedacht dat ik gepassioneerd en ijverig was in mijn plichten, en dat mijn trouw eeuwig was. Maar nu zag ik in dat ik me niet had gericht op de resultaten, maar alleen wat had aangemodderd. Was dat nou mijn plicht doen? Wie zou me nog wat durven toevertrouwen als ik zo doorging? Vergokte ik niet mijn integriteit en mijn eer? Vorige keer had ik een overtreding begaan. Dat wilde ik niet herhalen. Het maakte niet uit of mijn handen opgezwollen waren en of ik moe was. Mijn principes en waardigheid waren belangrijker. Dus ik besloot om de akkoorden te blijven oefenen, hoe vermoeiend en moeilijk het ook was. Toen ik had besloten om echt berouw te tonen, zag ik Gods zegeningen en leiding. Diezelfde dag oefende ik tot na middernacht, en het lukte me om bijna alle akkoorden uit mijn hoofd te leren. Ik oefende de hele volgende dag tot ik het hele lied kende. Tijdens de opnamen concentreerde ik me aandachtig op elke stap. Ik bad in stilte en vertrouwde op God. Tot mijn verbazing namen we alles op in één take. Dat het zo afliep gaf me een gevoel van rust. Ik proefde de zoete smaak van het praktiseren van de waarheid.

Later kreeg ik de plicht om muziek te componeren. Ik had al heel lang geen lied gecomponeerd, dus ik was een beetje uit vorm. We hadden de laatste tijd vooral rocksongs gedaan, wat ik nooit eerder had gedaan, dus ik was een beetje ongerust. Maar ik wist dat ik deze plicht moest vervullen en mijn best moest doen. Dus ik stelde een plan op om voor het eind van de maand twee liedjes te voltooien. Ik maakte overuren om de liedjes te componeren. Als ik moe was, vroeg ik God om me te helpen om het vlees te verzaken. Ik vond bij toeval een melodie en maakte er snel een heel lied van. Toen het klaar was, liet ik het aan mijn broeders en zusters horen. Ze zeiden dat het oké was en de juiste stijl had voor rockmuziek. Maar ik dacht: als ik meer zou werken en de melodie van het refrein zou verfijnen, zou het lied nog beter worden. Maar ik had mijn bedenkingen. Ik had toen geen duidelijk doel voor ogen en wilde niet te veel van mezelf vergen. Verder hadden mijn broeders en zusters er geen probleem mee. Het was goed genoeg. Bovendien had ik pas net geleerd om dit soort liedjes te componeren, dus het was logisch dat het gebrekkig was. Ik diende het in bij de teamleider.

Enkele dagen later zei hij dat ik op de goede weg was, maar dat de melodie een beetje ruw was. Hij stelde voor dat ik nog wat zou nadenken over de tekst. Ik voelde hier enige weerstand tegen en dacht: ik heb nog maar net geleerd om dit soort liedjes te componeren. Je vraagt te veel van me. Ik had er al veel tijd in gestoken en toen nog een paar dagen gewacht op zijn reactie. Er was al een halve maand verstreken. Toen ik zag dat er geen vooruitgang was, was ik een beetje nerveus. De compositie herzien zou echt veel inspanning kosten en ik wist niet hoe het resultaat zou zijn. En dus herschreef ik de hoofdmelodie. De teamleider zei dat het niet melodius genoeg was en klonk als een kinderliedje. Ik voelde me echt afgewezen. Ik dacht: ik heb mijn uiterste

best gedaan, maar niet één lied is goedgekeurd. Wat moet ik doen? Later schreef ik nog een paar melodieën, maar er werd er niet één geaccepteerd. Ik was erg van streek. Ik herinnerde me dat ik had besloten om twee liedjes te componeren voor het eind van de maand, maar ik had er zelfs niet één af gekregen. Ik had gefaald in mijn plichten. Kon ik dan helemaal niets?

Op een latere bijeenkomst herinnerde de teamleider me: “Je composities zijn heel origineel en de stijl is goed. Dus waarom is er nog niets goedgekeurd? Je schenkt geen aandacht aan de tekst, zodat de woorden en de melodie niet bij elkaar passen. Telkens als je het verandert, wordt het erger. Dit houdt het werk van Gods huis op.” Toen viel een andere broeder hem bij: “Je zingt niet goed op de opnamen. Sommige kloppen niet eens met de bladmuziek. Je bent nonchalant.” Dat ik werd behandeld en berispt door de broeders was vernederend. Ik had wel in de grond willen zakken. Toen ik thuiskwam, bad ik tot God: “God, ik ben laks geweest in mijn plicht. Ik was niet toegewijd, maar ik weet niet hoe ik dit probleem moet oplossen. Help me en wijs me de weg.”

Later las ik dit in Gods woorden: **“Is het niets iets dat hoort bij een verdorven gezindheid om zaken zo lichtzinnig en onverantwoordelijk af te handelen? Wat dan? Het is gewoon verachtelijk. In alle zaken zeggen ze ‘zo is het wel aardig’ en ‘goed genoeg’; het is een houding van ‘misschien’, ‘wie weet’ en ‘vier van de vijf’. Ze doen dingen plichtmatig, zijn tevreden met het minimum en om zo veel mogelijk aan te klungelen; ze zien er geen nut in om zaken serieus te nemen of naar precisie te streven, en ze zien nog minder nut in het zoeken naar principes. Spreekt daar geen verdorven gezindheid uit? Is het een manifestatie van normale menselijkheid? Arrogantie is de juist benaming en losbandigheid is ook volkomen toepasselijk – maar om het perfect aan te duiden is er maar één woord voor: ‘verachtelijk’. In de meeste mensen zit die verachtelijkheid; in alle aangelegenheden willen ze zo min mogelijk doen, om te zien waar ze mee kunnen weggelopen, en er is een zweem van bedrog in alles wat ze doen. Ze bedriegen anderen en lopen de kantjes eraf wanneer ze maar kunnen, en zijn te beroerd om veel tijd of aandacht in de overweging van iets te steken. Zolang ze ontmaskering kunnen voorkomen en geen problemen veroorzaken, en ze niet ter verantwoording worden geroepen, denken ze dat alles in orde is, en zo klungelen ze voort. Voor hen is goed werk leveren meer moeite dan het waard is. Zulke mensen leren niets in de vingers te krijgen en ze spannen zich niet in voor hun studies. Ze willen alleen maar de grote lijnen van een onderwerp vatten en zich er dan vaardig in noemen, en vervolgens op basis daarvan aanmodderen. Is dit niet een houding die mensen ten aanzien van zaken hebben? Is het een goede houding? Een dergelijke houding die zulke mensen aannemen jegens mensen, gebeurtenissen en zaken is, in één woord, ‘aanmodderen’, en die verachtelijkheid zit in de hele verdorven mensheid”** (‘Voor leiders en

werkers is een pad kiezen van het grootste belang (9)' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). **“Hoe onderscheid je nobele van lage mensen? Kijk gewoon naar hun houding en manier van doen in hoe ze met mensen, gebeurtenissen en zaken omgaan – kijk hoe ze handelen, hoe ze omgaan met dingen en hoe ze zich gedragen wanneer er problemen ontstaan. Mensen met karakter en waardigheid zijn nauwgezet, serieus en ijverig in hun aanpak, en ze zijn bereid om offers te brengen. Mensen zonder karakter en waardigheid zijn onsamenhangend en slordig in hun aanpak, hebben altijd wel iets achter de ellebogen en modderen het liefst maar wat aan. Ze leren geen vaardigheid in de vingers krijgen en hoelang ze ook studeren, ze blijven in verwarring door onwetendheid wat vaardigheden of deskundigheid betreft. Als je niet doorvraagt, lijkt alles prima, maar doe je dat wel, dan raken ze in paniek – het zweet staat ze op het voorhoofd en ze weten niet te antwoorden. Die mensen hebben een ondermaats karakter”** (‘Voor leiders en werkers is een pad kiezen van het grootste belang (9)' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Pas toen ik dat las, besepte ik dat ik onachtzaam was geweest in mijn plicht, omdat er iets verachtelijks in me schuilde. Ik wilde bij alles zo min mogelijk doen, zonder aan de kwaliteit van mijn werk te denken. Ik wilde niet de principes van de waarheid zoeken en mijn plicht doen zoals God vereist. Als ik aan die tijd denk, of het nu ging om een video opnemen of een lied componeren, als ik voor een probleem stond dat inspanning vereiste en ik een offer moest brengen, was ik tevreden met een minimale inspanning. Ik probeerde niet beter te worden of harder te werken. Ik wist dat ik mijn plichten beter zou doen als ik harder en met meer aandacht werkte. Maar ik deed altijd het uiterste minimum en maakte het mezelf makkelijk. Zo kon ik niet vooruitkomen in mijn werk of voor God getuigen door mijn plicht, en ik bleef daardoor het werk van de kerk vertragen. Hoe kon ik zeggen dat ik mijn plicht had gedaan? Ik hinderde duidelijk het werk van Gods huis. Toen zag ik hoe ernstig mijn verachtelijkheid was. Ik modderde wat aan en deed maar wat. Ik probeerde God te misleiden. Het ontbrak me aan karakter en waardigheid. God houdt van mensen die eerlijk en ijverig hun plicht doen, die geconfronteerd met problemen de principes van de waarheid zoeken en hun plicht vervullen zoals God vereist. Ze hebben eer en integriteit en worden hoog gewaardeerd in Gods ogen. Vergeleken met hen kon ik niet menselijk worden genoemd. Ik schaamde me. Op dat moment begreep ik: dat God me redde via mijn broeders die me snoeiden en behandelden. Anders zou ik altijd op deze manier hebben aangemodderd. Ik zou nooit goed mijn plicht doen. Ik zou het werk van Gods huis hinderen en worden verstoten door God.

Ik las nog wat van Gods woorden: **“Het werk van God is ten behoeve van de mensheid en de medewerking van de mens is ten behoeve van Gods management. Nadat God alles heeft gedaan wat Hij behoort te doen, wordt van de mens geëist dat hij zich volop inzet in**

zijn praktijk en meewerkt met God. De mens dient zich in het werk van God geen moeite te sparen, zijn trouw te tonen, zich niet te wentelen in talloze opvattingen en niet passief op de dood te gaan zitten wachten. God kan Zichzelf voor de mens opofferen, waarom kan de mens dan niet zijn trouw aan God tonen? God is één van hart en één van zin jegens de mens, waarom kan de mens dan niet een beetje meewerken? God werkt voor de mensheid, waarom kan de mens dan niet wat van zijn plicht uitvoeren ten behoeve van Gods management? Gods werk is zover gekomen, toch zien jullie wel maar handelen jullie nog steeds niet, jullie horen wel maar komen niet in beweging. Zijn zulke mensen niet voor het verderf bestemd? God heeft Zijn alles al aan de mens toegewijd, waarom is de mens dan niet in staat om zijn plicht ernstig te vervullen? Gods werk is voor Hem Zijn eerste prioriteit en het werk van Zijn management is van het grootste belang. Gods woorden in praktijk brengen en aan Gods eisen voldoen, zijn voor de mens zijn eerste prioriteit. Dit behoren jullie allemaal te begrijpen” (‘Gods werk en de praktijk van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik was zo ontroerd toen ik over Gods woorden nadacht. God is eenduidig in hart en geest tegenover de mens. Hij is twee keer vlees geworden om de mensheid, die door Satan is verdorven, te redden. Hij is door generaties vernederd en afgewezen en heeft heel veel geleden. Geconfronteerd met onze grondige verdorvenheid en onzinnige apathie, heeft God ons nooit verlaten. Hij drukt nog steeds de waarheid uit om ons te redden. Het ontbreekt ons aan kaliber en we aarzelen om de waarheid te aanvaarden, maar God communiceert heel oprecht en diepgaand met ons. Soms gebruikt Hij metaforen en voorbeelden en vertelt Hij verhalen om ons de weg te wijzen vanuit elke richting en op elke manier. zodat we de waarheid kunnen begrijpen en erin kunnen binnengaan. God neemt de verantwoordelijkheid voor ons leven en Hij zal niet rusten voor Hij ons heeft voltooid. Het was echt inspirerend om Gods gezindheid en Zijn serieuze bedoelingen te zien. maar toen ik dacht aan hoe ik God had behandeld en hoe ik mijn plichten had aangepakt, was ik vol spijt. Ik wilde niet langer aanmodderen in mijn plicht. Ik kwam voor God en bad, en vroeg Hem hoe ik echt kon ophouden met onachtzaam zijn en mijn plicht goed kon doen. Toen las ik Gods woorden, waarin stond: **“Wat is plicht? Het is een opdracht die door God wordt toevertrouwd. Hoe moet je dus je plicht vervullen? Door te handelen in overeenstemming met Gods normen en eisen en door je gedrag te baseren op de principes van de waarheid in plaats van op subjectieve menselijke verlangens. Op die manier zal het vervullen van je plichten aan de norm voldoen”** (‘Alleen door de principes van de waarheid te zoeken, kan men zijn plicht goed vervullen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Wat betekent het om het serieus te nemen? Dat betekent niet dat je een beetje moeite doet of een beetje een fysieke kwelling ondergaat. Belangrijk is het dat God in je hart is, en dat er een last is. In je hart moet je het belang van je plicht afwegen en vervolgens deze last en verantwoordelijkheid dragen in alles wat je doet en daar je hart in**

leggen. Je moet zorgen dat je de missie die God je gegeven heeft waardig bent, net als alles wat God voor je gedaan heeft en Zijn hoop voor jou. Alleen als je dat doet, ben je serieus. Pretenderen heeft geen zin; je kunt mensen voor de gek houden, maar God niet. Als er geen sprake is van een echte prijs en loyaliteit bij het doen van je plicht, dan voldoet het niet aan de norm” (‘Je plicht goed uitvoeren vereist op zijn allerminst een geweten’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

Dit gaf me duidelijkheid in mijn hart. Onze plicht wordt ons toevertrouwd door God. We moeten doen wat Hij verlangt en handelen in overeenstemming met de waarheid. We kunnen onze eigen verlangens niet naar goeddunken kiezen en volgen. We moeten aan bepaalde normen voldoen in onze plicht. Doen alsof je hard werkt, is niet goed genoeg. Hoofdzaak is om verantwoordelijkheidsgevoel te hebben, ijverig en ernstig te zijn, om te zoeken, na te denken en manieren te vinden om beter te worden. Dan kunnen we onze plicht doen en God behagen. Toen ik later een lied componeerde, analyseerde ik zorgvuldig de tekst, en vond ik een paar liedjes die er qua stemming bij pasten. Ik dacht goed na over hoe andere mensen melodie gebruikten om hetzelfde gevoel uit te drukken, en over de betekenis van de tekst, de stemming en de richting van de melodie. Toen ik dat alles in de vingers had, begon ik te componeren. Later vroeg ik mijn broeders en zusters om advies, en verbeterde ik de compositie twee keer en toen was hij klaar. Het kostte maar een week om hem af te krijgen. Ook een andere compositie die ik had verbeterd, werd geaccepteerd. Toen ik zag hoe weinig tijd het kostte om die composities te voltooien, voelde ik nog meer berouw en spijt, omdat ik vroeger had aangemodderd in mijn plicht. Ik zag in hoe erg ik was verdorven door Satan, hoe verachtelijk ik was, en hoe onachtzaam ik was in mijn werk. Dankzij Gods regelingen, waardoor mijn broeders en zusters me behandelden, kan ik eindelijk de waarheid zoeken om mijn verdorven gezindheden weg te nemen en toegewijd mijn plicht te vervullen. Dank aan God.

25. Mijn hart geven aan God

Door Xinché, Zuid-Korea

In juni 2018 ging ik meedoen aan de repetities voor de Koninkrijkshymne kooruitvoering. Toen ik dacht aan hoe ik op het toneel zou zingen om God te prijzen en voor Hem getuigenis te geven, was ik zo vereerd en trots. Ook bad ik tot God en zei dat ik mijn best zou doen om goed te oefenen en mijn plicht te doen. Toen ik mijn mimiek en danspassen begon te oefenen, was ik heel ijverig en spande ik me in. Maar omdat ik niets van zang en dans wist, waren mijn uitdrukkingen nogal stijf en was ik duidelijk minder goed dan de anderen. Onze instructeur wees me steeds op mijn problemen. Na een tijdje raakte ik ontmoedigd, en dacht ik dat ik nooit beter zou worden, hoe hard ik ook werkte. En dat als onze plaatsen werden toegewezen, de broeders en zusters die goed zongen zeker vooraan zouden staan, terwijl ik opvulling op de achterste rij zou zijn. Geleidelijk werd ik minder proactief tijdens repetities en begon te laat te komen wanneer ik maar kon. Voor onze eerste filmopname werd ik op de achterste rij gezet, helemaal aan de zijkant. Ik was nogal van streek en dacht: ik kan dit allemaal niet goed en ik kan niet tippen aan de broeders en zusters die kunnen zingen en dansen. Hoe hard ik ook oefen, ik zal nooit goed genoeg zijn om vooraan te staan en de camera zal me nooit kunnen zien. Waarom zou ik zoveel moeite doen tijdens repetities? Goed genoeg is ook prima. Daarna kon ik steeds minder motivatie opbrengen. Ik weet dat ik de bewegingen niet goed deed, maar ik spande me niet in om ze te verbeteren. Soms zei de instructeur dat we meer ons best moesten doen, en dat als de uitdrukkingen en presentatie van één persoon niet goed waren, dat het hele programma in gevaar zou brengen en de opnamen zou vertragen. Als ik dat hoorde, had dat wel effect op me en ik vond dat ik aan het eindresultaat moest denken. Maar dan deed ik even mijn best en was daarna weer net zo ongemotiveerd. Elke dag repeteerde ik halfslachtig het lied en de bewegingen zonder enige leiding van God te voelen. Sommige passen oefende ik heel lang, maar ik kreeg ze maar niet goed. Als iedereen communiceerde over hun inzicht in de tekst, kon ik niet communiceren met enig licht. Ik voelde me ook helemaal niet geroerd als ik zong, en op film waren mijn ogen levenloos en mijn gezichtsuitdrukkingen vlak. Niemand zou met plezier naar me kijken. Ik vond de repetities steeds saaier en ik kon niet wachten tot het programma klaar was, zodat ik een andere plicht kon doen.

Toen het schema met toneelposities bekend werd, zag ik dat ik in sommige niet in beeld zou zijn en ik voelde me nog meer terneergeslagen. Ik dacht: ik ben niet geweldig, maar zo slecht ben ik nu ook weer niet. Als ik niet vooraan kan staan, kan ik dan niet op zijn minst in beeld zijn in die opnamen? Waarom word ik buitengesloten? Heb ik al die tijd voor niets geoefend? Als ik dat eerder had geweten, had ik al die passen niet geoefend. Als ik daarna in beeld was op de

camera, deed ik vrolijk mee, maar anders legde ik er mijn hart niet in en repeteerde ik alleen voor de vorm. Toen de filmopnamen klaar waren, voelde ik me onzeker toen ik tijdens een bijeenkomst iedereen hoorde praten over wat ze hadden ontvangen. Ik had dezelfde plicht gedaan, en zij hadden allemaal iets ontvangen, dus waarom voelde mijn hart leeg alsof ik er niets mee was opgeschoten? Ik was een beetje bang en vroeg me af of God op een of andere manier van me walgde. Daarna begon ik te zoeken en te bidden tot God en vroeg Hem me te helpen om mezelf te kennen. Op een dag las ik deze woorden van God: **“Mensen zeggen altijd dat God diep in je hart kijkt en alles ziet. Maar nooit weten de mensen waarom sommigen nooit verlicht worden door de Heilige Geest, waarom ze nooit genade krijgen, waarom ze geen plezier kennen en waarom ze altijd negatief en gedeprimeerd zijn en niet in staat om positief te zijn. Kijk eens naar hun gesteldheid. Ik garandeer je dat ieder van deze individuen geen functionerend geweten of oprecht hart heeft”** “De meest fundamentele en belangrijke onderdelen van je menselijkheid zijn het geweten en de rede. Wat voor iemand is de mens die geen geweten heeft en die het aan de rede van de normale menselijkheid ontbreekt? Over het algemeen gesproken is dat een persoon die geen menselijkheid heeft, een persoon met een slechte menselijkheid. Laten we dit eens nauwkeurig analyseren. Hoe manifesteert een verdorven menselijkheid zich zodanig in deze persoon, dat men zegt dat hij geen menselijkheid heeft? Wat voor kenmerken bezitten dergelijke mensen? Welke specifieke tekenen laten zij zien? Dergelijke mensen zijn nonchalant in hun daden en houden zich afzijdig van alles wat hen niet persoonlijk aangaat. Zij hebben geen oog voor de belangen van Gods huis en schenken geen aandacht aan Gods wil. Zij nemen de last niet op zich om voor God te getuigen of hun plichten uit te voeren en hebben geen verantwoordelijkheidsgevoel. Wanneer ze iets doen, waar denken ze dan aan? Hun eerste overweging is: weet God dat ik dit doe? Is het zichtbaar voor andere mensen? Als anderen niet zien dat ik er al deze moeite aan besteed en me oprecht gedraag, en als God het ook niet ziet, dan heeft het voor mij geen zin deze moeite eraan te besteden of hiervoor te lijden. Is dit geen egoïsme? Tegelijkertijd is het ook een laag soort bedoeling. Als ze op deze manier denken en handelen, speelt hun geweten dan enige rol? Is hier een deel van het geweten bij betrokken? Zelfs zijn er mensen die bij het uitvoeren van hun plicht een probleem constateren maar blijven zwijgen. Ze zien dat anderen zorgen voor onderbrekingen en verstoringen, maar toch doen ze niets om hen tegen te houden. Ze hebben geen enkele aandacht voor de belangen van Gods huis, noch denken ze aan hun eigen plichten of verantwoordelijkheden. Ze spreken, handelen, treden naar voren, verrichten inspanning en besteden energie alleen ten bate van hun eigen ijdelheid, aanzien, positie, belangen en eer. De handelingen en bedoelingen van zo iemand zijn voor iedereen duidelijk: ze komen tevoorschijn zodra zich er een gelegenheid aandient voor eer of om een

of andere zegening te ontvangen. Maar als er geen gelegenheid is voor eer, of zodra er een tijd aanbreekt van lijden, verdwijnen ze uit het zicht als een schildpad die zijn kop intrekt. Heeft dit soort mens een geweten en gezond verstand? Voelt een mens zonder geweten en gezond verstand, die zich zo gedraagt, zelfverwilt? Het geweten van dit soort mensen heeft geen doel en ze hebben nooit zelfverwilt gevoeld. Kunnen ze dan het verwilt of de discipline van de Heilige Geest voelen? Nee, dat kunnen ze niet” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik dit had gelezen in Gods woorden was ik geroerd. Ik was dus negatief en passief geweest in mijn plicht en ik kon het werk van de Heilige Geest niet ontvangen voornamelijk omdat ik niet eerlijk was in mijn hart. Ik dacht alleen aan mijn aanzien en status in mijn plicht in plaats van de belangen van Gods huis en mijn eigen verantwoordelijkheden. God verfoeit zo’n houding in je plicht. Toen ik terugdacht aan de repetities, besepte ik dat ik niet van hetzelfde niveau was als andere broeders en zusters. En toen ik achteraan werd gezet waar ik niet kon opvallen, werd ik negatief en passief en wilde ik me niet inspannen om mijn mimiek en passen te oefenen. Ik was tevreden met ‘goed genoeg,’ en dacht helemaal niet na over hoe ik beter kon worden. Toen ik zag dat ik niet op sommige opnamen stond, wilde ik klagen en ruziën, en dacht dat al mijn moeite vergeefs was geweest en ik wilde niet meer oefenen. Als ik daarna bij de opnamen in beeld was, deed ik wat ik moest doen, maar als dat niet zo was, verslapte ik en modderde ik voort. Ik voelde me wel schuldig toen ik daaraan dacht. Gods huis filmt kooruitvoeringen om getuigenis te geven voor God, dus mijn kans om deel te nemen betekende dat God me verhief. Ik had mijn best moeten doen en moeten samenwerken met de anderen om mijn plicht goed te doen. Toen mijn verlangen naar aanzien en status niet werd bevredigd, werd ik in plaats daarvan nonchalant, negatief en lui. Ik had echt geen geweten of verstand. Ik was een egoïstisch, sluw, verachtelijk en kleingeestig persoon. God kijkt diep in het hart van mensen, dus hoe zou God niet kunnen walgen van mijn houding tegenover Zijn opdracht aan mij? Toen ik dat besepte, was ik vol spijt en schuldgevoel en ik bad dit tot God: “O, God. Ik had ongelijk. Ik heb spijt van mijn rol in het programma en nu kan ik het niet meer goedmaken. Voortaan zal ik echt naar de waarheid streven en niet meer aan mijn eigen aanzien en status denken. Ik ben vastbesloten om mijn plicht goed te doen.”

Ik dacht dat ik alleen vol spijt kon wachten tot het programma werd geüpload, maar tot mijn verbazing moesten we om meerdere redenen wat extra opnamen maken. Er welden allerlei gevoelens bij me op toen ik dat hoorde. Ik dacht dat dit mijn kans was om berouw te tonen. Ik besloot dat ik deze keer absoluut mijn plicht goed zou doen om God te behagen. Ik deed met hart en ziel mee aan de repetities, en na een tijdje zag ik dat mijn mimiek en passen vooruit gingen. Ik dacht dat we op het punt stonden om te gaan filmen, maar toen moest het door onvoorziene omstandigheden worden uitgesteld. De regisseur zei dat we gewoon moesten blijven repeteren.

Eerst kon ik er elke dag hard aan werken, maar na een poosje dacht ik: we weten niet wanneer we gaan filmen of hoelang we blijven repeteren. Vorige keer was ik in sommige opnamen niet in beeld. Deze keer zal het wel net zo gaan. Ik ken het gezang en de passen trouwens wel zo'n beetje, dus als ik elke dag blijf oefenen, is dat wel genoeg. De instructeur waarschuwde ons vaak dat we niet rustig aan konden doen met oefenen en dat de regelingen elk moment konden veranderen. Maar ik schonk er geen aandacht aan en dacht: er is bijna geen kans dat ik vooraan word gezet, dus zelfs als ik hard werk tijdens de repetities, hoef ik niet per se in beeld te komen. Waarom zou ik moeite doen? Als de instructeur me op problemen wees tijdens repetities, was ik niet bereid om er echt aan te werken en bedacht ik excuses: De broeders en zusters vooraan zullen allemaal in beeld komen, dus laat hen maar veel repeteren. Maar ik zal achteraan staan en niet eens herkenbaar zijn. Het is niet nodig om zo pietluttig te doen. Daarna was ik altijd moe tijdens de repetities, alsof ze erg zwaar waren. Vaak wilde ik niet eens gaan. Ik besepte dat mijn oude probleem weer de kop opstak en dat zat me niet lekker. Ik moest me afvragen: waarom doe ik mijn plicht altijd zo halfslachtig? Waarom kan ik niet gewoon mijn best doen om God te behagen? Ik bad tot God over mijn ware gesteldheid en vroeg Hem om me te helpen om mezelf te leren kennen.

Ik las dit in Gods woorden: **“Jarenlang hebben de gedachten waarop mensen hebben vertrouwd om te overleven hun harten aangetast, zozeer dat ze verraderlijk, laf en verachtelijk zijn geworden. Niet alleen ontbreekt het hun aan wilskracht en vastberadenheid, ze zijn ook inhalig, arrogant en eigenzinnig geworden. Ze hebben totaal geen vastberadenheid die henzelf overstijgt, en bovendien hebben ze geen greintje lef om de banden van deze duistere invloeden af te schudden. De gedachten en levens van mensen zijn zo verrot, dat hun perspectieven op het geloof in God nog steeds ondraaglijk wanstaltig zijn, en zelfs wanneer mensen het hebben over hun perspectieven op het geloof in God is dat gewoon ondraaglijk om aan te horen. Mensen zijn allemaal laf, incompetent, verachtelijk en breekbaar. Ze voelen geen afkeer van de duistere machten en geen liefde voor het licht en de waarheid; in plaats daarvan doen ze wat ze maar kunnen om die uit te drijven. [...] Jullie zijn nu volgers, en jullie hebben enig begrip verkregen van deze fase van het werk. Maar jullie hebben je verlangen naar status nog altijd niet opzijgezet. Als jullie status hoog is, zoeken jullie goed, maar als jullie status laag is, zoeken jullie niet langer. Jullie denken aldoor aan de zegeningen van status. Hoe komt het dat de meeste mensen geen afstand kunnen nemen van negativiteit? Is het antwoord niet steevast dat het door sombere vooruitzichten komt?”** (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’) **“Schenk geen aandacht aan wat zo’n individu zegt; je moet zien wat hij uitleeft, wat hij laat zien, wat zijn houding is bij het vervullen van zijn plichten**

en wat zijn interne gesteldheid is en waar hij van houdt. Als zijn liefde voor zijn eigen roem en rijkdom groter is dan zijn toewijding aan God, als zijn liefde voor zijn eigen roem en rijkdom groter is dan de belangen van God, of als zijn liefde voor zijn eigen roem en rijkdom groter is dan de consideratie die hij laat zien voor God, dan is het geen mens met menselijkheid. Zijn gedrag kan door anderen en door God worden gezien, daarom is het heel moeilijk voor zo iemand de waarheid te verwerven” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden legden vlijmscherp mijn diepgewortelde, verachtelijke motieven bloot, en lieten me zien waarom als ik niet kon opvallen in mijn plicht, ik het alleen maar nonchalant kon doen, en ik niet gemotiveerd was, al wist ik dat het mijn plicht en verantwoordelijkheid was. Dat kwam doordat mijn verlangen naar aanzien en status te groot was. Dat het niet duidelijk was dat ik streefde naar een kans om op te vallen, kwam doordat ik sowieso niet zoveel talent had en niet doordat ik het niet wilde. Toen ik inzag dat ik de anderen niet kon overtreffen, hoe hard ik ook werkte, en dat ik nooit vooraan zou komen te staan, benaderde ik alles op een negatieve manier en deed ik heel weinig moeite in mijn plicht. Ik deed alles plichtmatig zonder te proberen het goed te doen. Ik dacht dat ik niet zo behoefde af te zien als ik toch niet kon opvallen, zodat ik tenminste niet aan het kortste eind zou trekken. Satans giftige ideeën zoals en waren al diepgeworteld in mij. Ze waren mijn principes geworden en beheersten alles wat ik deed zodat ik bij alles alleen aan mijn eigen voordeel dacht. Voor aanzien en gewin zou ik iets doen, maar anders niet. Dat gold zelfs voor mijn plicht. Ik werkte hard als ik kon opvallen, maar als mijn wensen niet werden vervuld, deed ik alles plichtmatig, zonder ook maar aan Gods wil of de belangen van Gods huis te denken. Ik leefde volgens mijn sluwe natuur, en maakte altijd plannen voor mijn eigen aanzien en positie. Ik was lui en bedrieglijk in mijn plicht zonder een greintje verantwoordelijkheid geweten, verstand of waardigheid. Ik was volkomen onbetrouwbaar. Ik kende zoveel broeders en zusters die zo zuiver en eerlijk waren, dat ze aan Gods eisen wilden voldoen, of ze nu vooraan of achteraan stonden. Hun zang en dans werden geleidelijk steeds beter en ze konden Gods zegeningen en leiding zien. Dan waren er ook nog degenen achter de schermen, die stilletjes hun steentje bijdroegen, hoewel ze nooit zouden worden gezien. Ze zeiden dat het al hun moeite waard was om het programma online te zien. Maar als ik niet kon opvallen deed ik zelfs dat kleine beetje plicht niet. Ik had totaal geen menselijkheid. Gods gezindheid is heilig en rechtvaardig, dus Hij kon zulke menselijkheid en zulk streven als van mij alleen verfoeien en haten. Ik kon het werk van de Heilige Geest niet ontvangen in mijn plicht en niet vooruitkomen in het leven. Ik wist dat ik nooit enige waarheid zou ontvangen als ik geen berouw toonde, ook al geloofde ik tot het einde. Ik zou worden geëlimineerd door God. Op dat punt in mijn overpeinzing werd ik een beetje bang en bad tot God: O, God. Pas nu zie ik in hoe schandelijk ik was door te leven volgens mijn verdorven gezindheid, zonder greintje menselijkheid. God, ik wil berouw tonen en

veranderen. Toe, help me om deze ketenen van mijn satanische gezindheid af te werpen en me te richten op mijn plicht.

Later las ik deze woorden van God: **“Als je je bij alles wat je doet wilt wijden aan het vervullen van Gods wil, kun je niet slechts één plicht vervullen. Je moet dan iedere opdracht accepteren die God jou geeft. Of het nou naar je smaak is en onder jouw belangstellingen valt, of het iets is wat je niet leuk vindt, of nooit eerder hebt gedaan, of iets moeilijks, toch zou je het moeten accepteren en je eraan onderwerpen. Je moet het niet alleen accepteren, maar er ook proactief aan meewerken en erover leren en intreding verkrijgen. Zelfs als je lijdt en je er niet in bent geslaagd om op te vallen en uit te blinken, dan nog moet je je toewijding inzetten. Je moet het zien als jouw plicht die je moet volbrengen; niet als iets persoonlijks, maar als je plicht. Hoe moeten mensen hun plichten opvatten? Het is wanneer de Schepper – God – iemand een taak geeft. Op dat moment ontstaat er een plicht voor die persoon. De taken die God jou geeft, de opdrachten die God jou geeft – dat zijn jouw plichten. Wanneer je ze nastreeft als je doelen en je echt een godminnend hart hebt, kun je dan nog weigeren? Die hoor je niet te weigeren. Die hoor je te aanvaarden, waar of niet? Dit is het pad van de beoefening”** (‘Alleen door een eerlijk mens te zijn kun je echt gelukkig zijn’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden lieten me zien dat mijn plicht Gods opdracht voor mij was, en of ik er nu goed in was en kon opvallen of niet, ik moet mijn persoonlijke motieven en doelen loslaten, het als mijn verantwoordelijkheid zien en met hart en ziel doen wat God verlangt. Welbeschouwd staan in elke opstelling sommige mensen vooraan en sommige achteraan, en waar ze ook staan, ze doen hun plicht. Precies. God kijkt naar ons motief en onze houding tegenover onze plicht, of we ons hart erin leggen en onze verantwoordelijkheid nemen en of we de waarheid praktiseren om God te behagen. Ik bedacht dat ik niet talentvol was zoals de andere artiesten, maar dat God me toch de kans gaf om te oefenen zodat ik vooruit kon komen in mijn vaardigheden en mijn binnengaan in het leven. Dat was Gods liefde voor mij. Ik wist dat ik niet meer zo egoïstisch, verachtelijk en harteloos mocht zijn als voorheen, en Gods hart breken en Hem teleurstellen. Of ik nu voor- of achteraan stond, in beeld kwam of niet, ik moest mijn plaats innemen als geschapen wezen om zuiver en eerlijk mijn plicht te doen en Gods liefde te vergoeden.

Daarna zorgde ik dat ik tot God bad en op Hem vertrouwde en ik werkte hard om mijn deel te doen, wat we ook repeteerden. Als we Gods woorden lazen tijdens onze bijeenkomsten voor de repetities, dacht ik goed aan Gods vereisten en bracht Zijn woorden in praktijk tijdens de repetities. Als de instructeur me op mijn tekortkomingen wees, luisterde ik zorgvuldig en nam ik het mee bij de repetities. Dan noteerde ik mijn tekortkomingen en gebruikte mijn vrije tijd om meer te oefenen. Ik was niet langer tevreden met het minimum. Toen ik zorgde dat mijn

motieven goed waren voor de repetities, gaf elke dag veel voldoening. Mijn relatie met God werd normaal, ik voelde Zijn leiding in mijn plicht en ik was niet meer zo uitgeput als voorheen. Dank God. Na een tijdje werden mijn passen en mimiek beter, en de zusters zeiden dat mijn zang en uitdrukkingen erg waren verbeterd. Ik voelde goed hoe belangrijk het is om mijn plicht met een eerlijk hart te benaderen. Ja. Toen we voltooiden, zei God dat de heldere, zuivere stem van een klein kind de laatste regel moest zingen: **“Ze dragen de mooiste liederen aan mij op!”** Ik was erg ontroerd. Ik zag dat God hoopt een zuiver en eerlijk hart te ontvangen. Hij hoopt dat we ons tot Hem kunnen wenden en als zuivere kinderen worden, dat we Hem oprecht ons hart kunnen geven en het beste van ons aan Hem kunnen wijden. Zodra ik Gods wil begreep, werd mijn vastberadenheid om de waarheid te praktiseren en Hem te behagen sterker.

Tijdens de meeste opnamen werd ik nog steeds achteraan gezet, en soms wilde ik niet mijn best doen, omdat ik niet in beeld kwam. Daarom zorgde ik dat ik tot God bad en dacht aan hoe ik Zijn wil in acht kon nemen en me direct kon inzetten. Het duurde even, maar mijn instelling werd veel beter. Als ik achteraan stond, bad ik voor mijn broeders en zusters vooraan. Als ik niet in beeld hoefde te zijn, bood ik aan mijn zusters te helpen met hun kostuum en haar, om mijn plicht zo goed mogelijk te vervullen. Als ik zag dat sommige zusters negatief en zwak werden omdat ze te ver achteraan stonden, bood ik aan te communiceren over Gods wil om ze te helpen. Als ik zo mijn plicht deed, gaf het me veel gemoedsrust en mijn gesteldheid werd steeds beter. Dat ik mijn aanzien en status opzij kon zetten en een beetje waarheid kon praktiseren kwam voort uit de leiding van Gods woorden en ik dankte God dat Hij me had gered.

26. De beloning voor het vervullen van je plicht

Door Yang Mingzhen, Canada

Almachtige God zegt: **“Onderwerping aan het werk van God moet tastbaar zijn en nageleefd worden. Onderwerping op een oppervlakkig niveau kan geen goedkeuring van God ontvangen en louter gehoorzamen aan de oppervlakkige aspecten van Gods woord, zonder te zoeken naar de transformatie van je gezindheid, is niet genoeg om Gods hart te verheugen. Gehoorzaamheid aan God en onderwerping aan het werk van God zijn een en hetzelfde. Zij die zich enkel onderwerpen aan God, maar niet aan Zijn werk, kunnen niet beschouwd worden als gehoorzaam en nog minder zij die zich niet waarlijk onderwerpen maar uiterlijke pluimstrijkers zijn. Zij die zich werkelijk aan God onderwerpen, zijn allen in staat om winst te halen uit het werk en begrip te verkrijgen over de gezindheid en het werk van God. Alleen zulke mensen onderwerpen zich werkelijk aan God. Zulke mensen zijn in staat nieuwe kennis te verkrijgen en nieuwe veranderingen te ervaren uit nieuw werk. Alleen dit soort mensen krijgt de goedkeuring van God; alleen dit soort mens is degene die wordt vervolmaakt, degene die een transformatie van zijn gezindheid heeft ondergaan. Zij die Gods goedkeuring ontvangen, zijn zij die zich van harte onderwerpen aan God, alsook aan Zijn woord en werk. Alleen dit soort mens staat in zijn recht; alleen dit soort mens verlangt oprecht naar God en zoekt oprecht naar God”** (‘Zij die God met een oprecht hart gehoorzamen, zullen zeker door God worden gewonnen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Naar aanleiding van deze woorden wil ik het graag hebben over mijn ervaring met en inzicht in onderwerping aan God.

Het begon allemaal in maart 2016 toen ik China ontvluchtte om te ontkomen aan arrestatie en vervolging door de CCP. Na een tijdje kwam de leider van de kerk, zuster Zhang, naar me toe, en vroeg: “Zou je de taak op je willen nemen om mensen spiritueel te begeleiden?” Dolblij antwoordde ik: “Dat zou geweldig zijn. Dan kan ik broeders en zusters helpen de waarheid te begrijpen en een fundament te leggen voor de ware weg. Wat zal ik dan een goede daden verrichten.” Als de broeders en zusters die me kenden, zouden horen dat ik mensen spiritueel ging begeleiden, zouden ze me echt bewonderen en tegen me opkijken. Dan zou ik erg goed voor de dag komen. Maar net toen ik het helemaal zag zitten, kwam de leider weer met me praten. Ze zei dat een paar zusters noodgedwongen moesten verhuizen, en nog geen goede woning hadden gevonden. Ze zei dat mijn huis heel geschikt was, en vroeg of ik als gastvrouw wilde optreden. Ik raakte helemaal van slag toen ze dat zei. Ik dacht dat ik de taak zou krijgen om mensen spiritueel te begeleiden, maar nu moest ik ineens gastvrouw spelen? Zou ik dan niet de hele tijd alleen maar in de keuken staan? Het betekende hard werk, maar het was vooral beschamend. In

de gewone wereld had ik op hoog niveau zaken gedaan en een eigen fabriek gehad. Vrienden en familie noemden me altijd supervrouw. Thuis had ik de hulp die de was deed, kookte en schoonmaakte. En nu moest ik die rol op me nemen en voor anderen koken. Daar had ik echt geen zin in. Maar ik bedacht dat de zusters geen plek hadden om te wonen en hun taken niet in rust konden vervullen. Bovendien was mijn huis geschikt om mensen te ontvangen, dus zei ik met tegenzin ja.

In de volgende dagen vervulde ik oppervlakkig gezien mijn plicht als gastvrouw, maar vanbinnen was ik van slag en werd ik achterdochtig. Dachten mijn broeders en zusters dat ik niet geschikt was om mensen spiritueel te begeleiden? Waarom vroegen ze me anders om gastvrouw te zijn? Als de broeders en zusters die me kenden dat hoorden, zouden ze dan zeggen dat ik geen inzicht had in de waarheid, en dat ik alleen geschikt was om gastvrouw te zijn? Bij die gedachte raakte ik nog meer overstuur. Toen herinnerde ik me wat ik God had beloofd. Wat voor taak ik ook zou krijgen, ik zou me volledig inzetten, zo lang het werk van de kerk er baat bij had. Zelfs als ik de taak niet leuk vond, zou ik me onderwerpen om God tevreden te stemmen. Dus waarom kon ik me dan niet onderwerpen, nu me werd gevraagd om gastvrouw te zijn? Ik bad in stilte tot God. Ik zei: “O God, u hebt bepaald en gezorgd dat ik als gastvrouw moet optreden, maar ik heb altijd de neiging me te verzetten en kan me nooit onderwerpen. Verlicht me alstublieft, God, en leid me, zodat ik uw wil kan begrijpen.”

Daarna las ik twee passages uit Gods woorden: **“Het belangrijkste bij het meten of mensen al dan niet God gehoorzamen, is kijken of ze iets buitensporigs verlangen van God en of ze al dan niet heimelijke motieven hebben. Als mensen altijd maar eisen stellen aan God, is dat het bewijs dat ze Hem niet gehoorzaam zijn. Wat er ook met je gebeurt, als je het niet van God kunt ontvangen, de waarheid niet kunt zoeken, altijd vanuit je eigen subjectieve redenering spreekt en altijd het gevoel hebt dat jij alleen gelijk hebt en zelfs nog steeds aan God weet te twijfelen, dan heb je een probleem. Dit zijn de mensen die het meest arrogant en opstandig zijn jegens God. Mensen die voortdurend eisen stellen aan God kunnen Hem nooit echt gehoorzamen. Als je eisen stelt aan God, is dat het bewijs dat je een deal afsluit met God, dat je je eigen gedachten uitkiest en volgens je eigen gedachten handelt. Hierin verraad je God en ben je zonder gehoorzaamheid”** (‘Mensen eisen te veel van God’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Wat is waarachtige onderwerping? Telkens wanneer God iets naar jouw wens doet, en jij het gevoel hebt dat alles bevredigend en geschikt is en het jou is toegestaan om uit te blinken, voel je dat zoiets heel prachtig is en zeg je ‘dank aan God’ en kun je je onderwerpen aan Zijn orkestratie en regelingen. Maar telkens wanneer je aan een onopvallende plaats wordt toegewezen waar je nooit uit kunt blinken, en je door niemand wordt bevestigd, dan voel je je niet meer gelukkig en vind je**

het moeilijk om je te onderwerpen. [...] Je onderwerpen onder gunstige omstandigheden is meestal makkelijk. Als je je ook in ongunstige omstandigheden kunt onderwerpen, waarin het niet gaat zoals jij wil en je gevoelens gekwetst worden, waarin je zwak wordt, fysiek lijdt en je reputatie geschaad wordt, waarin je ijdelheid en trots niet worden gestreeld en waarin je psychologisch lijdt, dan heb je echt gestalte. Is dat niet het doel waarnaar jullie moeten streven? Als jullie zo'n drang hebben, zo'n doel, dan is er hoop" (Gods communicatie). Gods woorden toonden me, dat ware onderwerping geen transactie is en dat het geen kwestie van persoonlijke keus is. Of het me nu bevalt of niet, of ik er iets mee opschiet of niet, zolang het van God komt en nuttig is voor het werk van de kerk, moet ik me volledig onderwerpen. Maar wat deed ik in plaats daarvan? Toen me gevraagd werd om gastvrouw te zijn, dacht ik niet aan Gods wil of het steunen van het werk van de kerk, maar was ik alleen bezig met de vraag of ik indruk zou kunnen maken, zodat anderen tegen me opkeken, en zo tegemoet kon komen aan mijn eigendunk. Dat was toch geen onderwerping aan God? Ik dacht terug aan de tijd dat ik groepsleider was. De kerkleider communiceerde altijd eerst met mij over het werk in de kerk. Ik dacht altijd dat de leider een hoge dunk van me had, en dat mijn broeders en zusters tegen me opkeken. Geen inspanning was me te veel voor mijn plicht, en hoe zwaar en vermoeiend ook, ik deed het graag. Maar toen ik de opdracht kreeg om gastvrouw te zijn, werd ik somber, omdat ik het te min vond. En nog belangrijker: hoe ik ook mijn best zou doen, niemand zou het zien. Daarom voelde ik weerzin en wilde ik het niet doen. Toen pas zag ik in dat ik eerder zoveel energie in mijn plicht had gestoken omdat ik ermee kon opscheppen en kon zorgen dat anderen tegen me opkeken. Maar een taak als gastvrouw, voldeed totaal niet aan mijn ambities, dus kon ik me niet onderwerpen. Toen besepte ik dat ik voor mijn plicht altijd persoonlijke voorkeuren en keuzes had gehad, en dat mijn reputatie, status en eigen voordeel, altijd het belangrijkste waren geweest voor mij. Ik streefde helemaal niet de waarheid na en onderwierp me totaal niet aan God.

Later las ik deze woorden van God: **"Degenen die in staat zijn de waarheid in de praktijk te brengen kunnen Gods toetsing van hun handelingen aanvaarden. Wanneer je Gods toetsing aanvaardt, wordt je hart gecorrigeerd. Als je steeds uitsluitend dingen doet opdat ze door anderen worden gezien en Gods toetsing niet aanvaardt, heb je dan God in je hart? Zulke mensen hebben geen godvrezend hart. Doe dingen niet altijd voor jezelf en houd niet altijd rekening met je eigen belangen; denk niet aan je eigen status, prestige of reputatie. Houd ook geen rekening met de belangen van de mens. Je moet allereerst rekening houden met de belangen van Gods huis en die tot je eerste prioriteit maken. Je moet rekening houden met Gods wil en allereerst nagaan of je wel of niet onzuiver bent geweest bij het vervullen van je plicht, of je je uiterste best wel hebt gedaan om loyaal te**

zijn, of je je verantwoordelijkheden volledig hebt vervuld, of je jezelf geheel hebt gegeven, en of je wel of niet met heel je hart aandacht hebt geschonken aan je plicht en het werk van Gods huis. Die dingen moet je overwegen. Denk er vaak aan, dan zal het je makkelijker vallen om je plicht goed te vervullen” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden hebben me een beoefeningspad gegeven. Ik moest Gods toezicht op mijn plicht accepteren en godvrezend zijn. Ik moest persoonlijk gewin loslaten en alleen doen wat ten goede kwam aan de kerk. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, zei ik dit gebed: “O God, ik ben bereid uw toezicht te aanvaarden. Ik zal me niet meer richten op wat mensen van me denken. Het enige wat ik wil, is me onderwerpen aan uw plannen en mijn taak als gastvrouw goed uitvoeren.” In de volgende dagen, hoorden de zusters van mijn kerk dat ik nog maar pas in het land was en moeite had met inkopen doen. Dus ze maakten tijd vrij om benodigdheden met me te kopen. Ze hadden het echt heel druk met hun taken, maar als het maar even kon, hielpen ze me met huishoudelijk werk. Als ik met een probleem zat, communiceerden ze met me over Gods woorden, en over hun eigen ervaringen, om mij te helpen en te steunen. Geen van de zusters keek op me neer of ontliep me omdat ik gastvrouw was. Het begon tot me door te dringen dat er echt geen onderscheid is tussen belangrijke en onbelangrijke plichten, wanneer we werken met broeders en zusters. Wij vervullen gewoon onze taken en verplichtingen tegenover God. Na deze ervaring dacht ik dat ik me wel zou kunnen onderwerpen in mijn plicht, maar ik had geen goed inzicht in mijn natuur en essentie, en daarom had ik het verlangen naar roem en status nog altijd niet helemaal losgelaten. Zodra er zich een situatie voordeed die me niet beviel, werd ik weer ontmaskerd.

Enige tijd later belde de kerkleider me en zei dat zuster Zhou het erg druk had met het prediken van het evangelie. Ze vroeg of ik elke zaterdag misschien een halve dag kon missen om op de dochter van zuster Zhou te passen. Ik had helemaal geen zin om op kinderen te passen. Vroeger had ik het zo druk met mijn bedrijf dat ik niet eens voor mijn eigen kinderen zorgde. Als ik op de kinderen van anderen ging passen, leek ik wel een kindermisje. Wat zouden de broeders en zusters die me kenden wel niet denken als ze dit hoorden? Hoe kon ik me dan nog vertonen? Maar ik dacht aan de echte problemen waarmee zuster Zhou zat, en wist dat ik me schuldig zou voelen, als ik niet hielp. Ik dacht er een poosje over na en zei toen ja. Die zaterdagmiddag ging ik naar het huis van zuster Zhou. Het was nog maar begin van de avond toen het kind ineens begon te brullen en om haar moeder te schreeuwen, en ik kreeg haar maar niet stil. Ik rende door het huis, op zoek naar lekkers om haar tevreden te stellen. Ik vertelde verhaaltjes en zette tekenfilms op. En uiteindelijk hield ze op met huilen. Op de terugweg bedacht ik onder het lopen: wat is het toch moeilijk om op kinderen te passen. Het is doodvermoeiend en ook nog eens ondergewaardeerd en onzichtbaar. Hoe meer ik erover nadacht,

hoe verongelijkter ik werd. Toen ik thuiskwam, praatten de zusters opgewekt over de beloningen en ervaringen die ze dankzij hun plicht hadden opgedaan. Ik werd jaloers en gefrustreerd. Ik dacht: wanneer krijg ik de kans om mensen spiritueel te begeleiden, net als mijn zusters? Bij de taak die ik nu heb, doe ik ofwel de vaat of pas ik op kleine kinderen. Wat voor waarheden kan ik daar nu mee verwerven? Zullen ze denken dat ik geen inzicht in de waarheid heb, en daarom alleen dit soort nederig werk kan verrichten? Bij die gedachte raakte ik nog meer over mijn toeren. Die nacht lag ik te woelen in bed en deed ik geen oog dicht, dus bad ik tot God. Ik zei: “O God, ik ben helemaal van slag. Ik wil altijd taken vervullen waarmee ik opval, die maken dat anderen tegen me opkijken. O God, ik weet dat dat niet strookt met uw wil, maar ik vind het heel moeilijk om me te onderwerpen. God, geef me raad en leid me, alstublieft, en help me mezelf te leren kennen, zodat ik deze verkeerde gesteldheid achter me kan laten.”

Daarna las ik een paar van Gods woorden: **“De verdorven gezindheid van de mens zit verborgen in alle gedachten en ideeën, in de motieven achter iedere handeling. Ze verschuilt zich in ieder gezichtspunt dat de mens ergens over heeft en in iedere opinie, begrip, gezichtspunt en verlangen dat hij heeft in zijn benadering van alles wat God doet. In die dingen ligt het in verborgen”** (‘Alleen echt gehoorzaam zijn is echt geloof’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Een verdorven satanische gezindheid zit heel diep geworteld in mensen; die gezindheid wordt hun leven. Waar streven mensen precies naar en wat willen ze verwerven? Wat zijn de idealen, de hoop, de ambities en doelen en richting in het leven van mensen die worden voortgestuwd door een verdorven satanische gezindheid? Gaan die niet in tegen positieve zaken? Om te beginnen willen mensen altijd roem verwerven of een beroemdheid zijn; ze willen grote faam en prestige verwerven en hun voorouders eer aandoen. Zijn dat positieve zaken? Ze zijn absoluut niet in overeenstemming met positieve zaken; bovendien zijn ze in strijd met de wet dat God de heerschappij heeft over het lot van de mensheid. Waarom zou ik dat zeggen? Wat voor soort persoon wil God hebben? Wil Hij een grootheid, een beroemdheid, een voortreffelijk iemand of iemand die de wereld versted doet staan? (Nee.) Dus wat voor persoon wil God dan? Hij wil iemand die met beide voeten stevig op de grond staat, die ernaar streeft een gekwalificeerd schepsel van God te zijn, die de plicht van een schepsel kan vervullen en die zich aan de plek van een mens kan houden. [...] Waartoe leidt een verdorven satanische gezindheid in mensen? (Verzet tegen God.) Wat overkomt mensen die zich tegen God verzetten? (Pijn.) Pijn? Vernietiging zul je bedoelen! Pijn is nog maar het begin. Wat je voor je ziet, is pijn, negativiteit en zwakte, en het is verzet en verbittering – waar zullen deze zaken op uitdraaien? Complete vernietiging! Dit is niet niks en zeker geen spelletje”** (‘Alleen zoeken naar de waarheid en vertrouwen op God kunnen een oplossing bieden voor een

verdorven gezindheid' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Nadat ik Gods woorden van oordeel en openbaring had gelezen, voelde ik me diep beschaamd. Ik begon over mezelf na te denken: waarom kan ik me toch nooit onderwerpen aan wat God beschikt? Waarom ben ik nooit bereid deze schijnbaar onbelangrijke taken te vervullen? Ik heb het gevoel dat anderen op me neerkijken als ik die taken vervul, alsof ik minder ben. Ik kan mijn hoofd niet geheven houden en ik voel me waardeloos. Ik heb het gevoel dat alleen belangrijke taken waarmee ik opval, en de bewondering en het respect van anderen oogst, de moeite waard zijn. Toen ik hierover nadacht, kwam ik tot de conclusie dat ik nog steeds werd gedreven door mijn verlangen naar roem en status. Ik leefde naar satanische vergiften zoals: 'Zoals een boom leeft voor zijn schors, zo leeft een mens voor zijn gezicht', 'Een mens laat een erfenis na zoals een gans de echo nalaat van zijn kreet' en 'De mens worstelt zich omhoog; water stroomt omlaag'. Deze vergiften hadden lang geleden wortel in me geschoten en waren mijn natuur geworden. Zij hadden me heel arrogant en verwaand gemaakt. Ik vond het heerlijk als mensen tegen me opkeken en om naam en status te hebben, en die dingen beschouwde ik als levensdoelen om na te streven. Ik besepte dat het precies dezelfde doelen waren die wereldse mensen nastreefden. Dat is echt waar. Voordat ik in God begon te geloven, was ik erg competitief. Ik werkte me van de vroege ochtend tot de late avond een slag in de rondte om ervoor te zorgen dat mijn fabriek goed liep. Als ik mijn geboortestad bezocht, en vrienden en familie me hartelijk begroetten en me een supervrouw noemden, streepte dat mijn ijdelheid, en ik was bereid daar elke prijs voor te betalen. Ook toen ik gelovig werd, leefde ik volgens die ideeën. Ik deed mijn plicht voor mijn reputatie en positie en maakte me dus zorgen om winst en verlies. Ik was blij als ik een positie had met aanzien. Zonder die positie kon ik niet opvallen en werd ik dus somber en ongelukkig. Ik verzette me tegen God, en tegen de situatie die God had geregeld. Hoe langer ik erover nadacht, hoe meer ik besepte dat die satanische vergiften me alleen maar kwaad deden. Ze maakten dat ik me onwillekeurig tegen God verzette. Als ik dat soort zaken bleef nastreven, zou God me uiteindelijk gaan verachten en me elimineren. Dat is absoluut waar. Hoe langer ik erover nadacht, hoe banger ik werd over het pad dat ik volgde. Ik haastte me om tot God te bidden en berouw te tonen. Ik wilde niet langer naam en status nastreven of zorgen dat mensen tegen me opkeken. Ik wilde een werkelijk geschapen wezen zijn in overeenstemming met Gods woorden. Nadat ik had gebeden, werd mijn hart rustig.

De volgende dag las ik tijdens mijn devoties deze woorden van God: **“Je gelooft in God en volgt God, en dus moet je God in je hart liefhebben. Je moet je verdorven gezindheid afschudden, proberen Gods wens te vervullen en de plicht van een schepsel van God uit te voeren. Omdat je in God gelooft en Hem volgt, moet je alles aan Hem opofferen. Daarbij moet je geen persoonlijke keuzes maken of eisen stellen, en dien je de vervulling van Gods**

wens te bereiken. Omdat je geschapen bent, dien je de Heer die jou geschapen heeft te gehoorzamen, want je hebt van nature geen heerschappij over jezelf en bent niet in staat om je eigen lot te bepalen. Omdat je een mens bent die in God gelooft, moet je op zoek naar heiligheid en verandering. Omdat je een schepsel van God bent, moet je je aan je plicht houden. Je moet je plaats kennen en je plicht niet overschrijden. Dit is niet om je te beperken, of om je middels een doctrine te onderdrukken. Het is het pad waardoor je je plicht kunt vervullen. Het is het pad dat allen die rechtschapen handelen kunnen – en zouden moeten – bereiken” (‘Succes of mislukking zijn afhankelijk van het pad dat de mens bewandelt’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden te lezen, begon ik te begrijpen dat ik me als geschapen wezen aan Gods bewind en plannen moet onderwerpen. Ik moet de waarheid en verandering in mijn gezindheid nastreven. Dat is mijn plicht en dat is wat ik moet nastreven. De situatie die God had gecreëerd beviel me niet, maar God had er goede bedoelingen mee. Hij had dat allemaal zorgvuldig geregeld om me te zuiveren en te veranderen. Ik mocht niet langer reputatie en positie nastreven of kieskeurig zijn over mijn taak. Ik moest me richten op het nastreven van de waarheid, en het oordeel en de tuchting van Gods woorden aanvaarden om van mijn verdorven gezindheid af te komen. Ik moest alles op alles zetten om mijn plicht goed te doen.

In de dagen daarna, hield ik me niet meer bezig met wat anderen van me dachten, maar deed ik mijn plicht tegenover God. Als broeders en zusters het druk hadden met hun taken en geen tijd hadden voor hun kinderen, bood ik mijn hulp aan. Dat is geweldig. Als ik broeders en zusters het evangelie zag preken en nieuwe mensen naar God zag brengen, was mijn hart verheugd. Ik had misschien geen bijzondere plicht, maar was wel in staat om broeders en zusters rust te geven en kon in stilte mijn bijdrage leveren aan het verspreiden van het evangelie van het koninkrijk. Dat was ook zinvol. Als ik nu als gastvrouw optrad en op kinderen paste, vond ik dat dankbaar werk, ook al kwam het niet tegemoet aan mijn eigendunk en zucht naar prestige. Ik wist dat het najagen van reputatie en positie niet het juiste pad waren. Ik moest me richten op onderwerping aan Gods bewind en plannen en mijn best doen voor mijn plicht. Het drong echt tot me door dat er in Gods huis echt geen onderscheid is tussen belangrijke of onbelangrijke plichten. Welke plicht ik ook vervul, er zijn altijd lessen om te leren en waarheden om te praktiseren en binnen te gaan. Zolang ik me onderwerp en de waarheid nastreef, zal ik worden beloond. Dit liet me zien hoe rechtvaardig God is en dat Hij niemand bevoordeelt. Dit kleine beetje inzicht en verandering is een geschenk van God voor mijn leven. Dank zij God.

27. Hoe je tegen je plicht moet aankijken

Door Zheng Ye, Zuid-Korea

Kort nadat ik een gelovige was geworden, zag ik dat er broeders en zusters waren die leiders waren en regelmatig bijeenkwamen om over de waarheid te communiceren, en dat sommigen taken hadden waarvoor vaardigheden nodig waren, zoals het maken van video's, of zingen en dansen. Ik bewonderde ze echt en dacht dat het iets was om tegenop te kijken. En dan had je degenen die mensen ontvingen of kerkzaken afhandelden. Zulke taken stelden niet veel voor, het was ongeschoold werk, dus die mensen zouden nooit aanzien verwerven. Ik dacht dat ik in de toekomst een taak wilde waarmee ik goede sier kon maken. Twee jaar later kreeg ik de taak om te schrijven. Ik was heel blij, helemaal wanneer de broeders en zusters, als ik in de kerk kwam om het schrijven te begeleiden, erg hartelijk voor me waren en me bewonderend aankeken. Ik was erg met mezelf ingenomen, en had het gevoel dat mijn taak meer bewondering oogstte dan andere. In 2018 werd ik naar een andere streek gestuurd om mijn plicht te vervullen. Toen ik daar was, hoorde een broeder wat mijn taak was, en knoopte er een gesprek over met me aan. Toen ik zag hoe hij tegen me opkeek, werd ik heel blij, en kreeg ik het gevoel dat het vervullen van die taak echt een eer was.

In die tijd was ik voortdurend erg met mezelf in mijn nopjes. Ik wilde in mijn taak om aanzien en gewin wedijveren en vatte het niet ernstig op. Een paar maanden later werd ik weggestuurd omdat ik niets had bereikt. Ik werd echt kwaad en een beetje negatief, dus de leider communiceerde met me over Gods wil, en zei: "Gods huis heeft mensen nodig die als toneelknecht voor onze films werken. Dat kun je doen. Wat je taak ook is, je moet naar de waarheid streven en alles op alles zetten om je taak goed te vervullen." Ik wist niet echt wat die taak inhield, maar ik bedacht dat ik gewoon moest gehoorzamen, want dit was wat de leider had geregeld. Nadat ik een poosje toneelknecht was geweest, besepte ik dat het grotendeels zwaar lichamelijk werk was, omdat je allerlei rekvisieten moest verplaatsen. Er kwam geen vaardigheid bij kijken. Het was een hele hoop gesjouw en allerlei klusjes. Ik dacht: eerst moest ik voor mijn schrijfwerk mijn verstand gebruiken. Dat was eerzaam werk met aanzien. Het verplaatsen van rekvisieten is lichamelijke arbeid. Het is smerig en vermoeiend. Zullen de broeders en zusters op me neerkijken? Die gedachte maakte me verdrietig en ik voelde een beetje verzet tegen deze taak. Daarna werkte ik nog maar halfhartig en ontliet ik het wanneer ik maar kon. Soms ontbrak er een rekvisiet en moesten we iets lenen van een broeder of zuster. Dan liet ik iemand anders erom vragen, uit angst dat als ik het zelf moest doen, de broeders en zusters die me kenden, erachter kwamen dat ik van mijn vorige taak was overgeplaatst, en dat ik nu laag aangeschreven werk deed. Wat zouden ze dan wel niet van me denken? Ik had ook geen zin de

benodigde vaardigheden te ontwikkelen, uit angst dat als ik meer leerde, ik die taak voorgoed zou moeten doen, en mijn kans om eruit te springen nooit zou komen. Als we op de set waren, vroeg de regisseur me weleens om rekwisieten op een bepaalde manier te plaatsen. Daar werd ik altijd erg ongemakkelijk van, alsof het iets gênants was. Dan dacht ik eraan hoe anderen me in de tijd dat ik een schrijftaak had, hadden gerespecteerd en mijn instructies hadden gevolgd, terwijl ik nu zelf degene was die dingen opgedragen kreeg. Het was echt een degradatie. Op een keer, stuurde een broeder me naar buiten om rijststro te gaan halen voor de set. Daar had ik geen zin in. Ik dacht: het is vreselijk gênant om daarvoor erop uit gestuurd te worden. Als de broeders en zusters dat zien, zullen ze vast denken dat er niets van me terecht zal komen, als ik zo jong al dat soort werk doe. Maar omdat ik het nu eenmaal moest doen, wachtte ik tot er niemand in de buurt was en vermande ik me toen om het te doen. Ik zag een broeder mijn kant op komen terwijl ik rijststro verzamelde. Hij droeg leren schoenen en witte sokken – hij zag er heel schoon uit. Terwijl ik van top tot teen vies was. Ineens voelde ik me terneergeslagen en kwaad, en ik dacht: we zijn even oud, maar hij heeft een leuke, schone taak, en ik ben alleen in staat om het smerige werk te doen zoals rijststro verzamelen. Wat een enorme kloof. Wat gênant. Ik ga gewoon terug en zeg tegen de leider dat ik deze taak niet meer wil vervullen, en dan vraag ik of hij me niet iets anders kan laten doen.

Toen ik terugkwam, voelde ik me echt verscheurd. Ik vroeg me af of ik iets tegen de leider moest zeggen. Als ik het niet deed, moest ik die taak blijven doen. Maar als ik zei dat ik het niet wilde doen, zou ik mijn plicht ontlopen. Bij die gedachte onderdrukte ik mijn gevoelens en zei niets. Niet lang daarna, regelde de leider dat de toneelknechten en de spelers samen bijeenkomsten bezochten. Daar was ik helemaal niet blij mee. Zij konden naam maken en zich in de schijnwerpers koesteren terwijl ik ongeschoold werk deed. We zaten niet op hetzelfde niveau. Zouden zulke bijeenkomsten mijn inferioriteit niet benadrukken? Iedereen deed actief mee aan de bijeenkomsten, maar ik wilde niet iets delen. Bij die bijeenkomsten met de acteurs had ik het gevoel dat ik alleen maar diende om hen beter te laten uitkomen. Het was heel deprimerend. Gaandeweg werd de duisternis in mijn geest steeds groter en ik wilde zelfs helemaal niet meer naar die bijeenkomsten. Ik dacht vaak terug aan de tijd dat ik nog een schrijftaak vervulde, toen ik enthousiast werd begroet door broeders en zusters en werd gewaardeerd door de leider. Sinds die taak me was ontnomen, deed ik alleen nog losse klusjes, en keek niemand tegen me op. Ik raakte terneergeslagen en bedrukt, en begon me inferieur en antisociaal te voelen. Ik was voortdurend zwaarmoedig en herkende mezelf bijna niet. In korte tijd viel ik heel erg af. Op een avond, tijdens een wandeling in mijn eentje, kon ik het verdriet niet langer binnenhouden. Snikkend bad ik tot God: “O, God. Vroeger was ik vastbesloten naar de waarheid te streven en mijn plicht te doen om u tevreden te stellen. Maar nu krijg ik niet de kans om op te scheppen met

mijn taak, en voel ik me altijd de mindere van anderen. Ik voel me negatief en zwak, en heb het idee dat ik op het punt sta u te verraden. God, ik wil niet zo negatief blijven, maar ik weet niet wat ik moet doen. Help me alstublieft uit deze gesteldheid.”

Daarna las ik dit in Gods woorden: **“Hoe komt plicht tot stand? In brede zin komt die tot stand als resultaat van Gods managementwerk waarbij Hij redding naar de mensheid brengt; heel specifiek komen er, terwijl Gods managementwerk zich onder de mensheid ontvouwt, diverse taken op die moeten worden verricht, en die vragen erom dat mensen samenwerken en die taken voltooien. Dat heeft geleid tot verantwoordelijkheden en missies die mensen moeten verrichten, en deze verantwoordelijkheden en missies zijn de plichten die God de mensheid oplegt”** (‘Wat is de adequate uitvoering van je plicht?’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Wat je plicht ook is, maak geen onderscheid tussen hoog en laag. Stel je voor dat je zegt: ‘Deze taak is een opdracht van God en het werk van Gods huis, maar als ik hem uitvoer, kijken mensen misschien op me neer. Anderen mogen werk doen waardoor ze eruit springen. Hoe kan de taak die ik heb gekregen en die me er niet uit laat springen maar me dwingt me achter de schermen uit te putten, een plicht worden genoemd? Deze plicht kan ik niet accepteren; dit is niet mijn plicht. Mijn plicht moet er een zijn waardoor ik eruit spring tegenover anderen en die me in staat stelt naam te maken – en zelfs al maak ik geen naam of spring ik er niet uit, dan nog moet ik er profijt van hebben en me fysiek op mijn gemak voelen.’ Is dat een acceptabele houding? Kieskeurig zijn betekent dat je niet accepteert wat van God komt; het betekent dat je keuzes maakt in overeenstemming met je eigen voorkeuren. Dat is niet het accepteren van je plicht; het is het weigeren van je plicht. Zodra je probeert zelf zorgvuldig keuzes te maken, ben je niet meer in staat tot ware acceptatie. Die kieskeurigheid is versneden met je eigen voorkeuren en verlangens; als je aan je eigen voordeel, je eigen reputatie enzovoort denkt, is je houding tegenover je plicht niet onderworpen. Dit is de houding tegenover plicht: ten eerste hoor je die niet te analyseren en evenmin na te denken over wie jou die plicht heeft toegewezen; in plaats daarvan moet je hem van God aanvaarden als jouw plicht en als iets wat jij moet doen. Ten tweede moet je geen onderscheid maken tussen hoog en laag en je niet bezighouden met de aard ervan – of die plicht nu verricht moet worden voor het oog van mensen of buiten zicht, of hij je de kans geeft eruit te springen of niet. Denk daar niet over na. Dit zijn de twee kenmerken van de houding waarmee mensen hun plicht moeten benaderen”** (‘Wat is de adequate uitvoering van je plicht?’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik dat las, zag ik dat ik de verkeerde kijk en houding had tegenover mijn taak. God eist dat we onze plicht vervullen, en het is juist en passend dat we dat doen. Wij worden niet geacht daarin een keus te hebben. Maar mijn eigen voorkeuren zaten in de weg en ik wilde alleen

een taak die bewonderd en gerespecteerd werd. Ik was tegen alles wat buiten beeld en onopvallend was en verwierp dat. Ik onderwierp me niet aan Gods bewind en regelingen. Ik was zelfs slordig, negatief en weigerde te werken, en ik verzette me tegen God. Ik dacht terug aan de tijd dat ik nog maar pas geloofde. Ik was jaloers op leiders en op broeders en zusters die optraden. Ik dacht dat die taken werkelijk gewicht hadden en werden bewonderd door anderen. En dat de mensen die minder opmerkelijk, lichamelijk werk deden geen werkelijk noemenswaardige vaardigheden hadden. Dat soort taak stond laag aangeschreven, dacht ik. Aangezien ik misleide ideeën had, had ik plichten in diverse gradaties ingedeeld. Dus toen ik als toneelknecht begon, dacht ik dat ik eenvoudige klusjes deed die mijn reputatie en aanzien zouden schaden. Ik verzette me ertegen en wilde me niet onderwerpen. Ik nam geen verantwoordelijkheid voor mijn taak en wilde de vaardigheden niet leren die ik had moeten leren. Ik dacht er zelfs over om de handdoek in de ring te gooien en God te verraden. Ik zag dat ik bij mijn taak alleen geïnteresseerd was in mijn eigen voorkeuren, en mijn eigen ijdelheid, aanzien en belangen voorop liet staan. Ik had geen enkele werkelijke gehoorzaamheid, laat staan dat ik rekening hield met Gods wil of het goed uitvoeren van mijn taak. Mijn houding was weerzinwekkend en verfoeilijk voor God. Het was schokkend om dat te beseffen en ik maakte mezelf verwijten.

Later las ik deze woorden van God: **“Mensen zijn geschapen wezens. Wat zijn de functies van geschapen wezens? Dit heeft te maken met de beoefening en de plichten van mensen. Je bent een geschapen wezen; God heeft je de gave van het zingen verleend. Wat moet je doen wanneer Hij je gebruikt om te zingen? Dan moet je deze taak die God je heeft toevertrouwd accepteren en goed zingen. Wat word je als geschapen wezen wanneer God je gebruikt om het evangelie te verbreiden? Dan word je een evangelist. Wanneer Hij je nodig heeft om de leiding op je te nemen, moet je deze opdracht aannemen; als je deze plicht kunt vervullen in overeenstemming met de beginselen van de waarheid, zal dit nog een functie worden waarin je dient. Sommige mensen begrijpen de waarheid niet en streven die evenmin na; die kunnen alleen maar hun kracht aanwenden. Dus wat is de functie van deze geschapen wezens? Om hun kracht aan te wenden en diensten te verlenen”** (‘Alleen door het zoeken van de waarheid kan men Gods daden kennen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Uit Gods woorden leerde ik dat wat voor taak iemand ook verricht in Gods huis, of die taak nu bijzonder lijkt of niet, er gewoon verschillende namen en functies van taken zijn, maar dat de persoonlijke verantwoordelijkheid dezelfde blijft. Iemands eigenlijke identiteit en essentie veranderen niet – hij of zij zal altijd een geschapen wezen blijven. Ik was een geschapen wezen bij mijn schrijftaak, en bij mijn taak als toneelknecht was ik dat nog steeds. Binnen Gods huis is er geen hiërarchie van taken, en het is allemaal gearrangeerd al naar gelang wat nodig is, en volgens de gestalte, het kaliber en de sterke kanten van elk persoon. Wat de taak ook mag zijn,

God wil dat we oprecht alles op alles zetten bij onze plichten, dat we onwankelbaar zijn in het nastreven van de waarheid, onze verdorven gezindheid afleggen en onze plicht goed vervullen. Zoals geschreven staat in Gods woorden: **“De functies verschillen. Er is één lichaam. Ieder doet zijn plicht, ieder op zijn eigen plek. Ieder handelt naar beste kunnen – voor elke vonk is er één lichtflits – en streeft naar volwassenheid in het leven. Op die manier zal ik tevreden worden gesteld”** (‘Hoofdstuk 21’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De kerkleider regelde dat ik een taak als toneelknecht kreeg, omdat daar behoefte aan was en ik hoorde niet op basis van mijn eigen voorkeuren kieskeurig of pietluttig te zijn, maar moest me aan Gods bewind en regelingen houden. Ik hoorde de rekwisieten klaar te zetten zoals nodig was in de programma’s en bij elke productie mijn steentje bij te dragen om te getuigen voor God. Dat was mijn functie. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, verschoof mijn kijk een beetje en liet ik datgene wat me zolang had belast los. Ik was ook in staat om mijn plicht op de juiste manier te benaderen. Voortaan, ging ik ijverig op zoek naar materiaal en informatie om aan mijn vaardigheden te werken. En tijdens bijeenkomsten met de acteurs, trok ik geen vergelijkingen meer tussen onze taken, maar was ik open over mijn rebellie en verdorvenheid. Ik communiceerde over alle inzichten die ik had. Daarna kwam tijdens het uitvoeren van mijn taak mijn angst dat er op me werd neergekeken nog weleens op, en merkte ik dat ik taken weer rangschikte. Dus dan bad ik snel tot God en verzaakte mijn onjuiste denktrant, richtte me op mijn taak en zette het tevredenstellen van God op de eerste plaats. Nadat ik dit een poosje had gepraktiseerd, voelde ik me ontspannen en opgelucht. Ik had niet meer het gevoel dat op de set werken en rekwisieten verplaatsen nederig werk was. Ik had juist het gevoel dat God me een verantwoordelijkheid had toevertrouwd. Ik was vereerd en trots dat ik deze taak mocht vervullen, en dat ik mijn steentje kon bijdragen bij de filmproducties van Gods huis.

Ik dacht dat ik wat gestalte had verworven nadat ik op die manier was ontmaskerd, dat ik in staat zou zijn me in mijn plicht te onderwerpen aan Gods regelingen en niet meer negatief en rebels zou zijn omdat mijn taak niets speciaals was. Maar toen ik opnieuw een situatie tegenkwam die me niet beviel, stak dat oude probleem weer de kop op.

Toen de boeren het een paar maanden later erg druk kregen, waren er een paar broeders en zusters op pad om het evangelie te verbreiden en konden ze niet op tijd terug zijn voor de oogst. De leider vroeg me of ik ze kon helpen met hun boerenwerk. Ik dacht: dan zijn die broeders en zusters gerust en kunnen ze zich concentreren op het evangeliewerk, en het zou het werk van Gods huis ten goede komen. Ik moet dit doen. Maar toen ik op het land kwam, zag ik dat de andere broeders in de veertig of de vijftig waren. Er was niemand van in de twintig, zoals ik. Daar was ik niet blij mee. Er kwam een broeder op me af en vroeg verrast: “Hoe komt het dat je tijd hebt om op het land te werken, broeder? Ben je niet met je schrijftaak bezig?” Mijn gezicht

begon meteen te gloeien, en ik gaf haastig ten antwoord: “Ik kom alleen tijdelijk helpen.” Toen hij wegliep, dacht ik: wat zal hij wel niet van me denken? Denkt hij dat ik op deze leeftijd dit werk kom doen omdat ik niet echt kaliber of talent heb, en dat ik hier alleen ben omdat ik geen belangrijke taak aankan? Dat is een echte degradatie. Ik werd steeds ongelukkiger. Lichamelijk deed ik het werk wel, maar mijn hoofd was vervuld van gedachten over wat de broeders daar wel van me dachten, en of ze op me neer zouden kijken. Ik modderde maar een beetje voort. Toen ik thuiskwam, zag ik dat sommige andere broeders achter de computer hun taak zaten te vervullen, en ineens kreeg ik het gevoel dat ik op een lagere tree stond. Ik dacht: de taken van andere mensen zijn beter dan die van mij. Waarom moet ik op het land ploeteren? Ik heb tenminste op de universiteit gezeten, en hard gestudeerd. Was dat niet om aan het lot van de boer te ontsnappen die de hele dag op het land werkt? Ik ga morgen niet. Ik wist dat ik zo niet moest denken, maar ik voelde me tekortgedaan, en vond het een verspilling van mijn talent en een schande voor mij dat ik op het land werkte. Hoe langer ik erover nadacht, hoe radelozer ik werd, dus ik bad tot God: “God, ik vind zwoegen en zweten op het land een minderwaardig taak waar anderen op zullen neerkijken. Ik wil het niet meer doen. Ik weet dat die denktrant verkeerd is, maar ik kan het niet helpen. Ik voel me echt ellendig. Verlicht en leid me alstublieft zodat ik uw wil begrijp en kan gehoorzamen.” Na mijn gebed las ik dit in Gods woorden: **“Wat is waarachtige onderwerping? Telkens wanneer God iets naar jouw wens doet, en jij het gevoel hebt dat alles bevredigend en geschikt is en het jou is toegestaan om uit te blinken, voel je dat zoiets heel prachtig is en zeg je ‘dank aan God’ en kun je je onderwerpen aan Zijn orkestratie en regelingen. Maar telkens wanneer je aan een onopvallende plaats wordt toegewezen waar je nooit uit kunt blinken, en je door niemand wordt bevestigd, dan voel je je niet meer gelukkig en vind je het moeilijk om je te onderwerpen. [...] Je onderwerpen onder gunstige omstandigheden is meestal makkelijk. Als je je ook in ongunstige omstandigheden kunt onderwerpen, waarin het niet gaat zoals jij wil en je gevoelens gekwetst worden, waarin je zwak wordt, fysiek lijdt en je reputatie geschaad wordt, waarin je ijdelheid en trots niet worden gestreeld en waarin je psychologisch lijdt, dan heb je echt gestalte. Is dat niet het doel waarnaar jullie moeten streven? Als jullie zo’n drang hebben, zo’n doel, dan is er hoop”** (Gods communicatie).

Ik schaamde me toen ik over Gods woorden nadacht. Ze openbaarden exact mijn eigen toestand. Toen ik dacht dat ik kon opscheppen toen ik mijn schrijftaak had, was ik maar al te bereid die aan te nemen en me te onderwerpen, en voerde ik mijn taak enthousiast uit. Maar toen ik op het land bijsprong en mijn ijdelheid en aanzien in het gedrang kwamen, werd ik kwaad en was ik niet bereid dat werk te doen. En toen ik andere broeders op hun computer zag werken, kreeg ik helemaal het gevoel dat ik minder was dan zij. Ik raakte van slag. En vond dat ik als

gestudeerd persoon een eervolle taak moest vervullen die om vaardigheden vroeg. Ik verzette me en klaagde en wilde geen boerenwerk blijven doen. Bij mijn taak dacht ik er niet aan waar Gods huis profijt van zou hebben en hield geen rekening met Zijn wil. Ik dacht voortdurend alleen maar aan mijn eigen ijdelheid. Wat was ik egoïstisch en verachtelijk. Ik beschouwde mezelf absoluut niet als een lid van Gods huis. Iemand die oprecht gelooft en rekening houdt met Gods wil vat het vervullen van zijn taak als zijn persoonlijke verantwoordelijkheid op. En springt bij waar hij maar nodig is, zelfs als dat lastig of vermoeiend is, of ten koste gaat van reputatie en belangen. Zolang het goed is voor het werk van de kerk, zal hij zijn best doen. Alleen zulke mensen bezitten menselijkheid en staan aan de kant van Gods huis. Ik dacht aan mijn recente werk tijdens de herfsttoegang. Sommige broeders en zusters hadden hulp nodig, en een aantal andere mensen had dat ook kunnen doen, dus waarom had God mij met die taak opgezadeld? Het was niet zo dat ik iets waardevols aan dat werk bijdroeg. Maar God ontmaskerde mijn houding tegenover mijn plicht door me smerig, vermoeiend werk te laten doen zodat ik mijn verdorvenheid en onzuiverheden bij de uitvoering van die taak kon inzien, en daarna de waarheid kon nastreven om mijn verdorven gezindheid weg te nemen. Maar ik begreep de goede bedoelingen van God niet. Ik was nog steeds pietluttig wat mijn taak aangaat en had altijd mijn eigen voorkeuren en eisen. Ik kon me niet onderwerpen aan Gods orkestraties en regelingen, maar was rebels en verzette me tegen God. Ik kwetste Hem echt. Ik begreep dat God mijn verdorven gezindheid wilde ontmaskeren en zuiveren met behulp van die situatie, en mijn houding tegenover mijn plicht wilde corrigeren. Dit was Gods liefde. Het geeft niet als ik smerig, vermoeiend of onopmerkelijk werk toebedeeld krijg. Zolang het werk van de kerk er baat bij heeft, moet ik het onvoorwaardelijk accepteren, gehoorzamen en me er ten volle voor inzetten. Alleen dan ben ik iemand met een geweten en verstand. Naarmate ik dit beter ging begrijpen, begon ik steeds rustiger te worden.

Ik kon het niet laten om over mezelf na te denken: waarom was ik zo dwars en kwaad geweest toen ik een onopmerkelijke taak moest vervullen? Waarom was ik niet in staat geweest die taak te accepteren en me te onderwerpen? Terwijl ik naar antwoord zocht, las ik deze woorden van God: **“Satan verderft mensen door het onderwijs en de invloed van nationale overheden en beroemdheden en van mensen die het ver geschopt hebben. Hun leugens en onzin zijn het leven en de aard van de mens geworden. ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ is een bekende satanische uitspraak die iedereen is bijgebracht en die het leven van de mens is geworden. Er zijn andere woorden over levensfilosofieën van gelijke strekking. Satan maakt gebruik van de verfijnde traditionele cultuur van elke natie om mensen te onderwijzen en zorgt ervoor dat de mensheid in een onmetelijke afgrond van vernietiging valt en erdoor wordt opgeslokt. Uiteindelijk worden mensen door God vernietigd omdat ze**

Satan dienen en God weerstaan. [...] Er zijn nog altijd vele satanische vergiften in het leven van de mensen, in hun handelswijze en gedrag; ze bevatten bijna totaal geen waarheid. Zo zijn bijvoorbeeld hun levensfilosofieën, de manier waarop ze dingen doen en hun stelregels vervuld van de vergiften van de grote rode draak, en ze zijn allemaal afkomstig van Satan. Wat dus bij de mensen door hun botten en bloed vloeit, zijn allemaal dingen van Satan” (‘Hoe de natuur van de mens te leren kennen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

Gods woorden hielpen me begrijpen dat ik ongehoorzaam en kieskeurig over mijn taak was omdat ik geïndoctrineerd en verdorven was door giftige ideeën van Satan zoals: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ ‘De slimmen heersen over de sterken’. En: ‘Alleen de grootste wijzen en grootste dommeriken veranderen nooit’. En omdat ik ernaar had gestreefd eruit te springen en beter te zijn dan anderen. Ik dacht aan mijn schooltijd. Mijn docenten en ouders zeiden altijd dat ik hard moest werken om naar een goede universiteit te kunnen en te ontsnappen aan het boerenbestaan. En dat dit de enige manier was om verder te komen. Daarom had ik van jongs af aan hard gestudeerd in de hoop goede cijfers te krijgen en een fatsoenlijke baan te vinden als begeleider of manager – iets bewonderenswaardigs waar anderen tegenop zouden kijken. Toen ik een gelovige was geworden, beoordeelde ik de taken in Gods huis nog steeds met de ogen van een ongelovige, en rangschikte taken als hoog of laag. Ik dacht dat het respectabel was om leider te zijn of iets te doen waar scholing voor nodig was, en dat broeders en zusters zulke taken zouden respecteren. Terwijl zwaar lichamelijk werk achter de schermen nederig was en iets waarop neer werd gekeken. Ik zag dat dit satanische venijn deel van mijn natuur was geworden en mijn gedachten domineerde, waardoor ik koppig naam en status najoeg en altijd een bijzonder iemand wilde zijn. Wanneer mijn prestige en aanzien door iets werden bedreigd, werd ik negatief en dwars. Ik kon gewoon mijn plek niet accepteren en mijn taak vervullen als een geschapen wezen. Elk geweten en verstand ontbrak me. Ik wist dat als ik volgens dit satanische venijn bleef leven de waarheid niet nastreefde en mijn plicht niet vervulde zoals God eist, ik niet alleen geen waarheid en leven kon verwerven maar ook walgelijk zou zijn voor God en zou worden geëlimineerd. Toen ik dat allemaal beseftte, nam ik me voor mijn vlees te verzaken en God tevreden te stellen. Ik wilde niet meer volgens de giffen van Satan leven. De volgende dag ging ik weer op het land werken.

Later las ik een paar woorden van God. Laten we ze samen lezen. **“Ik beslis over de bestemming van iedere persoon; niet op basis van leeftijd, senioriteit, hoeveelheid lijden en nog het minst op basis van de mate waarin zij meelijwekkend zijn, maar gebaseerd op of zij de waarheid bezitten. Er is geen andere keuze dan deze**” (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Of mensen al of niet redding kunnen verwerven hangt in uiterste instantie niet af van welke plicht ze vervullen,**

maar van of ze de waarheid hebben begrepen en verworven, en of ze zich al of niet kunnen onderwerpen aan Gods orkestraties en een oprecht geschapen wezen kunnen zijn. God is rechtvaardig, en dit is het principe waaraan Hij de hele mensheid afmeet. Dit principe is onwrikbaar, dat moet je onthouden. Denk niet over het vinden van een ander pad of over het najagen van iets onwerkelijks. De maatstaven die God vereist van iedereen die redding bereikt, zijn voor eeuwig onveranderlijk; die blijven hetzelfde, ongeacht wie je bent” (‘De houding die de mens tegenover God zou moeten hebben’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Ik zag Gods rechtvaardige gezindheid in Zijn woorden. God bepaalt de uitkomst en de bestemming van iemand niet op grond van de taak die hij of zij vervult, hoeveel werk die heeft gedaan of hoezeer die heeft bijgedragen. Hij bekijkt zijn vermogen om zich aan Zijn bewind te onderwerpen en de plicht van een geschapen wezen te vervullen, en of iemand uiteindelijk in staat is de waarheid te verwerven en zijn levensgezindheid te veranderen. Als ik de waarheid in mijn geloof niet nastreef, kan ik in de ogen van anderen nog zo’n geweldige of indrukwekkende taak hebben, maar zal ik nooit in staat zijn de waarheid te verwerven, laat staan Gods goedkeuring en Zijn volledige redding. Ik dacht aan een antichrist die door onze kerk eruit was gezet. Ze had belangrijke taken verricht en als leider gewerkt, en sommige nieuwe leden van de kerk keken tegen haar op. Maar ze streefde de waarheid niet na en evenmin een verandering in gezindheid bij haar plicht. Ze wilde alleen maar naam en aanzien verwerven en volgde het pad van de antichrist. Ze deed allerlei slechte dingen en verstoorde het werk van Gods huis. Daarom werd ze er uiteindelijk uit gegooid. Ik zag ook dat er broeders en zusters waren die gewone taken vervulden, die niets bijzonders leken, maar toch vervulden ze die taken rustig en zonder klachten. Als ze problemen tegenkwamen, zochten ze de waarheid en Gods wil. Zij hadden de verlichting en de begeleiding van de Heilige Geest bij hun taken, en hun werk ging ze steeds beter af. Zij leefden steeds meer een menselijke gelijkenis na. Dat deed me inzien dat in geloof het verwerven van de waarheid niets te maken heeft met wat iemands taak is. Wat voor taak je ook vervult, het nastreven van de waarheid en verandering van je gezindheid is waar het om draait. Dat is het enig juiste pad om te kiezen. Of de leider me nu als toneelknecht of als boerenknecht laat werken, het zijn allemaal Gods bewind en regelingen die ik nodig heb om het leven binnen te gaan. Ik moet het altijd omarmen en me eraan onderwerpen. In mijn plicht moet ik de waarheid zoeken, Gods woorden praktiseren en handelen naar de beginselen van de waarheid. Dat alleen is in overeenstemming met Gods wil. Dat besef gaf me een gevoel van vrijheid. Later droeg de leider me meer eenvoudige taken op, die ik rustig accepteerde. Ik bood zelfs aan in mijn vrije tijd broeders en zusters met huishoudelijk werk te helpen. Wanneer ik op die manier praktiseerde merkte ik dat er bij het helpen met schoonmaken, planten van bomen of graven van een greppel, altijd wel een les was te leren. God had niets tegen me omdat ik lichamelijke arbeid deed. Zolang

ik mijn hart er maar in legde, de waarheid zocht en Gods woorden in praktijk bracht, kon ik in alles oogsten.

Nadat ik dat had ervaren, besepte ik werkelijk dat mijn taak altijd door God was geregeld, en dat het was wat ik moest doen om het leven binnen te gaan. Ik hoorde die altijd te accepteren en te gehoorzamen, mijn plicht en verantwoordelijkheden te vervullen, en door dit hele proces de waarheid en een verandering in mijn gezindheid na te streven. Ik had dan wel altijd verschillende taken in rangorde gezet, en had me verzet als ik een taak kreeg die me niet beviel, waardoor ik de neiging kreeg om me tegen God te verzetten, maar Hij behandelde me nog steeds niet op grond van mijn overtredingen. In plaats daarvan leidde Hij me stap voor stap met Zijn woorden en stelde me in staat de waarheid te begrijpen en de verantwoordelijkheden en missie van een geschapen wezen te kennen, zodat ik op de juiste manier mijn taak kon benaderen en kon beginnen Hem te gehoorzamen. Dit was Gods liefde. Dank zij God.

28. Hoe je naar je plicht moet kijken

Door Zhongcheng, China

Almachtige God zegt: **“De meest fundamentele vereiste voor het geloof van de mens in God, is dat hij een oprecht hart moet hebben, en dat hij zich helemaal overgeeft, en waarlijk gehoorzaamt. Het moeilijkst is het voor de mens om zijn hele leven te geven in ruil voor het ware geloof, waarmee hij de hele waarheid kan winnen en zijn plicht als schepsel van God kan vervullen”** (‘Succes of mislukking zijn afhankelijk van het pad dat de mens bewandelt’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Plichten zijn taken die door God aan mensen zijn toevertrouwd; het zijn missies die door mensen moeten worden voltooid. Een plicht is echter zeker niet jouw eigen persoonlijk geleide onderneming, en evenmin is het een tegenwicht voor het feit dat je er in de menigte uitspringt. Sommige mensen gebruiken hun plichten als kansen om zich met hun eigen management bezig te houden om kliken te vormen; sommigen gebruiken ze om hun verlangens te bevredigen; sommigen om de leegte te vullen die ze vanbinnen voelen; en sommigen om tegemoet te komen aan hun mentaliteit dat alles op zijn pootjes terechtkomt en intussen denken dat zij, zolang ze maar hun plicht vervullen, een aandeel zullen hebben in Gods huis en in de geweldige bestemming die God voor de mens regelt. Zo’n houding tegenover plicht is niet juist; die roept weerzin op bij God en moet dringend worden weggenomen”** (‘Wat is de adequate uitvoering van je plicht?’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Nadat we dit hebben gelezen, wil ik graag iets vertellen over mijn eigen ervaring.

In 2017 had ik bij de kerk een schrijftaak. Later regelde de kerkleider dat broeder Lin met me moest samenwerken en zei dat ik hem echt goed moest helpen. Dat beloofde ik graag, want ik dacht: “Ik heb gehoord dat broeder Lin daar echt goed in is. Als hij de uitgangspunten snel onder de knie heeft, zullen we beslist als team steeds meer succes krijgen met ons werk. De leider zal denken dat ik capabel ben en me echt waarderen, dus ik moet hem zoveel mogelijk helpen. Ik gaf broeder Lin alle relevante uitgangspunten die ik voor hem had samengesteld om te bestuderen zodat hij zo snel mogelijk greep kreeg op alles wat hij moest weten. Als hij een obstakel tegenkwam in zijn werk, communiceerde ik geduldig met hem en hielp ik hem zijn problemen op te lossen. Na een poosje, begon hij een aantal uitgangspunten te begrijpen, en kreeg hij wat resultaten bij de uitvoering van zijn plicht. Ik was heel blij toen ik zag hoe snel hij vooruitgang boekte. Hij had zo snel vat op dingen gekregen dat ik concludeerde dat hij echt potentie had. Ons team werd veel efficiënter en er werd veel van mijn eigen bordje weggenomen. Ik bedacht dat als ik nog wat meer tijd had om broeder Lin op te leiden, we nog betere resultaten zouden boeken in onze taak.

Op een dag zei de leider dat er een kerk was die dringend iemand nodig had om leiding te geven aan het schrijfwerk, en aangezien broeder Lin daar goed in was en verantwoordelijk met zijn werk omging, zou hij worden overgeplaatst naar die kerk om zijn plicht te doen. Toen ik dat hoorde, was ik geschokt: wat? Ga je hem overplaatsen? Dat kun je niet maken. Ik heb er heel veel energie in gestoken om hem vertrouwd te maken met het werk en met de uitgangspunten, en hij begint net een beetje belofte te tonen binnen het team. Als hij nu wordt overgeplaatst, zal ons werk daar beslist onder lijden. Wat zullen mensen dan wel niet van mij denken? Ze zullen zeggen dat ik incompetent ben. Hoe langer ik erover nadacht, hoe kwader ik werd. De leider zei dat ik na de overplaatsing van broeder Lin iemand anders kon opleiden. Ik zei niets terug, maar ik was tegen dat idee. Ik dacht: dat zeg je alsof het niets voorstelt. Dacht je dat het makkelijk was om iemand op te leiden? Het kost veel tijd en inspanning. En bovendien, als broeder Lin is overgeplaatst, ligt alle verantwoordelijkheid weer bij mij. Het is nu al erg druk, dus ons werk zal er beslist onder lijden als er een paar handen minder is. Hoe langer ik erover nadacht, hoe meer ik ertegen was. Twee dagen later moest ik van de leider een beoordeling van broeder Lin schrijven. Ik dacht: ik moet me concentreren op zijn zwakheden en zijn neiging tot verdorvenheid in plaats van op zijn kwaliteiten. Misschien plaatst de leider hem dan niet over. Toen ik klaar was met mijn beoordeling, voelde ik me een beetje schuldig, en vroeg ik me af of ik oneerlijk bezig was. Maar toen bedacht ik dat het me alleen om het werk van het team ging. Dus ik leverde mijn beoordeling in bij de leider. Er gingen een paar dagen voorbij zonder een reactie van de leider, en ik begon me zorgen te maken. Ik dacht: misschien heeft hij hem nog niet gezien en gaat hij broeder Lin nog steeds overplaatsen. Nee, ik moet niet zo passief zijn. Ik moet een manier bedenken om hem hier te houden. Ik probeerde er omzichtig achter te komen door broeder Lin te vragen: “Wat zou je ervan vinden als je gevraagd werd om voor een andere kerk schrijftaken te doen?” Zonder aarzeling zei hij: “Dan zou ik me onderwerpen aan wat de kerk heeft geregeld. Ik ben bereid te gaan.” Snel gaf ik ten antwoord: “Wanneer je verantwoordelijk bent voor schrijfwerk, moet je de uitgangspunten begrijpen en capabel zijn. Ben je dat niet, dan zal het werk er beslist onder lijden. Ik heb het idee dat het beter voor je is om je taak hier te blijven vervullen.” Tot mijn verrassing was broeder Lin hier niet van onder de indruk, maar zei hij vol zelfvertrouwen: “Als de kans zich voordoet, ben ik bereid te gaan en op God te vertrouwen.” Ik was teleurgesteld omdat ik mijn doel niet had bereikt en ergerde me een beetje aan hem. Op een keer zag ik dat er iets mankeerde aan een document waaraan hij had gewerkt, en ik kon het niet laten om kwaad te worden en hem de les te lezen. Als ik er in die tijd aan dacht dat broeder Lin zou worden overgeplaatst, raakte ik geagiteerd. Het lukte me niet om rust te vinden in mijn werk. En evenmin had ik inzicht in problemen die op het werk speelden. Ik was voortdurend verdwaasd en voelde me gekweld. Ik bad tot God of Hij me wilde begeleiden om mezelf te leren kennen.

Daarna las ik deze woorden van God: **“Mensen brengen heel vaak de waarheid niet in praktijk en keren die vaak de rug toe, en vaak leven ze binnen een zelfzuchtige en eerloze, verdorven satanische gezindheid, en beschermen hun trots, reputatie, status en eigenbelang. Zij hebben de waarheid niet verworven. Daarom ben je veel te erg van streek, veel te ongerust en veel te belemmerd”** (‘Intreden in het leven moet beginnen met de ervaring van het vervullen van iemands plicht’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Wat is de standaard die wordt gebruikt om de daden van een mens te evalueren als goed of kwaad? Het hangt ervan af of je, in je gedachten, uitdrukkingen en acties, wel of niet beschikt over het getuigenis van het in de praktijk brengen van de waarheid en van het uitleven van de werkelijkheid van de waarheid. Als je deze werkelijkheid niet bezit of deze niet uitleeft, dan ben je zonder twijfel een boosdoener. Hoe kijkt God tegen boosdoeners aan? Je gedachten en uiterlijke handelingen geven geen getuigenis voor God, ze beschamen of verslaan Satan niet. Integendeel, ze beschamen God en zitten vol tekenen waardoor God Zich schaamt. Je getuigt niet van God, je put je niet uit voor God, en je neemt je verantwoordelijkheid niet, noch vervul je je plichten tegenover God. Integendeel, je handelt in je eigen belang. Wat houdt “in je eigen belang” in? Voor Satan. Daarom zal God uiteindelijk zeggen: “Ga weg van mij, u die zonde begaat.” In de ogen van God heb je geen goede daden verricht; integendeel, je gedrag is slecht geworden. Je zult niet beloond worden; God zal Zich jou niet herinneren. Is dit dan niet volledig tevergeefs?”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Terwijl ik nadacht over Gods woorden, besepte ik dat God bepaalt of mensen goed of kwaad doen niet aan de hand van of ze zich oppervlakkig beschouwd inspannen, hoeveel ze lijden, of hoe hoog de prijs is die ze betalen, maar vooral door te kijken naar de motieven van mensen en of hun daden voor God of voor henzelf zijn, en of ze de waarheid beoefenen. Ik dacht na over mijn gesteldheid in die periode en zag dat mijn inzet om broeder Lin te helpen de uitgangspunten snel te begrijpen niet bedoeld was voor het werk van de kerk. Ik wilde alleen via hem de efficiëntie van het team verbeteren om zelf goed voor de dag te komen. Toen ik zag dat hij zou worden overgeplaatst, werd ik bang dat het teamwerk eronder zou lijden en dat mijn reputatie en status zouden worden geschaad, en dus benadrukte ik in mijn beoordeling met opzet zijn fouten, in de hoop de leider te misleiden. Ik zei zelfs negatieve dingen om zijn enthousiasme voor de taak te temperen. Dat was toch zeker niet de waarheid praktiseren en mijn plicht doen? Ik deed mijn plicht uit zelfzuchtigheid en dacht niet aan het werk van de kerk als geheel, maar alleen aan de resultaten van het werk waar ik verantwoordelijk voor was, en of mijn reputatie en status zouden worden geschaad. Ik gedroeg me ook misleidend en hinderde het kerkwerk dat de leider had geregeld. Ik verstoorde het werk van Gods huis door kwaad te doen en me tegen God te verzetten. Toen ik zag hoe gevaarlijk mijn gesteldheid was, zei ik dit gebed tot God: **“O God, ik ben zo zelfzuchtig**

en verachtelijk. Ik heb uit eigenbelang het werk van Gods huis verstoord. Ik wil tegenover u berouw betonen, God.”

Daarna las ik dit in Gods woorden: **“Doe dingen niet altijd voor jezelf en houd niet altijd rekening met je eigen belangen; denk niet aan je eigen status, prestige of reputatie. Houd ook geen rekening met de belangen van de mens. Je moet allereerst rekening houden met de belangen van Gods huis en die tot je eerste prioriteit maken. Je moet rekening houden met Gods wil en allereerst nagaan of je wel of niet onzuiver bent geweest bij het vervullen van je plicht, of je je uiterste best wel hebt gedaan om loyaal te zijn, of je je verantwoordelijkheden volledig hebt vervuld, of je jezelf geheel hebt gegeven, en of je wel of niet met heel je hart aandacht hebt geschonken aan je plicht en het werk van Gods huis. Die dingen moet je overwegen. Denk er vaak aan, dan zal het je makkelijker vallen om je plicht goed te vervullen”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Ik vond in Gods woorden een pad om te praktiseren. Ik moest mijn motieven bij mijn plicht corrigeren, Gods scherpe toezicht accepteren, mijn persoonlijke belangen loslaten en opkomen voor het werk van Gods huis. Broeder Lin had een goed kaliber, en als hij voor problemen stond, zocht hij de waarheid, dus als hij werk in een andere kerk op zich kon nemen, zou dat het werk van Gods huis ten goede komen. Op die manier deed hij meer ervaring op, dus ik hoorde hem te steunen. Daarna ging ik naar de leider en vertelde eerlijk over mijn zelfzuchtige, sluwe motieven. Daarna gaf ik een objectieve, eerlijke beoordeling van broeder Lin. Uiteindelijk werd hij inderdaad overgeplaatst naar de andere kerk, en vond ik wat innerlijke vrede.

Toen dacht ik dat ik een beetje was veranderd. Ik had nooit gedacht dat, zodra ik een vergelijkbare situatie meemaakte, mijn satanische natuur weer naar voren zou komen.

In de winter van 2018 werkten broeder Chen en ik samen als teamleiders. We compenseerden elkaars zwakke kanten, en dankzij Gods leiding bereikten we steeds betere resultaten in ons werk. Ik beleefde echt plezier aan de samenwerking met broeder Chen. Na een bijeenkomst sprak de leider me aan en zei dat een ander team hulp nodig had, en dat broeder Chen vast zou worden overgeplaatst. Ik vond dat broeder Chen het goede kaliber had, de waarheid snel begreep en zich verantwoordelijk opstelde in zijn taak. Dus hij was echt nuttig bij het bevorderen van het werk van ons team. Als hij vertrok en ons werk leed daaronder, wat zou de leider dan van me denken? Dacht hij dan dat ik mijn werk niet aankon? Ik wilde echt niet dat broeder Chen vertrok, maar ik moest er wel mee instemmen in het belang van het kerkwerk. Tot mijn verbazing zei de leider daarna dat er nog een dringende vacature in de kerk was, en dat hij wilde dat zuster Lu, een ander teamlid, daar ging helpen. Mijn hart kwam praktisch tot stilstand

toen ik dit hoorde. Ik dacht: dus je haalt zuster Lu weg? Broeder Chen is overgeplaatst, en nu vertrek zuster Lu ook. Dan zijn twee van de belangrijkste leden van ons team weg. Daar gaat ons werk zeker onder lijden. Geen denken aan. Ik kan niet toestaan dat je zuster Lu weghaalt. Maar toen bedacht ik: als ik glashard weiger, zal de leider dan niet zeggen dat ik zelfzuchtig ben? Daarna stelde ik een andere zuster voor, van minder groot kaliber. Nadat hij alles in overweging had genomen, vond de leider nog steeds dat zuster Lu een betere keus was, en vroeg me met haar te communiceren over deze overstap. Ik zei dat ik dat zou doen, maar vanbinnen was ik er vierkant tegen. Daarna blies ik stoom af tegenover een andere broeder, en klaagde ik dat de leider geen rekening hield met mijn problemen, door ineens twee belangrijke mensen over te plaatsen. Hoe moest ik dan mijn werk als teamleider doen? Ik bleef maar doorgaan, totdat ik ineens beseftte dat het verkeerd was wat ik zei. Was ik niet aan het proberen die broeder mee te krijgen door mijn grieven te ventileren? Dat was beledigend tegenover God. Hoe langer ik erover nadacht, hoe naarder ik me voelde. Snel wendde ik me in gebed tot God en dacht over mezelf na. Nadat ik had gebeden dacht ik na hoe het kwam dat ik, zodra iemand onder mijn gezag binnenkort zou worden overgeplaatst, de hakken in het zand zette en alles probeerde tegen te houden. Wat was de ware aard achter die manier van optreden van me?

Ik las deze woorden van God: **“Plichten zijn taken die door God aan mensen zijn toevertrouwd; het zijn missies die door mensen moeten worden voltooid. Een plicht is echter zeker niet jouw eigen persoonlijk geleide onderneming, en evenmin is het een tegenwicht voor het feit dat je er in de menigte uitspringt. Sommige mensen gebruiken hun plichten als kansen om zich met hun eigen management bezig te houden om klieken te vormen; sommigen gebruiken ze om hun verlangens te bevredigen. [...] Zo’n houding tegenover plicht is niet juist; die roept weerzin op bij God en moet dringend worden weggenomen”** (‘Wat is de adequate uitvoering van je plicht?’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“In de context van het werk van vandaag de dag, doen mensen nog steeds hetzelfde type dingen als verwoord in ‘de tempel is groter dan God’. Zo zien mensen bijvoorbeeld het vervullen van hun plicht als hun taak, of ze beschouwen getuigenis geven voor God en het strijden tegen de grote rode draak als politieke bewegingen ter verdediging van mensenrechten, voor democratie en vrijheid; van de plicht om hun vaardigheden te gebruiken maken ze hun carrière, maar ze behandelen het vrezen van God en het vermijden van het kwaad als niets meer dan een stukje religieuze doctrine waar ze zich aan moeten houden, enzovoort. Zijn deze uitdrukkingen van de kant van de mens niet in wezen hetzelfde als verwoord in ‘de tempel is groter dan God’? Het verschil is dat de mensen tweeduizend jaar geleden hun persoonlijke zaken afhandelden in de fysieke tempel en dat de mensen vandaag de dag hun persoonlijke zaken afhandelen in immateriële**

tempels. Deze mensen die regels koesteren, beschouwen regels als groter dan God, deze mensen die van status houden, zien status als hoger dan God, deze mensen die van hun carrière houden, beschouwen hun carrière als groter dan God, en zo voort – al hun uitdrukkingen leiden mij ertoe te zeggen: ‘Mensen prijzen God als de grootste in hun woorden, maar in hun ogen is alles groter dan God.’ Dit is omdat, zodra mensen op hun pad waarop ze God volgen een gelegenheid vinden hun eigen talenten ten toon te spreiden, hun eigen zaken te behartigen of hun eigen carrière na te streven, ze afstand nemen van God en zich op hun geliefde carrière storten. Wat betreft datgene wat God hen heeft toevertrouwd, en Zijn wil: deze dingen zijn al lang weggegooid. Wat is het verschil tussen de gesteldheid van deze mensen en van diegenen die tweeduizend jaar geleden in de tempel hun eigen zaken deden?’ (‘Gods werk, Gods gezindheid en God Zelf III’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Bij het nadenken over Gods woorden kreeg ik meer inzicht in de essentie van mijn eigen acties. Wanneer de leider iemand van mijn team overplaatste, was ik opstandig en probeerde ik de zaak te dwarsbomen, vooral omdat ik mijn taak opvatte als mijn persoonlijke onderneming. Die broeders en zusters beschouwde ik als mensen die ik had opgeleid, en die dus hun taak binnen mijn team moesten verrichten om het werk daar verder te helpen. Ze hoorden niet te worden overgeplaatst. Het was een onredelijke, absurde gedachtegang. Wat voor kaliber of sterke kanten deze broeders en zusters ook hadden het was allemaal voorbeschikt door God voor Zijn eigen werk. Zij hoorden op plekken in Gods huis te worden geplaatst waar ze nodig waren. Dat is een gegeven. Maar ik probeerde ze onder mijn gezag te houden, en behandelde ze als instrumenten die mij ten dienste stonden en voor mij moesten werken. Ik verzette me tegen iedere poging om iemand over te plaatsen, en ik velde zelfs oordelen en probeerde achter de schermen cliques te vormen. Hoezo was ik dan anders dan de farizeeën die zich tegen de Heer Jezus verzetten? De farizeeën beschouwden de tempel als hun bolwerk en stonden gelovigen niet toe om die te verlaten en de Heer Jezus te volgen. Omwille van hun eigen status en inkomen hielden ze gelovigen in hun macht, en beweerden schaamteloos dat de gelovigen bij hen hoorden. Wat mij betreft, ik had broeders en zusters vastgehouden omdat ik niet wilde dat de kerk ze overplaatste. Gebruikte ik dan niet mijn eigen invloedssfeer om me te verzetten tegen God? Ik koos het pad van een antichrist, verzette me tegen God en had Zijn gezindheid beledigd. Dat was een angstaanjagende gedachte. Ik kreeg een afkeer van mijn zelfzuchtigheid en gemeenheid. Ik haastte me om vol berouw tot God te bidden. Daarna sprak ik met zuster Lu over haar overplaatsing. En ik praatte met de broeder die ik had misleid. Ik communiceerde en analyseerde de aard en de consequenties van wat ik had gezegd zodat hij enig inzicht kreeg. Toen kreeg ik eindelijk een vredig gevoel.

Nadat zuster Lu en broeder Chen waren overgeplaatst, kwam zuster Li bij het team. Ze had een goed kaliber en pikte dingen snel op. Het teamwerk liep geen vertraging op. Ik ervoer echt dat het vervullen van mijn taak ten gunste van Gods huis, en niet voor mijn eigen doeleinden, de ware manier is om Gods zegeningen te zien. God zal de juiste mensen voor een klus regelen. Hij zal Zijn eigen werk ondersteunen. Drie maanden later, kwam zuster Lin terug van een bijeenkomst, en vertelde me dat een kerk in de omgeving erg goed bezig was met evangeliseren en mensen nodig had om de nieuwelingen te bewateren. De leider stelde voor dat zuster Li daar een bewateringstaak op zich zou nemen. Ik voelde me weer een beetje ontevreden, maar ik besepte meteen dat dat een foute opstelling was. Ik dacht aan alle keren dat ik de belangen van Gods huis had genegeerd in het belang van mijn eigen naam en status. Ik voelde me vreselijk slecht en schuldig. En toen schoten me deze woorden van God te binnen: **“Een plicht is geen privéaangelegenheid, en je doet niet iets voor jezelf of voert niet je eigen persoonlijke onderneming als je die plicht vervult. In Gods huis werk je niet voor je eigen onderneming, wat je ook doet; het is het werk van Gods huis, het is Gods werk. Die wetenschap moet je voortdurend in je achterhoofd houden en je moet zeggen: ‘Dit is niet mijn eigen zaak; ik doe mijn plicht en vervul mijn verantwoordelijkheid. Ik doe het werk van Gods huis. Dit is een taak die God aan mij heeft toevertrouwd en ik doe dit voor Hem. Dit is niet mijn eigen privéaangelegenheid.’ Als je denkt dat het je eigen privéaangelegenheid is, en je voert het uit in overeenstemming met jouw eigen bedoelingen, beginselen en motieven, dan zul je in de problemen komen”** (‘Wat is de adequate uitvoering van je plicht?’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden maakten nog duidelijker dat mijn plicht Gods opdracht voor mij is, en niet mijn privéonderneming. Ik kan niet zomaar mijn eigen zin doen. Ik moet aan de belangen van Gods huis denken, de waarheid nastreven, en doen wat God eist. Alleen met die houding en manier van denken zou een geschapen wezen zijn plicht moeten vervullen. Ik dacht vroeger altijd aan mijn eigen belangen. Ik deed veel dingen die de belangen van Gods huis schaadden, en verzette me tegen God. Ik wist dat ik zo niet door kon leven. Ik moest mijn zelfzuchtige verlangens opgeven en de waarheid praktiseren. Bij die gedachte voelde ik me echt opgelucht. Ik zei tegen zuster Lin: “De leider heeft dit zo geregeld ten gunste van het werk van Gods huis. We moeten meteen met zuster Li gaan praten over deze verandering in haar taak. We mogen het werk van Gods huis niet schaden.”

Dat ik leerde om in mijn taak mijn eigen belangen los te laten, aan het werk van Gods huis dacht, mijn plaats kende en een beetje geweten en verstand had kwam allemaal voort uit het ervaren van het oordeel en de tuchting van Gods woorden. Dank zij God.

29. Het berouw van een officier

Door Zhenxin, China

Almachtige God zegt: **“Alles wat God in Zijn werk sinds de schepping van de wereld tot nu heeft gedaan, is liefde, zonder enige haat jegens de mens. Zelfs de tuchtiging en het oordeel die je zag, zijn eveneens liefde, een meer ware en wezenlijke liefde; deze liefde leidt mensen naar de juiste weg van menselijk leven. [...] Al het werk dat Hij heeft gedaan, is bedoeld om de mensen naar de juiste weg van menselijk leven te leiden, zodat zij een normaal menselijk leven kunnen hebben, omdat de mens niet weet hoe hij zijn leven moet leiden. Zonder een dergelijke leiding zou je slechts in staat zijn een leeg leven te leiden, een waardeloos en zinloos leven en zou je absoluut niet weten hoe je een normaal mens kunt zijn. Dit is de diepste betekenis van het overwinnen van mensen”** (‘De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (4)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Ik ben geboren op het platteland. Mijn ouders waren eerlijke en hardwerkende boeren. Andere dorpelingen minachtten en pestten ons altijd omdat we arm waren. Ik dacht: eens zal ik ze leren, eens zullen ze met andere ogen naar me kijken. Ik ging in dienst toen ik een tiener was. Ik nam elke opdracht aan, hoe smerig en uitpuittend hij ook was, in de hoop bevorderd te worden. Maar jarenlang bleef ik gewoon soldaat. Toen besepte ik, dat je een goede beoordeling kreeg en werd bevorderd als je cadeaus gaf, niet als je hard werkte. Het stuitte me tegen de borst, maar ik wilde promotie, dus ik vermande me en gaf mijn meerdere al mijn spaargeld. En ja hoor, al gauw was ik ‘gekwalificeerd’ voor de militaire academie. Toen ik was afgestudeerd en terugkwam bij mijn eenheid, moest ik als kok werken omdat ik geen geld had voor cadeaus. Ik wist heel goed dat ‘ambtenaren niet moeilijk doen als mensen cadeaus geven’, en dat ‘je niets kunt bereiken als je hun hielen niet likt.’ Als ik iets wilde bereiken, moest ik alles doen wat nodig was om aan geld te komen voor cadeaus, anders zou het me nooit lukken, hoe competent ik ook was. Ik wilde vooruitkomen, dus ik deed wat ik kon om aan geld te komen, en ik vleide mijn meerderen en gaf hen dingen waar ze van hielden. Ik wist dat het verboden was wat ik deed, en ik was bang dat ik betrapt en gevangengezet zou worden. Mijn hart klopte voortdurend in mijn keel, maar de gedachte dat ik officier zou worden hield me gaande. Na enige tijd werd ik eindelijk bataljonscommandant. Als ik naar huis ging, dromden de dorpelingen om me heen en vleiden en paaiden me. Dat streelde mijn ijdelheid enorm, en ook mijn ambities en verlangens groeiden. Zoals men zegt: ‘Beambte wordt men omwille van lekker eten en mooie kleding’ en ‘Gebruik macht wanneer je het hebt, want als ze eenmaal verdwenen is, kun je ze niet gebruiken.’ Ik begon te genieten van de voorrechten van een officier en kreeg wat ik maar wilde, zonder dat het me iets kostte. Iedereen die iets van me wilde, moest me trakteren op een maaltijd of me een

cadeau geven. Ik gebruikte zelfs mijn positie als favoriet van de commandant en de politieke commissaris om te zorgen dat ondergeschikten me het een of ander gaven. Van eenvoudige boerenzoon veranderde ik in een onverzadigbaar, sluw, onbetrouwbaar mens.

Ik gedroeg me niet alleen op mijn werk als een tiran maar behandelde mijn vrouw thuis ook slecht. Ik beschuldigde haar zonder aanleiding dat ze een verhouding had, waardoor de kloof tussen ons dieper werd. Ten slotte had ze er genoeg van en zei dat ze wilde scheiden. Mijn gelukkige gezin stond op het punt uiteen te vallen, en ook onze zoon zou eronder lijden. Ik voelde me vreselijk en dacht steeds terug aan mijn leven: Sinds mijn jeugd was ik vastbesloten geweest om uit te blinken, om beter te zijn dan anderen. Mijn vrouw en ik hadden allebei een goede loopbaan en we hadden een comfortabel leven. Iedereen bewonderde ons, dus ik zou gelukkig en voldaan moeten zijn. Waarom voelde ik me nog zo leeg en had ik zoveel pijn in mijn leven? Was dit het leven dat ik wilde? Hoe zouden we eigenlijk moeten leven? Ik voelde me verward en verloren, maar ik kon geen antwoorden vinden. Mijn vrouw aanvaardde later het koninkrijkevangelie van Almachtige God en kwam voortdurend samen met broeders en zusters om van gedachten te wisselen. Al gauw veranderde ze in een heel positief iemand. Ze maakte geen ruzie meer met me en sprak niet meer over scheiden. Toen ik zag hoe mijn vrouw veranderd was, dacht ik dat God wel geweldig moest zijn. Ik ging ook geloven in Almachtige God toen ik Zijn woorden las.

Ik begon het kerkleven te leiden, en ik ontdekte dat De Kerk van Almachtige God heel anders was dan de wereld. Broeders en zusters lezen Gods woorden en praten over de waarheid. Ze proberen zich te gedragen volgens Gods woorden en de waarheid, om eerlijk en openhartig te zijn en oprecht te zijn. Het voelde alsof ik op een plek van zuiverheid was gekomen, en ik voelde een vrijheid en bevrijding die ik nooit eerder had gekend. Door bijeenkomsten bij te wonen en Gods woorden te lezen, ontdekte ik dat God heilig en rechtvaardig is en dat Hij de smerigheid en verdorvenheid van de mens het meeste haat. Ik had veel slecht gewoonten aangenomen in het leger en als ik geen berouw toonde, wist ik dat God me zou verachten en elimineren. Toen las ik deze woorden van God: **“De mens, geboren in zo’n smerig land, is ernstig aangetast door de maatschappij. Hij is beïnvloed door een feodale ethiek en is geschoold in ‘instituten voor hoger onderwijs’. Het achterlijke denken, de verdorven moraliteit, de minderwaardige kijk op het leven, de verachtelijke levensfilosofie, het uiterst waardeloze bestaan, en de verdorven levensstijl en gewoonten – al die dingen zijn diep het mensenhart binnengedrongen, en hebben zijn geweten ernstig ondermijnd en aangevallen. De mens raakt daardoor steeds verder van God verwijderd en keert zich steeds meer tegen Hem. De gezindheid van de mens wordt met de dag kwaadaardiger, en niemand zal uit zichzelf iets opgeven voor God, niemand zal uit zichzelf God gehoorzamen en niemand zal bovendien**

uit zichzelf de verschijning van God zoeken. In plaats daarvan doet de mens onder het domein van Satan juist niets anders dan het najagen van plezier, en geeft hij zich over aan de verdorvenheid van het vlees in het land van drek” (‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik dat las, zag ik waarom ik zo intens verdorven was. Ik dacht terug aan mijn jaren in het leger. Ik had de ongeschreven regels van de wereld gevolgd om vooruit te komen, en had zoveel slechte dingen gedaan en oneerlijk geld opgestreken. Ik was zo verdorven en ontaard geworden en had schaamteloos in zonde geleefd. Gods woorden lieten me het verschil zien tussen goed en slecht, en stelden me in staat om de oorzaak van mijn verdorvenheid en ontaarding te zien. Nu blijkt dat Satan de oorsprong van dit alles is. Satan, de koning van duivels, heeft allerlei soorten scholing en invloeden gebruikt om onze samenleving te verderven tot een kokend vat van zonde. Mensen met macht hebben de overhand en begaan wreedheden tegen gewone mensen, terwijl gewone eerlijke mensen slecht worden behandeld en niets bereiken in het leven. Onze samenleving is vol dwaalideeën en ketterijen, zoals ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘Mensen met hersenen heersen over mensen met spierkracht’, ‘Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders’, ‘De mens worstelt naar boven, water stroomt naar beneden’, ‘Ambtenaren doen niet moeilijk als mensen cadeaus geven. Men bereikt niets zonder gepaai en geflatteer’, ‘Beambte wordt men omwille van lekker eten en mooie kleding’, en ‘Gebruik macht wanneer je het hebt, want als ze eenmaal verdwenen is, kun je ze niet gebruiken.’ Door me te laten inpalmen door deze dingen en door de druk waar ik onder stond verloor ik mijn eigen manier van doen zonder het te weten. Ik liet me door niets weerhouden om officier te worden en gebruikte mijn macht voor mijn eigen gewin. Ik was een volslagen corrupt man geworden en wilde alleen profiteren. Ik had echt spijt van mijn slechte daden. God zij dank dat Hij me heeft gered, want Hij gaf me een kans om opnieuw te beginnen. Anders zou ik zijn vervloekt en gestraft voor mijn gedrag. Ik was God zo dankbaar, dat ik besloot om mijn gedrag te veranderen, uit het leger te gaan en een nieuwe carrière te zoeken. Maar mijn meerdere bleef proberen me over te halen om te blijven en zei dat hij me zou bevorderen tot vice-regimentscommandant. Ik twijfelde en dacht: ‘Vice-regimentscommandant? Dan zou mijn droom in vervulling gaan.’ Even worstelde ik om die titel los te laten en ik wist niet wat ik moest doen. En dus kwam ik voor God om te bidden en te zoeken. Toen las ik deze woorden van God: **“Als je een hoge positie hebt of een eerbare reputatie, over veel kennis beschikt, veel bezittingen hebt, en gesteund wordt door veel mensen, maar deze dingen je niet weerhouden om God te benaderen om Zijn roeping en Zijn opdracht te accepteren, om te doen wat God van je vraagt, dan zal alles wat je doet van het grootste belang zijn op aarde en het meest rechtvaardige der mensheid. Als je de roeping van God verwerpt in het belang van status en je eigen doelen, dan zal alles wat je doet vervloekt zijn en zelfs veracht door God**” (‘God beschikt over het lot van de gehele

mensheid' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). **“Mensen komen op aarde en slechts zelden ontmoeten ze mij. Ook hebben ze maar zelden de kans de waarheid te zoeken of te verkrijgen. Waarom zouden jullie deze geweldige tijd niet waarderen als het juiste pad om in dit leven naar te streven? En waarom staan jullie altijd zo afwijzend tegenover de waarheid en gerechtigheid? Waarom vertrappen en ruïneren jullie jezelf altijd voor die ongerechtigheid en vuilheid die met mensen speelt?”** ('Woorden voor jong en oud' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Elk woord beukte op mijn geweten. Ik was wakker geworden. 'Ja,' dacht ik. 'Het geluk dat ik de geïncarneerde God heb ontmoet die naar de aarde is gekomen om de waarheid uit te drukken en de mens te redden, en dat ik de kans heb om de waarheid na te streven en me uit te putten voor God is de grote verheffing en genade van God.' Wat kan zinnvoller zijn dan zich uitputten voor de Schepper? Hoe hoog ik ook zou rijzen in rang, zou ik ooit gelukkig zijn? Zoveel machtige mensen gedragen zich maar zoals ze willen en doen allerlei slechte dingen maar uiteindelijk krijgen ze allemaal hun verdiende loon. En zoveel hoge functionarissen zijn een tijdje rijk en gevierd geweest, maar zodra ze een machtsstrijd verliezen, belanden sommigen berooid in de gevangenis en beroven andere zich van het leven. Zulke dingen gebeuren voortdurend. En ik, ik heb me omhoog gevochten, maar ik ben zo arrogant, egoïstisch en onbetrouwbaar geworden. Nu heeft God me zoveel waarheden geschonken en Hij heeft me de juiste weg in het leven getoond. Hoe zou ik kunnen doorgaan zoals voorheen? Ik was het grootste deel van mijn leven beschadigd en misleid door Satan tot ik nauwelijks meer op iets menselijks leek. Vanaf dat moment wilde ik anders leven, God volgen, de waarheid praktiseren en me gedragen volgens Gods woorden. En dus besloot ik een ander beroep te kiezen en alle banden met het leger te verbreken. Maar omdat Satan me zo grondig had verdorven, was 'Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders' mijn leven geworden. In de kerk wedijverde ik altijd om een positie, en alleen Gods openbaring en oordeel corrigeerden mijn pogingen.

Toen ik een tijdje mijn plicht had gedaan in de kerk, zag ik dat er een heel jonge kerkleider was en een andere met wie ik vroeger bevriend was geweest. Ik was van streek en dacht: 'Jullie stonden allebei onder mij in de wereld, maar hier in de kerk zijn jullie mijn meerderen. Ik zou een veel betere leider zijn dan jullie.' Ik begon alles op alles te zetten om dat te bereiken. Eerst stelde ik een plan op: Ik zou elke ochtend om vijf uur opstaan om Gods woorden te lezen, dan twee uur naar preken luisteren, en drie hymnen van Gods woorden per week leren. Ik zou proactiever worden in mijn plichten, en de leiding nemen bij alles wat ik in de kerk kon doen, hoe zwaar of vermoeiend het ook was. Tijdens bijeenkomsten zou ik praten over mijn ervaringen in het leger, opscheppen over mijn capaciteiten, en mijn neus ophalen voor wat de kerkleiders zeiden. Soms zou ik op subtiële wijze hun gedachten en daden bagatelliseren, alsof ik het beter

zou kunnen. Zo leefde ik worstelend om roem en status, altijd hopen dat ik kerkleider zou worden. Op een keer merkte ik dat een leider iets niet goed had gedaan. Ik gaf haar een uitbrander, omdat ze niet in staat was geweest om het goed te doen en insinueerde dat ze moest aftreden. Ik hoopte dat ik tot leider zou worden gekozen bij de volgende verkiezing. Toen de broeders en zusters erachter kwamen, analyseerden ze mijn gedrag, en zeiden dat ik onbetrouwbaar en ambitieus was, en de macht wilde overnemen in de kerk. Ik werd ontheven van mijn plicht als groepsleider. Ik trok het me erg aan en dacht: 'Ik was ooit een bataljonscommandant met aanzien, maar nu kan ik niet eens groepsleider in de kerk zijn.' Nadat dit enkele maanden zo doorging, wilde ik er niets meer van weten en kon de aanblik van mijn broeders en zusters niet uitstaan. Ik klapte dicht op bijeenkomsten. Mijn geest werd donker en ik kon God niet meer voelen. Pas toen begon ik bang te worden, dus ik haastte me om te bidden en God aan te roepen om me uit deze duisternis weg te leiden.

Later las ik deze woorden van God: **“Onder het zoeken hebben jullie te veel individuele noties, hoop en toekomst. Het huidige werk is bedoeld om jullie verlangen naar status en jullie buitensporige verlangens aan te pakken. Hoop, status en noties zijn allemaal klassieke weergaven van een satanische gezindheid. [...] Jullie zijn nu volgers, en jullie hebben enig begrip verkregen van deze fase van het werk. Maar jullie hebben je verlangen naar status nog altijd niet opzijgezet. Als jullie status hoog is, zoeken jullie goed, maar als jullie status laag is, zoeken jullie niet langer. Jullie denken aldoor aan de zegeningen van status. [...] Hoe meer je op deze manier zoekt, des te minder je zult oogsten. Hoe groter iemands verlangen naar status, hoe strenger hij behandeld zal moeten worden en hoe meer hij grote loutering zal moeten ondergaan. Zulke mensen zijn waardeloos! Ze moeten in afdoende mate behandeld en geoordeeld worden, zodat ze deze dingen helemaal loslaten. Als jullie op deze manier streven tot het einde, zullen jullie niets oogsten. Wie het leven niet nastreeft, kan niet getransformeerd worden, en wie niet snakt naar de waarheid, kan de waarheid niet verwerven. Je richt je niet op het nastreven van persoonlijke transformatie en intreden, maar op extravagante wensen en dingen die je liefde voor God beperken en verhinderen dat je dichtbij Hem komt. Kunnen die dingen je transformeren? Kunnen ze je het koninkrijk binnenbrengen?”** ('Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Gods woorden doorboorden mijn hart en ik schaamde me zo. Ik had gewedijverd om een positie, en was toen ontmaskerd en behandeld door mijn broeders en zusters en van mijn plicht ontheven. Het was niet wat ik wilde, maar het kwam niet doordat iemand het op me had gemunt. In plaats daarvan was het Gods rechtvaardige oordeel en tijdige redding. Gods werk in de laatste dagen is om onze oude manier van denken en opvattingen te veranderen, en ons te redden van Satans invloed, zodat we de waarheid en het leven van God

kunnen ontvangen en in het licht leven. Ik had niet de juiste weg bewandeld, noch had ik me gericht op het streven naar de waarheid, maar had gestreefd naar een positie en reputatie. Ik had list en achterbakse middelen gebruikt om een positie te verwerven. Was dat niet volledig in tegenspraak met Gods wil om de mensheid te redden? Als ik zo doorging, zou ik nooit de waarheid ontvangen en zou ik worden geëlimineerd. Om me ervan te weerhouden om af te dwalen en me weer op het juiste spoor te brengen, had God me gesnoeid en behandeld via broeders en zusters, mijn ambities en verlangens aan de kaak gesteld en me mijn positie afgenomen zodat ik over mezelf zou nadenken en mijn gedrag zou veranderen. Ik zag dat God werkelijk diep in ons hart kijkt. Ook kreeg ik echt inzicht in Gods rechtvaardigheid, heiligheid, almacht en wijsheid. Ik was niet langer negatief of van streek omdat ik mijn positie was kwijtgeraakt, maar wilde in plaats daarvan naar de waarheid streven en me onderwerpen aan Gods orkestraties en regelingen.

Zes maanden later ging ik het kerkleven leiden in een andere kerk, waar ze net leiders zouden kiezen. Tot mijn vreugde hoorde ik dat niemand daar al zo lang in God geloofde als ik, dus ik dacht dat ik wel kans maakte. In levenservaring en jaren van geloof versloeg ik hen. Het lag voor de hand dat ik zou worden gekozen tot kerkleider, dacht ik. Net toen ik me opmaakte om goed voor de dag te komen, vluchtte een zuster uit mijn oude kerk naar deze kerk, omdat er op haar werd gejaagd door de CCP. Ik dacht: ‘Ze weet hoe ik altijd wedijverde om een positie in mijn oude kerk. Als ze ziet dat ik weer wedijver om kerkleider te worden, zal ze mijn oude schandelijke gedrag dan aan de kaak stellen? Het zou echt slecht zijn voor mijn reputatie als ze dat doet.’ Omdat ik geen andere keus had, gaf ik mijn plannen op en dacht na over de situatie: ‘Eerst word ik groepsleider en dan klim ik verder omhoog.’ Tot mijn verbazing werd ik echter zelfs niet tot groepsleider gekozen. De kerk had niet genoeg mensen voor bepaalde routinetaken, en de kerkleiders vroegen of ik de plichten wilde volbrengen. Om niet ongehoorzaam te lijken, stemde ik met tegenzin in. Ik was een bataljonscommandant met aanzien geweest, maar nu deed ik zulk nederig werk. Het voelde allemaal niet goed. Al gauw begon de politie onze plaats van samenkomst in de gaten te houden, zodat we er niet meer konden bijeenkomen. De kerkleider wees me toe aan een andere groep om samen te komen met broeders en zusters en als gastheer op te treden. Dit werd me te veel. Ik vervulde niet alleen een nederige plicht, maar moest nu ook samenkomen met broeders en zusters en als gastheer optreden. Ik vond het zo vernederend. Hoe kon ik zo diep zijn gezonken? Wat voor vooruitzichten had ik als het zo doorging? Ik raakte steeds meer van streek, en ik kon alleen dringend tot God binnen en Hem vragen me te verlichten en te leiden.

Toen las ik deze woorden van God: **“Jarenlang hebben de gedachten waarop mensen hebben vertrouwd om te overleven hun harten aangetast, zozeer dat ze verraderlijk, laf en**

verachtelijk zijn geworden. Niet alleen ontbreekt het hun aan wilskracht en vastberadenheid, ze zijn ook inhalig, arrogant en eigenzinnig geworden. Ze hebben totaal geen vastberadenheid die henzelf overstijgt, en bovendien hebben ze geen greintje lef om de banden van deze duistere invloeden af te schudden. De gedachten en levens van mensen zijn zo verrot, dat hun perspectieven op het geloof in God nog steeds ondraaglijk wanstaltig zijn, en zelfs wanneer mensen het hebben over hun perspectieven op het geloof in God is dat gewoon ondraaglijk om aan te horen. Mensen zijn allemaal laf, incompetent, verachtelijk en breekbaar. Ze voelen geen afkeer van de duistere machten en geen liefde voor het licht en de waarheid; in plaats daarvan doen ze wat ze maar kunnen om die uit te drijven. Zijn jullie gedachten en perspectieven van het moment niet precies zo? ‘Omdat ik in God geloof, moet ik simpelweg overladen worden met zegeningen, en moet het zeker zijn dat mijn status nooit zakt en dat die hoger blijft dan de status van ongelovigen.’ Dat soort perspectief hebben jullie niet gedurende maar één of twee jaar vanbinnen gekoesterd, maar gedurende vele jaren. Jullie transactionele denkwijze is overontwikkeld. Hoewel jullie tegenwoordig bij deze stap aangekomen zijn, hebben jullie de status nog altijd niet laten varen, maar spannen jullie je continu in om ernaar te informeren en er iedere dag zorgvuldig op te letten, en zijn jullie doodsbang dat op een dag jullie status verloren zal zijn en jullie naam verkwanseld. Mensen hebben hun verlangen naar gerief nooit afgelegd” (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). “Wat is, bij het bewandelen van het tegenwoordige pad, de meest geschikte manier van streven? Als wat voor soort persoon moet je jezelf zien in je streven? Je hoort te weten hoe je moet omgaan met alles wat je tegenwoordig overkomt, of het nou beproevingen en tegenspoed betreft of meedogenloze tuchtiging en vervloeking. In alle gevallen moet je er zorgvuldig over nadenken” (‘Zij die niet leren en onwetend blijven: zijn zij geen beesten?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik Gods woorden overwoog, dacht ik na over mezelf. ‘Ja,’ dacht ik. ‘Als wat voor iemand zou ik mezelf moeten zien in mijn streven?’ Ik had mezelf altijd gezien als een bataljonscommandant, iemand met status. Alleen werk met een bepaalde rang was gepast voor mij, en alleen mensen met status verdienden het om met mij bijeen te komen. Ik keek neer op broeders en zusters die als gastheer en gastvrouw optraden en vond dat het duidelijk was dat ik niet van belang was als ik met hen was. Zonder status werd ik negatief en opstandig en vond het leven zelfs zinloos. Status, reputatie en gewin hadden mijn hersenen beneveld en me mijn menselijkheid doen verliezen. Wat was ik een verachtelijk, akelig mens. Hoe kon iemand als ik het verdienen om kerkleider te zijn? De kerk is niet als de samenleving. In de kerk voert de waarheid de boventoon. Een leider moet van goede menselijkheid zijn en naar de waarheid streven. Maar ik streefde alleen naar status en wedijverde om leider te worden. Hoe kon ik zo onredelijk, zo schaamteloos zijn?

Later las ik deze woorden van God: **“Ik beslis over de bestemming van iedere persoon; niet op basis van leeftijd, senioriteit, hoeveelheid lijden en nog het minst op basis van de mate waarin zij meelijwekkend zijn, maar gebaseerd op of zij de waarheid bezitten. Er is geen andere keuze dan deze. Jullie moeten beseffen dat allen die niet de wil van God volgen, gestraft zullen worden. Dit is een onveranderlijk feit”** (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik begreep uit Gods woorden dat Hij onze bestemming niet bepaalt op grond van onze status of hoeveel we werken. Het gaat erom of we de waarheid hebben ontvangen en of we God gehoorzamen. Ik zag dat Gods gezindheid rechtvaardig is voor iedereen, en welke plicht we ook vervullen, we moeten altijd naar de waarheid streven. Met de waarheid kan iemand toch nog worden gered, zelfs zonder status. Maar zonder naar de waarheid te streven, kan niemand worden gered, hoe hoog zijn status ook is. Ik bedacht hoe dom het van me was om zo wanhopig naar status te streven. Ik had die corrupte legerofficieren gehaat, maar toen ik hogerop kwam, werd ik zelf nog erger en werd ik uiteindelijk een corrupte functionaris, net als zij. Sommige machtige mensen kunnen heel eerlijk hun plicht doen voor ze status verkrijgen, maar zodra ze macht krijgen, beginnen ze die te misbruiken en blijven hun zonden zich opstapelen. Ik dacht aan de antichristen die uit de kerk waren gestoten. Toen ze geen status hadden, leken ze geen slechte dingen te doen, maar zodra dat veranderde, begonnen ze anderen in te perken en hooghartig te behandelen, en dingen te zeggen en te doen om hun positie te behouden, slechte dingen te doen en het werk van het huis van God te verstoren. Daaruit bleek dat we zonder de waarheid altijd leven volgens onze verdorven gezindheden. Zodra we macht en status krijgen, worden we pervers en doen slechte dingen, en dat betekent uiteindelijk straf. Doordat ik al die jaren had geworsteld en me ingespannen om hogerop te komen in het leger, was ik vervuld van satanische gezindheid. Ik was arrogant, bedrieglijk, slecht en boosaardig. Als ik op een hoge positie terechtkwam, werden mijn ambities alleen maar snel groter, net als toen ik als officier in het leger mijn macht had misbruikt. Ik kon ten slotte niet anders dan slechte dingen doen, Gods gezindheid beledigen en worden gestraft. Toen ik aan die dingen dacht, was ik zowel bang als dankbaar. God had steeds weer voor tegenslagen en mislukkingen gezorgd om te voorkomen dat mijn ambities en verlangens werden vervuld. Dit was Zijn redding en bescherming voor mij. Dank God voor Zijn verlichting die me de essentie en consequenties van het streven naar roem en status liet zien. Bovendien zag ik eindelijk in hoe belangrijk het was om naar de waarheid te streven.

Sindsdien, heb ik me altijd gericht op het streven naar de waarheid om mijn verdorvenheid te verhelpen. Welke plicht de kerk me ook opgaf, ik dacht niet langer aan rang. In plaats daarvan richtte ik me op het zoeken van de principes van de waarheid en ook op het goed vervullen van mijn plicht. Ik kon Gods aanwezigheid en leiding voelen toen ik op deze manier begon te

praktiseren, en ik kreeg een onuitsprekelijk gevoel van vrede en vreugde. Na een tijdje merkte ik dat ik veel nederiger was bij andere mensen, en ik schepte niet langer op dat ik legerofficier was geweest. Als broeders en zusters me op mijn fouten wezen, bad ik bedachtzaam tot God en onderwierp me, en dacht dan na en probeerde mezelf te kennen. Ik kon met anderen overweg op gelijke voet en dacht niet langer dat ik een trede hoger stond. Voor ik het wist waren mijn ideeën over streven veranderd. Status, roem en winst waren zozeer vervaagd voor mij. Ze hielden me niet langer tegen. Als ik zag dat mensen die minder lang dan ik geloofden kerkleider werden, was ik nog steeds een beetje jaloers, maar door te bidden en naar de waarheid te streven, kon ik het al snel loslaten. Nu doe ik mijn plicht thuis met mijn vrouw. Het is dan wel niets opvallends, maar ik ben heel tevreden. In ons leven laten we Gods woorden de boventoon voeren, en we luisteren naar iedereen die juist spreekt en zich houdt aan de waarheid. Ik heb echt ervaren dat Almachtige God me heeft veranderd. Hij heeft mijn huwelijk en mijn gezin gered, en Hij heeft de ontaarde mens die ik was gered. Ik was arrogant, verwaand, geobsedeerd door status en gewin, slecht en inhalig. Zonder Gods redding had ik in het leven nooit de juiste weg kunnen bewandelen. Dan was ik alleen maar nog meer verdorven en ontaard geworden, en had ik uiteindelijk zoveel slechte dingen gedaan dat God me zou hebben vervloekt en gestraft. Ik heb echt Gods redding en liefde gevoeld tijdens deze ervaringen. Dat ik enige waarheid kan praktiseren en een beetje menselijke gelijkenis kan naleven is allemaal te danken aan Gods oordeel en tuchtiging. Dank God.

31. Ik hou me aan mijn plicht

Door Yangmu, Zuid-Korea

Vroeger was ik groen van jaloezie als ik broeders en zusters zag optreden, en zag zingen en dansen om God te prijzen. Ik droomde van de dag dat ik zelf op het podium van God zou mogen getuigen. Ik zou me zeer vereerd voelen. Die dag kwam eerder dan gedacht.

In mei 2018 voegde ik me bij de repetities voor de ‘Koninkrijks hymne’, een koorvoorstelling. Ik had nog nooit zangles of dansles gehad, zodat de repetities me aanvankelijk zwaar vielen. Ik was doodzenuwachtig bij het zingen, mijn gezicht verkrampte, en ik liep bij het dansen steeds uit de pas. Maar ik gaf nog steeds de moed niet op. Ik bedacht me hoe de ‘Koninkrijks hymne’ voor de hele mensheid getuigde van Gods komst en voelde me direct zo geïnspireerd dat ik gewoon bleef bidden. Ik was vastbesloten om alles op alles te zetten om goed te kunnen zingen en dansen. Met God als constante leidraad, ging het me na een paar maanden steeds makkelijker af. Ik nam ook de leiding als broeders en zusters hun mimiek oefenden. Ik was heel tevreden met mezelf en dacht: mijn mimiek en danspassen zijn nu echt eerste klas. Ze zetten me bij de opnamen vast vooraan. En als de broeders en zusters me thuis zien gaan ze helemaal uit hun dak van enthousiasme. Dan zullen ze vast jaloers zijn en tegen me opkijken. Dat vond ik zo’n fijn idee dat ik al mijn energie stak in mijn plichtsvervulling. Zelfs als we repeteerden totdat we bezweet en beurs waren, hield ik dat vol. Want als ik er de kantjes vanaf liep, zou ik niet vooraan geplaatst worden en niet de blits kunnen maken. Ik wist dat ik mijn best moest doen, hoe zwaar en vermoeiend het ook was. De regisseur bepaalde onze podiumplekken voor de naderende opnamen. Gretig sloeg ik de lijst open om mijn naam te zoeken en ik zag dat ik op de zevende rij stond. Ik kon mijn ogen niet geloven. Waarom stond ik zo ver achteraan? Had de regisseur zich vergist? Mijn mimiek en passen waren uit de kunst en ik had zelfs broeders en zusters bij de repetities geholpen. Ik vond dat ik eigenlijk in de voorste rijen hoorde. Hoe kon ik achteraan staan? Als ik het scherm niet haalde en er geen beelden van me waren, zouden de anderen me niet eens zien. Dat idee zat me heel erg dwars. Bij de repetities kon ik geen vreugde meer in mijn zang leggen of energiek dansen. Ik was constant terneergeslagen. Vooral als de mimiek en passen van sommige zusters niets bijzonders waren, terwijl ze wel in de eerste drie rijen stonden. Ik snapte er echt niets van. In welk opzicht waren ze beter dan ik? Waarom waren zij vooraan geplaatst, en stond ik ergens achteraan? Ik was vreselijk jaloers en vond het een onverteerbare zaak. Ik zag wel dat sommige broeders en zusters die het op de repetities doorgaans beter deden dan ik nog méér naar achteren moesten staan. Maar ze leken volkomen op hun gemak bij de repetities alsof het ze geen zier deed. Ik was in de war. Zelfs achteraan deden ze trouw en met overgave hun plicht. Dus waarom vond ik het zo moeilijk om

me daarbij neer te leggen? Was ik onredelijk? Ik maakte me wel enige verwijten, maar ik zocht nog steeds niet naar de waarheid en dacht niet na over mezelf. Ik vond mijn podiumplek nog steeds onverteerbaar.

Een paar dagen later bracht de regisseur een paar veranderingen aan in de enscenering. Vervuld van een stiekeme hoop vroeg ik me af of ik naar voren verplaatst was. Maar toen ik het zag, kon ik wel huilen. Wat was er gebeurd? Ik was helemaal achteraan geplaatst. Aan de rand, praktisch onzichtbaar voor de camera. En het verbaasde me zelfs nog meer dat zusters die nog niet zo lang repeteerden, vóór me geplaatst waren. Ik was totaal overstuurd, helemaal van de kaart. Ik had mijn mimiek en passen zo hard gerepeteerd om gefilmd te worden. Dus waarom was ik in een donker hoekje gezet waar ik onmogelijk mijn gezicht kon laten zien? Niet meer dan een decorstuk. Had het nog wel zin om aan de voorstelling mee te doen? Als ik dit geweten had, had ik niet zo hard gerepeteerd. Het zat me zo dwars dat het aan me begon te vreten. In de dagen daarop verzwikte ik mijn enkel bij het repeteren. Ik dacht: met die verzwikte enkel kan ik het rustiger aan doen en hoef ik mezelf niet elke dag zo uit te sloven. Achterin ziet toch geen mens me. Waarom zou ik me uitsloven? Ik begon laat te komen en vroeg weg te gaan. En als de repetities intens werden, ging ik in de coulissenitrusten. Enkele zusters zagen dit en waarschuwden me: “De opnamen beginnen zo. Als je nu niet meedoet met de repetities, loop je straks uit de pas met de rest. We kunnen niet langzaam aan doen.” Dit kwam hard aan en ik voelde me een beetje schuldig. De opnamen zouden over 20 dagen beginnen. Dus als ik niet hard ging repeteren, zou het hele project vertraging oplopen. Ik zou de boel in de war gooien. Ik voelde een scheut van angst. Hoe kon ik zo verdorven zijn? Pas toen ik naar mezelf ging kijken, besepte ik dat ik uit tegenzin smoesjes zat te verzinnen en geen hart meer voor mijn plicht had sinds ik achteraan gezet was en niet meer de show kon stelen. Ik presteerde minimaal en plichtmatig. Ik verzette me tegen God en lag dwars. Ik kreeg ook steeds meer last van mijn enkel, misschien omdat God me disciplineerde. Als ik zo tegendraads bleef, kwam dat ‘de show stelen’ niet eens aan de orde. Ik zou mijn podiumplek en zelfs mijn taak kwijt kunnen raken. Vervuld van smart en zelfverwijten bad ik die avond op mijn knieën tot God. “O, God, Ik ben helemaal van slag sinds ik achteraan gezet werd. Ik vind dat onverteerbaar en blijf maar mokken. En ik vervul amper mijn plicht en ga zelfs tijdens het werk liggen. Ik zie hoe opstandig ik ben, hoezeer ik u teleurgesteld heb. God, verlos me alstublieft uit deze gesteldheid.”

Toen las ik deze woorden van God: **“Zodra positie, aanzien of reputatie ter sprake komen, springt ieders hart verwachtingsvol op en wil ieder van jullie opvallen, beroemd zijn en erkend worden. Niemand is bereid zich te onderwerpen, maar iedereen wil in plaats daarvan wedijveren – zelfs al is wedijveren gênant en verboden in Gods huis. Maar zonder rivaliteit ben je nog steeds niet tevreden. Wanneer je iemand ziet opvallen, krijg je een**

gevoel van jaloezie en haat en dat het niet eerlijk is. ‘Waarom kan ik niet opvallen? Waarom mag die persoon altijd opvallen, en kom ik nooit aan de beurt?’ Je voelt je dan wat verontwaardigd. Je probeert het te onderdrukken, maar dat mislukt. Je bidt tot God en dan voel je je even beter. Maar zodra je later weer op zo’n situatie stuit, kom je er niet overheen. Wordt hierdoor niet een onvolwassen gestalte getoond? Is het geen val dat mensen in een dergelijke gesteldheid vervallen? Dit zijn de ketenen van Satans verdorven natuur die de mensen binden. Als een persoon deze verdorven gezindheden heeft afgeworpen, is hij dan niet bevrijd? Denk hier eens over na: wat voor veranderingen moet iemand aanbrengen als hij wil voorkomen dat hij in deze toestanden verstrikt raakt, in staat wil zijn om zich daaraan te onttrekken en bevrijd wil worden van de kwellingen en onderworpenheid van deze zaken? Wat moet een mens verwerven voordat hij werkelijk in staat is te worden bevrijd? Enerzijds moet hij dingen doorzien: roem, fortuin en posities zijn slechts hulpmiddelen en methoden die Satan gebruikt om mensen te verderven, ze te verstrikken en te schaden, en slechtheid bij hen te veroorzaken. In theorie moet je om te beginnen een helder inzicht hierin verwerven. Verder moet je leren die dingen los te laten en opzij te zetten. [...] Anders zul je, hoe meer je worstelt, des te meer omringd worden door duisternis, en des te meer jaloezie en haat voelen, en zal je verlangen om te krijgen alleen maar sterker worden. Hoe sterker je verlangen om te krijgen wordt des te minder ben je ertoe in staat. En naarmate je minder krijgt, neemt je haat toe. Naarmate je haat groeit, wordt het donkerder bij je binnen. Hoe donkerder je van binnen bent, des te slechter voer je je plicht uit en hoe slechter je je taak vervult, des te minder bruikbaar ben je. Dit is een onderling verbonden, vicieuze cirkel. Als je je plicht nooit goed kunt vervullen, zul je geleidelijk worden geëlimineerd” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Er ging een lampje bij me branden. Gods woorden legden mijn gesteldheid volledig bloot. Toen ik bij de koorgroep kwam en de routines me geleidelijk zo goed afgingen dat ik de leiding nam bij het repeteren van de mimiek ging ik denken dat ik beter was dan de rest en bij de opnamen vooraan zou staan. Ik ging voluit voor mijn plicht, omdat ik voor de camera de blits zou kunnen maken. Ik werkte me met plezier uit de naad en oefende mijn mimiek en passen met overgave. Maar toen ik steeds verder naar achteren werd geplaatst, vervloog alle hoop op een steroptreden. Ik verzette me tegen de enscenering van de regisseur en kon niet hebben dat anderen vóór me stonden. Ik was jaloers op ze. Ik begreep het maar niet en klaagde, omdat ik het zo oneerlijk vond. Ik probeerde met God te soebatten en te wedijveren, werd negatief en liet mijn plicht versloffen. Ik kreeg zelfs spijt dat ik zo hard gerepeteerd had. Toen ik mijn motieven en gedrag nader bekeek, beseftte ik dat ik mijn plicht niet deed uit eerbied voor Gods wil of om van Hem te getuigen. In plaats daarvan aasde ik op die kans om op te vallen, zodat ze tegen me zouden opkijken. Ging ik niet alleen voor eigen

faam en status? Wat walgelijk egoïstisch van me. God verhief me door me bij het koor te laten komen. Maar zonder enig geweten en rede, dacht ik er niet aan hoe ik mijn plicht goed kon vervullen en God tevreden kon stellen. Ik deed alleen mijn best om op te vallen. Ik werd boos en klaagde als ik niet kon opvallen. Mijn gesteldheid verviel van kwaad tot erger. Uiteindelijk deed ik mijn plicht zo slecht dat God ervan walgde. Was ik niet in Satans web verstrikt geraakt? Ik dacht aan al die broeders en zusters die buiten beeld hun plicht deden en geen podiumplek kregen, maar zonder morren hard werkten en zich met beide benen op de grond van hun plichten kweten. Daarbij vergeleken stelde ik niets voor. Ik voelde dat ik het verschil tussen goed en slecht niet kende en dat ik God zo veel verschuldigd was. Ik wilde niet dwars blijven liggen. Ik wilde God berouw tonen.

Daarna las ik deze woorden van God: **“Je moet leren loslaten en deze dingen afwijzen, anderen aanbevelen en laten opvallen. Sloof je niet uit en haast je niet om het moment te benutten dat je de kans krijgt op te vallen of roem te behalen. Je moet leren een stap terug te nemen, maar je moet de vervulling van je plicht niet uitstellen. Wees een persoon die onopvallend rustig werkt en die niet pronkt tegenover anderen terwijl je loyaal je plicht vervult. Hoe meer je je prestige en je status laat varen, en hoe meer je je eigen belangen laat varen, hoe vrediger je zult worden, hoe meer ruimte er in je hart zal komen en hoe beter je gesteldheid zal worden. Hoe meer je worstelt en wedijvert, des te duisterder je gesteldheid wordt. Als je het niet gelooft, probeer het dan eens en kijk zelf! Als je zo’n gesteldheid wilt veranderen en niet meer door deze dingen beheerst wil worden, moet je ze eerst verwerpen en opgeven”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Dankzij Gods woorden wist ik hoe ik moest praktiseren. Telkens als ik weer wilde opvallen, moest ik tot God bidden en mezelf verzaken, mijn eigen verlangens loslaten en er meer aan denken hoe ik mijn plicht kon doen in overeenstemming met Gods eisen, door goed te dansen en te zingen. Dat moest ik doen. Ik besepte dat ik door mee te mogen doen aan de ‘Koninkrijkshymne’ de plicht kon doen van een geschapen wezen, of ik nu vooraan of achteraan stond. God bepaalt niet hoe toegewijd mensen aan hun plicht zijn op basis van hun plek op de ranglijst, maar op grond van hun oprechtheid en of ze de waarheid in praktijk brengen en zich aan God onderwerpen. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, voelde ik me veel meer op mijn gemak en zei dit gebed op: “God, ik wil me niet meer tegen u verzetten. Ook al is mijn podiumplek helemaal achteraan, waar niemand me kan zien, ik wil mijn plicht goed doen om u tevreden te stellen.”

Bij de repetities daarna stond ik altijd in de achterste twee rijen. Af en toe kwam het bij me op dat ik zo nooit in beeld zou komen, en door niemand bewonderd zou worden, en dan was ik een beetje teleurgesteld. Maar dan vroeg ik God in een schietgebedje om rust in mijn hart, en ik

overwoog hoe ik Gods eisen tot uitdrukking kon brengen met elk vers dat ik zong, en energiek kon dansen in overeenstemming met de choreografie. Toen ik die zaken met overgave begon te doen, voelde ik me heel dicht bij God, ongeacht mijn podiumplek. Het was ongelooflijk, maar ik werd steeds meer naar voren geplaatst naarmate de opnamen naderden en ik mocht ook een paar kleine scènes schieten. Ik dankte God voor die kans om te praktiseren. Tijdens de opnamedagen bleef ik dat gevoel van dankbaarheid behouden. Ik deed mijn best om mijn hart en ziel in elke take te leggen, om geen spijt te krijgen over mijn plichtsvervulling. Bij de laatste take, werd ik vooraan geplaatst, heel dicht bij de camera. Ik kon het gewoonweg niet geloven. Ik voelde me ontzettend vereerd. Ik dankte God overvloedig en was vastbesloten om mijn werk goed te doen. Toen ik blij naar de voorste rij liep, waren alle lichten en camera's op me gericht. Een zuster kwam snel mijn kleren fatsoeneren, mijn make-up bijwerken en mijn haar kammen. Ik had opeens het gevoel dat ik het middelpunt van alle aandacht was, dat iedereen naar me keek, en ik kon mijn vreugde niet onderdrukken. Van zo'n plek vooraan had ik niet eens kunnen dromen. Als dat shot goed uitpakte, zouden een hoop mensen me zien en zou ik echt naam gaan maken. Dat idee kreeg me steeds meer in zijn greep. Het gevoel was onbeschrijflijk. Bij die gedachte beseftte ik opeens dat ik niet in de juiste gesteldheid was en weer de blits wilde maken. Ik begon onmiddellijk tot God te bidden om mezelf te verzaken. Maar mijn foute gedachten lieten me maar niet los zodat ik gespannen bleef. We deden twee of drie takes achter elkaar, maar ik was ongeïnspireerd. Toen maande de regisseur ons om wat meer inzet te tonen. Ik was bang dat de regisseur gezien had dat ik er met mijn mimiek naast zat en me weer achteraan zou plaatsen. Ik was bang dat ik die kans zou verliezen om op te vallen. Maar ik beseftte dat ik niet altijd aan mijn eigen belangen kon denken, en ik moest mijn gesteldheid bijstellen om mijn plicht goed te kunnen vervullen. Ik voelde een innerlijke strijd tussen de wens om mijn plicht goed te doen en de angst om niet meer op te kunnen vallen. Ik werd er doodzenuwachtig van. Vijf takes achter elkaar kon ik geen inspiratie vinden en maakte ik een verkrampde indruk. Na de opnamen zag ik de andere zusters zo enthousiast praten over wat ze geleerd hadden, dat ze soms tranen in de ogen hadden. Maar ik bleef in zak en as. Ik voelde me erg terneergeslagen en vertrok al snel.

Toen ik terugliep, voelde ik me vreselijk schuldig over mijn povere prestaties. Alle anderen hadden God hun eerlijke hart en onschuldige glimlach gegeven terwijl ik alleen maar mijn best gedaan had om op te vallen. Mijn prestaties waren ruim tekortgeschoten om van God te getuigen, en God kon mijn taak niet goedkeuren. Ik had veel zin om een lekker potje te huilen. Ik zei tot God: "God, ik heb spijt van deze laatste opnamen. Ik wil echt niet meer de blits maken en zou graag op het podium achteraan willen staan, in een hoekje waar niemand me kan zien, zelfs de camera niet. Zolang ik maar oprecht tot u kan zingen met een simpel, eerlijk hart, zal ik geluk en vrede kennen en me nooit meer zo beschuldigd voelen. Maar het is te laat en ik kan het niet meer

goedmaken.” Hoe meer ik eraan dacht, des te meer ik van streek raakte, omdat ik zo'n spijt voelde over hoe ik mijn taak had volbracht.

Toen ik gekalmeerd was, begon ik na te denken. Waarom was mijn verlangen om de blits te maken en op te vallen zo sterk dat het zo moeilijk werd om het vlees te verzaken en de waarheid in praktijk te brengen? Ik las dit in Gods woorden: **“Waar je van houdt, waar je je op concentreert, wat je vereert, wat je benijdt en waar je elke dag aan denkt in je hart zijn allemaal representatief voor je natuur. Het is genoeg om te bewijzen dat je natuur erg is gesteld op onrechtvaardigheid en dat je natuur in ernstige situaties slecht en ongeneeslijk is. Je moet je natuur zo analyseren dat je onderzoekt waar je erg op gesteld bent en wat je verzaakt in je leven. Misschien ben je voor een tijdje goed voor iemand, maar dit bewijst niet dat je erg op hem of haar gesteld bent. Waar je echt op gesteld bent, is precies dat wat in je natuur zit; zelfs als je botten waren gebroken, zou je er nog steeds van genieten en zou je het nooit kunnen verzaken. Dit is niet makkelijk om te veranderen”** (‘Wat er bekend zou moeten zijn over het transformeren van iemands gezindheid’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Naast het blootleggen van de dingen waar mensen volgens hun natuur dol op zijn, dienen er ook andere aspecten te worden blootgelegd die betrekking hebben op hun natuur. Bijvoorbeeld de standpunten die mensen ten aanzien van dingen hebben, de methoden en doelen van mensen in het leven, de kernwaarden van mensen en hun zienswijze over het leven en alle zaken die betrekking hebben op de waarheid. Dit zijn allemaal dingen die zich diep in de menselijke ziel bevinden, en ze hebben een direct verband met de transformatie van gezindheid”** (‘Wat er bekend zou moeten zijn over het transformeren van iemands gezindheid’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden hielpen me om te begrijpen dat alle gedachten, voorkeuren en verlangens van de mens voortkomen uit onze natuur, en ook door onze natuur bepaald worden. Toen vroeg ik mezelf af, waar ik bij mijn plichtsvervulling de hele tijd echt mee bezig was geweest. Toen ik steeds verder naar voren geplaatst werd en steeds vaker in beeld kwam, was ik er vooral op uit om uiteindelijk vooraan te belanden, om op te kunnen vallen en door de rest benijd en bewonderd te worden. Vooral toen ik voor de laatste scène vooraan geplaatst werd, voelde ik me net een ster. Ik vond het zo’n enorme prestatie dat ik geen weerstand kon bieden aan mijn verlangen om op te vallen, en zo goed mogelijk in beeld te komen, als leuke verrassing voor de broeders en zusters die me kenden. En ik wilde iets hebben om altijd met plezier aan terug te denken. Ik zag in dat ik faam en status zo belangrijk vond, dat het zich zo diep in mijn hart geworteld had. Daarna las ik dit in Gods woorden: **“Een verdorven satanische gezindheid zit heel diep geworteld in mensen; die gezindheid wordt hun leven. Waar streven mensen precies naar en wat willen ze verwerven? Wat zijn de idealen, de hoop, de ambities en doelen en richting in het leven van mensen die**

worden voortgestuwd door een verdorven satanische gezindheid? Gaan die niet in tegen positieve zaken? Om te beginnen willen mensen altijd roem verwerven of een beroemdheid zijn; ze willen grote faam en prestige verwerven en hun voorouders eer aandoen. Zijn dat positieve zaken? Ze zijn absoluut niet in overeenstemming met positieve zaken; bovendien zijn ze in strijd met de wet dat God de heerschappij heeft over het lot van de mensheid. Waarom zou ik dat zeggen? Wat voor soort persoon wil God hebben? Wil Hij een grootheid, een beroemdheid, een voortreffelijk iemand of iemand die de wereld verstedt doet staan? (Nee.) Dus wat voor persoon wil God dan? Hij wil iemand die met beide voeten stevig op de grond staat, die ernaar streeft een gekwalificeerd schepsel van God te zijn, die de plicht van een schepsel kan vervullen en die zich aan de plek van een mens kan houden” (‘Alleen zoeken naar de waarheid en vertrouwen op God kunnen een oplossing bieden voor een verdorven gezindheid’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Jij bent altijd op zoek naar grootsheid, naar edelmoedigheid en waardigheid; je bent altijd op zoek naar een hogere positie. Wat vindt God wanneer Hij dat ziet? Hij veracht dat en wil er niet naar kijken. Hoe meer je dingen nastreeft als grootsheid en voortreffelijkheid en dingen als superioriteit aan anderen, distinctie, uitmuntendheid en opmerkelijk zijn, hoe walgelijker God je vindt. Wees niet iemand die door God walgelijk wordt gevonden. Hoe kun je dat bereiken? Door dingen op een ongeunstelde manier te doen, terwijl je je opstelt als mens. Koester geen nutteloze dromen, verlang niet naar faam en probeer er niet uit te springen te midden van gelijken, en probeer bovendien geen groots mens te zijn die alle anderen overtreft, die superieur is onder de mensen en zorgt dat anderen hem of haar vereren. Dat is de weg die Satan bewandelt; God wil zulke schepselen niet. Als er aan het eind, wanneer al Gods werk is verricht, nog mensen zijn die naar deze zaken streven, dan is er voor hen maar één uitkomst: die worden geëlimineerd”** (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden schudden me echt wakker. Ik dacht na over waarom ik zo graag wilde opvallen en zo ijdel was. Het kwam allemaal omdat ik onderwezen en verdorven was door Satan. Zulk venijn als ‘Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders’ en ‘De mens worstelt naar boven, water stroomt naar beneden’ was echt in me doorgesijpeld, had me de verkeerde kijk op het leven gegeven. Ik dacht dat het positief was om faam en status na te jagen en om beter te leven dan anderen. Dat werden mijn levensdoelen. Bij alles wat ik deed, wilde ik opvallen, om door anderen bewonderd en beneden te worden. Ik dacht dat ik dan beter zou leven dan de rest, dat het respectabel zou zijn. Ik had dus een enorme voorliefde voor faam en status. Ik dacht eraan hoe ik vroeger altijd wilde uitblinken op school en in de omgang met anderen. Ik wilde vooraan staan, in de schijnwerpers. Als ik bij iemand opviel, was ik dolblij. Als ik niet opviel, of niets toevoegde aan een groep, kon ik dat niet uitstaan. Ik wilde om een plek vechten en vond het vreselijk als het niet lukte. Ik leefde altijd naar dat satanische venijn en wilde altijd bewonderd

worden. Het was net alsof ik aan ketenen gelegd was die mijn gedachten in hun greep hielden, zodat ik een film die van God moest getuigen als persoonlijk podium zag voor zelfverheffing. Ik beschouwde mijn plicht als springplank om mijn eigen verlangens te vervullen. Ik wilde constant opvallen, de blits maken. Ik dacht niet na hoe ik mijn plicht goed kon vervullen of God tevreden kon stellen. Ik zag in dat zolang mijn satanische venijn en gezindheden niet verholpen waren, ik niet alleen onmogelijk mijn plicht goed kon doen en God tevreden kon stellen, maar uiteindelijk door God geëlimineerd zou worden, omdat ik tegen Hem opgestaan was en me verzet had.

Later las ik dit in Gods woorden: **“Wat God van mensen vraagt is niet het vermogen om een bepaald aantal taken te voltooien of grootse dingen te ondernemen, en evenmin heeft Hij er behoefte aan dat mensen grootse dingen in gang zetten. Wat God wil, is dat mensen op een ongekunstelde manier in staat zijn alles te doen wat ze maar kunnen en te leven in overeenstemming met Zijn woorden. God heeft er geen behoefte aan dat je groots en voortreffelijk bent, en evenmin heeft Hij er behoefte aan dat je wonderen verricht, en evenmin wil Hij aangename verrassingen in je zien. Zulke dingen heeft Hij niet nodig. Het enige wat God nodig heeft, is dat je naar Zijn woorden luistert en dat je die, als je ze eenmaal hebt gehoord, ter harte neemt en ze in acht neemt als je op een ongekunstelde manier praktiseert, zodat Gods woorden datgene worden die jij naleeft en die woorden jouw leven worden. Op die manier zal God tevreden worden gesteld”** (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Ik zag in dat God wil dat we de waarheid nastreven en goudeerlijke mensen zijn, en dat we ons onderwerpen aan Zijn heerschappij en Zijn regelingen door onze plichten met hart en ziel te vervullen. Als we daarnaar streven, zal Hij tevreden zijn. Ik had Gods wil nooit begrepen, maar gaf me over aan het najagen van faam en status. Daardoor kon ik mijn plicht niet goed doen, wat God teleurstelde. Ik was tot op het bot verdorven, maar nog steeds gaf Hij me niet op. Keer op keer liet Hij zien dat ik het verkeerde nastreefde door mijn podiumplek te veranderen zodat ik kon zien hoe verdorven en satanisch mijn gezindheid was en de juiste weg kon inslaan. Ik was diep ontroerd door Gods liefde. Ik bad het volgende tot Hem: “God, ik wil niet langer opvallen of bewonderd worden. Zulke ambities bezorgen me alleen maar pijn en verhinderen dat ik u tevredenstel met mijn plicht, zodat ik me heel schuldig voel. Van nu af aan wil ik alleen praktiseren volgens uw woorden. Wat mijn podiumplek ook is en of ik wel of niet kan opvallen: ik wil u alleen maar loven met zang, vanuit een oprecht hart dat zich aan u onderwerpt, om mijn plicht te vervullen en u tevreden te stellen.” Bij de takes daarna, stond ik soms achteraan, dan weer meer naar voren. En soms hadden ze me nodig bij de repetities, maar niet bij de filmopnamen. Dat liet me niet koud. Maar ik slaagde erin om mijn eigen verlangens los te laten door tot God te bidden en Zijn woorden te lezen, die me weer op het juiste spoor brachten. Soms zag ik dat enkele zusters zo aangeslagen waren door hun nieuwe podiumplek dat

ze hun plicht niet goed vervulden. Dan wist ik net op tijd relevante woorden van God te vinden en die aan mijn eigen ervaringen te koppelen, om ze te helpen. Ik vond het heel bevredigend en zinvol om mijn plicht zo te vervullen. Later liet de regisseur me weer vooraan staan, maar probeerde ik niet meer op te vallen. Dat ik in beeld kwam, zag ik als een verantwoordelijkheid, een getuigenis. Ik deed mijn best om goed te zingen en mijn plicht naar behoren te vervullen. Ik weet nog dat ik in één bepaalde scène helemaal achteraan stond. We zongen dit uit Gods woorden: **“Hijs je overwinningsvlag om God te vieren! Zing je overwinningslied om Gods heilige naam te verbreiden!”** Ik bedacht me dat ik zo verdorven was door Satan en faam en status najaagde, dat ik mijn plicht niet goed gedaan had om God tevreden te stellen, wat Hem diep gekwetst had. Op die dag vond ik dat ik God vanuit mijn hart moest prijzen en Hem mijn beste zang moest aanbieden zodat Satan vernederd en verslagen werd. Toen ik met die instelling op het podium God met zang loofde, voelde ik een rust en vreugde die ik nog nooit had gevoeld. En ook een intens gevoel van trots en gerechtigheid.

De ‘Koninkrijkshymne’, een grootschalig koorwerk, stond al gauw op internet. Met zijn allen, broeders en zusters, hebben we enthousiast naar de video gekeken. Om zo veel van Gods uitverkorenen voor de Olijfberg trots te horen zingen: **“De mensen jubelen voor God, de mensen loven God”** was zo ontroerend dat ik onwillekeurig tranen van dankbaarheid moest plengen. Ik dacht terug over alles wat er gebeurd was. Ik was aanvankelijk zo teleurgesteld over mijn podiumplek dat ik ongeïnspireerd mijn plicht deed, maar werd uiteindelijk ongevoelig voor faam en status. Of ik nu vooraan of achteraan stond: als ik maar als geschapen wezen vrijelijk zingend van God kon getuigen. Dat waren de vruchten van Gods werk in mij. God zij dank.

32. Mijn geest bevrijd

Door Mibu, Spanje

“Als de mens in zijn leven gereinigd wil worden en veranderingen in zijn gezindheid tot stand wil brengen, als hij een zinvol leven wil leiden en zijn plicht als schepsel wil vervullen, dan moet hij de tuchtiging en het oordeel van God aanvaarden en moet hij niet toestaan dat Gods discipline en Gods harde hand van hem wijken, zodat hij zichzelf kan bevrijden van de manipulatie en invloed van Satan en in het licht van God kan leven. Weet dat Gods tuchtiging en oordeel het licht is en het licht van de redding van de mens en dat er geen betere zegen, genade of bescherming voor de mens is” (‘Gods tuchtiging en oordeel is het licht van de redding van de mens’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Deze passage uit Gods woorden herinnert me aan een ervaring die ik enkele jaren geleden had.

In oktober 2016, werd een muziekvideo met zang en dans online gezet waarvoor ik had geholpen met de choreografie. De broeders en zusters vonden hem erg goed, en stelden voor dat ik het dansteam van de kerk zou leiden. Ik was opgetogen en bad in stilte tot God dat ik deze plicht zeker goed zou uitvoeren en meer video’s zou produceren om van Hem getuigenis te geven. Al gauw kwam werk voor het dansteam op gang. Broeders en zusters keken echt tegen me op en vroegen me om hulp als ze dansproblemen hadden. Dat streelde mijn ijdelheid, en ik dacht dat ik een onmisbaar talent in de kerk was. Al gauw regelde de kerkleidster dat zuster Ye met me kwam samenwerken. Daar was ik heel blij me, want ik dacht: zuster Ye heeft ook professionele danservaring en blinkt uit in andere dansstijlen dan ik. We kunnen elkaar aanvullen en zullen onze plicht zeker goed doen. Na een tijdje maakten we ons op om een muziekvideo op te nemen, en zuster Ye’s ideeën voor de choreografie waren meer ontwikkeld en verstandiger dan die van mij. De broeders en zusters vonden ze allemaal erg goed. Ik was er niet erg blij mee en dacht: wat zullen de anderen van mij denken? Zullen ze denken dat ik niet kan tippen aan zuster Ye? Zal ik nog een belangrijke rol in het team kunnen spelen als ze me overtreft? Het stoorde me vooral als ik zag dat anderen met zuster Ye gingen praten als ze een probleem hadden. Ik had de leiding, maar ze gingen naar haar als ze problemen hadden. Betekende dat niet dat ze beter was dan ik? Ik wilde niet door haar worden overtroffen, en moest in ons volgende programma goed voor de dag komen, zodat iedereen zag dat ik net zo goed was als zij.

Later verdeelden zuster Ye en ik onze taken om het werk beter aan te kunnen. Ik had de leiding bij een muziekvideo, terwijl zij de leiding had bij een theaterproductie. Daar was ik stiekem blij om. Toen we samenwerkten, voelde ik me overtroffen, en ik vond dat ik die kans moest aangrijpen om iedereen te laten zien dat ik capabeler was. Ik stak extra tijd in research en choreografie, zodat ik geweldig werk kon doen voor de muziekvideo, maar toen ik zag dat zuster

Ye bijna klaar was met haar dansproductie terwijl ik mijn choreografie nog niet eens af had, was ik enorm gespannen. Om het tempo op te voeren en de kwaliteit te verbeteren, eiste ik tijdens de repetities veel van broeders en zusters. Zo berispte ik een keer een broeder op vinnige toon toen ik hem een paar dansbewegingen verkeerd zag doen, uit vrees dat als hij niet goed danste, het programma eronder zou lijden en ik zuster Ye niet voorbij zou streven. Voor de opnamen zei een broeder dat er niet genoeg werd gedanst in de intro. Ik vond dat hij gelijk had, maar ik wist niet wat ik eraan toe kon voegen. Hij stelde voor dat ik het met zuster Ye zou bespreken. Daar was ik helemaal niet blij mee. Zou ik niet minder capabel lijken dan zij als ik op zo'n kritiek moment met haar ging praten? Als zuster Ye erbij werd betrokken, wie zou dan de eer krijgen? Ik had er zoveel tijd en energie in gestoken en stond op het punt het eindproduct af te ronden. Ik ging het haar echt niet vragen. Ik zei: "Laten we niet verstrikt raken in die kleine details. Als het op film staat, kunnen we kijken hoe het is geworden." De leidster bekeek later de muziekvideo en zei dat hij niet voldeed aan de standaard om getuigenis te geven van God en dat het over moest. Ik was zo van streek toen ik dat hoorde. Het was als een dolkstoot in mijn hart. Ik dacht: nu ben ik echt vernederd. De anderen zullen nu zien wat ik werkelijk ben. Ze zullen zeker denken dat ik niet zo goed ben als zuster Ye en dat ik mijn werk niet aankan. Hoe kan ik voortaan nog een vaste positie in het team houden? Ik kon enkele dagen lang alleen nog maar denken aan mijn aanzien en status. Ik kon 's nachts niet slapen, dutte in tijdens bijeenkomsten en deed mijn plicht halfhartig.

Op een dag kwam mijn leidster met me communiceren. Toen ze zag dat ik totaal geen zelfkennis had, stelde ze me aan de kaak en behandelde ze me. Ze zei dat ik jaloers was op het talent van iemand anders om mijn eigen naam en positie te beschermen, dat ik helemaal niet aan het werk van de kerk had gedacht en egoïstisch en verachtelijk was. Ze zei dat ik echt over mezelf moest nadenken en ze las me deze passage uit Gods woorden voor: **"Zodra positie, aanzien of reputatie ter sprake komen, springt ieders hart verwachtingsvol op en wil ieder van jullie opvallen, beroemd zijn en erkend worden. Niemand is bereid zich te onderwerpen, maar iedereen wil in plaats daarvan wedijveren – zelfs al is wedijveren gênant en verboden in Gods huis. Maar zonder rivaliteit ben je nog steeds niet tevreden. Wanneer je iemand ziet opvallen, krijg je een gevoel van jaloezie en haat en dat het niet eerlijk is. 'Waarom kan ik niet opvallen? Waarom mag die persoon altijd opvallen, en kom ik nooit aan de beurt?' Je voelt je dan wat verontwaardigd. Je probeert het te onderdrukken, maar dat mislukt. Je bidt tot God en dan voel je je even beter. Maar zodra je later weer op zo'n situatie stuit, kom je er niet overheen. Wordt hierdoor niet een onvolwassen gestalte getoond? Is het geen val dat mensen in een dergelijke gesteldheid vervallen? Dit zijn de ketenen van Satans verdorven natuur die de mensen binden. [...]"**

Anders zul je, hoe meer je worstelt, des te meer omringd worden door duisternis, en des te meer jaloezie en haat voelen, en zal je verlangen om te krijgen alleen maar sterker worden. Hoe sterker je verlangen om te krijgen wordt des te minder ben je ertoe in staat. En naarmate je minder krijgt, neemt je haat toe. Naarmate je haat groeit, wordt het donkerder bij je binnen. Hoe donkerder je van binnen bent, des te slechter voer je je plicht uit en hoe slechter je je taak vervult, des te minder bruikbaar ben je. Dit is een onderling verbonden, vicieuze cirkel. Als je je plicht nooit goed kunt vervullen, zul je geleidelijk worden geëlimineerd” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Deze woorden van God kwamen hard aan. Wat God openbaarde, was exact mijn eigen gesteldheid. Ik was voortdurend jaloers geweest op zuster Ye’s kwaliteiten en worstelde om aanzien en gewin. Ik was zo verachtelijk voor God. Ik dacht terug aan hoe ik al die tijd jaloers was geweest sinds zuster Ye bij het team was gekomen en ik had gezien hoe bedreven ze was. Ik was bang geweest dat de anderen tegen haar zouden opkijken en op mij zouden neerkijken en dat mijn positie in gevaar zou komen. Ik begon haar heimelijk te bestrijden en probeerde manieren te bedenken om me te bewijzen. Toen ik zag dat de choreografie van haar dansprogramma sneller vorderde dan die van mezelf, eiste ik overdreven veel van broeders en zusters, zodat ik niet achterop zou raken. Het was heel duidelijk dat er dingen waren die zuster Ye en ik hadden moeten bespreken, maar ik bedacht uitvluchten om haar erbuiten te houden uit angst dat ze alle eer zou opstrijken. Daardoor werden bepaalde dingen niet op tijd afgehandeld, en zelfs nadat broeders en zusters er al die tijd en energie in hadden gestoken, bleek het niet goed genoeg om als getuigenis voor God te dienen. Toen de kerkleidster regelde dat zuster Ye met me zou samenwerken in mijn plicht, was dat om onze verschillende sterke punten te kunnen inbrengen en dansen goed te choreograferen om te getuigen van God. Maar ik hield totaal geen rekening met Gods wil. Ik streefde voortdurend naar aanzien en gewin en hinderde het werk van de kerk. Ik had alleen maar kwaad gedaan en me tegen God verzet. Die gedachte maakte me een beetje bang en ik was vol spijt. Ik bad tot God en wilde niet langer jaloers zijn op het succes van anderen of streven naar aanzien en gewin. Ik wilde berouw tonen aan God, goed samenwerken met zuster Ye en eensgezind onze plicht doen.

In de choreografieën waaraan we daarna samenwerkten, werd mijn houding wat beter. Er waren momenten dat ik nog jaloers op haar was, maar ik wist dat ik moest opkomen voor het werk van de kerk en niet voor mijn eigen belangen. Ik verzaakte bewust het vlees, cijferde mezelf weg, en dacht aan hoe ik kon samenwerken met mijn zuster om het programma te verbeteren. Als we op problemen of moeilijkheden stuitten, communiceerden we vaak samen. We spraken meteen openhartig als we verdorvenheid vertoonden en zochten samen de waarheid om het te verhelpen. Daarna zag ik Gods leiding en zegen en de choreografie voor de dans was

heel snel klaar. Ik voelde ook de gemoedsrust en opluchting die je krijgt als je de waarheid praktiseert.

Enkele maanden later werkten zuster Ye en ik weer samen om een theateroptreden te plannen. In het begin ging alles heel snel, en de anderen vonden de manier waarop we de dansen choreografeerden goed. Ik was heel tevreden met mezelf. Op een dag vroeg de leidster hoe het ging met de choreografie, en ik antwoordde vrolijk: “We vorderen geweldig.” Toen zei een zuster: “Zuster Ye heeft geweldige ideeën en de algemene structuur is ook vrij goed.” Ik was geërgerd en dacht: waarom zeg je dat? Nu weet iedereen dat de ideeën voor de dans van zuster Ye zijn, en ze zullen denken dat ik niet zo goed ben als zij. Ik moet iets bedenken om zelf iets te presteren, want wat zullen de leidster en de broeders en zusters anders van me denken? Op een keer bedacht ik tijdens de choreografie een nieuwe, acrobatische beweging. Opgetogen dacht ik: ik ben erg goed in acrobatiek. Als we dit goed repeteren, zal het niet alleen de dans opfleuren, maar zal ook iedereen mijn sterke punten zien. Dan zal iedereen tegen me opkijken. Maar toen ik de volgende dag die beweging aan de broeders en zusters leerde, zeiden ze dat het tempo te hoog was, dat het te moeilijk was. Een zuster waarschuwde me die avond: “Met die beweging kan iemand zich makkelijk verwonden. Ik vind dat we hem niet moeten oefenen.” Ik vreesde dat ze hem zouden vervangen door een andere beweging. Hoe zou ik dan afsteken tegen zuster Ye als het zover was? Ik spoorde iedereen aan om het nog een paar keer te oefenen, en gaf het pas op toen meerdere zusters waren gevallen en zich hadden bezeerd. Ik was van streek en schaamde me, dus ik bood het team mijn excuses aan en paste de beweging aan, maar ik dacht in het licht daarvan nog niet na over mezelf. Binnen de kortste keren zouden de opnamen beginnen. Zuster Ye en ik deden allebei mee aan de voorstelling. Tijdens het filmen vond ik dat ik niet goed had gedanst terwijl ik in beeld was, en ik vroeg de regisseur om het meerdere keren over te doen. Later zag ik dat bijna alle opnamen van zuster Ye en face waren, maar mijn enige close-up was van opzij. Ik was teleurgesteld. Bij de volgende opnamen kon ik geen glimlach opbrengen en ik danste lusteloos. Het was een obsessie om beter te dansen dan zuster Ye. Ik had de moed niet om de dansscènes te bekijken die ik moest controleren, en het kon me niet schelen of de voorstelling getuigenis gaf voor God of niet. Toen de video uitkwam, zei iedereen dat het dansen te stijf en te geremd was, en niet alleen niet goed genoeg was om te getuigen van God, maar beschamend was voor God. Later zei de leidster dat ik verstrikt was geweest in een gesteldheid van streven naar aanzien en gewin en niets had bereikt in mijn plicht. En dus onthief ze me van mijn verantwoordelijke positie. Ik was zo van streek. Eerst had ik alleen mijn plicht goed willen doen en God willen behagen, maar omdat ik werkte voor mijn eigen egoïstische doelen, konden mijn programma's niet getuigen voor God en waren ze zelfs beschamend voor Hem. Dat was een

overtreding. Ik had mijn kans verspeeld om door de danskunst mijn plicht te doen. Ik huilde heel lang.

Daarna dacht ik steeds weer: ik weet heel goed dat vechten om aanzien en gewin niet goed is, dus waarom kan ik me het niet laten om steeds weer die dingen na te jagen? Wat is de ware reden? Toen ik op een keer mijn godsdienstoefeningen deed, las ik deze woorden van God: **“Dus Satan gebruikt roem en winst om de gedachten van de mens te beheersen, totdat mensen alleen nog aan roem en winst kunnen denken. Ze vechten voor roem en winst, lijden ontberingen voor roem en winst, ondergaan vernedering voor roem en winst, offeren alles wat ze hebben op voor roem en winst, en ze zullen enig oordeel vellen of enige beslissing nemen omwille van roem en winst. Op deze manier ketent Satan de mensen met onzichtbare boeien, en mensen hebben de kracht noch de moed om ze af te werpen. Zonder het door te hebben, dragen ze deze ketenen en sjokken ze met grote moeite steeds verder. Omwille van deze roem en winst mijdt de mens God en verraaft hij Hem, en wordt de mens steeds slechter. Daardoor wordt de ene generatie na de andere op deze manier vernietigd te midden van de roem en winst van Satan. Als we nu kijken naar de daden van Satan, zijn zijn sinistere motieven niet totaal verfoeilijk? Misschien kunnen jullie vandaag nog steeds Satans sinistere motieven niet doorzien, omdat jullie denken dat men niet kan leven zonder roem en winst. Jullie denken dat wanneer mensen roem en winst achter zich laten, ze niet langer de weg vooruit kunnen zien, niet langer in staat zijn om hun doelen te zien, dat hun toekomst donker, grijs en somber zal worden. Maar langzamerhand zullen jullie op een dag allemaal merken dat roem en winst monsterlijke boeien zijn die Satan gebruikt om de mens te ketenen. Wanneer die dag komt, zul je grondig Satans beheersing over je weerstaan en je volledig verzetten tegen de boeien die Satan gebruikt om je te ketenen. Wanneer de tijd komt waarop je alle dingen die Satan je heeft ingeprent wenst af te werpen, dan zul je volledig met Satan breken en ook werkelijk walgen van alles wat Satan je heeft gebracht. Alleen dan zal de mensheid echte liefde voor en echt verlangen naar God hebben”** (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden openbaarden Satans tactiek en kwade bedoelingen met het verderven van de mensheid. Hij gebruikt roem en gewin om mensen te verderven en te beheersen zodat ze steeds meer ontaard en verdorven worden en zelfs slechte dingen doen en God weerstaan. Ik was sinds ik klein was opgevoed en beïnvloed door Satan. ‘Je moet je voorouders eer bewijzen’ en ‘Een man laat een nalatenschap achter zoals een gans de echo van zijn roep’. Deze satanische denkbeelden waren diep in me geworteld. In welke groep ik ook was, ik wilde uitzonderlijk zijn en worden bewonderd en geprezen. Als ik iemand zag die uitblonk, werd ik jaloers. Ik probeerde van alles te bedenken om beter te zijn, worstelde altijd om aanzien en gewin en voelde me ellendig door

Satans listen. Ook werd mijn gezindheid steeds arroganter en boosaardiger. Achteraf gezien wilde ik zuster Ye in de choreografie overtreffen met mijn technische kwaliteiten, maar het kon me niet schelen of de dansers het fysiek aankonden, zodat meerdere zusters zich verwondden tijdens de repetities. Toen we filmopnamen maakten, wilde ik mijn enige close-up gebruiken om te laten zien dat ik beter was dan zuster Ye, dus toen ik mijn dansbewegingen in de opname niet perfect genoeg vond, liet ik de regisseur het vaak overdoen, zodat ik het werk ophield. En toen ik ten slotte zag dat alleen de zijkant van mijn gezicht erop stond terwijl bijna alle opnamen van zuster Ye en face waren, was ik vervuld van wrok, leefde ik in een gesteldheid van negativiteit en verzet, en had ik niet de moed om goed te dansen om getuigenis te geven van God. Daardoor was mijn dansen beschamend voor God. Mijn choreografie was niet om getuigenis te geven van God, maar om indruk te maken. Mijn gevecht om aanzien en gewin had het werk van de kerk ernstig gehinderd en mijn broeders en zusters schade berokkend. Mijn gedrag was zo walgelijk, zo verachtelijk voor God. Toen dacht ik aan deze woorden van God: **“Dit ‘slechte pad’ verwijst niet naar een handvol slechte daden, maar naar de slechte bron achter het gedrag van mensen”** (‘God Zelf, de unieke II’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden beseftte ik dat ik niet ontheven was van mijn plicht omdat ik een paar slechte dingen had gedaan. Het was gebeurd omdat de oorsprong, het startpunt van mijn daden en de weg waarop ik was allemaal slecht waren. Sinds zuster Ye met me samenwerkte, was ik jaloers op haar geweest en had ik gevochten voor mijn belangen. Ik had mijn eigen zin gedaan. Ik had slechte dingen gedaan en me verzet tegen God. Ik raakte vervuld van angst. Ik zag in dat streven naar aanzien en status een weg van verzet tegen God was, en dat als ik geen berouw zou tonen ik ten slotte zou worden geëlimineerd en gestraft. Ik had zo vreselijk veel spijt. Ik huilde bittere tranen en bad tot God: “O, God. Ik ben ontheven van mijn plicht. Dit is uw rechtvaardige gezindheid die aan me wordt geopenbaard en het is uw bescherming voor mij. Dank u dat u deze situatie heeft geregeld om me tegen te houden op mijn slechte pad. Ik wil u berouw tonen.”

De dagen daarop preekte ik het evangelie in de kerk, terwijl ik me ook wijdde aan godsdienstoefeningen en zelfreflectie. Telkens als ik dacht aan de streken die ik in mijn plicht had uitgehaald voor aanzien en gewin, voelde ik alleen maar wroeging. Ik haatte mezelf dat ik de kans die God me in het dansteam had gegeven niet had gekoesterd. Als ik naar die muziekvideo's keek, wilde ik zo graag teruggaan en opnieuw beginnen, maar ik wist dat dat onmogelijk was. Ik kon alleen ijverig mijn evangelieplicht uitvoeren om mijn overtredingen goed te maken. Tot mijn verbazing liet de kerkleidster me al een maand later weer deelnemen aan het dansteam. Ik was zo geroerd door dit nieuws dat ik mijn tranen niet kon bedwingen, en ik besloot om deze kans echt te koesteren, niet meer naar aanzien en gewin te streven, goed samen te werken met broeders en zusters en mijn plicht goed te doen om Gods liefde te vergoeden.

Nadat ik weer bij ons team was gekomen, zei zuster Ye tijdens een repetitie dat een dansbeweging die ik broeders en zusters leerde niet standaard was. Ik schaamde me erg op dat moment en dacht: hoe kun je me zo bekritisieren waar de anderen bij zijn? Nu zullen ze zeker denken dat ik niet van jouw niveau ben. Ze mogen niet op me neerkijken. Ik ben ook een professional, weet je, en ik heb gezien dat jouw dansbewegingen ook niet perfect zijn. Ik wilde de bewegingen schrappen die ze had gechoreografeerd. Toen besepte ik dat ik weer aan mijn eigen aanzien en gewin dacht, dus ik bad tot God in mijn hart. Na mijn gebed dacht ik aan deze woorden van God: **“Hoe belangrijker een moment is, hoe beter mensen in staat zijn zich te onderwerpen en hun eigenbelang, hun ijdelheid en trots los te laten, en hun plichten naar behoren te vervullen, en alleen dan zal God Zich hen herinneren. Dat zijn allemaal goede daden! Wat is, los van wat mensen doen, belangrijker: hun ijdelheid en trots, of Gods glorie? (Gods glorie.) Wat is belangrijker: je verantwoordelijkheden of je eigenbelang? Het vervullen van je verantwoordelijkheden is het belangrijkste, daar ben je vanuit je plicht aan gebonden. [...] Je moet voorrang geven aan je eigen plicht, aan de wil van God, aan het getuigen voor Hem, en aan je eigen verantwoordelijkheden. Dit is een geweldige manier om te getuigen, en het maakt Satan te schande”** (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Er ging een lichtje bij me op. Stelde God me niet op de proef met deze situatie? Als er een conflict is tussen mijn persoonlijke belangen en die van Gods huis, moet ik me erop richten om aan Gods wil te voldoen en de waarheid te praktiseren om Satan te vernederen. Toen ik gekalmeerd was en erover nadacht, zag ik in dat ik hun de beweging niet goed had geleerd. Zuster Ye was een beetje direct geweest en dat was gênant voor me, maar ze had gelijk en ik wist dat ik haar suggestie moest accepteren. Nadat ik mezelf had weggecijferd en mijn motieven had gecorrigeerd, voltooiden zuster Yen en ik de choreografie heel snel. Ik kreeg een gevoel van gemoedsrust en kalmte door zo mijn plicht te doen.

Die ervaring liet me echt zien dat Gods oordeel en tuchtiging Zijn liefde en redding voor mij zijn. Gods oordeel en tuchtiging schudden me wakker en lieten me de essentie en gevaarlijke gevolgen zien van het streven naar aanzien en gewin. Zo werden mijn verkeerde gezichtspunten gecorrigeerd. Ik begon te streven naar de waarheid, met beide benen op de grond mijn plicht te doen en een menselijke gelijkenis na te leven.

33. De ketenen van roem en winst

Door Jieli, Spanje

Almachtige God zegt: **“Dus Satan gebruikt roem en winst om de gedachten van de mens te beheersen, totdat mensen alleen nog aan roem en winst kunnen denken. Ze vechten voor roem en winst, lijden ontberingen voor roem en winst, ondergaan vernedering voor roem en winst, offeren alles wat ze hebben op voor roem en winst, en ze zullen enig oordeel vellen of enige beslissing nemen omwille van roem en winst. Op deze manier ketent Satan de mensen met onzichtbare boeien, en mensen hebben de kracht noch de moed om ze af te werpen. Zonder het door te hebben, dragen ze deze ketenen en sjokken ze met grote moeite steeds verder. Omwille van deze roem en winst mijdt de mens God en verraadt hij Hem, en wordt de mens steeds slechter. Daardoor wordt de ene generatie na de andere op deze manier vernietigd te midden van de roem en winst van Satan. Als we nu kijken naar de daden van Satan, zijn zijn sinistere motieven niet totaal verfoeilijk? Misschien kunnen jullie vandaag nog steeds Satans sinistere motieven niet doorzien, omdat jullie denken dat men niet kan leven zonder roem en winst. Jullie denken dat wanneer mensen roem en winst achter zich laten, ze niet langer de weg vooruit kunnen zien, niet langer in staat zijn om hun doelen te zien, dat hun toekomst donker, grijs en somber zal worden. Maar langzamerhand zullen jullie op een dag allemaal merken dat roem en winst monsterlijke boeien zijn die Satan gebruikt om de mens te ketenen. Wanneer die dag komt, zul je grondig Satans beheersing over je weerstaan en je volledig verzetten tegen de boeien die Satan gebruikt om je te ketenen. Wanneer de tijd komt waarop je alle dingen die Satan je heeft ingeprent wenst af te werpen, dan zul je volledig met Satan breken en ook werkelijk walgen van alles wat Satan je heeft gebracht. Alleen dan zal de mensheid echte liefde voor en echt verlangen naar God hebben”** (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik wil graag mijn eigen ervaring en inzicht met betrekking tot Gods woorden delen.

In 2015 werd ik gekozen als kerkleider bij de jaarlijkse verkiezingen. Ik was heel blij en dacht dat mijn verkiezing als leider uit tientallen broeders en zusters vast betekende dat ik beter was dan de anderen. Vanaf dat moment in mijn plicht, vroegen broeders en zusters me om te communiceren als ze moeilijkheden hadden met het binnengaan in het leven, en teamleiders vroegen me om raad bij problemen die ze waren tegengekomen in het kerkelijke werk. Het gevolg was dat ik me superieur voelde. Ik liep arrogant rond, trots als een pauw, en barstte van vertrouwen als ik communiceerde tijdens bijeenkomsten. Na enige tijd, merkte ik dat zuster Liu, een collega, een goed kaliber had. Ze communiceerde heel duidelijk over de waarheid, en wist de oorzaak van de problemen van mensen te vinden om ze op te lossen. Ze wees hen ook op

beoefeningspaden en iedereen wilde haar communicatie horen. Ik bewonderde en benijdde haar. Maar ik wilde niet worden overtroffen, dus ik bereidde elke bijeenkomst zorgvuldig voor. Ik pijnigde mijn hersenen over hoe ik duidelijker en met meer licht kon communiceren zodat ik beter zou lijken dan zij. Als ik broeders en zusters instemmend zag knikken als ik klaar was met communiceren, was ik heel tevreden met mezelf en voelde ik een zekere voldoening. Later, ontdekte ik dat mijn collega broeder Zheng veel wist over films maken en goed overweg kon met computers. Broeders en zusters die filmplicht hadden, bespraken vaak kwesties met hem, en als kerkleider had ik gewoon niets toe te voegen. Ik voelde me als het vijfde wiel en dat stoorde me zeer. Omdat ze altijd broeder Zheng om raad vroegen als ze een probleem hadden dachten ze vast dat hij beter was dan ik. Het leek me geweldig als ik ook iets zou weten over films. Dan zouden de broeders en zusters hun problemen met mij bespreken. Ik stond vroeg op en ging laat naar bed om onderzoek te doen en te leren hoe films worden gemaakt zodat ik meer zou weten. Ik negeerde alle kwesties in de kerk en de gesteldheid van de broeders en zusters volledig. Na een tijdje waren er problemen met het werk van meerdere teams die ik niet kon oplossen, hoezeer ik ook communiceerde of bijeenkomsten hield. Omdat de gesteldheid van broeders en zusters niet was verbeterd, werd de vooruitgang van de filmproductie gehinderd en het ene na het andere probleem deed zich voor. Ik stond onder zo veel druk. Het was niet vol te houden. Ik voelde me gekweld. Ik was bang voor wat de anderen van me zouden denken. Zouden ze denken dat ik helemaal niet bekwaam was om leider te zijn en niet geschikt was om die plicht te doen? Het leek erop dat ik mijn positie als leider niet zou kunnen handhaven. Hoe meer ik erover nadacht, hoe negatiever ik werd. Ik voelde me net een leeggelopen ballon en had steeds minder energie. Door in negativiteit te leven en mijn plicht niet te doen, verloor ik uiteindelijk het werk van de Heilige Geest. Omdat ik in mijn plicht niets bereikte, werd ik vervangen. Op dat moment voelde ik me compleet vernederd en wilde ik dat de aarde me zou opslokken. Ik vroeg me ook af, of de broeders en zusters zouden zeggen dat ik een valse leider was die geen praktisch werk deed? Hoe meer ik erover piekerde, hoe slechter ik me voelde.

Ik lag 's nachts te woelen in bed en kon niet slapen. Ik bad steeds opnieuw tot God, en vroeg Hem om me te helpen om mijn eigen gesteldheid te kennen. Toen las ik deze woorden van God: **“Onder het zoeken hebben jullie te veel individuele noties, hoop en toekomsten. Het huidige werk is bedoeld om jullie verlangen naar status en jullie buitensporige verlangens aan te pakken. Hoop, status en noties zijn allemaal klassieke weergaven van een satanische gezindheid. De enige reden waarom deze dingen bestaan in de harten van de mensen is dat het gif van Satan altijd hun gedachten aantast, en dat mensen er nooit in slagen deze verzoeken van Satan van zich af te schudden. Ze leven te midden van de zonde, en toch geloven ze niet dat het zonde is en blijven ze denken: wij geloven in God, dus Hij moet ons**

zegenen en alles voor ons regelen zoals het hoort. Wij geloven in God, dus moeten we wel superieur zijn aan anderen, en we moeten wel meer status en meer toekomst hebben dan wie dan ook. Omdat we in God geloven, moet Hij ons grenzeloze zegeningen brengen. Anders zou het niet geloven in God heten. [...] Hoe meer je op deze manier zoekt, des te minder je zult oogsten. Hoe groter iemands verlangen naar status, hoe strenger hij behandeld zal moeten worden en hoe meer hij grote loutering zal moeten ondergaan. Zulke mensen zijn waardeloos! Ze moeten in afdoende mate behandeld en geoordeeld worden, zodat ze deze dingen helemaal loslaten. Als jullie op deze manier streven tot het einde, zullen jullie niets oogsten. Wie het leven niet nastreeft, kan niet getransformeerd worden, en wie niet snakt naar de waarheid, kan de waarheid niet verwerven. Je richt je niet op het nastreven van persoonlijke transformatie en intreden, maar op extravagante wensen en dingen die je liefde voor God beperken en verhinderen dat je dichtbij Hem komt. Kunnen die dingen je transformeren? Kunnen ze je het koninkrijk binnenbrengen?” (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Nadat ik dat had gelezen, dacht ik na over mijn eigen gesteldheid. Sinds ik de plicht van leider had aangenomen had ik niets anders gedaan dan roem en status nastreven en boven anderen willen staan. Toen ik zag dat de communicatie van zuster Liu over de waarheid beter was dan die van mij, was ik bang dat ze me zou overtreffen. Ik wilde beter kunnen communiceren dan zij, zodat de anderen me zouden bewonderen en prijzen. Toen ik zag dat broeder Zheng professionele vaardigheden had en veel broeders en zusters naar hem toe kwamen als ze problemen hadden in hun plicht, werd ik jaloers en wees ik hem af. Ik werkte hard om kennis te vergaren om hem te overtreffen, en negeerde zelfs problemen binnen teams. Als ik de problemen van broeders en zusters niet kon oplossen, vertrouwde ik niet op God en zocht ik de waarheid niet met broeders en zusters om oplossingen te vinden door communicatie. Ik was geobsedeerd door winnen en status verliezen. Ik was bang dat ik mijn positie als leider niet zou kunnen handhaven als ik mijn plicht niet goed deed. Toen besepte ik eindelijk dat ik mijn plicht niet deed omwille van Gods wil, maar om mijn wilde ambitie te bevredigen om beter te zijn dan anderen, om anderen te beheersen. Broeders en zusters hadden me hun vertrouwen gegeven en me gekozen als kerkleider, maar ik hield helemaal geen rekening met het kerkelijke werk of hun binnengaan in het leven. Ik had mijn plicht en mijn verantwoordelijkheid niet op me genomen en daarmee het kerkelijke werk benadeeld. Ik was heel egoïstisch en verachtelijk. In plaats van mijn plicht te doen, deed ik kwaad en verzette ik me tegen God. Ik had er spijt van dat ik niet het juiste pad bewandelde in mijn geloof, maar altijd streed voor roem en winst, en God deed walgen. Toen ik van mijn plicht werd ontheven, was dat Gods rechtvaardige oordeel en tuchtiging. Hij elimineerde me niet, maar hij liet me vervangen, zodat ik zou nadenken over mijn gedrag. Dat was God die me beschermde en redde. Beetje bij beetje verbeterde mijn gesteldheid zich gedurende een periode van

godsdiens oefeningen en reflectie, dus de kerkleider regelde dat ik routineplichten kon doen. Ik was God heel dankbaar voor die kans en besloot al snel dat ik die plicht op waarde zou schatten, en me niet zou verzetten tegen God door roem en status na te streven.

Na die ervaring dacht ik dat ik mijn verlangen naar roem en status een beetje kon loslaten, maar ik was te zeer verdorven door Satan. De verdorven gezindheid kan niet worden opgelost met een beetje inzicht en reflectie, dus God plaatste me weer in een situatie om me te ontmaskeren en te redden.

Enkele maanden later, vroeg de kerkleider ons om een teamleider te kiezen. Zodra ik dat hoorde, begon ik in te schatten: of ik kans maakte om als teamleider te worden gekozen. Ik was een redelijk bekwame werker, maar ik had geen professionele vaardigheden, dus mijn kansen waren vast niet zo groot. Toen dacht ik na over enkele andere broeders en zusters in het team. Broeder Zhang blonk uit met professionele vaardigheden en zijn communicatie over de waarheid was praktisch. Bovendien had hij gevoel voor rechtvaardigheid en deed hij het kerkelijke werk goed. Het leek dan ook waarschijnlijker dat hij zou worden gekozen. Ik dacht na over hoe ik als kerkleider taken had gedelegeerd aan broeder Zhang, maar als hij werd gekozen als teamleider, zou hij mij zeggen wat ik moest doen. Zou het dan niet lijken alsof ik minder was dan hij? Die gedachte gaf me een heel ongemakkelijk gevoel. Op de dag van de verkiezing was ik heel nerveus en er speelde zich een innerlijke strijd in me af: op wie moet ik stemmen? Moet ik op broeder Zhang stemmen? De meeste broeders en zusters bespraken eventuele moeilijkheden in hun plicht met hem. Mensen in andere teams bespraken hun werk ook altijd met hem, dus hij stond in een goed daglicht. Als hij teamleider werd, zou hij dan niet boven mij komen te staan? Toen ik dat dacht, wilde ik niet meer op hem stemmen, maar ik had geen professionele kennis en was niet geschikt om de leider van dat team te zijn. Ik voelde me terneergeslagen en gekrenkt, en haatte het dat ik niet meer over het werk wist. Op dat moment kwam een vreselijke gedachte in me op: als ik geen teamleider kan zijn, zorg ik dat jij het ook niet wordt. En dus stemde ik op broeder Wu, die minder professionele kennis had. Tot mijn verbazing werd broeder Zhang nog steeds gekozen. Ik was niet blij met die uitkomst, maar ik had onmiddellijk een ongemakkelijk gevoel, alsof ik iets beschamends had gedaan. Later las ik deze woorden van God: **“Als ze iemand zien die beter is dan zij, dan onderdrukken ze die persoon, brengen ze een gerucht in omloop of wenden ze een of andere gewetenloze manier aan waardoor anderen niet met respect naar hem kijken en zeggen dat niemand beter is dan een ander. Dit is nu de verdorven gezindheid van arrogantie en zelfingenomenheid alsook valsheid, bedrieglijkheid en sluwheid, en deze mensen deinzen nergens voor terug om hun doel te bereiken. Ze leven zo en toch denken ze nog steeds dat ze geweldig zijn en dat ze goede mensen zijn. Maar hebben ze een godvrezend hart? Ten eerste, als je vanuit het perspectief**

van de aard van deze dingen spreekt, doen mensen die zo handelen dan niet gewoon waar ze zin in hebben? Houden ze rekening met de belangen van Gods familie? Ze denken alleen aan hun eigen gevoelens en ze willen alleen hun eigen doelen bereiken, ongeacht de schade die dat toebrengt aan het werk van Gods familie. Zulke mensen zijn niet alleen arrogant en zelfingenomen, maar ze zijn ook zelfzuchtig en verachtelijk. Ze houden totaal geen rekening met Gods bedoeling en zulke mensen hebben zonder enige twijfel geen godvrezend hart. Daarom doen ze wat ze willen en gedragen ze zich lichtzinnig, zonder schuldgevoel, zonder angst, zonder vrees of zorg, en zonder over de consequenties na te denken. Dit is iets dat ze vaak doen en dit is hoe ze zich altijd hebben gedragen. Welke gevolgen staan zulke mensen te wachten? Ze zullen in de problemen komen, nietwaar? Om het voorzichtig uit te drukken: zulke mensen zijn veel te jaloers en hebben een te sterk verlangen naar persoonlijke roem en status. Ze zijn te leugenachtig en bedrieglijk. Om het sterker uit te drukken: het essentiële probleem is dat de harten van zulke mensen niet ook maar het kleinste beetje godvrezend zijn. Ze vrezen God niet, ze denken dat ze zelf het allerbelangrijkst zijn, en ze beschouwen ieder aspect van zichzelf als hoger dan God en hoger dan de waarheid. In hun hart is God het minst noemenswaardig en het onbelangrijkst en God heeft helemaal geen status in hun hart. Hebben zij die in hun hart geen plaats hebben voor God en die God niet vereren, intrede gekregen tot de waarheid? (Nee.) Ze zijn gewoonlijk druk met van alles en nog wat en steken daar enorm veel energie in, maar wat zijn ze eigenlijk aan het doen? Deze mensen beweren zelfs dat zij alles achter zich hebben gelaten om zich volledig in te zetten voor God en dat zij veel geleden hebben. Maar de werkelijke beweegredenen, het uitgangspunt en het doel van al hun acties is om er zelf beter van te worden; zij proberen alleen maar al hun eigen belangen te beschermen. Zouden jullie ook niet zeggen dat dit verschrikkelijke mensen zijn? Wat voor persoon is iemand die God niet vereert? Is zo iemand niet arrogant? Is zo iemand niet Satan? Wat voor dingen vereren God niet? De dieren niet meegerekend, zijn allen die God niet vereren onder andere demonen, Satan, de aartsengel en zij die wedijveren met God” (‘De vijf toestanden die mensen doormaken voor ze op het juiste spoor van geloof in God komen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Ik voelde me vreselijk toen ik dat had gelezen. Toen ik nadacht over mijn gedachten en handelingen tijdens het selectieproces, durfde ik mijn gezicht niet meer te laten zien. Ik had gestemd volgens mijn persoonlijke motieven, om mijn positie en prestige te beschermen, zonder Gods kritische blik te aanvaarden en zonder enige eerbied voor God. Ik wist dat broeder Zhang bekwaam was. Zijn communicatie over de waarheid was heel praktisch. Dat hij teamleider was geworden, was heel goed voor het kerkelijke werk en voor iedereen om het leven binnen te gaan. Maar ik was jaloers, bang dat hij boven me zou staan als teamleider, dus ik had opzettelijk niet op hem gestemd. Ik had het principe van de grote rode

draak gevolgd: ‘Als autocratie faalt, zorg er dan voor dat democratie niet kan slagen’. Als de grote rode draak de macht niet kan hebben, zorgt hij dat anderen de macht ook niet krijgen. Indien nodig gaat hij een bittere strijd aan om beide kanten te verwoesten. Was ik niet hetzelfde? Als ik de positie niet kon krijgen, mocht broeder Zhang hem ook niet hebben. Ik had liever dat de verkeerde persoon de rol zou vervullen en het kerkelijke werk zou worden benadeeld om mijn eigen prestige en status te beschermen. Ik was heel egoïstisch, verachtelijk, sluw en gemeen, zonder ook maar enige eerbied voor God. Ik had van veel waarheden genoten die door God waren uitgedrukt. De kans om mijn plicht te doen, was God die me Zijn goedheid liet zien. Maar in plaats van te denken aan hoe ik Gods liefde kon terugbetalen, was ik jaloers en streefde ik naar roem en winst. Ik diende als Satans hielenlikker en verstoorde het werk van Gods huis. Was ik niet verraderlijk en ontaard? Ik dacht aan hoe ik een jaar eerder uit mijn plicht was ontslagen omdat ik vocht voor roem en winst, mijn plicht niet goed deed en geen praktisch werk kon doen. Nu bevond ik me in een soortgelijke situatie maar ik streefde nog steeds naar roem en status in plaats van naar de waarheid. Als ik zo doorging, zou ik worden versmaad en geëlimineerd door God.

Later las ik deze woorden van God: **“Jullie kennen je plaats niet en toch blijven jullie elkaar bestrijden in de mest. Wat valt er voor jullie te winnen met zo’n strijd? Hoe zouden jullie elkaar achter mijn rug om kunnen bevechten als jullie werkelijk eerbied voor mij in jullie hart hadden? Hoe hoog je status ook is, ben je niet nog altijd een stinkende kleine worm in de mest? Zul je vleugels kunnen ontwikkelen en een duif in de lucht kunnen worden?”** (‘Wanneer vallende bladeren terugkeren naar hun wortels, zul je spijt krijgen van al het kwaad dat je hebt gedaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Waarom zegt God dat mensen ‘maden’ zijn? In Zijn ogen zijn deze verdorven mensen duidelijk schepselen, maar vervullen zij de verantwoordelijkheden en plichten die schepselen zouden moeten vervullen? Veel mensen vervullen weliswaar hun plichten, maar hoe goed komt die vervulling van hen tot uitdrukking? [...] Niets van de dingen waar ze de hele dag aan denken heeft iets te maken met de waarheid of met het volgen van de weg van God. Ze proppen zich de hele dag door vol zonder zich ergens over te bekommeren. Hoewel het in ze op kan komen om iets te doen, zijn hun handelingen toch de oorzaak van belemmeringen en verstoringen. Ze verheerlijken zichzelf, maar doen nooit iets wat ten goede komt aan anderen of aan Gods huis. Hun geest is vervuld met vragen hoe ze datgene kunnen nastreven wat goed is voor het vlees, hoe ze kunnen vechten voor status en roem, hoe ze bij bepaalde groepen mensen kunnen passen, en hoe ze een positie en een goede reputatie kunnen verwerven. Ze eten het voedsel dat God hun schenkt, genieten van alles wat Hij geeft, maar ze doen niet wat mensen zouden moeten doen. Zou God zulke mensen mogen? [...] Bovenal zijn degenen die**

maden zijn waardeloos, schaamteloos en hebben ze in Gods ogen geen waarde! Waarom zeg ik dat dergelijke mensen geen waarde hebben? God heeft jou gemaakt en jou leven gegeven, maar toch kun jij je plicht niet vervullen, wat wel het allerminste is wat je zou moeten doen. Je bent gewoon een klaploper. In Zijn ogen deug je nergens voor en het feit dat je leeft, heeft geen enkele zin. Zijn dergelijke mensen geen maden? Wat zouden mensen dus moeten doen als ze geen maden willen zijn? Ten eerste moet je je eigen plek vinden en op alle mogelijke manieren je plicht vervullen. Dan zul je verbinding met de Schepper krijgen en kun je je voor Hem verantwoorden. Daarna moet je erover nadenken hoe je trouw bereikt in het vervullen van je plicht. Je zou niet alleen plichtmatig te werk moeten gaan, of moeten doormodderen. Integendeel, je zou er je hele hart in moeten leggen. Je moet niet proberen de Schepper voor de gek te houden. Je moet alles doen wat God je maar vraagt te doen, en je moet opletten en je onderwerpen” (‘Zes indicatoren van vooruitgang in het leven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

Terwijl ik nadacht over Gods woorden, voelde ik me vreselijk overstuur. Ik besepte dat God mijn strijd voor roem en winst als laag en verachtelijk beschouwde. Dat ik het geluk had gehad om mijn plicht in Gods huis te doen, was Gods buitengewone verheffing, maar ik vervulde mijn verplichtingen niet. In plaats daarvan dacht ik alleen maar aan mijn eigen roem en status. Ik verstoorde voor die dingen zelfs het werk van Gods huis. Ik speelde de rol van Satan. Dat was heel walgelijk en hatelijk tegenover God. God zegt: **“Hoe hoog je status ook is, ben je niet nog altijd een stinkende kleine worm in de mest?”** Dat is het hem net. Ik ben een geschapen wezen, een lage, verdorven persoon zonder enige waardigheid, dus zelfs als ik een positie kreeg, veranderde dat niet wat ik was. Ik kon mijn plicht niet eens goed doen, maar wedijverde continu om roem en winst. Ik wilde dat anderen naar me opkeken. Waar waren mijn geweten en verstand? Welke waarde had mijn leven? Was ik geen volkomen waardeloze worm? Nadat ik enig inzicht had verworven in mijn natuur en essentie door de openbaring van Gods woorden, haatte ik mezelf en werd ik bereid om het vlees te verzaken en de waarheid te praktiseren.

Later zocht ik broeder Zhang op en vertelde ik hem alles over mijn verdorvenheid. Ik openbaarde mijn verachtelijke motieven en daden tijdens de verkiezing. Niet alleen keek hij niet op me neer, maar hij communiceerde met me over zijn eigen ervaring om me te helpen. Na die communicatie verdween de muur tussen ons. Ik voelde me heel vrij en op mijn gemak. Als ik vanaf dat moment in mijn plicht, moeilijkheden ondervond of iets niet begreep, zocht ik broeder Zhang op. In zijn communicatie gaf hij altijd geduldig antwoord op mijn vragen. Na enige tijd verbeterden mijn eigen professionele vaardigheden. Toen ik naam en status losliet en de waarheid praktiseerde, ervaarde ik rust en vrede door mijn plicht zo te doen, en kwam ik nader

tot God. Door die situatie ontsnapte ik nogmaals aan de ketenen van roem en status en kon ik proeven van Gods praktische redding voor mij.

De jaarlijkse verkiezingen van de kerk begonnen in oktober 2017. Ik werd voorgesteld als kandidaat door de broeders en zusters. Ik voelde me een beetje emotioneel en onvast en dacht: twee jaar geleden werd ik ontslagen als leider. Ik heb gehoord dat sommige broeders en zusters een hoge dunk van me hebben. Ze zeggen dat mijn communicatie praktischer is geworden en dat ik ben veranderd. Ik vraag me af of ik deze keer leider kan worden. Ik besepte dat ik weer reputatie en status nastreefde en dacht aan hoe pijnlijk het was geweest toen ik door die dingen werd geketend en beperkt. Ik wist dat ik daar niet mee door moest gaan, dat ik het vlees moest verzaken en de waarheid moest praktiseren. Toen dacht ik aan deze passage uit Gods woorden: **“Als je eenmaal de prestige en status die van Satan zijn hebt opgegeven, zul je niet meer beperkt en om de tuin geleid worden door satanische ideeën en gezichtspunten. Je zult bevrijding ervaren en je steeds rustiger voelen, je zult vrij en bevrijd worden. Als de dag aanbreekt waarop jij vrij en bevrijd bent, zul je voelen dat je slechts verstrikt zat in de dingen die je hebt verzaakt en dat de dingen die je echt gewonnen hebt voor jou het meest dierbaar zijn. Je zult voelen dat dat de meeste waardevolle dingen zijn en dat het de dingen zijn die het meest waard zijn om te worden gekoesterd. De dingen waar je van hield – materiële pleziertjes, roem en rijkdom, status, geld, reputatie en de achting van anderen – zullen je nu als waardeloos voorkomen. Die dingen zijn de oorzaak geweest van groot lijden voor jou en je wil ze niet meer. Je zou ze niet meer willen, al kreeg je nog meer prestige en status. Nee, je zult ze verachten en verwerpen vanuit het diepst van je hart!”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Mijn hart klaarde op. Ik wist dat roem en status nastreven geen waarde had, en dat de waarheid begrijpen en praktiseren en de plicht van een geschapen wezen doen de waardevolste dingen zijn. Door aan de verkiezing deel te nemen, vocht ik niet voor een positie als leider. Door mee te doen aan het proces, vervulde ik juist mijn verantwoordelijkheden. Ik moest mijn wilde verlangen naar roem en status loslaten en stemmen op een geschikte leider volgens de principes van de waarheid. Dat zou goed zijn voor het werk van Gods huis. Als ik werd gekozen als leider, moest ik mijn plicht goed doen. Als ik niet werd gekozen, zou ik God niet de schuld geven, maar mijn plicht zo goed mogelijk doen. Toen ik mijn motieven met betrekking tot de verkiezing eenmaal op een rijtje had, werd ik tot mijn verbazing gekozen om als leider te dienen. Ik zwolg niet, in dat resultaat zoals ik eerder had gedaan, door te denken dat ik beter was dan de anderen, maar ik voelde dat het mijn taak en verantwoordelijkheid was, en dat ik de waarheid moest nastreven en mijn plicht goed moest doen zodat ik Gods liefde en redding waard zou zijn.

Gedurende die tijd, bijna drie jaar, hebben Gods oordeel en tuchting me duidelijk laten zien hoeveel kwaad roem en status me kunnen doen. Ik ben nu vastbesloten om de waarheid na te streven. Hoewel ik af en toe nog steeds diezelfde gedachte aan de dag leg, kan ik bewust bidden tot God, de waarheid praktiseren en mijn plicht goed doen. Ik word niet langer beperkt door mijn satanische, verdorven gezindheid. Toen ik naam en status losliet, voelde ik dat dat niet alles was wat ik had losgelaten. Ik had ook de zware ketenen afgedaan waarmee Satan me had geboeid. Ik voel me heel ontspannen en vrij.

34. Het voelt goed om mijn vermomming af te doen

Door Chenyuan, China

In september 2018 werd ik gekozen als kerkleider. Ik was toen heel gelukkig. Ik dacht dat het kwam omdat ik beter was dan de meeste broeders en zusters. Ik wilde waarheid nastreven en mijn plichten doen. Ik wilde niet dat mensen zouden denken dat mijn leiderschap puur symbolisch was. Op een dag ging ik naar een bijeenkomst. Toen we het werk bespraken, hadden enkele broeders en zusters het over speciale vaardigheden. Ik was even van de wijs. Ik wist er bijna niets van. Wat als ze me vragen stelden en ik niet kon antwoorden? Zouden ze op me neerkijken en zich afvragen hoe ik kon leiden als ik het niet begreep? Ik kon mijn mond houden, maar zou ik dan geen waardeloze leider zijn? Wat kon ik doen? Ik werd nerveus en bang. Ik snapte niet waar iedereen het over had. Toen ze bijna klaar waren, zei ik snel: “Als er geen andere vragen zijn, kunnen we nu stoppen.” Ik kon pas ontspannen toen ik de bijeenkomst had verlaten. Ik dacht: deze groep vereist veel professionele kennis. Ik weet er niets van af, dus ik kan beter niet te vaak naar bijeenkomsten gaan. Als ze ontdekken dat ik niet veel weet over de professionele dingen, zullen ze vast op me neerkijken. Wie zou me daarna serieus nemen?

In de weken daarna kwam ik elke dag samen met andere groepen. Ik hielp om hun problemen en moeilijkheden op te lossen. Ons kerkelijke leven werd beter. Iedereen steunde me en ik kwam graag bijeen met die groepen. Maar ik was bezorgd als ik dacht aan de groep die gespecialiseerde kennis nodig had. Ik was bang dat ik niet zou weten waar het over ging, dus ik verzon smoesjes en ging er zelden heen. Op een avond, zei de zuster met wie ik werkte dat de groep problemen had, dus ze vroeg me om naar een bijeenkomst te gaan. Met tegenzin stemde ik toe, maar ik was ongerust. Ik dacht: als ik het probleem niet kan oplossen, zullen de anderen dan zeggen dat ik een onbekwame leider ben? Ik was bezorgd. De volgende dag, nadat we hadden gecommuniceerd over Gods woord, was ik bang dat de anderen vragen zouden stellen over professionele kennis. Ik zou stom lijken als ik niet kon antwoorden. Dus ik zette mezelf schrap en bleef praten om tijd te rekken maar ik voelde me ongemakkelijk. Ik vroeg: “Welke andere problemen moeten worden opgelost?” De groepsleider sprak over hun problemen en oplossingen. Ik raakte in de war toen hij jargon begon te gebruiken. Ik twijfelde of de problemen volledig waren opgelost. Als ze geen oplossing vonden, zou dat hun vooruitgang beïnvloeden. Maar als ik gedetailleerde vragen stelde, zouden ze zeker mijn mening willen horen. Maar ik begreep er niets van en het zou gênant zijn. Na veel wikken en wegen zei ik niets. Toen sprak een zuster over enkele moeilijkheden die ze ervoer met betrekking tot professionele kwesties. Ik raakte nog meer in de war. Ik durfde niet te vragen wat ze bedoelde. Ik was bang dat als ik haar probleem niet kon oplossen, ze zou denken dat ik geen goede leider was. Ik praatte wat en vermeed het onderwerp

door te zeggen: “Ik kijk er later wel naar.” Na de bijeenkomst was ik compleet uitgeput. Ik voelde me leeg. Niets was opgelost tijdens deze bijeenkomst. Modderde ik niet maar wat voort in mijn plicht? Ik wist ook dat de broeders en zusters in deze groep niet veel hadden bereikt. Hun werk ging nauwelijks vooruit en ik voelde me rot. Ik was bang dat ze zouden zeggen dat ik dit werk niet begreep en op me zouden neerkijken. Zo sukkelde ik door alle bijeenkomsten heen. Ik had nooit echt inzicht in de werksituatie en loste geen problemen op. Ik deed geen echt werk. Bedroog ik God en mijn broeders en zusters zo niet? Ik voelde me ongemakkelijk en gaf mezelf de schuld. Ik bad tot God om me te helpen om over mezelf na te denken en mezelf te leren kennen.

Op een dag tijdens de godsdienstoefeningen las ik een passage uit Gods woorden: “**Alle verdorven mensen vertonen dit probleem: als ze gewone broeders en zusters zonder status zijn, doen ze niet uit de hoogte als ze met iemand omgaan of spreken, en spreken ze niet in een bepaalde stijl of toon; ze zijn gewoon en normaal, en hoeven zich niet mooier voor te doen. Ze voelen geen psychologische druk, en kunnen openlijk en vanuit het hart communiceren. Ze zijn benaderbaar en makkelijk in de omgang; anderen voelen dat ze zeer goede mensen zijn. Maar zodra ze status bereiken, worden ze hooghartig en is niemand goed genoeg voor hen; ze hebben het gevoel dat ze respect verdienen, dat zij niet uit hetzelfde hout zijn gesneden als gewone mensen – en ze communiceren niet langer openlijk met anderen. Waarom communiceren ze niet langer openlijk? Ze hebben het gevoel dat ze nu status hebben en leiders zijn. Ze menen dat leiders een bepaald imago moeten hebben, een beetje boven gewone mensen verheven zijn, meer aanzien hebben en meer verantwoordelijkheid op zich moeten kunnen nemen. Ze geloven dat leiders in vergelijking met gewone mensen meer geduld moeten hebben, meer moeten kunnen lijden en zich uitputten, en in staat moeten zijn om elke verleiding te weerstaan. Ze vinden zelfs dat leiders niet mogen huilen, hoeveel van hun familieleden er ook sterven, en dat ze, als ze toch moeten huilen, heimelijk in bed moeten huilen, zodat niemand enige tekortkomingen, gebreken of zwakheden in ze kan zien. Ze hebben zelfs het gevoel dat leiders het niemand kunnen laten weten als ze negatief zijn geworden; in plaats daarvan moeten ze al die dingen verbergen. Ze geloven dat dit de manier is waarop iemand met status moet handelen**” (‘Om je verdorven gezindheid op te lossen, moet je een specifiek pad hebben om te praktiseren’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden openbaarden mijn ware gesteldheid. Toen ik nog geen leider was, vroeg ik het aan iemand als ik iets niet begreep. Ik communiceerde open met anderen als ik problemen of moeilijkheden had. Als leider vond ik dat ik beter moest zijn dan anderen. Omdat ik was gekozen door mijn broeders en zusters, vond ik dat ik me als leider moest gedragen. Ik moest beter zijn dan zij. Ik moest alles kunnen

begrijpen en oplossen. Dus tijdens bijeenkomsten gedroeg ik me anders. Maar omdat er dingen waren die ik niet begreep, was ik bang dat de anderen op me zouden neerkijken. Ik begon te doen alsof en ik onttrok me aan mijn plicht. Ik ging naar de groepen met de makkelijkste taken waar ik mijn talent kon laten zien, en ik vermeed groepen met moeilijke taken of onderwerpen die ik niet begreep zodat ik niet zou afgaan als ik het slecht zou doen. Zelfs als ik was gegaan, had ik slechts enkele nietszeggende dingen gezegd en me erdoorheen geworsteld. Ik kon de problemen in die groepen niet onder ogen zien. Ik was te zeer bezig met mijn ijdelheid en leiderschap. Gods huis vereist dat leiders zich in elke taak verdiepen, waarheid communiceren en de problemen van onze broeders en zusters oplossen, zodat ze hun plichten kunnen doen volgens de principes van waarheid. Dat betekent echt werk doen, in overeenstemming met Gods wil. Ik wist dat de broeders en zusters in die groep moeilijkheden hadden, maar ik was niet bereid om hun problemen onder ogen te zien en de waarheid te zoeken om ze op te lossen. Ik was geobsedeerd door mijn eigen ijdelheid, verwaarloosde mijn plicht en leefde enkel voor prestige. Ik vergat het werk van Gods huis. Bijgevolg werden de problemen in die groep niet opgelost en was er geen vooruitgang. Was ik geen valse leider die genoot van de status als leider zonder het werk te doen? Status nastreven is vermoeiend en geeft me een ongemakkelijk gevoel in mijn hart. Het verstoort ook het werk van Gods huis, dus er zijn geen winnaars. Als ik geen berouw toonde, zou ik kwaad berokkenen en God weerstaan. Dan zou God me verlaten. Ik bad snel tot God en zocht het beoefeningspad.

Toen las ik een andere passage uit Gods woorden. **“Wanneer je geen status hebt, kun je jezelf vaak onder de loep nemen en jezelf leren kennen. Dit kan anderen ten goede komen. Wanneer je status hebt, kun je jezelf nog steeds vaak onder de loep nemen en jezelf leren kennen, zodat anderen de realiteit van de waarheid kunnen begrijpen en Gods wil begrijpen door jouw ervaringen. Dit kan mensen ook ten goede komen, toch? Als je zo praktiseert, zullen anderen er sowieso baat bij hebben, of je nu status hebt of niet. Dus, wat betekent status voor jou? Status is in feite een extra, bijkomend iets, zoals een kledingstuk of een hoed; zolang je er niet te veel waarde aan hecht, kun je er niet door belemmerd worden. Als je van status houdt, er speciale nadruk op legt en er altijd veel belang aan hecht, dan zul je erdoor beheerst worden. Daarna zul je jezelf niet langer willen kennen, evenmin zul je bereid zijn om jezelf open te stellen en bloot te geven, of je leiderschapsrol opzij willen zetten om met anderen te spreken en om te gaan en je plicht te vervullen. Wat voor probleem is dit? Heb je deze status niet voor jezelf aangenomen? En ben je dan niet gewoon die positie blijven innemen en ben je nu niet bereid om deze op te geven en wedijver je zelfs met anderen om je status te beschermen? Kwel je jezelf niet gewoon? Als je jezelf uiteindelijk tot de dood toe kwelt, wie kun je dan nog de schuld geven? Als je,**

wanneer je status hebt, kunt nalatende baas te spelen over anderen, je in plaats daarvan concentreert op hoe je je plichten goed kunt vervullen, alles doet wat je behoort te doen en alle plichten vervult die je behoort te vervullen, en als je jezelf ziet als een gewone broeder of zuster, heb je dan niet het juk van status afgeschud?” (‘Om je verdorven gezindheid op te lossen, moet je een specifiek pad hebben om te praktiseren’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Na het lezen van Gods woorden begreep ik dat toen God me verhief om mijn plicht als leider te doen, Hij me geen status gaf, maar een opdracht, een verantwoordelijkheid. Hoe moeilijk de problemen ook waren, ik moest ervoor zorgen dat ze werden opgelost. In mijn contact met broeders en zusters mag ik niet vertrouwen op mijn status als leider. Wanneer ik mijn verdorven gezindheid openbaar of last van problemen of onvolkomenheden heb, moet ik openlijk en waarachtig communiceren anderen mijn verdorvenheid en gebreken laten zien en precies laten zien wie ik ben. Ik mag niet doen alsof. Ik moet mezelf zijn en alleen communiceren over wat ik begrijp. Als ik iets niet begrijp, moet ik de waarheid zoeken en met mijn broeders en zusters communiceren om het werk samen zo goed mogelijk te doen. Later ging ik naar bijeenkomsten van die groep. Als er problemen waren die ik niet snapte, liet ik bewust mijn ego los. Ik vroeg anderen actief om de dingen die ik niet begreep uit te leggen. Ze vonden me er niet minder om. Ze spraken ook over hun problemen en moeilijkheden in hun werk. Ik luisterde zorgvuldig naar hen en probeerde het te begrijpen. Zo verwierf ik inzicht in hun problemen. Ik communiceerde met hen door middel van de principes van de waarheid. Ik bestudeerde dit vakgebied ook in mijn eigen tijd. Bij moeilijkheden wendde ik me tot hen voor antwoorden. Door samen te werken, konden we elkaar aanvullen. We begonnen veel problemen in ons werk op te lossen en bereikten betere resultaten in onze plicht. Ik voelde me meer ontspannen en op mijn gemak.

Enkele maanden later, breidde de kerk mijn werk uit. Ik wist dat ik veel moest leren. Bij moeilijkheden bad ik vaak tot God. Ik bracht Gods woorden in praktijk en loste enkele praktische problemen op. Broeders en zusters waren tevreden met me en keken naar me op. Ik genoot van dat gevoel. Zonder het te beseffen, begon ik me weer te richten op status. Op een dag, tijdens een bijeenkomst van medewerkers, zei onze leider dat de bijeenkomsten van een bepaalde kerk niet effectief waren geweest. Mijn collega's wilden dat ik naar de kerk ging om het probleem op te lossen. Ik dacht bij mezelf: ik lijk enige werkelijkheid van de waarheid te bezitten en kan helpen om problemen op te lossen. Ik ben vast de beste van alle medewerkers. Ik moet hard werken en laten zien wat ik kan. Als reactie op mijn foute bedoelingen creëerde God een situatie om me te behandelen. Op een dag had zuster Li, een groepsleider, moeilijkheden. Ze voelde zich negatief. Ik vond snel twee passages uit Gods woorden en gebruikte mijn ervaring om met haar te communiceren. Dat duurde dertig minuten, maar het leek geen effect op haar te hebben. Ik vond

ook dat mijn communicatie saai was en niets oploste. Toen kwam zuster An met een passage uit Gods woorden. Zuster Li begon te knikken en te lachen. Ik schaamde me toen een beetje. De passage van zuster An was veel toepasselijker. Ik vroeg me af wat zuster Li van me zou denken. Zou ze zeggen dat ik een onbekwame leider was, dat ik geen geschikte passages uit Gods woorden kon citeren en niet zo goed als zuster An problemen kon oplossen? Ik voelde me gefrustreerd en wilde niet meer communiceren. Enkele dagen later had broeder Zhang een slechte gesteldheid. Ik zocht van tevoren enkele toepasselijke passages en dacht: deze communicatie moet goed gaan om voor zuster An mijn gezicht te redden. Hoe kan ik anders dit werk doen? Toen ik broeder Zhang zag, was ik heel dynamisch en proactief. Ik probeerde alles wat ik wist te communiceren. Maar toen zei broeder Zhang ongeduldig: “Zuster, ik snap wat je zegt, maar mijn gesteldheid wordt er niet beter op. Ik moet er meer over nadenken.” Zijn woorden schokten me. Ik was sprakeloos. Ik kon wel door de grond zakken. Ik was van slag en dacht: wat is er met me? Dit gebeurde eerst nooit als ik met andere broeders en zusters praatte. Waarom doe ik het steeds fout? Ze zullen op me neerkijken. Zullen ze zeggen dat ik alleen maar praat en geen echte problemen kan oplossen? Van de rest van de bijeenkomst herinner ik me niets meer.

Als ik daarna bij zuster An was, was ik heel zelfbewust. Soms kon ze me nors aankijken of toespreken. Ik dacht: heeft ze een probleem met mij? Is ze niet tevreden over me? Ik besloot om in de toekomst uit haar buurt te blijven, zodat ik niet nog meer tekortkomingen zou openbaren. In aanwezigheid van andere broeders en zusters, hield ik ook zorgvuldig de schijn op. Ik bleef met opzet uit de buurt, sprak ze nauwelijks en hielp niet met hun problemen. Ik vervulde mijn plichten niet meer. Beetje bij beetje kwam er een duisternis over mijn hart. Ik kon de problemen van anderen niet begrijpen of oplossen. Soms was ik bang om ze te ontmoeten. Zo modderde ik voort en het voelde alsof God me had verlaten. Toen bad ik eindelijk tot God: “God, ik werk alleen maar aan mijn reputatie en doe altijd alsof. Ik voel geen verantwoordelijkheid meer voor mijn plicht. U hebt uw aangezicht voor mij verborgen en dat is uw rechtvaardigheid, maar ik ben bereid om me tot u te keren en over mezelf na te denken.” Daarna las ik Gods woorden: **“Mensen zelf zijn voorwerpen van de schepping. Kunnen voorwerpen van de schepping almacht bereiken? Kunnen ze perfectie en onberispelijkheid bereiken? Kunnen ze op alle fronten bekwaamheid bereiken, alles leren begrijpen en alles voor elkaar krijgen? Dat kunnen ze toch niet? In de mensen zit echter een zwakheid. Zodra ze een vaardigheid of een beroep leren, hebben ze het gevoel dat ze bekwaam zijn, dat ze mensen met status en waarde zijn, dat ze een of andere professional zijn. Hoe bekwaam ze ook zijn, wanneer ze met een opmerkelijk talent opvallen, dan willen ze zichzelf verpakken, zichzelf vermommen als een belangrijk figuur, en perfect en onberispelijk lijken zonder een enkel**

gebrek; dan willen ze groots, machtig, volledig bekwaam, almachtig worden in de ogen van anderen. Ze hebben het gevoel dat ze met het inroepen van hulp van anderen in een kwestie onbekwaam, zwak en inferieur zouden lijken, en dat mensen op ze zouden neerkijken. Daarom willen ze altijd de schijn ophouden. [...] Wat voor gezindheid is dit? Zulke mensen zijn zo arrogant, ze hebben alle verstand verloren!” (‘De vijf toestanden die mensen doormaken voor ze op het juiste spoor van geloof in God komen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). “Voor sommige mensen is met name Paulus een idool. Ze treden graag naar buiten om speeches te houden en werk te doen. Ze vinden het fijn om vergaderingen bij te wonen en te preken en ze houden ervan als mensen naar hen luisteren, hen vereren en om hen heen draaien. Ze hebben graag status in de ogen van anderen en vinden het fijn als anderen het beeld waarderen dat zij presenteren. Laten we hun natuur analyseren aan de hand van deze gedragingen: wat is hun natuur? Als ze zich echt zo gedragen, dan is daarmee voldoende aangetoond dat ze arrogant en verwaand zijn. Ze vereren God helemaal niet; ze zoeken een hogere status en willen gezag hebben over anderen, bezit van hen nemen en status hebben in hun ogen. Dat is het klassieke beeld van Satan. De aspecten van hun natuur die opvallen zijn arrogantie en verwaandheid, een onwil om God te vereren, en een verlangen om door anderen vereerd te worden. Dit soort gedragingen kunnen je een duidelijk beeld geven van hun natuur” (‘Hoe de natuur van de mens te leren kennen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Na het lezen van Gods woorden begreep ik dat ik slechts een van Gods schepsels ben. Het is onmogelijk dat ik alles begrijp en beheers. Of het nu om waarheid of gespecialiseerde kennis gaat, wat ik kan begrijpen, is heel beperkt. Het is normaal om dingen te missen en fouten te maken, maar ik kende mezelf niet echt en wilde mijn tekortkomingen niet toegeven. Ik wilde perfect zijn en boven iedereen staan. Ik deed alsof ik iemand anders was, en was te veel bezig met wat anderen van me dachten. Toen mijn collega’s me naar die kerk stuurden om hun problemen op te lossen, voelde ik dat ik de werkelijkheid van de waarheid bezat en beter was dan zij, dus ik wilde mijn talenten laten zien en mezelf bewijzen. Naast zuster An, vond ik dat ik de leider was die problemen moest oplossen, dus ik moest altijd beter zijn dan zij. Toen ik zag hoe zuster An de problemen van anderen oploste en ik steeds alles fout deed, schaamde ik me en wilde ik vluchten. Dus ik vermeed anderen opzettelijk en begon mijn plicht te verwaarlozen. De problemen in het kerkelijke leven duurden voort, waardoor de broeders en zusters het leven niet konden binnengaan. Ik besepte dat ik altijd deed alsof, omdat ik was verdorven door Satans doctrines zoals “De mens moet er altijd naar streven beter te zijn dan zijn tijdgenoten”, “Zoals een boom leeft voor zijn schors, zo leeft een mens voor zijn gezicht” en “Een man laat zijn naam achter waar hij ook gaat, net zoals een gans zijn kreet uitroept waar hij ook vliegt.” In welke groep ik ook zat, ik probeerde te doen alsof en mijn tekortkomingen te verbergen. Ik wilde dat mensen

alleen mijn goede kant zagen en een goede indruk achterlaten. Ik dacht dat dat mijn leven waarde en waardigheid gaf, maar als dat gevoel verdween, voelde ik me bedroefd en somber. Ik bleef op mijn hoede en wantrouwde anderen. Het was vermoeiend. God had me verheven om mijn plicht als leider te doen om Hem te verheerlijken, van Hem te getuigen, en de waarheid te communiceren om praktische problemen op te lossen en broeders en zusters voor God te brengen. Maar ik deed mijn best niet om het werk van Gods huis hoog te houden. In plaats daarvan zag ik het als een kans om te pronken en te worden bewonderd. Toen ik niet kreeg wat ik wilde, verwaarloosde ik mijn werk. Ik dacht alleen aan de opkomst en ondergang van mijn prestige en status, in plaats van de waarheid na te streven en mijn plichten te vervullen. Bijgevolg verachtte God me en was mijn geest in duisternis gehuld. Niet alleen kon ik geen echte problemen oplossen, maar ik kon zelfs de dingen niet meer doen die ik eerst wel had kunnen doen. Ik was getuige van Gods rechtvaardigheid en heiligheid. De natuur van Paulus was arrogant en competitief. Hij streefde blindelings naar status en wilde worden bewonderd. Hij bracht mensen voor zichzelf en begon zich te verzetten tegen God. In plaats van de waarheid na te streven, streefde ik blindelings naar status. Ik gaf te veel om wat anderen van me dachten en wilde ze voor me winnen en ze bedriegen. Net als Paulus was ik me gaan verzetten tegen God. Toen ik dat besepte, bad ik snel en vol berouw tot God. Ik wilde niet meer doen alsof en mijn eigen status niet meer beschermen. Ik wilde de waarheid praktiseren en een eerlijke persoon zijn.

Toen ik mijn broeders en zusters weer zag, wilde ik ze vertellen wat ik had doorgemaakt en mijn eigen verdorvenheid ontmaskeren, maar de woorden kwamen niet uit mijn mond. Ik was de kerkleider en hoorde toe te zien op hun werk. Als ik ze alles vertelde, zouden ze dan denken dat ik geen persoon ben die de waarheid nastreeft en niet geschikt ben als leider? Het was een innerlijke strijd. Toen besepte ik dat ik weer deed alsof om mijn reputatie te behouden. Ik had steeds weer gekozen voor status, wat het werk van Gods huis had verstoord en me op het foute pad had gebracht. Mijn hart was vervuld van angst. Ik dacht aan Gods woorden: **“Je hoeft niets te verbergen, geen veranderingen aan te brengen of trucjes uit te halen omwille van je eigen reputatie, zelfrespect en status, en dit geldt ook voor eventuele fouten die je hebt gemaakt; dergelijk zinloos werk is onnodig. Doe je daar niet aan, dan zul je met gemak en onvermoeibaar leven, volledig in het licht. Alleen zulke mensen kunnen Gods lof oogsten”** (‘Alleen zij die de waarheid in praktijk zijn godvrezend’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden verlichtten mijn hart en motiveerden me. Ik voelde dat deze omgeving een kans bood om waarheid te praktiseren. Niet langer kon ik mijn ware zelf verbergen en mijn status beschermen, dus ik deelde al mijn verdorvenheid en de lessen die ik had geleerd met mijn broeders en zusters. We leerden allemaal iets van deze communicatie en kwamen nader tot elkaar. We spraken ook over de werkproblemen, en door samen te werken, konden we de fouten

in onze plicht rechtzetten. Na verloop van tijd waren de problemen in deze kerk opgelost. De gesteldheid van de broeders en zusters was ook verbeterd en ze begonnen actief hun plicht te doen. Als ik daarna mijn plicht deed, zelfs als ik me soms beperkt voelde door gedachten aan status, kon ik bewust bidden tot God, waarheid praktiseren, eerlijk zijn, en open zijn over mijn verdorvenheid. Ik was steeds minder bezig met mijn status. Sindsdien, kan ik goed overweg met mijn broeders en zusters door open te zijn zonder te doen alsof. Zonder de bedriegerij kan ik de waarheid nastreven en mijn plicht beheerst uitvoeren. Dat is het resultaat van het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden. Dank aan God.

35. Toen ik nog faam en fortuin najoeg

Door Li Min, Spanje

“Als de mens in zijn leven gereinigd wil worden en veranderingen in zijn gezindheid tot stand wil brengen, als hij een zinvol leven wil leiden en zijn plicht als schepsel wil vervullen, dan moet hij de tuchtiging en het oordeel van God aanvaarden en moet hij niet toestaan dat Gods discipline en Gods harde hand van hem wijken, zodat hij zichzelf kan bevrijden van de manipulatie en invloed van Satan en in het licht van God kan leven. Weet dat Gods tuchtiging en oordeel het licht is en het licht van de redding van de mens en dat er geen betere zegen, genade of bescherming voor de mens is” (‘Gods tuchtiging en oordeel is het licht van de redding van de mens’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Deze gezongen woorden van God raken me diep. Eerst leefde ik volgens doctrines van Satan, zoals: ‘Zichzelf onderscheiden en eer betonen aan zijn voorouders’. En: ‘De mens worstelt naar boven, water stroomt naar beneden’. Ik was continu op zoek naar roem en status, en werd bedrogen en benadeeld door Satan. Ik piekerde over winsten en verliezen om naam voor mezelf te maken. Het was een pijnlijke manier van leven. Pas toen ik het oordeel, de tuchtiging en het disciplineren van Gods woorden ervaarde begreep ik iets meer van mijn verdorven natuur en verwierf ik enig inzicht in de essentie en gevolgen van het zoeken naar roem en status. Eindelijk begon ik te ontwaken en spijt te voelen. Ik wilde zo niet langer leven. Ik wilde de waarheid nastreven en mijn plicht goed doen om God tevreden te stellen.

Ik herinner me dat ik in september 2016 aan mijn plicht begon van het maken van lofzangen. Kort daarna wilde onze leider met ons praten om een groepsleider te kiezen. Ik was uitgelaten zodra ik dit hoorde en begon na te denken over de mogelijke kandidaten. Andere broeders en zusters die met mij dezelfde taak verrichtten waren te jong of niet bekwaam genoeg. Er was alleen broeder Li. Zijn communicatie over de waarheid was heel praktisch en hij begreep een en ander van het werk. Bovendien had hij een kalme uitstraling. Ik dacht dat de kans groot was dat hij zou worden gekozen, maar ik kon ook goed communiceren, en was een heel goede leerling die redelijk snel nieuwe dingen oppikte. Ik kon ook goed het grote geheel zien. Daarom dacht ik dat ik meer kans maakte dan hij om te worden gekozen. Maar die taak was nieuw voor iedereen in de groep en we hadden nog niet lang samengewerkt, dus we kenden elkaar niet goed genoeg. Het was onzeker of ze me zouden kiezen. Daarom stelde ik bij de leider voor om de plichten op te tellen die elk van ons had vervuld en dan iemand aan te wijzen om de groep tijdelijk te leiden. Iedereen stemde ermee in. Ik was stiekem tevreden. Ik vond dat ik altijd goed mijn plichten had vervuld, dus ik dacht dat ik deze verkiezing al had gewonnen. De volgende dag ging ik zelfverzekerd naar de bijeenkomst. Maar tot mijn verbazing werd broeder Li uiteindelijk

gekozen. Ik was toen heel teleurgesteld, maar om mijn gezicht te redden, liet ik niets merken en zei ik: “Dank aan God. Van nu af aan moeten we allemaal samenwerken om onze plichten te vervullen.” Maar diep vanbinnen kon ik het helemaal niet accepteren. Ik voelde me lusteloos toen ik naar huis liep. Ik kon het gewoon niet bevatten. Hoe was broeder Li beter dan ik? Ik kon het gewoon niet accepteren. Ik vond dat ik duidelijk veel talent had, dat nu werd verspild omdat ik niet was gekozen. Daarom vond ik dat ik mezelf absoluut moest bewijzen en de anderen moest laten zien waartoe ik in staat was. Hoewel ik daarna vanbuiten kalm leek, nam ik het stiekem op tegen broeder Li. Ik studeerde als een bezetene om mijn vaardigheden te verbeteren, zodat ik hem kon overtreffen. Ik was stiekem blij toen ik zag dat hij een langzame leerling was en dacht: de waarheid komt boven tafel. Je bent helemaal niet zo geweldig. Al onze broeders en zusters zullen na verloop van tijd ook zien wie beter is. Ik genoot van elke kleine fout die hij maakte en dacht bij mezelf: kun je het wel aan? Nu zullen ze zien wie je echt bent. Het maakte me jaloers als ik broeder Li de problemen van anderen zag oplossen. Ik vond dat ik die praktische ervaring ook had, en dat ik als groepsleider ook goed zou kunnen communiceren. Vooral als we over het werk spraken, en broeder Li iets zei, haastte ik me om iets te zeggen wat uitvoeriger en inzichtelijker was.

Tijdens een bijeenkomst, toen we ideeën bespraken voor een hymne, had broeder Li een heel goede suggestie. Maar als ik die zou accepteren, zou hij dan niet beter lijken dan ik? Hoe kon ik dan mijn hoofd hooghouden? Ik flapte er een afwijzing uit en kwam met een andere suggestie, maar de groep besloot om verder te gaan met zijn idee. Het was een klap in het gezicht. Toen ik de broeders en zusters er bezield over zag discussiëren, was ik nog meer gekant tegen broeder Li en ik had geen interesse meer om nog te luisteren. Ik dacht aan de vorige taak die ik had vervuld. Ik was groepsleider geweest, en de broeders en zusters hadden allemaal tegen me opgekeken. Maar nu, was ik geen groepsleider meer en hij kwam steeds weer beter uit de verf dan ik. Als ik had geweten dat dit zou gebeuren, was ik niet gekomen om mijn plicht te vervullen. Na de bijeenkomst, maalden mijn gedachten en ik voelde me duister vanbinnen. Ik was er mezelf vaag van bewust dat ik niet in de juiste toestand was. Ik bad tot God en deze passage uit Zijn woorden kwam in me op: **“Ik heb echter diepgaande kennis van de onzuiverheden in het hart van elk schepsel, en voordat ik jullie schiep, wist ik al van de onrechtvaardigheid die diep in de mensenharten bestond, en kende ik al het bedrog en de valsheid in de mensenharten. Zelfs al zijn er in het geheel geen sporen wanneer mensen onrechtvaardige dingen doen, weet ik daarom niettemin dat de onrechtvaardigheid die jullie in je hart koesteren de rijkdom overstijgt van alle dingen die ik heb geschapen. Elk van jullie is gestegen tot het hoogste punt van de menigten; jullie zijn opgestegen om de voorouders van de massa’s te zijn. Jullie zijn uiterst arbitrair en jullie schoppen herrie onder alle maden;**

jullie zoeken een behaaglijke plek en proberen de maden die kleiner dan jezelf zijn te verorberen. Jullie zijn kwaadaardig en sinister in je hart en streven zelfs de geesten voorbij die naar de bodem van de zee zijn gezonken. Jullie leven op de bodem van de mest en verstoren de maden van boven tot onder tot ze geen rust kennen. Ze bevechten elkaar een tijdje en worden dan weer rustig. Jullie kennen je plaats niet en toch blijven jullie elkaar bestrijden in de mest. Wat valt er voor jullie te winnen met zo'n strijd? Hoe zouden jullie elkaar achter mijn rug om kunnen bevechten als jullie werkelijk eerbied voor mij in jullie hart hadden? Hoe hoog je status ook is, ben je niet nog altijd een stinkende kleine worm in de mest? Zul je vleugels kunnen ontwikkelen en een duif in de lucht kunnen worden?" ('Wanneer vallende bladeren terugkeren naar hun wortels, zul je spijt krijgen van al het kwaad dat je hebt gedaan' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Gods woorden onthulden hoe bedenkelijk mijn jacht op faam en fortuin was. Sinds ik bij die zanggroep zat, werd ik verteerd door ambitie. Ik wilde per se iets bereiken, zodat de broeders en zusters en de leider een hoge dunk van me zouden hebben en ik vaste voet kon krijgen in de groep. Tijdens het selectieproces had ik geprobeerd om slim te zijn in mijn eigen belang, zodat de leider een tussenverkiezing zou houden op basis van de plichten die we in het verleden hadden vervuld. Ik werd jaloers toen broeder Li werd gekozen en wilde met hem concurreren. Toen ik problemen in zijn werk zag, hield ik de belangen van de kerk niet hoog en hielp ik hem niet. In plaats daarvan kon ik niet wachten tot hij zou worden vervangen door zijn incompetentie, waardoor ik kans zou maken op de baan. Ik was in een toestand gezakt waarin ik intrigeerde en faam en fortuin najoeg. Mijn daden waren totaal niet gewetensvol of redelijk. Het was echt verachtelijk en gemeen. Ik was enorm van streek en verweet het mezelf toen ik dat besepte. Ik bad tot God en vroeg Hem om me te leiden om de waarheid te praktiseren zodat ik niet langer beperkt zou zijn door mijn verdorven, satanische gezindheid.

zodat ik niet langer beperkt zou zijn door mijn verdorven, satanische gezindheid. Op een dag las ik deze passage uit Gods woorden: **"Voor ieder van jullie, die je plichten vervult, hoe diepgaand je de waarheid ook begrijpt, als je de werkelijkheid van de waarheid binnen wilt gaan, dan is de belangen van Gods huis voor ogen houden in alles wat je doet, je zelfzuchtige verlangens en je persoonlijke bedoelingen, motieven, aanzien en status loslaten de eenvoudigste manier van praktiseren. Stel de belangen van Gods huis voorop, dat is wel het minste dat je zou moeten doen. Wanneer iemand bij het vervullen van zijn plicht zelfs dat niet eens kan, hoe kun je dan zeggen dat die persoon zijn plicht uitvoert? Op zo'n manier vervult iemand zijn plicht niet"** ('Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Gods woorden wezen me op het principe en de richting om mijn plicht te vervullen. Ik moest mijn verlangen naar roem en status

laten varen, hoe dan ook prioriteit geven aan het werk van de kerk, en mijn plicht zo goed mogelijk vervullen. Pas dan zou ik de plicht vervullen van een geschapen wezen en een zekere menselijke gelijkenis hebben. Als ik roem en status zocht en mijn werk verwaarloosde, vervulde ik mijn plicht niet; maar verzetste ik me tegen God en deed ik kwaad. Daarna, praatte ik hierover met mijn broeders en zusters in een bijeenkomst. Ik openbaarde mijn eigen verdorvenheid. Ze keken niet op me neer, en die muur tussen mij en broeder Li verdween. Daarna communiceerde ik actief tijdens bijeenkomsten die hij leidde. Ik gniffelde niet als ik fouten in zijn werk zag. In plaats daarvan bood ik suggesties en steun. Als ik hem broeders en zusters zag helpen om hun problemen op te lossen, werd ik niet jaloers zoals eerst, maar voelde ik dat in Gods huis enkel onze rollen anders zijn en niet onze reputatie. Ik wilde gewoon samenwerken om onze plichten goed te doen. Ik voelde me meer op mijn gemak als ik dat praktiseerde, en later zag ik Gods zegeningen. Hoewel onze groep eerder een vreselijke muzikale basis had gehad, duurde het niet lang voor we het eerste Spaanse lied hadden geproduceerd. Het werd goed ontvangen door andere broeders en zusters.

Er ging ongeveer een halfjaar voorbij en ik raakte steeds meer bekend met het werk. Broeders en zusters namen meestal mijn ideeën aan als we over werk spraken. En ik leidde meestal onze maandelijkse werkbijeenkomsten. Mijn behoefte aan roem en status was grotendeels vervuld. Rond die tijd liet onze leider me ook meer doen om het werk aan te sturen. Mijn leider had een hoge dunk van me en daardoor kreeg ik nog meer het gevoel dat ik een waardevol talent was. Op een gegeven moment hadden we iemand nodig voor een extra taak. Hoewel het echt iets voor mij was, voerde ik enkele mentale berekeningen uit. Ik zou er niet door in het voetlicht komen en het zou veel tijd kosten. Dus als ik eraan werkte, zou ik een deel van de aandacht kwijtraken die ik nu kreeg. Maar als broeder Li het deed, kon ik hier mijn eigen plek veroveren. Ik gebruikte elke mogelijke smoes om het te weigeren en beval in plaats daarvan broeder Li aan. De waarheid is dat ik me toen schuldig en onzeker voelde, maar ik bleef koppig mijn positie beschermen. Broeder Li nam die onbekende taak op zich. Hij werd negatief toen hij te maken kreeg met diverse moeilijkheden, wat invloed had op zijn werk. Toen ik dat hoorde, dacht ik nog steeds niet over mezelf na. Broeder Li kon niet altijd deelnemen aan het werk dat werd gedaan door onze groep, dus veel grote en kleine zaken kwamen bij mij terecht. Bijgevolg werd mijn verlangen naar roem en status alleen nog maar groter. Ik zag dat er enkele afwijkingen en tekortkomingen waren in het werk van broeders en zusters die onze vooruitgang hinderden. Ik begon me grote zorgen te maken. Ik had de leiding over dit werk, en wist niet wat de leider van me zou denken als er iets zou misgaan. Zou ik als incompetent worden beschouwd? Ik schoot uit mijn slof en berispte broeders en zusters: “Noemen jullie dit je plicht doen? Kunnen jullie je niet concentreren? Jullie maken steeds fouten.” Ze voelden zich allemaal enorm beperkt door mij. Een

andere keer was ik enkele dagen weg om mijn plicht te vervullen. Toen ik terugkwam, zag ik dat een zuster een rooster had gemaakt zonder het eerst met mij te bespreken. Dat maakte me heel boos. Ik dacht: dit gaat te ver. Je hebt helemaal geen respect voor me. Ik gaf haar ervan langs. Ondertussen ontstonden er steeds meer problemen in de groep. Mijn ideeën werden niet aangenomen door de broeders en zusters, en ze gaven me zelfs feedback. Ik voelde me beledigd en werd woest. “Omdat jullie er allemaal anders over denken, mogen jullie doen wat jullie willen. Als het misgaat, zijn jullie er verantwoordelijk voor.” Nadat ik dat had geroepen, voelde ik een onverklaarbare paniek en een zeker zelfverwijt. Ik bedacht me dat ik leefde in een arrogante gezindheid en altijd uit mijn slof schoot tegenover mijn broeders en zusters. Zou God dat goedkeuren? Maar toen dacht ik: deed ik het niet in het belang van mijn plicht? En wie van ons had nooit een beetje verdorvenheid onthuld? Ik dacht dus niet oprecht na over mezelf. De volgende dag verstuurde ik een enkel tijdens een potje basketbal. Hij zwol op als een ballon en werd heel pijnlijk. Ik kon niet lopen of mijn plicht vervullen. Ik werd me ervan bewust dat dit Gods straf was. Pas toen begon ik over mezelf na te denken. Al die tijd was ik op zoek geweest naar roem en status. Ik was arrogant en had mijn broeders en zusters berispt. Ik zag het voor me, scène voor scène, als een film. Ik haatte mezelf en vroeg me af: waarom was ik nooit veranderd? Waarom bleef ik in opstand komen en mezelf verzetten tegen God?

Een paar dagen later kwamen enkele broeders en zusters naar me toe. Ze communiceerden met me over Gods wil. Ze lazen ook een passage uit Zijn woorden die specifiek van toepassing was op mijn gesteldheid: **“Als ze iemand zien die beter is dan zij, dan onderdrukken ze die persoon, brengen ze een gerucht in omloop of wenden ze een of andere gewetenloze manier aan waardoor anderen niet met respect naar hem kijken en zeggen dat niemand beter is dan een ander. Dit is nu de verdorven gezindheid van arrogantie en zelfingenomenheid alsook valsheid, bedrieglijkheid en sluwheid, en deze mensen deinzen nergens voor terug om hun doel te bereiken. Ze leven zo en toch denken ze nog steeds dat ze geweldig zijn en dat ze goede mensen zijn. Maar hebben ze een godvrezend hart? Ten eerste, als je vanuit het perspectief van de aard van deze dingen spreekt, doen mensen die zo handelen dan niet gewoon waar ze zin in hebben? Houden ze rekening met de belangen van Gods familie? Ze denken alleen aan hun eigen gevoelens en ze willen alleen hun eigen doelen bereiken, ongeacht de schade die dat toebrengt aan het werk van Gods familie. Zulke mensen zijn niet alleen arrogant en zelfingenomen, maar ze zijn ook zelfzuchtig en verachtelijk. Ze houden totaal geen rekening met Gods bedoeling en zulke mensen hebben zonder enige twijfel geen godvrezend hart. Daarom doen ze wat ze willen en gedragen ze zich lichtzinnig, zonder schuldgevoel, zonder angst, zonder vrees of zorg, en zonder over de consequenties na te denken. Dit is iets dat ze vaak doen en dit is hoe ze zich altijd hebben gedragen.**

Welke gevolgen staan zulke mensen te wachten? Ze zullen in de problemen komen, nietwaar? Om het voorzichtig uit te drukken: zulke mensen zijn veel te jaloers en hebben een te sterk verlangen naar persoonlijke roem en status. Ze zijn te leugenachtig en bedrieglijk. Om het sterker uit te drukken: het essentiële probleem is dat de harten van zulke mensen niet ook maar het kleinste beetje godvrezend zijn. Ze vrezen God niet, ze denken dat ze zelf het allerbelangrijkst zijn, en ze beschouwen ieder aspect van zichzelf als hoger dan God en hoger dan de waarheid. In hun hart is God het minst noemenswaardig en het onbelangrijkst en God heeft helemaal geen status in hun hart. Hebben zij die in hun hart geen plaats hebben voor God en die God niet vereren, intrede gekregen tot de waarheid? (Nee.) Ze zijn gewoonlijk druk met van alles en nog wat en steken daar enorm veel energie in, maar wat zijn ze eigenlijk aan het doen? Deze mensen beweren zelfs dat zij alles achter zich hebben gelaten om zich volledig in te zetten voor God en dat zij veel geleden hebben. Maar de werkelijke beweegredenen, het uitgangspunt en het doel van al hun acties is om er zelf beter van te worden; zij proberen alleen maar al hun eigen belangen te beschermen. Zouden jullie ook niet zeggen dat dit verschrikkelijke mensen zijn? Wat voor persoon is iemand die God niet vereert? Is zo iemand niet arrogant? Is zo iemand niet Satan? Wat voor dingen vereren God niet? De dieren niet meegerekend, zijn allen die God niet vereren onder andere demonen, Satan, de aartsengel en zij die wedijveren met God” (‘De vijf toestanden die mensen doormaken voor ze op het juiste spoor van geloof in God komen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods strenge woorden raakten me echt in het hart. Ik zag dat ik heel arrogant, egoïstisch en sluw was geweest, en totaal geen eerbied had gehad voor God. Als samenwerking nodig was in het werk van de kerk, wist ik heel goed dat ik er redelijk geschikt voor was, maar om mijn eigen roem en status hoog te houden, vond ik het geen probleem om spelletjes te spelen die het werk van Gods huis in gevaar brachten. Toen ik zag dat er problemen waren met het werk van broeders en zusters waardoor onze vooruitgang werd gehinderd, werkte ik niet met ze samen om de problemen op te lossen. In plaats daarvan vond ik dat ze me ophielden, zodat ik niet kon uitblinken. dus ik profiteerde van mijn positie om ze te berispen, en ze voelden zich allemaal beperkt en leefden in een staat van lijden. Ik wilde hun suggesties ook niet accepteren. Ik werd kwaad, schoot uit mijn slof en gebruikte mijn plicht om me af te reageren, zonder na te denken over de mogelijke impact ervan op het werk van de kerk. Ik had eigenlijk helemaal geen echt talent. Ik had alleen maar een beetje interesse in muziek en wat enthousiasme. Toch was God genadig genoeg geweest om me deze kans te geven zodat ik in mijn werk en in mijn zoektocht naar de waarheid vooruitgang kon boeken. In plaats van die kans te koesteren, streefde ik echter koppig naar status en prestige. Ik joeg mijn eigen belangen na terwijl ik deed alsof ik mijn plicht vervulde. Ik maakte misbruik van mijn broeders en zusters om zelf carrière te maken. Ik had totaal geen menselijkheid. In al mijn daden deed ik

kwaad en beledigde ik Gods gezindheid. Het was walgelijk en weerzinwekkend in Gods ogen. Toen ik dat besepte, werd ik bang en voelde ik veel zelfverwijt. Ik bad tot God door mijn tranen: “O, God. Ik zat helemaal fout. Ik wil me niet blijven verzetten tegen u en met u blijven concurreren. Ik wil ook niet blijven vechten voor persoonlijk gewin. Ik ben klaar om berouw te tonen.”

Later las ik deze woorden van God: **“Wat gebruikt Satan om de mens stevig in zijn greep te houden? (Roem en winst.) Dus Satan gebruikt roem en winst om de gedachten van de mens te beheersen, totdat mensen alleen nog aan roem en winst kunnen denken. Ze vechten voor roem en winst, lijden ontberingen voor roem en winst, ondergaan vernedering voor roem en winst, offeren alles wat ze hebben op voor roem en winst, en ze zullen enig oordeel vellen of enige beslissing nemen omwille van roem en winst. Op deze manier ketent Satan de mensen met onzichtbare boeien, en mensen hebben de kracht noch de moed om ze af te werpen. Zonder het door te hebben, dragen ze deze ketenen en sjokken ze met grote moeite steeds verder. Omwille van deze roem en winst mijdt de mens God en verraadt hij Hem, en wordt de mens steeds slechter. Daardoor wordt de ene generatie na de andere op deze manier vernietigd te midden van de roem en winst van Satan”** (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Deze openbaring van Gods woorden gaf me enig inzicht in Satans verachtelijke tactieken en kwade bedoelingen om roem en winst te gebruiken om mensen te verdueren. Zo wil hij mensen ketenen en benadelen, waardoor ze God verraden en afstand van Hem nemen. Roem en status zijn instrumenten die Satan gebruikt om mensen te bedriegen. Ik was al sinds mijn jeugd door Satan beïnvloed en geloofde filosofieën zoals: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders’ en ‘De mens worstelt naar boven, water stroomt naar beneden’. Ik had ze overgenomen als mijn eigen persoonlijke motto’s. Ik was steeds arroganter geworden, en in elke groep streefde ik altijd naar status, zodat anderen tegen me zouden opkijken. Zelfs nadat ik was gaan geloven, joeg ik altijd roem en status na omdat ik de waarheid niet nastreefde. Voor deze dingen moest ik lijden en boeten in mijn plicht, en ik werkte hard om mijn eigen vaardigheden te verbeteren. Ik concurreerde en wedijverde met anderen. Ik had echt een hoge dunk van mezelf, telkens als ik iets had bereikt. Ik berispte broeders en zusters. Ik was echt onuitstaanbaar arrogant en verwaand. Ik had totaal geen menselijke gelijkenis in de manier waarop ik leefde. Ik leefde volgens satanische opvattingen en had mezelf helemaal overgegeven aan het verkrijgen van roem en status. Ik kwetste niet alleen anderen, maar deed ook veel andere dingen waar God van walgt. Het werk van de kerk leed ook onder mijn overtredingen en wandaden. Roem en status hebben me veel kwaad gedaan. Pas toen zag ik in dat satanische opvattingen als ‘zichzelf onderscheiden’ en ‘uitblinken’ misvattingen zijn. En dat volgens die leugens leven alleen maar leidt tot meer

verdorvenheid en kwaad, en mensen ertoe aanzet om zich te verzetten tegen God en uiteindelijk door Hem te worden gestraft. Toen ik dat allemaal besepte, wist ik dat ik roem en status had behandeld alsof ze reddingsboeien waren waaraan ik me hoe dan ook moest vasthouden. Ik was echt heel blind en onwetend. Ik zag ook in dat dit een pad was dat tegen God in ging. Ik bad tot God en toonde berouw. Als ik daarna dacht aan het nastreven van die dingen in mijn plicht, werd ik heel bang, dus ik bad tot God en verzaakte het vlees. Bovendien biechtte ik het op tegen mijn broeders en zusters, en onthulde ik mijn eigen verdorvenheid. Na enige tijd voelde ik dat de drang om roem en status na te jagen veel minder was geworden. Ik kreeg een gevoel van innerlijke vrede.

Later, toen de kerk een leider koos, stak mijn zucht naar faam en status weer de kop op tijdens het stemmen, en volgde er een innerlijke strijd: moet ik stemmen op broeder Li of op mezelf? Wat mij betreft: ik kan helemaal niet zo goed problemen oplossen door over de waarheid te communiceren. Wat hem betreft: hoe zouden anderen mij zien als hij toch zou winnen? Ik besepte dat ik weer op zoek was naar roem en status, en vond dat een heel lelijke gedachte. Ik bad tot God, en verzaakte en vervloekte die gedachten. Later kwam nog een passage uit Gods woorden in me op: **“Wanneer je verstand is vervuld van gedachten over hoe je een hogere positie kunt bereiken, of wat je moet doen zodat anderen je bewonderen, dan ben je op de verkeerde weg. Het betekent dat je dingen doet voor Satan; je verleent diensten. Wanneer je verstand is vervuld van gedachten over hoe je kunt veranderen zodat je steeds meer zoals een mens zult zijn, overeenkomstig Gods bedoelingen zult zijn, in staat zult zijn je aan Hem te onderwerpen en Hem te vereren, en je bij alles wat je doet terughoudendheid toont en Zijn kritische blik accepteert, dan wordt je toestand steeds beter. Dit is wat het betekent om iemand te zijn die in het aanschijn van God leeft. Wat dat betreft zijn er twee paden. Bij het ene pad wordt alleen gedrag benadrukt, en worden alleen de eigen ambities, verlangens, intenties en plannen vervuld; dan leef je voor Satan en onder zijn domein. Het andere pad benadrukt hoe je kunt voldoen aan Gods wil, hoe je de werkelijkheid van de waarheid kunt betreden, jezelf kunt onderwerpen aan God, en geen misvattingen over Hem of ongehoorzaamheid jegens Hem hebt, zodat je God vereert en je plichten goed vervult. Dit is wat het betekent om in het aanschijn van God te leven”** (‘Alleen door de waarheid in praktijk te brengen kan men normale menselijkheid hebben’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Terwijl ik nadacht over Gods woorden, begreep ik dat Hij kijkt naar de motieven en perspectieven van mensen in hun daden. Die zijn heel belangrijk. Als ik uit ben op reputatie en status, en graag bij anderen in een goed blaadje wil komen, dan is dat een pad dat tegen God in gaat en me nooit naar de waarheid of vervolmaking door God zal leiden. Ik werd bereid om mijn motieven te corrigeren. Of ik wel niet zou worden

verkozen tot kerkleider, ik was klaar om me te onderwerpen aan Gods regelingen en mijn plicht goed te vervullen. Toen het later tijd werd om te stemmen, dacht ik aan de principes en stemde ik op broeder Li. Hij werd uiteindelijk gekozen als kerkleider. Ik vond het prima. Hoewel ik niet had gewonnen, had ik geen spijt, want ik had eindelijk de waarheid gepraktiseerd, en de ketenen van roem en status afgeworpen. Ik voelde ook een innerlijke vrede en stabiliteit door het praktiseren van de waarheid en het tevredenstellen van God, en ik ervaarde dat Gods oordeel en tuchting werkelijk een redding voor me zijn.

36. Bevrijd van roem en rijkdom

Door Xiao Min, China

“Dus Satan gebruikt roem en winst om de gedachten van de mens te beheersen, totdat mensen alleen nog aan roem en winst kunnen denken. Ze vechten voor roem en winst, lijden ontberingen voor roem en winst, ondergaan vernedering voor roem en winst, offeren alles wat ze hebben op voor roem en winst, en ze zullen enig oordeel vellen of enige beslissing nemen omwille van roem en winst. Op deze manier ketent Satan de mensen met onzichtbare boeien, en mensen hebben de kracht noch de moed om ze af te werpen. Zonder het door te hebben, dragen ze deze ketenen en sjokken ze met grote moeite steeds verder. Omwille van deze roem en winst mijdt de mens God en verraadt hij Hem, en wordt de mens steeds slechter. Daardoor wordt de ene generatie na de andere op deze manier vernietigd te midden van de roem en winst van Satan” (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Een jaar gelezen werd ik gekozen als kerkleider. Ik wist dat die aanstelling door Gods goedheid en verhevenheid kwam. Ik besloot stil om de waarheid oprecht na te streven en mijn plicht goed te doen. Daarna had ik het druk met het werk van de kerk. Als ik moeilijkheden ondervond, vertrouwde ik op God en keek ik naar Hem op. Ik praatte er ook over met collega's en zocht de waarheid om ze te verhelpen. Na een tijdje begon elk aspect van het kerkelijke werk vooruitgang te boeken. Ik bedankte God oprecht voor Zijn leiding. Niet lang daarna werd er een andere kerkleider gekozen. Tot mijn verbazing viel de keuze op zuster Xia, die enkele jaren eerder samen met mij een plicht had vervuld. Zuster Xia was een nieuwe leider en haar levenservaring was nogal oppervlakkig. Toen we eerder hadden samengewerkt, moest ik haar soms helpen bij moeilijkheden en problemen die ze tegenkwam. Ik was van mening dat ik deze keer, zeker capabeler zou zijn dan zij.

Op een keer had zuster Xia thuis een bericht voor me achtergelaten. Ze zei dat er in de Chengxi-kerk een groepsleider was die geen praktisch werk kon doen en moest worden vervangen, en dat er enkele andere praktische problemen waren die onmiddellijk moesten worden opgelost. Ze wilde dat ik ging helpen. Toen ik erover nadacht, kwam ik tot de conclusie dat ze me vast veel capabeler vond dan zij. Omdat ze zo naar me opkeek, moest ik goed werk verrichten en mezelf niet voor schut zetten. Hoe meer ik erover nadacht, hoe blijer ik me voelde. Tijdens de bijeenkomst ontdekte ik dat zuster Xia een gedetailleerd begrip van het werk had, en dat haar communicatie over de waarheid gelaagd en praktisch was. Ik was verrast dat ze de laatste jaren zo veel vooruitgang had geboekt. Ik dacht dat ik bekwamer was en haar bij het werk veel zou moeten begeleiden, maar het leek erop dat ze even competent was als ik. Dat was een

flinke domper. Het leek alsof ze de leiding zou nemen, dus ik vond dat ik al onze broeders en zusters moest laten zien wat ik in mijn mars had. Ik durfde niet te verslappen, en pijnigde mijn hersens om een manier te bedenken om beter te communiceren dan zij. Daarom werd mijn communicatie zo saai dat niet eens ik ervan kon genieten. Ik dacht dat ik aan prestige had verloren en voelde me heel terneergeslagen.

Vanaf dat moment bleef ik wedijveren met zuster Xia. Toen ze tijdens een bijeenkomst hoorde van de gesteldheid van broeders en zusters, vond ze relevante woorden van God, die ze in haar communicatie verweefde met haar eigen ervaring. Ik zag hoe iedereen tijdens het luisteren met het hoofd knikte. Sommigen maakten aantekeningen, en anderen zeiden: “Van nu af aan hebben we een pad om te volgen.” Ik voelde zowel bewondering als jaloezie, en dacht: nu moet ik opschieten en zelf ook communiceren. Het mag niet lijken alsof ik voor haar onderdoe. Maar hoe meer ik dat dacht, hoe minder ik iets kon bedenken om te communiceren. Ik kreeg een hekel aan zuster Xia en dacht: moet je echt zoveel communiceren? Je hebt alles al gezegd wat er te zeggen valt. Ik zit hier maar als de oren van een dove, enkel ter versiering. Dit is niet voldoende. Ik moet zelf communiceren om mijn trots terug te winnen. Toen ze stopte om water te drinken, verplaatste ik mijn kruk naar voren en begon ik te communiceren. Ik wilde iets heel goeds delen, maar ik leek gewoon de juiste toon niet te kunnen treffen. Mijn communicatie was een warboel. Toen ik zag dat de broeders en zusters me raar aankeken, besepte ik dat ik ver van het onderwerp was afgedwaald. Ik schaamde me dood, en kon wel door de grond zakken. Ik wilde gewoon een goede beurt maken, maar zag er juist belachelijk uit. Ik had de aandacht op me gevestigd en iedereen had me zien afgaan. In mijn hart begon ik God te schuld te geven dat Hij mijn zuster had verlicht, maar niet mij. Ik maakte me zorgen over hoe de andere broeders en zusters me vanaf dat moment zouden zien. Hoe meer ik daarover nadacht, hoe verdrietiger ik werd. Ik wilde de situatie ontvluchten en niet meer met haar samenwerken. Ik weet nog dat tijdens een bijeenkomst enkele zusters geen goede gesteldheid hadden. Er was geen enkele verbetering na zuster Xia's communicatie. Niet alleen hielp ik haar niet om te communiceren, maar ik dacht zelfs: nu zal iedereen zien dat ze problemen niet kan oplossen. Dan zullen ze niet langer tegen haar opkijken en op mij neerkijken. In die periode probeerde ik zuster Xia constant de loef af te steken, en ging het met mijn spirituele gesteldheid bergafwaarts. Mij ontbrak het aan licht als ik tijdens bijeenkomsten communiceerde over Gods woorden. Als ik zag dat broeders en zusters moeilijkheden of problemen hadden, wist ik niet hoe ik die moest verhelpen. Ik begon 's avonds al heel vroeg te knikkebollen, en moest mezelf dwingen om mijn plicht te doen. Mijn lijden bleef maar groeien. Ik kon alleen maar tot God bidden en Hem vragen om me te redden.

Op een dag las ik deze passage uit Gods woorden tijdens mijn godsdienstoefeningen: **“Zodra positie, aanzien of reputatie ter sprake komen, springt ieders hart verwachtingsvol**

op en wil ieder van jullie opvallen, beroemd zijn en erkend worden. Niemand is bereid zich te onderwerpen, maar iedereen wil in plaats daarvan wedijveren – zelfs al is wedijveren gênant en verboden in Gods huis. Maar zonder rivaliteit ben je nog steeds niet tevreden. Wanneer je iemand ziet opvallen, krijg je een gevoel van jaloezie en haat en dat het niet eerlijk is. ‘Waarom kan ik niet opvallen? Waarom mag die persoon altijd opvallen, en kom ik nooit aan de beurt?’ Je voelt je dan wat verontwaardigd. Je probeert het te onderdrukken, maar dat mislukt. Je bidt tot God en dan voel je je even beter. Maar zodra je later weer op zo’n situatie stuit, kom je er niet overheen. Wordt hierdoor niet een onvolwassen gestalte getoond? Is het geen val dat mensen in een dergelijke gesteldheid vervallen? Dit zijn de ketenen van Satans verdorven natuur die de mensen binden” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden legden mijn gesteldheid volledig bloot en raakten mijn hart. Ik dacht na over waarom ik zo’n zwaar en vermoeiend leven had. De oorzaak ervan was dat mijn verlangen naar naam en status te sterk was en dat mijn gezindheid te arrogant was. Ik dacht terug aan toen ik pas was begonnen met deze plicht. Toen ik een beetje succes had in mijn werk en broeders en zusters naar me opkeken, bewonderde ik mezelf als een groot talent. Toen ik met zuster Xia ging samenwerken en zag dat zij het beter deed dan ik, werd ik jaloers en onvriendelijk en wedijverde ik constant met haar. Als ik haar niet kon overtreffen, werd ik negatief en klaagde ik. Ik liet mijn gevoelens zelfs de vrije loop in mijn plicht. Toen ik zag dat ze de gesteldheid van die zusters niet had verholpen, hielp ik niet met communiceren. Ik stak geen vinger uit en vond het prachtig dat ze zo afging. Ik was vastbesloten om haar voor schut te zetten. Deed ik zo mijn plicht? Voor een kerkleider gedroeg ik me heel onverantwoordelijk en dacht ik helemaal niet aan het kerkelijke werk en of de problemen van broeders en zusters waren opgelost. Ik was alleen bezig met haar aftroeven. Ik was heel egoïstisch, verachtelijk en sluw. Naam en status hadden me in verwarring gebracht. Ik vond het niet erg dat de problemen van broeders en zusters niet werden opgelost en dat het kerkelijke werk in gevaar kwam, zolang ik mijn reputatie en status maar kon beschermen. Beledigde ik zo niet mijn weldoener? Ik was zo’n belangrijke plicht niet waardig. Het was ook heel walgelijk en hatelijk tegenover God. Toen ik dat dacht, kwam ik meteen voor God om te bidden en berouw te tonen. Ik vroeg Hem om me te leiden om de ketenen van naam en status af te werpen.

Later las ik deze passage uit Gods woorden: **“Doe dingen niet altijd voor jezelf en houd niet altijd rekening met je eigen belangen; denk niet aan je eigen status, prestige of reputatie. Houd ook geen rekening met de belangen van de mens. Je moet allereerst rekening houden met de belangen van Gods huis en die tot je eerste prioriteit maken. Je moet rekening houden met Gods wil en allereerst nagaan of je wel of niet onzuiver bent**

geweest bij het vervullen van je plicht, of je je uiterste best wel hebt gedaan om loyaal te zijn, of je je verantwoordelijkheden volledig hebt vervuld, of je jezelf geheel hebt gegeven, en of je wel of niet met heel je hart aandacht hebt geschonken aan je plicht en het werk van Gods huis. Die dingen moet je overwegen. Denk er vaak aan, dan zal het je makkelijker vallen om je plicht goed te vervullen” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Mijn hart voelt zich heel verlicht. Dat klopt. Die woorden van God vrolijkten mijn hart meteen op en toen had ik een pad. Als ik bevrijd wilde worden van de ketenen van naam en status, moest ik eerst mijn eigen hart in orde brengen. Ik moest me blijven concentreren op Gods opdracht, rekening houden met Gods wil, en nadenken over hoe ik mijn plicht goed kon doen. Als meer positieve dingen mijn hart zouden vullen, zou ik negatieve dingen zoals naam, status, ijdelheid en prestige makkelijker kunnen loslaten. Ik besepte dat aanzien bij anderen geen teken is van Gods goedkeuring, en dat redding door God niet uitgesloten is als ze op me neerkijken. Wat belangrijk is, is mijn houding tegenover God en of ik de waarheid kan praktiseren en mijn plicht goed kan doen. Ik uitte mijn dankbaarheid voor Gods verlichting waardoor ik was teruggekeerd van de foute weg. Ik wilde niet meer wedijveren met zuster Xia. Ik wilde alleen de plicht doen van een geschapen wezen om God te behagen. Vanaf dat moment bad ik bewust tot God en legde ik me met hart en ziel toe op mijn plicht. Tijdens kerkbijeenkomsten, luisterde ik zorgvuldig naar de communicatie van broeders en zusters. Als ik problemen ontdekte, dacht ik er serieus over na. Dan zocht ik relevante woorden van God en combineerde ze met mijn eigen ervaringen om over te communiceren. Ik leerde ook van zuster Xia’s sterke punten om mijn zwakke punten te compenseren. Door zo te praktiseren, voelde ik me veel rustiger en op mijn gemak en mijn gesteldheid werd veel beter. Ik was God heel dankbaar uit de grond van mijn hart. Maar het verlangen naar naam en status was zo diep in me geworteld dat deze satanische natuur van me opnieuw verscheen zodra de juiste situatie zich voordeed.

Ik weet nog dat ik enkele problemen in een groep wilde oplossen. Net toen ik ging, zei zuster Xia dat de kwesties in die groep nogal ingewikkeld waren, en dat ze met me mee wilde gaan. Toen ik haar dat hoorde zeggen, verdween die golf van geluk die door me heen stroomde. Ik dacht: dus jij bent de enige die dingen kan oplossen? Je moet gewoon laten zien wat je kunt, nietwaar? Waarom zeg je dit waar onze leidinggevende bij is? Je probeert me zeker voor paal te zetten? Ik was toen heel overstuur. Ten slotte ging ik alleen, maar mijn gevoelens werden er niet beter op. Ik mopperde onderweg zoveel over zuster Xia dat ik de locatie van de bijeenkomst niet eens kon vinden en terug moest gaan. Wat was ik moedeloos. Ik dacht: ben ik echt zo nutteloos? Ik kan niet eens een bijeenkomst vinden. Wat zal onze leidinggevende van me denken? Deze

keer heb ik mezelf echt voor schut gezet. Toen ik terugkwam en de andere zusters zag, wilde ik niet met ze praten.

De volgende dag gingen zuster Xia en ik apart naar de kerk om enkele taken uit te voeren, en ik was weer helemaal van slag. Ik dacht: het boeit me niet hoe goed jij jezelf vindt. We zullen zien wie de beste is. Vol enthousiasme kwam ik aan bij de kerk en ging meteen taken uitvoeren, communiceren en taken delegeren. Ik dacht: deze keer heb ik echt veel moeite gedaan. Dat zal vast en zeker vruchten afwerpen en dan kan ik zuster Xia de loef afsteken. Later, tijdens een vergadering van medewerkers, ontdekte ik dat ik het minste had bereikt in mijn plicht. Dat had ik nooit verwacht. Op dat moment verloor ik alle hoop en dacht dat hoe hard ik ook werkte, ik zuster Xia nooit zou kunnen aftroeven. Als ik in die periode zag, dat onze leidinggevende zorgzaam was voor zuster Xia als ze laat terugkwam, voelde ik me aan mijn lot overgelaten en was ik heel jaloers op haar. Toen ik zag dat ze alles beter deed dan ik en onze chef haar geweldig vond, voelde het alsof mijn tijd nooit meer zou komen. Ik kon beter groepsleider dan kerkleider zijn. Dan zouden de broeders en zusters tenminste naar me opkijken en me steunen. Ik wilde liever een grote vis in een kleine vijver zijn dan een kleine vis in een grote vijver. Ik liet mijn bittere gevoelens de vrije loop. Ik verzetste me tegen die omgeving en wilde er zo snel mogelijk aan ontsnappen. Mijn gesteldheid verslechterde steeds meer. Ik was jaloers en boos op zuster Xia, want ik dacht dat ik door haar niet kon opvallen. Ik dacht ook: als ze een fout zou maken in haar plicht en zou worden overgeplaatst, zou dat geweldig zijn.

Omdat ik continu vocht voor reputatie en persoonlijke belangen, zonder over mezelf na te denken, werd ik al snel door God gedisciplineerd. Ik had eens een bijeenkomst geregeld met enkele andere leiders. Er kwam niemand opdagen, op de terugweg had ik een lekke band, en kort daarna kreeg ik vreselijke rugpijn. Mijn rug was pijnlijk en gezwollen en de pijn was ondraaglijk. Het werd zo erg dat ik zelf mijn plicht niet meer kon doen. Toen dacht ik aan Gods woorden: **“De eis die tegenwoordig aan jullie wordt gesteld – om samen te werken in harmonie – is vergelijkbaar met de dienst die Jehova van de Israëlieten eiste: houd anders gewoon op met het verrichten van diensten”** (‘Dienen zoals de Israëlieten deden’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dat maakte me bang. Wilde God me de kans afnemen om mijn plicht te doen? Later las ik nog een passage uit Gods woorden: **“Anders zul je, hoe meer je worstelt, des te meer omringd worden door duisternis, en des te meer jaloezie en haat voelen, en zal je verlangen om te krijgen alleen maar sterker worden. Hoe sterker je verlangen om te krijgen wordt des te minder ben je ertoe in staat. En naarmate je minder krijgt, neemt je haat toe. Naarmate je haat groeit, wordt het donkerder bij je binnen. Hoe donkerder je van binnen bent, des te slechter voer je je plicht uit en hoe slechter je je taak vervult, des te minder bruikbaar ben je. Dit is een onderling verbonden, vicieuze cirkel. Als je je plicht nooit goed**

kunt vervullen, zul je geleidelijk worden geëlimineerd” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods strenge woorden lieten me bang en trillend achter. Ik kon Gods rechtvaardige gezindheid voelen die geen belediging duldt. Vooral toen ik deze woorden van God las: **“Als je je plicht nooit goed kunt vervullen, zul je geleidelijk worden geëlimineerd.”** Het voelde echt alsof ik in levensgevaar was. Kort daarna hoorde ik zuster Xia zeggen: “Het gaat in elk opzicht bergafwaarts met het kerkelijke werk ...” Ze was zo bezorgd dat ze begon te huilen. Ik herinnerde me toen hoe onze leider had uitgelegd waar onze samenwerking op strandde, en hoe dat het werk van Gods huis verstoorde en belemmerde. Ik durfde er niet meer over na te denken, en haastte me om voor God te bidden en te zoeken. Ik wist heel goed dat naam en status zoeken en jaloers zijn op anderen, niet overeenstemt met Gods wil, dus waarom kon ik mezelf er niet van weerhouden om die kwade dingen na te streven?

Later las ik nog een passage uit Gods woorden. **“Satan gebruikt roem en winst om de gedachten van de mens te beheersen, totdat mensen alleen nog aan roem en winst kunnen denken. Ze vechten voor roem en winst, lijden ontberingen voor roem en winst, ondergaan vernedering voor roem en winst, offeren alles wat ze hebben op voor roem en winst, en ze zullen enig oordeel vellen of enige beslissing nemen omwille van roem en winst. Op deze manier ketent Satan de mensen met onzichtbare boeien, en mensen hebben de kracht noch de moed om ze af te werpen. Zonder het door te hebben, dragen ze deze ketenen en sjokken ze met grote moeite steeds verder. Omwille van deze roem en winst mijdt de mens God en verraadt hij Hem, en wordt de mens steeds slechter. Daardoor wordt de ene generatie na de andere op deze manier vernietigd te midden van de roem en winst van Satan. Als we nu kijken naar de daden van Satan, zijn zijn sinistere motieven niet totaal verfoeilijk? Misschien kunnen jullie vandaag nog steeds Satans sinistere motieven niet doorzien, omdat jullie denken dat men niet kan leven zonder roem en winst. Jullie denken dat wanneer mensen roem en winst achter zich laten, ze niet langer de weg vooruit kunnen zien, niet langer in staat zijn om hun doelen te zien, dat hun toekomst donker, grauw en somber zal worden**” (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik kon de oorzaak van het probleem vinden in de openbaringen van Gods woorden. Ik zou mezelf er nooit van kunnen weerhouden om reputatie en status na te jagen omdat ik van jongs af aan door school en samenleving geconditioneerd was. Satanische filosofieën en misvattingen waren diep in mijn hart geworteld, zoals: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ ‘Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders’, ‘Er kan slechts één alfamannetje zijn’ ‘De mens worstelt naar boven, water stroomt naar beneden’ en: ‘Een man laat zijn naam achter waar hij ook gaat, net zoals een gans zijn kreet uitroept waar hij ook vliegt’. Voor mij waren dat woorden om naar te

leven en levensdoelen om na te streven. Ik wilde altijd dat anderen me zouden respecteren, zowel in de wereld als in Gods huis. Ik wilde in elke groep in het middelpunt staan. Alles moest om mij draaien. Dat was voor mij de enige zinvolle manier om te leven. Mijn kaliber was nooit zo geweldig en ik was ook niet echt ergens goed in, maar ik kon er gewoon niet tegen om ondergeschikt te zijn. Als iemand beter was dan ik, werd ik overstuurd, en kon ik mezelf er niet van weerhouden om met ze te wedijveren. Ik deed al het mogelijke om hogerop te komen. Als dat niet lukte, werd ik jaloers en haatte ik ze en gaf ik iedereen de schuld behalve mezelf. Dat was een vreselijke manier om te leven. Eindelijk zag ik in dat het nastreven van naam en status helemaal niet het juiste pad is, en dat hoe meer ik dat deed, hoe arroganter en kleingeestiger ik zou worden. Ik was was egoistischer en gemener geworden zonder enige menselijke gelijkenis. Toen keek ik naar zuster Xia. Ze deed haar plicht zorgvuldig en serieus, en haar communicatie bevatte licht. Ze kon ook praktische moeilijkheden van broeders en zusters verhelpen. Dat was gunstig voor anderen en voor het kerkelijke werk. Het was fantastisch en iets wat God troost kon brengen. Ik was daarentegen bekrompen en jaloers. Ik dacht altijd dat ze de show probeerde te stelen, dus ik kreeg ik een hekel aan haar. Ik wilde zo graag dat ze haar plicht slecht zou doen en zou worden vervangen. Ik zag hoe kwaadaardig ik diep vanbinnen was. God hoopt dat meer mensen de waarheid nastreven, rekening houden met Zijn wil, en hun plicht kunnen doen om Hem te behagen. Maar door mijn inspanningen om mijn eigen reputatie en positie te beschermen, kon ik geen broeders en zusters tolereren die dat deden. Ik was jaloers op hen en intolerant. Verzette ik me zo niet tegen God? Verstoorde ik zo niet het werk van Gods huis? Dan was ik toch net de duivel, Satan? Bovendien zijn er veel functionarissen in de Communistische Partij die cliques vormen die om reputatie en positie strijden. Ze maken meedogenloos tegenstanders kapot, roeien vijanden uit en onderdrukken het volk. Ze hebben onnoemelijk veel kwaad gedaan en mensen vermoord. Dat is een feit. Ten slotte ruïneren ze zichzelf en als ze sterven, gaan ze naar de hel en worden ze gestraft. Maar waarom eindigen ze zo? Komt dat omdat ze reputatie en positie boven alles plaatsen? Dat is de waarheid. Mijn eigen gedrag, hoewel het niet zo slecht was als dat van hen, was in essentie hetzelfde. Ik leefde volgens satanische filosofieën en wetten, en de gezindheid die ik openbaarde, was arrogant, sluw en kwaadaardig. Wat ik naleefde, was duivels, zonder enige menselijke gelijkenis. Hoe kon dat niet walgelijk en hatelijk zijn voor God? Dat ik op die manier werd gedisciplineerd, kwam omdat Gods rechtvaardige gezindheid over me kwam. Het was zelfs Zijn redding voor mij. Toen ik dat allemaal beseftte, bad ik snel tot God. Ik zei: "O, God. Ik heb de waarheid niet nagestreefd. Ik heb alleen naam en status nagestreefd. Satan heeft met me gespeeld en me verdorven, zodat ik me helemaal geen mens meer voel. Toen ik mijn reputatie en status verloor, wilde ik mijn plicht niet meer doen en stond ik op het punt om u te verraden. God, ik wil tegenover u berouw tonen. Ik ben bereid om de waarheid na te streven, om samen te werken met mijn zuster, en om mijn plicht goed te doen om u te behagen."

Daarna vertelde ik zuster Xia alles. Ik analyseerde de manieren waarop ik met haar had gewedijverd om naam en winst te verwerven. Ik vroeg haar ook om me in de gaten te houden en me te helpen. Daarna verliep de samenwerking in onze plicht veel soepeler. Het is zo goed om op deze manier te praktiseren. Hoewel ik nog steeds af en toe naar naam en winst verlang, kan ik snel inzien dat het mijn satanische gezindheid is. Ik denk aan de natuur en de gevolgen als ik zo doorga, en dan bid ik snel tot God en denk ik aandachtig na. Ik luister oprecht naar de communicatie van mijn zuster en leer van haar sterke punten. Als ik zie dat ze in haar communicatie iets heeft gemist, val ik meteen in. Op die momenten, probeer ik de waarheid duidelijk te communiceren, zodat iedereen ervan kan profiteren. Iedereen vindt zulke bijeenkomsten heel verhelderend en ik win er ook iets mee. Ik voel me vrij en heb gemoedsrust. Het is net als Gods woorden: **“Als je daarnaast je verantwoordelijkheden weet te nemen, je plichten en taken weet uit te voeren, je zelfzuchtige verlangens weet te veronachtzamen, je eigen bedoelingen en motieven buiten beschouwing weet te laten, rekening houdt met Gods wil en de belangen van God en van Zijn huis voorrang weet te geven, dan zul je, na dit een poos te hebben ervaren, voelen dat dit een goede manier van leven is. Het is oprecht en eerlijk leven, zonder een schurk of een nietsnut te zijn, en rechtvaardig en eervol leven, in plaats van bekrompen of gemeen. Je zult voelen dat een mens zo hoort te leven en te handelen. Langzamerhand zal het verlangen in je hart afnemen om je eigen belangen te bevredigen. Geleidelijk zal het verlangen in je hart om je eigen belangen te bevredigen verminderen. [...] Van een ambivalente gesteldheid, waarin je niet verschrikkelijk geïnteresseerd bent in geloven in God, maar het je ook niet verveelt, zul je overgaan naar een gesteldheid waarin je voelt dat geloven in God en het zijn van een eerlijk mens goede dingen zijn, een gesteldheid waarin je erin geïnteresseerd bent een eerlijk mens te zijn en voelt dat het betekenis heeft en je voedt wanneer je op deze wijze leeft. Je geest zal vaste voet krijgen, vredig en voldaan. Je zult zo’n gesteldheid krijgen als gevolg van het feit dat je je eigen motieven, belangen en egoïstische verlangens laat varen. Je zult het hebben verdiend”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

37. Gods woorden hebben mijn ziel wakker geschud

Door Nannan, Verenigde Staten

Almachtige God zegt: **“Tijdens Gods huidige werkstadium in deze, de laatste dagen, schenkt Hij niet langer gewoon genade en zegeningen aan de mens zoals Hij dat eerder deed, noch spoort Hij de mensen voorzichtig aan om verder te gaan. Wat heeft de mens tijdens deze fase van het werk gezien van alle aspecten van Gods werk die zij hebben ervaren? Ze hebben Gods liefde gezien en Gods oordeel en tuchting. Op dit moment voorziet God hen ook, ondersteunt, verlicht en begeleidt Hij hen, zodat ze geleidelijk Zijn intenties leren kennen, de woorden leren kennen die Hij spreekt en de waarheid die Hij de mens schenkt. [...] Het oordeel en de tuchting van God stellen mensen in staat om geleidelijk de verdorvenheid van de mensheid en hun satanische wezen te leren kennen. Datgene wat God geeft, Zijn verlichting van de mens en Zijn leiding, dit alles stelt de mensheid in staat om steeds meer het wezen van de waarheid te kennen, en om steeds beter te weten wat mensen nodig hebben, welke weg ze moeten nemen, waarvoor ze leven, wat de waarde en betekenis van hun leven is, en hoe ze de weg voor hen kunnen bewandelen. [...] Wanneer het hart van de mens nieuw leven wordt ingeblazen, dan wil hij niet langer het leven leven met een ontaarde, verdorven gezindheid, maar in plaats daarvan de waarheid zoeken tot tevredenheid van God. Wanneer het hart van de mens is opgewekt, kan hij zich volstrekt van Satan afkeren, niet langer door Satan worden geschaad en niet langer door hem beheerst of voor de gek gehouden worden. In plaats daarvan kan de mens op een proactieve manier aan het werk van God en Zijn woorden meewerken om het hart van God tevreden te stellen en aldus godvrezendheid te verkrijgen en het kwade te schuwen. Dit is het oorspronkelijke doel van Gods werk”** (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik heb enige ervaring met deze passage uit Gods woorden.

In juni 2016 kreeg ik de taak toegewezen om mee te doen aan het Engelse voordrachtteam. Daar was ik heel blij mee, omdat ik nu eindelijk mijn vaardigheden in de Engelse taal kon inzetten. Die vaardigheden zouden nu goed zichtbaar worden! Ik popelde om het mijn broeders en zusters thuis te vertellen en ze het goede nieuws te laten weten. Ik fantaseerde zelfs over de afgunstige blikken op hun gezicht zodra ze het hoorden.

Toen ik met die taak was begonnen, merkte ik dat de andere broeders en zusters het Engels heel vloeiend voorlazen en een geweldige uitspraak hadden. Ze praatten vaak in het Engels met elkaar, en zelfs tijdens bijeenkomsten en bij het vervullen van hun taken communiceerden ze allemaal in het Engels. Mijn Engels was lang niet zo goed als dat van hen. Ik voelde afgunst en maakte me ongerust, maar ik zei tegen mezelf: zolang ik maar hard studeer zal ik op een dag net

zo goed of zelfs beter dan zij zijn! Dus begon ik extra vroeg op te staan en extra lang op te blijven om Engels te studeren en woorden uit mijn hoofd te leren. Ik dacht er de hele tijd over na hoe ik mijn prestaties kon verbeteren. Telkens wanneer ik iemand over zijn werkervaringen hoorde praten, pakte ik mijn pen en begon aantekeningen te maken. Maar de maanden vlogen voorbij, en ik was nog steeds degene die het langzaamst vooruitkwam en het slechtst presteerde van iedereen in het team. Ik besepte dat ik mijn taken niet vervulde, dat ik vaak tips en hulp van jongere broeders en zusters nodig had, en dat de teamleider me in die tijd vaak eenvoudig routinewerk liet doen, en dat bezorgde me het gevoel dat het team me best kon missen. Ik werd vreselijk somber en verdrietig. Een tijdje later kwam er een nieuwe zuster bij ons team werken. Ze was niet op de hoogte van wat ons team deed, dus werd ik gevraagd om haar te helpen. Heimelijk was ik blij dat ik niet meer de onhandigste in ons team was. Maar tot mijn verrassing had deze zuster echt aanleg en leerde ze heel snel, dus haar Engels werd pijlsnel beter. Binnen twee, drie maanden was ze al beter dan ik. Daar raakte ik van in paniek. Ik dacht: als het zo doorgaat ben ik straks weer de slechtste in ons team. Het is best begrijpelijk dat ik niet zo goed ben als andere leden die dit werk al langer doen. Maar dan komt er zo'n beginneling die ik moet helpen, en binnen de kortste keren is ze al beter dan ik. Wat vernederend! Dag in, dag uit vocht ik voor status en prestige en voelde me voortdurend slecht op mijn gemak. Ik bracht mijn dagen in diepe ellende door. Ik begon terug te verlangen naar de tijd dat ik in mijn geboortestad werk verrichtte. Ik was altijd degene die discussies leidde en de planning maakte. Mijn broeders en zusters waren het allemaal eens met mijn visie en de kerkleiders sloegen me hoog aan. Toen was ik een belangrijk persoon, maar nu was ik diep gezonken. Hoe langer ik erover nadacht, hoe erger gegriefd en tekortgedaan ik me voelde. Op een keer verstopte ik me op het toilet om een potje te huilen. Die nacht lag ik te woelen in mijn bed en kon ik de slaap niet vatten. Ik dacht de hele tijd: vanaf de eerste dag ben ik het slechtste lid van het team geweest. Wat zullen de andere broeders en zusters wel niet van me denken? Ik wil hier niet blijven. Maar toen bedacht ik dat ik God plechtig had beloofd om me voor Hem uit te putten om Hem zo lang ik leef terug te betalen voor Zijn liefde. Als ik werkelijk mijn plichten zou verzaken, zou ik dan niet mijn belofte schenden? Zou ik God dan niet bedriegen en verraden? Ik voelde me vreselijk bedroefd en bad tot God: "Lieve God, ik weet niet hoe ik deze situatie moet doorstaan of wat ik ervan moet leren. Leid en verlicht mij, alstublieft."

Daarna pakte ik mijn telefoon erbij en las deze passage uit Gods woorden: **"Onder het zoeken hebben jullie te veel individuele noties, hoop en toekomst. Het huidige werk is bedoeld om jullie verlangen naar status en jullie buitensporige verlangens aan te pakken. Hoop, status en noties zijn allemaal klassieke weergaven van een satanische gezindheid. De enige reden waarom deze dingen bestaan in de harten van de mensen is dat het gif van**

Satan altijd hun gedachten aantast, en dat mensen er nooit in slagen deze verzoeken van Satan van zich af te schudden. Ze leven te midden van de zonde, en toch geloven ze niet dat het zonde is en blijven ze denken: wij geloven in God, dus Hij moet ons zegenen en alles voor ons regelen zoals het hoort. Wij geloven in God, dus moeten we wel superieur zijn aan anderen, en we moeten wel meer status en meer toekomst hebben dan wie dan ook. Omdat we in God geloven, moet Hij ons grenzeloze zegeningen brengen. Anders zou het niet geloven in God heten. Jarenlang hebben de gedachten waarop mensen hebben vertrouwd om te overleven hun harten aangetast, zozeer dat ze verraderlijk, laf en verachtelijk zijn geworden. Niet alleen ontbreekt het hun aan wilskracht en vastberadenheid, ze zijn ook inhalig, arrogant en eigenzinnig geworden. Ze hebben totaal geen vastberadenheid die henzelf overstijgt, en bovendien hebben ze geen greintje lef om de banden van deze duistere invloeden af te schudden. De gedachten en levens van mensen zijn zo verrot, dat hun perspectieven op het geloof in God nog steeds ondraaglijk wanstaltig zijn, en zelfs wanneer mensen het hebben over hun perspectieven op het geloof in God is dat gewoon ondraaglijk om aan te horen. Mensen zijn allemaal laf, incompetent, verachtelijk en breekbaar. Ze voelen geen afkeer van de duistere machten en geen liefde voor het licht en de waarheid; in plaats daarvan doen ze wat ze maar kunnen om die uit te drijven” (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Mijn situatie werd volmaakt uitgelegd in Gods woorden! Ik had toch ook zoveel verdriet, verzette me zelfs tegen het vervullen van mijn plichten, wilde mijn plichten opgeven en God verraden omdat mijn verlangen naar status niet was vervuld? Was de reden waarom ik sinds ik bij het team was gekomen zo hard op Engels studeerde om mijn prestaties te verbeteren niet louter en alleen dat ik mezelf wilde bewijzen en met kop en schouders boven de anderen wilde uitsteken? Toen ik zag dat de nieuwe zuster zo snel beter werd, maakte ik me zorgen dat ze mij voorbij zou streven en ik weer de slechtste van het team zou zijn. De hele dag raakte ik steeds gestrester over mijn status en zat ik diep in de ellende. Toen ik Gods woorden **“de gedachten waarop mensen hebben vertrouwd om te overleven hun harten aangetast”** las, stelde ik mezelf de vraag: “Waarom streef ik toch naar status? Wat voor gedachten bezorgen me al deze ellende?” Pas nadat ik over Gods woorden had nagedacht, beseftte ik dat ik volgens satanische regels als ‘Je moet je voorouders eer bewijzen’, ‘De mens worstelt zich omhoog; water stroomt omlaag’ en ‘In heel het universum regeer alleen ik oppermachtig’. leefde. Van jongs af aan brengen onze leraren ons bij dat we moeten excelleren, de allerbeste moeten zijn. Ik had altijd met afgunst opgekeken tegen gerenommeerde, beroemde mensen en ik wilde net als zij zijn. Waar ik ook was, ik wilde altijd dat mensen een hoge dunk van me hadden, en als ze me allemaal bewonderden, steunden en prezen, des te beter. Ik dacht dat dat de manier was om een prettig, waardevol leven te leiden. Als ik geen kans zag de bewondering en lof van anderen te verwerven, was het leven ellendig en

voelde ik me terneergeslagen. Nadat ik was begonnen mijn plichten in Gods huis te vervullen, streefde ik nog steeds die zaken na. Toen ik niet veel verbetering zag en geen kans zag de lof en bewondering van anderen te krijgen, werd ik pessimistisch, somber en ontmoedigd. Ik overwoog zelfs om mijn plichten te verzaken en God te verraden. Ik werd compleet in beslag genomen door mijn obsessie voor prestige. Ik had er alle ongemak voor over en was bereid elk gevecht aan te gaan om dat te bereiken, en het werd zo erg dat mijn hele wereld om dat ene draaide. Toen besepte ik dat ik het verkeerde nastreefde. Ik deed mijn plichten niet om de waarheid na te streven en God voor Zijn liefde terug te betalen maar alleen om mijn eigen verlangen naar prestige en status te bevredigen.

De openbaringen in Gods woorden lieten me zien hoe misplaatst mijn streven was. Later las ik deze passage uit Gods woorden: **“Voor ieder van jullie, die je plichten vervult, hoe diepgaand je de waarheid ook begrijpt, als je de werkelijkheid van de waarheid binnen wilt gaan, dan is de belangen van Gods huis voor ogen houden in alles wat je doet, je zelfzuchtige verlangens en je persoonlijke bedoelingen, motieven, aanzien en status loslaten de eenvoudigste manier van praktiseren. Stel de belangen van Gods huis voorop, dat is wel het minste dat je zou moeten doen. [...] Als je daarnaast je verantwoordelijkheden weet te nemen, je plichten en taken weet uit te voeren, je zelfzuchtige verlangens weet te veronachtzamen, je eigen bedoelingen en motieven buiten beschouwing weet te laten, rekening houdt met Gods wil en de belangen van God en van Zijn huis voorrang weet te geven, dan zul je, na dit een poos te hebben ervaren, voelen dat dit een goede manier van leven is. Het is oprecht en eerlijk leven, zonder een schurk of een nietsnut te zijn, en rechtvaardig en eervol leven, in plaats van bekrompen of gemeen. Je zult voelen dat een mens zo hoort te leven en te handelen. Langzamerhand zal het verlangen in je hart afnemen om je eigen belangen te bevredigen. Geleidelijk zal het verlangen in je hart om je eigen belangen te bevredigen verminderen”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik Gods woorden had gelezen, besepte ik dat het onbelangrijk is om door anderen te worden bewonderd. Wat werkelijk van belang is, is je onderwerpen aan Gods soevereiniteit en plannen, het werk van Gods huis ondersteunen, de waarheid beoefenen en je plicht doen, en dit is hoe je open en eerlijk moet leven. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, voelde ik me enorm bevrijd. Ik was nog steeds het slechtst presterende lid van ons team, maar ik vond het niet zo vervelend meer. En als er iets was wat mijn prestige en status schaadde, was ik niet meer zo zwak als eerst. Dan bad ik gewetensvol tot God en verzaakte mijn verkeerde motieven, en dan kwam ik tot rust en kon ik mijn taken vervullen. Maar Satans giftigheid zat diep in me geworteld en was deel van mijn natuur

geworden. Begrijpen hoe het zat, was niet genoeg om die uit te bannen. Ik moest nog altijd meer oordeel en loutering ervaren om te worden gezuiverd en veranderd.

Onze teamleider stelde de zusters Liu en Zhang aan om toezicht te houden op ons werk, omdat zij allebei een stel ijzersterke professionele vaardigheden hadden. Ik was zowel afgunstig als jaloers. Het leek me zo'n teken van erkenning als je andere broeders en zusters mocht begeleiden. Waarom was ik niet zoals zij? Het enige wat ik kon was het vermoeiende werk doen waar geen vaardigheid voor nodig was. Later werd ik naar voren geschoven om leden van het team te begieten en zo anderen te helpen hun problemen op te lossen. Ik verheugde me echter totaal niet bij dit vooruitzicht en keek zelfs neer op deze taak. Ik had het idee dat alleen mensen zonder echte vaardigheden deze taak kregen toegewezen. Als ons team goed werk verrichtte, zou iedereen zeggen dat dat allemaal te danken was aan deze twee zusters. Wie zou mij ooit achter de schermen over de waarheid zien communiceren om problemen op te lossen? Ik had de verkeerde instelling en kon het werk van de Heilige Geest niet verwerven, en daarom voelde ik me niet gemotiveerd om mijn plichten te vervullen en dacht ik soms bij mezelf: waarom is mijn kaliber zoveel minder dan dat van alle anderen? Waar ben ik goed in? Wanneer kan ik mijn vaardigheden eindelijk eens demonstreren? Gaandeweg begon ik me steeds dwarser en geagiteerder te voelen. Algauw kwam het zover dat ik al bijna in woede uitbarstte als zuster Zhang me in het voorbijgaan vroeg een deur te sluiten of een raam open te doen. Ik dacht: hoelang ben jij nou helemaal een gelovige? Je bent alleen maar een beetje beter in bepaalde vaardigheden. Heb je daarom het recht om mij te commanderen? Uiteindelijk negeerde ik zuster Zhang gewoon als ze iets tegen me zei. Als ze me iets vroeg, deed ik soms net of ik haar niet had gehoord. En als ik wel antwoord gaf, klonk dat niet vriendelijk. Toen ik merkte dat ze zich daardoor belemmerd voelde, vond ik dat wel naar, maar als het op status en prestige aankwam, liet ik me toch meesleuren door mijn emoties.

Op een ochtend zag ik zuster Liu en zuster Zhang op pad gaan om een opdracht uit te voeren. Ze zagen er heel chic en modieus uit in hun outfit, en dat maakte me boos en jaloers. Ik dacht bij mezelf: jullie krijgen alle eer, terwijl ik achter de schermen ploeter. Niemand zal ooit weten hoe hard ik werk ... Toen de zusters die avond terugkwamen, haastte iedereen zich naar hen toe om ze te begroeten, en sommigen hadden zelfs eten voor ze klaargezet. Eerst wilde ik ze ook gaan begroeten en vragen hoe het was geweest, maar toen ik zag hoe iedereen op hen reageerde, werd ik weer jaloers en dacht: die twee krijgen weer eens alle eer en nu lijk ik nog waardelozer. Bij die gedachte maakte ik rechtsomkeer naar mijn kamer. Ik kwam maar niet tot rust en dus bad ik tot God. Ik zei: "Lieve God, mijn obsessie met status heeft weer eens zijn lelijke kop opgestoken. Ik wil mijn honger naar prestige en status loslaten, maar dat lukt gewoon niet. Laat me alstublieft zien hoe ik mezelf kan bevrijden uit de ketenen van reputatie en status."

De volgende dag zag een van de zusters dat het niet goed met me ging en las me de volgende passage voor: **“Zodra positie, aanzien of reputatie ter sprake komen, springt ieders hart verwachtingsvol op en wil ieder van jullie opvallen, beroemd zijn en erkend worden. Niemand is bereid zich te onderwerpen, maar iedereen wil in plaats daarvan wedijveren – zelfs al is wedijveren gênant en verboden in Gods huis. Maar zonder rivaliteit ben je nog steeds niet tevreden. Wanneer je iemand ziet opvallen, krijg je een gevoel van jaloezie en haat en dat het niet eerlijk is. ‘Waarom kan ik niet opvallen? Waarom mag die persoon altijd opvallen, en kom ik nooit aan de beurt?’ Je voelt je dan wat verontwaardigd. Je probeert het te onderdrukken, maar dat mislukt. Je bidt tot God en dan voel je je even beter. Maar zodra je later weer op zo’n situatie stuit, kom je er niet overheen. Wordt hierdoor niet een onvolwassen gestalte getoond? Is het geen val dat mensen in een dergelijke gesteldheid vervallen? Dit zijn de ketenen van Satans verdorven natuur die de mensen binden”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden lieten me zien dat ik niet echt wat had veranderd aan de dingen die ik nastreefde. Ik was er nog steeds op uit om reputatie en status te verwerven en beter te zijn dan anderen. Ik werd daar zo door geobsedeerd dat ik altijd wilde uitblinken en opvallen en taken wilde doen die belangrijk waren of vaardigheden eisten. Ik dacht dat dat de enige manier was om door anderen te worden gerespecteerd en gewaardeerd, en om door God te worden goedgekeurd en uiteindelijk gezegend. Ik stond afwijzend tegenover elke taak die ik onbelangrijk vond en ik keek zelfs met verachting neer op mijn taak om anderen te begieten. Ik zag hoe de twee zusters belangrijke taken kregen toegewezen terwijl ik onnozel werk kreeg dat nooit zou worden opgemerkt, en dus voelde ik me jaloers en wrokkig en klaagde zelfs omdat ik God kwalijk nam dat Hij me geen beter kaliber of betere vaardigheden had gegeven. Wat was ik onredelijk! Mijn verlangen naar status was niet bevredigd, daarom deed ik niet erg mijn best op mijn taak en viel zelfs uit tegen mijn zusters om mijn ontevredenheid te ventileren. Dit was ongetwijfeld belemmerend en kwetsend voor mijn zusters. Hoe meer ik hierover nadacht, hoe schuldiger ik me voelde. Ik besepte dat ik heel zelfzuchtig was geweest en tekort was geschoten in menselijkheid.

Later stuitte ik op deze passage in Gods woorden: **“Om te beginnen willen mensen altijd roem verwerven of een beroemdheid zijn; ze willen grote faam en prestige verwerven en hun voorouders eer aandoen. Zijn dat positieve zaken? Ze zijn absoluut niet in overeenstemming met positieve zaken; bovendien zijn ze in strijd met de wet dat God de heerschappij heeft over het lot van de mensheid. Waarom zou ik dat zeggen? Wat voor soort persoon wil God hebben? Wil Hij een grootheid, een beroemdheid, een voortreffelijk iemand of iemand die de wereld verstedt doet staan? (Nee.) Dus wat voor persoon wil God**

dan? Hij wil iemand die met beide voeten stevig op de grond staat, die ernaar streeft een gekwalificeerd schepsel van God te zijn, die de plicht van een schepsel kan vervullen en die zich aan de plek van een mens kan houden” (‘Alleen zoeken naar de waarheid en vertrouwen op God kunnen een oplossing bieden voor een verdorven gezindheid’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik over Gods woorden nadacht, besepte ik dat God geen behoefte heeft aan bewonderenswaardige mensen of wereldschokkende talenten, maar aan mensen die met beide benen op de grond staan en die hun plichten kunnen vervullen als schepsels van God. God vraagt niet van me dat ik een geweldig kaliber of eersteklas professionele vaardigheden heb. Hij vraagt alleen van me dat ik mijn plaats ken en mijn best doe om mijn plichten te vervullen. En dat was iets wat ik kon. God geeft ieder mens een ander kaliber en verschillende talenten. Zolang we alles uit onze vermogens halen, elkaar helpen en samenwerken, vervullen we onze plichten en stemmen God tevreden.

Ik las ook deze woorden van God: **“Ik beslis over de bestemming van iedere persoon; niet op basis van leeftijd, senioriteit, hoeveelheid lijden en nog het minst op basis van de mate waarin zij meelijwekkend zijn, maar gebaseerd op of zij de waarheid bezitten. Er is geen andere keuze dan deze. Jullie moeten beseffen dat allen die niet de wil van God volgen, gestraft zullen worden. Dit is een onveranderlijk feit”** (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). God is een rechtvaardige God. Wie God aanbeveelt, en welke uitkomst en bestemming Hij voor ieder persoon bepaalt, hangt niet af van of ze prestige of roem bezitten, hoeveel mensen hen steunen en goedkeuren of waar ze uit moeten putten. Het is juist allemaal gebaseerd erop of ze al of niet de waarheid beoefenen, zich aan God onderwerpen en hun plichten vervullen als Gods schepselen. Neem bijvoorbeeld de hogepriesters, schriftgeleerden en farizeeën. Die hadden status en invloed, veel mensen vereerden en volgden hen, maar toen de Heer Jezus kwam om Zijn werk te doen, zochten zij niet de waarheid en aanvaardden absoluut niet Gods werk. Ze veroordeelden de Heer Jezus zelfs heftig en verzetten zich tegen Hem om hun eigen status en inkomen te beschermen, en ze nagelden Hem uiteindelijk aan het kruis waarna ze Gods vervloekingen en straf ondergingen. Ik moest ook aan Noach denken – die bouwde de ark zoals God had opgedragen. Indertijd dacht iedereen dat hij gek was, maar hij luisterde naar God en gehoorzaamde Hem, en daarom ontving hij Gods aanbeveling en overleefde hij de zondvloed. En dan was er de arme weduwe in de Bijbel. De twee munten die zij gaf, stelden in de ogen van anderen misschien niet veel voor, maar God beval haar toch aan, omdat ze alles wat ze bezat aan God gaf. Terwijl ik over deze verhalen nadacht, zag ik in dat God waarlijk rechtvaardig is. God stelt de oprechtheid van mensen op prijs. Je kunt alleen een betekenisvol leven leiden als je naar Gods woord luistert, je aan God onderwerpt, Gods woorden beoefent en je plicht als schepsel van God vervult. Ernaar

streven om door anderen te worden geprezen, leidt er alleen toe dat we slechte dingen doen, ons tegen God verzetten en Zijn straf zullen ondergaan. Ik besepte dat God het niet zo had geregeld dat ik mijn plicht in die omgeving moest doen omdat Hij wilde dat ik zou lijden en vernederd zou worden, maar omdat Hij een plan voor me had. Ik was veel te erg in de ban van status en dus moest ik ervaren hoe het was om te worden ontmaskerd en gelouterd om mezelf echt te leren kennen, de ketenen van prestige en status af te werpen en een vrij, onbelemmerd leven te leiden in Gods aanschijn. Dit was de beste manier voor God om mij te transformeren en zuiveren. Het was Gods liefde en redding. Bij deze gedachte bad ik tot God: “O God, dank u dat u deze omgevingen zorgvuldig hebt geregeld om mij te redden en te zuiveren. Ik wil niet meer voor prestige en status leven, wat voor taak ik ook krijg opgedragen. En hoe nederig die misschien ook is in de ogen van anderen, ik ben bereid me te onderwerpen en samen te werken met mijn broeders en zusters om onze plichten te vervullen.”

Een tijdje later had mijn team een paar mensen nodig om op pad te gaan voor kerkelijke aangelegenheden. Toen ik dat vernam, kwam er opnieuw verlangen in me op. Ik dacht dat ik misschien eindelijk een kans zou krijgen om mezelf te laten zien. Terwijl mijn broeders en zusters overlegden wie er zou gaan, zat ik te hopen dat ik zou worden gekozen, maar uiteindelijk werd besloten om zuster Liu en zuster Zhang te sturen. Ik voelde me een beetje teleurgesteld. Het leek erop dat ik nooit de kans zou krijgen om in de schijnwerpers te staan. Ik besepte dat ik weer eens om roem wedijverde, dus bad ik tot God en liet ik mijn verkeerde motieven varen. Ik bedacht dat ik me al die tijd niet op mijn werk had geconcentreerd maar die kostbare tijd en energie had verspild met wedijveren om status, waardoor ik mijn plichten totaal niet had vervuld. Dag in, dag uit vocht ik voor roem en status, en dat was echt een afschuwelijk gevoel. Ik had het idee dat ik door Satan was beetgenomen. Mensen kunnen echt geschaad worden door status en prestige. In feite hebben alle broeders en zusters in ons team verschillende vaardigheden en kalibers. God heeft geregeld dat wij samenwerken om ieder onze vaardigheden te benutten, van elkaar te leren en elkaar aan te vullen om onze plichten te vervullen. God heeft lang geleden mijn kaliber en gestalte bepaald. Welke rol ik in het team speel en welke functie ik heb, zijn ook door God voorbeschikt. Dus ik moet gewoon blij zijn met de plek waar ik zit, zo goed mogelijk mijn best doen om mijn plicht te vervullen, en een verstandig mens zijn die in staat is zich aan God te onderwerpen. Toen ik me dat realiseerde, voelde ik me veel ontspannener. Telkens wanneer de twee zusters op pad gingen om hun plicht te doen, bad ik alleen maar voor hen, en deed ik mijn best al het routinewerk te doen zodat de andere zusters zich op hun eigen taken konden concentreren. Ik drong er ook bij mijn broeders en zusters op aan dat zij aandacht zouden besteden aan hun spirituele devoties, zodat ze naast hun werk ook tijd zouden vinden voor het binnengaan in het leven. Toen ik dingen met aandacht begon te doen, voelde ik me beheerster en

vrediger. Ik had het gevoel dat ik dichterbij God was gekomen, en mijn betrekkingen met mijn broeders en zusters werden ook genormaliseerd. Ik hechtte niet meer zoveel belang aan prestige en status en werd opener. Mijn hart was vervuld van dankbaarheid tegenover God voor deze kleine transformatie. Het oordeel en de tuchting van Gods woorden hadden mijn hart gewekt, me de leegheid en pijn laten zien van het streven naar roem en status, en me helpen begrijpen dat we alleen een zinvol leven kunnen leiden als we in God geloven, de waarheid nastreven en de plicht van een schepsel vervullen!

40. Een remedie tegen jaloezie

Almachtige God zegt: **“Het vlees van de mens is van Satan, het zit vol opstandige gezindheden, het is betreurenswaardig vuil en het is iets onreins. Mensen begeren te veel de genieting van het vlees en er zijn te veel manifestaties van het vlees; dit is waarom God het vlees van de mens tot op zekere hoogte veracht. Wanneer mensen de vuile, verdorven dingen van Satan afwerpen, winnen ze Gods redding. Maar als ze zich nog altijd niet ontdoen van vuil en verdorvenheid, leven ze nog steeds onder het domein van Satan. Het samenzweren, de bedrieglijkheid en de valsheid van mensen zijn allemaal dingen van Satan. Gods redding van jou is om je los te maken uit deze dingen van Satan. Gods werk kan niet verkeerd zijn; het wordt allemaal gedaan om mensen van de duisternis te redden. Wanneer je tot een bepaald punt hebt geloofd, jezelf kunt ontdoen van de verdorvenheid van het vlees en niet langer geketend bent door deze verdorvenheid, zul je dan niet gered zijn? Wanneer je onder Satans domein leeft, ben je niet in staat om God te manifesteren, ben je iets vuils en kun je Gods nalatenschap niet ontvangen. Wanneer je eenmaal gereinigd en vervolmaakt bent, zul je heilig zijn, zul je een normaal persoon zijn, zul je door God gezegend worden en God genoeg schenken”** (‘Praktijk (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dankzij de woorden van God begon ik te begrijpen dat we jaloeerse worstelingen en interpersoonlijke conflicten hebben omdat we door Satan zijn verdorven, en we allemaal volgens onze bedrieglijke en kwaadaardige satanische gezindheden leven en bijzonder egoïstisch zijn. Er was een tijd dat ik in een gesteldheid van jaloezie leefde, waarin ik constant complotten tegen mensen maakte en op roem en status uit was. Het was een pijnlijke manier van leven, maar ik kon mezelf niet bevrijden. Ik heb het volledig aan Gods oordeel en tuchtiging te danken dat ik enigszins kon veranderen en aan die pijn kon ontsnappen.

Het was juni 2017 toen ik de taak van groepsleider kreeg in de kerk en verantwoordelijk werd voor het kerkleven op een paar ontmoetingsplaatsen. Ik was erg blij met deze taak en voelde dat God me verhief, dat ik het goed moest doen om Gods liefde terug te betalen. Ik was erg actief in de communicatie op de bijeenkomsten daarna, en als ik broeders en zusters zag die het moeilijk hadden of in slechte gesteldheid verkeerden, vond ik Gods woorden om de problemen te communiceren en aan te pakken. De anderen beschouwden me na een tijdje als een aanwinst en zeiden dat ik praktische problemen dankzij communicatie op bijeenkomsten kon oplossen, dat ik plichtsgetrouw was en liefdevol jegens broeders en zusters. Ik was erg tevreden met mezelf toen ik dit hoorde.

Niet lang daarna hoorde ik dat er een verkiezing voor een kerkleider zou zijn, en ik dacht: iedereen heeft een hoge dunk van me, dus ik maak goede kans. Als ik verkozen werd, zouden de

broeders en zusters nog meer naar me opkijken. Zuster Yang en ik werden na een stemming allebei genomineerd. Ik voelde me enigszins bedreigd toen ik zag dat ze net iets meer stemmen dan ik had gekregen. Ik dacht: ik ben verantwoordelijk in mijn plicht en kan praktisch werk doen. Hoe kan het dat zij meer stemmen heeft dan ik? Maar toen dacht ik: dit zijn slechts nominaties, niet de uiteindelijke stemming. Ik maak nog kans. Ik moet mezelf nu met de waarheid uitrusten en anderen meer helpen hun problemen bij het binnengaan van het leven op te lossen zodat ze allemaal zien dat ze niet beter is dan ik. Dan word ik zeker verkozen. Ik dacht aan een probleem dat zuster Wang bij de laatste bijeenkomst had besproken dat nog niet was opgelost, dus ik haastte me om wat relevante woorden van God voor te bereiden om de volgende keer met haar te communiceren. Toen de dag van de bijeenkomst aanbrak, ging ik naar onze ontmoetingsplek, maar toen ik binnenliep, zag ik dat zuster Yang met zuster Wang communiceerde. Ik was erg ontstemd. Ik dacht: ik kwam vandaag om met haar te communiceren om haar probleem op te lossen en jij was me voor. Als jij het al hebt opgelost, hoe laat ik dan zien wat ik kan? Er verscheen een glimlach op het gezicht van zuster Wang na de communicatie met zuster Yang en de andere broeders en zusters knikten instemmend. Ik was absoluut niet blij dit te zien. Ik was jaloers op zuster Yang en dacht dat ze me van mijn glorie had beroofd. Ik dacht: voor je aan deze bijeenkomst deelnam, wilden de anderen mijn communicatie horen. Maar nu kijkt iedereen naar jou op en geven ze niets meer om mij. Iedereen was toen erg tevreden en betrokken bij de communicatie, maar bij mij kwam niets binnen en ik kon niet wachten om te vertrekken.

Toen ik thuiskwam, zat ik op mijn bed, ontmoedigd, en voelde ik me hoe langer ik erover nadacht steeds slechter. Ik dacht: als dit doorgaat, zijn mijn kansen op het leiderschap erg klein. Dat kan niet, ik moet proactiever in de communicatie zijn. Ik mag absoluut niet meer van haar verliezen. Ik merkte later dat zuster Xiang erg bezorgd was vanwege de zware vervolging door de CCP en zich beperkt voelde in haar plicht, dus ik vond snel wat woorden van God om voor de bijeenkomst met haar te communiceren. Ik kwam de volgende dag vroeg aan bij de ontmoetingsplek. Maar tot mijn verrassing was zuster Yang nog eerder aangekomen en communiceerde ze al met zuster Xiang. De moed zonk me in de schoenen en ik dacht: nu is het je wéér gelukt. Ik moet zien wat voor licht je in je communicatie hebt. Ik geloof gewoon niet dat het alles kan omvatten. Niet overtuigd ging ik naast ze zitten om te horen wat ze te zeggen had. Terwijl ik luisterde, ontdekte ik dat zuster Yang over een aantal beoefeningspaden in het licht van Gods woorden communiceerde, maar ze had de bron van zuster Xiangs zwakte en negativiteit niet genoemd. Ik dacht: ik moet mijn kans grijpen om mijn eigen inzicht te delen en zuster Yang op haar nummer zetten. Ik haastte me om mijn communicatie te delen en zei: “Zuster, een beoefeningspad alleen is niet genoeg om een negatieve gesteldheid op te lossen. We moeten ook inzicht hebben in de manier waarop God de grote rode draak gebruikt als een

contrast om Zijn gekozen mensen te perfectioneren. Alleen door Gods werk, almacht en wijsheid te begrijpen kunnen we uit een negatieve gesteldheid komen. Laten we samen wat van Gods woorden lezen.” Terwijl zuster Xiang knikte, richtte ik een zijdelings blik op zuster Yang en zag ik hoe ze ongemakkelijk aan de zijkant zat. Het voelde alsof ik een slag had gewonnen en ik dacht: iedereen kan zien wiens communicatie daadwerkelijk effectief is als ze een vergelijking maken. Ik kan mijn hoofd weer hoog houden en het bewijst dat ik niet slecht ben. Ik werd daarna actiever in mijn plicht. Zodra ik hoorde dat iemand in een slechte gesteldheid verkeerde of problemen had, vond ik snel Gods woorden, maakte aantekeningen en communiceerde met ze. Als ik zag dat iemand knikte, was ik blij, maar als er geen reactie was, werd ik vreselijk nerveus, en hoe verontruster ik was, hoe minder ik de gesteldheden van anderen kon begrijpen of problemen kon oplossen. Ik voelde me ook steeds vermoeider, en dacht: als het zo doorgaat, zullen de broeders en zusters zeggen dat het me aan de realiteit van de waarheid ontbreekt en zullen ze me niet als leider kiezen. Vooral als ik zuster Yang praktische communicatie over de waarheid zag delen waar broeders en zusters mee instemden, werd ik nog onrustiger. Mijn jaloezie en onvermogen om het te aanvaarden kwamen naar boven. Ik kreeg zo’n hekel aan haar dat ik niet eens met haar wilde praten. Ik leefde in een gesteldheid van strijd voor roem en status. Het was erg pijnlijk voor me. Ik kreeg geen verlichting van Gods woorden en bad zonder enige overtuiging. Ik voelde dat ik verder en verder van God verwijderd raakte.

Later bad ik tot God en vroeg ik om Zijn verlichting zodat ik mijn verdorven gezindheid kon begrijpen en uit die vreselijke gesteldheid kon raken. Het was alleen via Gods woorden dat ik wat inzicht kreeg in mijn verdorven gesteldheid. Dit is wat Gods woorden zeggen: **“Sommige mensen zijn altijd bang dat anderen meer in de schijnwerper zullen staan en hen voorbij zullen streven, erkenning krijgen, terwijl op henzelf geen acht wordt geslagen. Hierdoor vallen ze anderen aan en sluiten hen buiten. Is dit niet een geval van jaloezie jegens anderen die bekwamer zijn dan zichzelf? Is dergelijk gedrag niet zelfzuchtig en verachtelijk? Wat voor een gezindheid is dit? Het is kwaadaardig! Mensen die alleen maar aan zichzelf denken, alleen aan hun eigen verlangens voldoen, geen rekening houden met de plichten van anderen, alleen aan hun eigen belangen denken en niet aan de belangen van Gods huis, zulke mensen hebben een slechte gezindheid en God voelt voor hen geen liefde. Als je echt in staat bent met Gods wil rekening te houden, dan kun je anderen eerlijk bejegenen. Wanneer je iemand aanbeveelt, en hij of zij ontwikkelt zich tot een talentvol persoon en brengt zo een extra getalenteerd persoon in Gods huis, heb je je werk dan niet goed gedaan? Ben je dan niet trouw geweest bij de uitvoering van je plicht? Het is een goede daad voor God, en het is het soort geweten en rede dat mensen zouden moeten bezitten”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Ik

voelde schaamte na het lezen van Gods woorden en ik dacht aan alle jaloerse dingen, alle inspanningen die ik had gedaan voor roem en status. Ik brandde van verlangen sinds ik had gehoord dat de kerk een leider zou kiezen, en toen ik zag dat zuster Yang meer stemmen dan ik had gekregen, begon ik haar als tegenstander te zien en wedijverde ik in stilte met haar. Toen ik zag hoe ze problemen van broeders en zusters oploste door over de waarheid te communiceren werd ik jaloers. Ik dacht dat ze mijn glorie had gestolen en een dreiging vormde voor mijn kans op leiderschap. Ik zette mezelf in het geheim tegen haar op, en zocht naar gebreken in haar communicatie. Ik kleineerde haar heimelijk terwijl ik mezelf verhief en ik temperde de positiviteit in haar plicht. Toen ik zag dat ik niet kon winnen, werd ik rancuneus jegens haar en wilde ik haar niet eens erkennen. Ik streefde naar roem en status en was jaloers in mijn plicht. Ik haalde naar haar uit en sloot haar buiten. Ik had niets anders dan een duivelse gezindheid laten zien. Ik was zo zelfzuchtig, verachtelijk en slecht. Ik baseerde mijn leven op duivelse gezindheden, en schaadde niet alleen anderen, maar leefde in wrok en pijn. Het deed me denken aan Zhou Yu in 'Roman van de Drie Koninkrijken'. Hij was zo bekrompen, altijd jaloers op Zhuge Liang, en vlak voor zijn dood zei hij: "Sinds Yu is geboren, wat is het nut van Liang?" Hij stierf uiteindelijk vol woede. Zijn dat niet de vreselijke gevolgen van jaloezie? Ik besepte dat ik hetzelfde was, dat ik jaloers was in mijn inspanningen om status te verkrijgen, waarbij ik niet alleen het binnengaan van mijn eigen leven hinderde, maar ook anderen kwaad deed. Het ontbrak me volledig aan menselijkheid. Het was walgelijk en hatelijk jegens God. God gaf me de kans om bij iemand van een hoger kaliber in de buurt te zijn, hopende dat ik van haar sterke punten kon leren om mijn eigen zwaktes te verbeteren. Maar ik vocht en maakte vergelijkingen. Ik won niets en uiteindelijk was ik vreselijk gepijnigd. Ik was zo dwaas. De waarheid regeert in het huis van God en er gelden principes voor de verkiezing van leiders. Zij zijn op zijn minst mensen van goede menselijkheid die de waarheid kunnen aanvaarden en beoefenen, maar ik was altijd jaloers, uit op roem en status, en ik toonde geen menselijkheid. Hierdoor was ik het leiderschap onwaardig. Ik wist dat ik moest stoppen met strijden, en me moest richten op het beoefenen van de waarheid en het leven volgens Gods woorden. Dat was het enige juiste pad. Ik voelde enorme opluchting toen ik dat allemaal onder ogen zag.

Ik zei dit gebed op de dag van de verkiezingen: "O God! Ongeacht wat de uitkomst is, ik ben bereid u te gehoorzamen, en ik zal een eerlijke stem uitbrengen." Maar ik twijfelde alsnog toen het echt tijd was om te stemmen. Ik dacht: als ik op zuster Yang stem en ze wordt uiteindelijk verkozen, wat zullen de anderen dan van me denken? Ze zullen zeker zeggen dat ik voor haar onderdoe. Op dat moment kwamen deze woorden van God bij me op: **"Je moet leren loslaten en deze dingen afwijzen, anderen aanbevelen en laten opvallen. Sloof je niet uit en haast je niet om het moment te benutten dat je de kans krijgt op te vallen of roem te**

behalen. Je moet leren een stap terug te nemen, maar je moet de vervulling van je plicht niet uitstellen. Wees een persoon die onopvallend rustig werkt en die niet pronkt tegenover anderen terwijl je loyaal je plicht vervult. Hoe meer je je prestige en je status laat varen, en hoe meer je je eigen belangen laat varen, hoe vrediger je zult worden, hoe meer ruimte er in je hart zal komen en hoe beter je gesteldheid zal worden” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). En ik dacht: ik moet Gods woorden beoefenen. Ik kan niet voor prestige en status blijven leven. Ik dacht aan hoe zuster Yang van een goed kaliber was en hoe haar communicatie praktisch was, dus haar als leider hebben, zou de kerk ten goede komen evenals het binnengaan van het leven door de broeders en zusters. Ik moest de waarheid beoefenen en de belangen van de kerk verdedigen. En daarom stemde ik op haar. Ze werd als leider verkozen en ik was kalm en had er vrede mee. Ik voelde dat ik er eindelijk in was geslaagd om de waarheid te beoefenen. Dank aan God.

Later, in april 2018, werd ik gekozen voor de taak van kerkleider, en werkte ik zij aan zij met wat andere broeders en zusters die verantwoordelijk waren voor het werk van de kerk. Aanvankelijk bespraken we al het werk van de kerk en werkten we goed samen. Maar na een tijdje, merkte ik dat zuster Li, die verantwoordelijk was voor ons schrijfwerk, van goed kaliber was en dingen snel leerde. Haar communicatie was verlichtend en leerzaam voor anderen. Ik bewonderde haar echt maar voelde ook wat jaloezie. Ik probeerde betrokken te raken in werk binnen haar bevoegdheid, en wilde meer vaardigheden en principes leren om niet achterop te raken. Op een dag kreeg ik een brief van onze leider waarin stond dat ze iemand nodig hadden voor een taak bij een kerk in een ander gebied en ze vroeg of zuster Li geschikt was. Ze vroeg of ik wat beoordelingen van haar kon verzamelen. Mijn jaloezie laaide meteen op, en ik dacht: ze bereiden zuster Li voor op het grote werk. Haar kaliber is goed en ze leert snel, maar ze is nog niet lang een gelovige en haar binnengaan van het leven is oppervlakkig. Op welke manier kan ik niet aan haar tippen? Waarom mag ik niet gaan? Als zuster Li deze rol krijgt, wat zullen anderen dan van me denken? Ze zullen ongetwijfeld zeggen dat ze beter is dan ik. Door deze gedachten voelde ik me steeds ongemakkelijker, en begon haar praktisch te negeren. Ze voelde zich door mijn gedrag ingeperkt en ze besprak dingen niet langer met me zoals eerder. Een paar dagen later kreeg ik de beoordelingen van de broeders en zusters over zuster Li, en ik werd erg jaloers toen ik zag dat ze allemaal positief waren, zelfs beter dan hun beoordelingen van mij. Ik was een leider, maar kon niet eens aan een collega tippen. Wat een afgang voor me. Ik voelde me steeds ongemakkelijker als ik eraan dacht. Ik vroeg aan een andere zuster: “Wat is er met jouw beoordeling? Je hebt geen onderscheidingsvermogen. Zuster Li heeft vooruitgang geboekt, maar haar binnentreden van het leven is oppervlakkig. Je hemelt haar op, maar als ze naar een andere kerk gaat en hun werk vertraagt omdat ze geen praktisch werk kan doen, zou dat kwalijk van je

zijn.” Toen ze dit hoorde, schrok de zuster een beetje. Ze zei dat ze het had geschreven op basis van de huidige omstandigheden, maar dat ze geen rekening had gehouden met het totale plaatje en dat ze nog eens zou kijken. Ik had gedaan wat ik wilde, maar het zat me niet lekker. Vooral als ik zuster Li zag, knaagde mijn geweten en voelde ik me erg schuldig. Ik had iets slechts gedaan, iets beschamends, en ik durfde haar niet in de ogen te kijken. Toen ze merkte dat ik wat van slag was, kwam ze naar me toe en vroeg bezorgd: “Is er iets mis?” Toen ze dat zei, voelde ik me nog schuldiger, dus ik stamelde: “J-ja.” Vervolgens haastte ik me naar een andere kamer en knielde ik om tot God te bidden. Ik zei: “O God, ik ben zo onredelijk. Ik werd jaloers op zuster Li toen ik iedereens beoordelingen zag en ondermijnde haar zelfs achter haar rug om. God, ik weet dat u dit soort dingen verafschuwt, maar ik ben in de ban van mijn verdorven gesteldheid. Ik kan het niet helpen. God, verlicht me alstublieft zodat ik mezelf echt leer kennen en niet langer volgens mijn verdorven gesteldheid leef.” Na mijn gebed voelde ik me wat rustiger, en zette ik de computer aan om een aantal passages van Gods woorden te lezen.

God zegt: “Als ze iemand zien die beter is dan zij, dan onderdrukken ze die persoon, brengen ze een gerucht in omloop of wenden ze een of andere gewetenloze manier aan waardoor anderen niet met respect naar hem kijken en zeggen dat niemand beter is dan een ander. Dit is nu de verdorven gezindheid van arrogantie en zelfingenomenheid alsook valsheid, bedrieglijkheid en sluwheid, en deze mensen deinzen nergens voor terug om hun doel te bereiken. Ze leven zo en toch denken ze nog steeds dat ze geweldig zijn en dat ze goede mensen zijn. Maar hebben ze een godvrezend hart? Ten eerste, als je vanuit het perspectief van de aard van deze dingen spreekt, doen mensen die zo handelen dan niet gewoon waar ze zin in hebben? Houden ze rekening met de belangen van Gods familie? Ze denken alleen aan hun eigen gevoelens en ze willen alleen hun eigen doelen bereiken, ongeacht de schade die dat toebrengt aan het werk van Gods familie. Zulke mensen zijn niet alleen arrogant en zelfingenomen, maar ze zijn ook zelfzuchtig en verachtelijk. Ze houden totaal geen rekening met Gods bedoeling en zulke mensen hebben zonder enige twijfel geen godvrezend hart. Daarom doen ze wat ze willen en gedragen ze zich lichtzinnig, zonder schuldgevoel, zonder angst, zonder vrees of zorg, en zonder over de consequenties na te denken. Dit is iets dat ze vaak doen en dit is hoe ze zich altijd hebben gedragen. Welke gevolgen staan zulke mensen te wachten? Ze zullen in de problemen komen, nietwaar? Om het voorzichtig uit te drukken: zulke mensen zijn veel te jaloers en hebben een te sterk verlangen naar persoonlijke roem en status. Ze zijn te leugenachtig en bedrieglijk. Om het sterker uit te drukken: het essentiële probleem is dat de harten van zulke mensen niet ook maar het kleinste beetje godvrezend zijn. Ze vrezen God niet, ze denken dat ze zelf het allerbelangrijkst zijn, en ze beschouwen ieder aspect van zichzelf als

hoger dan God en hoger dan de waarheid. In hun hart is God het minst noemenswaardig en het onbelangrijkst en God heeft helemaal geen status in hun hart. Hebben zij die in hun hart geen plaats hebben voor God en die God niet vereren, intrede gekregen tot de waarheid? (Nee.) Ze zijn gewoonlijk druk met van alles en nog wat en steken daar enorm veel energie in, maar wat zijn ze eigenlijk aan het doen? Deze mensen beweren zelfs dat zij alles achter zich hebben gelaten om zich volledig in te zetten voor God en dat zij veel geleden hebben. Maar de werkelijke beweegredenen, het uitgangspunt en het doel van al hun acties is om er zelf beter van te worden; zij proberen alleen maar al hun eigen belangen te beschermen. Zouden jullie ook niet zeggen dat dit verschrikkelijke mensen zijn? Wat voor persoon is iemand die God niet vereert? Is zo iemand niet arrogant? Is zo iemand niet Satan? Wat voor dingen vereren God niet? De dieren niet meegerekend, zijn allen die God niet vereren onder andere demonen, Satan, de aartsengel en zij die wedijveren met God” (‘De vijf toestanden die mensen doormaken voor ze op het juiste spoor van geloof in God komen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“De verdorven gezindheid van de mens is het gevolg van het feit dat Satan hem vergiftigt en vertrapt, en de verschrikkelijke schade die Satan heeft aangebracht in zijn denken, moraliteit, inzicht en verstand. Juist omdat deze fundamentele dingen van de mens door Satan zijn verdorven, en volslagen anders zijn dan hoe God ze oorspronkelijk heeft gemaakt, keert de mens zich tegen God en begrijpt hij de waarheid niet”** (‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Ik was zo overstuurd en ontsteld door Gods woorden. Had Hij mijn gesteldheid niet exact geopenbaard? Ik werd jaloers en bevooroordeeld toen de leider zuster Li wilde klaarstomen en ik ondermijnde en beoordeelde haar zelfs op verachtelijke manieren. Ik dacht aan alles om te voorkomen dat ze die plicht kreeg zonder daarbij aan de belangen van de kerk te denken. Ik deed alles om mijn zin te krijgen. Ik was arrogant, eigenmachtig en had geen eerbied voor God. God hoopt dat meer mensen Zijn wil in acht nemen en hun plicht uitvoeren. Ik wist best Ik wist best dat zuster Li een goed kaliber had en op het najagen van de waarheid focuste, dus met meer trainingsmogelijkheden, zouden haar binnengaan van het leven en vaardigheden beter worden, en dat zou ten goede komen aan het werk van de kerk. Maar ik hield haar tegen om mijn eigen prestige en status te beschermen, en gebruikte zelfs achterbakse middelen om te voorkomen dat ze die plicht zou krijgen. Voor ik het wist, was ik Satans hulpje geworden en verstoorde ik het werk van de kerk. Ik kon mezelf wel slaan. Ik wist dat jaloezie haaks op Gods wil staat. Maar ik had nooit gedacht dat ik hierdoor zoiets onmenselijks zou doen, dat ik op kwalijke wijze het werk van de kerk zou verstoren en God zou weerstaan. Ik herinnerde me Gods woorden: **“De verdorven gezindheid van de mens is het gevolg van het feit dat Satan hem vergiftigt.”** Ik

dacht aan hoe ik altijd jaloers was en het niet kon uitstaan als iemand beter was dan ik omdat mijn gedachten en perspectief waren aangetast door Satans vergif, Net als ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘In heel het universum regeer alleen ik oppermachtig’, en ‘Er kan slechts één alfamannetje zijn’. Door deze giftige levensmotto’s, wilde ik in elke groep haantje de voorste zijn, omdat ik me beter vond dan de rest. En ik kon niemand eerlijk behandelen die ik bekwamer vond dan ikzelf. Ik was jaloers, vooringenomen en zag ze als een doorn in het oog. Ik was jaloers, bevooroordeeld en vijandig jegens de mensen om me heen die de waarheid nastreefden, en ondermijnde ze zelfs achter hun rug om. Het ontbrak me volledig aan menselijkheid. Ik wilde mezelf altijd opbouwen en anderen neerhalen, en de strijd winnen, zonder ooit iets toe te geven. Ik wilde alleen maar opscheppen. Was ik geen levende Satan? Pas toen zag ik dat diezelfde satanische vergiften en regels voor overleving mijn ware natuur waren geworden. Ik baseerde mijn leven erop en werd steeds zelfzuchtiger, arroganter en valser. Als ik bleef weigeren om berouw aan God te tonen, wist ik dat Hij me als iets verachtelijks zou verwijderen. Ik werd erg bang toen ik dit allemaal besepte. Ik bad snel tot God en vertelde Hem dat ik berouw wilde tonen, dat ik de waarheid zou gaan proberen beoefenen en niet langer volgens dat satanisch venijn zou leven.

Een paar dagen later ontving ik een brief van de leider waarin stond dat zuster Li over het algemeen geschikt leek voor het werk bij de andere kerk. Ik voelde iets in me borrelen toen ik het las, maar besepte meteen dat het mijn jaloezie was die me weer manipuleerde. Ik bad meteen tot God en werd bereid om mezelf te verzaken. Ik las nog twee passages van Gods woorden na mijn gebed. God zegt: **“Wanneer je er blijk van geeft dat je zelfzuchtig en eerloos bent en je daarvan bewust bent geworden, moet je de waarheid zoeken: wat moet ik doen om in overeenstemming te zijn met Gods wil? Hoe moet ik handelen zodat iedereen er baat bij heeft? Dan moet je om te beginnen je eigen belangen opzijzetten, ze gaandeweg en stukje bij beetje in overeenstemming met je gestalte opgeven. Als je dit een paar maal hebt ervaren, zul je ze compleet terzijde hebben geschoven, en als je dat doet, zul je je steeds standvastiger voelen. Hoe meer je je belangen opzijzet, hoe meer je beseft dat je als menselijk wezen geweten en verstand moet hebben. Je zult voelen dat je zonder zelfzuchtige motieven een open en oprecht persoon bent en dingen geheel en al doet om God tevreden te stellen. Je zult het gevoel krijgen dat zulk gedrag je waardig maakt om een ‘mens’ te worden genoemd en dat je, als je op deze manier op aarde leeft, je open en eerlijk en een authentiek mens bent, een zuiver geweten hebt, en alles waardig bent wat je door God wordt geschonken. Hoe meer je op deze manier leeft, hoe standvastiger en helderder je je zult voelen. Zul je op die manier dan niet het juiste pad hebben betreden?”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

“Als je echt in staat bent met Gods wil rekening te houden, dan kun je anderen eerlijk bejegenen. Wanneer je iemand aanbeveelt, en hij of zij ontwikkelt zich tot een talentvol persoon en brengt zo een extra getalenteerd persoon in Gods huis, heb je je werk dan niet goed gedaan? Ben je dan niet trouw geweest bij de uitvoering van je plicht? Het is een goede daad voor God, en het is het soort geweten en rede dat mensen zouden moeten bezitten” (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden lieten duidelijk een beoefeningspad zien. Ik moest mijn eigen belangen loslaten en aan de belangen van Gods huis denken. Ik moet iedereen die op een bepaald gebied beter dan ik is aanraden zodat talentvolle mensen in Gods huis hun krachten kunnen aanwenden en hun steentje kunnen bijdragen aan de verspreiding van het evangelie van het koninkrijk. Alleen dat soort persoon heeft menselijkheid, en is iemand die Gods wil in acht neemt en de belangen van Gods huis kan verdedigen. Ze krijgen Gods goedkeuring en dat is een goede daad. Diezelfde avond ging ik naar zuster Li en vroeg ik haar of ze wilde vertrekken om haar plicht te vervullen. Ze zei dat ze bereid was dit te doen, maar dat ze zich zorgen maakte dat ze het niet goed zou doen omdat ze pas sinds kort geloofde en haar gestalte klein was. Na het horen van die zorgen, communiceerde ik met haar over Gods wil, en moedigde ik haar aan om naar God te kijken en te focussen op het zoeken van de principes van de waarheid in haar plicht. Een paar dagen later vertrok ze naar haar nieuwe plicht. Ik was erg gelukkig, en voelde dat het kunnen beoefenen van de waarheid en niet voor mijn prestige en status leven de enige manier was om met integriteit en waardigheid te leven. Ik had volledige vrede in mijn hart.

Als ik terugkijk op hoe ik volgens mijn verdorven gezindheid leefde, altijd jaloers en op zoek naar roem en status, een verdorven speelbal van Satan, zie ik hoe pijnlijk die manier van leven was. God zorgde voor allerlei mensen, dingen, gebeurtenissen en omgevingen om me te ontmaskeren, om me te redden. Hij gebruikte ook Zijn woorden om me te ontmaskeren en over me te oordelen, en om me te bewateren en onderhouden totdat ik eindelijk enige kennis verkreeg over mijn satanische natuur, en de natuur en gevolgen van die jaloezie en het vechten voor roem en status zag. Pas toen kon ik wat waarheid beoefenen en weer wat geweten en rede krijgen.

41. Jaloezie vervangen door edelmoedigheid

Door Fu Dan, China

Een paar jaar geleden, werd zuster Xiaojie naar onze kerk overgeplaatst om mij te helpen met mijn taken als leider. Gaandeweg kwam ik erachter dat ze ondanks haar jeugd een goed kaliber had en echt competent was. Ze beoefende de waarheid als er zich problemen voordeden en richtte zich erop om de principes van de waarheid na te streven. In kaliber en vaardigheid legde ik het tegen haar af. Ik bewonderde haar echt en had het gevoel dat ze talent had. Tijdens een bijeenkomst van medewerkers vroeg een leider me eens of er mensen in de kerk waren die de waarheid nastreefden en een hoog kaliber hadden. Zonder aarzelen vertelde ik haar over de sterke kanten van zuster Xiaojie. Kort daarna nodigde de leider haar uit voor de medewerkersbijeenkomst en vroeg ze haar ook voor de volgende bijeenkomsten. Langzamerhand begon ik me een beetje ongemakkelijk te voelen en ik dacht: vroeger was ik altijd degene die de bijeenkomsten bezocht en met wie de leider het werk van de kerk besprak. En nu vraagt ze Xiaojie om te komen. Kennelijk wil ze zich erop concentreren om haar op te leiden. Als ik dat had geweten, had ik haar sterke kanten niet genoemd. Ik had het gevoel dat ik vanwege haar was vergeten en in de steek gelaten. Ik werd steeds bozer, en langzamerhand ontstond stiekem de gedachte dat het geweldig zou zijn als de leider haar overplaatste. Zolang we maar niet samen waren, zou ik niet slecht bij haar afsteken en zou de leider misschien wel dingen met mij bespreken. Maar ik wist best dat Xiaojie niet zo snel weer zou worden overgeplaatst. Ik had het gevoel dat er een zware last op mijn hart drukte. En dat niet alleen. Ik wilde het niet opgeven. Heimelijk stortte ik me op Gods woorden. Ik las meer, leerde meer uit mijn hoofd en dacht er meer over na zodat ik haar bij het communiceren over de waarheid kon overtreffen om mezelf te bewijzen. Maar mijn motieven waren verkeerd. Ik wedijverde met haar om status te verwerven dus het werk van de Heilige Geest ontbrak in mijn werk. Ik kon geen enkel probleem begrijpen of oplossen.

Op een keer werden een paar zusters tot diaken gekozen. Ze waren bang dat ze niet genoeg van de waarheid begrepen om de praktische problemen van anderen bij het binnengaan van het leven op te lossen. Zij wilden die positie niet aannemen. Toen ik dat hoorde, dacht ik: welke woorden van God kan ik citeren om hun probleem weg te nemen zodat iedereen ziet dat zuster Xiaojie niet beter is dan ik? Zodra die zusters waren uitgesproken, las ik snel een paar passages uit Gods woorden voor en begon daarover te praten. Maar ik wilde alleen maar opscheppen en bewonderd worden, en niet stil worden tegenover God en de waarheid nastreven om de wortel van het probleem te vinden. Mijn hele communicatie mislukte. Het was heel ongemakkelijk om ze daar te zien zitten zonder te reageren. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Toen kwam zuster

Xiaojie met een verhandeling over de betekenis van je plicht doen. Ze sprak over haar eigen ervaringen en inzichten en over Gods wil. De zusters werden tot tranen geroerd en besloten die taak wel aan te nemen. Geweldig. Ik zag dat ze Xiaojie bewonderende blikken toewierpen. Dat gaf me een naar gevoel. Voordat zij kwam, stond iedereen echt achter me, maar ze was nog maar net bij de kerk of ze kreeg in alles een voorsprong op mij. De leider waardeerde haar zeer, de broeders en zusters keken tegen haar op, en ik kon niet aan haar tippen, ook al was ik langer leider. Ik maakte me zorgen over wat de anderen van me dachten. Zouden ze zeggen dat ik niet de werkelijkheid van de waarheid had en dat ik alleen maar maakte dat zij gunstig bij me afstak? In die periode werden mijn gedachten daar volledig door in beslag genomen. Ik vond dat zuster Xiaojie het gras voor mijn voeten wegmaaide en werd jaloers op haar. Soms wenste ik dat ik haar uit onze kerk weg kon krijgen op een manier die voor ons allebei gunstig was. Ik dacht diep na, maar kon niets bedenken. Ik had ook het gevoel dat ik steeds verder van God af raakte en mijn ziel in duisternis verzonk. Mijn communicaties over Gods woorden waren niet verlicht en ik kon anderen niet helpen met hun problemen. Ik deed nog steeds dagelijks mijn plicht, maar ik voelde me gekweld en leed pijn. Tijdens een gebed legde ik mijn toestand aan God voor. Ik vroeg Hem mij te helpen Zijn wil te begrijpen en mijn eigen verdorvenheid te kennen.

Daarna las ik deze woorden van God: **“Als kerkleiders dienen jullie te leren hoe jullie talent kunnen ontdekken en helpen ontwikkelen zonder dat jullie jaloers zijn op getalenteerde mensen. Op deze manier wordt jullie plicht naar tevredenheid vervuld en hebben jullie je verantwoordelijkheid genomen. Jullie hebben dan ook je uiterste best gedaan om loyaal te zijn. Sommige mensen zijn altijd bang dat anderen meer in de schijnwerper zullen staan en hen voorbij zullen streven, erkenning krijgen, terwijl op henzelf geen acht wordt geslagen. Hierdoor vallen ze anderen aan en sluiten hen buiten. Is dit niet een geval van jaloezie jegens anderen die bekwaamer zijn dan zijzelf? Is dergelijk gedrag niet zelfzuchtig en verachtelijk? Wat voor een gezindheid is dit? Het is kwaadaardig! Mensen die alleen maar aan zichzelf denken, alleen aan hun eigen verlangens voldoen, geen rekening houden met de plichten van anderen, alleen aan hun eigen belangen denken en niet aan de belangen van Gods huis, zulke mensen hebben een slechte gezindheid en God voelt voor hen geen liefde”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden raakten me diep. Ze legden mijn toestand haarscherp bloot. Ik zag dat mijn zuster een hoog kaliber had en praktisch communiceerde, dat de leider haar waardeerde en anderen tegen haar opkeken, waardoor ik jaloers werd en haar buitensloot. Ik zag uit naar haar vertrek uit de kerk. Ik dacht er niet aan wat dat voor het werk van de kerk of voor de belangen van Gods huis zou betekenen. Ik was alleen maar gemeen en heel erg zelfzuchtig en verachtelijk. Ik had totaal geen normale

menselijkheid! Als ik zo mijn plicht deed, moest God wel van me walgen. Ik raakte de leiding van de Heilige Geest in mijn werk kwijt en verviel tot duisternis. Dat was de rechtvaardige gezindheid van God. Dus bad ik tot God en vroeg ik Hem mij te helpen mijn behoefte aan status los te laten, een normale menselijkheid na te leven en goed met mijn zuster samen te werken.

Toen las ik deze woorden van God: **“Als je echt in staat bent met Gods wil rekening te houden, dan kun je anderen eerlijk bejegenen. Wanneer je iemand aanbeveelt, en hij of zij ontwikkelt zich tot een talentvol persoon en brengt zo een extra getalenteerd persoon in Gods huis, heb je je werk dan niet goed gedaan? Ben je dan niet trouw geweest bij de uitvoering van je plicht? Het is een goede daad voor God, en het is het soort geweten en rede dat mensen zouden moeten bezitten”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Nu had ik nog meer spijt en voelde ik me nog schuldiger. God wil dat meer mensen die de waarheid nastreven opstaan en met God samenwerken. Ik was kerkleider, maar wat God wilde, ging me niet ter harte. Toen ik zo iemand in de kerk aan het werk zag, was ik daar niet alleen niet blij mee, maar ook jaloers, en ik maakte me zorgen om mijn status. Ik had zelfs niet het meest basale menselijke geweten en verstand. Ik zag dat ik totaal niet geschikt was om leider te zijn en vond het vreselijk dat ik zo zelfzuchtig was. Dat zuster Xiaojie zo’n goed kaliber had en problemen oploste door te communiceren was goed voor het werk van de kerk en het leven van broeders en zusters. Ik had haar moeten steunen en van haar sterke kanten moeten leren. Goed met haar samenwerken aan onze taken was de enige manier om rekening te houden met Gods wil. Toen ik eenmaal Gods wil begreep, was ik nog steeds een beetje jaloers als ik zag dat anderen zuster Xiaojie waardeerden, maar dan bad ik tot God en verzaakte ik mezelf. Ik richtte me erop om voor God te leven en mijn taak goed te doen en dacht niet meer alsmaar na over wie er bewonderd werd. En ik werd een stuk minder jaloers. Ik kon samen met haar dingen nastreven en bespreken bij een probleem en van haar sterke kanten profiteren ter compensatie van mijn eigen zwakten. Samen zochten we de principes van de waarheid. Ik voelde me veel vrijer en meer op mijn gemak. Nadat ik enigszins was veranderd, dacht ik dat ik minder jaloers was geworden maar tot mijn schrik bleek in een andere situatie hoe diepgeworteld mijn satanische natuur was. Ik moest meer van Gods oordeel en tuchtiging ondergaan om te worden gezuiverd.

Op een keer gingen Xiaojie en ik naar een bijeenkomst van medewerkers. De leider begroette me kort en begon daarna het werk van de kerk met Xiaojie te bespreken. Ik zat er maar een beetje bij en voelde me het vijfde wiel aan de wagen. Mijn stemming zakte razendsnel in. Ik wierp Xiaojie een kwade blik toe en werd ongewild achterdochtig. Ik dacht: dus de leider heeft jou hoger zitten dan mij. Jij bent de ster in de kerk en in de ogen van de leider en ik maak alleen dat jij gunstig bij mij afsteekt. Later hoorde ik dat de leider had geregeld dat Xiaojie elders

preken kon gaan beluisteren en enige training zou krijgen. Daar was ik helemaal niet blij mee. Ik dacht: waarom wil ze nu dat Xiaojie gaat, en niet ik? Ben ik dan zo slecht? Ben ik zelfs niet een beetje training waard? Ik voelde me beschaamd en had het gevoel dat ik een koude douche had gehad. Ik kon me er absoluut niet bij neerleggen, omdat ik vond dat ik net zo goed mijn best deed als zij. Maar ik stond buitenspel terwijl zij naar preken ging luisteren. Ik voelde me totaal genegeerd en dacht dat ik nooit aan haar zou kunnen tippen. Hoe meer ik mezelf vergeleek, hoe ellendiger ik me voelde. En opnieuw raakte ik in een toestand van jaloezie en wrok. Ik snakte ernaar dat de leider ons apart zou laten werken zodat ik de kans kreeg uit te blinken.

Kort daarna werd de man van Xiaojie ernstig ziek. Dat was heel naar voor haar. Ik troostte haar en zei dat ze moest bidden en Gods wil moest zoeken in deze beproeving. Maar intussen dacht ik wel: ze was echt op haar hoogtepunt. Nu wordt ze gelouterd en is ze er slecht aan toe, dus dat is mijn kans om mezelf te bewijzen. Als zij kans ziet haar toestand te verbeteren, zal ik nooit die kans krijgen. Ik hoop dat deze loutering een tijdje gaat duren voor haar. Dan zal iedereen zien dat ze goed communiceert wanneer de toestand normaal is, maar dat ze de werkelijkheid van Gods woorden niet kan naleven. Dan zullen ze haar niet meer zo enorm bewonderen. Dan ziet de leider misschien dat haar de werkelijkheid van de waarheid ontbreekt en zal ze haar niet meer trainen. En dan zullen de anderen vanzelf een hoge dunk van mij hebben. Ik dacht niet echt na over mijn gemoedstoestand, maar liet die gedachten gewoon passeren. Op een dag vroegen een paar zusters uit bezorgdheid hoe het met Xiaojie ging. Ik zei dat ze er vreselijk aan toe was en dat ze wel altijd goed had kunnen communiceren, maar dat ze door de beproeving negatief was geworden en de ware gestalte ontbeerde. Daarna voelde ik me slecht op mijn gemak. Ik overdreef de dingen om haar te oordelen en omlaag te halen. Maar toen ik zag dat die zusters me geloofden, was ik heimelijk tevreden. Ik dacht dat ze Xiaojie nu niet meer zo zouden bewonderen. Maar toen ik haar later zag, bleek dat ze wel heel erg leed en altijd huilde als ze bad, maar dat ze haar werk er absoluut niet door liet verstoren. Onwillekeurig voelde ik me een beetje schuldig. Als je zo'n beproeving doormaakte, moest je wel lijden en soms zwak zijn. Als ik echt menselijk was geweest, had ik voor haar gebeden, en had ik alles gedaan om haar te helpen en te steunen. Maar wat had ik gedaan? Ik schaamde me diep. Ik richtte me in gebed tot God en zei: "O God! Ik ben veel te jaloers. Ik heb zuster Xiaojie geoordeeld en omlaaggehaald om beter te zijn dan zij. Ik genoot zelfs van haar pijn en popelde om haar negatief te zien worden en te zien struikelen. Ik heb totaal geen menselijkheid. God, leid me, alstublieft, en verlicht me zodat ik mijn verdorvenheid ken en bevrijd word van mijn satanische gezindheid."

Na mijn gebed las ik dit in de woorden van God: **"Als sommige mensen iemand zien die beter is dan zij, dan onderdrukken ze die persoon, brengen ze een gerucht in omloop of wenden ze een of andere gewetenloze manier aan waardoor anderen niet met respect naar**

hem kijken en zeggen dat niemand beter is dan een ander. Dit is nu de verdorven gezindheid van arrogantie en zelfingenomenheid alsook valsheid, bedrieglijkheid en sluwheid, en deze mensen deinzen nergens voor terug om hun doel te bereiken. Ze leven zo en toch denken ze nog steeds dat ze geweldig zijn en dat ze goede mensen zijn. Maar hebben ze een godvrezend hart? Ten eerste, als je vanuit het perspectief van de aard van deze dingen spreekt, doen mensen die zo handelen dan niet gewoon waar ze zin in hebben? Houden ze rekening met de belangen van Gods familie? Ze denken alleen aan hun eigen gevoelens en ze willen alleen hun eigen doelen bereiken, ongeacht de schade die dat toebrengt aan het werk van Gods familie. Zulke mensen zijn niet alleen arrogant en zelfingenomen, maar ze zijn ook zelfzuchtig en verachtelijk. Ze houden totaal geen rekening met Gods bedoeling en zulke mensen hebben zonder enige twijfel geen godvrezend hart. Daarom doen ze wat ze willen en gedragen ze zich lichtzinnig, zonder schuldgevoel, zonder angst, zonder vrees of zorg, en zonder over de consequenties na te denken. Ze vrezen God niet, ze denken dat ze zelf het allerbelangrijkst zijn, en ze beschouwen ieder aspect van zichzelf als hoger dan God en hoger dan de waarheid. In hun hart is God het minst noemenswaardig en het onbelangrijkst en God heeft helemaal geen status in hun hart. [...] Zouden jullie ook niet zeggen dat dit verschrikkelijke mensen zijn? Wat voor persoon is iemand die God niet vereert? Is zo iemand niet arrogant? Is zo iemand niet Satan? Wat voor dingen vereren God niet? De dieren niet meegerekend, zijn allen die God niet vereren onder andere demonen, Satan, de aartsengel en zij die wedijveren met God” (‘De vijf toestanden die mensen doormaken voor ze op het juiste spoor van geloof in God komen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik dit las, kwam dat hard aan. Dat was precies het soort persoon dat ik was. Ik wist dat zuster Xiaojie een goed kaliber had, de waarheid nastreefde en een training waard was. Maar toen ik zag dat de leider haar waardeerde en haar naar bijeenkomsten wilde sturen, raakte ik uit mijn evenwicht. Ik vond dat ik onrechtvaardig werd behandeld. Ik werd jaloers en boos op haar en wilde niets liever dan dat de leider haar overplaatste. Toen ze zwak en verdrietig was in haar beproeving, deed ik net of ik haar hielp, maar ik schepte genoeg in haar lijden. Ik wilde dat ze negatief werd, zodat ik in de schijnwerpers kon staan. Ik oordeelde haar zelfs en haalde haar omlaag tegenover anderen om mezelf omhoog te steken en goed uit de verf te komen. Ik geloofde al jaren in God maar had geen eerbied voor Hem. Ik was jaloers en deed schandalige dingen om mijn eigen status te beschermen. Ik was verachtelijk en kwaadaardig. Ik was benepen, ijdel, gemeen, verachtelijk en kleinzielig! Dan was ik toch precies Satan? Alleen Satan kan er niet tegen als dingen goed gaan. Hij wil dat mensen negatief zijn, ver van God staan en God verraden. Het was duidelijk dat ik als een marionet van Satan het werk van de kerk verstoorde. Ik ondermijnde Gods huis en deed slechte dingen. Ik stond met Satan op tegen God! En toch dacht ik veel over mezelf na. Ik

ontbeerde duidelijk de werkelijkheid van de waarheid en mijn kaliber haalde het niet bij dat van zuster Xiaojie. Ik probeerde altijd meer status te verwerven dan zij. Ik was arrogant en had geen enkel zelfinzicht! Ik haatte mezelf en snakte ernaar om van mijn satanische gezindheid te worden bevrijd.

Daarna las ik dit in Gods woorden: **“De mens is door Satan verdorven, dat is de bron van zijn tegenstand en rebellie jegens God. Doordat de mens dus door Satan is verdorven, is zijn geweten gevoelloos geworden, is hij immoreel, zijn zijn gedachten ontaard en heeft hij een achterlijke mentale kijk. Voordat de mens door Satan was verdorven, volgde hij God van nature en gehoorzaamde hij Zijn woorden na ze gehoord te hebben. Hij had van nature een gezond verstand en geweten, en had een normale menselijkheid. Nadat hij door Satan werd verdorven, raakten zijn oorspronkelijke verstand, geweten en menselijkheid afgestompt en door Satan aangetast. Zo is hij zijn gehoorzaamheid en liefde jegens God kwijtgeraakt. Het verstand van de mens is abnormaal geworden en zijn gezindheid gelijk aan dat van een dier, en zijn rebellie jegens God wordt steeds frequenter en intenser. Toch weet of herkent de mens dit nog steeds niet, en blijft hij zich blind verzetten en rebels opstellen. De openbaring van de gezindheid van de mens is de uiting van zijn verstand, inzicht en geweten en aangezien zijn verstand en inzicht ondeugdelijk zijn en zijn geweten uitermate is afgestompt, is zijn gezindheid opstandig jegens God. Als het verstand en inzicht van een mens niet kunnen veranderen, is er geen sprake van verandering in zijn gezindheid en kan hij evenmin naar Gods hart zijn. Als het verstand van een mens ondeugdelijk is, kan hij God niet dienen en is hij ongeschikt om door God te worden gebruikt”** (‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dat hielp me om in te zien dat ik altijd opstandig was tegenover God en in verdorvenheid leefde omdat ik door Satan verdorven was. Ik was doordrenkt van satanische principes en logica zoals: “Ieder voor zich en God voor ons allen” “In heel het universum regeer alleen ik oppermachtig” “Er kan slechts één alfamannetje zijn,” “Een man laat zijn naam achter waar hij ook gaat, net zoals een gans zijn kreet uitroept waar hij ook vliegt,” enzovoort. Ik had die spreuken van Satan aanvaard, en mijn perspectieven, overlevingsregels en verstand waren verwrongen geraakt, waardoor ik nog arroganter en slechter werd en nog meer menselijkheid kwijtraakte. Ik werd beheerst door dit gif van Satan, en wilde alleen maar naam en status hebben en bewonderd worden. Ik wilde in elke groep opvallen en niemand mocht mij overtreffen, en als dat wel gebeurde, ging ik meteen de concurrentiestrijd aan. Als ik anderen niet kon overtreffen, werd ik jaloers, of ik deed achterbakse dingen om mijn doel te bereiken. Het enige wat ik deed, was satanische gezindheden tonen zoals arrogantie, misleiding en gemeenheid. Ik beweerde dat ik mijn plicht deed, maar in feite werkte ik voor mezelf, deed ik slechte dingen en verzette ik me

tegen God. Ik dacht aan de antichristen die waren verjaagd. Die waren jaloers en kwaad op iedereen die de waarheid nastreefde of rekening hield met Gods wil. Wie hun eigen status bedreigde, behandelden ze als een doorn in hun oog. Ze waren tiranniek en wraakgierig en wilden zelfs dat anderen uit de kerk werden gezet zodat zij het voor het zeggen zouden hebben. Uiteindelijk werden ze allemaal de kerk uit gezet vanwege alle kwaad dat ze hadden gedaan. Ik was niet zo wraakgierig en boosaardig als de antichristen, maar ik was wel jaloers en werd beheerst door mijn arrogante, gemene natuur. Ik sloot zelfs anderen buiten en oordeelde hen, om mijn eigen status te behouden. Ik was op weg om een antichrist te worden die tegen God is. Gods rechtvaardige gezindheid tolereert geen belediging. Ik wist dat ik uiteindelijk door God zou worden verworpen en geëlimineerd, als ik geen berouw kreeg. Inderdaad. Dat joeg me angst aan. Ik wist dat God me beschermde met Zijn hardvochtige oordeel. Anders zou ik niet over mezelf nadenken, en zou de spijt te laat komen wanneer ik iets echt heel ergs deed. Ik was diep geroerd toen ik over Gods wil nadacht. Ik was bereid berouw te tonen en te veranderen en bad tot God.

Op een dag las ik tijdens mijn devoties deze woorden van God: **“Voor ieder van jullie, die je plichten vervult, hoe diepgaand je de waarheid ook begrijpt, als je de werkelijkheid van de waarheid binnen wilt gaan, dan is de belangen van Gods huis voor ogen houden in alles wat je doet, je zelfzuchtige verlangens en je persoonlijke bedoelingen, motieven, aanzien en status loslaten de eenvoudigste manier van praktiseren. Stel de belangen van Gods huis voorop, dat is wel het minste dat je zou moeten doen. Wanneer iemand bij het vervullen van zijn plicht zelfs dat niet eens kan, hoe kun je dan zeggen dat die persoon zijn plicht uitvoert? Op zo’n manier vervult iemand zijn plicht niet. Je moet eerst rekening houden met de belangen van Gods huis, rekening houden met Gods eigen belangen en met Zijn werk, en deze overwegingen altijd voorop stellen. Pas daarna kun je over de stabiliteit van je status denken of over hoe anderen jou zien. [...] Als je daarnaast je verantwoordelijkheden weet te nemen, je plichten en taken weet uit te voeren, je zelfzuchtige verlangens weet te veronachtzamen, je eigen bedoelingen en motieven buiten beschouwing weet te laten, rekening houdt met Gods wil en de belangen van God en van Zijn huis voorrang weet te geven, dan zul je, na dit een poos te hebben ervaren, voelen dat dit een goede manier van leven is. Het is oprecht en eerlijk leven, zonder een schurk of een nietsnut te zijn, en rechtvaardig en eervol leven, in plaats van bekrompen of gemeen. Je zult voelen dat een mens zo hoort te leven en te handelen. Langzamerhand zal het verlangen in je hart afnemen om je eigen belangen te bevredigen”** (‘Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“De functies verschillen. Er is één lichaam. Ieder doet zijn plicht, ieder op zijn eigen plek. Ieder handelt naar beste kunnen – voor elke vonk is er één lichtflits – en streeft naar**

volwassenheid in het leven. Op die manier zal ik tevreden worden gesteld” (‘Hoofdstuk 21’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dankzij Gods woorden begreep ik dat God van tevoren ieders kaliber bepaalt en wat voor rol iemand kan vervullen. Ja. Je kunt niet wedijveren om die dingen. Wanneer iemand anders een beter kaliber heeft, en wanneer God bepaalt dat ik gras moet zijn, en niet de boom, moet ik gewoon dat grassprietje zijn en die rol opgewekt uitvoeren. Ik wilde niet meer met anderen wedijveren om status. Ik wilde mijn zelfzuchtige verlangens loslaten, niet naar mijn satanische gezindheid leven, de belangen van Gods huis op de eerste plaats zetten, en mijn plichten werkelijk onverstoort uitvoeren. Dat is de enige manier om in het licht te leven. Ik vertelde de zusters eerlijk over mijn verdorvenheid en bood zuster Xiaojie mijn excuses aan. Toen ze over mijn kwaadaardige bedoelingen en daden hoorde, nam ze me dat helemaal niet kwalijk maar communiceerde ze over de waarheid om me te helpen. Ik was echt ontroerd. Ik vond het ook vreselijk dat ik zo onmenselijk was en haar pijn had gedaan. Later bad ik tot God dat ik zou ophouden met konkelen om status, en gewoon mijn plicht ging doen.

Xiaojie kwam na ruim een maand terug van haar reis en gaf tijdens de bijeenkomsten door wat ze had geleerd. Wat ze vertelde was echt opbouwend en nuttig, maar toen ik de anderen aandachtig zag luisteren kreeg ik toch weer dat ongemakkelijke gevoel. Ik besepte dat ik opnieuw worstelde met status en jaloezie. Dus bad ik snel tot God om mezelf af te wijzen. Er schoot me iets te binnen wat ik in een preek had gehoord dat een verstandig mens die God dient niet jaloers wordt maar hoopt dat anderen beter zijn dan zichzelf zodat meer mensen kunnen helpen om Gods last te dragen. Zo iemand schept er genoeg in als God iemand voor zich wint. Ik besepte dat ze was gegroeid en dingen had geleerd op haar rondreis om naar preken te luisteren en dat ze nu anderen kon begieten en ze kon helpen. Dit was goed voor ieders inzicht in de waarheid en zou God troost brengen. Ik moest van haar leren en in mijn werk van haar sterke kanten profiteren. Dat was heel belangrijk. Toen ik op die manier bad en mijzelf verzaakte, voelde ik me veel meer op mijn gemak. Wat broeders en zusters dachten en wat mijn positie in de kerk ook was was niet belangrijk meer voor me. Ik werd alleen rustig, luisterde naar wat ze zei en nam de verlichting tot me. Samen met haar zette ik me ervoor in om in ons werk de principes van de waarheid na te streven. Wanneer ik daarna in ons werk samen zag dat de leider iets met haar besprak, had ik daar geen moeite mee en was ik niet jaloers. Dit was een enorme opluchting voor me. Zelf merkte ik dat ik me veel meer op mijn gemak en goed voelde wanneer ik mijn jaloezie losliet en op den duur was ik in staat om een menselijke gelijkenis na te leven. Ik ben een beetje veranderd dankzij het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden. Ik dank God voor mijn redding! Dit is werkelijk Gods redding.

43. Ik werd bevrijd door egoïsme los te laten

Door Xiaowei, China

Almachtige God zegt: **“De gezindheid van normale mensen kent geen valsheid of bedrog. Die mensen hebben een normale relatie met elkaar, ze werken niet op eigen houtje en hun leven is niet middelmatig of decadent. Ook is God onder allen verheven. Zijn woorden vinden hun weg onder de mensen, mensen leven in vrede met elkaar en onder de zorg en bescherming van God, de aarde is vervuld van harmonie, zonder de bemoeienis van Satan, en de heerlijkheid van God is van het grootste belang onder de mensen. Zulke mensen zijn als engelen. Ze zijn puur, levendig, klagen nooit over God en wijden al hun inspanningen alleen aan Gods heerlijkheid op aarde”** (‘Hoofdstuk 16’ van Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het gehele universum in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden tonen ons dat de gezindheid van een gewoon mens niet onbetrouwbaar, bedrieglijk, egoïstisch en verachtelijk is. Gods opdracht oprecht aannemen, harmonieus samenwerken met broeders en zusters, en al het mogelijke doen voor je plicht zijn de belangrijkste dingen die iemand moet kunnen doen. Ik leefde volgens satanische filosofieën zoals ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ en ‘De leerling zal de plek van de leraar innemen’. Ik was egoïstisch, verachtelijk, onbetrouwbaar en doortrapt, en had totaal geen menselijke gelijkenis. Pas toen ik het oordeel en de tuchting van Gods woorden ervaarde veranderde mijn satanische gezindheid.

In juni 2018 kwam broeder Zhang bij ons team, om samen met mij mijn plicht te vervullen. Ik dacht toen: ik doe deze plicht al even, dus ik begrijp waar het om gaat en heb resultaten gezien. Misschien zal ik op een gegeven moment dit team verlaten om meer verantwoordelijkheid op me te nemen. Ik moet broeder Zhang helpen om zo snel mogelijk alles te leren zodat hij het werk in ons team kan doen. Ik leerde hem vervolgens de basisvaardigheden die ik in mijn plicht had geleerd. Drie maanden later zag ik dat broeder Zhang een redelijk begrip had van alles. Hij boekte snel vooruitgang. Op dat moment begon ik me bedreigd te voelen. Ik dacht: broeder Zhang is heel snel verbeterd in zijn plicht. Als dit zo doorgaat, zal hij binnenkort dan niet beter dan ik zijn? Als de leider ontdekt hoe snel zijn vooruitgang verloopt, geeft hij hem dan een belangrijke positie? Toen dit in me opkwam, dacht ik: nee, ik moet me inhouden. Ik kan niet meer alles wat ik weet met hem delen. Als ik vanaf dat moment in ons werk, vond dat de vaardigheden van broeder Zhang tekortschoten, vertelde ik hem enkele oppervlakkige dingen zonder mijn kennis helemaal te delen. Ik besepte dat het niet juist was, maar toen dacht ik aan het oude gezegde: ‘De leerling zal de plek van de leraar innemen’. Hoe kon ik een goede indruk maken als hij in de schijnwerpers stond? Hij mocht me niet inhalen. Als broeder Zhang me

tijdens onze samenwerking, iets vroeg, gaf ik hem een half antwoord en hield ik de rest voor mezelf.

Niet lang daarna wilde de leider een belangrijke taak bespreken met broeder Zhang. Mijn hart ging sneller kloppen toen ik dat hoorde. Ik dacht: ik zit al langer in het team dan broeder Zhang. Waarom wil de leider niet met mij praten? Ben ik niet zo goed als hij? Ik heb hem getraind, maar nu is hij het wonderkind en word ik genegeerd. Hij staat in de schijnwerpers en ik word vergeten. Als ik hem blijf trainen, zal hij dan niet nog sneller leren? Als hij een belangrijke positie krijgt, wie zal dan tegen me opkijken? Dus als broeder Zhang vanaf dat moment in onze samenwerking, moeilijkheden had, wilde ik hem niet helpen. Onze vooruitgang stakte omdat die dingen niet tijdig werden opgelost. Dat hield het werk van de kerk tegen. Ik voelde me een beetje schuldig en ongemakkelijk, maar ik dacht helemaal niet na over mezelf. Op een dag kreeg ik plots jeuk in mijn oksel. Het wilde maar niet stoppen. Zelfs zelf hielp niet. De volgende dag deed mijn arm zo'n pijn dat ik hem niet kon bewegen. Ik besepte dat deze aandoening geen toeval was, dus ik besloot om tot God te bidden en hulp te vragen. Ik zei: "O, God. Deze aandoening is heel plots begonnen. Ik weet dat uw goede wil erachter zit. Maar ik ben te ongevoelig en weet niet wat uw wil is. Verlicht en leid me alstublieft."

Op een dag tijdens mijn godsdienstoefeningen kwamen deze woorden van God opeens in mij op: **"Als je niet bereid bent alles wat je hebt in te zetten, als je het verborgen en weggestopt houdt, glibberig bent in wat je doet [...]"** ('Alleen door een eerlijk mens te zijn kun je echt gelukkig zijn' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Dit deed me de ogen openen. Ik streed om status en verdienste, en was bang dat deze broeder me zou inhalen, dus ik was nooit openhartig in ons werk, en wilde mijn kennis niet met hem delen. Ik zag dat deze aandoening Gods waarschuwing was, zodat ik over mezelf zou nadenken. Later las ik deze passage uit Gods woorden: **"Ongelovigen hebben een bepaald soort verdorven gezindheid. Wanneer zij anderen een stukje professionele kennis of een vaardigheid bijbrengen, doen ze dat vanuit het idee, dat zodra de leerling alles weet wat de meester weet, de meester zijn inkomen verliest. Zij geloven dat als ze anderen alles wat ze weten bijbrengen, niemand meer tegen hen zal opkijken en zij hun status verliezen. Om die reden voelen ze zich genoodzaakt een deel van die kennis achter te houden en onderwijzen ze mensen maar 80 procent van wat ze weten en zorgen ze ervoor dat ze een paar slimmigheden achterhouden; zij hebben het idee dat dat de enige manier is om hun rang van docent te tonen. Altijd informatie en zaken achter de hand houden – wat is dat voor gezindheid? Dit is achterbaksheid. [...] Denk niet dat je aardig bezig bent of dat je geen kennis achterhoudt als je iedereen alleen de meest oppervlakkige en fundamentele zaken vertelt; dat volstaat niet. Soms onderwijs je misschien maar een paar theorieën of dingen die mensen letterlijk**

kunnen opvatten, maar beginners zijn absoluut niet in staat iets van de essentie of van belangrijke punten te begrijpen. Je geeft alleen een overzicht zonder iets uit te werken of ergens nader op in te gaan, en intussen denk je: nou ja, ik heb je dingen verteld en niet opzettelijk iets achtergehouden. Als je iets niet begrijpt, komt dat doordat je kaliber te pover is, dus dat moet je mij niet kwalijk nemen. We zullen moeten afwachten hoe God je nu gaat leiden. Vind je niet dat zulk soort overwegingen misleidend zijn? Is dat niet zelfzuchtig en eerloos? Waarom kun je mensen niet alles leren wat in je hart zit en alles wat jij begrijpt? Waarom onthoud je mensen kennis? Dit is een probleem dat je intenties en je gezindheid aangaat” (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden openbaarden precies mijn eigen situatie. Ik wilde de vaardigheden die ik had geleerd niet aan hem doorgeven ter bescherming van mijn eigen naam en positie. Ik was bang dat hij het snel zou leren en mij verslagen zou achterlaten. Ik dacht dat de leerling de plek van de leraar zou innemen. Liet ik me, door me altijd in te houden, Ik was te egoïstisch, verachtelijk, achterbaks en bedrieglijk. Ik dacht ook aan de beginnenden van broeder Zhang in ons team. Ik wilde hem toen alles leren zodat hij het werk van het team zo snel mogelijk op zich kon nemen. Dan kon ik mijn plicht aan hem doorgeven want ik hoopte dat ik een belangrijkere positie zou krijgen. Maar toen ik zag hoe snel hij dingen oppikte en dat de leider hem echt waardeerde, begon ik me zorgen te maken. Ik was bang dat als hij het goed zou blijven doen, hij me vroeg of laat zou inhalen en me zou verdringen. Daarom wilde ik niet met hem delen wat ik wist. Soms, als ik wist dat hij problemen had bij zijn plicht, wilde ik hem niet helpen, wat het werk van de kerk vertraagde. Ik zag dat ik altijd probeerde mijn eigen naam en positie te beschermen zonder stil te staan bij het werk van Gods huis. Ik was echt heel egoïstisch en bedrieglijk. Zonder Gods tijdige discipline en die plotselinge aandoening, zou ik nooit over mezelf hebben nagedacht. Toen las ik deze woorden van God: **“Sinds je in God gelooft, heb je van Gods woorden gegeten en gedronken; je hebt Zijn oordeel en tuchtiging en Zijn redding aanvaard. Maar als de beginselen aan de hand waarvan jij dingen doet, de wijze waarop je dingen doet en je je als persoon gedraagt niet zijn veranderd, als je net zo bent als de ongelovigen, zal God je dan erkennen als iemand die gelovig is? Nee. Hij zal zeggen dat je nog steeds het pad van de ongelovigen bewandelt. Dus of je nu je plicht vervult of professionele kennis opdoet, je moet je in alles wat je doet aan beginselen houden. Je moet alles wat je doet in overeenstemming met de waarheid behandelen, en in overeenstemming met de waarheid praktiseren. Je moet de waarheid gebruiken om problemen op te lossen, om de verdorven gezindheden die in je zijn blootgelegd op te lossen, en om je onjuiste manieren en gedachten op te lossen. Die moet je voortdurend de baas worden. Om te beginnen moet je jezelf onderzoeken. Zodra je dat hebt gedaan, moet je indien je een verdorven gezindheid ontdekt, die oplossen, onderdrukken en afzweren. Pas als je die problemen hebt opgelost en de dingen niet meer**

doet op basis van je verdorven gezindheden, en als je je motieven en belangen kunt loslaten en handelt in overeenstemming met de principes van de waarheid, doe je wat iemand die werkelijk God volgt, geacht wordt te doen” (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). “Je hoort de essentie en hoofdzaken van die professionele kennis – de dingen die anderen niet hebben doorgrond of niet beseffen – aan mensen te vertellen zodat zij allemaal hun sterke kanten kunnen inzetten, en vervolgens nog talrijkere, diepere en volwassener zaken kunnen uitdokteren. Als jij al die dingen bijdraagt, zullen ze niet alleen ten goede komen aan mensen die deze plicht vervullen, maar ook aan het werk van Gods huis. [...] Voor de meeste mensen geldt dat als ze voor het eerst een specifiek aspect van professionele kennis krijgen aangeboden, ze alleen de letterlijke betekenis kunnen begrijpen, terwijl dat deel dat om de hoofdzaken en essentie gaat om enige tijd oefenen vraagt voordat mensen het begrijpen. Als jij deze fijnere details al begrijpt, moet je hun dat direct vertellen; voorkom dat zij een grote omweg moeten maken en veel tijd kwijt zijn om daar te komen. Dit is jouw verantwoordelijkheid; dit is wat jij hoort te doen. Pas als je hun vertelt wat volgens jou de hoofdzaken en de essentie zijn, ben je niets aan het achterhouden, en pas dan ben je niet zelfzuchtig” (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Door Gods woorden besepte ik dat ik me moest concentreren op zelfreflectie in mijn plicht. Ik moest de waarheid zoeken om mijn satanische natuur te verhelpen. Ik moest mijn foute gedachten en ideeën verzaken en met mijn broeders en zusters samenwerken in mijn plicht. Ik besepte dat we allemaal zeer tekortschieten, of het nu gaat om de waarheid of om ons werk, dus broeders en zusters moeten elkaar helpen en steunen in hun plichten, en communiceren over wat ze begrijpen zonder iets achter te houden. Door zo elkaars tekortkomingen te compenseren, is de kans kleiner dat we omwegen maken. Het feit dat ik iets vaardiger was dan broeder Zhang was eigenlijk allemaal te danken aan Gods vriendelijkheid. Ik had rekening moeten houden met Gods wil en mijn broeder zonder egoïsme, alles moeten leren wat ik wist, zodat hij zijn plicht zo snel mogelijk goed kon uitvoeren. Alleen dat was in overeenstemming geweest met Gods wil. Zodra ik dat besepte, besloot ik om snel tot God te bidden. Ik wilde mijn eigen foute gedachten verzaken en niet langer leven volgens mijn egoïstische, verachtelijke satanische gezindheid. Later zocht ik broeder Zhang op om eerlijk met hem te praten over mijn gesteldheid, en mijn satanische gezindheid te ontleden. Ik deed ook de belangrijkste punten van mijn vaardigheden met hem. Toen ik zo begon te praktiseren, voelde ik me meer op mijn gemak. Die huidaandoening was weg voor ik er erg in had.

Ik dacht dat ik na dit alles al was veranderd, maar die satanische gezindheid zat echt heel diep in mij. In bepaalde omstandigheden kwam het vergif als vanzelf weer naar boven.

In maart 2019 werden broeder Zhang en ik tegelijk verkozen tot kerkleiders. Eerst werkten we heel goed samen. Of het nu een probleem in de kerk was of een probleem dat we

tegenkwamen, we konden samen de waarheid zoeken om het op te lossen. Maar op een dag hoorde ik iemand in de kerk zeggen: “Broeder Zhang communiceert heel praktisch over de waarheid en is heel verantwoordelijk in zijn plicht.” Toen ik dat hoorde, voelde ik me weer verward. Ik dacht: als broeder Zhang me de loef afsteekt, heb ik weldra geen waardigheid meer. In al onze werkdiscussies die daarop volgden wees ik alleen op fouten en gebreken en sprak ik niet over het beoefeningspad om ze op te lossen. Als hij me soms om raad vroeg, hield ik mijn lippen op elkaar en vertelde ik hem een klein beetje. Ik was bang dat als hij te veel begreep, hij de problemen zelf zou oplossen zonder dat ik kon pronken. Ik herinner me dat hij een keer steun wilde bieden aan enkele broeders en zusters die zwakheid ervaarden. Hij was bang dat het zonder de juiste communicatie vruchteloos zou zijn, dus hij vroeg me op welke waarheden hij zich het beste kon concentreren. Maar op dat moment dacht ik dat als ik hem alles vertelde wat ik wist en hij het probleem daarmee zou oplossen, de broeders en zusters zeker naar hem zouden opkijken. Waarover zou ik dan de volgende keer communiceren? Zou hij dan niet beter lijken dan ik? Dus ik dacht toen: nee, ik moet iets voor mezelf houden om volgende keer over te communiceren zodat ze kunnen zien dat ik beter problemen kan oplossen. Ik gaf broeder Zhang alleen een kort overzicht maar noemde geen details of andere belangrijke zaken. Omdat ik egoïstisch was en niet alles wat ik wist met hem wilde delen, vermeed ik broeder Zhang opzettelijk in ons werk samen. We spraken minder met elkaar over dingen dan eerst. Soms voelde ik me heel schuldig en dacht ik: door mijn plicht zo te doen, werk ik niet harmonieus samen met mijn broeder. Daar zal God niet blij mee zijn. Maar dan dacht ik: als hij beter wordt, zal iedereen naar hem opkijken. Daarom wilde ik de waarheid niet meer beoefenen. Ik had toen continu een heel koppige gesteldheid, en Gods rechtvaardige gezindheid kwam over me. Mijn hoofd was toen continu in de war. Tijdens bijeenkomsten communiceerde ik zonder licht en ik bereikte niets in mijn plicht. Ik viel elke avond heel vroeg in slaap. Ik voelde me ook steeds ongemakkelijker. Op dat moment besepte ik dat God me had verlaten, en toen werd ik bang. Ik bad snel tot God: “O, God, ik ben te zelfuchtig en te verachtelijk geweest. Ik weet dat dat u afstoot, maar ik kan er niets aan toen. Ik kom er maar niet van af. God, verlicht me alstublieft zodat ik mijn eigen natuur en essentie beter kan begrijpen.”

Na mijn gebed las ik deze passage uit Gods woorden: **“Zolang de mensen Gods werk nog niet hebben ervaren en de waarheid hebben verworven, is het Satans natuur die de leiding neemt en hen van binnenuit domineert. Wat houdt die natuur nou precies in? Bijvoorbeeld, waarom ben je egoïstisch? Waarom bescherm je je eigen positie? Waarom zijn je emoties zo sterk? Waarom ben je zo op die onrechtvaardige dingen gesteld? Waarom ben je zo op die slechte dingen gesteld? Waar is het op gebaseerd dat je zulke dingen zo leuk vindt? Waar komen die dingen vandaan? Waarom accepteer je ze zo graag? Inmiddels begrijpen**

jullie allemaal dat de belangrijkste reden achter alle deze dingen is dat zij het gif van Satan bevatten. Wat het gif van Satan is kan geheel in woorden worden uitgedrukt. Wanneer je bijvoorbeeld kwaaddoeners vraagt waarom zij zo handelen, antwoorden zij: 'Ieder voor zich en God voor ons allen.' Deze ene zin drukt de onderliggende oorzaak van het probleem uit. De logica van Satan is het leven van de mensen geworden. Wellicht doen ze dingen voor allerlei verschillende doelen, maar ze doen het alleen maar voor zichzelf. De mensen denken allemaal dat, omdat het gaat om ieder voor zich en God voor ons allen, zij voor zichzelf dienen te leven en alles dienen te doen wat in hun vermogen ligt om zich te verzekeren van een goede positie en alle benodigde voedsel en kleding. 'Ieder voor zich en God voor ons allen' – dit is het leven en de filosofie van de mens en het representeert ook de menselijke natuur. Deze uitspraak is precies het gif van Satan. Wanneer mensen zich deze verklaring eigen maken wordt deze tot hun natuur. Door deze woorden wordt Satans natuur onthuld; die wordt daardoor volledig weergegeven. Dit gif wordt tot het leven van de mensen en de basis van hun bestaan, en de verdorven mensheid is door dit vergif duizenden jaren aaneen gedomineerd" ('Hoe het pad van Petrus te nemen' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Gods woorden toonden me dat ik als vanzelf egoïstisch en verachtelijk optrad want Satans doctrines zoals 'Ieder voor zich en God voor ons allen' waren helemaal mijn natuur geworden. Voor mij waren het positieve dingen geworden, regels om te volgen. Ik dacht dat mensen zo hoorden te leven, dat het de enige manier was om onszelf te beschermen. En dus werd ik steeds egoïstischer en verachtelijker, en dacht ik alleen aan mezelf. Ik was continu bang dat broeder Zhang beter zou zijn dan ik in de plicht die we samen uitvoerden, dus als we over het werk praten, hield ik het kort en deed ik het absolute minimum, zonder alles te delen wat ik wist. Als broeder Zhang problemen had in zijn plicht en me om raad vroeg, maakte ik me niet druk om het werk van Gods huis. Ik was bang dat als ik hem alles zou leren, ik niet langer zou opvallen in de kerk. Zelfs toen ik heel goed wist dat het niet de juiste aanpak was, wilde ik hem nog steeds niet helpen. Ik zag dat ik mijn plicht niet deed uit respect voor Gods wil of om het werk van Gods huis uit te voeren, maar dat ik het deed om persoonlijke roem en status na te streven. Het was echt ongelooflijk egoïstisch en doortrapt van mij. Door in mijn plicht op die satanische vergiften te vertrouwen kon ik nooit Gods leiding en zegeningen verwerven. Door met niemand te delen wat ik wist dacht ik dat ik de beste in de kerk kon zijn, iemand die door iedereen werd gerespecteerd, maar het bleek dat hoe meer ik me inhield, hoe duisterder mijn geest werd en hoe minder God me leidde. Ik bereikte het punt waarop ik niet eens meer kon doen wat ik eerder wel had kunnen doen. Toen kwamen deze woorden van de Heer Jezus in me op: **"Want wie heeft zal nog meer krijgen, en het zal overvloedig zijn; maar wie niets heeft zal zelfs het laatste worden ontnomen"** (Matteüs 13:12). Door die ervaring leerde ik om Gods rechtvaardige gezindheid echt te waarderen. Toen ik er meer over

nadacht, begreep ik dat ik alleen door Gods leiding en verlichting problemen in mijn plicht kon zien. Zonder de leiding van Gods woorden was ik blind. Ik begreep niets en kon geen problemen oplossen. Ik had totaal geen zelfbewustzijn, en verwarde schaamteloos de verlichting van de Heilige Geest met mijn eigen bekwaamheid. Had ik zo God niet van Zijn glorie willen beroven? God kan in de harten en geesten van mensen kijken. Ik wist dat als ik egoïstisch en verachtelijk bleef, ik zeker zou worden afgewezen en geëlimineerd door God. Bij die gedachte besloot ik om snel tot God te bidden. Ik zei: “God, ik zal niet meer zo egoïstisch en verachtelijk in mijn plicht zijn. Ik wil goed samenwerken met broeder Zhang en mijn plicht goed vervullen.”

Daarna las ik deze woorden van God: **“Doe dingen niet altijd voor jezelf, houd niet altijd rekening met je eigen belangen en denk niet aan je eigen status, imago of reputatie. Houd geen rekening met de belangen van mensen. Je moet allereerst rekening houden met de belangen van Gods huis en deze tot je eerste prioriteit maken. Je zult rekening moeten houden met Gods wil. Denk allereerst na of je wel of niet onzuiver bent geweest bij het vervullen van je plicht, of je je uiterste best wel hebt gedaan om loyaal te zijn, je verantwoordelijkheden volledig te vervullen en heel jezelf hebt gegeven, en of je wel of niet met heel je hart aandacht hebt geschonken aan je plicht en het werk van Gods huis. Aan die dingen hoor je te denken. Houd die dingen vaak voor ogen en dan zal het je makkelijk vallen om je plicht goed te vervullen”** (‘Je kunt waarheid ontvangen nadat je je ware hart aan God hebt overgegeven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Wanneer je er blijk van geeft dat je zelfzuchtig en eerloos bent en je daarvan bewust bent geworden, moet je de waarheid zoeken: wat moet ik doen om in overeenstemming te zijn met Gods wil? Hoe moet ik handelen zodat iedereen er baat bij heeft? Dan moet je om te beginnen je eigen belangen opzijzetten, ze gaandeweg en stukje bij beetje in overeenstemming met je gestalte opgeven. Als je dit een paar maal hebt ervaren, zul je ze compleet terzijde hebben geschoven, en als je dat doet, zul je je steeds standvastiger voelen. Hoe meer je je belangen opzijzet, hoe meer je beseft dat je als menselijk wezen geweten en verstand moet hebben. Je zult voelen dat je zonder zelfzuchtige motieven een open en oprecht persoon bent en dingen geheel en al doet om God tevreden te stellen. Je zult het gevoel krijgen dat zulk gedrag je waardig maakt om een ‘mens’ te worden genoemd en dat je, als je op deze manier op aarde leeft, je open en eerlijk en een authentiek mens bent, een zuiver geweten hebt, en alles waardig bent wat je door God wordt geschonken. Hoe meer je op deze manier leeft, hoe standvastiger en helderder je je zult voelen. Zul je op die manier dan niet het juiste pad hebben betreden?”** (‘Je kunt waarheid ontvangen nadat je je ware hart aan God hebt overgegeven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik dat had gelezen, begreep ik dat als ik mijn plicht goed wilde doen, ik eerst moest nadenken over hoe ik het werk van Gods

huis kon uitvoeren hoe ik mezelf kon overgeven aan mijn plicht en hoe ik die zo verantwoordelijk mogelijk kon uitvoeren. God kijkt naar onze houding in onze plicht. Hij hoopt dat we Hem met een oprecht hart tegemoetkomen, dat we er alles aan doen om onze plicht goed te vervullen en dat we gewetensvol en menselijk worden. Toen ik Zijn wil eenmaal begreep, bad ik tot God in mijn hart. Ik zei tegen Hem dat ik klaar was om mijn egoïsme te laten varen, dat ik niet langer aan mijn eigenbelang wilde denken, en dat ik zou doen wat goed was voor de kerk en het leven van mijn broeders en zusters. Daarna ging ik met broeder Zhang praten. Ik vertelde hem over mijn egoïstische, verachtelijke en bedrieglijke motieven. We zochten ook samen de waarheid over de problemen en gebreken in ons werk om ze op te lossen. Ik communiceerde zonder voorbehoud over alles wat ik wist. Toen ik op die manier praktiseerde, kwam er een gevoel van vrede over me. Ik voelde hoe prachtig het is om een open en eerlijk mens te zijn. Geleidelijk verbeterde mijn gesteldheid zich en mijn plicht begon vrucht af te werpen. Hoewel ik soms nog steeds te maken had met mijn egoïstisch en verachtelijk denken, zodra ik bedacht hoezeer God daarvan walgde, bad ik tot God, verzaakte ik mijn foute gedachten en wilde ik praktiseren volgens Zijn woorden.

Na die ervaring voelde ik echt dat als we in onze plicht vertrouwen op satanische gezindheid en Satans doctrines we alleen maar steeds egoïstischer en verachtelijker worden. Dan verliezen we elke menselijke gelijkenis, en doen we niet alleen onszelf pijn, maar kunnen we ook niet met anderen samenwerken. Bovendien benadeelt dat het werk van Gods huis. Toen ik de waarheid beoefende als een eerlijk mens volgens Gods woorden, en niet langer aan mijn eigenbelang dacht, had ik de verlichting en leiding van de Heilige Geest in mijn plicht en voelde ik innerlijke vrede. Het was het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden waardoor ik mijn satanische gezindheden een beetje kon begrijpen. Eindelijk kon ik een beetje van de waarheid beoefenen en een zekere menselijke gelijkenis naleven.

De bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap.

45. Leven voor God

Door Yongsui, Zuid-Korea

Almachtige God zegt: “Om de realiteit binnen te kunnen gaan, moet je alles naar het echte leven richten. Als mensen, bij het geloven in God, zichzelf niet kunnen leren kennen door het echte leven binnen te gaan, en geen normale menselijkheid uit kunnen leven in het echte leven, dan zullen zij mislukkelingen worden. Zij die God niet gehoorzamen zijn alle mensen die het echte leven niet binnen kunnen treden. Het zijn allemaal mensen die over menselijkheid praten maar de natuur van demonen uitleven. Het zijn allemaal mensen die over de waarheid praten maar in plaats daarvan doctrines uitleven. Zij die niet de waarheid uit kunnen leven in het echte leven, zijn zij die in God geloven maar door Hem verafschuwd en verworpen worden. Je moet je intrede in het echte leven oefenen, je eigen tekortkomingen, ongehoorzaamheid en onwetendheid kennen en je abnormale menselijkheid en zwakheden kennen. Zo zal al je kennis worden geïntegreerd in je eigenlijke situatie en problemen. Alleen dit soort kennis is echt en zorgt ervoor dat je je eigen toestand werkelijk begrijpt en een transformatie van je gezindheid bereikt” (‘Een bespreking van het kerkelijk leven en het echte leven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). “Bij het nastreven van het binnengaan van het leven moet je je eigen woorden, daden, gedachten en ideeën onderzoeken in elke zaak waar je in het dagelijks leven voor te staan komt. Je moet je eigen gesteldheden begrijpen en die vervolgens afzetten tegen de waarheid, de waarheid zoeken, en de werkelijkheid van de waarheid die je begrijpt binnengaan. Tijdens het proces van het binnengaan van de werkelijkheid van de waarheid, moet je je eigen gesteldheden begrijpen, en vaak voor God treden om tot Hem te bidden en Hem te smeken. Je moet ook vaak met een open hart met andere broeders en zusters communiceren, het pad zoeken om de werkelijkheid van de waarheid binnen te gaan, en de principes van de waarheid nastreven. Uiteindelijk zul je te weten komen wat voor gezindheden je in het dagelijks leven aan de dag legt, of God daar wel of niet genoeg in schept, of het pad dat je beoefent wel of niet klopt, of je wel of niet de gesteldheden die in je worden aangetroffen door zelfonderzoek aan de hand van Gods woorden hebt gecontroleerd, of ze wel of niet nauwkeurig zijn gecontroleerd, of ze wel of niet overeenstemmen met Gods woorden, en of je wel of niet echt een prestatie hebt geleverd en werkelijk intrede hebt verworven betreffende die gesteldheden die overeenstemmen met Gods woorden. Wanneer je regelmatig binnen deze gesteldheden, deze toestanden leeft, zul je gaandeweg een elementair inzicht verwerven in sommige waarheden en in je feitelijke gesteldheden” (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden laten ons de weg zien om het leven binnen te gaan, die eruit bestaat al onze gedachten en daden en alles wat in het

werkelijke leven gebeurt te onderzoeken, en te toetsen aan de openbaringen van Gods woorden, onze verdorven gezindheid te overdenken en te kennen en de waarheid te gebruiken om die te verhelpen. Dit is de enige manier om onszelf echt te kennen en binnen te gaan in de werkelijkheid van Gods woorden.

Broeder Chen vertelde een half jaar geleden op een bijeenkomst over een van zijn ervaringen. Toen hij klaar was, dacht ik dat hij eigenzinnig was geweest in zijn plicht en tegen de principes was ingegaan, en daarom was gesnoeid en behandeld. Hij had alleen wat zelfbeheersing beoefend zonder excuus te maken en leek zich te hebben onderworpen. Maar waarom hij eigenzinnig was geweest in zijn werk, welke verdorven gezindheid hem had beheerst of wat de diepere oorzaak was, daar had hij niet echt over nagedacht, noch had hij de waarheid gezocht om het te verhelpen. Zijn gehoorzaamheid bestond er alleen uit dat hij zich aan de regels hield. Dat kan geen echte onderwerping worden genoemd. Ik vroeg me af: moet ik hem op zijn tekortkomingen wijzen? Maar toen dacht ik: broeder Chen is al langer gelovig dan ik, en zijn inzicht en ervaring zijn groter dan die van mij. Als ik hem een suggestie doe, ben ik dan niet als een kind dat probeert op te scheppen? Zal ik er niet arrogant door lijken? Laat ik maar niets zeggen. Toen hij was uitgesproken, vroeg hij ons om hem op eventuele tekortkomingen te wijzen die we hadden opgemerkt. Ik wilde hierop wijzen, maar ik kon het niet. Ik dacht: hij is zoveel ouder dan ik. Als ik zeg dat hij zich niet echt heeft onderworpen en dat hij alleen de regels volgt, lijdt hij veel gezichtsverlies en zet ik hem voor het blok. Als hij het niet accepteert en zegt dat ik te arrogant en onervaren ben, zal ik me zo schamen. Ik ken hem niet echt en het is het niet waard om hem een slechte indruk van me te geven. Ik aarzelde lang en zei toen: “Je hebt een schat aan ervaring en praktisch inzicht.”

Ik voelde me ongemakkelijk toen ik dat had gezegd. Ik zag duidelijk wat zijn problemen waren, maar zei er geen woord over. In plaats daarvan zei ik iets aardigs wat indruiste tegen mijn geweten. Het was totaal niet oprecht of eerlijk. Toen dacht ik aan onze bijeenkomsten in die tijd waar iedereen communiceerde. We werden elke dag geacht over onszelf na te denken en onszelf te kennen, om te zien hoeveel leugens of halve waarheden we hadden verteld, hoeveel dingen we hadden gezegd die waren gedreven door persoonlijke doelen, en welke dingen we hadden gezegd of gedaan die indruisten tegen de waarheid. Ik besepte dat ik alleen maar had gelogen tegen broeder Chen. Ik wist dat God ons keer op keer aanspoort om eerlijk te zijn, het beestje bij de naam te nemen en te zeggen waar het op staat. En toch kon ik deze meest elementaire vereiste niet praktiseren. Toen begon ik van streek te raken. Zonder tijd te verliezen kwam ik in gebed voor God en vroeg Hem om me te helpen om mezelf te kennen. Toen las ik deze woorden van God: **“Jullie zijn allemaal goed opgeleid. Jullie letten er allemaal op dat je beschaafd en ingehouden spreekt, en jullie letten ook op de manier waarop je spreekt: jullie zijn tactvol**

en hebben geleerd het zelfrespect en de waardigheid van anderen niet te schaden. In jullie woorden en daden laten jullie mensen de ruimte om te manoeuvreren. Jullie doen er alles aan om mensen op hun gemak te stellen. Jullie leggen hun littekens of tekortkomingen niet bloot, en jullie proberen hen niet te kwetsen of in verlegenheid te brengen. Dat is het beginsel aan de hand waarvan de meeste mensen handelen. En wat voor beginsel is dat? Het is achterbaks, glibberig, sluw en geniepig. Achter de glimlach van mensen gaan een hoop kwaadaardige, geniepige en verachtelijke zaken schuil. Zo zijn er bijvoorbeeld mensen die, als ze met anderen communiceren en in de gaten krijgen dat de ander enig aanzien heeft, op een gladde, aangenaam klinkende, vleierende manier beginnen te praten om te zorgen dat de ander zich op zijn gemak voelt. Maar is dat werkelijk wat ze denken? Het staat vast dat ze bepaalde bedoelingen en heimelijke motieven hebben. Zulke mensen hebben duisternis in hun hart en zijn erg verachtelijk. Zoals zulke mensen zich in het leven gedragen, dat is walgelijk en weerzinwekkend” (‘Zes indicatoren van vooruitgang in het leven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden openbaarden precies mijn gesteldheid. Ik was totaal niet eerlijk in mijn woorden, maar was ongelooflijk bedrieglijk. Ik sprak op een indirecte manier om niemand te kwetsen en zei altijd aardige dingen. Oppervlakkig gezien leek het of ik aan anderen dacht, maar mijn echte motief was om te zorgen dat anderen me prezen en mijn eigen prestige en status te beschermen. Door naar zijn ervaringen te luisteren, wist ik heel goed dat broeder Chen te veel vasthield aan regels, en ik wist dat dit hem niet hielp om het leven binnen te gaan. Maar ik dacht dat ik hem in verlegenheid zou brengen en een slechte indruk op hem zou maken als ik dat zei, dus hield ik mijn mond. Zelfs toen hij me om commentaar vroeg, was ik nog steeds niet openhartig. In plaats daarvan vleide en misleidde ik hem. Wat was ik geslepen en bedrieglijk. Broeder Chen vroeg ons om hem op zijn fouten te wijzen, en hij wilde zijn gebreken en tekortkomingen goedmaken. Maar ik faalde niet alleen in mijn verantwoordelijkheid om hem te helpen, maar prees hem ook om hem te misleiden en strooide hem zand in de ogen. Pas toen besepte ik dat ik aardig en tactvol klonk, en dat niemand beledigd was, maar dat ik, geconfronteerd met een probleem, de waarheid niet praktiseerde. Zo was ik helemaal geen goed mens, maar geslepen en bedrieglijk. Ik dacht vroeger dat ik jong en onervaren was, dat ik niet wist hoe de wereld in elkaar stak. Pas toen ik werd ontmaskerd door de feiten, zag ik in dat ik eigenlijk heel sluw was en begon ik mezelf te verachten. Ik wilde niet meer zo bedrieglijk en oneerlijk zijn. Toen bad ik tot God en was bereid om berouw te tonen, de waarheid te vertellen en een eerlijk mens te zijn zoals Hij verlangt.

Ik nam me voor om de problemen die ik bij broeder Chen had ontdekt op te schrijven en hem toe te sturen, maar tijdens het schrijven aarzelde ik opnieuw. Ik was bang dat ik de dingen niet goed onder woorden bracht, dat hij het verkeerd zou opvatten, en dat hij het muggenzifterij

zou vinden. En zou hij bovendien, omdat ik het toen niet had gezegd en er nu een probleem van maakte, misschien vinden dat ik een drukte maakte om niets? Misschien moet ik nu maar niets doen, dacht ik, maar volgende keer mijn mond opendoen. Maar die gedachte maakte me opnieuw van streek. God had deze situatie niet alleen geregeld om het mij te laten begrijpen. Hij hoopte ook dat ik Zijn woorden zou aanvaarden en in praktijk brengen. Als ik toegaf en het maar liet lopen, zou ik dan God niet bedriegen? Ik bad tot God en zei: “Ik wil niet meer inzitten over broeder Chens trots of rekening houden met wat anderen van me kunnen denken. Alstublieft God, wijs me de weg om de waarheid te praktiseren.” Daarna dacht ik na over broeder Chens ervaring en bracht die in verband met Gods woorden. Ik schreef de problemen die ik had opgemerkt op, samen met wat eigen inzichten en stuurde ze naar broeder Chen. Ik voelde me veel meer op mijn gemak toen ik op die manier praktiseerde. Ik ontving de volgende dag al antwoord van broeder Chen. Hij schreef dat hij heel geroerd was toen hij mijn brief las, en dat het was voortgekomen uit Gods liefde dat ik hem had geschreven over zijn problemen. Hij beseftte dat hij zich niet had geconcentreerd op het zoeken naar de waarheid als zich iets voordeed, en dat hij maar had voortgeploeterd toen hij was gesnoeid en behandeld. Hij schreef dat hij bereid was om de fouten te corrigeren in de manier waarop hij dingen ervoer. Toen ik zijn antwoord had gelezen, was ik zo geroerd. Ik voelde dat ik me niet zoveel zorgen hoefde te maken in mijn omgang met broeders en zusters. Als ik maar het juiste motief had als ik op een probleem wees, zouden ze het wel accepteren. Ik had me al die zorgen ingebeeld en ik had me laten beheersen door mijn verdorven gezindheid. Ik begreep nu ook dat relaties in de kerk niet afhangen van filosofieën of bedrieglijke listen, maar berusten op het in praktijk brengen van Gods woorden en wederzijdse eerlijkheid.

Maar ik was zo grondig verdorven door Satan en mijn verdorven gezindheid was zo diepgeworteld dat het me moeite kostte om de waarheid te praktiseren toen mijn prestige en belangen in het geding waren.

Enige tijd later ontdekte ik dat een jonge zuster vaak romans las op het internet. Mijn hart begon tekeer te gaan en ik dacht: de meeste van die online romans zijn slechts bedachte fictie. Als haar hoofd ermee gevuld raakt, zal ze Gods woorden niet willen lezen of haar plicht niet willen doen. Dan zal ze het werk van de Heilige Geest verliezen en dat zou een groot verlies zijn in haar leven. Ik moet er met haar over praten. Maar toen ik erover wilde beginnen, aarzelde ik: zal ze geërgerd zijn en vinden dat ik mijn neus in haar zaken steek? Als ze niet accepteert wat ik zeg, zal het ongemakkelijk zijn om elkaar elke dag te zien. Misschien moet ik het melden bij de kerkleidster en de leidster er met haar over laten communiceren. Maar ik wist dat deze redenering verkeerd was. Ik had de verantwoordelijkheid om er met haar over te communiceren, want ik was degene die het had ontdekt. Ik mocht het vuile werk niet door een ander laten opknappen. Daarna overwoog ik meerdere keren om er met haar over te praten, maar steeds

kreeg ik de woorden er niet uit en wist ik niet waar ik moest beginnen. Dit ging dag in dag uit door tot de kerkleidster me op een dag vroeg naar de gesteldheid van de zuster. Pas toen vertelde ik de leidster erover. Tot mijn verbazing zei de leidster dat ze bezig was met iets anders. Ze vroeg me of ik met de zuster kon communiceren. Ik beseftte dat God deze situatie voor me regelde om te zien of ik mijn vlees kon verzaken en de waarheid kon praktiseren. Ik dacht aan hoe ik me een tijdje ongemakkelijk had gevoeld. Vooral als ik die zuster zag, liet het me niet los dat ik niet met haar had gesproken. Ik had haar geen liefde getoond en geen verantwoordelijkheid genomen, en daar leed mijn geweten onder. Ik kende heel goed de gevaren van het lezen van online romans. De duivel Satan gebruikt deze boosaardige trends om mensen te misleiden en te verderven, en hun gedachten te beheersen en hen God te laten mijden, zodat ze steeds meer ontaard en ontmoedigd raken en het hen ten slotte verslindt. Ik had er totaal niet aan gedacht hoe het leven van de zuster kon worden beschadigd, of hoe het feit dat ze zich liet afleiden van haar plicht grote schade kon toebrengen aan het werk van de kerk. Ik was bang geweest om erover te beginnen en haar te beledigen, en had op mijn tenen gelopen om onze relatie te behouden. Wat was ik egoïstisch en verachtelijk.

Toen las ik deze woorden van God: **“Veel mensen geloven dat het eigenlijk wel gemakkelijk is om een goed mens te zijn en dat daar eenvoudigweg voor nodig is dat je minder spreekt en meer doet, dat je een goed hart hebt en geen kwade bedoelingen hebt. Ze hebben het idee dat hierdoor wordt gegarandeerd dat het voorspoedig met ze zal gaan waar ze maar gaan, dat de mensen ze aardig vinden, en dat het voldoende is om zo’n soort persoon te zijn. Ze gaan zelfs zo ver, dat ze de waarheid niet willen najagen, maar ze zijn er tevreden mee om goede mensen te zijn. Ze denken dat de kwestie van het najagen van de waarheid en het dienen van God gewoon te ingewikkeld is; ze denken dat daarvoor het begrip van veel waarheden vereist is, en wie kan zoiets voor elkaar krijgen? Ze willen gewoon een makkelijker weg nemen – goede mensen zijn en hun plichten uitvoeren – en denken dan dat dit genoeg zal zijn. Is zo’n positie houdbaar? Is het echt zo eenvoudig om een goed mens te zijn? In de samenleving zullen jullie genoeg goede mensen aantreffen die op een zeer verheven manier spreken, en hoewel ze zo op het eerste gezicht geen groot kwaad hebben gedaan, zijn ze diep in hun hart bedrieglijk en glibberig. In het bijzonder zijn ze er goed in om te zien uit welke hoek de wind waait, en ze zijn glad en werelds in hun welsprekendheid. In mijn ogen is zo’n ‘goed mens’ onecht, een hypocriet; zo iemand doet enkel maar net alsof hij goed is. Alle mensen die vasthouden aan een gelukkige middenweg zijn het meest boosaardig. Ze geven niemand aanstoot, ze behagen mensen, ze buigen mee met dingen en niemand kan door hen heen kijken. Zij zijn de levende Satan!”** (‘Alleen door de waarheid in praktijk te brengen kun je de ketenen van een verdorven gezindheid van je

afwerpe' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Gods woorden doorboorden mijn hart toen ik inzag dat ik een 'aangenaam' iemand was die altijd het midden koos, nooit iemand beledigde en nooit op de problemen van een ander wees, precies zoals Gods woorden hadden geopenbaard. Als ik ooit iets zei, moest ik rekening houden met degene tegen wie ik sprak en de situatie. Ik wilde nooit een vriendschap beschadigen of toelaten dat iemand kritiek op me had. Ik had gezien dat deze zuster een probleem had en ik had haar erover willen vertellen, maar toen ik dacht dat ze beledigd zou kunnen zijn, vermeed ik het steeds weer, en liet ik in plaats daarvan het vuile werk over aan de kerkleidster. Ik besepte dat ik alleen aan mezelf dacht, dat ik lastige taken aan anderen overliet en dat ik mijn eigen belangen op geen enkele manier wilde schaden. Zo had ik me gedragen tegenover mijn broeders en zusters. Soms, als ik zag dat iemand in een slechte gesteldheid was of verdorvenheid vertoonde, sloot ik er mijn ogen voor en sprak of communiceerde ik er niet over. Oppervlakkig gezien leek ik goed te kunnen opschieten met iedereen. Ik leek heel attent. Maar het was allemaal valse schijn. Ik verborg mijn echte, oprechte woorden en liet een masker zien. Wat was ik toch hypocriet. Ik had mijn broeders en zusters onbeschaamd misleid en wilde toch dat ze goed over me zouden denken. Wat was ik schaamteloos. Ik zag in dat ik maar een verraderlijke en bedrieglijke jaknikker en een nepfiguur was.

Toen las ik nog wat van Gods woorden: **“Zolang de mensen Gods woorden nog niet hebben ervaren en de waarheid hebben verworven, is het Satans natuur die de leiding neemt en hen van binnenuit domineert. Wat houdt die natuur nou precies in? Bijvoorbeeld, waarom ben je egoïstisch? Waarom bescherm je je eigen positie? Waarom heb je zulke sterke emoties? Waarom geniet je zo van die onrechtvaardige dingen? Waarom ben je zo op die slechte dingen gesteld? Waar is het op gebaseerd dat je zo dol bent op zulke dingen? Waar komen die dingen vandaan? Waarom accepteer je ze zo graag? Inmiddels zijn jullie allemaal tot het begrip gekomen dat de belangrijkste reden achter alle deze dingen is dat het gif van Satan zich binnen jou bevindt. Wat het gif van Satan is kan geheel in woorden worden uitgedrukt. Wanneer je bijvoorbeeld kwaaddoeners vraagt waarom zij zo handelden, antwoorden zij: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen.’ Deze ene zin drukt de onderliggende oorzaak van het probleem uit. Satans logica is het leven van de mensen geworden. Wellicht doen ze dingen voor allerlei verschillende doelen, maar ze doen het alleen maar voor zichzelf. Iedereen denkt dat, omdat het gaat om ieder voor zich en God voor ons allen, de mensen voor zichzelf dienen te leven en alles dienen te doen wat in hun vermogen ligt om zich te verzekeren van een goede positie om wille van voedsel en kleding. ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ – dit is het leven en de filosofie van de mens en het representeert ook de menselijke natuur. Deze woorden van Satan houden precies het gif**

van Satan in. Wanneer mensen zich die eigen maken wordt deze tot hun natuur. Door deze woorden wordt Satans natuur onthuld; die wordt daardoor volledig weergegeven. Dit gif wordt tot het leven van de mensen en de basis van hun bestaan, en de verdorven mensheid is door dit vergif duizenden jaren aaneen gedomineerd” (‘Hoe het pad van Petrus te bewandelen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Door deze woorden begon ik beter te begrijpen waarom ik een jaknikker was, en dat was voornamelijk omdat Satans filosofieën en vergiften zich diep in me hadden genesteld. Ik was vergiftigd door uitspraken als ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘De fouten van goede vrienden verzwijgen draagt bij tot een lange goede vriendschap’ en ‘Spreek goede woorden in overeenstemming met de gevoelens en de gedachtegang van anderen, want eerlijkheid irriteert hen.’ Ik dacht alleen maar aan mijn eigen prestige en status. Ik wilde dat anderen me prezen bij alles wat ik deed en ik was heel egoïstisch, geslepen en bedrieglijk geworden. Van kinds af aan hadden mijn vader en moeder me geleerd om meer te luisteren dan te spreken, en hoe minder ik zei, hoe beter. Ze leerden me om niet te direct te zijn tegen anderen, omdat ze dat niet prettig zouden vinden. Ik had geleefd volgens deze satanische filosofieën en was heel zelden openhartig en eerlijk tegen anderen. Zelfs mijn beste vrienden wees ik zelden openlijk op hun fouten, uit angst dat ik hen zou ergeren en dat het beeld dat ze van me hadden, zou verslechteren. In plaats daarvan bevestigde ik liever hun gevoelens en vleide ik hen, maar het was allemaal leugen en bedrog. Ik beseftte dat een leven volgens deze satanische levensfilosofieën me alleen maar ongelooflijk onecht, sluw, egoïstisch en boosaardig kon maken. Ik dacht alleen aan mijn eigen belangen en totaal niet aan anderen. Ik was niet oprecht tegen mensen en voelde geen liefde voor hen. Iemand als ik kon op geen enkele wijze iemand helpen of begunstigen, en was het niet waard om een hechte band mee te krijgen. Ik zag dat deze satanische filosofieën echt absurd waren en dat ze nooit gedragsprincipes zouden moeten zijn. Ik zag in dat het leven naar deze satanische levensfilosofieën ons alleen maar meer verdorven en gespeend van menselijkheid kan maken. Ik bedacht hoe ik me elke keer als ik een probleem had opgemerkt en niets had gezegd, later schuldig voelde, alsof er een last op me drukte die ik niet kon kwijtraken. Het voelde alsof ik de waarheid kende, maar niet in praktijk kon brengen. Ik was zo’n lafaard geweest, zonder enige waardigheid of integriteit. Op mijn leeftijd kon ik nog steeds geen fatsoenlijk mens zijn, en kende ik de principes van menselijke omgang niet. In plaats daarvan streefde ik de wereldlijke manieren na die worden onderwezen en gepropageerd door Satan. Ik haatte mezelf op dat moment echt. Ik wilde niet langer leven volgens deze satanische principes. Ik wilde alleen handelen en me gedragen in overeenstemming met Gods woorden.

Toen las ik deze woorden van God: **“Wat is de belangrijkste beoefening om een eerlijk persoon te zijn? Dat is dat je hart moet openstaan voor God. Wat bedoel ik met ‘open’?**

Dat betekent dat je God een glashelder zicht geeft op alles wat je denkt, wat je bedoelingen zijn en waardoor je wordt gedreven. Als de dingen die je zegt hetzelfde zijn als wat je in je hart hebt, zonder het minste verschil en zonder dat je iets verbergt, zonder een duistere kant, zonder dat anderen maar moeten raden of dieper moeten graven door vragen te stellen, en zonder dat het nodig is dat jij om dingen heen draait, maar je in plaats daarvan gewoon zegt wat je denkt, zonder bijbedoelingen, dan betekent dat dat je hart openstaat. Soms zal je oprechtheid anderen kwetsen of hen niet bevallen. Maar zou iemand zeggen: ‘Je spreekt heel eerlijk tegen me en je hebt me echt gekwetst; ik kan je eerlijkheid niet accepteren’? Nee, dat zou niemand doen. Zelfs al zou je af en toe iemand kwetsen, als je in staat bent open tegenover hen te zijn, je te verontschuldigen, toe te geven dat je zonder wijsheid hebt gesproken en geen rekening hebt gehouden met hun zwakheden, zullen ze inzien dat jij hun niets nadraagt, dat je een oprecht persoon bent en dat je alleen niet zoveel aandacht besteedt aan de manier waarop je spreekt en gewoonweg heel rechtdoorzee bent; dat zal niemand je kwalijk nemen. [...] Het belangrijkste aspect van een eerlijk persoon zijn is dat je hart open moet staan voor God. Daarna kun je leren open te zijn tegenover andere mensen, oprecht en waarachtig te spreken, te zeggen wat je in je hart hebt, iemand met waardigheid, integriteit en karakter te zijn, en niet hoogdravend of onoprecht te spreken of woorden te gebruiken om jezelf te verhullen of anderen te misleiden” (‘Alleen door eerlijk te zijn, kan iemand als een echt mens leven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Terwijl ik nadacht over Gods woorden, was ik ongelooflijk geroerd. Ik voelde dat God me bij de hand had genomen om me te leren hoe ik me als menselijk wezen moest gedragen. Een eerlijk mens zijn, met eerlijkheid spreken en handelen, mijn hart helemaal openstellen voor God, openhartig zijn tegenover broeders en zusters, en niet op een bepaalde manier zijn of spelletjes spelen – op deze manier leven is niet vermoeiend. Later besprak ik het probleem van de zuster met haar en communiceerde met haar over de gevaren van het verstrikt raken in online romans. Eerst, keek ze nogal ongelukkig en was het een beetje pijnlijk. Maar door openhartig te zijn en met haar te communiceren, begreep ze dat ze in een gevaarlijke gesteldheid was. Ze zei dat ze geen online romans meer zou lezen en haar gedachten bij haar plicht zou houden. Toen ik haar dat hoorde zeggen, kon ik eindelijk opgelucht ademhalen, maar ik maakte mezelf ook verwijten. Als ik eerder iets had gezegd was haar gesteldheid misschien eerder gecorrigeerd geweest. Het kwam alleen doordat ik altijd vriendelijk wilde zijn dat ik aan mezelf had toegegeven en de waarheid niet had gepraktiseerd, en de zaak zich had voortgesleept. Het is echt schadelijk om een jaknikker te zijn. Als ik daarna een probleem zag in de plichten van de broeders en zusters, was ik soms nog bang dat ik hen zou beledigen, maar door tot God te bidden, bewust de waarheid te praktiseren en een eerlijk mens te zijn, kon ik het probleem later altijd eerlijk aanwijzen. Alleen door de leiding van Gods woorden kon ik leren me juist te gedragen en

om te gaan met broeders en zusters. Ik merkte hoe kostbaar Gods woorden zijn. Ze vormen de leidende principes voor ons gedrag en onze daden. Zowel in onze plicht als in ons gedrag hebben we altijd Gods woorden nodig om ons te leiden. Zolang we de waarheid zoeken als zich een probleem voordoet, zullen we een weg hebben om te volgen.

Achteraf gezien had ik voorheen in theorie toegegeven dat ik bedrieglijk was, maar ik toetste mezelf nooit serieus aan Gods woorden om mijn verdorven gezindheid te onderzoeken en te ontleden. Ook zocht ik zelden in Gods woorden naar een beoefeningspad of principes, zodat mijn verwaande gezindheid helemaal niet veranderde. Hoewel ik alleen wat onbelangrijke dingen heb ervaren in het leven, als ik me concentreer op zelfonderzoek en het zoeken van de waarheid in Gods woorden, boek ik vooruitgang en begin ik dingen te begrijpen. Ook voel ik echte innerlijke vrede en verwerf ik een begin van de weg naar het binnengaan in het leven. Dat ik dit inzicht heb verkregen en deze vooruitgang heb gemaakt is helemaal te danken aan de leiding van Gods woorden. Dank zij God!

47. Kunnen allemansvrienden Gods redding verwerven?

Door Hao Zheng, China

Ik kom uit een arm, achtergebleven bergdorp waar feodale gebruiken en ingewikkelde interpersoonlijke relaties gelden. Ik werd erg beïnvloed door die omgeving en door de dingen die mijn ouders zeiden, zoals: “Denk na voordat je spreekt en praat dan met voorbehoud,” “Zwijgen is goud, spreken is zilver, en hij die veel praat vergist zich vaak,” “De fouten van goede vrienden verzwijgen draagt bij tot een lange, goede vriendschap,” “Spreek goede woorden in overeenstemming met de gevoelens en de gedachtegang van anderen, want eerlijkheid irriteert hen.” Al die filosofieën werden wijze woorden in mijn leven. Zelfs mijn broers en zussen hield ik altijd zorgvuldig in de gaten. Ik probeerde aardige, complimenteuze dingen tegen ze te zeggen om ze blij te maken. Als iemand van hen iets verkeerd deed en mijn ouders vroegen wie dat was geweest, zei ik altijd dat ik dat niet wist, dus mijn zussen en broers mochten me erg graag. Mijn moeder zei ook altijd dat ik een brave jongen was. Toen ik eenmaal in de buitenwereld kwam, had ik altijd het gevoel dat ik op eieren moest lopen om mijn relaties te beschermen, of ik nu met vrienden samen was of met al die verschillende soorten mensen die je daar hebt. Ik deed nooit iets waar iemand aanstoot aan kon nemen en maakte nooit ruzie met iemand. Als iemand mij beledigde, was ik heel vergevengszind en maakte ik er nooit een punt van. Ik trok vaak aan het kortste eind en voelde me gefrustreerd en boos, maar ik hield me aan de regel: “Spreken is zilver en zwijgen is goud,” en stopte mijn gevoelens weg. Onder familie en vrienden stond ik bekend als een aardig persoon. Ik werd door iedereen gecompimenteerd en geprezen omdat ik zo was, maar ik voelde altijd die druk en pijn in mijn hart die ik niet onder woorden kon brengen. Ik was bij iedereen op mijn hoede om te voorkomen dat ik iemand voor het hoofd stootte en durfde tegen niemand echt open te zijn. Ik was altijd aan het vleien en deed me anders voor dan ik was om mijn eigen belangen te beschermen. Dat was een pijnlijke, vermoeiende en beangstigende manier van leven. Ik vroeg me altijd af wanneer er een eind zou komen aan mijn lijden en hoe ik makkelijker kon leven. Toen ik me verloren en verdrietig voelde, stak Almachtige God me Zijn reddende hand toe.

In 1998 had ik het geluk dat ik het werk van de laatste dagen van Almachtige God aanvaardde. Uit de woorden van Almachtige God leerde ik dat God voornamelijk vlees was geworden en de mensheid was komen redden om onze verdorven gezindheden op te lossen en ons toe te staan een werkelijk menselijke gelijkenis na te leven. Almachtige God zegt: **“Ten tweede moeten jullie weten dat God van eerlijke mensen houdt. God is vol getrouwheid, daarom zijn Zijn woorden altijd betrouwbaar. Bovendien zijn Zijn daden onberispelijk en onbetwistbaar. Daarom houdt God van wie absoluut eerlijk jegens Hem zijn”** (‘Drie

vermaningen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). **"Mijn koninkrijk heeft diegenen nodig die eerlijk zijn, diegenen die niet hypocriet of bedrieglijk zijn. Zijn de oprechte en eerlijke mensen in de wereld dan populair? Ik ben precies het tegenovergestelde. Ik accepteer dat eerlijke mensen tot mij komen. Ik geniet van dit soort mensen, en ik heb zulke mensen dan ook nodig. Juist dit is mijn rechtvaardigheid"** ('Hoofdstuk 33' van 'Uitspraken van Christus aan het begin' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). God zegt dat we eerlijk, eenvoudig en open moeten zijn, omdat dat de enige manier is om in het hemelse koninkrijk te komen. Toen ik dat las, voelde ik door en door dat dat een makkelijkere, gelukkigere manier van leven was en deed mijn best om net zo eerlijk te zijn als God eist. In de omgang en tijdens bijeenkomsten met broeders en zusters merkte ik dat ze allemaal eerlijk waren en vrijuit spraken. Ze waren oprecht en authentiek. Wanneer ze bepaalde ideeën over iemand hadden of zagen dat iemand verdorvenheid aan de dag legde, konden ze daarop wijzen om zo iemand te helpen, en dan kon die open zijn en praten over wat hij over zichzelf wist. Dat vond ik heel verrassend, want ik had altijd gedacht dat je je ideeën over mensen absoluut voor je moest houden, dat ik anderen zou beledigen en mezelf kwaad zou doen als ik eerlijk was. Maar in die omgeving hoefde ik me daar geen zorgen over te maken. Broeders en zusters waren niet zo onecht als mensen in de buitenwereld en boden hun excuses aan als ze iemand pijn deden. Ze hielden altijd rekening met anderen. Ik wist dat ze dat konden beoefenen en volledig konden naleven dankzij het werk en de woorden van Almachtige God. Daardoor raakte ik er nog meer van overtuigd dat de woorden van Almachtige God de waarheid zijn en dat ze mensen kunnen zuiveren en veranderen, en ik wilde echt een eerlijk mens zijn. Maar de levensfilosofieën van Satan waren lang daarvoor in mij ingeslepen en mijn eigen overlevingsregels geworden. Zonder het te beseffen verliet ik me in mijn omgang met broeders en zusters nog steeds op die satanische filosofieën. Ik was bang om open te zijn en vanuit mijn hart te spreken, uit angst dat ik iemand voor het hoofd zou stoten of mijn reputatie zou schaden. Ik bleef voorzichtig om mijn betrekkingen met mensen te beschermen en had het gevoel dat eerlijk zijn wel erg veel gevraagd was. Toen besloot God om me te zuiveren en te veranderen, en regelde Hij de juiste omgeving om mijn verdorvenheid en gebreken te openbaren, om me zo naar de werkelijkheid van oprecht zijn te leiden.

Later begon ik als teamleider te werken, samen met broeder Li. We konden erg goed met elkaar overweg en hij hielp me bij heel veel dingen. Maar bij de uitvoering van onze taken kwam ik erachter dat hij arrogant en eigengereid was, en zich niet aan de principes hield. Telkens als ik iets wilde zeggen en op het punt stond mijn mond open te doen, slikte ik toch weer mijn woorden in. Ik dacht: als ik hem bekritiseer, gaat hij zeggen dat ik geen geweten heb, dat hij heel aardig voor me is geweest en ik alsmaar op zijn problemen wijs. Stel dat hij dan een hekel aan me krijgt en we niet meer samen kunnen werken? Om onze relatie te beschermen begon ik er gewoon

nooit over. Later schaadde broeder Li het werk van de kerk heel erg omdat hij arrogant was en zijn plichten verwaarloosde, waarna hij werd vervangen. Ondanks dat dacht ik nog steeds niet over mezelf na. Maar toen ik op een keer voor iets naar het huis van broeder Li ging, zei zijn vrouw tegen me: “Jij bent er mede schuldig aan dat mijn man is vervangen. Als jij hem had kunnen waarschuwen en helpen, had hij misschien niet zo eigengereid en roekeloos gehandeld in zijn werk en dus niet het werk van de kerk verstoord. Waarom kom je niet op voor het werk van de kerk? Je bent een allemansvriend en je beoefent de waarheid niet!” Ik vond het vreselijk om te horen en voelde diepe schaamte. Op de terugweg kon ik niet ophouden met huilen. Gepijnigd bad ik tot God: “O God, u stond deze zuster vandaag toe om mij aan te pakken en op de vingers te tikken, maar ik ken mezelf niet echt. Verlicht en leid mij, alstublieft.” Gaandeweg kalmeerde ik na mijn gebed en begon na te denken over de tijd dat ik samenwerkte met broeder Li. Ik zag in dat ik volgens Satans levensfilosofieën had geleefd. Ik had heel duidelijk gezien dat hij de principes overtrad en toch had ik hem niet tegengehouden of geholpen, zo bang was ik om hem voor het hoofd te stoten en onze samenwerking te schaden. Het was onmiskenbaar dat ik er deels verantwoordelijk voor was dat het zover was gekomen met broeder Li. Ik voelde me steeds schuldiger en kreeg steeds meer spijt.

Later las ik een passage in Gods woorden. **“Er moet een maatstaf zijn voor het hebben van goede menselijkheid. Dat houdt niet in dat je het pad van de gematigdheid begaat, dat je je niet aan principes houdt, dat je probeert niemand te mishagen dat je, waar je ook gaat, niet bij iedereen in het gevele probeert te komen, glad, gewiekst bent tegen iedereen die je tegenkomt, en iedereen een goed gevoel geeft. Dit is niet de maatstaf. Wat is de maatstaf dan wel? Die houdt in dat men God, andere mensen en gebeurtenissen met een oprecht hart bejegt, dat men verantwoordelijkheid kan dragen en dat allemaal op zo’n manier doen, dat iedereen dit duidelijk kan zien en voelen. Bovendien onderzoekt God de harten van mensen en kent Hij hen, stuk voor stuk. Sommige mensen scheppen er altijd over op dat ze goede menselijkheid bezitten. Ze beweren dat ze nooit iets slechts hebben gedaan, nooit andermans bezittingen hebben gestolen en nooit andermans dingen hebben begeerd. Ze gaan zelfs zo ver, dat ze anderen toestaan voordeel te trekken ten koste van henzelf wanneer er een meningsverschil is over belangen. Liever lijden ze verlies, en ze zeggen nooit iets slechts over iemand, opdat iedereen maar denkt dat ze goede mensen zijn. Maar wanneer ze hun plichten vervullen in Gods huis, zijn ze sluw en geniepig en maken ze altijd plannetjes voor zichzelf. Nooit denken ze aan de belangen van Gods huis, nooit behandelen ze als urgent wat God als urgent behandelt, nooit denken ze zoals God denkt en nooit kunnen ze hun eigen belangen opzijzetten om hun plichten te kunnen vervullen. Hun eigen belangen laten ze nooit varen. Zelfs wanneer ze boosdoeners kwaad zien doen,**

ontmaskeren ze die niet; ze hebben totaal geen principes. Dit is geen voorbeeld van goede menselijkheid. Schenk geen aandacht aan wat zo'n individu zegt; je moet zien wat hij uitleeft, wat hij laat zien, wat zijn houding is bij het vervullen van zijn plichten en wat zijn interne gesteldheid is en waar hij van houdt. Als zijn liefde voor zijn eigen roem en rijkdom groter is dan zijn toewijding aan God, als zijn liefde voor zijn eigen roem en rijkdom groter is dan de belangen van God, of als zijn liefde voor zijn eigen roem en rijkdom groter is dan de consideratie die hij laat zien voor God, dan is het geen mens met menselijkheid. Zijn gedrag kan door anderen en door God worden gezien, daarom is het heel moeilijk voor zo iemand de waarheid te verwerven" ('Geef je ware hart aan God, en je kunt waarheid verkrijgen' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Gods woorden lieten me zien dat een goed mens zijn niet zit in aardig doen. Het zit hem ook niet in goed overweg kunnen met mensen of hun goedkeuring krijgen. Het zit hem in je hart op God richten, trouw zijn, de waarheid beoefenen om op te komen voor het werk van Gods huis, de principes van de waarheid volgen en mensen geestelijk helpen en steunen in hun leven. Maar al had ik heel vaak gezien dat broeder Li eigengereid was, tegen de waarheid inging en zelfs heel arrogant was en zich niets aantrok van de suggesties van anderen, hield ik me, ondanks de wetenschap dat dat zowel voor hem als voor het werk van Gods huis slecht was, nog steeds aan de satanische filosofie dat "wie zijn mond houdt over de fouten van goede vrienden, zich verzekert van een langdurige en goede vriendschap". Ik deed of ik niets zag. Ik hielp hem niet en had het er niet over met een kerkleider. Ik bleef gewoon toekijken terwijl het werk van de kerk werd geschaad. Ik kon het niet opbrengen om mijn prestige op te offeren om zo de waarheid te beoefenen en me verantwoordelijk op te stellen. Wat was ik zelfzuchtig, verachtelijk en achterbaks! Stelde ik hem zo niet in staat om te zondigen? Koos ik niet Satans kant? Uit angst om iemand voor het hoofd te stoten werd ik een verachtelijk persoon die alleen om zichzelf gaf. Ik had geen besef van rechtvaardigheid. Ik was absoluut geen goed mens. Ik wilde zo graag een aardige kerel zijn dat ik de allemansvriend en de bedrieger was geworden die God juist zo veracht. In de buitenwereld was het best om zo te zijn, maar in Gods huis is dat walgelijk voor Hem. Toen besepte ik dat het echt schadelijk is voor mensen als je niet de waarheid beoefent en aardig doet om relaties te beschermen. Voor het eerst van mijn leven begon mijn kijk op een goed mens te wankelen. Ik zag in dat het helemaal verkeerd was om me aan satanische filosofieën te houden in mijn relaties, en die keer dat ik werd aangepakt, maakte een diepe indruk op me die ik nooit zal vergeten. Ik vond dat broeder Li een overtreding had begaan, maar ik bleef zelf voorgoed met een schuldgevoel zitten. Dankzij Gods oordeel en tuchtiging kreeg ik inzicht in wat ik in de loop van de jaren ondoordacht had nagejaagd en zo wilde ik niet langer leven. Voortaan was ik bereid een eerlijk, rechtschapen mens te zijn zoals God eist. Ik verlangde ernaar om eraan te werken een eerlijk mens te worden, maar omdat mijn verdorvenheid en satanische gezindheid heel diep zaten en ik mijn natuur en

essentie als allemansvriend niet volledig begreep en niet verafschuwde, veranderde ik niet echt. Algauw deed ik weer precies dezelfde dingen.

De man van zuster Zhang, uit een dorp verderop, was een in en in echte schurk die haar dwarsboomde in haar geloof. Zodra hij zag dat zij de deur uitging naar een bijeenkomst, begon hij te ruziën met andere broeders en zusters zodat zij geen rust kregen. Op een keer toen zij naar een bijeenkomst was, pakte hij het hout dat een broeder wilde gebruiken voor de bouw van een huis en stak het in brand. Toen zei de kerkleider tegen haar: “Kom maar niet naar de bijeenkomsten – we moeten zorgen dat iedereen veilig is. Doe je devoties en lees Gods woorden zelf maar thuis.” Een tijdje later wilde ze heel graag naar een bijeenkomst en ze kon het niet laten om naar ons dorp te komen voor een bezoek aan zuster Wang. Zuster Wang wist niet wat ze moest doen en kwam bij mij praten. Ik wist best dat de belangen van de kerk op de eerste plaats kwamen en dat zuster Zhang naar huis moest. Maar toen dacht ik: ik ben geen kerkleider. Wat zullen de anderen wel niet denken als dit een verkeerde ingreep is? En bovendien, als zuster Zhang erachter komt dat ik haar heb verhinderd naar een bijeenkomst te komen, wat zal ze dan wel niet van me denken? Toen ik dat bedacht had, ontweek ik beleefd de vraag door te zeggen: “Met die vraag moet je echt naar een kerkleider. Ga er maar een zoeken.” Dat lukte niet, en dus liet ze zuster Zhang blijven.

Toen ik de volgende avond thuis mijn devoties aan het doen was en naar liederen met Gods woorden aan het luisteren was, hoorde ik iemand woest op de deur bonzen. Zodra mijn zoon de deur opendeed, kwamen er drie, vier forse kerels met knuppels binnen gestormd en toen sprongen er nog eens vier of vijf van het dak. Zonder een woord te zeggen duwden ze me op bed en begon me af te tuigen. Ik was doodsbang. Aan een stuk door bad ik en riep ik God aan. Toen de pijn echt heel erg werd, brak het onderstel van het bed en viel ik op de grond. Die schurken dachten dat ik ernstig gewond was en gingen aan de haal. Ik dacht dat ik er beslist een paar gebroken botten aan moest hebben overgehouden, maar opmerkelijk genoeg had ik alleen wat kneuzingen en waren mijn botten nog heel. Ik wist dat ik dat te danken had aan Gods zorg en bescherming. Een dag later kwam ik erachter dat de man van zuster Zhang had geweten dat ze naar een bijeenkomst ging en had gedacht dat ik dat had geregeld, dus had hij die kerels opdracht gegeven mij af te tuigen. Ik besepte dat dat was gebeurd omdat ik me niet aan de principes had gehouden. Als ik dat wel had gedaan en ik had zuster Zhang ervan weerhouden om die bijeenkomst te bezoeken, was het nooit zover gekomen. Dat ik door die schurken in elkaar was geslagen, kwam alleen maar doordat ik zelfzuchtig en verachtelijk was. Ik maakte me alleen druk om mijn eigen belangen en was een ‘aardige kerel’ die de waarheid niet beoefende. Ik had het over mezelf afgeroepen.

Later wendde ik me al zoekend en nadenkend tot God: waarom kon ik het niet laten om mijn eigen belangen te beschermen en de allemansvriend uit te hangen? Waarom kon ik de waarheid niet in praktijk brengen, als ik die wel kende? Op een keer las ik deze woorden van God: **“Satan verderft mensen door het onderwijs en de invloed van nationale overheden en beroemdheden en van mensen die het ver geschopt hebben. Hun leugens en onzin zijn het leven en de aard van de mens geworden. ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ is een bekende satanische uitspraak die iedereen is bijgebracht en die het leven van de mens is geworden. Er zijn andere woorden over levensfilosofieën van gelijke strekking. Satan maakt gebruik van de verfijnde traditionele cultuur van elke natie om mensen te onderwijzen en zorgt ervoor dat de mensheid in een onmetelijke afgrond van vernietiging valt en erdoor wordt opgeslokt. Uiteindelijk worden mensen door God vernietigd omdat ze Satan dienen en God weerstaan. [...] Er zijn nog altijd vele satanische vergiften in het leven van de mensen, in hun handelswijze en gedrag; ze bevatten bijna totaal geen waarheid. Zo zijn bijvoorbeeld hun levensfilosofieën, de manier waarop ze dingen doen en hun stelregels vervuld van de vergiften van de grote rode draak, en ze zijn allemaal afkomstig van Satan. Wat dus bij de mensen door hun botten en bloed vloeit, zijn allemaal dingen van Satan. Al die ambtenaren, al diegenen die de macht in handen hebben, en diegenen die het ver hebben geschopt hebben hun eigen paden en geheimen die naar succes leiden. Zijn zulke geheimen dan geen prima weergave van hun natuur? Ze hebben zoveel bereikt in de wereld, en niemand kan de listen en intriges doorzien die zij verborgen houden. Dit toont aan hoe verraderlijk en giftig hun natuur is. De mens is diep verdorven door Satan. Satans vergif vloeit door de aderen van ieder mens, en het is goed zichtbaar dat de natuur van de mens is verdorven, slecht en reactionair, vervuld en doordrenkt van Satans filosofieën – in zijn geheel gaat het om een natuur die verraad pleegt aan God. Dit is de reden dat mensen zich tegen God verzetten en zich tegen God opstellen”** (‘Hoe de natuur van de mens te leren kennen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik hierover nadacht, vond ik de wortel van het probleem. Ik was altijd een allemansvriend geweest die de waarheid niet kon beoefenen omdat ik vervuld was van Satans filosofieën en giftigheden: “Spreeken is zilver en zwijgen is goud, en wie veel praat, maakt veel fouten”, “Wanneer je ziet dat er iets niet goed zit, kun je beter je mond houden,” “Verstandige mensen zijn goed in zelfbescherming en zijn er alleen mee bezig om geen fouten te maken,” “Denk na voordat je iets zegt en spreek dan met terughoudendheid,” “Wie zijn mond houdt over de fouten van goede vrienden, verzekert zich van een lange en goede vriendschap.” Dat waren voor mij woorden om naar te leven bij wijze van gedragsregels en ik deed er alles aan om op grond van die zaken een aardige kerel te zijn. In al mijn interacties was ik er alleen op uit om mensen niet voor het hoofd te stoten en om ze zover te krijgen dat ze me prezen en tegen me opkeken. Ik had de glibberige, achterbakse filosofieën

van Satan vervolmaakt en het werden zaken die ik als vanzelf aan de dag legde. In de buitenwereld leek ik dan wel een goed mens, en mensen zeiden dat ik een aardige kerel was, maar ik was bij lange na geen goed mens. Wat schoot ik er eigenlijk mee op om volgens deze giftige regels van Satan te leven? Toen ik klein was, raakte ik de onschuld kwijt die een kind hoort te hebben en zette tegenover werkelijk iedereen een masker op. Ik was heel voorzichtig en lette altijd op anderen wanneer ik sprak en dingen deed. Ik was bij iedereen op mijn hoede. Ik was nooit open tegenover anderen en sprak nooit vanuit mijn hart. Zelfs tegenover mijn eigen familie was ik achterbaks. Ik handelde vaak tegen mijn eigen geweten in en verkwanselde mijn waardigheid en integriteit, omdat ik bang was anderen voor het hoofd te stoten. Ik durfde nooit op te komen voor wat rechtvaardig was, en uitsluitend om mijn aanzien te beschermen schaadde ik mijn integriteit. Zelfs wanneer ik boos was, zette ik een glimlach op. Deze satanische filosofieën weerhielden me er niet alleen van om een normale menselijkheid na te leven, ik was ook zelfzuchtig, verachtelijk en achterbaks, en ik kon geen goed van kwaad onderscheiden. Door aan de hand van deze satanische filosofieën te leven werd ik wel op dat moment door anderen geprezen, maar het was alsof ik met onzichtbare ketenen was geboeid en heel strak zat vastgebonden. Ik kon niet vrijuit spreken of handelen. Ik had totaal geen vrijheid en voelde me gedeprimeerd en bedroefd. Nu zag ik in dat die allemansvriend die ik vroeger zo graag wilde zijn helemaal geen goed mens was, maar een sluw persoon met een zwart hart die de waarheid niet nastreefde. Ik verzette me tegen God en verried Hem. Ik kon nooit worden gered zonder Gods oordeel en zuivering. Toen drong het tot me door dat God had toegestaan dat die schurken me aftuigden. Hij gaf me een waarschuwing om ervoor te zorgen dat ik me tot God zou wenden, over mezelf zou nadenken, zou weten wat de essentie en de consequenties zijn als je een allemansvriend bent, en berouw zou krijgen.

Door over Gods woorden te communiceren begon ik de aard en essentie in te zien van de allemansvriend en zag ik de gevaren en de consequenties ervan. Ik bad tot God omdat ik niets liever wilde dan de waarheid na te streven, te worden bevrijd van de ketenen van Satans filosofieën en eerlijk te zijn in overeenstemming met Gods woorden. Op een keer hoorde ik dat zuster Lin naar een andere kerk was overgeplaatst en was uitgekozen om diaken te worden. Ik wist dat ze echt achterbaks was, altijd erg berekenend was geweest in haar werk bij de kerk en het ene zei maar het andere deed. Ik wist dat iemand die zo achterbaks was geen diaken mocht zijn en dat ik moest opkomen voor het werk van de kerk. Ik besloot een brief naar de leider van die kerk te schrijven om de situatie uit te leggen. Maar toen ik mijn pen oppakte, begon ik te aarzelen. Ik dacht: dit is een zaak voor hun kerk. Zal hun leider niet zeggen dat ik te ver ga en me met mijn eigen zaken moet bemoeien? Toen moest ik aan een paar woorden van God denken. **“Jullie zeggen allemaal dat jullie aandacht schenken aan Gods last en de getuigenis van de**

kerk zullen verdedigen, maar wie van jullie heeft werkelijk aandacht geschonken aan Gods last? Vraag jezelf af: ben jij iemand die aandacht heeft geschonken aan Zijn last? Kun je voor Hem rechtvaardigheid uitoefenen? Kun je opstaan en voor mij spreken? Kun je de waarheid standvastig in praktijk brengen? Ben je stoutmoedig genoeg om tegen al Satans daden te vechten? Zou je in staat zijn je emoties aan de kant te zetten en Satan te ontmaskeren omwille van mijn waarheid? Kun je toestaan dat mijn voornemens in jou vervuld worden? Heb je je hart geofferd op het allerbelangrijkste moment? Ben je iemand die mijn wil uitvoert?” (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Elk woord van God sprak tot mijn hart en ik voelde Gods dringende wens dat mensen de waarheid beoefenen, voor de rechtvaardigheid opkomen, ‘nee’ durven te zeggen tegen Satans machten, en uit verantwoordelijkheidsgevoel opkomen voor Gods werk. Hij wil niet dat wij onze winsten en verliezen berekenen, maar dat we de belangen van de kerk vooropstellen. Toen ik eenmaal Gods wil begreep, kreeg ik genoeg zelfvertrouwen om de waarheid in praktijk te brengen, dus schreef ik die brief aan de leider van die andere kerk over zuster Lin. Een paar dagen later zei de leider tegen me dat ze zich erin verdiept hadden en dat zuster Lin inderdaad een achterbaks persoon was gebleken, en dat ze haar taak hadden gewijzigd. Het was een geruststelling voor me dat de zaak daarop was uitgedraaid. Ik zag in dat het geweldig is om eerlijk te zijn en ik kreeg iets zinvols te doen. Een paar broeders en zusters zeiden achteraf tegen me dat ik met het schrijven van die brief om de belangen van de kerk te beschermen had aangetoond dat ik echt was veranderd, en dat ik een besef van rechtvaardigheid had gekregen. Ik vond het heel ontroerend om dat van hen te horen. In mijn hart wist ik dat het beoefenen van de waarheid en het bereiken van een beetje verandering allemaal was bereikt dankzij Gods oordeel en tuchtiging. Ik dank Almachtige God voor mijn redding!

52. Vaarwel, allemansvriend!

Door Li Fei, Spanje

Voordat ik in God geloofde, dacht ik altijd dat allemansvrienden geweldig waren. Ze hadden een zachtaardige gezindheid, werden nooit boos op iemand, iedereen vond ze aardig en ze beledigden niemand. Ik wilde graag zo iemand zijn. Dat kwam doordat ik van jongs af aan op school en in de maatschappij was bestookt met kreten als: ‘Harmonie is een schat, geduld is een deugd’ ‘Ook als je verkeerde dingen ziet, kun je beter weinig zeggen’ en ‘Zwijg om jezelf te beschermen en probeer enkel te ontkomen aan schuld’. ‘Neem nooit iets te serieus’, ‘Als onwetendheid regeert, dan is het dwaas om wijs te zijn.’ ‘De verdiensten van goede vrienden verzwijgen draagt bij tot een lange, goede vriendschap.’ Ik vatte die ideeën op als een goede leidraad voor het leven. Of het nu om familie en vrienden ging of om kennissen, ik beledigde niemand en ging altijd in alles mee wat anderen wilden. Iedereen gaf me complimenten omdat ik zo goed met mensen kon omgaan en zelf makkelijk in de omgang was. Ik had ook het gevoel dat je, om te overleven in deze duistere, slechte wereld wel goede betrekkingen met de mensen om je heen moet hebben, omdat dat de enige manier is om een plek voor jezelf te veroveren. Pas toen ik het werk van de laatste dagen van Almachtige God had aanvaard, het oordeel en de tuchting van Gods woorden had ervaren en iets van de waarheid begreep zag ik in dat deze overlevingsstrategieën giftige, satanische filosofieën zijn, en geen strategieën die mensen moeten volgen. Terwijl ik zo leefde, zag ik, hoe ik steeds onbetrouwbaarder en zelfzuchtiger werd. Ik had geen juiste menselijke gelijkenis. Ten slotte begon ik mezelf te verachten en beled ik berouw tegenover God.

In 2018 werd ik tot districtshoofd gekozen. In het begin wist ik nog niet zoveel over het werk in de kerk. Mijn partner, zuster Liu, had deze taak al ruim een jaar gedaan, en begreep de diverse facetten van het werk van de kerk, dus ik stelde haar vragen als ik met problemen zat, en ze hielp me heel vaak. Later hoorde ik zuster Liu diverse keren zeggen dat de leider van een kerk waar zij verantwoordelijk voor was, zuster Zhang, er al een tijd met de pet naar gooide in haar plichten, geen praktisch werk deed, op bijeenkomsten gemeenplaatsen en leerstellingen spuide, arrogant en zelfingenomen was en weigerde de suggesties of hulp van anderen te accepteren. Indertijd dacht ik dat al die zaken misschien wel manifestaties waren van een valse leider die geen praktisch werk doet, en aangezien zuster Liu ervan op de hoogte was, vroeg ik me af waarom zij niet ingreep en zuster Zhang niet wegstuurde. Ik wilde iets tegen haar zeggen, maar toen bedacht ik dat ik deze plicht nog maar net vervulde en zuster Zhang niet goed kende. Als ik zomaar ineens iets zou zeggen, zou zuster Liu misschien kritiek op me hebben omdat ik overhaast en onvriendelijk had gehandeld. Met dit in mijn achterhoofd deelde ik mijn gedachten

omzichtig met zuster Liu, maar zij maakte er niet zo'n punt van en vroeg me zuster Zhang vanuit liefde te helpen. Ik dacht: zuster Liu kent vast de voorschriften voor het vervangen van leiders, dus als ik dit nog eens aankaart, zal ze dan niet denken dat ik zeg dat ze geen praktisch werk doet? En ze zal zeker denken dat ik te veel problemen veroorzaak en moeilijk in de omgang ben. Als dat tot conflicten tussen ons leidt, hoe moeten we dan in de toekomst onze plichten als partners vervullen? Op dat moment besloot ik verder niets te zeggen.

Ik communiceerde diverse keren met zuster Zhang om haar problemen aan het licht te brengen en te analyseren. Ze weigerde niet alleen het aan te nemen, ze ging ook met me in discussie. Kort daarop begonnen sommige broeders en zusters te melden dat zuster Zhang geen praktisch werk deed. Toen besepte ik dat zuster Zhang met een ernstig probleem zat. Als we er niet snel iets aan deden, zou het het kerkelijke werk en het binnengaan in het leven van onze broeders en zusters vertragen. Dus kaartte ik opnieuw de kwestie van het wegsturen van zuster Zhang bij zuster Liu aan. Maar zuster Liu zei: "Deze rapporten zijn al aan onze superieuren doorgegeven. Laten we wachten tot zij het tot de bodem hebben uitgezocht voordat we haar wegsturen." Ik dacht: wij kunnen uit de rapporten en wat we van de situatie weten, al afleiden dat zuster Zhang geen praktisch werk heeft gedaan, er met de pet naar heeft gegooid en al een hele tijd alleen maar gemeenplaatsen en leerstellingen spuit. We weten al dat ze een valse leider is, dus volgens de beginselen zou ze zo snel mogelijk moeten worden weggestuurd. Ik dacht: wij zijn de districtsleiders, en er is een valse leider in de kerk verschenen, maar we doen er niets mee en schuiven het door naar onze superieuren. Houd je dan niet de zaak op en geef je een valse leider dan geen kans om onze broeders en zusters te blijven benadelen? Dit is niets meer of minder dan de kant van Satan kiezen en opstaan tegen God. Dit is een heel ernstig probleem. Ik wilde zuster Liu daar opnieuw over spreken, maar bedacht dat ze de vorige keer dat ik dat had gedaan, zuster Zhang niet had willen vervangen en had gezegd dat ik haar liefhebbend moest behandelen. Ik zag dat zij erg goed met elkaar overweg konden, dus als ik weer over het wegsturen van zuster Zhang begon, zou zuster Liu misschien zeggen dat ik te arrogant was. Als je net met een baan begonnen bent, moet je laten zien wat je waard bent, dus zou zij niet denken dat ik alleen maar opschepte? Ik besloot mijn mond te houden. Onze superieuren onderzochten in elk geval de feiten. Een paar dagen meer kon geen kwaad. En dus hield ik me in, al lagen de woorden op het puntje van mijn tong. Een paar dagen nadat onze superieuren de zaak hadden onderzocht, tikten zij ons op de vingers omdat we een valse leider niet meteen hadden aangepakt en daardoor het kerkelijke werk hadden verstoord en het binnengaan in het leven van onze broeders en zusters hadden vertraagd. Ze zeiden dat we handelden als medeplichtigen van Satan en onze broeders en zusters benadeelden. Toen ik dat hoorde, voelde ik me ellendig. Ik besepte dat ik niet de waarheid had beoefend die ik toch duidelijk kende en de beginselen niet had

hooggehouden. In feite had ik een valse leider de hand boven het hoofd gehouden. Dus ik verdeed geen tijd meer en stuurde haar weg. Achteraf voelde ik wel een klein beetje zelfverwilt en ongemak, en ik nam niet de kans waar om verder over mezelf na te denken. Later ontdekte ik dat zuster Liu tijdens bijeenkomsten altijd platitudes en leerstellingen spuide, en dat ze de problemen en moeilijkheden van broeders en zusters niet kon oplossen. Toen ik haar op een paar van haar problemen en tekortkomingen wees, weigerde ze die te accepteren en probeerde ze met me in discussie te gaan. Er werd niets bereikt in het werk waarvoor zij verantwoordelijk was, en toen onze superieuren haar hadden gesnoeid en behandeld, weigerde ze dat te accepteren. Ze werd negatief en slordig in haar werk en kreeg te maken met allerlei klachten en misverstanden. Op dat moment wilde ik haar toestand aan het licht te brengen, maar ik besepte dat ik als haar collega ook aansprakelijk was als wij ons werk niet goed deden, en als ik haar problemen analyseerde, zou ze zeggen dat ik me niet begripvol opstelde, dus toen durfde ik het niet. Ik probeerde haar in plaats daarvan te troosten en moedigde haar aan niet negatief te zijn. Maar daarna besepte ik dat zuster Liu geen greintje was veranderd. Ze had geen enkel zelfinzicht. Als het zo doorging, zou dat het kerkelijke werk ophouden en onze broeders en zusters benadelen. Ik besepte dat ik dit zo gauw mogelijk aan onze superieuren moest rapporteren. Toevallig hield de kerk toen net een algemene enquête, en onze superieuren vroegen mij een beoordeling van zuster Liu te schrijven. Ik wilde die net gaan schrijven, toen me te binnen schoot dat de meeste broeders en zusters wat haar betreft geen enkel inzicht hadden en vierkant achter haar stonden. Dus als ik mijn nek uitstak om de problemen van zuster Liu te rapporteren, zouden ze dan zeggen dat ik aan het intrigeren was en wilde dat zij werd weggestuurd, zodat ik het alleen voor het zeggen had? Bovendien, waren we wat onze plichten aanging partners en had ze me vaak geholpen. Zou ze me niet haten als ze werkelijk werd weggestuurd? Ik piekerde een hele tijd en ten slotte besloot ik te verbloemen dat ze geen praktisch werk deed en de waarheid niet accepteerde. Maar toen ik mijn beoordeling had ingeleverd, bleef ik met een ongemakkelijk gevoel rondlopen. Ik wist dat ik de feiten verhulde en God bedroog, en voelde een steeds heviger geestelijke duisternis. Ik dutte altijd in als ik Gods woorden las en ontleende geen verlichting of illuminatie aan het communiceren tijdens bijeenkomsten. Ik kon nooit de problemen ontdekken die mijn broeders en zusters hadden. Zonder ook maar een beetje energie ploeterde ik de dag door, en ik had het gevoel dat God me had verlaten.

Later verdiepten onze superieuren zich in de toestand, en werd zuster Liu weggestuurd omdat ze een valse leider was die geen praktisch werk deed. Ik voelde indertijd diepe schaamte en zelfverwilt, helemaal als ik dacht aan Gods woorden: **“Alle mensen die vasthouden aan een gelukkige middenweg zijn het meest boosaardig. Ze geven niemand aanstoot, ze behagen mensen, ze buigen mee met dingen en niemand kan door hen heen kijken. Zij zijn de**

levende Satan!” (‘Alleen door de waarheid in praktijk te brengen kun je de ketenen van een verdorven gezindheid van je afwerpe’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden openbaren dat allemansvrienden het meest sinister en sluw zijn en dat ze levende Satans zijn. Ik besepte dat ik dat zelf ook was. Ik wist al een tijdje dat zuster Liu een valse leider was, maar om mezelf en mijn relatie met haar te beschermen, koos ik ervoor God voor het hoofd te stoten en de waarheid niet te beoefenen. Opnieuw had ik een valse leider gedekt, Gods gezindheid beledigd en een overtreding begaan. Ik had het gevoel dat het afgelopen met me was, dat God iemand als ik niet zou redden. Een paar dagen zat ik in ellende en negativiteit. Ik verloor alle belangstelling om wat dan ook te doen. Maar later herinnerde ik me Gods woorden: **“Het doet er niet toe wat je verkeerd hebt gedaan, ongeacht hoe ver je bent afgedwaald of hoeveel overtredingen je hebt begaan, laat geen van deze dingen lasten of overbagage worden die je met je mee moet dragen in je streven om God te begrijpen. Ga door met marcheren. God houdt te allen tijde de redding van de mens in Zijn hart; dit verandert nooit. Dit is het kostbaarste deel van de essentie van God”** (‘God Zelf, de unieke VI’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik overdacht keer op keer deze woorden van God, en had het gevoel dat elk woord en elke zin genade en hoop voor mij in zich hadden. Ook al had mijn slechtheid Gods gezindheid beledigd, God gebruikte nog steeds Zijn woorden om me te troosten en te bemoedigen, en me te vertellen dat ik voorwaarts moest blijven gaan. Ik voelde me onmetelijk dankbaar, en zei tegen mezelf dat ik niet negatief mocht zijn. Als ik faalde, moest ik mezelf weer oprapen. Ik moest kunnen nadenken, mijn problemen begrijpen en de waarheid zoeken om ze op te lossen.

Later las ik weer een passage uit Gods woorden: **“Jullie zeggen allemaal dat jullie aandacht schenken aan Gods last en de getuigenis van de kerk zullen verdedigen, maar wie van jullie heeft werkelijk aandacht geschonken aan Gods last? Vraag jezelf af: ben jij iemand die aandacht heeft geschonken aan Zijn last? Kun je voor Hem rechtvaardigheid uitoefenen? Kun je opstaan en voor mij spreken? Kun je de waarheid standvastig in praktijk brengen? Ben je stoutmoedig genoeg om tegen al Satans daden te vechten? Zou je in staat zijn je emoties aan de kant te zetten en Satan te ontmaskeren omwille van mijn waarheid? Kun je toestaan dat mijn voornemens in jou vervuld worden? Heb je je hart geofferd op het allerbelangrijkste moment? Ben je iemand die mijn wil uitvoert? Stel jezelf deze vragen, en denk er vaak over”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Na het lezen van Gods woorden, voelde ik een hevige steek door mijn hart. Ik zag dat ik niets meer of minder was dan een louche, sluwe allemansvriend. Als ik voor een probleem stond, deed ik er alles aan om mezelf te beschermen zonder aan de belangen van Gods huis te denken, en ik had totaal geen

verantwoordelijkheidsgevoel. Ik had meteen moeten handelen toen er valse leiders verschenen, maar om mezelf te beschermen en uit angst om zuster Liu voor het hoofd te stoten, was ik te bang geweest om de waarheid te beoefenen en het probleem te rapporteren. Ik verdoezelde met opzet de waarheid om haar te beschermen. Het gevolg was dat elk aspect van het kerkelijke werk eronder leed en mijn broeders en zusters geen fatsoenlijk kerkelijk leven hadden. Ik dacht: Gods huis vertrouwde mij zo'n belangrijke plicht toe, maar toen er valse leiders in de kerk verschenen, verried ik de beginselen van de waarheid om mijn eigen belangen te beschermen, koos ik keer op keer de kant van Satan en hield ik hen de hand boven het hoofd. Ik besepte best dat het kerkelijke werk eronder zou lijden, maar ik beoefende de waarheid niet en hield rechtvaardigheid niet hoog. Als ik maar even iemand voor het hoofd kon stoten, liet ik de beginselen van de waarheid varen. Ik handelde zelfzuchtig, in mijn eigen belang. Als je de dingen op deze manier deed, verstoorde je dan niet het werk van Gods huis en handelde je dan niet als een medeplichtige van Satan? Ik waagde het niet de waarheid te beoefenen of beginselen te steunen. Ik was helemaal niet rechtvaardig. Dan was ik toch niet geschikt als kerkleider? Ik was zelfzuchtig, verachtelijk, louche, bedrieglijk en kleinzielig. Dat deed vooral pijn als ik eraan dacht dat er in Gods woorden staat dat God allemansvrienden veracht en verfoeit en hen niet redt, en in de preken staat keer op keer dat Gods huis beslist weigert allemansvrienden als leiders te accepteren, omdat die een kwaad hart hebben en Gods huis en hun broeders en zusters alleen maar kunnen benadelen. Door valse leiders de hand boven het hoofd te houden had ik God al voor het hoofd gestoten en Zijn gezindheid beledigd, dus ik richtte me tot God en bad: "Keer op keer heb ik uw wil geschonden, God. Ik kende duidelijk de waarheid maar beoefende die niet en op die manier benadeelde ik het werk van de kerk. Ik ben bereid uw vloeken en straf te aanvaarden. Hoe u me ook in de toekomst behandelt, ik ben bereid u te gehoorzamen en berouw te hebben."

Begon ik me af te vragen waarom ik probeerde het mensen naar de zin te maken en de waarheid niet kon beoefenen wanneer me dingen overkwamen. Waardoor werd ik eigenlijk gedreven? Later las ik een passage uit Gods woorden: **"Satan verderft mensen door het onderwijs en de invloed van nationale overheden en beroemdheden en van mensen die het ver geschopt hebben. Hun leugens en onzin zijn het leven en de aard van de mens geworden. 'Ieder voor zich en God voor ons allen' is een bekende satanische uitspraak die iedereen is bijgebracht en die het leven van de mens is geworden. Er zijn andere woorden over levensfilosofieën van gelijke strekking. Satan maakt gebruik van de verfijnde traditionele cultuur van elke natie om mensen te onderwijzen en zorgt ervoor dat de mensheid in een onmetelijke afgrond van vernietiging valt en erdoor wordt opgeslokt. Uiteindelijk worden mensen door God vernietigd omdat ze Satan dienen en God weerstaan. [...] Er zijn nog altijd vele satanische vergiften in het leven van de mensen, in hun handelswijze en gedrag;**

ze bevatten bijna totaal geen waarheid. Zo zijn bijvoorbeeld hun levensfilosofieën, de manier waarop ze dingen doen en hun stelregels vervuld van de vergiften van de grote rode draak, en ze zijn allemaal afkomstig van Satan. Wat dus bij de mensen door hun botten en bloed vloeit, zijn allemaal dingen van Satan. Al die ambtenaren, al diegenen die de macht in handen hebben, en diegenen die het ver hebben geschopt hebben hun eigen paden en geheimen die naar succes leiden. Zijn zulke geheimen dan geen prima weergave van hun natuur? [...] De mens is diep verdorven door Satan. Satans vergif vloeit door de aderen van ieder mens, en het is goed zichtbaar dat de natuur van de mens is verdorven, slecht en reactionair, vervuld en doordrenkt van Satans filosofieën – in zijn geheel gaat het om een natuur die verraad pleegt aan God. Dit is de reden dat mensen zich tegen God verzetten en zich tegen God opstellen” (‘Hoe de natuur van de mens te leren kennen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik Gods woord had gelezen, begreep ik waarom ik me als een allemansvriend gedroeg. Dat kwam doordat ik van jongs af aan was opgevoed door de CCP, en was volgestopt met allemaal wereldse filosofieën, logica en regels, zoals: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ ‘Mensen zijn geen heiligen; hoe kunnen ze foutloos zijn?’ ‘Ook als je verkeerde dingen ziet, kun je beter weinig zeggen’ ‘Zwijg om jezelf te beschermen en probeer enkel te ontkomen aan schuld’ ‘De fouten van goede vrienden verzwijgen draagt bij tot een lange, goede vriendschap’ enzovoort. Die ideeën waren diep in mijn hart geplant en ik leefde daarnaar. Ik werd alsmaar arroganter, zelfingenomener, zelfzuchtiger, verachtelijker, gladder en bedrieglijker. Ik verhief die ideeën tot mijn levensmotto’s. Om met mensen overweg te kunnen lette ik scherp op elk woord en elke gezichtsuitdrukking van anderen, en ging ik behoedzaam om met mijn relaties met iedereen. Ik was een allemansvriend, bewandelde het pad van de middelmatigheid, stootte niemand voor het hoofd. waagde het niet de waarheid te spreken of rechtvaardigheid hoog te houden, en leefde zonder een zweempje waardigheid. Toen er valse leiders in de kerk verschenen, was ik bang zuster Liu voor het hoofd te stoten, dus liet ik mijn beginselen varen, koos ervoor een lafaard te zijn, en liet ik hen mijn broeders en zusters benadelen en het werk van Gods huis dwarsbomen. Hoe kon ik mezelf een goed mens noemen? Ik had een zwart hart, ik was een ‘aardig mens’ en een verachtelijke slaaf van Satan. Ik had geen enkel besef van moed of rechtvaardigheid. Als ik zuster Liu eerder had geanalyseerd en geholpen, had ze misschien niet zoveel overtredingen begaan, en was het werk van Gods huis en het binnengaan in het leven van de broeders en zusters misschien niet gehinderd, en had ik Gods gezindheid misschien niet beledigd. Dus, zag ik uiteindelijk in dat als ik volgens deze satanische, wereldse filosofieën leefde en een allemansvriend bleef ik alleen maar mensen zou benadelen of ruïneren, en mijzelf ook. Op grond van de geopenbaarde feiten kon ik eindelijk inzien dat deze satanische, wereldse filosofieën, logica en regels mensen alleen maar kunnen misleiden en verderven. Ze zijn strijdig met Gods woorden en de waarheid. Als we volgens deze satanische

filosofieën leven, maakt het niet uit hoe aardig of zachtmoedig we ook lijken, we zijn en blijven louche, bedrieglijk, verachtelijk en zielig. Als we de waarheid niet beoefenen, geen berouw tonen en niet veranderen, zullen we door God worden verlaten en geëlimineerd.

Later las ik een passage uit Gods woord: **“God is vol getrouwheid, daarom zijn Zijn woorden altijd betrouwbaar. Bovendien zijn Zijn daden onberispelijk en onbetwistbaar. Daarom houdt God van wie absoluut eerlijk jegens Hem zijn”** (‘Drie vermaningen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Uit het feit dat God van mensen vraagt eerlijk te zijn, blijkt dat Hij echt een afkeer heeft van degenen die bedrieglijk zijn, en dat Hij bedrieglijke mensen niet mag. Het feit dat God bedrieglijke mensen niet mag betekent dat Hij een hekel heeft aan hun daden, gezindheid en drijfveren; dat wil zeggen dat God hun manier van doen niet mag. Als we God dus willen behagen, moeten we eerst onze handelingen en bestaanswijze veranderen”** (‘De meest fundamentele beoefening om een eerlijk iemand te zijn’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Als je eenmaal gelooft en vóór God komt maar nog steeds op die oude manier leeft, is je geloof in God dan wel zinvol? Is het wel waardevol? Het doel en de beginselen van jouw leven en de manier waarop je leeft zijn niet veranderd, en het enige wat je boven ongelovigen plaatst is je erkenning van God. Je lijkt God te volgen, maar je levensgezindheid is nog steeds zelfs niet een beetje veranderd. Uiteindelijk zul je niet worden gered. Nu dit zo is, gaat het dan niet slechts om een leeg geloof en om een lege vreugde?”** (‘Alleen door de waarheid in praktijk te brengen kun je de ketenen van een verdorven gezindheid van je afwerpe’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik Gods woord had gelezen, zag ik in, dat God in essentie trouw is. God houdt van eerlijke mensen en haat bedriegers. Toen ik volgens deze satanische filosofieën leefde, veranderden mijn kijk op dingen en de manier waarop ik me gedroeg totaal niet. Ik leek net een ongelovige. Hoelang ik ook op die manier in God geloofde, zo zou ik nooit de waarheid of volledige redding verwerven. Alleen mensen die de waarheid beoefenen, eerlijk zijn, geen bedrog in hun hart hebben, de moed hebben de beginselen te steunen, een besef van rechtvaardigheid hebben, en in alles aan Gods kant staan en rekening houden met Gods wil zijn degenen die Hij liefheeft en die volledig door Hem kunnen worden gered. Toen ik begreep wat God vraagt, bad ik tot God en beloofde met de hand op mijn hart dat ik berouw zou tonen, de waarheid zou beoefenen en een eerlijk mens zou zijn.

Een paar maanden later, merkte ik dat mijn nieuwe collega, broeder Li, altijd gemeenplaatsen en leerstellingen spuide en tijdens bijeenkomsten opschepte. Ik communiceerde daar diverse keren met hem over, maar ik zag geen enkele verbetering, dus stelde ik onze superieuren op de hoogte. Maar toen, vroegen ze me zijn gedrag te analyseren en aan het licht te brengen, en ik voelde me onzeker. Ik kon niet goed over deze zaken praten, omdat broeder Li

zijn plichten daar langer vervulde dan wie ook. Hij werd beschouwd als een soort ouderling, en had me in het verleden geholpen met mijn werk. Wat zou hij van me denken als ik zijn toestand aan het licht bracht? Zou hij beledigd zijn? Toen las ik deze passage uit Gods woorden: **“Als je de motivatie en zienswijze van een ‘aardig mens’ hebt, zul je hierin altijd ten val komen en mislukken. Wat moet je dus doen in dergelijke situaties? Als je zoiets tegenkomt, moet je tot God bidden. Vraag God je kracht te geven, dat Hij je je aan de principes laat houden, laat doen wat je te doen staat, principieel met dingen laat omgaan, standvastig laat zijn en het werk van Gods huis geen kwaad laat overkomen. Als je je eigen belangen, aanzien en zienswijzen van een ‘aardig mens’ kunt verzaken, als je doet wat je te doen staat met een eerlijk hart dat zich volledig inzet, dan heb je Satan verslagen en dit aspect van de waarheid gewonnen”** (‘Pas als je jezelf kent, kun je op zoek gaan naar de waarheid’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik deze passage uit Gods woord las, gaf dat me het inzicht dat dit me was overkomen omdat God me op de proef stelde en me de kans gaf berouw te tonen. God wilde zien hoe ik deze zaak aanpakte. Ik kon mezelf niet toestaan mijn relaties met anderen te beschermen zoals ik vroeger had gedaan. Ik moest het kerkelijke werk vooropstellen, de waarheid beoefenen en rechtvaardigheid hooghouden. Als broeder Li iemand was die de waarheid nastreefde, kon hij communicatie en analyse gebruiken om over zichzelf na te denken en zichzelf te begrijpen, wat hem zou helpen bij het binnengaan in het leven, en daarna te voorkomen dat hij meer overtredingen zou begaan. En dus zocht ik broeder Li op, en analyseerde ik een voor een zijn toestanden en gedragingen aan de hand van Gods woorden. Tot mijn verbazing werd hij niet alleen niet kwaad op me, maar zei hij berouwvol: “Als jij me niet op deze manier had ontmaskerd en geanalyseerd, had ik nooit iets van mijn problemen afgeweten. Ik moet echt nadenken en intrede verwerven.” Ik vond het heel ontroerend om broeder Li die woorden te horen zeggen. Ik had me zorgen gemaakt dat hij kwaad op me zou worden als ik hem ontmaskerde, maar dat was alleen maar fantasie. Op dat moment ervoer ik echt dat het beoefenen van de waarheid en een eerlijk mens zijn onze geest kalm en vredig maakt, en ons steeds dichter naar God toe haalt. Ik ondervond ook echt dat je het werk van Gods huis alleen kunt beschermen door de waarheid te beoefenen en dingen volgens de beginselen aan te pakken. Dat is de enige manier om onze broeders en zusters echt te helpen.

Dankzij Gods oordeel en tuchtiging kwam er enige verandering in sommige van mijn misvattingen, en mijn louche en sluwe satanische gezindheid. Als ik nu mijn broeders en zusters verdorvenheid zie vertonen of als zaken op een manier worden aangepakt die tegen de beginselen van de waarheid ingaan, houd ik hen niet meer de hand boven het hoofd en probeer ik mijn relaties met mensen niet meer te beschermen. Ik kan gewetensvol de waarheid beoefenen, communiceren, helpen, op dingen wijzen en zaken aan het licht brengen. Ook al aarzel ik nog

steeds weleens, uit angst anderen voor het hoofd te stoten, ik kan tot God bidden, mezelf verzaken, in overeenstemming met de beginselen van de waarheid praktiseren en niet meer volgens satanische filosofieën leven. Dankzij dit soort beoefening voel ik me veel rustiger en stabiel. Het is heel bevrijdend. Deze veranderingen en alles wat ik heb bereikt heb ik te danken aan het oordeel en de tuchting van Gods woorden.

53. De banden lossen maken

Door Cuibai, Italië

Gods woorden zeggen: **“Jullie moeten omwille van jullie lot naar Gods goedkeuring streven. Dat wil zeggen: aangezien jullie erkennen dat jullie tot het huis van God behoren, moeten jullie God gemoedsrust schenken en Hem in alles behagen. Met andere woorden: jullie moeten handelen volgens principes en je conformeren aan de waarheden daarin. Als je dit niet kunt, zal God je verafschuwen en verwerpen. Ook zul je door ieder mens worden afgewezen. Ben je eenmaal in die netelige situatie beland, dan kun je niet tot het huis van God worden gerekend. Dat wordt er bedoeld met niet goed bevonden zijn door God”** (‘Drie vermaningen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Uit Gods woorden blijkt wat Hij van ons verlangt: principieel zijn in onze daden en ons houden aan de waarheid zodat we Zijn goedkeuring kunnen ontvangen en Hem tevreden kunnen stellen in alle dingen. Dat liet ik voorheen vooral na, doordat ik werd beheerst door mijn emoties, en altijd leefde en handelde naar wat mijn gevoel me ingaf. Hoewel ik ogenschijnlijk nooit iets slechts deed, waren mijn daden in strijd met de principes van de waarheid en dat hinderde het werk van de kerk. Maar toen God over me had geoordeeld en me had getuchtigd met Zijn woorden, begon ik de natuur en gevolgen in te zien van deze manier van handelen. Toen kon ik de dingen benaderen met de juiste motieven, in plaats van af te gaan op emoties, en kon ik Gods woorden in praktijk brengen.

In november, toen ik de taak van kerkleidster verrichtte, was er een stemming over hoe goed de groepsleider van elke bijeenkomst het deed. Aan de reacties zag ik dat groepsleidster zuster Li altijd slordig was in haar plicht, en dat ze wanneer ze op een fout werd gewezen, niet alleen weigerde om de waarheid te aanvaarden, maar ertegen inging. Als anderen moeilijkheden hadden, hielp ze hen niet door over de waarheid te communiceren, maar las ze in plaats daarvan de les op een neerbuigende manier en perkte hen in. Toen ik dat allemaal had gelezen, wist ik dat ze op grond van de selectieprincipes in Gods huis vervangen moest worden. Maar we kwamen uit dezelfde stad en hadden vaker samengewerkt in onze plichten. We waren altijd goed bevriend geweest en ze had veel voor me gezorgd. Zou ze me harteloos vinden als ik haar ontsloeg? Een paar jaar eerder had ze haar post van kerkleidster verloren, en het was haar nauwelijks gelukt de negativiteit van zich af te schudden. Als haar weer een positie werd afgenomen, zou dat dan niet een nog grotere klap zijn? Zou ze het aankunnen? Het leek me dat ik meteen met haar moest communiceren zodat ze kon inzien hoe hachelijk haar situatie was. Ik dacht dat ze misschien haar positie nog kon houden als ze alles tijdig zou veranderen. En dus communiceerde ik met zuster Li over haar problemen maar ontdekte dat het haar ontbrak aan ware zelfkennis. Ik deed mijn uiterste best in mijn communicatie met haar, en ten slotte was ze bereid om te veranderen

en na te denken, en ik haalde eindelijk opgelucht adem. Als ik bij collega's een goed woordje voor haar deed, kon ze die taak misschien blijven doen.

Toen we later het werk bespraken, zeiden een paar medewerkers dat zuster Li nooit de waarheid aanvaardde en ze waren het er allemaal over eens dat ze vervangen moest worden. Toen ik dat hoorde, raakte ik in verwarring. Ik dacht: zuster Li is niet perfect, maar ze is bereid om te veranderen, dus kunnen jullie haar niet nog een kans geven? Toen zei zuster Zhou: “Zuster Li is nu al een tijdje in deze gesteldheid. Ze communiceert goed, maar ze praktiseert niet wat ze zegt. Er is absoluut geen verandering. Ze is niet geschikt voor deze positie.” Ik merkte gauw op: “Zuster Li heeft moeite om de waarheid te aanvaarden, maar vervult haar plicht echt proactief en verantwoordelijk. Onlangs nog waren enkele broeders en zusters passief in hun plichten en ze wist hen te motiveren.” Zuster Bai reageerde meteen: “Het lijkt alsof zuster Li altijd rondrent en heel proactief is, maar eigenlijk doet ze het allemaal voor de show en kan ze niet echt problemen oplossen.” Wat ze zeiden was allemaal waar, en ik kon er niets tegen inbrengen. Toen zei zuster Zhang, een andere kerkleidster: “Het is waar dat zuster Li niet geschikt is om groepsleidster te zijn, maar we hebben nu geen geschikte kandidaat om haar te vervangen. Laten we haar op haar positie houden tot we een goede vervanger kunnen vinden.” Dat was precies wat ik wilde, dus ik zei vlug: “Ik ben het ermee eens. Laten we haar vervangen als we iemand anders vinden.” Tot mijn verbazing, begon zuster Zhou er nog geen week later weer over toen we klaar waren met het bespreken van het werk voor de kerk. Ze zei dat broeder Chen een goede keus was, en enkele andere medewerkers waren het daarmee eens. Mijn hart klopte in mijn keel. Als broeder Chen zou worden gekozen als groepsleider, zou zuster Li worden ontslagen. Daarom zei ik een paar dingen over broeder Chens verdorvenheden en tekortkomingen, en zei ik dat hij niet geschikt was voor het werk. Toen begon iedereen te weifelen, en ik voelde me een beetje ongemakkelijk, maar zocht nog steeds niet naar de waarheid.

Mijn leidster vroeg me later om haar een overzicht van de groepsleiders te geven, en toen ik bij zuster Li kwam, gaf ik de beoordeling van de broeders en zusters over haar niet nauwkeurig weer. Ik voelde me een beetje ongerust toen ze weg was. Ik vroeg me af waarom ik het voor zuster Li had opgenomen, en altijd over haar inzat. Gaf ik geen blijk van voortrekkerij? Wat voor motief beheerste me? Toen las ik deze woorden van God: **“Wat is emotionaliteit vooral? Het is een verdorven gezindheid. Woorden die de praktische aspecten van emotionaliteit beschrijven zijn bevoorrecht en bevooroordeeld zijn in de bescherming van bepaalde mensen, vleselijke relaties onderhouden en niet eerlijk zijn; dat is wat emotionaliteit betekent. Maar je emotionaliteit afwerpen betekent niet eenvoudigweg dat je niet langer aan anderen denkt. Normaliter denk je misschien helemaal niet aan hen, maar zodra iemand kritiek heeft op bijvoorbeeld je familieleden, op je geboorteplaats of op iemand met**

wie je een relatie hebt, dan barst je in woede uit en doe je er alles aan om ze te verdedigen. Je voelt je absoluut verplicht om wat er over hen gezegd is te weerleggen; je kunt het niet hebben dat ze aan een onrecht worden blootgesteld dat niet wordt rechtgezet. Je voelt dat je er alles aan moet doen om hun reputatie te redden, om alles wat fout is goed te praten, en je staat niet toe dat anderen de waarheid over hen vertellen of hen ontmaskeren. Zoiets is onrechtvaardig, en wordt emotioneel zijn genoemd” (‘Wat is de werkelijkheid van de waarheid?’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Wanneer het mensen ontbreekt aan eerbied voor God, en wanneer God geen plaats heeft in hun hart, dan kunnen zij nooit uit principe handelen, ongeacht welke plichten zij vervullen en met welke problemen ze te maken hebben. Mensen die naar hun eigen intenties en egoïstische verlangens leven, zijn niet in staat om de realiteit van de waarheid binnen te gaan. Daarom richten zij geen kritisch oog op hun eigen intenties, wanneer zij op problemen stuiten, en kunnen zij niet inzien waar het met hun intenties fout gaat. In plaats daarvan gebruiken zij allerlei rechtvaardigingen om leugens en uitvluchten voor zichzelf te verzinnen. Ze zijn heel goed in het beschermen van hun eigen belangen, reputatie en intermenselijke relaties, maar ze hebben in feite geen relatie opgebouwd met God”** (‘De houding die de mens tegenover God zou moeten hebben’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Hieruit blijkt dat we bij problemen niet eerlijk de waarheidsbeginselen kunnen volgen. Maar we maken geen onderscheid tussen goed en fout, en begunstigen en beschermen mensen met wie we een band hebben of waar we iets aan hebben. Dat is handelen op grond van emoties. Als we worden beheerst door emoties, of het nu in onze plicht is of bij het aanpakken van een probleem, denken we alleen aan onze vleselijke gevoelens en persoonlijke belangen zonder de waarheid te praktiseren of onze plicht goed te doen. Dat was de gesteldheid waarin ik verkeerde. Ik wilde zuster Li niet ontslaan, omdat ik handelde op grond van mijn emoties. Ik beschermde onze relatie en was bang dat ze boos op me zou zijn. Dus toen collega’s zich aan de principes wilden houden en haar wilden vervangen, deed ik wat ik maar kon om haar te beschermen, zodat ze haar positie kon behouden. Toen ik de leidster mijn beoordeling van haar gaf zwakte ik die af, dekte haar uit voortrekkerij en wierp een rookgordijn op. Achteraf zie ik dat mijn motieven en intenties allemaal werden beheerst door emoties. Ik leefde in de verdorven gezindheid van list en bedrog, was bereid om de belangen van Gods huis op het spel te zetten om een relatie te beschermen, en om eerder God te beledigen dan een mens. Ik had totaal geen eerbied voor God. Wat was ik egoïstisch en verachtelijk. Ik voelde me zo schuldig om dit alles, dat ik meteen naar de leidster ging om haar de waarheid te vertellen. Daarna bad ik en zocht contact met God: “Waarom laat ik me altijd leiden door emotie en ben ik niet in staat om de waarheid te praktiseren? Wat is de wortel van dit probleem?”

Op een dag las ik tijdens mijn godsdienstoefeningen deze woorden van God: **“De mens, geboren in zo’n smerig land, is ernstig aangetast door de maatschappij. Hij is beïnvloed door een feodale ethiek en is geschoold in ‘instituten voor hoger onderwijs’. Het achterlijke denken, de verdorven moraliteit, de minderwaardige kijk op het leven, de verachtelijke levensfilosofie, het uiterst waardeloze bestaan, en de verdorven levensstijl en gewoonten – al die dingen zijn diep het mensenhart binnengedrongen, en hebben zijn geweten ernstig ondermijnd en aangevallen. De mens raakt daardoor steeds verder van God verwijderd en keert zich steeds meer tegen Hem. De gezindheid van de mens wordt met de dag kwaadardiger, en niemand zal uit zichzelf iets opgeven voor God, niemand zal uit zichzelf God gehoorzamen en niemand zal bovendien uit zichzelf de verschijning van God zoeken. In plaats daarvan doet de mens onder het domein van Satan juist niets anders dan het najagen van plezier, en geeft hij zich over aan de verdorvenheid van het vlees in het land van drek. Ook al horen ze de waarheid, mensen die in duisternis leven denken er niet aan om die in praktijk te brengen, noch zijn ze geneigd om God te zoeken, ook al hebben ze Zijn verschijning gezien. Hoe kan een mensheid die zo verdorven is enige kans op redding hebben? Hoe kan een mensheid die zo decadent is in het licht leven?”** (‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen besepte ik dat handelen op grond van emotie meestal komt doordat men is misleid en verdorven door Satan. Door schoolopleiding en sociale invloeden doordrenkt de duivel Satan mensen met allerlei wereldse filosofieën en overlevingswetten zoals ‘De hemel vernietigt hen die niet voor zichzelf zijn’, ‘Het hemd is nader dan de rok’ en ‘De mens is niet onbezielde; hoe kan hij vrij zijn van emoties?’ Ik heb geleefd volgens deze opvattingen, en beschouwde het beschermen van mijn naasten als iets positiefs, en sympathie en medelijden als een blijk van liefde. Wat betreft het vervangen van zuster Li zou, dacht ik er steeds aan dat we uit dezelfde stad kwamen en dat ze altijd voor me zorgde, dus toen ze dreigde te worden ontslagen vond ik dat ik haar moest helpen en het voor haar moest opnemen. Ik dacht dat dat goed was om te doen. Ik wist dat ze niet echt haar plicht als groepsleidster op zich nam maar vaak anderen de les las en overheerste. Als ze niet werd vervangen, zouden de broeders en zusters de dupe worden en zou het werk van de kerk eronder lijden. Maar ik ging in tegen de principes van de waarheid, negeerde de belangen van Gods huis, en probeerde haar uit alle macht te beschermen en op haar post te houden. Ik misbruikte mijn plicht om onze relatie te behouden en gebruikte het werk van de kerk om haar goedheid tegenover mij te belonen. Ik misbruikte mijn macht en plicht voor mijn eigen persoonlijke gewin. Hoe kan iemand als ik het werk van de kerk waardig zijn? Als leidster, had ik moeten denken aan het werk van de kerk en het leven van de broeders en zusters, en moeten handelen volgens de principes van de waarheid in mijn plicht. Maar ik liet genegenheid voorop staan en praktiseerde de waarheid niet, hoewel ik die heel goed kende. Was dat niet verraad

jegens de waarheid en principes, en lichtvaardig denken over het werk van de kerk? Ik keerde me tegen mijn weldoener. Toen zag ik in dat die wereldse filosofieën dwalingen zijn die Satan gebruikt om mensen te verderven en misleiden. Op die manier spreken en handelen is volkomen gespeend van eerlijkheid, rechtvaardigheid en eigenlijk alle waarheidsbeginselen. Dat is precies dezelfde levensfilosofie als die van functionarissen van de Communistische Partij: ‘Als een man een betere positie verkrijgt, delen zijn gezinsleden en familie in zijn status’. Als iemand functionaris wordt, profiteren zijn verre familieleden ook, en kunnen ze bijna alles ongestraft doen. Een door de CCP beheerste samenleving is zo duister, zo slecht, en volledig gespeend van eerlijkheid of rechtvaardigheid. Als kerkleidster die niet handelde op grond van principes maar leefde volgens deze satanische filosofieën, was ik toch net zo’n CCP-functionaris? Dat ik zuster Li niet wilde ontslaan was niet uit echte liefde of behulpzaamheid. Ik was gewoon bang dat ze me kil en gevoelloos zou noemen en me niet meer op dezelfde manier zou bekijken. Ik dacht helemaal niet aan haar leven. Iemand vervangen in Gods huis dient om hem aan te moedigen tot zelfbespiegeling, zodat hij tijdig berouw kan tonen en veranderen. Het is één manier waarop God mensen redt en beschermt. Ik ben ook ontslagen van mijn taak, en toen ik door mijn falen mijn les had geleerd, regelde de kerk een andere geschikte taak voor me. Alleen na vallen en opstaan ging ik nadenken en kon ik enige zelfkennis krijgen. Ik begreep ook meer van Gods wil om de mens te redden en zag dat Zijn liefde zowel genade als rechtvaardigheid omvat. Er zijn principes in Gods liefde: Hij is niet toegeeflijk en verwent ons niet. Maar mijn ‘liefde’ voor anderen was vol satanische wereldse filosofieën en berustte op eigenbelang. Het was bekrompen en egoïstisch, verfoeilijk en verachtelijk voor God. Dus ik besepte dat het schadelijk is voor anderen en onszelf als we afgaan op onze gevoelens, en dat dat mijn grootste hindernis was om de waarheid te praktiseren en mijn plicht goed te doen. Zonder het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden te aanvaarden, zonder echt berouw, had ik Gods gezindheid beledigd en was ik afgewezen, verfoeid en geëlimineerd door God.

Later las ik nog een passage uit Gods woorden: **“Als je een normale relatie met God wilt hebben, moet je hart zich tot God keren. Met dit als fundament zul je ook een normale relatie hebben met andere mensen. Als je geen normale relatie met God hebt, dan zal, ongeacht wat je doet om je relaties met andere mensen te onderhouden, ongeacht hoe hard je werkt of hoeveel energie je besteedt, alles alleen maar betrekking hebben op een menselijke levensfilosofie. Je onderhoudt je positie onder de mensen via een menselijk perspectief en een menselijke filosofie zodat mensen je zullen loven, maar je volgt niet het woord van God om normale relaties aan te gaan met mensen. Als je je niet richt op je relaties met mensen maar een normale relatie met God onderhoudt, als je bereid bent je hart aan God te geven en te leren Hem te gehoorzamen, dan zal je relatie met alle mensen**

natuurlijkerwijze normaal worden. Op deze manier worden deze relaties niet tot stand gebracht in het vlees, maar op het fundament van Gods liefde. Er zijn bijna geen vleselijke interacties, maar in de geest is er communicatie, onderlinge liefde, onderlinge troost en voorziening voor elkaar. Dit wordt allemaal gedaan op het fundament van een hart dat God tevredenstelt. Deze relaties worden niet onderhouden door te vertrouwen op een menselijke levensfilosofie, maar worden op een heel natuurlijke manier gevormd door een last voor God te dragen. Er is geen inspanning van de mens voor nodig. Je hoeft alleen maar te praktiseren volgens de principes van het woord van God” (‘Het is heel belangrijk om een normale relatie met God aan te gaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Toen ik Gods woorden had gelezen, begreep ik dat relaties met broeders en zusters voornamelijk zijn gebaseerd op Gods liefde. Ze worden niet in stand gehouden door Satans wereldse filosofieën. De waarheid praktiseren is de sleutel. Vooral bij het werk van Gods huis geldt: als we zien dat iemand zijn plicht vervult in strijd met de waarheidsbeginselen, moeten we hem helpen en steunen door over de waarheid te communiceren. Als hij na een aantal communicaties nog geen berouw toont, moet hij zo nodig worden gesnoeid en behandeld. Zelfs met familie en vrienden kunnen we niet afgaan op onze emoties of ons houden aan wereldse filosofieën. We moeten alles doen volgens de principes van Gods woorden: waar nodig communiceren en hen vervangen als dat niet helpt. Het werk van de kerk en de belangen van Gods huis moeten altijd voorop staan. Alleen dit stemt overeen met Gods wil. Ik besprak dit later met enkele medewerkers en ontsloeg zuster Li op grond van de principes van de waarheid. Ik communiceerde ook om haar optreden te analyseren in het licht van Gods woorden en bevorderde toen broeder Chen tot groepsleider. Pas toen kreeg mijn hart rust. Na een tijdje las ik zuster Li wat voor uit Gods woorden en vroeg hoe het met haar ging. Ze zei: “Dank God. Alles wat Hij doet, is goed. Eerst voelde ik me negatief en leed ik, maar door Gods woorden te lezen en te bidden, begreep ik dat God zo werkte om me te veranderen. En als ik niet was ontslagen en op mijn problemen was gewezen, had ik mezelf niet gekend en zou ik niet zijn veranderd en berouw hebben gekregen.” Toen ik dat hoorde, voelde ik hoe fijn het is om het vlees te verzaken en de waarheid te praktiseren. Ik ervoer ook dat alleen de waarheid praktiseren en je houden aan principes in overeenstemming is met Gods wil. Dat is de enige waardige manier.

54. Een spirituele strijd

Door Yang Zhi, de Verenigde Staten

Almachtige God zegt: “Vanaf het moment dat zij in God zijn gaan geloven, hebben mensen veel verkeerde bedoelingen gehad. Als je de waarheid niet in praktijk brengt, vind je dat al je beweegredenen juist zijn. Maar als er iets met je gebeurt, kom je erachter dat er veel verkeerde beweegredenen in je leven zijn. Dus, als God mensen volmaakt maakt, zorgt Hij ervoor dat ze beseffen dat er veel opvattingen in hen leven die hun kennis van God in de weg staan. Als je erkent dat je beweegredenen verkeerd zijn, als je in staat bent op te houden met het praktiseren volgens deze opvattingen en beweegredenen, en in staat bent van God getuigenis af te leggen en stevig op je plek te staan in alles wat je overkomt, bewijst dit dat je tegen het vlees bent ingegaan. Als je tegen het vlees ingaat, zul je onvermijdelijk een strijd van binnen voeren. Satan zal proberen en ervoor zorgen dat de mensen hem volgen, zal proberen en ervoor zorgen dat ze de opvattingen van het vlees volgen en de belangen van het vlees hooghouden. Maar Gods woorden zullen mensen van binnen verlichten en illumineren en op dat moment is het aan jou of je God of Satan volgt. God vraagt mensen om de waarheid in praktijk te brengen, hoofdzakelijk om de dingen die binnen in hen zijn te behandelen, om de gedachten en opvattingen die niet naar Gods hart zijn te behandelen. De Heilige Geest raakt mensen in hun hart, en verlicht en illumineert hen. Daarom is er een strijd achter alles wat er gebeurt: elke keer dat mensen de waarheid of de liefde voor God in de praktijk brengen, is er sprake van een hevige strijd. Hoewel in hun vlees alles op orde lijkt, is er in de diepten van hun hart een strijd van leven en dood gaande en pas na deze hevige strijd, na ontzaglijk veel reflectie wordt bepaald of er verlies is geleden of een overwinning is behaald. Men weet niet of er gelachen of gehuild moet worden. Aangezien veel van de beweegredenen in mensen verkeerd zijn, of anders omdat veel van Gods werk ingaat tegen hun opvattingen, wordt er achter de schermen een groot gevecht geleverd als mensen de waarheid in praktijk brengen. Voordat deze waarheid in de praktijk is gebracht, hebben mensen achter de schermen ontzettend veel tranen van verdriet gelaten toen zij hun zinnen erop hadden gezet om God te behagen. Vanwege deze strijd ondergaan mensen lijden en loutering, dit is het ware lijden. Als de strijd je tegemoetkomt en je werkelijk aan de kant van God staat, dan ben je in staat om God te behagen” (‘Alleen houden van God is werkelijk geloven in God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Na het lezen van Gods woorden, voelde ik echt dat het praktiseren van de waarheid helemaal niet eenvoudig is, en dat er echt een spiritueel gevecht nodig is. Enige jaren geleden bleek mijn schoonzuster een kwaaddoener te zijn. De kerk was van plan haar eruit te zetten, maar ik werd belemmerd door mijn gevoelens en was niet in staat de waarheid te praktiseren. In mijn

hart was ik aan het worstelen en ik voelde me behoorlijk ellendig. Dankzij het oordeel en de openbaringen van Gods woord zag ik uiteindelijk duidelijk in hoe gevaarlijk emoties als drijfveer zijn. Toen was ik pas in staat mijn vlees te verzaken, mijn gevoelens los te laten en de kwaaddoener te ontmaskeren en af te wijzen, en eindelijk van de vrede en veiligheid te genieten die het gevolg zijn van het beoefenen van de waarheid.

In 2017 keerde ik terug om in mijn plaatselijke kerk leiderschapsplichten op me te nemen. Tijdens een bijeenkomst vertelden mijn broeders en zusters me dat mijn schoonzuster Han Bing bij de vervulling van haar plichten als kerkleider, tijdens het communiceren in bijeenkomsten indruk had proberen te maken met oppervlakkige woorden en leerstellingen. Overal waar ze kwam, sprak ze over welke taken ze had vervuld en hoe erg ze had geleden om door anderen vereerd en aangehoord te worden. Nadat de broeders en zusters met haar hadden gesproken over problemen die bij hun taken speelden, had ze geweigerd te communiceren over de waarheid om deze problemen op te lossen en had ze anderen neerbuigend de les gelezen. Haar vermaningen hadden ertoe geleid dat sommige broeders en zusters er negatief werden en alle interesse in hun taken kwijtraakten. Later werd Han Bing vervangen. Daarna had ze geweigerd over zichzelf na te denken om zichzelf beter te begrijpen, en ze was doorgegaan met het veroorzaken van provocaties en strijd onder de broeders en zusters, waardoor het kerkelijk leven werd verstoord. De kerkleiders hadden diverse malen met haar gecommuniceerd en haar ook aangepakt en bekritiseerd, maar ze wilde er niets van weten. Ze was ongehoorzaam en ontevreden gebleven, en bleef negativiteit verspreiden, wat tot ernstige verstoring leidde van het kerkelijke leven... Toen ik hoorde dat Han Bing zich zo had gedragen, was ik woedend. Ik herinnerde me Gods woorden: **“Zij die binnen de kerk hun giftige, kwaadaardige praat spuien, die geruchten verspreiden, onenigheid zaaien en kliekjes vormen onder de broeders en zusters – zij hadden uit de kerk moeten worden gezet. Maar omdat het nu een ander tijdperk van Gods werk is, zijn deze mensen ingeperkt, want hen staat gegarandeerde eliminering te wachten. Iedereen die door Satan is verdorven, heeft een verdorven gezindheid. Sommigen hebben niets anders dan een verdorven gezindheid, terwijl anderen anders zijn: ze hebben niet alleen een verdorven satanische gezindheid, maar hun natuur is ook uiterst kwaadaardig. Niet alleen onthullen hun woorden en daden hun verdorven, satanische gezindheid; deze mensen zijn bovendien de authentieke duivel Satan. Hun gedrag onderbreekt en hindert Gods werk, het verstoort het intreden van de broeders en zusters in het leven en het schaadt het normale leven van de kerk. Vroeg of laat moeten deze wolven in schaapskleren verwijderd worden; er moet een onverbiddelijke houding, een houding van afwijzing worden aangenomen tegenover deze hielenlikkers van Satan. Alleen zo staat men aan de kant van God, en wie dat niet doet, wentelt zich met Satan in het slijk”** (‘Een waarschuwing

aan hen die de waarheid niet beoefenen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Toen deze passage uit Gods woorden me te binnen schoot, begreep ik duidelijk dat Han Bings natuur en essentie afgemeten aan Gods woorden inderdaad die van een kwaaddoener waren. De kerkleiders en collega's analyseerden haar gedrag aan de hand van Gods woorden, en zeiden dat ze wel kon verzaken en zich kon uitputten en in staat was te lijden en een prijs te betalen bij het vervullen van haar taken, maar dat ze arrogant en zelfingenomen was, de waarheid niet accepteerde, eigenzinnig en onbezonnen was, het kerkelijke leven verstoorde en weigerde haar fouten te verbeteren, zelfs toen ze die opdracht had gekregen. Dat maakte haar een kwaaddoener. Volgens de reglementen van de werkregelingen in Gods huis, moeten zulke mensen worden weggestuurd. Nadat ik al die broeders en zusters had horen zeggen dat ze uit de kerk moest worden gezet, voelde ik me erg verscheurd: als ik naar haar gedrag keek, zag ik dat ze echt een kwaaddoener was en moest worden weggestuurd, maar ze was de jongere zus van mijn vrouw, en mijn schoonouders behandelden mij goed en gaven heel veel om mijn gezin. Als zij erachter kwamen dat ik ervoor had gestemd om Han Bing weg te sturen, zouden ze dan niet denken dat ik genadeloos en ondankbaar was en niets om familie gaf? Hoe kon ik mijn schoonfamilie nog onder ogen komen als ik zoiets had gedaan? Maar als ik als kerkleider niet volgens de principes handelde, terwijl ik heel goed wist dat er een kwaaddoener in de kerk was die ik niet wegstuurde, en als ik toestond dat deze kwaaddoener doorging met het verstoren van het kerkelijk leven en het schaden van Gods uitverkoren volk, werd ik dan niet een medeplichtige van een kwaaddoener en een vijand van God? De essentie van het probleem was behoorlijk ernstig. Precies. Ik durfde er niet verder over na te denken. Ik voelde me in het nauw zitten en wist niet wat ik moest doen. Zuster Zhou zag mijn bezorgde gezicht en zei tegen me: "Broeder Liang, Han Bing heeft keer op keer het kerkelijke leven verstoord, en ze toont geen enkel teken van berouw. Op basis van de beginselen moet ze uit de kerk worden gezet. Dan bescherm je het werk van de kerk. Dat is het belangrijkste." Dat is waar. "We moeten rekening houden met Gods wil en niet naar onze eigen emoties en persoonlijke gevoelens handelen." Toen ik naar haar had geluisterd, voelde ik me nog erger verscheurd.

Daarop gaven sommigen van de broeders en zusters me dit advies: "Han Bing gelooft al vele jaren in God. Ze heeft haar familie en haar carrière opgegeven om haar plichten te vervullen, en ze heeft veel geleden. Wij vinden dat ze nog een kans moet krijgen om berouw te tonen." Toen ik die woorden hoorde, wist ik zeker dat deze broeders en zusters dat alleen maar zeiden omdat ze misleid waren doordat Han Bing naar buiten toe de indruk wekte goede daden te verrichten. En dat ik met hen moest communiceren over de waarheid om Han Bings gedrag te analyseren zodat zij haar natuur en essentie konden onderscheiden. Maar toen bedacht ik: Han Bing is de lievelingsdochter van mijn schoonouders. Mijn schoonmoeder is nogal warrig in haar

geloof in God en heeft geen onderscheidingsvermogen, en mijn vrouw is vreselijk emotioneel. Als ik besluit Han Bing weg te sturen en haar boosaardige gedrag ontmasker en analyseer voor mijn broeders en zusters, beledig ik toch open en bloot de hele familie van mijn vrouw? Als ik tegen de broeders en zusters een paar gunstige woorden over Han Bing zou zeggen, en dan met haar communiceerde om haar te vragen berouw te tonen en geen verdere verstoringen te veroorzaken, dan was er een kans dat ze niet uit de kerk zou hoeven worden gezet, en hoefde ik de familie van mijn vrouw niet te beledigen. Dit idee nam iets weg van de angst die ik voelde, dus ik zei tegen mijn broeders en zusters: “Han Bing heeft inderdaad slechte daden verricht en overtredingen begaan, maar het is Gods wil om zoveel mogelijk mensen te redden, dus we moeten haar nog een kans geven om berouw te tonen. Als ze opnieuw zondigt, is het nog niet te laat om haar alsnog weg te sturen, en kunnen we haar zover krijgen dat van ganser harte te aanvaarden.” Toen zuster Zhou me deze misleidende woorden hoorde spreken, leek ze iets te willen zeggen, maar uiteindelijk bleef ze zwijgen. Verder zei ook niemand iets, en ik voelde de spanning in mijn hart wegebben. Ik bedacht dat ik me eindelijk geen zorgen meer hoefde te maken dat ik mijn schoonouders zou beledigen. Maar twee dagen later kreeg ik ineens maar liefst drie zweren in mijn mond. Mijn mond voelde aan alsof hij in brand stond en gloeide vreselijk. Soms deed het zo’n pijn dat ik nauwelijks kon praten of eten, en de pijn werd zo erg dat ik er ’s nachts zelfs wakker van werd. Krimpnd van de pijn kon ik alleen maar tot God bidden: “God, ik weet dat deze pijnlijke zweren in mijn mond en op mijn tong niet zomaar toevallig zijn ontstaan. Dit is uw kastijding en discipline voor mij. O God. Ik wil aan u berouw belijden.”

Later, tijdens mijn devoties, zag ik deze passage in Gods woorden: **“Mensen die oprecht in God geloven, hebben Hem altijd in hun hart en dragen in zich altijd een godvererend hart, een godminnend hart. Zij die in God geloven, moeten dingen voorzichtig en behoedzaam doen, en alles wat ze doen moet overeenstemmen met Gods vereisten en moet Zijn hart tevreden kunnen stellen. Ze moeten niet eigengereid zijn en doen wat ze maar willen; dat past niet bij heilig fatsoen. Mensen moeten niet door het lint gaan en met de vlag van God in de rondte zwaaien terwijl ze overal dik doen en de boel oplichten; dit is de meest opstandige vorm van gedrag. Gezinnen hebben hun regels en naties hebben hun wetten – en is dat zelfs niet nog sterker het geval in het huis van God? Zijn de normen niet nóg strenger? Zijn er niet nóg meer bestuurlijke decreten? Het staat mensen vrij om te doen wat ze willen, maar de bestuurlijke decreten van God kunnen niet naar wens veranderd worden. God is een God die geen belediging door mensen tolereert; Hij is een God die mensen ter dood brengt. Weten mensen dit echt nog niet?”** (‘Een waarschuwing aan hen die de waarheid niet beoefenen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden lieten me

sidderend van angst achter. Ik zag dat Zijn gezindheid heilig en rechtvaardig is en geen belediging duldt. In Gods huis zijn Christus en de waarheid aan de macht. Gods voelt verachting en afkeer voor kwaaddoeners die het kerkelijke werk verstoren. En tegenover diegenen die onderscheidingsvermogen hebben maar toch aan de kant van de kwaaddoeners blijven staan en een goed woordje voor hen doen, voelt God extreme afkeer en woede. Han Bing was iemand die weigerde de waarheid te beoefenen, die provocaties en strijd veroorzaakte, en het kerkelijke werk verstoorde, en daarmee precies het soort kwaaddoener dat door Gods werk wordt ontmaskerd, en iemand die eruit moest worden gezet. Maar om mijn relatie met de familie van mijn vrouw te beschermen, ging ik schaamteloos tegen mijn geweten in door verraad te plegen aan de beginselen van de waarheid. Ik had een kwaaddoener beschermd en excuses voor haar aangevoerd. Ik koos de kant van een kwaaddoener en deed dingen om haar te beschermen. Was ik dan niet de handlanger en medeplichtige van een kwaaddoener? God eerde mij door me een taak als leider te geven, maar ik toonde Hem totaal geen eerbied. Ik begreep de waarheid heel goed, en toch beoefende ik die niet, en gaf ik me over aan opzettelijke misleiding om een kwaaddoener in de kerk te houden waar ze het kerkelijk leven had verstoord en mijn broeders en zusters had geschaad. Willens en wetens beledigde ik Gods gezindheid. Mijn handelingen misleidden misschien andere mensen, maar niet God. God ziet wat er in ons hart is. Hoe kon Hij iemand als ik tolereren, iemand die zo eigenzinnig en onbezonnen had gehandeld? Ik had al een overtreding begaan, en ik wist dat als ik geen berouw zou tonen, God mij zou elimineren. Dus bad ik snel tot God om berouw te tonen. Nadat ik het met diverse collega's had besproken, stelden wij een lijst op van Han Bings slechte daden en dienden een aanvraag in om haar uit de kerk te zetten. Dit is precies wat er moest gebeuren. Nadat ik de wil had gevonden om terug te keren naar God, genazen de zweren in mijn mond op mysterieuze wijze.

Twee dagen later ging ik naar het huis van mijn schoonmoeder om iets te doen, en Han Bing was daar. Toen ze mij zag, keek ze me even strak aan, draaide zich om en vertrok. Mijn schoonmoeder zei kwaad tegen me: "Je schoonzuster gelooft al vele jaren in God, en ze heeft erg geleden om het evangelie te verbreiden. Wie heeft geen verdorven gezindheid? Als de kerk haar eruit zet, verliest ze dan niet de kans om Gods redding te verwerven? Hoe kun je zo harteloos voor haar zijn?" Mijn vrouw deed ook haar zegje ter verdediging van Han Bing. Toen ik zag hoe emotioneel ze waren en dat ze vrijwel geen onderscheidingsvermogen hadden wat Han Bing aanging, communiceerde ik met hen over haar slechte gedrag. Maar mijn schoonmoeder luisterde totaal niet. Ze schreeuwde juist woedend tegen me, terwijl haar de tranen over de wangen liepen. Toen mijn vrouw zag hoe kwaad ze was, begon zij me ook verwijten te maken. Toen ik dat allemaal zag, voelde ik me zo zwak en ellendig dat ik niet eens kon eten. Die nacht lag ik te woelen in bed en kon ik de slaap niet vatten, hoe erg ik ook mijn best deed. Enerzijds moest ik de

kwaaddoener wegsturen om het werk van de kerk te beschermen, maar anderzijds had je die beschuldigingen van mijn vrouw en schoonmoeder. Wat moest ik doen? Als ik mijn schoonzuster wegstuurde, zou ik het hele gezin van mijn schoonmoeder beledigen, wat mijn relatie met mijn vrouw kon beïnvloeden en misschien zou leiden tot een breuk in mijn eigen gezin. Maar als ik toestond dat deze kwaaddoener in de kerk bleef kon dat gevaar opleveren voor het kerkelijke leven en het leven van mijn broeders en zusters schaden. Als ik daarover nadacht, voelde ik me ellendig en raakte in gewetensnood. Ik kon alleen maar ernstig tot God bidden: “Ik voel me heel zwak, God. Wat het wegsturen van Han Bing betreft: ik wil u niet beledigen, maar ik word belemmerd door mijn emoties en het valt me zwaar de waarheid in praktijk te brengen. Ik smeed u om me kracht te geven en me te helpen de duistere machten te overwinnen, zodat ik standvastig kan zijn en voor u kan getuigen.”

Nadat ik had gebeden, las ik nog wat meer van Gods woorden: **“Elke stap van het werk dat God in mensen verricht, lijkt van buitenaf op interacties tussen mensen, alsof het voortkomt uit menselijke bepalingen of menselijke interventie. Maar achter de schermen is elke stap en alles wat gebeurt een weddenschap van Satan bij God en moeten mensen rechtop blijven staan in hun getuigenis van God. Kijk bijvoorbeeld maar eens naar Job toen hij werd beproefd: achter de schermen ging Satan een weddenschap aan met God en wat er gebeurde met Job, waren daden van mensen en hun tussenkomst”** (‘Alleen houden van God is werkelijk geloven in God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Jullie zeggen allemaal dat jullie aandacht schenken aan Gods last en de getuigenis van de kerk zullen verdedigen, maar wie van jullie heeft werkelijk aandacht geschonken aan Gods last? Vraag jezelf af: ben jij iemand die aandacht heeft geschonken aan Zijn last? Kun je voor Hem rechtvaardigheid uitoefenen? Kun je opstaan en voor mij spreken? Kun je de waarheid standvastig in praktijk brengen? Ben je stoutmoedig genoeg om tegen al Satans daden te vechten? Zou je in staat zijn je emoties aan de kant te zetten en Satan te ontmaskeren omwille van mijn waarheid? Kun je toestaan dat mijn voornemens in jou vervuld worden? Heb je je hart geofferd op het allerbelangrijkste moment? Ben je iemand die mijn wil uitvoert? Stel jezelf deze vragen, en denk er vaak over”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Bij elke verwijtende vraag in Gods woorden voelde ik een steek van pijn en ellende in mijn hart. Ik voelde het als de dringende oprechtheid van Zijn wil en vereisten. God hoopte dat ik het wegsturen van de kwaaddoener zou afhandelen zonder mijn emoties of persoonlijke gevoelens te laten meespelen, en dat ik zonder wankelen aan Gods zijde zou staan en de waarheid zou beoefenen om Zijn wil tevreden te stellen. Ik dacht aan Job tijdens zijn beproevingen. Wat iedereen kon zien, was dat hij zijn rijkdom verloor, dat zijn kinderen stierven en zijn dienaren vermoord werden. En dat zijn

vrouw en drie vrienden hem aanvielen. Maar achter al die gebeurtenissen ging de weddenschap van Satan met God schuil. Het waren verzoeken van Satan die Job troffen. Uiteindelijk was Job in staat aan Gods kant te staan vanwege zijn geloof en eerbied voor God. Hij zorgde dat Satan totale vernedering en mislukking ervoer en hij gaf een krachtige, weerklinkende getuigenis voor God. Wat oppervlakkig gezien op extra druk leek die door mijn schoonmoeder op me werd uitgeoefend, was in feite een strijd op spiritueel terrein. Het was bedriegerij van Satan. Het was zijn poging om mij ervan te weerhouden de waarheid te beoefenen door misbruik te maken van mijn emotionele banden, zodat de kwaaddoener kon blijven en kon doorgaan met het verstoren en vernietigen van het werk van de kerk. Maar God gebruikte deze zaak ook om mij op de proef te stellen, om te zien of ik voor Satan zou zwichten, omdat mijn vrouw en schoonmoeder me belemmerden, of dat ik de rechtvaardigheid zou steunen, de waarheid zou beoefenen en volgens beginselen zou handelen. Als ik ervoor koos om mijn vlees tevreden te stellen en aan Satans zijde te staan, betekende dat dan niet dat ik in Satans bedriegerij was getrapt? Als ik dat deed, raakte ik de getuigenis in Gods aanwezigheid kwijt.

Toen ik daarover nadacht, begon ik over mezelf te bespiegelen: waarom had ik al die tijd waarin ik voor deze keuze stond, het gevoel gehad dat ik in het nauw zat en waarom had ik dat zo ellendig gevonden? Ik begreep heel goed dat het nodig was om het werk van de kerk te beschermen, maar waarom bleef ik op mijn gevoel handelen en vond ik het zo moeilijk om de waarheid te beoefenen en volgens principes te handelen? Daarna las ik deze passage uit Gods woorden en vond ik de wortel van het probleem: **“De mens, geboren in zo’n smerig land, is ernstig aangetast door de maatschappij. Hij is beïnvloed door een feodale ethiek en is geschoold in ‘instituten voor hoger onderwijs’. Het achterlijke denken, de verdorven moraliteit, de minderwaardige kijk op het leven, de verachtelijke levensfilosofie, het uiterst waardeloze bestaan, en de verdorven levensstijl en gewoonten – al die dingen zijn diep het mensenhart binnengedrongen, en hebben zijn geweten ernstig ondermijnd en aangevallen. De mens raakt daardoor steeds verder van God verwijderd en keert zich steeds meer tegen Hem. De gezindheid van de mens wordt met de dag kwaadaardiger, en niemand zal uit zichzelf iets opgeven voor God, niemand zal uit zichzelf God gehoorzamen en niemand zal bovendien uit zichzelf de verschijning van God zoeken. In plaats daarvan doet de mens onder het domein van Satan juist niets anders dan het najagen van plezier, en geeft hij zich over aan de verdorvenheid van het vlees in het land van drek”** (‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dankzij Gods woord begon ik te begrijpen dat ik me door mijn emoties liet leiden, niet in staat was de waarheid te beoefenen en in een toestand van verzet tegen God zat, en dat allemaal omdat ik door Satan was verdorven. Satan, de koning van de duivels, gebruikte sociale indoctrinatie en het

onderwijs dat ik op school kreeg om me satanische filosofieën in te peperen als: ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘Het hemd is nader dan de rok ’ en: ‘De mens is niet onbezield; hoe kan hij vrij zijn van emoties?’ om ervoor te zorgen dat ik mijn gevoelens voor andere mensen als het belangrijkste in het leven beschouwde, om me wijs te maken dat het beschermen van relaties en rekening houden met andermans gevoelens menselijk is, en om me te laten geloven dat het harteloos en trouweloos zou zijn om dat niet te doen, en dat anderen me dat kwalijk zouden nemen. Ik ging met deze satanische filosofieën om als iets positiefs, als beginselen om na te leven, en doordat ik mijn leven leidde volgens deze satanische filosofieën en wetten, werd ik immoreel, verward over goed en kwaad, en extreem zelfzuchtig, verachtelijk, sluw en misleidend. Wat het wegsturen van Han Bing aangaat, was ik bang dat mijn familie me ondankbaar en harteloos zou vinden, en dat mijn gezin zou worden verscheurd. Daardoor veronachtzaamde ik het werk van de kerk en het leven van mijn broeders en zusters. Ik was echt zelfzuchtig en verachtelijk. Ik was juist ondankbaar en harteloos door me zo te gedragen. Waarom is onze samenleving zo duister en slecht, waarom is er geen redelijkheid en gerechtigheid? Dat komt doordat mensen allemaal leven volgens deze satanische filosofieën en wetten. In welke groep dan ook maken mensen zich alleen druk om vleselijke, emotionele relaties. Ze komen alleen op voor degenen die hun het meest na staan. Zelfs als die iets illegaals doen of een misdaad begaan, zullen mensen manieren bedenken om ze te beschermen en halen ze goed en kwaad door elkaar om voor hen op te komen. Toen zag ik pas in dat deze satanische fantasieën en wetten redelijk en fatsoenlijk lijken en lijken te kloppen met menselijke opvattingen, maar in feite zijn het absurde denkfouten die Satan gebruikt om mensen te misleiden en te verderven. Ze zijn in strijd met de waarheid en met God. Als we aan de hand daarvan leven, kunnen we alleen maar ingaan tegen God en ons tegen Hem verzetten, anderen schaden en de natuur van demonen uitleven. In het verleden had ik volgens zulke satanische filosofieën en wetten geleefd, en de kwaaddoener beschermd en had ik bijgedragen aan haar zonden. Maar God nam me mijn vroegere overtredingen niet kwalijk en bood me nog steeds de kans om berouw te hebben, waarvoor ik God zeer dankbaar ben. Dus bad ik stil tot God en zwoer ik: ik wil niet meer naar mijn eigen emoties handelen, God. Ik wil alleen liefhebben wat u liefhebt en haten wat u haat volgens uw woorden, de beginselen van de waarheid hooghouden en kwaaddoeners ogenblikkelijk uit de kerk zetten.

De volgende dag tijdens de vergadering van de collega's, hoorde ik van collega's dat Han Bing nog steeds geen zelfkennis of berouw toonde, en dat ze nog steeds provocaties veroorzaakte, tot onenigheid aanzette en kongsi's probeerde te vormen. Toen ik dat hoorde, gaf ik mezelf nog erger de schuld. Ik haatte mezelf omdat ik me door mijn emoties had laten leiden en haar niet op tijd had weggestuurd, waardoor ze het kerkelijk leven had kunnen verstoren. Tijdens de volgende

bijeenkomst begon ik gewetensvol Gods woorden te gebruiken om al Han Bings slechte gedragingen te analyseren. En dankzij mijn communicatie, kregen de broeders en zusters die door haar waren misleid, ook inzicht en begonnen haar te verwerpen. Mijn vrouw kreeg ook meer inzicht in de waarheid, ze ging de natuur en essentie van Han Bing duidelijker zien, en beweerde niet meer dat ze oneerlijk was behandeld. Toen Han Bing uit de kerk was gezet, werd die niet meer verstoord door een kwaaddoener, dus waren de broeders en zusters weer in staat op een normale manier bijeenkomsten bij te wonen en hun taken te vervullen. We prezen God allemaal voor Zijn rechtvaardigheid. Door dit incident zag ik in dat in Gods huis, Zijn woorden en de waarheid macht hebben, dat alles in overeenstemming met de beginselen van de waarheid wordt behandeld, en dat ongelovigen, kwaaddoeners en antichristen zich niet kunnen handhaven in Gods huis. Ik heb ook zelf ervaren dat het alleen maar verdriet brengt als je volgens satanische filosofieën en wetten leeft. Het levert onszelf en anderen geen enkel voordeel op. Alleen als we aan de hand van Gods woorden leven, kunnen we ons werkelijk veilig en vredig voelen. Nu leef ik niet meer volgens satanische filosofieën en wetten. Ik ben door de belemmeringen van mijn emoties heen gebroken, ben in staat enige waarheid te beoefenen en kan met enige rechtvaardigheid leven. En dat is allemaal te danken aan Gods redding en een gevolg van het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden. Dank zij Almachtige God!

55. De ketenen der slavernij verbreken

Door Zhou Yuan, China

Almachtige God zegt: “Nu is de tijd waarin ik het einde voor elke persoon bepaal, niet de fase waarin ik de mens begon te bewerken. Ik teken op in mijn boek, één voor één, de woorden en daden van ieder persoon, evenals van hun weg in het volgen van mij, hun inherente kenmerken en hun uiteindelijke prestatie. Op deze manier zal niemand, ongeacht wat voor soort persoon ze ook zijn, ontkomen aan mijn hand en allen zullen bij hun eigen soort zijn, zoals ik het toewijs” (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). “De bestemming van de mens wordt bepaald op basis van het wezen dat voortkomt uit hun gedrag en zij wordt altijd op de juiste manier bepaald. Niemand kan de zonden van iemand anders dragen; sterker nog, niemand kan straf ontvangen in de plaats van iemand anders. Dit is onweerlegbaar. De liefdevolle zorg van een ouder voor zijn of haar kinderen betekent niet dat ze rechtvaardige daden in de plaats van hun kinderen kunnen verrichten en de plichtsgetrouwe affectie van een kind voor zijn of haar ouders betekent ook niet dat ze rechtvaardige daden in de plaats van hun ouders kunnen verrichten. Dit is de ware betekenis achter de woorden: ‘Dan zullen er twee op het land aan het werk zijn, van wie de een zal worden meegenomen en de ander achtergelaten. Van twee vrouwen die samen aan de molen draaien, zal de ene worden meegenomen en de andere achtergelaten.’ Niemand kan zijn kinderen die kwaad verrichten meenemen in rust op basis van een diepe liefde voor zijn kinderen, noch kan hij zijn vrouw (of echtgenoot) meenemen in rust op basis van zijn eigen rechtvaardige gedrag. Dit is een bestuurlijke regel; er kunnen voor niemand uitzonderingen worden gemaakt. Uiteindelijk zijn rechtvaardige mensen rechtvaardige mensen en zijn boosdoeners boosdoeners. Uiteindelijk zullen rechtvaardige mensen kunnen overleven en zullen de boosdoeners worden vernietigd. De heiligen zijn heilig; ze zijn niet vuil. Zij die vuil zijn, zijn vuil en bevatten geen enkel heilig bestanddeel. Alle slechte mensen zullen worden vernietigd en alle rechtvaardige mensen zullen overleven, zelfs als de kinderen van een boosdoener rechtvaardige daden verrichten en zelfs als de ouders van een rechtvaardig persoon slechte daden plegen. Er is geen verband tussen een gelovige echtgenoot en een ongelovige echtgenote en er is geen verband tussen gelovige kinderen en ongelovige ouders. Het zijn twee onverenigbare soorten. Voorafgaand aan het ingaan van de rust, heeft men bloedverwanten, maar als men eenmaal de rust is ingegaan, heeft men niet langer noemenswaardige bloedverwanten” (‘God en de mens zullen gezamenlijk de rust ingaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden zeggen ons dat Zijn werk in de laatste dagen is bedoeld om mensen te sorteren naar hun soort. Hij bepaalt het einde en de bestemming van elke persoon op basis van hun gedrag,

natuur en essentie. Het is iets wat niemand kan veranderen, en wat wordt bepaald door Gods rechtvaardige gezindheid. God verlangt van ons dat we anderen behandelen in overeenstemming met Zijn woorden en de principes van de waarheid. We kunnen niemand beschermen of begunstigen op basis van emotie, zelfs niet onze dierbaren. Dat zou ingaan tegen de waarheid en Gods gezindheid beledigen.

Ongeveer drie jaar geleden, aan het einde van een bijeenkomst, zei een leider tegen me: “Je vader veroorzaakt altijd conflict onder broeders en zusters, en verstoort het kerkleven. We hebben met hem gecommuniceerd, het geanalyseerd en hem gewaarschuwd, maar hij toont geen berouw. Broeders en zusters hebben gemeld dat hij in zijn plicht dezelfde dingen eerder op andere plekken heeft gedaan. We moeten feiten verzamelen over zijn kwaadaardige daden.” Mijn hart sloeg over toen ik dat hoorde. Ik vroeg me af: is het echt zo erg? Maar toen dacht ik aan bijeenkomsten met mijn vader, waarop hij het kerkleven danig had verstoord en de waarheid niet wilde aanvaarden. Tijdens bijeenkomsten wilde hij niet communiceren over Gods woorden, maar praatte hij altijd over dingen die geen verband hielden met de waarheid. Hij stookte mensen op, zodat ze niet kalm konden nadenken over Gods woorden. Ik zei dat tegen hem maar hij wilde helemaal niet luisteren. Hij had altijd een berg smoezen voor me klaarliggen. Ik besprak de situatie met de kerkleider, die vervolgens met mijn vader communiceerde, hem meerdere keren hielp, en de essentie en gevolgen van zijn gedrag uitlegde. Maar mijn vader weigerde om het te aanvaarden. Hij bleef met excuses komen en ruzie zoeken. Hij toonde helemaal geen berouw. Het moest sindsdien erger zijn geworden, want nu werd het gemeld door de broeders en zusters. Ik weet nog dat er enkele mensen in de kerk waren geweest die als kwaadaardig werden beschouwd en die werden verbannen, omdat ze de waarheid niet wilden praktiseren, het kerkleven altijd verstoorden en geen berouw wilden tonen. Als mijn vader echt zo was, zou hij dan ook worden verstoten? Als dat echt zou gebeuren, zou zijn pad van geloof ten einde komen. Zou hij nog kans maken op redding? Mijn paniek nam toe terwijl ik hierover nadacht en ik voelde een enorme knoop in mijn hart.

Die nacht lag ik te woelen en kon ik niet slapen. Ik dacht aan wat de anderen over mijn vader hadden gezegd. Ik wist dat ze wilden voorkomen dat het kerkleven zou worden verstoord, zodat broeders en zusters het leven zouden kunnen binnengaan, en het was in overeenstemming met Gods wil. Ik was bekend met het gedrag van mijn vader en vroeg me af of ik het aan de leider moest vertellen. Ik herinnerde me hoe liefhebbend mijn vader was geweest toen ik klein was. Als mijn broer en ik ruzie hadden, beschermde hij me, ook als ik fout zat. Als het koud was en mijn school geen warm beddengoed had, fietste hij ruim 100 kilometer om me een spreid te brengen. Mijn moeder was voor haar plicht vaak weg van huis, dus mijn vader was meestal degene die voor me kookte en zorgde. Terwijl ik erover nadacht, voelde ik tranen in mijn ogen.

komen. Ik dacht: mijn vader heeft me grootgebracht. Als ik hem ontmasker en hij het ontdekt, zou hij dan niet zeggen dat ik geen geweten heb, dat ik harteloos ben? Hoe zou ik hem dan nog onder ogen kunnen komen? Schoorvoetend begon ik enkele dingen over het gedrag van mijn vader op te schrijven, maar ik kon niet verdergaan. Ik dacht: wat als ik alles opschrijf wat ik weet en hij wordt verbannen? Laat maar. Ik moet dit niet opschrijven. Ik wilde dat ik door een heel diepe slaap zou kunnen ontsnappen aan de werkelijkheid, maar de slaap wilde maar niet komen. Ik voelde me ongemakkelijk en schuldig. Zijn gedrag was de laatste tijd echt niet geweldig geweest en ik was enigszins bekend met zijn daden uit het verleden. Als ik het voor me hield, zou ik dan niet de waarheid verbergen? Het was echt een innerlijk conflict voor me, dus ik besloot om tot God te bidden. Ik bad: “O, God. Ik weet welke kwaadardige daden mijn vader heeft gedaan, en dat ik het werk van de kerk moet hooghouden en eerlijk moet zijn over wat ik weet. Maar dat wil ik niet doen, want ik ben bang dat hij zal worden verbannen. God, leid me, zodat ik de waarheid kan praktiseren, een eerlijke persoon kan zijn en het werk van de kerk kan hooghouden.” Na dat gebed voelde ik me een beetje kalmer. Toen las ik deze woorden van God: **“Jullie zeggen allemaal dat jullie aandacht schenken aan Gods last en de getuigenis van de kerk zullen verdedigen, maar wie van jullie heeft werkelijk aandacht geschonken aan Gods last? Vraag jezelf af: ben jij iemand die aandacht heeft geschonken aan Zijn last? Kun je voor Hem rechtvaardigheid uitoefenen? Kun je opstaan en voor mij spreken? Kun je de waarheid standvastig in praktijk brengen? Ben je stoutmoedig genoeg om tegen al Satans daden te vechten? Zou je in staat zijn je emoties aan de kant te zetten en Satan te ontmaskeren omwille van mijn waarheid? Kun je toestaan dat mijn voornemens in jou vervuld worden? Heb je je hart geofferd op het allerbelangrijkste moment? Ben je iemand die mijn wil uitvoert? Stel jezelf deze vragen, en denk er vaak over”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“De hele mensheid leeft in de emotie – en God gaat er dus geen enkele uit de weg, Hij toont de verborgen geheimen in de harten van alle mensen. Waarom vinden mensen het zo moeilijk om zich van hun emotie los te maken? Gaat zoiets de normen van het geweten te boven? Kan het geweten de wil van God vervullen? Kan emotie de mens helpen bij tegenslag? In Gods ogen is de emotie Zijn vijand – is dit niet duidelijk gezegd in Gods woorden?”** (‘Hoofdstuk 28’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik had geen antwoorden op deze vragen in Gods woorden. Ik wist heel goed dat mijn vader de waarheid niet nastreefde en dat hij bijeenkomsten verstoorde waar anderen Gods woorden aten en dronken. Hij luisterde niet naar andermans communicatie, was vooringenomen tegen anderen, oordeelde over mensen achter hun rug om en zaaide onenigheid. Maar door mijn emoties zag ik niet hoe hij verhinderde dat mijn broeders en zusters het leven konden binnengaan. Om hem te beschermen, speelde ik geen open kaart met de

leider. Ik praktiseerde de waarheid niet en hield geen rekening met Gods wil. Ik dacht aan de twee kwaadaardige mensen die de kerk eerder had verbannen. Toen ik had gezien hoe ze weigerden om de waarheid te praktiseren en het kerkleven verstoorden werd ik vervuld van boosheid en ontmaskerde ik ze op rechtvaardige en strenge wijze. Dus waarom kon ik niet eerlijk zijn toen het tijd werd om over het gedrag van mijn vader te schrijven? Ik zag dat ik geen eerlijke persoon was en geen rechtvaardigheidsgevoel had. Ik praktiseerde de waarheid niet en hield het werk van de kerk op dit kritieke moment niet hoog. In plaats daarvan beschermde ik mijn vader uit emotionele overwegingen. Ik verborg zijn kwaadaardige gedrag en ging in tegen de principes van de waarheid. Stond ik daarmee niet aan de kant van Satan, als vijand van God? Toen ik dat besepte, bad ik vol berouw tot God: “Ik wil niet meer handelen vanuit mijn emoties. Ik wil eerlijk zijn over mijn vader.”

Na mijn gebed dacht ik terug aan enkele van zijn kwaadaardige uitdrukkingen en schreef ze één voor één op. Als diaken was hij vooringenomen tegen zijn werkpartner, broeder Zhang. Hij oordeelde over hem en discrimineerde hem in het bijzijn van andere broeders en zusters, waardoor broeder Zhang gestrest en negatief werd. De leider snoeide en behandelde mijn vader, maar hij wilde niet luisteren. Toen broeders en zusters hem daarop wezen, wilde hij het niet aanvaarden. Hij richtte zich altijd op de fouten van anderen en profiteerde van hun zwakheden. Hij zei altijd: “Ik geloof al jarenlang. Ik begrijp het allemaal.” Toen hij zag dat ik me actief toelegde op mijn plicht, spoorde hij me aan om geld en wereldse dingen na te streven. Hij zei altijd negatieve dingen om mijn enthousiasme voor mijn plicht te temperen. Op een gegeven moment was hij betrokken bij een auto-ongeluk. Broeder Lin van de kerk ging kijken hoe het met hem ging en om te communiceren over de waarheid. Hij zei dat hij moest nadenken over zichzelf en zijn les moest leren, maar hij wilde er niets van horen. Hij verdraaide de feiten, en verspreide het gerucht dat broeder Lin was gekomen om hem te bespotten. Daardoor werden enkele broeders en zusters vooringenomen tegen broeder Lin. Toen ik hierover nadacht, werd ik echt verward en boos. Ik vroeg me af: is dit echt mijn vader? Is dit geen kwaadaardige persoon? Door al zijn jaren van geloof had ik altijd gedacht dat hij zijn evangelieplicht deed, dat hij kon lijden en ene prijs kon betalen. Ik was bedrogen door hoe hij vanbuiten leek, namelijk een ware gelovige. Ik had nooit geprobeerd om zijn gedrag te doorgronden. Wat was ik dwaas en blind geweest. Ik verweet mezelf dat ik hem uit emotionele overwegingen had vertroeteld en beschermd. Toen las ik dit in Gods woorden: **“Zij die binnen de kerk hun giftige, kwaadaardige praat spuien, die geruchten verspreiden, onenigheid zaaien en klikjes vormen onder de broeders en zusters – zij hadden uit de kerk moeten worden gezet. Maar omdat het nu een ander tijdperk van Gods werk is, zijn deze mensen ingeperkt, want hen staat gegarandeerde eliminering te wachten. Iedereen die door Satan is verdorven, heeft**

een verdorven gezindheid. Sommigen hebben niets anders dan een verdorven gezindheid, terwijl anderen anders zijn: ze hebben niet alleen een verdorven satanische gezindheid, maar hun natuur is ook uiterst kwaadaardig. Niet alleen onthullen hun woorden en daden hun verdorven, satanische gezindheid; deze mensen zijn bovendien de authentieke duivel Satan. Hun gedrag onderbreekt en hindert Gods werk, het verstoort het intreden van de broeders en zusters in het leven en het schaadt het normale leven van de kerk. Vroeg of laat moeten deze wolven in schaapskleren verwijderd worden; er moet een onverbiddelijke houding, een houding van afwijzing worden aangenomen tegenover deze hielenlikkers van Satan. Alleen zo staat men aan de kant van God, en wie dat niet doet, wentelt zich met Satan in het slijk” (‘Een waarschuwing aan hen die de waarheid niet beoefenen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik het gedrag van mijn vader vergeleek met Gods woorden, zag ik dat hij geen gewone verdorven gezindheid vertoonde, maar een boosaardige natuur. Vanbuiten was hij enthousiast en leed hij voor zijn plicht. Hij bleef het evangelie verspreiden ondanks de vervolging door de CCP, maar hij kon de waarheid niet aanvaarden. Hij haatte de waarheid zelfs. Zijn daden onthulden zijn sluwe, boosaardige natuur. Hij was in wezen een kwaadaardige man die van Satan was en moest worden verbannen. Hoewel ik zijn dochter was, kon ik niet vertrouwen op mijn eigen gevoelens. Ik moest in mijn geloof aan Gods kant staan en Satan ontmaskeren en verzaken. Ik dacht aan de broeders en zusters in de groep die ik leidde en die hem niet doorhadden. Ik moest met ze communiceren en de goddeloosheid van mijn vader ontmaskeren, zodat ze niet door hem zouden worden bedrogen. Maar toen begon ik me zorgen te maken. Sommigen van hen waren door hem gaan geloven en konden het goed met hem vinden. Als ik hem ontmasker, zullen ze me toch gewetenloos en harteloos vinden? En als hij wordt verstoten en zijn kans op redding verliest, zal hem dat veel pijn doen. Die gedachte maakte me van streek en ik wilde die communicatie niet langer delen. Die nacht kon ik niet slapen. Als ik de goddeloosheid van mijn vader niet zou ontmaskeren en misleide broeders en zusters aan zijn kant stonden, zouden ze in zijn kwaadaardigheid delen. Als ik zag dat ze werden misleid, maar niet met ze communiceerde, benadeelde ik ze dan niet? Bij die gedachte voelde ik enige zelfverwijt, dus ik bad tot God: “O, God, ik heb nu zo veel zorgen. Geef me geloof en kracht. Leid me om de waarheid te praktiseren en deze kwaadaardige persoon te ontmaskeren.”

Nadat ik had gebeden, las ik deze passage uit Gods woorden: “**Welk principe wordt er in Gods woorden vermeld ten aanzien van de vraag hoe mensen elkaar dienen te behandelen? Heb lief wat God liefheeft en haat wat God haat. Dat wil zeggen: de mensen die God liefheeft, die werkelijk de waarheid nastreven en Gods wil doen, zijn juist de mensen die jij hoort lief te hebben. Degenen die niet Gods wil doen, die God haten, die Hem ongehoorzaam zijn en die Hij haat, zijn degenen die wij ook dienen te haten en te**

verwerpen. Dit is wat Gods woord vereist. Als je ouders niet in God geloven, dan haten ze Hem. En als ze Hem haten, dan verafschuwt God hen zeker. Als je dus gezegd wordt dat je je ouders moet haten, zou je dat dan kunnen doen? Als ze zich tegen God verzetten en Hem beschimpen, dan zijn het zeker mensen die Hij haat en vervloekt. Hoe zou je je ouders onder zulke omstandigheden moeten behandelen als ze ofwel jouw geloof in God belemmeren, of dat niet doen? Gedurende het Tijdperk van Genade zei de Heer Jezus: ‘Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broers? [...] Want ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer en zuster en moeder.’ Die uitspraak bestond al in het Tijdperk van Genade, en nu zijn Gods woorden zelfs nog toepasselijker: ‘Heb lief wat God liefheeft, en haat wat God haat.’ Deze woorden dringen door tot de kern, en toch zijn mensen vaak niet in staat hun ware betekenis te begrijpen. Als iemand door God wordt vervloekt, maar naar buiten toe in alle opzichten heel goed lijkt te zijn, of een ouder of ander familielid van je is, dan zou je het weleens onmogelijk kunnen vinden om zo iemand te haten, en zou er zelfs behoorlijk wat intimiteit en een nauwe relatie tussen jullie kunnen zijn. Wanneer je zulke woorden van God hoort, raak je overstuur en ben je niet in staat om zo iemand met een ongevoelig hart te benaderen of in de steek te laten. Dat komt door een traditionele opvatting die je bindt. Je denkt dat je, als je dit doet, de toorn van de Hemel over je zult afroepen, door de Hemel zult worden gestraft, en zelfs door de samenleving zal worden uitgestoten en veroordeeld door de publieke opinie. Daar komt nog een nog pragmatischer probleem bij, namelijk dat het op jouw geweten zal drukken. Dat geweten van je is afkomstig van wat je ouders je in je jeugd hebben bijgebracht, of van de invloed en besmetting door de sociale cultuur; een van beide heeft een zodanige wortel en manier van denken in je geplant dat je Gods woorden niet kunt beoefenen en niet kunt liefhebben wat Hij liefheeft en haten wat Hij haat. Toch weet je diep vanbinnen dat je ze hoort te haten en te verwerpen, want je leven kwam van God en is je niet gegeven door je ouders. De mens hoort God te aanbidden en zelf naar Hem terug te keren. Al zeg en denk je dat, je krijgt jezelf eenvoudigweg niet zover en bent niet in staat dat in praktijk te brengen. Weten jullie wat hier aan de hand is? Het komt doordat deze dingen je stevig en diepgaand hebben gebonden. Satan gebruikt ze om je gedachten, je geest en je hart te binden zodat jij Gods woorden niet kunt aanvaarden. Zulke dingen vervullen je volledig, waardoor je geen ruimte meer hebt voor Gods woorden. Bovendien zullen die dingen, als je Zijn woorden in praktijk probeert te brengen, binnenin in werking treden en zorgen dat je ingaat tegen Zijn woorden en vereisten, waardoor je niet meer in staat bent jezelf uit die knopen los te maken en je te bevrijden uit deze slavernij. Het zal hopeloos zijn en zonder vechtlust zul je het na een tijdje opgeven” (‘Alleen door je verkeerde opvattingen in te zien, kun je jezelf kennen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen begreep ik dat God in onze

omgang met anderen eist dat we liefhebben wat Hij liefheeft en haten wat Hij haat. Mensen die de waarheid liefhebben en Gods wil kunnen doen, moeten we behandelen met liefde, terwijl we kwaadaardige mensen die de waarheid haten en God weerstaan, moeten haten. Alleen die beoefening is in overeenstemming met Gods wil. Maar ik was altijd beperkt door emotie als het om mijn vader ging. Ik beschermde en steunde hem. Ik kon niet liefhebben wat God liefheeft en haten wat God haat. Het kwam omdat Satans oude opvattingen van: ‘Het hemd is nader dan de rok’ en: ‘De mens is niet onbezield; hoe kan hij vrij zijn van emoties?’ mijn hart in hun greep hadden. Ik kon goed niet van kwaad onderscheiden, en dacht dat het ontmaskeren van het kwaadaardige gedrag van mijn vader schandalig en onredelijk zou zijn. Ik was bang dat ik door anderen zou worden bekritiseerd en veroordeeld. Om een bloedverwant te beschermen, had ik de waarheid niet hooggehouden en een kwaadaardige persoon niet ontmaskerd. Ik had het werk van Gods huis en het binnengaan in het leven van broeders en zusters genegeerd. Dat sprak pas echt van een onredelijk gebrek aan menselijkheid. Ik zag dat die oude satanische opvattingen me ervan weerhielden om de waarheid te praktiseren. Ik stond aan Satans kant en weerstond God, of ik nu wilde of niet. God heeft feitelijk nooit gezegd dat we gewetensvol moesten zijn in onze omgang met demonen en kwaadaardige personen. Hij heeft ook niet gezegd dat het immoreel is om dierbaren af te wijzen die van Satan zijn. In het Tijdperk van de Wet stierven Jobs ongelovige kinderen in een ramp, maar over zijn kinderen sprak en klaagde Job niet tegenover God vanuit emotie. Hij prees juist Gods naam. In het Tijdperk van Genade verstikten en verhinderden de ouders van Petrus zijn geloof, dus hij verzaakte en verliet ze. Hij gaf alles op om God te volgen, en verdiende zo Gods lof. Toen ik nadacht over de ervaringen van Job en Petrus, verwierf ik enig begrip van Gods vereiste om lief te hebben wat Hij liefheeft en te haten wat Hij haat.

Toen las ik meer van Gods woorden: **“Wie is Satan, wie zijn demonen en wie zijn Gods vijanden, zo niet tegenstanders die niet in God geloven? Zijn zij niet degenen die ongehoorzaam zijn aan God? Zijn zij niet degenen die met hun tong beweren te geloven, maar toch de waarheid missen? Zijn zij niet degenen die alleen het verkrijgen van zegeningen nastreven, maar geen getuigenis kunnen geven van God? Je hebt tegenwoordig nog steeds omgang met die demonen en schrijft hun geweten en liefde toe, maar schrijf je in zo’n geval dan geen goede bedoelingen toe aan Satan? Trek je dan niet op met demonen? Als mensen vandaag de dag nog steeds geen onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad en blindelings liefdevol en vol mededogen blijven zonder enige bedoeling de wil van God te zoeken of zonder dat ze op de een of andere manier Gods bedoelingen als hun eigen bedoelingen kunnen koesteren, dan zal hun einde des te ellendiger zijn. [...] Als je verenigbaar bent met diegenen van wie ik een afkeer heb en met wie ik het niet eens ben en**

als je nog steeds liefde of persoonlijke gevoelens aan hen toeschrijft, ben jij dan niet ongehoorzaam? Ben je je dan niet opzettelijk aan het verzetten tegen God? Beschikt zo iemand over de waarheid? Als mensen geweten aan vijanden toeschrijven, liefde aan demonen en mededogen aan Satan, zijn ze dan niet opzettelijk Gods werk aan het verstoren?" ('God en de mens zullen gezamenlijk de rust ingaan' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Toen ik dat had gelezen, voelde ik me bezorgd en schuldig. Ik wist dat mijn vader de waarheid haatte en het kerkleven altijd had verstoord, en dat zijn natuur en essentie kwaadaardig waren, maar ik bleef redelijk en liefhebbend tegenover hem, en steunde en beschermde hem zelfs. Was dat niet precies wat God bedoelde met: "Maar schrijf je in zo'n geval dan geen goede bedoelingen toe aan Satan? Trek je dan niet op met demonen?" Ik weerstond God en verstoorde het werk van de kerk op schaamteloze wijze. In Gods huis heersen de waarheid en rechtvaardigheid. Alle kwaadaardige krachten van Satan, waaronder alle kwaadaardige mensen en antichristen, kunnen niet blijven. Ze moeten worden ontmaskerd en geëlimineerd door God en uit de kerk worden verbannen. Dit wordt bepaald door Gods rechtvaardige gezindheid. Maar ik had een kwaadaardige persoon geholpen om in Gods huis te blijven. Tolereerde ik zo niet dat een kwaadaardig persoon het kerkleven verstoort? Ik had een kwaadaardige vijand geholpen en God weerstaan. Als ik zo zou doorgaan, zou ik samen met de kwaadaardige man door God worden gestraft. Dat besef maakte me een beetje bang. Ik zag dat Gods rechtvaardige gezindheid geen belediging tolereert en een boosdoener helpen vanuit persoonlijke emotie is heel gevaarlijk. Ik kon niet langer spreken en handelen op basis van mijn gevoelens. Hoewel hij mijn vader was, moest ik de waarheid praktiseren, liefhebben wat God liefheeft, haten wat God haat en de belangen van Gods huis hooghouden.

Later ging ik naar een bijeenkomst met mijn groep waar ik de hele waarheid van het gedrag en de boosaardige daden van mijn vader onthulde. De broeders en zusters die door hem waren misleid, begonnen zijn essentie te onderscheiden. De kerk vaardigde later een bericht uit dat mijn vader werd verbannen. Ik ging naar huis, las het aan hem voor en praatte over zijn kwaadaardige gedrag. Ik was geschokt toen hij minachtend zei: "Ik weet al een hele tijd dat ik zou worden verstoten. Ik heb al deze jaren in God geloofd om zegeningen te krijgen. Anders was ik al lang geleden gestopt met geloven." Omdat hij niet van plan was om berouw te tonen, wist ik heel duidelijk in mijn hart dat zijn kwaadaardige essentie volledig was geopenbaard. Nadat mijn vader was verstoten, waren er geen zondaars meer die dingen in de kerk verstoorden. Tijdens bijeenkomsten konden alle broeders en zusters Gods woorden lezen en ongestoord over de waarheid communiceren. Ze deden hun plichten zoals het hoorde, en het kerkleven bloeide op. Ik zag dat in Gods huis waarheid en rechtvaardigheid heersten. Als we de waarheid praktiseren in overeenstemming met Gods woorden, zijn we getuige van Zijn leiding en zegeningen. Wat mijn

vader betreft, bevrijdde ik mezelf langzaam van mijn persoonlijke gevoelens. Ten slotte kon ik de waarheid een beetje praktiseren en het werk van de kerk ondersteunen. Dit werd allemaal bereikt door het oordeel en de tuchting van Gods woorden.

57. Aangeven of niet

Door Yang Yi, China

Almachtige God zegt: **“Jullie moeten omwille van jullie lot naar Gods goedkeuring streven. Dat wil zeggen: aangezien jullie erkennen dat jullie tot het huis van God behoren, moeten jullie God gemoedrust schenken en Hem in alles behagen. Met andere woorden: jullie moeten handelen volgens principes en je conformeren aan de waarheden daarin. Als je dit niet kunt, zal God je verafschuwen en verwerpen. Ook zul je door ieder mens worden afgewezen. Ben je eenmaal in die netelige situatie beland, dan kun je niet tot het huis van God worden gerekend. Dat wordt er bedoeld met niet goed bevonden zijn door God”** (‘Drie vermaningen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). God eist dat we principieel en in overeenstemming met de waarheid handelen. Het is ook onze verplichting als gelovigen. We kunnen Gods goedkeuring niet ontvangen zonder aan deze norm te voldoen. Vroeger werd ik altijd tegengehouden door mijn verdorven gezindheid. Ik sprak of handelde niet principieel. Als ik valse kerkleiders of werkers ontdekte, durfde ik hen niet te ontmaskeren of aan te geven, en daardoor werd het werk van Gods huis vertraagd. Ik leerde door ervaring hoe belangrijk het is om dingen principieel te doen.

Onze kerkleider gaf me vorige zomer schrijftaken om de teamleider te helpen met het werk van het team. Ik was drie maanden daarvoor ontheven van mijn vorige plicht, dus ik dankte God vanuit de grond van mijn hart voor deze nieuwe kans. Ik koesterde die echt en wilde op God vertrouwen bij dit werk. De teamleider gaf me instructies over het werk van het team, en ik zag dat ze niet genoeg mensen hadden om documenten te redigeren. Dat hinderde de voortgang van hun werk. Ik stelde enkele broeders en zusters voor zodat we konden bespreken wie geschikt zou zijn. Maar hij antwoordde: “Dat heeft geen haast. Laten we rustig aan doen. Stel er eerst maar een paar op, dan zien we verder.” Het maakte me nerveus dat hij zo nonchalant was. Er waren niet genoeg mensen in het team die de waarheid begrepen en een goed kaliber hadden, en dat had al gevolgen gehad voor het werk. Hoe kon hij nou ‘rustig aan’ zeggen? Dat was toch onverantwoordelijk? Ik vond dat ik er met hem over moest praten. Maar toen dacht ik: hij heeft de leiding. Hij doet deze plicht langer dan ik en begrijpt meer principes. Hij voelt vast wel goed aan hoe hij dingen moet regelen. Ik zit net in het team en alles is nieuw voor me. Als ik hem afkraak, zal hij dan niet zeggen dat ik drammerig ben en over de schreef ga? Laat maar zitten. Ik wacht wel af.

Na een tijdje ontdekte ik dat hij erg laks was in het trainen van teamleden, en niet principieel in het toewijzen van taken. Sommige broeders en zusters deden een bepaalde plicht, en zonder acht te slaan op de algehele situatie, de sterke punten van iemand of voor welke plicht

mensen geschikt waren, plaatste hij ze naar willekeur over naar een ander team. Dat was van invloed op het werk van Gods huis en veroorzaakte vertraging. Ik zei tegen hem dat zijn regelingen onprincipeel en onjuist waren, maar hij ging er toch mee door. Ik wilde met hem communiceren om de natuur van wat hij deed te analyseren en te onthullen. Maar toen dacht ik: ik ben nieuw in het team. Als ik constant voorstellen doe, zal hij dan niet zeggen dat ik dominant en onredelijk ben? Ik durfde er niet meer over te beginnen.

Al gauw schreef de kerkleider me om te vragen of we iemand hadden gevonden om documenten te redigeren en of de teamleider en ik goed samenwerkten. Dat zat me een beetje dwars. Ik wist niet wat ik moest antwoorden. Als de teamleider ontdekte dat ik de kerkleider had verteld dat hij geen praktisch werk deed, hoe konden we dan nog samenwerken? Bovendien wist ik niet hoe de andere teamleden over hem dachten. Als ik het verkeerd zag, zou de kerkleider dan niet zeggen dat ik aan het muggenziften was en bevooroordeeld was? Maar als ik niets zei, was ik niet eerlijk en beschermde ik de belangen van Gods huis niet. Na lang nadenken besloot ik eerst uit te zoeken hoe de anderen over hem dachten. Ik kon de brief later beantwoorden.

Ik zag broeder Yang op een bijeenkomst. Hij zei dat hij enkele maanden in het team zat, en dat de teamleider nooit verantwoordelijk was geweest. Hij hield het werk niet bij, volgde dingen niet tijdig op, gaf broeders en zusters geen leiding en hielp ze niet om de principes te leren. Er waren ook dringende documenten die hij niet op tijd aan mensen had toegewezen en hij deed heel nonchalant over problemen die andere mensen ter sprake brachten. Broeder Yang zei ook dat hij hem zelden op bijeenkomsten had horen communiceren over zelfreflectie en zelfkennis en het praktiseren van Gods woorden als hij een probleem had, maar dat hij alleen maar doctrines spuide. Hij was een gladde prater, maar hij deed helemaal geen echt werk. Ik dacht bij mezelf: hij moddert maar voort zonder echt werk te doen. Hij zal de waarheid of voorstellen van anderen niet accepteren. Is dat niet de definitie van een valse leider of werker? Als hij deze plicht blijft doen en verantwoordelijk is voor zulk belangrijk werk in Gods huis, kan dat het werk van Gods huis echt schade toebrengen. Daardoor besepte ik hoe ernstig het probleem was en dat ik het de kerkleider meteen moest vertellen. Maar toen dacht ik: als ik dit aangeef en hij uiteindelijk niet wordt vervangen, kan hij het me moeilijk maken of me zelfs ontheffen van mijn plicht. Ik heb drie maanden lang godsdienstoefeningen en zelfreflectie gedaan. Ik doe deze plicht nog niet lang. Als ik van mijn plicht wordt ontheven, krijg ik dan nog een andere kans? Het gezegde luidt: “De spijker die omhoogsteekt, wordt als eerste geslagen.” Laat ik maar niets zeggen. Ik wacht tot iemand anders hem aangeeft en dan val ik diegene bij. Op die manier steek ik mijn nek niet uit.

Ik wilde gewoon voortmodderen met één oog open en één oog gesloten, maar God kijkt in ons hart. Op weg naar huis voelde ik me erg onbehaaglijk. Mijn geweten knaagde aan me. Het

voelde alsof de Heilige Geest me een standje gaf. Ik bad tot God en vroeg Hem om me te verlichten, zodat ik mezelf kon kennen. Na mijn gebed dacht ik aan deze woorden van God: **“Jullie zeggen allemaal dat jullie aandacht schenken aan Gods last en de getuigenis van de kerk zullen verdedigen, maar wie van jullie heeft werkelijk aandacht geschonken aan Gods last? Vraag jezelf af: ben jij iemand die aandacht heeft geschonken aan Zijn last? Kun je voor Hem rechtvaardigheid uitoefenen? Kun je opstaan en voor mij spreken? Kun je de waarheid standvastig in praktijk brengen? Ben je stoutmoedig genoeg om tegen al Satans daden te vechten? Zou je in staat zijn je emoties aan de kant te zetten en Satan te ontmaskeren omwille van mijn waarheid? Kun je toestaan dat mijn voornemens in jou vervuld worden? Heb je je hart geofferd op het allerbelangrijkste moment? Ben je iemand die mijn wil uitvoert?”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Daar wist ik geen antwoord op. Ik was erg van slag. Ik sprak altijd over Gods wil volgen en het werk van de kerk behartigen, maar als iets de waarheid geweld aandeed en Gods huis schade toebracht, dacht ik alleen aan mijn eigen belangen. Ik wist dat de teamleider slordig was in zijn plicht en geen echt werk deed, dat dat al nadelig was geweest voor het werk van de kerk en dat ik het de kerkleider moest vertellen. Maar ik beschermde mezelf en was bang dat hij wraak zou nemen of dat ik zelfs mijn plicht kon verliezen. Ik deinsde terug op het cruciale moment, kneep een oogje dicht en deed alsof ik van niets wist. Ik behartigde de belangen van Gods huis helemaal niet. Ik was zo egoïstisch en verachtelijk, zonder menselijkheid of verstand.

Toen ik thuiskwam, bad ik zoekend tot God: “Waardoor praktiseerde ik de waarheid niet en behartigde ik het werk van de kerk niet?” Later las ik deze passage uit Gods woorden: **“De meeste mensen willen graag de waarheid nastreven en in praktijk brengen, maar vaak is dat slechts een voornemen en een verlangen; ze hebben het leven van de waarheid niet in zich. Wanneer mensen kwade krachten tegenkomen, of kwaadaardige en slechte mensen ontmoeten die slechte dingen doen, of valse leiders en antichristen die de dingen zo doen, dat ze principes overtreden – waardoor het werk van Gods huis verlies lijdt en Gods uitverkorenen geschaad worden – dan verliezen ze bijgevolg de moed om op te staan en zich uit te spreken. Wat betekent het als je geen moed hebt? Betekent het dat je timide of niet welbespraakt bent? Of betekent het dat je geen grondig begrip hebt en daarom het vertrouwen niet hebt om je uit te spreken? Het is geen van beide. Het betekent dat je wordt beheerst door diverse soorten verdorven gezindheden. Een van die gezindheden is sluwheid. Je denkt eerst aan jezelf. Je denkt: wat baat het mij om me uit te spreken? Als ik me ergens over uitspreek dat iemand niet aanstaat, hoe moeten we dan samen verder in de toekomst? Dit is toch een sluwe mentaliteit? Is dit niet het gevolg van een sluwe gezindheid? [...] Je**

satanische, verdorven gezindheid beheerst jou, je mond beweegt onwillekeurig. Zelfs als je oprechte woorden wilt uiten, ben je zowel niet in staat als bang om ze te zeggen. Je bent niet in staat tot zelfs maar een tienduizendste van de dingen die je zou moeten doen, de dingen die je zou moeten zeggen en de verantwoordelijkheid die je zou moeten nemen. Je bent met handen en voeten gebonden aan je satanische, verdorven gezindheid. Jij bent helemaal niet de baas. Je satanische, verdorven gezindheid dicteert je hoe je moet spreken en dus spreek je zo, dicteert je wat te doen, en dus doe je dat. [...] Je zoekt de waarheid niet, laat staan dat je die in praktijk brengt, maar toch blijf je bidden, je vastberadenheid ontwikkelen, voornemens maken en eden afleggen. En waar heeft dit allemaal toe geleid? Je bent nog steeds een jaknikker: ‘Ik ga niemand provoceren, ik wil niemand beledigen. Als ik ergens niets mee te maken heb, dan blijf ik er vandaan. Ik zeg niets over dingen die niets met mij van doen hebben en dit geldt zonder uitzondering. Als iets mijn belangen, mijn trots of mijn zelfrespect schaadt, dan besteed ik er nog steeds geen aandacht aan en benader ik het omzichtig, ik moet niet overhaast handelen. Ik moet niet met mijn hoofd boven het maaiveld uitsteken, zo stom ben ik niet!’ Je wordt geheel beheerst door je verdorven gezindheden van slechtheid, sluwheid, hardheid en een afschuw van de waarheid. Ze houden je in een ijzeren greep en zijn steeds moeilijker te dragen geworden voor jou dan de Gouden Hoepel die de Apenkoning droeg. Als je leven door een verdorven gezindheid wordt beheerst is dat zo vermoeiend en ondraaglijk” (‘Alleen zij die de waarheid in praktijk zijn godvrezend’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden openbaarden vlijmscherp mijn sluwheid en kwaadaardige satanische gezindheid. Toen ik voor het eerst begon over het tekort aan teamleden en zag dat de teamleider onverstoord bleef en geen verantwoordelijkheid nam, wist ik dat dat het werk van de kerk zou beïnvloeden. Maar ik durfde verder niets te zeggen uit angst dat hij zou zeggen dat ik over de schreef ging. Later zag ik dat hij zonder principes mensen omwisselde, het ene gat met het andere vulde en ons werk schade toebracht. Ik zei er nauwelijks iets over, maar ik verbloemde het. Ik wist dat het niets had opgeleverd, maar ik durfde hem niet te behandelen of te ontmaskeren. Toen broeder Yang me meer over hem vertelde, wist ik zeker dat hij geen praktisch werk deed en de waarheid dat hij een valse leider was, niet zou accepteren en ik hem meteen moest aangeven bij de kerkleider. Maar ik was nog bang dat hij me mijn plicht zou afnemen, dus ik vluchtte er weer voor weg om mijn eigen positie en vooruitzichten te beschermen. Wat was ik egoïstisch en sluw. Telkens als ik een van zijn problemen zag durfde ik hem niet aan de kaak te stellen of een kerkleider te waarschuwen. Daardoor werd het werk van Gods huis verstoord. Ik had geleefd volgens giftige satanische ideeën als ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’, ‘De spijker die omhoogsteekt, wordt als eerste geslagen’, ‘Macht rechtvaardigt alles’ en ‘De districtsfunctionaris kan mensen niet zo commanderen als de plaatselijke’. Mijn standpunt was heel absurd en ik werd steeds

zelfzuchtiger en sluw. Ik was op mijn hoede en liep op mijn tenen bij alles wat ik deed. Ik beschermde continu mijn eigen belangen en was bang dat ik de schuld zou krijgen van eventuele problemen. Ik kon het idee dat ik geen raad meer wist niet verdragen. Het was zo moeilijk om een waar woord te zeggen en te vertellen wat er echt aan de hand was. Ik had niet het lef om een valse leider aan te geven en te ontmaskeren. Ik was stevig in de greep van deze satanische gezindheden en giftige ideeën, zowel fysiek als mentaal. Ik kon de waarheid niet zeggen en had geen rechtvaardigheid. Het was zo'n laffe manier om te leven. Ik voelde echt hoe absurd die giftige satanische ideeën zijn, en doordat ik ernaar leefde, ging alles wat ik deed in tegen de waarheid en God. Ik had totaal geen menselijke gelijkenis.

Toen kwam de tijd dat de kerk haar werkregelingen bekendmaakte. Er werd opnieuw gezegd dat we boosdoeners en antichristen, of valse leiders en werkers die geen praktisch werk deden, moesten aangeven om de belangen van Gods huis te beschermen. Dat is de verantwoordelijkheid van elke uitverkorene van God. Ik voelde me vreselijk toen ik deze vereisten van Gods huis te horen kreeg. Ik wist heel goed dat we een valse leider in ons team hadden, maar ik had hem niet durven aangeven. Hoe kon ik een van Gods uitverkorenen zijn? Ik zocht naar woorden van God die pasten bij mijn gesteldheid en vond dit: **“Wat is de houding die mensen zouden moeten hebben wat betreft hoe ze een leider of een werker moeten behandelen? Als het goed is wat hij doet, kun je hem gehoorzamen. Als het niet goed is wat hij doet, kun je hem ontmaskeren en zelfs bestrijden en een andere mening naar voren brengen. Als hij niet in staat is praktisch werk te verrichten en het blijkt dat hij een valse leider is, of een valse werker, of een antichrist, dan kun je weigeren zijn leiderschap te accepteren en ook kun je hem aangeven en ontmaskeren. Sommigen van de uitverkorenen van God begrijpen echter de waarheid niet en zijn bijzonder laf en durven niets te doen. Ze zeggen: ‘Als de leider me eruit gooit, is het met me gedaan. Als hij iedereen mij laat ontmaskeren en verlaten, dan kan ik niet meer in God geloven. Als ik de kerk verlaat, wil God mij niet en redt Hij mij niet. De kerk vertegenwoordigt God!’ Hebben deze denkwijzen geen invloed op de houding van zo iemand ten opzichte van die dingen? Zou het echt waar kunnen zijn dat, als de leider jou verbant, jij niet meer gered kunt worden? Hangt de kwestie van jouw redding af van de houding van jouw leider tegenover jou? Waarom hebben zoveel mensen zo'n mate van angst? Als je het niet hogerop durft te melden zodra iemand die een valse leider of een antichrist is jou bedreigt, en je zelfs garandeert dat je vanaf dat moment het met de leider eens zal zijn, is het dan niet met je gedaan? Is dit het soort mens dat de waarheid nastreeft? Niet alleen durf je dergelijk kwaadaardig gedrag dat door satanische antichristen wordt vertoond niet aan het licht te stellen, maar gehoorzaam je hun juist en neem je hun woorden aan als de waarheid,**

waaraan je je onderwerpt. Is dat niet het toppunt van stupiditeit?” (‘Voor leiders en werkers is een pad kiezen van het grootste belang (1)’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik deze woorden van God las, was ik opgelucht. Ik had de teamleider vooral niet durven aangeven uit angst dat hij het me moeilijk zou maken als ik hem beledigde of dat ik zelfs mijn plicht zou verliezen. Het was alsof ik dacht dat hij mijn plicht of mijn lot kon bepalen. Het was zo’n absurde manier om het te zien. Of ik zou worden ontslagen en wat mijn lot was, lag in Gods handen. Geen mens had het laatste woord. Valse leiders en antichristen bepalen dat niet. Gods huis is niet als de wereld. Hier heersen waarheid en rechtvaardigheid. Valse leiders en antichristen kunnen geen vaste voet krijgen in Gods huis. Ze kunnen een tijdje macht verwerven, maar uiteindelijk zullen ze worden ontmaskerd en geëlimineerd. De kerk had in het verleden heel wat valse leiders en antichristen ontslagen en geëlimineerd. Dat zag ik heel duidelijk, maar toen er een verscheen in mijn omgeving en ik hem moest aangeven om de belangen van Gods huis te beschermen, schrok ik ervoor terug, en was ik liever Satans kleine lakei. Ik was heel zwak en laf. Ik begreep Gods rechtvaardige gezindheid niet en zag echt niet dat Hij alles beheerst en ziet. Ik was bang om een mens te beledigen, maar niet om God te beledigen. Was er wel plaats voor God in mijn hart?

Ik las daarna nog een passage uit Gods woorden: **“Als er binnen een kerk niemand is die de waarheid wil beoefenen en niemand die standvastig kan staan in zijn getuigenis voor God, dan moet die kerk volledig geïsoleerd worden en moeten de banden ervan met andere kerken doorgesneden worden. Dit noemen we ‘het begraven van de dood’; dit is wat het inhoudt om Satan te verstoten. Als er in een kerk meerdere plaatselijke pestkoppen zijn, en deze gevolgd worden door ‘vliegjes’ die totaal geen onderscheidingsvermogen hebben, en als de gemeenteleden, zelfs als ze de waarheid hebben gezien, nog altijd de greep en manipulatie van deze pestkoppen niet kunnen afwijzen, dan zullen al deze dwazen uiteindelijk worden geëlimineerd. Deze vliegjes hebben misschien niets vreselijks gedaan, maar zij zijn nóg bedrieglijker, nóg gladder en ongrijpbarder, en iedereen die zo is, zal worden geëlimineerd. Er zal er niet één overblijven! Zij die aan Satan toebehoren, zullen aan Satan worden teruggegeven, terwijl zij die aan God toebehoren, beslist op zoek zullen gaan naar de waarheid; dit wordt bepaald door hun natuur. Laat al degenen die Satan volgen vergaan! Aan zulke mensen zal geen medelijden getoond worden. Laat degenen die de waarheid zoeken voorzien worden, en mogen zij zo veel genoeg scheppen in Gods woorden als hun hart begeert. God is rechtvaardig; Hij zou niemand voortrekken. Als je een duivel bent, dan ben je niet in staat de waarheid te beoefenen; als je iemand bent die de waarheid zoekt, dan is het zeker dat je niet gevangengenomen zult worden door Satan. Dit lijkt geen enkele twijfel”** (‘Een waarschuwing aan hen die de waarheid niet beoefenen’ in ‘Het

Woord verschijnt in het vlees'). Toen ik Zijn woorden las, kon ik Gods heilige, rechtvaardige, onbeledigbare gezindheid echt voelen. Hij zal niet dulden dat valse leiders en antichristen het werk van Zijn huis verstoren en Zijn uitverkorenen schade berokkenen. Ook haat Hij hen die de waarheid niet praktiseren, en de belangen van Gods huis niet beschermen als die mensen verschijnen. Als ze geen berouw krijgen, zullen ze ook allemaal worden geëlimineerd en gestraft. Ik dacht terug aan toen ik wist dat de teamleider een valse leider was, maar ik niet de waarheid praktiseerde, noch de moed had om hem aan te geven. Het was allemaal uit eigenbelang. Ik boog keer op keer voor Satan, stond aan zijn kant en duldde en beschermde die valse leider ten koste van het werk van Gods huis. Ik was medeplichtig aan het kwaad dat hij deed. Ik genoot van de waarheid die God schenkt en at en dronk aan Zijn tafel. Maar op het kritieke moment dat Satan chaos teweegbracht in Gods huis, kon ik de belangen van Gods huis niet beschermen. In plaats daarvan beet ik de hand die me voedde en hielp ik een vijand. Dat was verraad jegens God en het beledigde ernstig Zijn gezindheid. Toen ik dacht aan deze woorden van God: **“Laat al degenen die Satan volgen vergaan!”** werd ik erg bang. Ik wist dat als ik geen berouw kreeg, ik zeker samen met de valse leider door God zou worden geëlimineerd. Ik zag de natuur en de ernstige consequenties van het niet aangeven van een valse leider en haatte mezelf echt omdat ik zo egoïstisch en verachtelijk was. Ik had de belangen van Gods huis helemaal niet beschermd. Ik had totaal geen menselijkheid. Toen kwam ik voor God in gebed: “O, God. Ik ben zo egoïstisch en onbetrouwbaar. Ik zag een valse leider in de kerk, maar ik heb hem nooit aangegeven of ontmaskerd. Ik beschermde en duldde hem, en gedroeg me als Satans dienaar om mijn eigen belangen te beschermen. Ik verdien straf. God, ik zal nooit meer zoiets doen. Ik wil berouw tonen. Geef me kracht, zodat ik de waarheid kan praktiseren, die valse leider kan aangeven en ontmaskeren en het werk van de kerk kan behartigen.”

De volgende dag las ik tijdens mijn godsdienstoefening deze woorden van God: **“Je moet leren hoe je je gedachten en ideeën moet analyseren. Alle dingen die je doet die verkeerd zijn en al je gedrag dat God niet behaagt, zou je onmiddellijk moeten kunnen terugdraaien en rechtzetten. Wat is het doel om ze recht te zetten? Dat is de waarheid te aanvaarden en aan te nemen en ondertussen de dingen in jou die aan Satan toebehoren te verwerpen en te vervangen door de waarheid. Vroeger vertrouwde je op je verdorven gezindheden, zoals sluwheid en onoprechtheid, maar nu niet meer. Als je nu iets doet, vertrouw je op houdingen, gesteldheden en gezindheden die eerlijk, puur en open zijn. [...] Als de waarheid eenmaal je leven is geworden zul je, als je ziet dat iemand God belastert, Hem geen eerbied betoont, slechts plichtmatig en voor de vorm zijn plicht vervult, of belemmeringen en verstoringen veroorzaakt voor het werk van Gods huis, in staat zijn dit te benaderen met de waarheidsprincipes door te onderscheiden wat onderscheiden moet**

worden en aan het licht brengen wat aan het licht gebracht moet worden” (‘Alleen zij die de waarheid in praktijk zijn godvrezend’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden lieten me zien dat geloof in de basis bestaat uit een eerlijk hart hebben, de waarheid praktiseren, de belangen van Gods huis beschermen en principieel handelen. Zo kunnen we God vreugde geven. Ik wist dat ik de waarheid moest praktiseren en op grond van de principes onze teamleider moest aangeven. En dus schreef ik alles wat hij had gedaan nauwkeurig en gedetailleerd op, en gaf het aan de kerkleider. Nadat hij alles had geverifieerd, bevestigde de kerkleider dat hij zijn plicht nonchalant had gedaan en geen echt werk had gedaan. Hij was inderdaad een valse leider en werd van zijn plicht ontheven. Het gaf me een gevoel van kalmte toen me dat werd verteld. Die ervaring leerde me hoe rechtvaardig God is, en dat Christus en de waarheid heersen in Zijn huis. Hoe hoog iemands positie ook is, of hoeveel ervaring hij ook heeft, hij moet zich onderwerpen aan de waarheid en Gods woorden. Wie de waarheid niet praktiseert, zal niet standvastig kunnen zijn in Gods huis en zal uiteindelijk worden geëlimineerd. Alleen een eerlijk mens zijn, Gods woorden praktiseren en principieel handelen beantwoorden aan Gods wil en krijgen Zijn instemming. Dat heb ik geleerd van mijn ervaring toen ik iemand aangaf.

61. De waarheid heeft me de weg gewezen

Door Shizai, Japan

Almachtige God zegt: **“God dienen is geen eenvoudige taak. Degenen wier verdorven gezindheid onveranderd blijft kunnen God nooit dienen. Als jouw gezindheid niet door Gods woord is geoordeeld en getuchtigd, vertegenwoordigt jouw gezindheid nog steeds Satan. Dit is voldoende om te bewijzen dat je God dient vanuit je eigen goede intentie. Dit is dienst die gebaseerd is op je satanische natuur. Je dient God met je natuurlijke karakter en volgens je persoonlijke voorkeuren, sterker nog, je blijft maar denken dat God zich verheugt in alles wat je maar wilt doen en alles haat wat je niet wilt doen, en je wordt in je werk geheel geleid door je eigen voorkeuren. Kan dit God dienen worden genoemd? Uiteindelijk zal de gezindheid van je leven er geen jota mee veranderen; in tegendeel, je zult nog koppiger worden omdat je God hebt gediend, en hierdoor raakt je verdorven gezindheid nog dieper geworteld. Op deze manier zul je van binnen regels over het dienen van God ontwikkelen die hoofdzakelijk zijn gebaseerd op je eigen karakter en de ervaring die je opdoet met het dienen volgens je eigen gezindheid. Deze les kan worden getrokken uit de menselijke ervaring. Het is de levensfilosofie van de mens. Zulke mensen behoren tot de farizeeën en de religieuze functionarissen. Wanneer zij niet op een gegeven moment wakker worden en berouw tonen, zullen zij beslist de valse christussen en de antichristen worden die de mensen in de laatste dagen misleiden. De valse christussen en de antichristen waarover is gesproken zullen voortkomen uit dergelijke mensen”** (‘Religieuze diensten moeten worden gezuiverd’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Als ik deze passage uit Gods woorden lees, moet ik denken aan een ervaring die ik vijf jaar geleden had.

Ik was net verkozen tot kerkleidster. Ik was heel enthousiast en nam mijn plicht serieus. Ik was vastbesloten om het werk van de kerk goed te doen. Toen ik de werksituatie van alle teams bekeek, ontdekte ik dat sommige teamleden niet geschikt waren voor hun taak en dat teamleiders dat niet corrigeerden. Sommigen begrepen de principes niet en hun leiders communiceerden niet en hielpen niet snel genoeg, en daar leed het werk van de kerk onder. Dat baarde me zorgen, en ik dacht: overduidelijke problemen worden niet opgelost. Ze zijn blijkbaar niet verantwoordelijk in hun werk. Ik moet tijdens de volgende bijeenkomst een hartig woordje met ze praten en ze goed duidelijk maken waar ze de fout in gaan. Tijdens de volgende bijeenkomst vroeg ik die teamleiders herhaaldelijk naar hun werk en wees hun op de fouten en problemen die ik had opgemerkt. Ze wisten dat ze geen praktisch werk deden en waren bereid om te veranderen, maar toch was ik nog niet tevreden. Ik dacht dat er niets van terecht zou komen als ik niet streng was, het niet goed zou analyseren en hen niet zou behandelen. Op vermanende toon, zei ik dat ze hun

taken plichtmatig uitvoeren en geen praktische problemen oplossen, en dat dit het werk van de kerk hinderde enzovoort. Toen ik klaar was, vroeg ik hun niet hoe ze zich voelden, maar gaf ik mezelf een schouderklopje, want ik dacht dat ik problemen had gevonden en vervolgens had opgelost. Maar een paar dagen later zei een medewerker tegen me: “Een teamleider zegt dat hij niet naar je toe durft te gaan. Hij denkt dat je hem zult behandelen als je problemen ontdekt in zijn werk.” Dat maakte me een beetje van streek, maar ik dacht meteen dat ik gewoon had gedaan wat nodig was, namelijk problemen ontdekken en verhelpen, en dat ik ze had behandeld zodat ze ervan zouden leren. Ik stond er verder niet bij stil. Tijdens de volgende bijeenkomst met de teamleiders bleef ik streng informeren naar hun werk, en dan behandelde ik hen en analyseerde de dingen als ik een probleem vond. Ook zei ik zelfverzekerd: “Sommige broeders en zusters zijn bang als hun wordt gevraagd naar hun werk. Waarom zou je bang zijn als je praktisch werk doet? Alleen door over je werk te leren kunnen problemen tijdig worden gevonden en opgelost.” Na de bijeenkomst hoorde ik een teamleider zeggen: “Ik leer nog hoe ik mijn taak moet doen en ik heb veel moeilijkheden. Ik wilde ze oplossen door op onze bijeenkomst te communiceren, maar nu ben ik nog meer gestrest.” Ik was een beetje van streek toen ik dat hoorde en ik voelde dat het mijn schuld was dat de bijeenkomst niet productief was geweest. Maar ik dacht dat het waarschijnlijk aan mijn kleine gestalte lag dat mijn communicatie niet duidelijk was geweest, en dat het normaal was dat een nieuwe teamleider onder veel druk stond. Ik riposteerde: “Stress is motiverend. Het zou niet goed zijn als je je niet zo voelde.” Een medewerker hoorde later dat teamleiders bang waren om bij me te komen en door me behandeld te worden en waarschuwde me: “Deze manier van behandelen lijkt voort te komen uit woede. Het is niet leerzaam voor broeders en zusters. We zouden meer de waarheid moeten communiceren om hun problemen en moeilijkheden op te lossen.” Ik stond er nog steeds niet verder bij stil, want ik dacht dat mijn motieven goed waren en dat ik gewoon de verantwoordelijkheid voor mijn werk op me nam, zelfs al was ik een beetje streng. Dus ondanks herhaalde waarschuwingen van mijn medewerkers, kwam ik nooit voor God om over mezelf na te denken. Geleidelijk aan begon ik een groeiende duisternis in mijn geest te voelen, en ik kon het werk van de Heilige Geest niet zien. Ik leed en voelde me gekweld. Pas toen kwam ik voor God en dacht ik na over mezelf: “Waarom heb ik niets bereikt in mijn taak, maar loop ik altijd tegen een muur op? Waarom zeggen broeders en zusters altijd dat ik ze beknot? Is het echt zoals mijn medewerkers zeggen, dat ik mensen behandel uit woede? Maar ik ben alleen streng om te zorgen dat het werk van de kerk goed wordt gedaan. Als ik dat niet zou zijn, zouden broeders en zusters dan wel beseffen hoe ernstig deze problemen zijn?” Ondanks deze kwelling probeerde ik me te rechtvaardigen. Ik leed echt.

Toen ik had gebeden, las ik deze woorden van God: **“Als jullie als leiders en medewerkers in de kerk Gods uitverkoren volk naar de werkelijkheid van de waarheid willen leiden en als Gods getuigen willen dienen, dan is het belangrijkste dat je een diepgaander inzicht hebt in wat God beoogt met het redden van mensen en in het doel van Zijn werk. Je moet de wil van God en wat Hij zoal van mensen eist begrijpen. Je moet praktisch zijn in je inspanningen; beoefen alleen wat je begrijpt en communiceer alleen over wat je weet. Schep niet op, overdrijf niet, en maak geen onverantwoorde opmerkingen. Als je overdrijft, zullen mensen je verafschuwen en dan zul je achteraf het gevoel hebben dat je bent berispt; dit is erg ongepast. Als je anderen de waarheid aanbiedt, hoeft je hen niet per se aan te pakken en te berispen om ze de waarheid te laten bereiken. Als je zelf de waarheid niet hebt en alleen anderen aanpakt en berispt, zullen ze je vrezen, maar dat betekent nog niet dat ze de waarheid begrijpen. Er is administratief werk, waarbij het prima is dat je anderen tot op zekere hoogte aanpakt, snoeit en disciplineert. Maar als je niet de waarheid te bieden hebt en alleen maar weet hoe je dominant kunt zijn en anderen moet berispen, zal je verdorvenheid en lelijkheid aan het licht komen. Als mensen in de loop van de tijd niet in staat zijn de voorziening van leven of praktische zaken van je te verwerven, zullen ze je gaan verafschuwen en van je gaan walgen. Mensen zonder onderscheidingsvermogen zullen negatieve dingen van je leren; ze zullen leren hoe ze anderen moeten aanpakken en snoeien, hoe ze kwaad moeten worden en hun humeur moeten verliezen. Is dat niet net zoiets als anderen op het pad van Paulus brengen, op het pad richting de ondergang? Is dat geen kwaad verrichten? Je werk moet gericht zijn op het communiceren van de waarheid en het bieden van leven aan anderen. Als je alleen maar blindelings anderen aanpakt en de les leest, hoe moeten ze dan ooit de waarheid gaan begrijpen? In de loop van de tijd zullen mensen je gaan zien zoals je werkelijk bent, en ze zullen je in de steek laten. Hoe kun je verwachten dat je op deze manier anderen naar God brengt? Hoe zou dit moeten werken? Als je op deze manier blijft werken, raak je iedereen kwijt. En wat denk je ook eigenlijk te bereiken? Sommige leiders zijn niet in staat de waarheid te communiceren om problemen op te lossen. In plaats daarvan pakken ze blindelings anderen aan en lopen ze te koop met hun macht om te zorgen dat anderen hen gaan vrezen en hen gehoorzamen – zulke mensen horen bij de valse leiders en antichristen. Mensen wier gezindheid niet is veranderd, zijn niet in staat kerkwerk te verrichten en God te dienen”** (‘Alleen wie de realiteit van de waarheid hebben, kunnen voorgaan’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden legden perfect mijn eigen gesteldheid bloot. Dat was precies hoe ik mijn taak vervulde. In plaats van me te richten op het communiceren van de waarheid om problemen aan te pakken, was ik opvliegend en behandelde, berispte en vermaande ik anderen. Daardoor voelden ze zich beknot en bang, en meden ze me. Ook verachtte God me, omdat ik in mijn verdorven gezindheid

leefde. Ik had het werk van de Heilige Geest verloren en was weggezonden in duisternis. Achteraf gezien had ik, toen ik problemen vond in de taken van broeders en zusters, zelden de waarheid gezocht of woorden van God gevonden voor een specifieke communicatie, en had ik ze geen beoefeningspad aangeboden. Ik berispte en vermaande hen alleen met mijn arrogante gezindheid. Toen ik zag dat ze zich door me verstikt voelden, dacht ik nog steeds niet na over mezelf. Ik dacht dat ik verantwoordelijk was in mijn werk, dat ik rekening hield met Gods wil en praktische problemen oploste. God waarschuwde me via mijn medewerkers om mensen niet uit woede willekeurig te behandelen, maar dat negeerde ik. Daardoor waren sommige broeders en zusters negatief geworden. Ze waren bang voor me en meden me. Ook het werk van de kerk ging niet goed. God verlangt duidelijk dat leiders en werkers hun werk allereerst doen door te communiceren over de waarheid. Broeders en zusters moeten de waarheid begrijpen voor ze hun verdorven gezindheid en de waarheid van hun verdorvenheid kunnen herkennen, en pas dan worden ze aangespoord om Gods woorden te praktiseren en hun plichten goed uit te voeren. Maar ik dacht nog steeds dat ik streng moest zijn in mijn werk, dat ik hen meedogenloos moest berispen en vermanen als ik problemen ontdekte, en dat dit de enige manier was om hen hun problemen te laten inzien en te corrigeren. Ik dacht dat het de enige manier was om resultaten te boeken. Toen zag ik in dat dit standpunt volslagen absurd was. Door op die manier te werken, maakte ik misbruik van mijn positie en berispte en verstikte ik mensen op arrogante wijze. Ik loste de problemen van anderen niet op met communicatie over de waarheid. God wil dat leiders communiceren over de waarheid om de problemen van broeders en zusters op te lossen, dat ze op gelijke voet staan met iedereen, dat ze communiceren over Gods woorden op basis van de echte moeilijkheden van mensen, en dat ze communiceren over hun eigen ervaring en inzicht om anderen de weg te wijzen en te helpen. Als ze iemand behandelen of ontmaskeren, moet dat gebeuren op basis van communicatie over de waarheid, om het wezen en de belangrijkste punten van een probleem te benadrukken, zodat mensen begrijpen wat God verlangt, zodat ze duidelijk hun eigen problemen, de natuur van hun problemen, en de gevaarlijke consequenties van hun problemen kunnen inzien, en zodat ze weten wat ze moeten doen om te voldoen aan de waarheid en hoe ze hun plicht moeten doen zoals God verlangt. Maar ik had mijn plicht niet gedaan zoals God verlangde. Ik luisterde niet naar de adviezen van mijn collega's, en dacht nog minder na over de natuur en consequenties van de verwijten die ik mensen maakte op basis van mijn satanische gezindheid in mijn plichten. Ik rechtvaardigde het voor mezelf en zei dat het voor hun eigen bestwil was en voor het werk van de kerk. Ik volgde niet de juiste weg in mijn plichten en deed niet alleen niets goeds voor anderen, maar beknotta hen zelfs. Ze voelden zich allemaal ellendig en verstikt. Bracht ik hun geen schade toe? Wat ik deed was slecht. Ik had nooit gedacht dat het zulke ernstige gevolgen zou hebben als ik mijn plicht deed op basis van mijn satanische gezindheid. Ik had er echt spijt van dat ik hen zo had behandeld en berispt. Ik kwam snel in

gebed en zoekend voor God en dacht: wat heeft me precies kwaad laten doen zonder dat ik het wist?

Toen las ik dit in Gods woorden: **“Als je echt de waarheid in je hebt, dan is het pad dat je begaat vanzelf het correcte pad. Zonder de waarheid is het makkelijk kwaad te doen, en doe je dat in weerwil van jezelf. Als er bijvoorbeeld arrogantie en verwaandheid in je staken, zou je het onmogelijk vinden om God niet te trotseren. Je zou je gedwongen voelen om Hem te trotseren. Je zou het niet expres doen, je zou het doen omdat je arrogante en verwaande natuur over je heerst. Door je arrogantie en verwaandheid zul je op God neerkijken en Hem als onbelangrijk beschouwen, ze zouden je ertoe brengen jezelf te verheffen, jezelf voortdurend op de voorgrond te plaatsen en ten slotte op Gods plaats te gaan zitten en getuigenis af te leggen voor jezelf. Uiteindelijk zou je je eigen ideeën, gedachten en opvattingen veranderen tot waarheden die moeten worden aanbeden. Zie toch hoeveel kwaad wordt gedaan door mensen die in de greep zijn van hun arrogante en verwaande natuur!”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden openbaarden de oorsprong van mijn slechtheid: ik werd beheerst door mijn arrogante en verwaande natuur. Door mijn arrogante, verwaande natuur, dacht ik altijd dat ik verantwoordelijker was dan anderen, en dus overheerste ik hen. Als er fouten of nalatigheden waren in het werk van broeders en zusters, keek ik op hen neer en gebruikte ik mijn positie om hen te berispen en te behandelen. Ik toonde geen begrip of medegevoel. Doordat ik werd beheerst door deze arrogante natuur, had ik ook een onwrikbaar zelfvertrouwen, en dacht ik dat mensen streng behandelen de enige manier was om problemen op te lossen. Ik presenteerde mijn eigen noties en waandenkbeelden als de waarheid. Zelfs toen ik zag dat de manier waarop ik werkte anderen verstikte, bleef ik vasthouden aan mijn gewoonten en wilde ik niet naar broeders en zusters luisteren. Zelfs toen mijn medewerkers me waarschuwd, dacht ik nog niet na over mezelf. Ik dacht dat ik alleen maar een enigszins harde toon gebruikte en dat ze er niet tegen konden om behandeld te worden. Ik had mijn plicht gedaan op basis van mijn arrogante, satanische gezindheid, deed de broeders en zusters kwaad en vertraagde het werk van de kerk. Ik was zo slecht geweest dat ik me verzette tegen God.

Later las ik deze woorden van God: **“Je dient God met je natuurlijke karakter en volgens je persoonlijke voorkeuren, sterker nog, je blijft maar denken dat God zich verheugt in alles wat je maar wilt doen en alles haat wat je niet wilt doen, en je wordt in je werk geheel geleid door je eigen voorkeuren. Kan dit God dienen worden genoemd? Uiteindelijk zal de gezindheid van je leven er geen jota mee veranderen; in tegendeel, je zult nog koppiger worden omdat je God hebt gediend, en hierdoor raakt je verdorven**

gezindheid nog dieper geworteld. Op deze manier zul je van binnen regels over het dienen van God ontwikkelen die hoofdzakelijk zijn gebaseerd op je eigen karakter en de ervaring die je opdoet met het dienen volgens je eigen gezindheid. Deze les kan worden getrokken uit de menselijke ervaring. Het is de levensfilosofie van de mens. Zulke mensen behoren tot de farizeeën en de religieuze functionarissen. Wanneer zij niet op een gegeven moment wakker worden en berouw tonen, zullen zij beslist de valse christussen en de antichristen worden die de mensen in de laatste dagen misleiden. De valse christussen en de antichristen waarover is gesproken zullen voortkomen uit dergelijke mensen. Als degenen die God dienen hun eigen karakter volgen en naar hun eigen wil handelen, zullen ze op elk moment het gevaar lopen uitgedreven te worden. Degenen die de ervaring van vele jaren dienst doen aan God gebruiken om de harten van anderen te veroveren, hen neerbuigend de les te lezen en hen te beteugelen, en degenen die nooit berouw tonen, hun zonden nooit opbiechten, nooit de voordelen van hun positie opgeven, zullen allen voor God ten val komen. Deze mensen zijn van hetzelfde type als Paulus, mensen die zich voorstaan op hun senioriteit en pronken met hun kwalificaties. **God zal zulke mensen niet tot volmaaktheid brengen. Dit soort dienst hindert het werk van God**” (‘Religieuze diensten moeten worden gezuiverd’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik was er kapot van toen ik deze woorden las, en ik voelde dat Gods gezindheid geen belediging duldt. Ik zag in dat ik in de jaren dat ik geloofde, mij niet had gericht op het zoeken naar de principes van de waarheid, maar dat ik alleen mijn plicht op mijn manier had gedaan. Ik was tomeloos in mijn arrogante gezindheid, berispte en beperkte mensen vanuit mijn machtspositie, en beknotte ten slotte mijn broeders en zusters. Ze waren verstikt en gekweld. Ik had totaal geen menselijkheid. Het was me niet alleen niet gelukt om de praktische problemen van broeders en zusters op te lossen, maar ik had hen ook nog gehinderd bij het binnengaan in het leven en het werk van de kerk vertraagd. Deed ik zo mijn plicht? Gedroeg ik me niet als een volgeling van Satan? Ik dacht altijd dat mijn motieven goed waren, dat ik gaf om het werk van de kerk, maar toen zag ik in dat een beetje enthousiasme hebben en wat doctrine kennen niet genoeg is om God tevreden te stellen met mijn plicht. Zonder het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden te aanvaarden, kon mijn satanische gezindheid niet veranderen, en zou mijn plicht niet voldoen aan Gods wil. Ongewild zou ik alleen maar kwaad doen en me verzetten tegen God. Ik dacht aan de valse leiders en antichristen die waren geëlimineerd. Ze hadden het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden niet aanvaard en de waarheid niet gepraktiseerd, maar hun plicht arrogant vervuld, verwaand en zelfvoldaan met hun satanische gezindheid, en mensen naar willekeur, hooghartig en tiranniek behandeld en berispt. Hun invloed op anderen was alleen maar schadelijk, en het enige wat ze deden was het werk van de kerk afbreken en hinderen. Hun werk was alleen maar kwaad doen en zich verzetten tegen God. Het is zoals de Heer Jezus zei: **“Velen zullen op die dag tot mij zeggen: ‘Heer,**

Heer, hebben we niet in uw naam geprofeteerd? En in uw naam duivelen uitgeworpen? En in uw naam vele wonderlijke werken gedaan?’ En dan zal ik hun verklaren: ‘Ik heb u nooit gekend. Ga weg van mij, u die zonde begaat’” (Matteüs 7:22-23). Hierna werd ik een beetje bang. Als ik mijn plicht bleef doen op basis van mijn satanische gezindheid, zou ik alleen maar het werk van de kerk hinderen en worden veroordeeld en geëlimineerd door God, net als die andere boosdoeners die zich tegen God verzetten. Toen besepte ik dat de vruchteloosheid van mijn kerkleven en mijn plicht Gods manier was om me te ontmaskeren, en dat ik voor God moest komen om over mezelf na te denken en Hem berouw te tonen. Omdat ik zo’n arrogante natuur had, zou ik me zonder het oordeel en de ontmaskering van Gods woorden en wat de feiten openbaarden, nooit hebben onderworpen. Ik zou nooit hebben ingezien dat mijn plicht doen op basis van mijn satanische gezindheid zulke gevaarlijke consequenties zou hebben. Ik was toen echt aangedaan, en ik voelde dat ik niet zo kon doorgaan. Ik moest de waarheid zoeken om mijn verdorvenheid te verhelpen.

Toen las ik dit in Gods woorden: **“Wanneer je met een probleem wordt geconfronteerd, dien je het hoofd koel te houden, dien je het op de juiste wijze te benaderen en zul je een keuze moeten maken. Jullie moeten de waarheid leren gebruiken om het probleem op te lossen. Wat heb je eraan dat je doorgaans enige waarheden begrijpt? Ze zijn er niet alleen om je buik mee te vullen, ze zijn er niet om alleen maar te worden uitgesproken en ze zijn er ook niet om de problemen van anderen mee op te lossen. Ze zijn er, en dat is belangrijker, om je eigen problemen, je eigen moeilijkheden mee op te lossen en pas als je je eigen moeilijkheden hebt opgelost kun je de moeilijkheden van anderen oplossen”** (‘Verwarde mensen kunnen niet worden gered’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Je moet begrip hebben van de mensen met wie je communiceert, en je moet communiceren over geestelijke zaken in het leven; alleen dan kun je anderen van leven voorzien en hun gebrekkigheden compenseren. Je moet niet op een belerende toon tegen hen praten; dat is een fundamenteel verkeerde houding. Bij het communiceren moet je begrip hebben van geestelijke zaken, moet je wijsheid bezitten en moet je kunnen begrijpen wat er in de harten van mensen zit. Om anderen te dienen, moet je de juiste soort persoon zijn en moet je communiceren met alles wat je hebt”** (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden begreep ik dat we eerst Gods woorden moeten praktiseren en erin binnengaan om de problemen van anderen op te lossen. We moeten de waarheid zoeken en onze eigen verdorvenheid oplossen. Dat is het belangrijkste. Het is belangrijk om onze verdorven gezindheid te onderscheiden, zodat als anderen zo’n verdorvenheid openbaren, we hen kunnen helpen en kunnen communiceren over onze eigen ervaring en ons eigen inzicht om hun de weg om te praktiseren te laten zien. Dan

zullen we ook anderen op de juiste manier kunnen benaderen en zien dat we dezelfde verdorvenheid hebben die we in anderen zien. Dat die helemaal hetzelfde is. Dan zullen we niet denken dat we beter zijn dan anderen, maar kunnen we communiceren op gelijk niveau. Dat is de enige manier van communiceren die anderen ten goede komt. Maar wat deed ik in plaats daarvan? Ik concentreerde me niet op mijn eigen binnengaan en dacht niet na over de problemen in mijn plicht. Ik werkte alleen maar om te werken, alsof ik vrij was van verdorvenheid. Ik dacht alleen aan het oplossen van de problemen van anderen, en als mijn communicatie niet hielp, berispte ik hen hooghartig. Ik leefde geen menselijke gelijkenis na. Ik was als een demon. Ik was verachtelijk en verfoeilijk voor God en weerzinwekkend voor andere mensen. In werkelijkheid wilden die broeder en zusters hun plicht goed doen, maar wisten ze niet hoe, omdat ze de principes niet helemaal begrepen. Als er fouten of nalatigheden in iemands werk zitten, moeten we begripvol en coulant zijn, en op een positievere manier leiden en helpen. Dan kunnen we samen de waarheid zoeken en dingen oplossen. We moeten alleen mensen berispen en waarschuwen die bewust nalatig zijn in hun taken, maar dat zou niet de norm moeten zijn. Ik was opgelucht toen ik dit begreep en ik wist hoe ik voortaan mijn taken moest verrichten.

Niet lang daarna hoorde ik over een teamleidster van goed kaliber met een zuiver inzicht in de waarheid, die praktische problemen kon oplossen door te communiceren over de waarheid, maar zich zwak voelde en terugdeinsde voor problemen en moeilijkheden. Ik was weer geërgerd zodra ik erover hoorde, en dacht dat ze haar taken niet serieus nam en ik haar streng moest behandelen. Opeens besepte ik dat ik weer blindelings handelde naar mijn arrogante gezindheid. Ik bad snel tot God en was vastbesloten om deze keer in overeenstemming met Zijn woorden te praktiseren. Ik ging naar de teamleidster toe en sprak openhartig met haar om haar gesteldheid en moeilijkheden te kunnen begrijpen. Ik vond relevante woorden van God en gebruikte mijn persoonlijke ervaringen in mijn communicatie. Ze besepte dat ze niet toegewijd was aan Gods opdracht en ze wilde veranderen. Ik was echt geroerd toen ik zag dat mijn zuster over zichzelf kon nadenken en bereid was om te veranderen. Ik leerde echt begrijpen dat een kerkleider zich moet richten op communicatie over de waarheid om anderen iets te leren. Het is de enige manier om goed te doen voor het leven van mensen.

62. Opstaan na te hebben gefaald

Door Fenqi, Zuid-Korea

Voor ik in God geloofde, werd ik opgeleid door de CCP, en het enige wat ik wilde, was iets bereiken en mijn familie tot eer strekken. Later werd ik toegelaten tot een universiteit en vervolgens werd ik advocaat. Ik had altijd het gevoel dat ik met kop en schouders uitstak boven anderen. Dus overal waar ik kwam, probeerde ik indruk te maken, en verwachtte ik dat anderen dezelfde mening hadden als ik en de dingen zouden doen zoals ik zei. Ik besepte toen niet dat dit een nogal arrogante gezindheid was. Ik vond dat ik eigenlijk een geweldig mens was. Toen ik in God ging geloven, zag ik door het woord van Almachtige God te lezen eindelijk in hoe arrogant ik was en begreep ik dat ik niet alleen ambities en verlangens had, maar ook erg zelfingenomen en zelfgenoegzaam was. Als ik iets zei of deed, besprak ik het soms niet met iemand anders, en stond ik erop om het op mijn manier te doen. Hoewel ik wel wat inzicht in mezelf kreeg, dacht ik dat dit geen grote problemen waren. Ik herinner me dat ik een keer in het woord van God las: **‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God’**, en: **‘Degenen die onverenigbaar zijn met Christus zijn beslist tegenstanders van God.’** Ik dacht na over de zin: **‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God.’** Hoe zit het met mensen met een goede menselijkheid? Of mensen die gehoorzaam zijn aan God? Moeten hun gezindheden toch veranderen? Wat betekent een veranderde gezindheid eigenlijk? Ik dacht dat we geloofden in Christus en dat Christus een praktische God is, dus waarom zou geloven in Christus niet betekenen dat je Christus gehoorzaamt? Dus Christus gehoorzamen betekent verenigbaar zijn met Christus. Vooral toen ik me bedacht hoe ik mijn carrière had opgegeven en mijn familie had verlaten, en op die manier ervoor had gekozen om me uit te putten voor God, dacht ik: blijkt hier niet uit dat ik in Christus geloof en verenigbaar ben met Christus? Maar toen wist, en begreep ik niet dat ik tot een verandering in mijn levensgezindheid moest komen om verenigbaar te zijn met Christus, dus ik vervulde mijn plichten zuiver uit enthousiasme. Ook wist ik niet wat binnengaan in het leven en verandering van gezindheid was. Je zou kunnen zeggen dat ik helemaal geen levenservaring had. Wanneer kreeg ik ten slotte enig waarachtig inzicht? Nadat ik een zeer hardvochtige snoeiing en behandeling had ondergaan dacht ik na over mezelf en zag ik in dat mijn eigen natuur in wezen erg arrogant was. Ik wist niet dat ik de waarheid moest zoeken of me moest concentreren op het praktiseren van Gods woord als me dingen overkwamen, en ik was God helemaal niet gehoorzaam. Je zou kunnen zeggen dat ik in feite niet iemand was die verenigbaar was met Christus. Nadat ik deze snoeiing en behandeling had ondergaan, begreep ik eindelijk echt wat God bedoelde toen Hij zei: **‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God.’**

In 2014, werd ik, omdat ik geloofde in God, vervolgd door de CCP-overheid en gedwongen om naar het buitenland te vluchten. Toen ik in het buitenland aankwam, zagen mijn broeders en zusters dat ik me geestdriftig uitputte en van goed kaliber was. Ze kozen me tot kerkleidster, en bevalen me vaak aan om deel te nemen aan bepaalde evenementen en interviews aan de media te geven. Maar deze dingen werden mijn kapitaal. Ik was al arrogant, en met dit kapitaal werd ik onmogelijk arrogant. Ik dacht dat de kerk niet zonder mij kon functioneren, en dat ik belangrijk werk deed. Als mijn broeders en zusters dingen met me wilden bespreken die ik te onbenullig vond, wilde ik geen moeite doen en vond ik dat ze zich druk maakten om niets. Als ze ernaar bleven vragen, raakte ik geïrriteerd. “Waarom vragen jullie me naar zulke kleinigheden? Heb ik daar tijd voor? Los het zelf maar op.” En als ze bleven vragen, werd mijn toon direct vragend en kritisch, en ik las ze zelfs de les alsof ik boven hen stond. Als ik mijn broeders en zusters zo behandelde, voelde zelfs ik dat het eigenlijk ongepast was. Ik voelde dat het ze in zekere zin kwetste. Maar jullie moeten beseffen dat ik alle menselijkheid had verloren toen ik in die arrogante gezindheid leefde. Zelfs dat beetje zelfverwijt verdween. Zo gedroeg ik me op mijn werk en in het leven. Bij alles wat ik deed bij het uitvoeren van mijn plichten, wilde ik het laatste woord hebben. Als ik dingen besprak met mijn broeders en zusters en meningen of voorstellen hoorde die me niet bevielen, wees ik ze onmiddellijk terecht zonder na te denken en bagatelliseerde ik hun mening alsof die waardeloos was. Ik wilde dat alles precies ging zoals ik het wilde. Ik bracht op het werk ook zelden problemen ter sprake om met mijn collega's te bespreken en te onderzoeken want ik dacht dat ik nadat ik mijn plichten enige tijd had verricht genoeg ervaring had opgedaan om dingen op te lossen door ze te analyseren en te bestuderen, en dat mijn collega's het werk niet kenden en het dus niet goed begrepen. Ik dacht dat ze als ik met ze sprak, niets konden toevoegen en de dingen niet beter zouden begrijpen dan ik. Ik dacht dat dingen bespreken gewoon tijdverspilling was en alleen maar voor de vorm was. Dus geleidelijk aan wilde ik niet meer met hen samenwerken. Als mijn meerderen naar mijn werk vroegen, raakte ik ook erg geïrriteerd, en ik wilde geen toezicht of aanwijzingen van anderen accepteren. In die tijd voelde ik eigenlijk dat mijn gesteldheid niet goed was. Mijn broeders en zusters waarschuwden me ook en zeiden: “Je bent te arrogant en zelfgenoegzaam, en je wilt met niemand samenwerken. Je weigert om toezicht en aanwijzingen van anderen te accepteren bij je plichten en werk, en je wilt niet dat iemand zich met je werk bemoeit.” Deze waarschuwingen en hulp van mijn collega's waren eigenlijk een soort snoeien en behandelen, maar ik sloeg er geen acht op. Ik vond dat ik hoewel ik arrogant was, en nog niet veel binnengaan in het leven en verandering had bereikt, toch mijn plichten vervulde, en het dus geen groot probleem was. Ik nam de hulp en waarschuwingen van mijn broeders en zusters niet serieus. Ik schonk er niet veel aandacht aan. Ik dacht dat ik mijn arrogante gezindheid of mijn satanische natuur, niet zomaar

ineens kon veranderen. Dus ik dacht dat dit een langdurig proces was, en dat ik me voorlopig moest bezighouden met mijn werk en mijn plichten goed moest vervullen.

Maar als we in een arrogante gezindheid leven, betekent dat niet dat we niets voelen. Mijn hart voelde in die tijd erg leeg. Als ik een taak had voltooid, dacht ik soms na en vroeg ik me af: welke waarheden heb ik verworven, terwijl ik het deed of toen het klaar was? Tot welke principes heb ik toegang gekregen? Is mijn levensgezindheid enigszins veranderd? Maar ik bereikte nooit iets. Waarom was dat? Omdat ik me elke dag haastte en uitputte om mijn werk af te krijgen, en als ik te veel te doen had, raakte ik vervuld van frustratie en woede. Het was alsof één ding genoeg was om me mijn beheersing te doen verliezen. Als ik tot God bad, deed ik dat alleen maar plichtmatig. Ik had God niets te zeggen vanuit mijn hart. Ik kreeg nooit enige illuminatie of verlichting door Gods woorden te eten en te drinken. Ik voelde me in die tijd erg leeg en onrustig. Ik had het gevoel dat hoe meer ik mijn plichten vervulde, hoe verder ik van God was en ik kon God niet voelen in mijn hart. Ik was bang dat God me zou verlaten. Daarom wendde ik me dringend tot God en bad ik: “God. Ik ben niet in staat om mezelf te redden, en ik kan me niet beheersen. Daarom vraag ik u om me te redden.” Niet lang daarna werd ik plotseling gesnoeid en behandeld.

Op een keer, toen de broeder van boven informeerde naar mijn werk, ontdekte hij een probleem in hoe ik het geld van de kerk had besteed. Hij ontdekte dat toen ik had besloten hoe dat geld zou worden besteed, ik dat niet had besproken met mijn collega's of leidinggevenden. Hij zei tegen me: “Het gaat hier om uitgaven van de kerk. Waarom heb je het niet besproken met je collega's of leidinggevenden? Is dit een beslissing die je alleen kunt nemen?” Ik wist dat ik geen antwoord op zijn vraag had. Ik wist op dat moment niet hoe ik de broeder moest antwoorden. Waarom? Ik wist beslist niet waarom, want ik had er nooit echt over nagedacht. Toen begon ik terug te denken. In die tijd had ik, omdat ik in mijn arrogante natuur leefde, helemaal geen normaal verstand. Ik wist niet dat mijn plichten Gods opdracht voor mij waren, en dat ik die had moeten vervullen in overeenstemming met principes en de waarheid had moeten zoeken. Ik wist niet dat ik dingen had moeten bespreken en beslissen samen met mijn collega's en leidinggevenden. Ik miste dat verstand, omdat ik in mijn arrogante gezindheid leefde. En dat was ik me zelfs helemaal niet bewust. Ik dacht zelfs dat dit iets was wat ik begreep en dat ik het niet hoefde te onderzoeken of te bestuderen. De broeder nam me onder handen door te zeggen: “Je bent arrogant en zelfgenoegzaam, en je hebt geen enkel verstand. Deze offergaven zijn aan God geschonken door Zijn uitverkoren mensen en ze hadden redelijk en in overeenstemming met principes moeten worden besteed. Nu zijn de offergaven verspild, dus we moeten de verantwoordelijkheid vaststellen volgens principes.” Ik zei niets terug tegen hem, maar

vanbinnen vond ik nog steeds dat ik gelijk had. Ik had de offergaven niet gestolen. Ik had ze uitgegeven bij het werk voor de kerk. Dus waarom zou ik enige verantwoordelijkheid dragen?

Daarna kwamen onze hogere leiders naar de kerk om ons te ontmoeten, en ze bespraken en analyseerden mijn probleem met gebruik van Gods woorden. Op dat moment gebruikte ik ook Gods woorden om mijn inzicht in mezelf uit te leggen, maar in mijn hart wist ik dat ik deze gedachtewisseling over Gods woord alleen gebruikte om mijn verzet, ontevredenheid en gebrek aan begrip die zich hadden opgebouwd in mijn hart te uiten. Ik vond dat ik hard werkte, hoewel ik geen erkenning kreeg. Mijn leiders zagen dat ik mijn eigen natuur niet echt begreep, dus nadat ze mijn broeders en zusters om hun instemming hadden gevraagd, ontsloegen ze me onmiddellijk uit mijn functie als kerkleidster. Het speet me op dat moment eigenlijk niet erg. Maar daarna begonnen de leiders de bijzonderheden van elke uitgave door te nemen, en gedurende dat proces, besepte ik eindelijk dat er echt wat problemen waren. Naarmate de verliezen zich opstapelden en het bedrag groeide, werd het groter dan ik zou kunnen betalen, en ik begon bang te worden. Ik begon terug te denken aan mijn beslissingen om dat geld te besteden en mijn laatdunkende, nonchalante houding, en ik begon echt spijt te krijgen en mezelf te verachten. Ik had nooit gedacht dat ik door bij mijn plichten te vertrouwen op mijn eigen satanische natuur de kerk zoveel verlies kon berokkenen. Geconfronteerd met de feiten kon ik slechts mijn hoofd buigen dat ik zo trots had opgeheven. Ik kon mezelf wel in het gezicht slaan. Ik kon niet geloven dat dit echt dingen waren die ik had gedaan.

Daarna luisterde ik naar wat de broeder me vertelde. Ik zal jullie de aantekeningen voorlezen die ik toen heb gemaakt: “Er zijn nu leiders en werkers die al tien of twintig jaar in God geloven, maar waarom brengen ze zelfs niet een klein beetje waarheid in praktijk en doen ze alles overeenkomstig hun eigen wil? Beseffen ze niet dat hun opvattingen en voorstellingen niet de waarheid zijn? Waarom kunnen ze de waarheid niet zoeken? Ze spannen zich onvermoeibaar in en vervullen hun plichten van zonsopgang tot zonsondergang zonder bang te zijn voor zwaar werk of uitputting, maar waarom missen ze dan toch principes na zoveel jaren geloof in God? Ze vervullen hun plichten overeenkomstig hun eigen ideeën en doen wat ze willen. Ik ben soms geschokt als ik zie wat ze doen. Ze lijken meestal best goed. Het zijn geen booswichten en ze spreken goed. Het is moeilijk voor te stellen dat ze in staat zijn tot zulke belachelijke dingen. Waarom zoeken of vragen ze bij zulke belangrijke zaken niet om raad? Waarom staan ze erop om hun zin te krijgen en het laatste woord te hebben? Wat is dit anders dan een satanische gezindheid? Als ik belangrijke dingen behandel, praat ik vaak met God en zoek en vraag ik Hem om hulp. Soms zegt God dingen die niet overeenstemmen met mijn voorstellingen, maar ik moet gehoorzamen en de dingen op Gods manier doen. Bij belangrijke zaken durf ik niet af te gaan op mijn eigen ideeën. Wat zou er gebeuren als ik een fout maakte? Het is beter om God te laten

beslissen. Dit elementaire niveau van eerbied voor God is iets wat alle leiders en werkers zouden moeten bezitten. Maar ik heb ontdekt dat sommige leiders en werkers erg onbeschaamd zijn. Ze eisen in alles hun zin te krijgen. Wat is hier het probleem? Het is echt gevaarlijk als onze gezindheden niet zijn veranderd. Waarom stelt het huis van God besluitgroepen in? Een besluitgroep is simpelweg een groep mensen die samen een kwestie bespreken, onderzoeken en erover beslissen om grote fouten of verliezen te vermijden. Maar sommige mensen omzeilen besluitgroepen en doen de dingen op hun manier. Zijn zij niet Satan de duivel? Iedereen die besluitgroepen omzeilt en dingen op zijn eigen manier doet is Satan de duivel. Tot welk leidersniveau ze ook behoren, als ze besluitgroepen omzeilen, hun plannen niet ter goedkeuring voorleggen en op eigen houtje optreden, zijn ze Satan de duivel en moeten ze worden geëlimineerd en uitgestoten” (‘Preken en communicatie over het binnengaan in het leven’). Elk woord van wat de broeder zei, trof me diep in het hart. Misschien kennen sommige broeders en zusters de achtergrond van deze kwesties niet, maar ik weet dat elk woord van wat hij zei over mij ging, en hij legde mijn toestand volledig bloot. Toen ik de broeder hoorde zeggen dat zulke mensen Satan de duivel zijn die moet worden geëlimineerd en uitgestoten, voelde ik me plotseling verstijven. Het was alsof ik zojuist ter dood was veroordeeld. Ik dacht: het is gebeurd met me. Nu zal ik nooit volledig worden gered. Dit is het einde van mijn leven als gelovige in God – mijn geloof in God is voorbij. Op dat moment was ik vreselijk bang. Ik had altijd gevoeld dat God heel goed voor me zorgde. Ik had een goede opleiding en baan, de plichten die ik vervulde in Gods huis waren erg belangrijk, en mijn broeders en zusters keken tegen me op, dus ik zag mezelf altijd als iemand die heel bijzonder was voor God. Ik dacht dat ik de sleutelfiguur was om te worden opgeleid in Gods huis. Ik had nooit gedacht dat ik zou worden veracht en geëlimineerd door God, omdat ik Gods gezindheid had beledigd. Vanaf dat moment begon ik te voelen dat Gods gezindheid rechtvaardig is en geen belediging duldt, dat Gods huis wordt geregeerd door waarheid en rechtvaardigheid, en dat het nooit iemand zich onbetamelijk laat gedragen. In de kerk moeten we overeenkomstig principes onze plichten vervullen en de waarheid zoeken, en niet gewoon doen wat we willen en ons gedragen zoals ons goeddunkt. Ik dacht dat ik, omdat ik een ramp had veroorzaakt en achteloos de offergaven van de kerk had uitgegeven, Gods gezindheid had beledigd, en niemand me kon redden. Ik kon alleen maar afwachten tot ik door Gods huis zou worden geëlimineerd.

De dagen daarop, voelde ik elke morgen als ik mijn ogen opende een ogenblik van doodsangst, en ik raakte zo ontmoedigd dat ik zelfs de kracht niet had om op te staan. Ik had het gevoel dat ik niet wist waar ik hierna zou zijn, dat de fout die ik had gemaakt te groot was en dat niemand me kon redden. Ik kon me alleen tot God wenden, tot God bidden en Hem vertellen wat er in mijn hart was. Ik zei tegen God: “God, ik had ongelijk. Ik had nooit gedacht dat het zo zou

aflopen. Vroeger kende ik u niet en vereerde ik u niet in mijn hart. In uw aanwezigheid was ik arrogant en zelfgenoegzaam. Ik gedroeg me onbetamelijk en had geen enkel verstand. Nu onderga ik dus deze snoeiing, deze behandeling, deze tuchtiging en dit oordeel. Ik zie uw rechtvaardige gezindheid. Ik wil gehoorzamen en lering trekken uit deze situatie. Ik smeeek u, God, om me niet te verlaten, want ik kan niet zonder u.” In de dagen daarop bleef ik op deze manier bidden. Op een ochtend hoorde ik een gezang van Gods woorden. Ik zal het jullie voorlezen: **“Je moet het volgende begrip hebben als er iets gebeurt: ‘Wat er ook gebeurt, het hoort er allemaal bij om mijn doel te bereiken, en het is allemaal door Gods toedoen. Er is zwakheid in mij, maar ik word niet negatief. Ik dank God voor de liefde die Hij mij schenkt en voor het inrichten van zo’n omgeving voor mij. Ik moet mijn wens en mijn besluit niet opgeven; dat zou neerkomen op het sluiten van een compromis met Satan, op zelfvernietiging en verraad van God.’ Dat moet je instelling zijn. Wat anderen ook zeggen of hoe ze handelen, hoe God je ook behandelt, je vastberadenheid mag niet wankelen”** (‘De vastberadenheid die nodig is om de waarheid na te streven’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Toen ik dit gezang van Gods woorden hoorde, voelde ik dat ik weer hoop had gevonden om mezelf te redden. Ik zong het steeds weer, en hoe meer ik zong, hoe meer kracht ik voelde opkomen in mijn hart. Ik besepte dat ik op deze manier was ontmaskerd, gesnoeid en behandeld omdat God wilde dat ik mezelf kende, zodat ik berouw kon hebben en kon veranderen, en niet omdat God me wilde uitstoten en elimineren. Maar ik kende God niet, begreep God verkeerd en was op mijn hoede voor God, en dus leefde ik in een negatieve gesteldheid van totale wanhoop omdat ik dacht dat God me niet wilde. Maar die dag zag ik Gods woord en besepte ik dat Gods wil helemaal niet was zoals ik me had voorgesteld. God wist dat mijn spirituele gestalte te onvolwassen was, en Hij wist dat ik negatief en zwak zou worden in deze omstandigheden, en zelfs mijn wil om de waarheid te zoeken zou opgeven. En zo gebruikte God Zijn woorden om me te troosten en aan te moedigen en me te laten beseffen dat mensen altijd naar de waarheid moeten streven, wat de omstandigheden ook zijn. Als mensen falen en vallen, of als we worden gesnoeid en behandeld, zijn dat allemaal noodzakelijke stappen in het proces om volledig te worden gered. Zolang we kunnen nadenken en onszelf leren kennen, berouw kunnen hebben en veranderen, ervaren we groei in het leven nadat we deze stappen ondergaan. Toen ik dat begreep, voelde ik dat ik God niet meer zo verkeerd begreep en dat ik niet zo op mijn hoede was voor God. Ik voelde dat wat God ook plant en regelt, het beslist allemaal gunstig is voor mij en dat God de verantwoordelijkheid voor mijn leven op Zich nam. Dus ik vatte weer moed en maakte me op om onder ogen te zien wat er zou komen.

Natuurlijk kalmeerde ik mezelf ook en dacht ik weer na. Waarom had ik zo ernstig gefaald en was ik zo gevallen? Wat was de oorsprong van mijn falen? Pas toen ik Gods woord had

gelezen, begreep ik het eindelijk. Gods woord zegt: **“Als je echt de waarheid in je hebt, dan is het pad dat je begaat vanzelf het correcte pad. Zonder de waarheid is het makkelijk kwaad te doen, en doe je dat in weerwil van jezelf. Als er bijvoorbeeld arrogantie en verwaandheid in je staken, zou je het onmogelijk vinden om God niet te trotseren. Je zou je gedwongen voelen om Hem te trotseren. Je zou het niet expres doen, je zou het doen omdat je arrogante en verwaande natuur over je heerst. Door je arrogantie en verwaandheid zul je op God neerkijken en Hem als onbelangrijk beschouwen, ze zouden je ertoe brengen jezelf te verheffen, jezelf voortdurend op de voorgrond te plaatsen en ten slotte op Gods plaats te gaan zitten en getuigenis af te leggen voor jezelf. Uiteindelijk zou je je eigen ideeën, gedachten en opvattingen veranderen tot waarheden die moeten worden aanbeden. Zie toch hoeveel kwaad wordt gedaan door mensen die in de greep zijn van hun arrogante en verwaande natuur! Om hun kwade daden op te lossen, moeten ze eerst het probleem van hun natuur oplossen. Zonder verandering in hun gezindheid zou het niet mogelijk zijn dit probleem tot een fundamentele oplossing te brengen”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). In het verleden gaf ik theoretisch mijn eigen arrogantie toe, maar ik begreep mijn eigen natuur niet echt, en dus bewonderde ik mezelf nog steeds en leefde ik in mijn eigen opvattingen en voorstellingen. Ik dacht dat ik arrogant was, omdat ik daar het recht toe had, en daarom negeerde ik het als mijn broeders en zusters probeerden me te snoeien, te behandelen en te helpen. Ik sloeg er totaal geen acht op. Maar toen ik Gods woord las, begreep ik eindelijk dat mijn arrogante, verwaande natuur de oorsprong van mijn opstandigheid en verzet tegen God was. Het was een klassieke satanische gezindheid. Wanneer mensen in zo’n arrogante, verwaande natuur leven, worden hun slechte daden en verzet tegen God onbewust. Ik dacht terug aan hoe ik altijd een erg hoge dunk van mezelf had gehad sinds ik begonnen was met het vervullen van de plichten als kerkleidster. Ik dacht dat ik alles kon, dat ik beter was dan iedereen, en ik wilde in alles mijn zin krijgen. En dat niet alleen, ik wilde het werk van mijn hele groep overnemen en leiden en mijn broeders en zusters laten doen wat ik wilde. Ik stond er nooit bij stil of mijn gedachten en beslissingen wel goed waren, of misschien bevooroordeeld waren, en of ik het werk van de kerk verlies zou toebrengen tot ik die broeder hoorde zeggen dat wanneer hem dingen overkwamen, hij het God zou vragen, omdat hij bang was dat hij iets verkeerd zou doen, en dat hij alleen zou handelen als hij een duidelijk antwoord van God had gekregen. De broeder van boven is iemand die de waarheid bezit, die een godvrezend hart heeft en de dingen doet in overeenstemming met principes. Toch durft hij zichzelf niet helemaal te vertrouwen. Wanneer hem iets overkomt, vraagt hij het God en laat hij God beslissen. Een kerkleider moet meer dan wie dan ook de waarheid zoeken in alle dingen. Maar ik zocht God niet en had helemaal geen godvrezend hart. Als me iets overkwam, liet ik me leiden door mijn opvattingen en

voorstellingen en deed ik alsof mijn eigen ideeën de waarheid waren. Ik vond mezelf verheven en belangrijk. Is dat geen klassieke satanische gezindheid? Ik was als de aartsengel die de gelijke van God wilde zijn. En dat was iets wat Gods gezindheid ernstig beledigde. Toen ik deze dingen eindelijk begreep, voelde ik dat mijn arrogante, verwaande natuur angstaanjagend was. Die zorgde dat ik leefde zonder verstand, liet me veel dingen doen die mensen schade toebrachten en God beledigden, en liet me leven als een monster. Maar God is rechtvaardig. Hoe kon God iemand als mij, die zo vol satanische gezindheden was, amok laten maken en het werk van Gods huis verstoren? Ik verdiende het dus om te worden ontheven van mijn plichten als leidster. Ik had dat aan mezelf te danken. Ik besepte dat ik in al die jaren dat ik in God had geloofd, had vertrouwd op mijn talenten, en mijn opvattingen en voorstellingen om mijn werk te doen en zelden de waarheid had gezocht. Dus nu had ik na al die tijd bijna geen werkelijkheid van de waarheid, en ik was in wezen spiritueel verarmd en meelijwekkend. Ik dacht: waarom kan ik de waarheid niet zoeken? Waarom denk ik altijd dat mijn eigen ideeën en oordelen juist zijn? Dat bewees in feite dat ik helemaal geen plaats voor God had in mijn hart, laat staan dat ik een godvrezend hart had. Dat ik vandaag door God was ontmaskerd in mijn plichten was eigenlijk Gods vermaning en waarschuwing voor mij, dat ik als ik niet zou veranderen, ten slotte zou worden geëlimineerd en naar de hel gestuurd. Toen ik die dingen eenmaal begreep, voelde ik dat Gods oordeel, tuchtiging, snoeiing en behandeling eigenlijk Gods liefde en bescherming voor mensen zijn en dat achter dat alles Gods goede bedoelingen schuilen. Dat God over mensen oordeelt en hen tuchtigt, is niet omdat Hij hen haat, maar om hen te redden van Satans invloed en hun satanische gezindheden. En toen ik dat eenmaal begreep, had ik het gevoel dat ik God minder verkeerd begreep en minder op mijn hoede was voor God. Ik voelde ook dat welke omstandigheden God ook in de komende dagen voor me had geregeld, achter alles Gods soevereiniteit en regelingen zouden schuilen en ik wilde ze allemaal gehoorzamen.

Er was nog wat vervolgwerk voor mijn plichten dat ik nog moest afmaken, en ik dacht dat God me hiermee de kans gaf om berouw te tonen, dus ik voelde dat ik deze laatste plichten goed moest vervullen. Als ik later bij het verrichten van mijn plichten, mijn werk besprak met mijn broeders en zusters, durfde ik niet langer te vertrouwen op mijn arrogante gezindheid te denken dat ik gelijk had en iedereen naar me te laten luisteren. In plaats daarvan liet ik mijn broeders en zusters hun mening uitdrukken en besloot ik ten slotte wat ik moest doen door de ideeën van iedereen af te wege. Als onze denkbeelden verschilden, kon ik natuurlijk nog arrogant en zelfgenoegzaam zijn, vasthouden aan mijn eigen denkbeelden, en niet bereid zijn om de meningen en het advies van anderen te accepteren. Maar dan herinnerde ik me hoe ik had gefaald, was gevallen en was gesnoeid en behandeld. Dan werd ik bang, en wendde ik me tot God om te bidden. Dan verzaakte ik mezelf bewust, waarna ik de waarheid en principes zocht met een hart

dat God vreesde samen met mijn broeders en zusters. Ik voelde me erg veilig als ik mijn plichten zo vervulde, en mijn beslissingen konden een kritische blik verdragen. En als ik samenwerkte met mijn broeders en zusters, besepte ik dat sommige van mijn ideeën in wezen eenzijdig waren. Van gedachten wisselen met mijn broeders en zusters en dan dieper op dingen ingaan, was, tenminste voor mij, als het om de waarheid, principes en inzicht ging, bijzonder nuttig. Vooral als ik zag hoe mijn broeders en zusters als hen iets overkwam, tot God baden, zochten en van gedachten wisselden, en niet te makkelijk op zichzelf vertrouwden, vroeg ik me af waarom ik de waarheid niet zocht en zo makkelijk op mezelf vertrouwde. Ik zag in dat ik door mijn arrogantie en verwaandheid tot alles in staat was. Ik was zo grondig verdorven door Satan en was niet beter dan mijn broeders en zusters. Pas daarna besepte ik dat ik misschien een beetje meer kennis had gehad dan mijn broeders en zusters, maar dat ik diep in mijn geest niet aan hen kon tippen. Ik had een minder godvrezend hart dan zij. Hierin waren mijn broeders en zusters me ver vooruit. En toen ik dat inzag, besepte ik dat ieder van mijn broeders en zusters bepaalde sterke kanten had, wat anders was dan hoe ik mijn broeders en zusters in het verleden zag. Ik voelde dat mijn broeders en zusters in feite beter waren dan ik en dat ik niets had om arrogant over te zijn, dus ik begon mijn hoofd omlaag te houden, en ik kon goed opschieten met mijn broeders en zusters en goed met hen samenwerken. Toen ik klaar was met het vervolgwerk, wachtte ik kalm op het besluit van de kerk wat ze met me zou doen. Ik had nooit verwacht dat de broeder me zou zeggen dat hij had gezien dat ik nog in staat was om door te gaan en mijn plichten te vervullen nadat ik was gesnoeid en behandeld, en wat inzicht in mezelf had gekregen, en dus zei hij dat ik mijn plichten zou mogen voortzetten. Hij wees me ook op enkele problemen bij het vervullen van mijn plichten. Toen ik de broeder hoorde zeggen dat ik mijn plichten zou mogen voortzetten, kon ik op dat moment, alleen nog maar God danken. Ik had het gevoel dat ik na deze ervaring, nadat ik was ontmaskerd, en nadat ik deze snoeiing en behandeling die me tot het bot raakten, had ondergaan, eindelijk iets begreep van mijn satanische natuur. Maar de prijs was erg hoog. Omdat ik bij mijn plichten had vertrouwd op mijn verdorven satanische gezindheid, had ik de kerk verliezen toegebracht, en in overeenstemming met de principes had ik moeten worden gestraft. Maar God behandelde me niet overeenkomstig mijn overtredingen, maar gaf me de kans om mijn plichten voort te zetten. Ik heb persoonlijk Gods ongelooflijke genade en tolerantie ervaren.

Elke keer als ik terugdenk aan deze ervaring, heb ik spijt van het verlies dat ik de kerk heb toegebracht omdat ik bij mijn taken vertrouwde op mijn satanische natuur. Ik ben het ook helemaal eens met Gods woorden: **‘Een onveranderde gezindheid betekent vijandschap jegens God.’** Maar bovendien voel ik dat Gods tuchtiging, oordeel, snoeiing en behandeling Gods grootste bescherming en oprechtste liefde voor de verdorven mensheid zijn.

63. Wie zegt dat een arrogante gezindheid niet kan worden veranderd?

Door Zhao Fan, China

Ik zal een stukje van Gods woorden voorlezen: **“Mensen kunnen hun eigen gezindheid niet veranderen; ze moeten het oordeel en de tuchting, en het leed en de loutering, van Gods woorden ondergaan, of door Zijn woorden worden behandeld, gedisciplineerd en gesnoeid. Pas dan zijn ze in staat tot gehoorzaamheid en trouw aan God en kunnen ze ophouden nonchalant te zijn richting Hem. Het is door de loutering van Gods woorden dat de gezindheden van mensen veranderen. Alleen door blootstelling, oordeel, discipline en behandeling door Zijn woorden zullen ze niet langer overhaast durven handelen, maar zullen ze in plaats daarvan stabiel en beheerst worden. Het belangrijkste punt is dat ze zich kunnen onderwerpen aan Gods huidige woorden en aan Zijn werk, zelfs als het niet overeenstemt met menselijke opvattingen, dat ze deze opvattingen opzij kunnen zetten en zich gewillig kunnen onderwerpen”** (‘Mensen wier gezindheid is veranderd, zijn zij die zijn binnengegaan in de werkelijkheid van Gods woorden’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Wat zijn Gods woorden praktisch. Ze oordelen over ons en tuchtigen, snoeien en behandelen ons. Anders zouden we onze satanische gezindheden niet kunnen veranderen en geen normale menselijkheid kunnen naleven. Ik was vroeger bijzonder arrogant. Op mijn werk voelde ik me altijd capabeler en beter dan anderen, en ik vond dat ze allemaal naar me moesten luisteren. Toen ik mijn geloof had gekregen, kwam deze arrogante gezindheid in mij regelmatig aan het licht. Ik wilde bij alles altijd het laatste woord hebben. Ik las anderen neerbuigend de les en perkte hen in. Dat was verstikkend en schadelijk voor mijn broeders en zusters. Alleen doordat God over me oordeelde en me tuchtigde, snoeide en behandelde kreeg ik enig inzicht in mijn arrogante natuur en kon ik berouw krijgen en mezelf verachten. Later, begon ik me minder opvallend te gedragen in mijn contacten en als ik met anderen coördineerde om onze plichten te vervullen. Ik leerde om bewust de waarheid te zoeken en de suggesties van anderen in overweging te nemen. Pas toen leefde ik een beetje menselijke gelijkenis na.

Ik weet nog dat ik in 2015 werd gekozen als kerkleider. Ik was toen erg blij. Ik dacht bij mezelf: als er zo veel mensen in de kerk op me stemmen, moet ik wel de beste zijn. Ik zal hard moeten werken om deze plicht te vervullen, zodat de broeders en zusters inzien dat ze niet de verkeerde kiezen. Daarna was ik elke dag druk bezig. Als ik zag dat een broeder of zuster een of ander probleem had, zocht ik snel naar relevante passages in Gods woorden en communiceerde ik met hen om het probleem op te lossen. Na een tijdje werd ons kerkleven een stuk beter. Er moest veel werk voor de kerk worden gedaan, maar het lukte me om alles bekwaam en netjes te

doen. Toen ik zag dat het leven in onze kerk wat beter was dan in andere kerken, was ik daar erg blij mee. Later zagen de leiders in dat het werk in onze kerk goed verliep, en zorgden ze er zelfs voor dat andere kerken dingen leenden uit onze regels. Bovendien had de kerk belangrijk werk waaraan ze wilden dat ik deelnam. Ik dacht: zelfs de leiders slaan me hoog aan en prijzen mijn capaciteiten. Kennelijk is mijn kaliber echt niet zo slecht, en zeker beter dan dat van de meesten. Voor ik het wist, was ik helemaal vol van mezelf. Ik dacht dat ik alles kon en alles begreep. Als mijn medewerkers suggesties deden, schonk ik er nauwelijks aandacht aan. Ik dacht altijd dat ik ver boven hen stond en commandeerde hen. Als ze niet deden wat ik wilde, kon ik niet nalaten om hen te bekritisieren en hun de les te lezen. Op een dag stond een zuster met wie ik coördineerde op het punt een vraag te beantwoorden. Toen ze daar moeite mee had, wilde ze het met mij bespreken. Ik dacht bij mezelf: wat valt er te bespreken? Dit is geen moeilijke vraag. Daarom liet ik jou oefenen met het beantwoorden. Als je niet eens zo'n klein probleem kunt oplossen, kun je je werk niet aan. Ik zou het in een oogwenk hebben opgelost. En dus zei ik op hooghartige toon: "Maak je geen zorgen. Ik geef wel antwoord." Daardoor voelde de zuster zich door mij verstikt, en als ze weer op problemen stuitte, durfde ze niet bij mij te komen om hulp. Een andere keer beval ik zuster Wang aan voor een bepaalde plicht. Zuster Chen zei: "Deze plicht is heel belangrijk. We moeten een duidelijk idee hebben van hoe zuster Wang zich gewoonlijk gedraagt voor we er zeker van kunnen zijn." Hierdoor voelde ik me een beetje beledigd. Ik dacht: ik heb zulke taken zo vaak verricht, en jij denkt dat ik het niet snap? Bovendien heb ik voortdurend contact met haar, dus hoe kun je zeggen dat ik haar niet begrijp? Je wilt dat ik bij iedereen navraag doe over haar, maar zal dat niet alleen maar vertraging opleveren? Ik zei heel streng tegen haar: "Verdoe onze tijd niet. Laten we doorgaan." Toen ze zag hoe beslist ik was, hield zuster Chen haar mond. Ik zag dat ze zich op dat moment een beetje ingeperkt voelde, maar het kon me niet schelen. Als daarna een broeder of zuster een suggestie deed, vond ik altijd dat ze niet goed genoeg of volwassen genoeg waren. Ik gebruikte allerlei excuses om hun standpunt te verwerpen, en dan uit te drukken wat ik als geniale ideeën beschouwde, en ik probeerde iedereen te laten doen wat ik zei. Geleidelijk aan voelden ze zich allemaal ingeperkt door mij, en als we het werk bespraken, hielden ze hun mond. Later besprak ik nog nauwelijks iets met hen, omdat ik het maar een formaliteit en tijdverspilling vond. En dus, deed ik mijn plicht vanuit mijn arrogante gezindheid en werd ik steeds meer onbezonnen en eigenzinnig.

Toen ik op een dag zag dat een teamleider geen succes had in zijn plicht, dacht ik dat hij niet in staat was om echt werk te doen en moest worden uitgeschakeld. Het zou redelijk zijn om dit te bespreken met mijn medewerkers, maar ik had mijn bedenkingen: laat eigenlijk maar. Als ik het met ze bespreek, zijn ze het uiteindelijk toch met me eens. En dus verving ik die

teamleider meteen. Toen ik terug was, vertelde ik mijn medewerkers hoe ik het had aangepakt. Zuster Chen zei verbaasd: “Er zijn wat problemen geweest met het werk van die teamleider, maar hij is iemand die naar de waarheid streeft. Hij gelooft alleen nog niet zo lang, dus hij heeft een nogal oppervlakkig inzicht in de waarheid, en er zijn wat tekortkomingen en nalatigheden geweest in zijn plichten, maar dat is normaal. We moeten hem helpen door meer over de waarheid te communiceren. Hem nu meteen op die manier vervangen is niet in overeenstemming met de principes.” Ik was niet echt overtuigd en antwoordde: “Ik heb hem alleen vervangen omdat ik had opgemerkt dat hij niet in staat is om enig praktisch werk te doen. Ik heb dit soort dingen vaker meegemaakt. Wil je zeggen dat ik er geen kijk op heb?” Toen ze zag dat ik niet zou toegeven, zei zuster Chen niets meer. Mijn medewerkers evalueerden later de kwestie om het te begrijpen. Ze besloten dat ik niet had gehandeld volgens de principes en gaven de teamleider zijn plichten terug. Het werk van het team werd gehinderd doordat de plichten werden afgenomen en teruggegeven, en ik voelde me een beetje schaapachtig. Ik zag dat ik arrogant was en niet had gehandeld volgens de principes, maar ik zocht nog steeds niet naar de waarheid en dacht niet na over mezelf.

Een maand later had de kerk een belangrijke functie, en er zou een geschikte persoon worden gekozen uit onze groep medewerkers. Ik was erg blij. Omdat ik vond dat ik qua kaliber en werkervaring beter was dan de anderen, dacht ik dat ze op mij zouden stemmen. Maar toen de uitslag werd bekendgemaakt, had ik het tot mijn verrassing niet gehaald. Ik had zelfs niet één stem gekregen. Mijn hart zonk me in de schoenen en ik voelde dat mijn wereld op zijn kop werd gekeerd. Hoe kon dit zijn gebeurd? Waarom had niemand op me gestemd? Ontbrak het me aan onderscheidingsvermogen? Diep vanbinnen wilde ik echt weten waarom, dus ik vroeg hun me te vertellen wat mijn tekortkomingen waren. Toen ik zag dat zuster Zhou iets wilde zeggen, maar aarzelde, zei ik tegen hen: “Als je hebt gezien dat ik ergens ben tekortgeschoten, zeg het dan. Laten we er openhartig over praten.” Pas toen verzamelde ze haar moed en zei: “Ik vind dat je bijzonder arrogant en zelfgenoegzaam bent en geen suggesties van anderen accepteert. Ook speel je altijd de baas over ons, en als ik bij je ben, voel ik me altijd een beetje bang en verstikt door jou.” Een andere zuster liet het hoofd zakken en zei: “Ik word ook door jou verstikt. Ik vind dat je echt arrogant bent, alsof je op iedereen neerkijkt. Het is alsof je de enige bent die het werk van de kerk aankan. Alsof je alles kunt, en vindt dat niemand anders ook maar een beetje capabel is.” Toen voegde zuster Chen eraan toe: “Ik vind dat je erg verwaand bent, en dat je in je werk niet naar de waarheid of principes zoekt. Ook accepteer je de mening van anderen niet, en vind je dat je in alles het laatste woord moet hebben. Je hebt de neiging om eigenmachtig en in je eentje besluiten te nemen.” Een voor een zeiden alle zusters met wie ik had gewerkt dat ik arrogant was en dat ze zich door me voelden ingeperkt. Ik wilde het niet accepteren en dacht: jullie zeggen

allemaal dat ik arrogant ben en dat ik jullie inperk; maar waarom geven jullie dan niet toe dat je niet de verantwoordelijkheid voor je plicht op je hebt genomen? Goed dan. Voortaan hou ik mijn mond, wat er ook gebeurt. Doe maar wat je wilt. Die avond lag ik in mijn bed te woelen en ik kon de slaap niet vatten. Ik had mezelf altijd gezien als iemand van goed kaliber en een bekwame werker, dus dat ik een beetje arrogant was, was normaal. Mijn zusters en broeders zouden moeten vinden dat ik niet zo heel slecht was. Ik had nooit gedacht dat ze zo over me zouden denken— arrogant en volkomen gespeend van verstand. Wie had gedacht dat ze zich zo verstikt en gekwetst zouden voelen? Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik van streek raakte. Mijn broeders en zusters voelden zo'n afkeer en verachting voor me, dat ik me voelde als een straatrat, gehaat en versmaad door anderen. God zou iemand als mij nooit redden. Ik werd heel negatief. In mijn smart bad ik zonder ophouden tot God. Ik zei: "God, ik heb zo veel pijn en weet niet hoe ik dit moet ondergaan. Verlicht me zodat ik uw wil kan begrijpen."

De volgende morgen zette ik mijn computer aan en luisterde ik naar een voorlezing uit Gods woorden: **"Het is niet erg als je meermalen faalt en valt, of ontmaskerd wordt. Of je nu aangepakt, gesnoeid of ontmaskerd wordt, onthoud altijd: ontmaskerd worden houdt geen veroordeling in. Het is iets goeds; het is de beste gelegenheid om jezelf te leren kennen. Het kan je levenservaring in een stroomversnelling brengen. Zonder dat zul je geen gelegenheid, staat of context hebben waarmee je een begrip van de waarheid over je verdorvenheid kunt bereiken. Het is iets goeds als je de dingen in je, al die aspecten die diep in je binnenste verborgen zitten en zo moeilijk herkenbaar en aan het licht te brengen zijn, leert kennen. Jezelf echt leren kennen is je beste kans om je manier van doen te verbeteren en een nieuw mens te worden; het is de beste kans voor je om nieuw leven te verwerven. Wanneer je jezelf eenmaal echt kent, zul je kunnen zien dat het echt kostbaar is als de waarheid je leven wordt en je zult dorstig worden naar de waarheid en de werkelijkheid binnengaan. Dat is zo fantastisch! Als je deze gelegenheid weet aan te grijpen en steeds als je faalt of valt serieus over jezelf nadenkt en echte kennis over jezelf verwerft, dan zul je midden in je negativiteit en zwakte in staat zijn weer op te staan. Als je deze drempel eenmaal over bent, zul je in staat zijn een grote stap vooruit te zetten en de werkelijkheid van de waarheid binnen te gaan"** ("Om de waarheid te verwerven, moet je leren van mensen, zaken en dingen om je heen" in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Ik was erg geroerd toen ik nadacht over Gods woorden, en de tranen stroomden me over de wangen. Ik voelde dat God niet had gezorgd voor zo'n omgeving, waarin mijn broeders en zusters me zo hard hadden gesnoeid en behandeld, om me te elimineren of opzettelijk te schande te maken. Omdat ik echt heel arrogant en koppig was, wilde God dit juist gebruiken als een soort kastijding om me wakker te schudden en me te dwingen om over mezelf na te denken en berouw te krijgen

en te veranderen nu het nog kon. Dit was God die me redde. Toen ik dat besepte, voelde ik me echt bevrijd en begreep ik God niet langer verkeerd. Ik bad tot Hem en was bereid deze gelegenheid te gebruiken om over mezelf na te denken en mezelf te leren kennen.

Toen zocht ik enkele uitspraken van God op waarin Hij spreekt over de arrogante gezindheid van de mens. God zegt: **“Als je echt de waarheid in je hebt, dan is het pad dat je begaat vanzelf het correcte pad. Zonder de waarheid is het makkelijk kwaad te doen, en doe je dat in weerwil van jezelf. Als er bijvoorbeeld arrogantie en verwaandheid in je staken, zou je het onmogelijk vinden om God niet te trotseren. Je zou je gedwongen voelen om Hem te trotseren. Je zou het niet expres doen, je zou het doen omdat je arrogante en verwaande natuur over je heerst. Door je arrogantie en verwaandheid zul je op God neerkijken en Hem als onbelangrijk beschouwen, ze zouden je ertoe brengen jezelf te verheffen, jezelf voortdurend op de voorgrond te plaatsen en ten slotte op Gods plaats te gaan zitten en getuigenis af te leggen voor jezelf. Uiteindelijk zou je je eigen ideeën, gedachten en opvattingen veranderen tot waarheden die moeten worden aanbeden. Zie toch hoeveel kwaad wordt gedaan door mensen die in de greep zijn van hun arrogante en verwaande natuur!”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Arrogantie is de wortel van de verdorven gezindheid van de mens. Hoe arroganter mensen zijn, hoe groter het risico wordt dat ze zich tegen God verzetten. Hoe ernstig is dit probleem? Mensen met een arrogante gezindheid beschouwen niet alleen ieder ander als minder dan zij, maar het ergste is dat ze zelfs tegen God neerbuigend doen. Sommige mensen lijken misschien op het eerste gezicht in God te geloven en Hem te volgen, maar ze behandelen Hem absoluut niet als God. Ze hebben altijd het gevoel dat ze de waarheid in pacht hebben en vinden zichzelf geweldig. Dit is de essentie en de wortel van de arrogante gezindheid, en het komt bij Satan vandaan. Daarom moet het probleem van de arrogantie worden opgelost. Het gevoel hebben dat je beter bent dan anderen is triviaal. De kwestie waar het om draait is dat die arrogante gezindheid iemand ervan weerhoudt zich te onderwerpen aan God, Zijn bewind en Zijn regelingen; zo iemand voelt altijd de neiging met God te wedijveren om de macht over anderen. Dit soort persoon vereert God niet in de verste verte, laat staan dat hij God liefheeft of zich aan Hem onderwerpt”** (Gods communicatie). Terwijl ik Gods woorden las, voelde ik me bijzonder ontdaan en ongemakkelijk en een beetje bang. Ik zag in hoe ik volgens mijn arrogante gezindheid had geleefd, en niet alleen mensen had ingeperkt en gekwetst, en niet in staat was geweest om fatsoenlijk met hen om te gaan, maar dat er bovenal geen plaats voor God was geweest in mijn hart en dat ik Hem niet had vereerd. Ik was geneigd om elk moment slechte dingen te doen en me tegen Hem te verzetten. Sinds ik mijn plicht als leider deed, dacht

ik dat ik kaliber had en in staat was om wat werk gedaan te krijgen. Ik had dus een heel hoge dunk van mezelf. Als ik samen met anderen werkte, dacht ik altijd dat ik boven hen stond. Ik commandeerde hen en perkte hen in. Toen mijn medewerkers iets anders suggereerden, zocht ik nooit naar de principes van de waarheid. Omdat ik ervaring en kijk op dingen had, dacht ik dat ik mensen kon dwingen om te doen wat ik zei. Het was alsof ik mijn standpunt had gezien als de waarheid, als de norm, zodat ieder ander me moest gehoorzamen. Het was nog beangstigender dat ik anderen zo had ingeperkt dat ze hun eigen standpunten niet meer durfden uit te drukken. Maar dat was ik me totaal niet bewust geweest, en ik dacht zelfs dat anderen het met me eens waren. Door mijn hoge dunk van mezelf en mijn capaciteiten had ik mezelf onbewust boven mijn zusters en broeders geplaatst, zodat ik zelfs een teamleider had vervangen zonder het met mijn medewerkers te bespreken. Toen de zuster dit ter sprake bracht, had ik het tegengesproken en gediscussieerd. Ik zag in dat ik echt heel erg arrogant was geweest. Ik had niet de minste eerbied of onderwerping voor God, noch had ik erbij stilgestaan of het goed was voor het werk van Gods huis. Ik had eenzijdig en eigenmachtig gehandeld overeenkomstig mijn arrogante gezindheid, het werk van Gods huis gehinderd en mijn broeders en zusters veel schade berokkend. Had ik zo mijn plicht vervuld? Nu ik erover nadenk, dacht ik dat ik verantwoordelijkheid nam in mijn werk, maar eigenlijk was ik een arrogante dictator die mijn eigen machtshonger probeerde te bevredigen. Ik deed slechte dingen en verzette me tegen God. Later vroeg ik me steeds weer af: hoe ik in staat was geweest tot zo'n tomeloze arrogantie dat ik een weg van slechtheid en verzet tegen God was ingeslagen. Pas toen ik nadacht over mezelf, besepte ik dat ik me zozeer had laten beheersen door satanisch vergif zoals: 'Ik ben mijn eigen heer in de hemel en op aarde' en 'Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders', dat ik het al sinds ik klein was leuk had gevonden om de baas te spelen over anderen, en dat ik bij alles wat ik deed, probeerde anderen naar me te laten luisteren, me te omringen en zich op mij te concentreren. Het was alsof het de enige manier was om te laten zien dat ik capabel was, en dat de enige waardevolle en zinvolle manier van leven was. Nu heb ik eindelijk ontdekt dat het komt doordat ik altijd volgens dit satanische vergif heb geleefd dat mijn arrogante natuur onbeheersbaar was geworden en dat ik had geleefd zonder het geringste beetje menselijkheid. Ik had niet alleen mensen vreselijk ingeperkt en gekwetst, maar ik had ook het werk van de kerk gehinderd. Pas toen besepte ik dat: 'Ik ben mijn eigen heer in de hemel en op aarde' en 'Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders', vergif van Satan en misvattingen zijn. Ze zijn absurd en boosaardig, en kunnen mensen verderven en beschadigen. Ik dacht altijd dat me superieur voelen en me door mensen laten omringen iets was om me in te koesteren. Toen zag ik ten slotte duidelijk in dat leven volgens dit satanische vergif was als leven als een geest. Niemand wilde dicht bij me komen. Ik ergerde andere mensen en God verachtte me nog meer. Dat waren de bittere vruchten van het leven volgens Satans vergif. Ik dacht aan hoe de aartsengel

eerst heel erg arrogant was geweest, en had geprobeerd om alles in zijn greep te krijgen in een poging om op gelijke voet met God te staan. Ten slotte beledigde hij Gods gezindheid en werd hij door Hem vervloekt en neergesmeten in de lucht. Als ik mijn broeders en zusters zo arrogant inperkte en altijd vond dat anderen naar me moesten luisteren, was deze gezindheid van mij dan niet dezelfde als die van de aartsengel? Bij die gedachte beseftte ik eindelijk hoe beangstigend het was om met een arrogante gezindheid te leven. Als God me niet deze omgeving had gegeven, zou ik zeker nog mijn plicht vervullen op basis van mijn arrogantie, en het is niet te zeggen hoeveel kwaad ik zou hebben gedaan. Uiteindelijk zou ik Gods gezindheid hebben beledigd en zijn gestraft. Toen ik dat had ingezien, bad ik tot God: “God, ik wil niet langer volgens een arrogante gezindheid in verzet tegen u leven. Ik wil de waarheid zoeken om mijn arrogantie te verhelpen en oprecht berouw tonen aan u.”

Ik las een passage uit Gods woorden waarin staat: **“Een arrogante natuur maakt je koppig. Wanneer mensen zo’n koppige gezindheid hebben, zijn ze dan niet geneigd eigenzinnig en onbezonnen te zijn? Hoe moet je die eigenzinnigheid en onbezonnenheid van je dan overwinnen? Wanneer je een idee hebt, vertel het dan aan anderen en zeg je wat je denkt en gelooft over deze zaak, en dan communiceer je erover met iedereen. Om te beginnen kun je licht werpen op jouw standpunt en de waarheid nastreven; dit is de eerste stap die je in praktijk brengt om die gezindheid van eigenzinnigheid en onbezonnenheid te overwinnen. De tweede stap volgt wanneer andere mensen een afwijkende mening ventileren – wat voor aanpak kun je dan inzetten om te voorkomen dat je eigenzinnig en onbezonnen wordt? Om te beginnen moet je een nederige houding hebben, datgene wat jij als juist beschouwt opzij zetten, en iedereen de kans geven om te communiceren. Ook als je gelooft dat jouw aanpak de juiste is, moet je er niet op blijven hameren. Dat is om te beginnen al een soort vooruitgang; daar spreekt een houding uit dat je de waarheid nastreeft, jezelf verloochent en Gods wil vervult. Zodra je eenmaal die houding hebt en tegelijkertijd niet vasthoudt aan je eigen mening, bid je. Aangezien jij het onderscheid tussen goed en kwaad niet kent, laat je God onthullen en je vertellen wat het beste, meest gepaste is om te doen. Terwijl iedereen meedoet aan de communicatie, brengt de Heilige Geest jullie allen verlichting”** (Gods communicatie). In Gods woorden vond ik een weg om te praktiseren. Welke situatie ik ook tegenkom, ik zal eerbied en onderwerping voor God behouden. Eerst moet ik tot God bidden en de waarheid zoeken, en dan mijn ideeën voorleggen aan mijn broeders en zusters, zodat we allemaal samen kunnen zoeken en communiceren. Zelfs als ik denk dat ik gelijk heb, moet ik mezelf bewust verloochenen en verzaken, meer naar de mening van mijn broeders en zusters luisteren, en zien wat het meest overeenstemt met de waarheid en wat goed is voor het werk van de kerk. Later, tijdens een bijeenkomst, sprak ik openhartig tegen mijn

broeders en zusters over mijn verdorvenheid, en bood hun mijn excuses aan omdat ik ze had gekwetst en ingeperkt. Ze deden er niet moeilijk over. Ze spraken allemaal openhartig en communiceerden met me, en ik voelde dat er een zware last van me af viel. Tijdens werkbesprekingen, vroeg ik de anderen daarna actief om hun standpunten uit te drukken, en als er verschillende suggesties ter sprake kwamen, zochten en communiceerden we samen tot we tot overeenstemming kwamen. Geleidelijk voelden mijn broeders en zusters zich niet meer ingeperkt door mij, en de sfeer in onze samenwerking werd veel harmonieuzer.

Op een dag sprak ik over het werk met een zuster die me was toegewezen. Ze zei dat ze een brief aan de leiders had geschreven over enkele problemen in de kerk, om ze te vertellen over de moeilijkheden die we hadden in onze plichten en hoe we die ervoeren. Op dat moment stak mijn arrogante gezindheid weer haar lelijke kop op. Ik dacht: dat we erover gepraat hebben tijdens onze recente bijeenkomsten is genoeg. Een brief schrijven is niet nodig. Toen ik op het punt stond haar de les te lezen, herinnerde ik me hoe ongelooflijk arrogant ik was geweest in het verleden. Ik wilde altijd dat anderen bij alles naar me luisterden, zodat al mijn broeders en zusters zich ingeperkt voelden door mij, en ik leefde helemaal geen menselijke gelijkenis na. Ik bad in stilte tot God en keerde mezelf de rug toe, omdat ik niet meer wilde leven volgens mijn arrogante gezindheid. Ik moest de waarheid praktiseren. Daarna, besepte ik hoe geweldig het was dat deze zuster de verantwoordelijkheid nam om met onze leiders over het werk te communiceren, en dat ik haar niet moest tegenhouden. Ik moest haar helpen om een goede brief te schrijven. Toen ik dat eenmaal besepte, werd mijn toon milder, en kon ik geduldig met haar communiceren over de problemen in ons werk en meer naar haar ideeën luisteren. Op sommige punten vond ik dat ze er een beetje naast zat, maar ik zag ervan af om blindelings een oordeel te vellen. Ik dacht dat ik het moest onderzoeken voor ik iets zei. Toen ontdekte ik dat ze dingen had gezegd waar ik nog nooit aan had gedacht. Ik schaamde me een beetje. Ik zag in hoe ongelooflijk arrogant ik was geweest, en de broeders en zusters altijd had verstikt, zodat ze niet meer hun eigen rol konden spelen in hun plichten. In feite hadden ze allemaal sterke punten. Als zij er niet waren geweest om met me samen te werken, had ik de plichten nooit allemaal in mijn eentje kunnen vervullen. Daarna stelden we samen een overzicht van de problemen op, en nadat we de puntjes op de i hadden gezet, stuurden we de brief op. Als mijn arrogante natuur zich daarna weer liet zien bij het uitvoeren van onze plichten, bad ik bewust tot God en verzaakte ik mezelf. Ik sprak en communiceerde meer met anderen. Onze samenwerking ging veel beter, en ik voelde me bijzonder op mijn gemak en opgelucht. Ik vond dat het echt geweldig was om zo mijn plicht te doen. Dat zo'n arrogant iemand als ik een beetje veranderde kwam echt doordat ik het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden had ervaren.

66. Hoe ik mijn arrogante inborst heb veranderd

Door Jingwei, Verenigde Staten

Almachtige God zegt: “Elke stap in Gods werk, of het nu gaat om harde woorden of oordeel of tuchting, vervolmaakt de mens en is absoluut passend. Door de eeuwen heen heeft God nooit werk gedaan zoals dit. Heden werkt Hij in jullie, zodat jullie Zijn wijsheid hebben gewaardeerd. Hoewel jullie van binnen wat pijn hebben geleden, voelen jullie harten standvastig en in vrede. Het is jullie zegen om te kunnen genieten van deze fase van het werk van God. Ongeacht wat jullie in de toekomst kunnen bereiken, is alles liefde wat jullie vandaag de dag zien van Gods werk in jullie. Als de mens Gods oordeel en loutering niet ervaart, zullen zijn daden en vurigheid altijd aan de buitenkant zijn en zal zijn gezindheid altijd onveranderd blijven. Telt dit als door God gewonnen zijn? Hoewel er nog steeds veel is dat arrogant en verwaand is in de mens, is de gezindheid van de mens tegenwoordig veel stabielere dan voorheen. Het behandelen van jou door God, is om je te redden en hoewel je op dat moment misschien wat pijn voelt, zal de dag komen dat er een verandering in je gezindheid optreedt. Op dat moment zul je terugkijken en zien hoe wijs het werk van God is en dat zal zijn wanneer je in staat bent om Gods wil werkelijk te begrijpen” (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Vroeger dacht ik dat ik alleen met enthousiasme en de bereidheid om in mijn taak een prijs te betalen Gods goedkeuring kon verwerven. Ik richtte me niet op het aanvaarden van het oordeel en de tuchting van Zijn woorden of het nastreven van verandering in mijn gezindheid. Ik verrichtte alleen mijn taak op een arrogante, dictatoriale manier. Ik belemmerde en kwetste broeders en zusters en bracht het werk van de kerk schade toe. Uiteindelijk zag ik in dat mijn verdorven gezindheid zonder Gods oordeel en tuchting, niet kon worden gezuiverd en veranderd en dat ik dan nooit mijn plicht goed genoeg kon verrichten om God tevreden te stemmen. Ik heb werkelijk ervaren dat Gods oordeel en tuchting onze redding zijn.

In 2016 kreeg ik de taak om decors te ontwerpen. Opgetogen dacht ik: ik heb binnenhuisarchitectuur gestudeerd en heb ruim vier jaar ervaring op dat gebied. Ik zal echt gebruik moeten maken van mijn vaardigheden om dit goed te doen en God tevreden te stellen. Daarna leerde ik samen met broeders en zusters vaardigheden en we communiceerden over principes. Na een tijdje begon ik wat resultaat te zien in mijn werk. Als ik iemand hoorde zeggen: “Jullie hebben hier een mooi decor gemaakt. Het ziet er realistisch uit,” antwoordde ik wel dat het dankzij Gods leiding was, maar ik dacht: natuurlijk, weet je dan niet wie het ontworpen heeft? Ik ben een beroeps. Ik begon met opgeheven hoofd rond te lopen en ging harder te praten. Als ik

anderen fouten zag maken, keek ik op ze neer. Ik overlegde niet meer met hen over de inrichting van decors. Ik had ervoor gestudeerd, dus ik vond dat niet nodig, en het was tijdverspilling omdat ze toch mijn ideeën overnamen. Ik bedacht zelf een opstelling en besprak die vervolgens met de regisseur.

Toen ik was gepromoveerd tot teamleider begon ik broeders en zusters nog neerbuigender te behandelen. Toen we eens bezig waren om een restaurantscène in te richten, zei teamlid broeder Zhang: “De voordeur is niet hoog genoeg. Dat ziet er niet goed uit.” Daar wilde ik niet van horen. Ik dacht: ik heb al heel veel restaurantdecors ontworpen. Dacht je nou echt dat ik niet weet hoe hoog een restaurantdeur moet zijn? Jij hebt nog niet veel decors ontworpen, geen Design gestudeerd en niet veel praktische ervaring, en dan wil je mij iets over mijn werk vertellen? Ongeduldig haalde ik zijn suggestie onderuit en zorgde dat iedereen het liet zoals ik had voorgesteld. Toen de cameraman het zag, zei hij dat de deur te laag was en zo het shot zou blokkeren. Hij kon het zo niet filmen. Er zat niets anders op dan een nieuwe deur te maken. Een andere keer moesten we een kast maken. Ik zei tegen broeder Chen dat hij er een moest maken aan de hand van mijn tekening. Hij zei: “Het middendeel is te breed. Zo ziet het er niet goed uit. Zal ik het niet wat smaller maken?” Ik dacht: ik heb allerlei materiaal op het internet bekeken en dit zijn de juiste proporties. Doe nou maar wat ik zeg, dan zit je altijd goed. Ik hield voet bij stuk en zei: “Hoezo? Maak het nou maar gewoon zoals ik het heb getekend.” Uiteindelijk zei iedereen dat het middelste stuk te breed was en er niet goed uitzag. Broeder Chen moest extra tijd steken in het ombouwen, waardoor het filmen vertraging opliep. Nog steeds dacht ik niet over mezelf na. Ik zat er niet mee. Wie maakt er nooit eens een fout, dacht ik. Met wat tijd en extra materiaal is het zo gefikst.

Een keer na een bijeenkomst, gaf broeder Zhang me dit commentaar: “Het valt me op dat je de laatste tijd behoorlijk koppig bent als je met anderen samenwerkt. Je luistert niet naar onze suggesties, en sommige ideeën die prima haalbaar zijn, schiet je af. Je praat neerbuigend en snoert mensen de mond. En je staat er altijd op dat we de dingen op jouw manier doen. Dat zijn allemaal uitingen van een arrogante gezindheid.” Ik deed alsof ik dit accepteerde en intussen dacht ik: ik ben arrogant, maar dat is prima. Een paar dagen later sprak broeder Liu me er ook op aan dat ik arrogant was. Hij zei dat ik niet naar anderen luisterde en hun de mond snoerde. Al voordat hij was uitgepraat, sloot ik me totaal af. Ik dacht: niemand van jullie haalt het bij mij. Hoe durf je mij te bekritisieren? Hoe langer ik erover nadacht, hoe minder ik het kon accepteren. In mijn gebeden tot God kwam ik zelfs met uitvluchten aan. Hoe meer ik dat deed, hoe donkerder en terneergeslagener mijn geest werd. Mijn decorontwerpen werden steeds rommeliger, maar nog steeds dacht ik niet over mezelf na. Op een dag stootte ik mijn been tegen een metalen stoel en liep ik een grote snee op. In het ziekenhuis kreeg ik zeven hechtingen. Ik

was me er goed van bewust dat dit geen ongeluk was, maar dat het beslist Gods wil was. Eindelijk bracht ik mijn hart tot rust en dacht echt na. Als broeders en zusters met suggesties of handige tips kwamen liet ik me niet overtuigen. Ik stond nergens voor open en was niet nederig, maar juist ongelooflijk star. Ik bad tot God en vroeg Hem mij te helpen mijn eigen verdorven gezindheid te leren kennen.

Ik las deze woorden van God in mijn ochtenddevoties: **“Als je anderen beschouwt als minder dan jezelf, ben je zelfgenoegzaam, verwaand en niemand tot nut”** (‘Hoofdstuk 22’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Denk niet dat je een natuurtalent bent, slechts een beetje lager dan de hemelen maar veel hoger dan de aarde. Je bent niet slimmer dan wie dan ook – en men kan zelfs stellen dat je meer vertederend onnozel bent dan wie dan ook onder de mensen op aarde die met verstand zijn uitgerust. Je schat jezelf immers zo hoog in en hebt jezelf nog nooit minderwaardig gevoeld; het lijkt erop dat je mijn handelingen waarneemt tot in het kleinste detail. In feite ben je iemand die het wezenlijk aan verstand ontbreekt, want je hebt er geen idee van wat ik zal doen, laat staan wat ik op dit moment aan het doen ben. Daarom zeg ik dat je niet eens gelijk bent aan een oude boer die op het land zwoegt, een boer die niet de geringste gewaarwording heeft van het menselijk leven en toch afhankelijk is van de zegeningen van de Hemel terwijl hij het land bewerkt. Je denkt geen seconde over je leven na, je weet niets van roem en je hebt al helemaal geen enkele zelfkennis. Wat ben je ‘verheven’!”** (‘Zij die niet leren en onwetend blijven: zijn zij geen beesten?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik dat gelezen had, voelde ik me rot. Ik had het gevoel dat ik met elk woord te kijk werd gezet. Sinds ik decorontwerper was geworden, had ik het idee dat ik een onmisbaar talent was omdat ik de branche kende en ervaring had. Ik deed hooghartig tegen broeders en zusters, en dacht dat ik de deskundige was en niemand het waard was om mijn tijd aan te verspillen. Ik had altijd het laatste woord en wilde het werk niet met anderen bespreken. Volgens mij was dat tijdsverspilling omdat zij geen kennis van zaken hadden. Als ik dan eens met tegenzin iets besprak, vond ik dat ik er meer van afwist en de dingen daarom beter kon overzien. Ik onderzocht nooit iets wat zij voorstelden, maar wees het botweg af. Ik had geen greintje respect voor anderen. Als broeders en zusters zeiden dat ik arrogant was en me aanmoedigden om na te denken, kon ik dat ook niet accepteren en bleef ik me verzetten. Ik zag in dat ik alleen maar arrogantie liet zien. Ik leefde naar mijn arrogante gezindheid, keek op anderen neer en deed niets anders dan broeders en zusters de mond snoeren en pijnigen. In mijn werk was ik arrogant en dictatoriaal, ik dwong anderen naar me te luisteren, waardoor ze dingen opnieuw moesten doen en het werk van de kerk werd verstoord. Ik deed echt slechte dingen. Toen ik dat allemaal

besepte, werd ik een beetje bang. Ik bad en beleed mijn zonden tegenover God. Ik wilde geen dingen meer uit arrogantie doen.

Daarna zette ik mezelf in mijn taak altijd bewust opzij en luisterde vaker naar de suggesties van anderen om mijn tekortkomingen goed te maken. Soms maakte ik een ontwerp en hadden broeders en zusters een heleboel suggesties die afweken van mijn ideeën. En dan stond ik op het punt die af te wijzen, tot ik besepte dat ik weer arrogant deed. In mijn hart bad ik tot God, om Zijn hulp om mezelf te verloochenen en niet meer volgens mijn verdorven gezindheid te leven. Ik wilde voortaan kiezen voor de suggestie waarvan het werk van Gods huis het meest zou profiteren. Toen ik de ideeën van anderen begon te accepteren, merkte ik dat onze rekwisieten beter werkten, functioneler en praktischer waren en sneller konden worden gemaakt. Ik proefde hoe heerlijk het was om Gods woorden te praktiseren. Maar ik begreep mijn arrogante natuur niet echt en had geen zelfinzicht. Een paar maanden later merkte ik dat onze decors door iedereen goed werden ontvangen en dat ik enig succes had in mijn taak. Voordat ik het wist, stak mijn arrogante gezindheid weer de kop op.

Toen we eens een decor aan het samenstellen waren voor het huis van een rijkwaard dacht ik: zo iemand hoort chique spullen te hebben die zijn status weerspiegelen. Ik liet broeders en zusters het decor helemaal naar mijn smaak inrichten. Broeder Zhang wees erop dat het te modern was en niet paste bij de generatie van de hoofdpersoon. Daar was ik niet blij mee. Ik dacht: wat weet jij daar nu van? Zoiets heet flexibel zijn. We moeten een decor ontwerpen dat bij zijn status past, zonder ons tot een bepaalde periode te beperken. Volgens mij, heb jij geen idee wat voor stijl deze huizen moeten hebben. Jouw ideeën zijn ouderwets. En ik zei tegen hem: “Ik voel die periode goed aan. Vertrouw me nu maar.” Maar kort daarna zei broeder Chen ook dat de ramen te modern waren. Ik ergerde me en vroeg me af waarom zij zo achterlijk en star waren. Ik hield me in, maar bleef op mijn standpunt staan. Broeder Chen zei niets meer. Toen het decor klaar was, zei de regisseur tot mijn verbazing dat ons ontwerp niet realistisch en te opzichtig was en niet paste bij de leeftijd van de hoofdpersoon. Het moest helemaal opnieuw. Ik pikte het nog steeds niet en had het gevoel dat ze het gewoon niet konden waarderen. Maar het werkte niet, zei iedereen, dus stemde ik er met tegenzin mee in om het decor om te bouwen.

Een tijdje later hadden we een kang-bed-oven in jaren tachtig-stijl nodig. Ik dacht dat we daar veel geld voor moesten uittrekken, maar broeder Zhang zei dat het veel goedkoper was als hij hem zelf maakte. Hij had een uitgewerkt plan in zijn hoofd. Maar ik vond het een idee van niks. We konden het bed goedkoper zelf maken, maar dan was het niet duurzaam. Dan was het toch verspilling? Ik zei ook tegen de regisseur dat het idee van broeder Zhang gewoon niet zou werken. De regisseur zei dat mijn budget te hoog was, dus schrapte hij de scène met de kang.

Later kwam broeder Zhang met een andere suggestie. Daar sprak ik hem op aan, omdat ik dacht dat hij het niet snapte en dwarslag. Een zuster zag dat hij door mij werd beknot en zei dat ik arrogant was. Dat weigerde ik aan te nemen. Zelfs wanneer ik decors besprak met de regisseur, stelde ik me arrogant en star op. Het gevolg was dat de decors soms niet waren wat we nodig hadden en opnieuw moesten worden gedaan. Daardoor liep het filmen vertraging op.

Algauw werd die taak me ontnomen. De leider zei tegen me: “Broeders en zusters zeggen dat je arrogant bent, dingen op je eigen manier doet en altijd het laatste woord hebt. Je leest mensen op een neerbuigende manier de les. Je doet net of jij de baas bent en zij je ondergeschikten. Iedereen voelt zich beknot door jou.” Ik was verbijsterd toen ik dat hoorde. Ik had nooit gedacht dat ik zo arrogant en onredelijk overkwam. Ik was zo geschokt dat ik verder niets meer hoorde van wat de leider zei. Een paar dagen was ik diep ongelukkig. Ik kon niet eten en sliep niet goed. Tijdens mijn overdenkingen schoot deze zin uit Gods woorden me te binnen: **“Ieder van jullie zou zijn of haar geloofsleven opnieuw tegen het licht moeten houden [...]”** (‘God kennen is de weg naar het vrezen van God en het mijden van het kwaad’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Daar dacht ik over na: ik geloof nu vijf jaar in God, maar ik heb nooit echt over mezelf nagedacht en mezelf niet leren kennen. Ik heb zo veel arrogantie geopenbaard zonder het te beseffen. Ik moet hoognodig over mezelf nadenken. Ik zei dit gebed tot God: “Alstublieft, God, help en verlicht mij zodat ik mijn verdorven gezindheid kan leren kennen, en mezelf kan haten en verloochenen. Ik ben bereid mijn zonden te belijden.” Op een dag moest ik naar de plek waar gefilmd werd en daar zag ik een kang staan in jaren tachtig-stijl, zoals broeder Zhang had voorgesteld. Het bed had nog niet de helft van mijn budget gekost. Broeder Zhang en de anderen hadden ook een heel stel rekwisieten van karton gemaakt. Die waren mooi geworden, en hadden heel wat minder tijd, energie en materiaal gekost. Ik schaamde me toen ik dat zag. Ik zag in dat ik heel arrogant was geweest en dat ik het filmen ernstig had opgehouden. Ik begon me af te vragen, waarom ik zo arrogant was en altijd wilde dat anderen naar mij luisterden. Wat zat daar echt achter?

Tijdens mijn devoties de ochtend daarop las ik dit in Gods woorden: **“Als je echt de waarheid in je hebt, dan is het pad dat je begaat vanzelf het correcte pad. Zonder de waarheid is het makkelijk kwaad te doen, en doe je dat in weerwil van jezelf. Als er bijvoorbeeld arrogantie en verwaandheid in je staken, zou je het onmogelijk vinden om God niet te trotseren. Je zou je gedwongen voelen om Hem te trotseren. Je zou het niet expres doen, je zou het doen omdat je arrogante en verwaande natuur over je heerst. Door je arrogantie en verwaandheid zul je op God neerkijken en Hem als onbelangrijk beschouwen, ze zouden je ertoe brengen jezelf te verheffen, jezelf voortdurend op de voorgrond te plaatsen en ten slotte op Gods plaats te gaan zitten en getuigenis af te leggen**

voor jezelf. Uiteindelijk zou je je eigen ideeën, gedachten en opvattingen veranderen tot waarheden die moeten worden aanbeden. Zie toch hoeveel kwaad wordt gedaan door mensen die in de greep zijn van hun arrogante en verwaande natuur!" ('Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Ik voelde me afgrijselijk toen ik dat las. Ik wist van mijn arrogante gezindheid maar wist niets van de gevolgen van arrogantie. Eindelijk zag ik in, door datgene wat Gods woorden openbaarden en doordat ik over mijn woorden en daden nadacht, dat die me ertoe aanzet kwaad te doen en me tegen God te verzetten. Mijn arrogante natuur zorgde dat ik mezelf erg hoog had zitten, en dus anderen niet serieus nam, omdat ik wat kon. Ik vond dat mijn kijk op zaken altijd klopte en niemand mijn gelijke was, dus dat ze moesten doen wat ik zei. Als ik 'links' zei, mocht niemand naar rechts of iets anders voorstellen. Wie niet naar me luisterde, gaf ik een uitbrander. Ik was koppig en dictatoriaal. Ik stelde me dwingend op en koos het pad van de antichrist. Vooral deze woorden van God: **"Je zou het doen omdat je arrogante en verwaande natuur over je heerst. Door je arrogantie en verwaandheid zul je op God neerkijken en Hem als onbelangrijk beschouwen,"** zetten me aan het denken over hoe erg ik had opgescheept in mijn werk. Ik had nooit naar Gods wil of de principes van de waarheid gezocht. Wanneer anderen een suggestie deden dacht ik er nooit over na of die van God kwam, of het een aanwijzing van God was. Als het geen idee van mij was, luisterde ik er gewoon niet naar. Ik zag in dat ik totaal geen eerbied voor God had. Ik was zo arrogant dat ik anderen minachtend behandelde en geen plaats voor God in mijn hart had. Als gelovige moest ik me aan de waarheid en het werk van de Heilige Geest onderwerpen. Met wat voor suggestie een broeder of zuster ook aankomt, of die nu in mijn eigen straatje past of niet, het is mogelijk dat die van de Heilige Geest afkomstig is. Ik zou zo'n suggestie moeten onderzoeken met een Godvrezend, onderworpen hart. Als die strookt met de waarheid en het werk van Gods huis ten goede komt, moet ik gehoorzamen en haar toepassen. Als ik iets verwerp dat afkomstig is van de verlichting en leiding van de Heilige Geest, dan hinder ik het werk van de Geest en verzet ik me tegen God. Dat is een belediging van Gods gezindheid. Ik vervulde mijn taak vanuit arrogantie en was dictatoriaal, ik snoerde broeders en zusters de mond en wees prima ideeën af. Dat verstoorde het werk van de kerk. Mijn ontslag was Gods rechtvaardige gezindheid die mij ten deel viel. Als ik dacht aan alle schade die ik broeders en zusters had toegebracht en de achterstand waarop ik het werk van de kerk had gezet, voelde ik me berouwvol en schuldig. Ik haatte mijn verdorvenheid. Tegelijkertijd was ik vervuld van dankbaarheid jegens God, want als ik niet hardvochtig was geoordeeld en getuchtigd vanwege mijn arrogantie en koppigheid, had ik mezelf nooit leren kennen. Dan was ik me tegen God blijven verzetten.

Later las ik weer een passage uit Gods woorden: **“Een groot deel van de tijd stroken de gedachten, handelingen en mentaliteit van mensen die getalenteerd en begaafd zijn niet met de waarheid, maar zij zijn zich daar niet van bewust. Ze denken nog steeds: moet je zien hoe slim ik ben! Ik heb zulke goede keuzes gemaakt, zulke wijze beslissingen! Niemand van jullie kan aan me tippen. Zulke mensen verkeren voortdurend in een toestand van narcisme en zelfwaardering. Het valt ze zwaar om hun hart tot rust te brengen en na te denken over wat God van hen vraagt, wat de waarheid is en wat de principes van de waarheid zijn. Het valt ze zwaar om de waarheid en Gods woorden binnen te gaan en het valt ze zwaar om de principes van het in praktijk brengen van de waarheid te vinden en te begrijpen, en de werkelijkheid van de waarheid binnen te gaan”** (‘Waar mensen zich precies op hebben verlaten om te kunnen leven’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden lieten me zien dat wij, als we ons verlaten op onze gaven en sterke kanten, arroganter en zelfingenomener worden en gaan denken dat die zaken de waarheid zijn, zonder de principes achter die waarheid te zoeken. Ik vond dat ik een vaardigheid bezat, waardoor ze niet zonder me konden bij de decorontwerpen en de rekwisieten, maar sommigen deden in feite hun taken heel goed zonder enige professionele ervaring, en maakten zelfs betere rekwisieten dan ik kon. Ik dacht dat ik goede inzichten en ideeën had en bekwaam was, maar ik maakte er een puinhoop van. De dingen die ik maakte, waren onbruikbaar en moesten vaak opnieuw, waardoor er tijd, energie en geld werd verspild. Door op mijn gaven en sterke kanten te vertrouwen zonder de principes van de waarheid te zoeken, ontbrak me het werk van de Heilige Geest, waardoor ik mijn plicht niet goed kon doen. Als iemands hart op de juiste plek zit, zal God zo iemand verlichten en voorgaan. God verleent wijsheid die geen mens zich kan voorstellen. Ik besepte dat de gaven en vaardigheden waar ik zo trots op was, waardeloos waren. Het was heel arrogant en onredelijk om daarvan te willen profiteren. Als ik daaraan dacht, schaamde ik me diep. Daarna zei ik dit gebed tot God: “Ik wil niet meer naar mijn arrogante gezindheid leven. Ik wil de waarheid vastbesloten najagen en praktiseren en mijn plicht goed doen.”

Later nam ik de taak op me om nieuwe gelovigen te begieten. Als ik met anderen samenwerkte, hield ik me meer op de achtergrond. Ik zocht bewust Gods wil wanneer zich iets voordeed en luisterde meer naar de suggesties van anderen. Op een dag zei een broeder uit mijn team tegen me: “Jouw manier van broeders en zusters begieten en ondersteunen is een beetje star. Het is niet erg effectief. Het is beter als je je bij dat begieten op de persoonlijke zwakheden van mensen richt.” Maar ik was niet echt overtuigd. Ik had het gevoel dat ik al mijn ervaring inzette, dus hoe kon ik dan dingen fout doen? Ik stond op het punt om in het geweer te komen, toen ik besepte dat mijn arrogantie weer de kop opstak. In stilte zei ik een gebed tot God, en toen schoot me deze passage uit Zijn woorden te binnen: **“Wanneer andere mensen een afwijkende**

mening ventileren – wat voor aanpak kun je dan inzetten om te voorkomen dat je eigenzinnig en onbezonnen wordt? Om te beginnen moet je een nederige houding hebben, datgene wat jij als juist beschouwt opzij zetten, en iedereen de kans geven om te communiceren. Ook als je gelooft dat jouw aanpak de juiste is, moet je er niet op blijven hameren. Dat is om te beginnen al een soort vooruitgang; daar spreekt een houding uit dat je de waarheid nastreeft, jezelf verloochent en Gods wil vervult. Zodra je eenmaal die houding hebt en tegelijkertijd niet vasthoudt aan je eigen mening, bid je. Aangezien jij het onderscheid tussen goed en kwaad niet kent, laat je God onthullen en je vertellen wat het beste, meest gepaste is om te doen. Terwijl iedereen meedoet aan de communicatie, brengt de Heilige Geest jullie allen verlichting” (Gods communicatie). Ik was in het verleden te arrogant en koppig geweest, ik had anderen beknot en het werk van Gods huis verstoord. Ik wist dat ik zo niet kon doorgaan met mensen te beperken en me tegen God verzetten, en dat ik naar de suggesties van anderen moest luisteren. Ik moest die aannemen en me schikken, en daarna Gods wil zoeken. Dat is de enige manier om Gods leiding te ontvangen. Dus ik luisterde geduldig naar deze broeder en beseftte dat mijn methode inderdaad best kon worden verbeterd. De aanpak die hij voorstelde was flexibeler en beter aanpasbaar. Ik bracht hem in de praktijk en ontdekte dat het echt effectief was. Als broeders en zusters me na die tijd tips aan de hand deden verzette ik me niet meer, maar nam ik die aan en onderzocht ze, en ik besprak dingen met anderen om een beter beoefeningspad te vinden. Later zei iedereen dat ze veel hadden gehad aan die manier van begieten. Ik kreeg echt een gevoel van rust. Ik wist dat dit Gods leiding was. Ik kon alleen maar dankzeggen en Hem loven. Ik ervoer ook Gods zegeningen die voortkomen uit het praktiseren van de principes van de waarheid in plaats van arrogant mijn taak uit te voeren.

67. Een beetje menselijke gelijkenis naleven is echt geweldig

Door Tashi, Canada

Almachtige God zegt: “Vóór het einde van Zijn managementplan van 6000 jaar – voordat Hij het einde van elke categorie mensen openbaart – is Gods werk op aarde ten behoeve van het heil. Het is allemaal bedoeld om degenen die Hem liefhebben volledig te vervolmaken en ze aan Zijn heerschappij te onderwerpen. Hoe God mensen ook redt, alles wordt gedaan door ze te laten breken met hun oude satanische natuur. Dat wil zeggen: Hij redt ze door ze naar het leven te laten streven. Als ze niet naar het leven streven, zullen ze geen manier hebben om Gods heil aan te nemen. [...] In het verleden was Zijn middel om redding te brengen de grootste liefde en barmhartigheid tonen, zodanig dat Hij Zich helemaal aan Satan gaf in ruil voor de hele mensheid. Vandaag staat haaks op het verleden. Vandaag komt jullie heil tot stand in de tijd van de laatste dagen, tijdens de classificatie van ieder naar zijn aard. Het middel om jullie heil te bewerkstelligen is niet liefde of barmhartigheid, maar wel tuchtiging en oordeel zodat de mens grondiger kan worden gered. Alles wat jullie krijgen, is dus tuchtiging, oordeel en genadeloze klappen, maar weet dat in deze harteloze klappen geen greintje straf schuilgaat, weet dat ongeacht de hardheid van mijn woorden jullie maar door een paar woorden worden getroffen die volslagen harteloos op jullie overkomen, en weet dat ongeacht de mate van mijn toorn jullie nog steeds worden geraakt met woorden van onderricht. Ik ben er geenszins op uit om jullie iets aan te doen of ter dood te brengen. Is dit niet allemaal een feit? Weet dat alles vandaag, van rechtvaardig oordeel tot harteloze loutering en tuchtiging, ten behoeve van het heil is. Of vandaag nu de classificatie van ieder naar zijn aard plaatsvindt of de categorieën mensen worden blootgelegd, alle woorden en het werk van God zijn bedoeld om degenen te redden die God werkelijk liefhebben. Een rechtvaardig oordeel dient om de mens te zuiveren, harteloze loutering dient om de mens te reinigen, harde woorden of kastijding dienen allemaal om te zuiveren en het heil tot stand te brengen” (‘Jullie moeten de zegeningen van status opzijzetten en Gods wil begrijpen om de mens heil te brengen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

De kerk wilde vorig jaar een film gaan opnemen, en broeders en zusters bevalen mij aan als regisseur. Ik weet nog dat ik een beetje zenuwachtig was toen ik voor het eerst met die plicht begon, maar ik bad de hele tijd tot God en geleidelijk aan kwamen mijn zenuwen tot bedaren, en kon ik aan de slag. Ik studeerde hard en leerde om films te maken, en begon langzaam sommige van die vaardigheden te begrijpen. En toen, bleven broeders en zusters mijn ideeën overnemen. Vooral voor de eerste scène die ik regisseerde, vonden ze het allemaal goed wat ik

had gefilmd en de leidster zei dat ik in de wieg was gelegd voor regisseur. Mijn hart zwol op van trots en ik had het gevoel dat ik hier heel goed in was en dat ik een onmisbaar talent was in Gods huis. Als ik vanaf dat moment met broeders en zusters werkte, was ik niet meer zo bescheiden als ik was geweest, maar sprak met zelfvertrouwen en hield mijn hoofd opgeheven. Ik wilde ook in alles het laatste woord hebben en had een lage dunk van alle anderen. Als iemand mijn idee in twijfel trok of een ander voorstel deed, was ik onverzettelijk en ongeduldig en keek op hen neer. Ik vond dat ik hen in elk opzicht overtrof, en dat ze gewoon moesten doen wat ik zei, in plaats van zo moeilijk te doen. En in mijn ogen brachten ze heel onbenullige dingen te berde die het bespreken niet waard waren. Dus ik vroeg altijd: “Is dit een kwestie van principe?” om hen tot zwijgen te brengen. Op een keer liet zuster Zhang, de hoofdrolspeelster, me kostuums bekijken die ze had uitgekozen. Ik dacht: hoe kun je er zo’n vreselijke kijk op hebben? Ik liet haar alles opnieuw kiezen. Ik keurde veel van haar kledingkeuzes af. Ik was vervuld van de gedachte dat ik de regisseur was, en dat mijn gevoel dus het juiste was en ze naar me moesten luisteren. Uiteindelijk voelden de broeders en zusters zich door me ingeperkt en wilden geen voorstellen meer doen. Het gaf me een naar gevoel toen ik dat zag maar toen dacht ik, dat ik alleen dacht aan ons werk en er niet al te ver naast kon zitten. Dus ik stond er verder niet bij stil. In die tijd communiceerde mijn leidster met me en stelde me aan de kaak, en zei dat ik te arrogant was en graag mensen controleerde, en waarschuwde om mijn blik niet op anderen te richten, maar na te denken over mezelf en de waarheid te praktiseren om mijn eigen problemen op te lossen. Zo is het. Maar ik begreep toen niets van mijn eigen natuur. Ik vond dat ik heel verantwoordelijk was in mijn werk. Ik bleef in die opstandige, koppige gesteldheid leven, en kon niet meer goed samenwerken met broeders en zusters. In de loop van de tijd, bleven zich in ons werk problemen voordoen die onze vooruitgang belemmerden.

Op een dag, hoorde ik dat er een regisseur was ontslagen, die zo arrogant was dat het werk vertraging opliep, en die niet in staat was de waarheid te aanvaarden en broeders en zusters inperkte. Dat maakte me een beetje bang. Ik wist dat ik me net zo had gedragen als die regisseur. Ik dacht dat God me waarschuwde, en besloot dat ik niet langer zo de baas kon blijven spelen. In plaats daarvan moest ik me beheersen, vriendelijker spreken, en mijn best doen om met anderen te communiceren en het werk te bespreken. Maar ik kende nog steeds mijn eigen natuur niet, dus ik zocht niet naar de waarheid om die te verhelpen.

Na een tijdje, vorderde ons team zo langzaam, dat de leidster regelde dat zuster Liu met me zou samenwerken. Eerst kon ik dat gewoon niet accepteren. Ik dacht dat de leidster zeker twijfelde aan mijn capaciteiten, maar omdat het al geregeld was, beet ik met tegenzin door de zure appel heen. Ik merkte dat de leidster daarna tijdens werkbijeenkomsten, steeds zuster Liu om advies vroeg. Ik was erg ongerust en dacht dat de leidster me niet hoog aansloeg. Ik begon een

hekel aan haar te krijgen. Maar ik verzette me nog meer tegen zuster Liu. Ik kon haar niet accepteren. Dus elke keer als we ons werk bespraken zat ik daar in stilte nors voor me uit te kijken. Op een keer, ontdekte ze wat problemen met het werk van het team en deed enkele voorstellen die onze broeders en zusters allemaal heel goed vonden. Maar ik wilde er niets van weten. Ik weigerde naar haar voorstellen te luisteren. Toen iedereen me naar mijn mening vroeg, kropte ik mijn boosheid op en zei: “Jullie doen maar.” Toen pakte de leidster me aan en zei dat ik het werk van Gods huis niet steunde. Ik voelde me echt naar en ik wist dat ik mijn frustratie niet kon blijven afreageren in het werk van Gods huis. Maar ik kon het echt niet verkroppen. Ik dacht: als jullie altijd naar zuster Liu luisteren, wat valt er dan nog te bespreken? Ik dacht nog steeds dat ik in alles gelijk had, dus tijdens de paar volgende werkbijeenkomsten hield ik vast aan mijn meningen en sprak zuster Liu tegen, zelfs als haar voorstellen redelijk waren. Ik vond dat ze opschepte. Toen ze een bepaalde acteur aanbeviel bracht ik allerlei problemen met die acteur ter sprake en boorde haar voorstel de grond in. Ik was gewoon niet bereid om naar haar te luisteren. Ik wilde de leiding hebben over al het werk. Uiteindelijk voelde zuster Liu zich ingeperkt door mij en deed geen voorstellen meer. In die tijd, leefde ik in zo’n arrogante, zelfgenoegzame gezindheid, zonder de waarheid te zoeken, dat mijn geest langzaam in duisternis verviel. Ik voelde me elke dag terneergeslagen en God leek Zich voor me te verbergen. Ik had niets tegen God te zeggen als ik bad en Gods woorden drongen niet tot me door als ik ze las. Mijn geest was leeg en ik was afgestompt in mijn werk. Ik kon helemaal geen problemen zien. Ik leefde in een gesteldheid van onrust en had steeds het gevoel dat er iets ging gebeuren.

Enkele dagen later kwam onze leidster om een bijeenkomst met ons te houden. Ze stelde mijn gezindheid aan de kaak en zei dat ik te arrogant was, dat ik autocratisch en eigenzinnig was in mijn plicht en echt ons werk verstoorde. Ze zei dat ik naar huis moest gaan en serieuze godsdienstoefeningen moest doen en over mezelf nadenken. Ik was geschokt toen ik dat hoorde, maar ik bad serieus tot God en zei: “O God, welke situatie ik ook tegenkom, ik geloof dat het allemaal is bewerkstelligd door u en ik ben bereid om me te onderwerpen.” Ik kon die nacht helemaal niet slapen. Ik bedacht dat ik zo lang regisseur was geweest, maar dat ik hier morgen moest vertrekken. Ik kon het niet loslaten, was erg van streek, en kon mijn tranen niet bedwingen. Ik wilde die kans aangrijpen om aan mijn godsdienstoefeningen te werken en over mezelf na te denken, zodat ik mezelf weer overeind kon helpen waar ik was gestruikeld. Maar eenmaal thuis kon ik me niet concentreren op Gods woorden en had ik het echt moeilijk. Ik kon alleen maar voor God komen en Hem steeds weer aanroepen. Ik zei: “God, ik heb zoveel pijn. Alstublieft, help me en bescherm mijn hart zodat ik uw wil in deze situatie kan begrijpen en mezelf kan kennen.” Door voortdurend tot God te bidden, kon ik eindelijk een beetje rust voelen.

Enkele broeders en zusters kwamen de volgende dag bij me langs, om met me te communiceren en me te helpen en ze spraken over enkele van mijn problemen. Ik weet nog dat één zuster zei: “Je bent zo veranderd sinds je regisseur bent. Je kijkt zelfs anders naar anderen en je wil in alles het laatste woord hebben. Je bent echt overheersend en er valt gewoon niet met je te werken.” Een broeder zei: “Tijdens werkbeprekingen zijn we allemaal ontspannen als jij er niet bent. Maar zodra je verschijnt, zijn we allemaal nerveus, en bang dat je onze gedachten en ideeën de grond in boort.” Elk woord dat uit hun mond kwam was als een dolkstoot in mijn hart. Ik durfde hen niet aan te kijken en voelde me zo vreselijk. Mijn hele leven had ik me als mens niet zo’n mislukkeling gevoeld. Het was zo erg geworden dat broeders en zusters me niet durfden te benaderen en bang waren als ze me zagen. Ik dacht: ben ik nog wel een fatsoenlijk mens? Hoe kon ik zo ongevoelig zijn? Ik had nooit beseft dat mijn arrogante gezindheid anderen zo kon inperken en kwetsen. Ik wist al dat ik arrogant was en de leidster communiceerde vaak met me, maar ik stond er nooit bij stil. In plaats daarvan dacht ik dat ik arrogant was doordat ik van een superieur kaliber was. Wie is er niet arrogant als hij begaafd en van hoog kaliber is? Daarom zocht ik nooit naar de waarheid om het te verhelpen. Maar door de hulp en communicatie van broeders en zusters had ik eindelijk rust in mijn hart gevonden en kon ik mezelf tot bedaren brengen om na te denken over mijn gedrag.

Terwijl ik nadacht, las ik twee passages die ik nu zou willen delen. God zegt: **“Als je echt de waarheid in je hebt, dan is het pad dat je begaat vanzelf het correcte pad. Zonder de waarheid is het makkelijk kwaad te doen, en doe je dat in weerwil van jezelf. Als je bijvoorbeeld arrogantie en verwaandheid in je had, zou je het onmogelijk vinden om God niet te trotseren. Je zou je gedwongen voelen om Hem te trotseren. Je zou het niet expres doen, je zou het doen omdat je arrogante en verwaande natuur over je heerst. Door je arrogantie en verwaandheid zul je op God neerkijken en Hem als onbelangrijk beschouwen, ze zouden je ertoe brengen jezelf te verheffen, jezelf voortdurend op de voorgrond te plaatsen en ten slotte op Gods plaats te gaan zitten en getuigenis af te leggen voor jezelf. Uiteindelijk zou je je eigen ideeën, gedachten en opvattingen veranderen tot waarheden die moeten worden aanbeden. Zie toch hoeveel kwaad wordt gedaan door mensen die in de greep zijn van hun arrogante en verwaande natuur!”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kun je veranderingen in je gezindheid realiseren’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Arrogantie is de wortel van de verdorven gezindheid van de mens. Hoe arroganter mensen zijn, hoe groter het risico wordt dat ze zich tegen God verzetten. Hoe ernstig is dit probleem? Mensen met een arrogante gezindheid beschouwen niet alleen ieder ander als minder dan zij, maar het ergste is dat ze zelfs tegen God neerbuigend doen. Sommige mensen lijken misschien op het eerste gezicht in God te**

geloven en Hem te volgen, maar ze behandelen Hem absoluut niet als God. Ze hebben altijd het gevoel dat ze de waarheid in pacht hebben en vinden zichzelf geweldig. Dit is de essentie en de wortel van de arrogante gezindheid, en het komt bij Satan vandaan. Daarom moet het probleem van de arrogantie worden opgelost. Het gevoel hebben dat je beter bent dan anderen is triviaal. De kwestie waar het om draait is dat die arrogante gezindheid iemand ervan weerhoudt zich te onderwerpen aan God, Zijn bewind en Zijn regelingen; zo iemand voelt altijd de neiging met God te wedijveren om de macht over anderen. Dit soort persoon vereert God niet in de verste verte, laat staan dat hij God liefheeft of zich aan Hem onderwerpt” (Gods communicatie). Door Gods woorden zag ik in dat mijn arrogantie en verwaandheid zorgden dat ik opstandig was en me verzette tegen God. Sinds ik mijn taak had gedaan als regisseur, dacht ik dat het door mijn eigen harde werken kwam als ik een beetje succes had, en dat ik beter was dan anderen. Ik begon anderen te negeren en bleef koppig op mijn stuk staan, en wilde in alles het laatste woord hebben. Als ik geen resultaten behaalde in mijn taak dacht ik er nooit over na of het probleem bij mij lag, maar concentreerde me op mijn broeders en zusters. Ik behandelde anderen neerbuigend en las ze de les. Uit arrogantie en verwaandheid keek ik op iedereen neer. Ik kon de sterke punten van anderen niet zien en dacht dat mijn ideeën de beste waren. Ik keurde telkens de voorstellen van iedereen af en was overheersend. Ik kende mezelf niet door mijn arrogantie en verwaandheid en zelfs nadat ik vele keren was gesnoeid en behandeld, wilde ik het niet accepteren of over mezelf nadenken. Ik had totaal niet het hart van een zoeker. Toen mijn werk vertraging opliep en duidelijk werd dat ik het werk niet aankon, wilde ik nog steeds niet samenwerken met anderen en liet niet toe dat ze zich met mijn taken bemoeiden. Ik dacht dat dat mijn gezag in het geding zou brengen en mijn reputatie en positie zou bedreigen. Ik wilde de volledige controle hebben en het laatste woord hebben. Bewandelde ik niet de weg van verzet tegen God? Toen zuster Liu wat succes had in haar plicht en mijn positie bedreigde, wist ik heel goed dat ze gelijk had en dat haar voorstel het werk van Gods huis ten goede zou komen, maar ik wilde het niet accepteren. In plaats daarvan begon ik te muggenziften. En als ik zag dat onze broeders en zusters het met haar eens waren, kon ik het niet accepteren en reageerde mijn frustratie af op het werk voor de kerk. Ik was bereid om het werk van Gods huis eronder te zien lijden om mijn eigen reputatie en status te beschermen. Waar was mijn I finally realized Waar waren mijn geweten en verstand? Ik zag dat ik mijn arrogante en verwaande satanische gezindheid had nageleefd, mijn eigen gedachten en meningen had opgedrongen aan broeders en zusters alsof ze de waarheid waren, en mensen had gedwongen om bij alles naar me te luisteren. Had ik niet op gelijke voet willen staan met God en anderen willen overheersen? **“De mens moet zichzelf niet groter maken of verheerlijken. Hij moet God aanbidden en verheerlijken”** (‘De tien bestuurlijke decreten waaraan Gods uitverkoren volk moet gehoorzamen in het Tijdperk van het Koninkrijk’ in ‘Het Woord

verschijnt in het vlees'). Ik besepte eindelijk dat ik in een benarde situatie zat. Het leek alsof ik elke dag mijn plicht deed en me hartstochtelijk uitputte, maar ik liet op alle manieren een satanische gezindheid zien. Mijn daden waren allemaal in strijd met de waarheid, ik verstoorde het werk van de kerk. Ik deed slechte dingen, verzette me tegen God en beledigde Zijn gezindheid. Ik vroeg me af hoe het zo ver met me was gekomen. Het kwam doordat ik zo'n arrogante, onbuigzame natuur had. Ik accepteerde nooit de waarheid, en ten slotte riep ik Gods toorn over me af. Ik zag dat ik zo grondig was verdorven door Satan dat ik de werkelijkheid van de waarheid helemaal ontbeerde. Dat ik zo'n belangrijke plicht op me kon nemen, kwam doordat God me verhief. En dat ik enig succes had in mijn plicht was volledig te danken aan het werk van de Heilige Geest, en kwam helemaal niet doordat ik enige capaciteiten had. Ik zag dat toen ik in mijn plicht op mijn arrogante natuur vertrouwde, de Heilige Geest ophield met werken en ik niets meer kon uitvinden of oplossen. Maar toch dacht ik nog steeds dat alles met me in orde was. Ik was onredelijk arrogant, zonder een greintje zelfkennis. Pas toen begon ik afkeer en haat voor mijn arrogante natuur te voelen.

Later las ik deze woorden van God: **“Jullie leven allen in een wereld van zonde en losbandigheid; jullie zijn allen losbandig en zondige mensen. Vandaag kunnen jullie God niet alleen zien, maar belangrijker: jullie hebben tuchtiging en oordeel ontvangen, en zo de diepst mogelijke redding ontvangen, dat wil zeggen, Gods grootste liefde ontvangen. Alles wat Hij doet, is echte liefde voor jullie; Hij heeft geen slechte bedoeling. Hij oordeelt jullie op grond van jullie zonden, zodat jullie goed naar jezelf zullen kijken en die geweldige redding zullen ontvangen. Dit alles is gedaan met het doel de mens compleet te maken. God heeft vanaf het begin tot het einde Zijn uiterste best gedaan om de mens te redden en Hij wil zeker niet de mens die Hij eigenhandig heeft geschapen volledig vernietigen. Nu is Hij onder jullie gekomen om Zijn werk te doen; is dat niet nog duidelijker verlossing? Als Hij jullie zou haten, zou Hij dan nog een dergelijk groot werk verrichten om jullie persoonlijk te leiden? Waarom zou Hij zo lijden? God haat jullie niet en heeft geen slechte bedoelingen met jullie. Jullie zouden moeten weten dat Gods liefde de meest wezenlijke liefde is. Alleen omdat de mensen ongehoorzaam zijn, moet Hij hen redden door middel van het oordeel; anders zouden zij niet gered worden”** ('De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (4)' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Ik las Gods woorden steeds weer opnieuw. Ik had zo'n gevoel van warmte en ik was zo geroerd. Ik zag dat God me niet veroordeelde of elimineerde door me zo te ontmaskeren, en dat Hij het me niet met opzet moeilijk maakte. Hij deed het echt voor mijn redding. Ik heb zo'n arrogante, onbuigzame natuur en God wist wat ik nodig had. Doordat ik mijn taak was kwijtgeraakt en was gesnoeid en behandeld door broeders en zusters, leerde ik mijn arrogante gezindheid kennen en kon ik

nadenken over de weg die ik had genomen en God echt berouw tonen zodat ik niet meer opstandig tegen Hem zou zijn en me tegen Hem zou verzetten. Hoewel ik tijdens dat proces pijn en negativiteit ervoer, had mijn verdoofde hart zonder zo'n oordeel en tuchting niet kunnen worden wakker geschud. Dan had ik niet kunnen nadenken over mijn gedrag of Gods rechtvaardige gezindheid leren kennen. Dan had ik God niet echt berouw kunnen tonen, maar was ik alleen maar doorgestaan met wedijveren met en me verzetten tegen Hem, en had ik uiteindelijk Zijn gezindheid beledigd en zou ik zijn gestraft. Ik ervoer eindelijk voor mezelf dat het oordeel en de openbaring van Gods woorden Zijn bescherming voor mij en de meest waarachtige liefde waren. Ik was God zo dankbaar toen ik dit besepte en voelde dat ik in de toekomst serieus naar de waarheid moest streven zodat ik me kon ontdoen van mijn verdorven gezindheid en gauw een menselijke gelijkenis kon naleven.

Daarna bleef ik bidden en zoeken. Ik vroeg me af hoe ik kon ophouden volgens mijn arrogante gezindheid te leven en me te verzetten tegen God. Terwijl ik zocht, las ik deze woorden van God: **“Een arrogant natuur maakt je koppig. Wanneer mensen zo’n koppige gezindheid hebben, zijn ze dan niet geneigd weerspanning te zijn? Hoe moet je die weerspanning van je dan overwinnen? Wanneer je een idee hebt, kom je daarmee voor de dag en zeg je wat je denkt en gelooft over deze zaak, en dan communiceer je erover met iedereen. Om te beginnen kun je licht werpen op jouw standpunt en de waarheid nastreven; dit is de eerste stap om in praktijk te brengen om die weerspanning gezindheid te overwinnen. De tweede stap volgt wanneer anderen een andere mening ventileren – wat voor aanpak kun je dan inzetten om te voorkomen dat je weerspanning wordt? Om te beginnen moet je nederig zijn, datgene wat jij als juist beschouwt opzij zetten, en iedereen de kans geven om te communiceren. Ook al geloof je dat jouw aanpak de juiste is, je moet er niet op blijven hameren. Dat is om te beginnen al een soort vooruitgang; daar spreekt een houding uit dat je de waarheid nastreeft, jezelf verloochent en Gods wil vervult. Zodra je eenmaal die houding hebt en tegelijkertijd niet vasthoudt aan je eigen mening, bid je. Aangezien jij het onderscheid tussen goed en kwaad niet kent, laat je God onthullen en je vertellen wat het beste, meest gepaste is om te doen. Terwijl iedereen meedoet aan de communicatie, brengt de Heilige Geest jullie allen verlichting”** (Gods communicatie). Ik vond een weg om te praktiseren in Gods woorden. Als ik niet in arrogantie wilde leven of eigenmachtig zijn in mijn plicht, moest ik een hart hebben dat de waarheid zocht en eerbied voor God had. Ik moest samenwerken met broeders en zusters en als er een meningsverschil was, moest ik in staat zijn mezelf te verloochenen en mijn ego opzij te zetten, tot God bidden en de waarheid zoeken. Alleen met die instelling zou ik makkelijker verlicht worden door de Heilige Geest, en zou ik nooit meer zo ver gaan dat ik opstandig zou zijn en me zou verzetten tegen God

en het werk van Gods huis schade zou berokkenen door vast te houden aan mijn eigen ideeën. Toen ik dat allemaal besepte, was het alsof er een licht in mijn hart scheen. Ik zei dit gebed: “God, van nu af aan wil ik in harmonie samenwerken met broeders en zusters zodat we samen de waarheid kunnen zoeken en onze plicht kunnen doen in overeenstemming met principes.”

Kort daarna werd me gevraagd om een paar regels te kalligraferen voor mijn plicht. Toen ik dat hoorde, dacht ik: een paar regels kalligraferen stelt niets voor. Ik heb kalligrafie geleerd, dus ik heb hier wel vertrouwen in. Ik schreef een paar versies op en toen ze die had bekeken zei zuster Liu: “Dat is niet slecht, denk ik.” Toen voelde ik me opnieuw geërgerd over haar en dacht: je zei dat met zoveel tegenzin. Was mijn kalligrafie echt zo slecht? Ik heb dit gestudeerd. Het is iets waar ik goed in ben. Weet ik er soms niet meer van dan jij? Ik zie dat je geen kijk hebt op zulke dingen en je bent opzettelijk aan het muggenziften. Maar terwijl die gedachten door mijn hoofd speelden, besepte ik opeens dat ik het mis had. Gaf ik niet weer blijk van een arrogante gezindheid? Ik aarzelde niet om voor God te komen in gebed. “O God, ik wil een zoekende en gehoorzame houding hebben, mezelf opzijzetten, en alles geven voor mijn plicht.” Met die instelling schreef ik nog een versie, en toen zuster Liu die zag, deed ze meer suggesties en vroeg of ik het netter kon maken. Een aantal broeders en zusters zei dat het er prima uitzag. Vroeger zou er, als ik dacht dat ik gelijk had en anderen het ook met me eens waren, niets meer te zeggen zijn geweest en had ik mijn been nog meer stijf gehouden. Maar zo dacht ik toen niet. Ik dacht: de broeders en zusters opperen verschillende standpunten terwijl ze nadenken over onze plicht. Niemand doet het om het iemand moeilijk te maken, en mijn ideeën zijn niet per se juist. Uiteindelijk moeten we beslissen wat de beste resultaten zal opleveren in onze plicht. Met dit in gedachte nam ik het initiatief en zei: “Laat ik nog een versie maken. Dan kunnen jullie beslissen welke de beste is. Gebruik de versie die jullie het beste bevalt.” Toen ik met die instelling schreef, voelde ik me zo kalm en vredig, dat ik zelfs niet aan gezichtsverlies dacht. Toen ik klaar was, vroeg ik hen om meer feedback en de broeders en zusters deden nog meer suggesties. Ze waren allemaal zinvol. Toen voelde ik dat ik eigenlijk veel gebreken had en dat de broeders en zusters veel sterke punten hadden die ik niet bezat. Veel van hun ideeën en suggesties compenseerden mijn zwakheden. Dus door ieders hulp en door elkaars zwakke punten aan te vullen, hadden we ten slotte meer succes in onze plicht. Nadat ik een tijdje op deze manier met broeders en zusters had gewerkt begon ik me heel vredig, en veel dichterbij alle anderen te voelen. Ik was ook niet meer zo onbeschaamd of uit de hoogte als voorheen, en ik deed niet zo moeilijk als anderen dichterbij mij kwamen. Ik ontdekte ook dat het niet zo moeilijk was om voorstellen van broeders en zusters te accepteren, en ik kon goed overweg met hun kritiek op me. Er gebeurde wel wat dingen die me niet bevielen en ik toonde een beetje arrogantie, maar door de opmerkingen van broeders en zusters kon ik direct voor God komen. Ik was bereid om mezelf

opzij te zetten, de waarheid te zoeken en mijn plicht uit te voeren in overeenstemming met principes. Nadat ik dat allemaal had meegemaakt, ervoer ik vanuit mijn hart een gevoel van echt geluk. Ik zag dat ik eindelijk enige woorden van God in praktijk kon brengen, wat voorheen zo moeilijk voor me was geweest. Mezelf opzijzetten en voorstellen van anderen accepteren was zo moeilijk, maar ik kan nu een klein beetje van Gods woorden praktiseren. Ik kan eindelijk een beetje menselijke gelijkenis naleven. Ik ben niet zo onbeschaamd als ik was, ik ben niet zo verachtelijk voor God en ik perk anderen niet in zoals ik voorheen deed. Als ik aan dat alles denk, ben ik God zo dankbaar. Als God me niet had behandeld en gesnoeid, en zonder het oordeel en de openbaringen van Zijn woorden, weet ik niet hoe arrogant of ontaard ik nu zou zijn. Het kleine beetje inzicht en verandering dat ik vandaag heb bereikt is geheel te danken aan het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden.

69. Weer op het juiste pad komen

Door Chen Guang, Verenigde Staten

Almachtige God zegt: **“God dienen is geen eenvoudige taak. Degenen wier verdorven gezindheid onveranderd blijft kunnen God nooit dienen. Als jouw gezindheid niet door Gods woord is geoordeeld en getuchtigd, vertegenwoordigt jouw gezindheid nog steeds Satan. Dit is voldoende om te bewijzen dat je God dient vanuit je eigen goede intentie. Dit is dienst die gebaseerd is op je satanische natuur. Je dient God met je natuurlijke karakter en volgens je persoonlijke voorkeuren, sterker nog, je blijft maar denken dat God zich verheugt in alles wat je maar wilt doen en alles haat wat je niet wilt doen, en je wordt in je werk geheel geleid door je eigen voorkeuren. Kan dit God dienen worden genoemd? Uiteindelijk zal de gezindheid van je leven er geen jota mee veranderen; in tegendeel, je zult nog koppiger worden omdat je God hebt gediend, en hierdoor raakt je verdorven gezindheid nog dieper geworteld. Op deze manier zul je van binnen regels over het dienen van God ontwikkelen die hoofdzakelijk zijn gebaseerd op je eigen karakter en de ervaring die je opdoet met het dienen volgens je eigen gezindheid. Deze les kan worden getrokken uit de menselijke ervaring. Het is de levensfilosofie van de mens. Zulke mensen behoren tot de farizeeën en de religieuze functionarissen. Wanneer zij niet op een gegeven moment wakker worden en berouw tonen, zullen zij beslist de valse christussen en de antichristen worden die de mensen in de laatste dagen misleiden. De valse christussen en de antichristen waarover is gesproken zullen voortkomen uit dergelijke mensen”** (‘Religieuze diensten moeten worden gezuiverd’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik deze passage las: **“God dienen is geen eenvoudige taak. Degenen wier verdorven gezindheid onveranderd blijft kunnen God nooit dienen. Als jouw gezindheid niet door Gods woord is geoordeeld en getuchtigd, vertegenwoordigt jouw gezindheid nog steeds Satan.”** voelde ik me diep geraakt. Ik heb eerder te maken gehad met mislukking. Ik vervulde mijn plicht op basis van een arrogante gezindheid, en was heel opschepperig. Ik sloofde me uit en preekte oppervlakkige woorden en doctrines, zodat mensen een hoge dunk van me zouden hebben en me zouden bewonderen. Zonder me ervan bewust te zijn, begon ik me steeds meer tegen God te verzetten. Pas later, door het oordeel en de openbaring van Gods woorden, erkende ik de bron van mijn verzet tegen God en mijn satanische natuur, en begon ik berouw te tonen tegenover God.

In 2013 werd ik verkozen tot kerkleider. Ik was toen heel enthousiast. Als ik zag dat mijn broeders en zusters problemen hadden, communiceerde ik met ze over Gods woorden om ze te helpen om hun problemen op te lossen. Als hun moeilijkheden waren verholpen, konden ze hun plichten normaal vervullen. Na enkele maanden zei mijn leider tegen me: “Er is een kerk met een

relatief groot aantal nieuwe broeders en zusters. Andere medewerkers hebben jou aanbevolen om erheen te gaan als leider.” Vol vertrouwen nam ik de uitdaging aan. Ik dacht dat ik die broeders en zusters goed moest begieten zodat ze de waarheid zo snel mogelijk konden begrijpen en de basis konden leggen voor de ware weg. Toen ik bij de kerk arriveerde, kreeg ik inzicht in de algemene situatie daar. Ik maakte ook aantekeningen over de problemen en moeilijkheden van de broeders en zusters, en wilde erna relevante passages van Gods woorden opzoeken om te communiceren en hun problemen op te lossen. Omdat ik nieuw was, kenden veel van de broeders en zusters me niet. Daarom moest ik moeite doen en meer met ze samenkomen om te communiceren. Als ik in korte tijd het werk van de kerk goed kon voltooien, zouden die broeders en zusters zeker vinden dat ik de werkelijkheid van de waarheid had en bekwaam was in mijn werk. Dan zouden mijn leiders ook een hoge dunk van me hebben. De kerk bracht toen een kennisgeving uit van de waarheden die in die fase moesten worden binnengegaan. We moesten relevante passages van Gods woorden vinden om over te communiceren. Ik voelde me opgetogen, want dit was een perfecte kans om mezelf te bewijzen. Ik vond dus enkele uitspraken van God die betrekking hadden op al deze aspecten van de waarheid. Ik organiseerde ze zorgvuldig terwijl ik dacht: toevallig wordt er morgen een werkbijeenkomst gehouden. De andere medewerkers zullen zien dat ik de hele nacht deze woorden van God heb opgezocht. Ze zullen vast en zeker zeggen dat ik mijn plicht nauwgezet en verantwoordelijk vervul. De zon ging bijna op toen ik klaar was met de voorbereidingen. Nadat de medewerkers tijdens de bijeenkomst de woorden van God hadden gezien die ik had opgezocht, keken ze allemaal vol bewondering naar me. Sommigen zeiden: “Kijk naar broeder Chen. Hij is zo zorgvuldig. Hij heeft de hele nacht al die relevante passages van Gods woorden opgezocht.” Sommigen zeiden: “Dat is waar. Zo te zien, leest broeder Chen Gods woorden vaak.” De broeder die de bijeenkomst leidde, zei bezorgd: “Broeder Chen, hoelang moest je wakker blijven om al die passages van Gods woorden te vinden?” Toen ik dat hoorde, voelde ik me opgetogen. Ik had niet voor niets de hele nacht niet geslapen en mijn broeders en zusters zagen hoeveel moeite ik ervoor had gedaan. Ik verbloemde de opwindning die ik voelde en zei: “Het was bijna morgen toen ik er eindelijk mee klaar was. Ik blijf vaak de hele nacht wakker om mijn plicht te vervullen, zoals het hoort. Het is niets om over op te scheppen. Ik moest ervoor zorgen dat mijn broeders en zusters tijdig zouden kunnen communiceren tijdens bijeenkomsten.” De gastheer zei toen dat ik mijn plicht gewetensvol vervulde en dat ik de hele nacht kon opblijven en ongemak kon doorstaan. Mijn hart zwol van geluk. Ik moest hard blijven werken, zodat mijn broeders en zusters allemaal zouden zeggen dat ik een bekwame leider was.

Later, toen het evangelie zich verder verspreidde, stichtten we nog enkele kerken. Elke dag werkte ik van zonsopgang tot zonsondergang om mijn broeders en zusters te begieten. Ik las

Gods woorden voor aan iedereen in moeilijkheden en communiceerde geduldig om hun problemen op te lossen. Mensen begonnen me steeds meer te bewonderen. Op een keer stuitten enkele broeders en zusters bij het evangeliseren op een probleem dat ze niet konden oplossen. Ze werden negatief en zwak, dus ze wilden er met mij over communiceren. Ik deelde mijn eerdere ervaringen in het verspreiden van het evangelie met ze. Ik zei: “De mensen aan wie ik het evangelie verspreidde, hadden opvattingen en wilden het niet aanvaarden. Sommigen zetten me hun huis uit. Ik vond het toen ook heel moeilijk, dus ik bad continu tot God. Ik zocht de hele nacht naar relevante passages van Zijn woorden en steeds opnieuw communiceerde ik met die mensen om hun problemen op te lossen. Ik deed het, zodat ze Gods stem zouden kunnen horen en Zijn redding in de laatste dagen zouden ontvangen. Ondanks de ontluisteringen en moeilijkheden weigerde ik het om op te geven. Ten slotte werden ze allemaal lid van de kerk. Toen ik klaar was met praten, zei een broeder vol bewondering: “Kijk naar onze broeder Chen. Hij weet echt hoe hij ontberingen moet doorstaan. Hij draagt de last op zijn schouders.” Sommigen zeiden: “We moeten allemaal het evangelie verspreiden zoals broeder Chen het doet.” Toen ik zag wat een hoge dunk die broeders en zusters van me hadden, voelde ik me in de zevende hemel. Daarna kwamen anderen die moeilijkheden ondervonden in hun plicht naar me toe om hulp. Slechts weinigen gingen naar de broeder met wie ik samenwerkte. Terwijl broeders en zusters hun plichten vervulden, deden ze actief alles wat ik van hen vroeg. Toen ik zag hoezeer ze me bewonderden, begon ik mezelf steeds meer te waarderen. Ik vond dat ik een steunpilaar van de kerk was geworden.

Tijdens een bijeenkomst, bleef ik maar praten over hoeveel ik had geleden, welke prijs ik had betaald in mijn plicht en welke resultaten ik had bereikt. Een zuster zei opeens tegen me: “Broeder Chen, je praat vooral over hoeveel je hebt geleden en hoezeer je je hebt uitgeput tijdens het vervullen van je plicht, maar je praat niet over je zwakheden toen je werd geconfronteerd met moeilijkheden of welke verdorven gezindheden je openbaarde, of welke kennis je over jezelf hebt verworven of hoe je de waarheid zocht om je moeilijkheden te verhelpen. Het lijkt alsof je helemaal geen verdorvenheden hebt.” Toen ze dat had gezegd, keken de anderen me aan. Ik was verbijsterd. Ik voelde me onder druk gezet en mijn gezicht werd rood. Ik dacht: door die woorden sta ik voor schut in het bijzijn van al deze broeders en zusters. Wat zullen ze wel niet van me denken? Om wat trots terug te winnen, zei ik snel: “Zuster, wat je hebt gecommuniceerd, is correct en ik kan het aanvaarden. Onze broeders en zusters hebben echter moeilijkheden in hun plichten en worden negatief en zwak. We moeten niet alleen praten over onze verdorvenheid. We moeten meer communiceren over hoe we positief kunnen praktiseren. Dat is de enige manier waarop onze broeders en zusters vooruit kunnen komen en hun geloof kunnen vinden.” Later zeiden andere broeders en zusters tegen me dat ik niets had gezegd over de verdorvenheid die in

me was geopenbaard toen ik sprak over mijn ervaringen en kennis. Omdat ik veel had gesproken over hoeveel ik had geleden, welke prijs ik had betaald en hoe ik mijn vlees in mijn plicht had verzaakt, leek het alsof ik bedreven was in het praktiseren van de waarheid. Door die waarschuwingen van mijn broeders en zusters voelde ik me ongemakkelijk. Waren die dingen waarover ik had gecommuniceerd niet echt gepast? Soms communiceerde ik dat ik arrogant en egoïstisch was. Bovendien had ik altijd heel goede resultaten bereikt in mijn plicht en had ik het werk van de kerk niet belemmerd. Dus dat betekende dat er niets mis was met hoe ik had gecommuniceerd, nietwaar? Daarom dacht ik niet oprecht over mezelf na.

Omdat mijn plicht het vereiste, werd ik later overgeplaatst naar een andere kerk om mijn werk te doen. Tijdens een bijeenkomst met collega's zei broeder Zhang op ernstige toon: "Broeder Chen, sinds je die andere kerk hebt verlaten, hebben sommige broeders en zusters hun interesse in het doen van hun plichten verloren. Als ze moeilijkheden ondervinden, lezen ze Gods woorden niet en zoeken ze de waarheid niet. Ze willen gewoon dat jij hun problemen oplost. Sommigen willen niet eens meer bijeenkomsten bijwonen. Dat laat zien dat je in je plicht God niet heb verheerlijkt of voor Hem hebt getuigd. Je hebt je gewoon uitgesloofd, zodat anderen een hoge dunk van je zouden hebben en je zouden bewonderen. Dat is kwaadaardig en je moet de tijd nemen om over jezelf na te denken." Toen ik dat hoorde, was ik verbijsterd. Hoe was dit gebeurd? Mijn broeders en zusters bewonderden me allemaal? Dit was een serieus probleem. Ik was heel ongerust. Daarna hoorde ik niet meer wat er werd gecommuniceerd tijdens de bijeenkomst. Mijn hoofd was een warboel. Ik wist niet hoe ik uit deze situatie moest komen. Toen ik thuiskwam, bleef ik piekeren over broeder Zhangs woorden. Eerst dacht ik dat mijn plicht tot enkele resultaten had geleid en dat ik over de waarheid kon communiceren om sommige problemen op te lossen. In geen duizend jaar had ik gedacht dat het zulke gevolgen zou hebben. Ik was echt aangeslagen. In mijn hulpeloosheid bad ik tot God. Ik zei: "God, verlicht me alstublieft, zodat ik de bron van mijn probleem kan vinden en mezelf beter kan begrijpen."

Later zag ik enkele van Gods woorden: **"Allen die bergafwaarts gaan, verhogen zichzelf en getuigen van zichzelf. Ze scheppen overal op over zichzelf, verheerlijken zichzelf en ze hebben God helemaal niet ter harte genomen. Hebben jullie enige ervaring met datgene waar ik het over heb? Veel mensen getuigen voortdurend van zichzelf: 'Ik heb zus en zo geleden; ik heb dit en dat werk gedaan; God heeft me zus en zo behandeld; Hij heeft me gevraagd om zo en zo te doen; Hij heeft een bijzonder hoge dunk van me, nu ben ik zus en zo.' Ze spreken opzettelijk met een bepaalde toon en nemen bepaalde houdingen aan. Uiteindelijk gaan sommige mensen denken dat deze mensen God zijn. Wanneer ze eenmaal op dat punt zijn beland, zal de Heilige Geest hen allang verlaten hebben. Hoewel ze, vooralsnog, genegeerd en niet uitgeworpen worden, staat hun lot vast en kunnen ze alleen**

nog wachten op hun straf” (‘Mensen eisen te veel van God’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Anderen kunnen hun positie gebruiken om herhaaldelijk over zichzelf te getuigen, zichzelf te vergroten en met God strijden om mensen en status. Ze gebruiken verschillende methodes en maatregelen om te zorgen dat mensen hen aanbidden, proberen voortdurend mensen over te halen en de controle over ze te hebben. Sommigen misleiden mensen zelfs bewust om te denken dat zij God zijn, zodat ze als God behandeld zullen worden. Ze zouden mensen nooit vertellen dat ze verdorven zijn, dat zij ook verdorven en arrogant zijn, en dat zij niet aanbeden moeten worden, en dat, hoe goed ze het ook doen, het allemaal het gevolg is van Gods verhoging en wat ze eigenlijk zouden moeten doen. Waarom zeggen ze deze dingen niet? Omdat ze ten diepste bang zijn hun plaats in het hart van mensen te verliezen. Daarom verhogen zulke mensen God nooit en zullen ze nooit getuigen van God”** (‘Gods werk, Gods gezindheid en God Zelf I’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Nadat ik Gods woorden had gelezen, was ik erg van streek. Pas nadat ik over mezelf had nagedacht, zag ik dat het vanbuiten had geleken alsof ik had geleden en een prijs had betaald, en met mijn broeders en zusters had gecommuniceerd over Gods woorden om hun problemen op te lossen. Maar ik had het alleen gedaan om op te vallen en te pronken, zodat anderen een hoge dunk van me zouden hebben en me zouden bewonderen. Toen ik terugdacht aan hoe de medewerkers me hadden aanbevolen om leider te worden in een kerk met nieuwe leden, besepte ik dat ik alleen had gedacht aan hoe ik kon scoren waardoor mijn broeders en zusters en mijn leider een hoge dunk van me zouden hebben. Daarom had ik extra uren gewerkt en was ik de hele nacht opgebleven om relevante passages van Gods woorden te vinden en te organiseren waarover we tijdens bijeenkomsten zouden communiceren. Toen mijn broeders en zusters moeilijkheden hadden ondervonden bij het verspreiden van het evangelie, had ik niet met ze gecommuniceerd over Gods wil om ze in de principes van de waarheid te leiden. In plaats daarvan had ik me uitgesloofd en opgeschept over hoeveel ik had geleden en welke prijs ik had betaald tijdens het verspreiden van het evangelie. Naarmate mijn werk zich verbeterde, hadden mijn broeders en zusters me geprezen. Ik had ervan genoten, en me persoonlijk verantwoordelijk gevoeld voor de resultaten die waren bereikt door het werk van de Heilige Geest. Ik had er schaamteloos mee gepronkt alsof het mijn eigen prestaties waren. Bij het communiceren op bijeenkomsten had ik mezelf vaak in de schijnwerpers geplaatst. Ik had alleen gecommuniceerd over positieve manieren om te praktiseren en had de corrupte verdorvenheden die ik had geopenbaard, vermeden. Als het onderwerp ooit ter sprake kwam, negeerde ik het. Ik was nog onwilliger om mijn eigen onwaardige motieven voor het vervullen van mijn plicht te ontleiden of aan het licht te brengen. Keer op keer stelde God via mijn broeders en zusters mijn problemen aan de orde. Maar om mijn positie en imago te beschermen, deed ik alsof ik hun punten aanvaardde, zonder een moment naar mezelf te kijken. Als ik communiceerde, bleef ik

hoogdravend praten om mijn broeders en zusters te bedriegen. Daardoor was ik gaan geloven dat ik verantwoordelijk was in mijn plicht, kon lijden en de prijs kon betalen. Welke problemen of moeilijkheden de kerk ook had, of in welke staat mijn broeders en zusters zich ook vonden, ik deinsde nooit terug, maar hielp ze altijd om oplossingen te vinden. Nu ik was ontmaskerd door de feiten, zag ik dat ik in mijn plicht de waarheid helemaal niet had gepraktiseerd en dat ik geen rekening had gehouden met Gods wil. Ik had geprofiteerd van de kans die me was geboden door het vervullen van mijn plicht om te pronken, zodat anderen een hoge dunk van me zouden hebben. Zo had ik mijn verlangen naar roem en status bevredigd. Hierdoor, had ik mijn broeders en zusters niet voor God gebracht. In plaats daarvan had ik ze geleerd om mij te aanbidden. Dat betekende dat ik had gewedijverd met God om mensen en status. Pas toen werd ik me bewust van het feit dat ik al was begonnen om me tegen God te verzetten en een serieuze overtreding had begaan. Ik was bang en voelde me heel schuldig. Toen vroeg ik mezelf af: hoe is het mogelijk dat ik me tegen God ben gaan verzetten zonder het te weten?

Later las ik een passage uit Gods woorden: **“Sinds de mensheid door Satan was verdorven, is hun natuur gaan veranderen en hebben ze geleidelijk het vermogen om te redeneren verloren dat normale mensen hebben. Ze handelen nu niet meer als menselijke wezens in de positie van de mens; zij wensen liever de status van de mens te overstijgen en zij smachten naar iets hogers en groters. En wat is dat hogere dan wel? Ze wensen God te overstijgen, de hemel en al het andere te overstijgen. Wat is er de oorzaak van dat mensen zo geworden zijn? Alles welbeschouwd is de natuur van de mens al te arrogant. [...] Zodra mensen qua natuur en essentie arrogant zijn geworden, worden ze in staat om dingen te doen waarmee ze ongehoorzaam aan God zijn en zich tegen Hem verzetten, dingen die betekenen dat ze niet naar Zijn woorden luisteren, dingen die tot noties over Hem leiden, dingen waarmee ze tegen Hem in opstand komen, en dingen waarmee ze zichzelf op een voetstuk zetten en van zichzelf getuigen. Jij zegt dat je niet arrogant bent, maar stel dat je een aantal kerken kreeg toegewezen om te leiden, stel dat ik je niet behandelde en dat niemand in Gods familie je snoeide. Na hen een tijdje geleid te hebben, zou je hen ter hoogte van je voeten brengen en hen dwingen zich aan je te onderwerpen. En waarom zou je dat doen? Dat zou worden bepaald door je natuur; het zou niets anders zijn dan een natuurlijke onthulling. Je hoeft echt niet vreselijk je best te doen om dat te leren, en evenmin hoeft je je dat door anderen te laten bijbrengen. Je hoeft niets daarvan opzettelijk te doen; een dergelijke situatie doet zich als van nature bij je voor: je zorgt dat mensen zich aan je onderwerpen, je aanbidden, je op een voetstuk zetten, over je getuigen, en in alles naar jou luisteren, en jij staat hen niet toe om zich buiten jouw invloedsgeer te begeven. Onder jouw leiderschap doen zulke situaties zich vanzelf voor. En hoe ontstaan deze**

situaties? Die worden bepaald door de arrogante natuur van de mens” (‘De arrogante natuur van de mens is de oorzaak van zijn verzet tegen God’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Door Gods woorden te lezen, begreep ik waarom ik God had willen behagen in mijn plicht maar me onbedoeld tegen Hem was gaan verzetten. De bron hiervan was mijn arrogante satanische natuur geweest. Onder de controle van mijn arrogante natuur had ik een heel hoge dunk van mezelf gehad. Ik had me vaak uitgesloofd in mijn woorden en daden, zodat anderen me hoog zouden aanslaan en me zouden bewonderen. Toen mijn broeders en zusters problemen hadden ondervonden in het vervullen van hun plichten, had ik niet gecommuniceerd over de principes van de waarheid om ervoor te zorgen dat ze de waarheid begrepen en een pad van beoefening hadden. In plaats daarvan had ik oppervlakkige woorden en doctrines gesproken om er goed uit te zien. Ik had zelfs mijn eigen ervaringen van lijden en werken gebruikt om mee te pronken. Dat had ertoe geleid dat mijn broeders en zusters tegen me opkeken en geloofden dat ik de waarheid begreep en hun problemen kon oplossen. Als ze moeilijkheden tegenkwamen, kwamen ze altijd naar mij. Ze wisten niet dat ze moesten vertrouwen op God om de waarheid te zoeken om hun problemen op te lossen. Ze hadden geen plek voor God in hun hart. En nadat ik was overgeplaatst, wilden sommige broeders en zusters niet eens meer bijeenkomsten bijwonen. Vervulde ik zo mijn plicht? Ik deed gewoon kwaad en verzette me tegen God. Dat ik zulk kwaad kon doen, was te wijten aan mijn arrogantie en eigenwaan. Ik wilde alleen maar de baas spelen over mensen en mijn eigen status en imago beschermen. Ik wilde dat al mijn broeders en zusters me bewonderden en me in het middelpunt zetten. Ik zag mijn status als een gewilde zegening. Ik kon zien dat ik diep vanbinnen geen greintje eerbied voor God had gehad. Als je leeft volgens een arrogante natuur, verzet je je onbewust tegen God. Het is echt heel gevaarlijk. Ik dacht aan de dominees en ouderlingen in de religieuze wereld. Ze verheerlijken God niet en getuigen niet voor Hem. Ook zetten ze er gelovigen niet toe aan om de woorden van de Heer in praktijk te brengen. In plaats daarvan zetten ze blindelings Bijbelse kennis en theologische theorie uiteen om gelovigen te bedriegen, en scheppen ze op met hoeveel ze hebben geleden, hoeveel goed er is gekomen uit het evangelie dat ze hebben verspreid en hoeveel kerken ze hebben gesticht. Dat leidt ertoe dat gelovigen hen aanbidden, naar hen opkijken en doen wat ze zeggen. Sommigen hebben Almachtige Gods woorden gelezen en Gods stem gehoord, maar dan nog vragen ze de dominees en ouderlingen om er met hen naar te kijken. Zonder toestemming van de dominees durven ze Almachtige Gods werk niet te aanvaarden, ook al weten ze dat het de ware weg is. De dominees en ouderlingen van de religieuze wereld hebben mensen stevig in bedwang. Ze verzetten zich tegen God zoals antichristen en proberen een onafhankelijk koninkrijk te creëren. Ik probeerde vaak om te pronken in mijn plicht, zodat mensen me hoog zouden aanslaan en naar me zouden opkijken. Dan was ik toch net als die dominees en ouderlingen? Ik dacht aan die broeders en zusters in die kerk met nieuwe leden. Ze hadden net Gods werk van de laatste dagen

aanvaard en er waren nog veel waarheden die ze niet begrepen. God had me verheven om de plicht van het leiden van de kerk te vervullen. Ik had meer met ze moeten communiceren over Gods woorden en moeten getuigen van Zijn werk zodat ze de waarheid zouden begrijpen en kennis zouden verwerven over God, als basis voor de ware weg. Maar wat had ik gedaan? Wat was er geworden van mijn pogingen om die plicht te vervullen? Ik liet me door iedereen aanbidden en zorgde dat ze niets over God leerden. Daardoor had ik mijn broeders en zusters benadeeld en het werk van de kerk onderbroken en verstoord. Ik had me begeven op het pad van de antichrist die zich tegen God verzet. Hoe meer ik erover nadacht, hoe ongemakkelijker ik me voelde. Ik kon zien dat ik arrogant was geweest en geen eerbied had gehad voor God. Mijn daden hadden Zijn gezindheid heel lang beledigd. Als Hij mijn broeders en zusters niet had gebruikt om me zo te snoeien en te behandelen, had ik nooit nagedacht over mijn daden. Als ik dat pad had vervolgd, had ik veel meer kwaad gedaan en me Gods vervloeking en straf op de hals gehaald. Ik voelde een sluimerende angst. Ik wierp me voor God neer en bad. Ik zei: “God. Ik ben zo arrogant geweest. Ik sloof me altijd uit in mijn plicht. Dat heeft ertoe geleid dat mijn broeders en zusters mij aanbidden en in hun hart geen plek voor u hebben. Ik heb kwaad gedaan en me tegen u verzet. Ik verdien uw straf. God. Ik wil berouw tonen voor u, de waarheid oprecht nastreven en opnieuw beginnen.”

Daarna las ik deze woorden van God: **“Als een van schepselen moet de mens zijn eigen positie behouden en zich gewetensvol gedragen en plichtsgetrouw waken over wat hem is toevertrouwd door de Schepper. En de mens moet niet uit de pas gaan lopen of dingen doen die zijn bereik te boven gaan of dingen doen die walgelijk zijn in de ogen van God. De mens moet niet proberen groot of uitzonderlijk te zijn of boven anderen te staan, noch moet hij God proberen te worden. Zo zouden mensen niet moeten willen zijn. Groot of uitzonderlijk willen worden is absurd. God willen worden is nog schandelijker; het is walgelijk en verachtelijk. Wat prijzenswaardig is en waar de schepselen zich boven alles aan zouden moeten houden, is een waarachtig schepsel te worden; dit is het enige doel dat alle mensen moeten nastreven”** (‘God Zelf, de unieke I’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Wat mensen ook zoeken of waar ze ook naar verlangen, alleen degenen die terugkeren naar de Schepper en plichtsgetrouw vervullen en verrichten wat ze geacht worden te doen, en wat hun is toevertrouwd, zullen leven met een onbelast geweten en op een manier die juist en gepast is, zonder enig lijden. Dit is de betekenis en de waarde van leven”** (‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Toen ik Gods woorden had gelezen, begreep ik dat Hij de Heer van de schepping is. Het is juist en gepast, en natuurlijk, dat mensen Hem aanbidden en zich aan Hem onderwerpen. Bovendien wist ik dat ik slechts een klein geschapen wezen en een verdorven mens was. Ik zat vol satanische gezindheden. Ik was arrogant, bedrieglijk en kwaadaardig. Toch

probeerde ik altijd te pronken en een plek in de harten van mensen te veroveren. Ik kende echt geen schaamte en was onredelijk arrogant. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik me schaamde. Ik haatte mezelf omdat ik blind was en God niet kende. Ik wist niet wie ik was. Dat ik hier vandaag mijn plicht kan vervullen, is dankzij de gratie en verheffing van God. Ik moest mijn juiste plaats innemen als een geschapen wezen en een eerlijke, oprechte persoon zijn die de waarheid nastreeft, God verheerlijkt, voor Hem getuigt en zijn plichten goed vervult. Pas dan zou ik het geweten en verstand van een geschapen wezen hebben.

Later zocht ik een pad om te praktiseren en binnen te gaan door Gods woorden. Ik las enkele van Gods woorden: **“Wanneer jullie van God getuigen, zouden jullie vooral moeten spreken over hoe God mensen oordeelt en tuchtigt, welke beproevingen Hij gebruikt om mensen te louteren en hun gezindheid te veranderen. Jullie moeten ook spreken over hoeveel verdorvenheid in jullie ervaring is geopenbaard, hoeveel jullie hebben doorstaan en hoe jullie uiteindelijk door God zijn overwonnen, en spreken over hoeveel echte kennis jullie hebben van Gods werk en hoe jullie van God zouden moeten getuigen en Hem terug zouden moeten betalen voor Zijn liefde. Jullie moeten stevige taal gebruiken en op een eenvoudige manier spreken. Praat niet over lege theorieën. Spreek meer gewone taal; spreek uit jullie hart. Op die manier moeten jullie dingen ervaren. Maak geen gebruik van diepzinnig klinkende, lege theorieën om met jezelf te pronken. Dat maakt een arrogante en onzinnige indruk. Jullie moeten wat meer over werkelijke dingen spreken vanuit je ware ervaring, dingen die echt zijn en uit het hart komen. Daar hebben anderen het meest profijt van en het is voor hen het meest geschikt om te zien”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Nadat ik Gods woorden had gelezen, begreep ik een beetje over hoe ik moest praktiseren om God te verheerlijken en voor Hem te getuigen in mijn plicht. Als ik getuig voor God, moet ik meer spreken over hoe ik Zijn werk heb ervaren, welke verdorven gezindheden in me zijn onthuld, hoe ik me tegen Hem had verzet, hoe ik over mezelf had nagedacht en mezelf had leren kennen door mezelf te vergelijken met Zijn woorden en hoe ik berouw had getoond en was veranderd. Door te communiceren over de waarheid, moest ik mensen Gods wil en eisen uitleggen, het werk dat Hij doet om mensen te redden en Zijn gezindheid, zodat ze in staat waren om God te vereren, zich aan God te onderwerpen en de plichten van geschapen wezens te vervullen. Alleen zo kon ik God waarachtig verheerlijken en voor Hem getuigen. Ik dacht na over mijn communicatie met mijn broeders en zusters. Vaak sprak ik over hoeveel ik had geleden, welke prijs ik had betaald, hoe ik getuige was geweest van Gods daden en Gods zegeningen had ontvangen. Als het ging over welke verdorven gezindheden in mij waren onthuld of welke eerloze motieven ik had gehad, dekte ik ze altijd toe en had het er zelden over. Ik was

doodsbang dat mijn broeders en zusters me niet meer zouden bewonderen als ze mijn verdorvenheid zouden zien. Ik had echt een bedrieglijke natuur. Nadat ik die dingen had erkend, sprak ik open met broeder Zhang over hoe ik kwaad had gedaan door te pronken om mensen te misleiden. Ik vroeg broeder Zhang ook om naar de kerk te gaan waar ik eerder had gediend en mijn gedrag met de broeders en zusters daar te analyseren, zodat iedereen opmerkzamer kon zijn. Tijdens de bijeenkomst sprak ik ook openhartig met mijn broeders en zusters over mijn kwade gedrag. Ik getuigde van Gods rechtvaardige gezindheid, en zei tegen iedereen dat ze mij als voorbeeld moesten gebruiken om te leren wat ze niet moesten doen, zodat ze zich niet zoals ik tegen God zouden verzetten.

Daarna vervulde ik mijn plichten onopvallender. Ik had een zekere eerbied voor God ontwikkeld. Ik herinner me nog een bijeenkomst, waarop een nieuwe broeder met een probleem worstelde. Ik communiceerde met hem over Gods woorden om hem te helpen om zijn probleem op te lossen. Nadat hij naar me had geluisterd, zei de broer blij: “Broeder Chen, je communicatie is heel goed. Dit probleem zat me al heel lang dwars en ik wist nooit hoe ik het moest oplossen. Jij begrijpt echt de waarheid. Je moet in de toekomst vaker communiceren tijdens onze bijeenkomsten.” Een andere broeder zei hetzelfde. Ik voelde me toen heel opgetogen, maar ik besepte meteen dat ik niet in mijn oude fout moest vervallen door te pronken. Daarom bad ik snel tot God en verzaakte ik mezelf. Daarna getuigde ik bewust voor God en bracht ik mijn broeders en zusters voor Hem. Ik zei: “Iedereen kan leren van onze communicatie tijdens deze bijeenkomst. Dit is allemaal de Heilige Geest die ons leidt en verlicht. We moeten allemaal vaker Gods woorden lezen en bij problemen moeten we vaker de waarheid in Zijn woorden zoeken. De Heilige Geest zal ons verlichten en illumineren. Zo zullen we nog meer begrijpen.” Nadat ik dat had gezegd, voelde ik een intense innerlijke vrede. Dat ik die kleine verandering kon ondergaan, en kon weten hoe ik God kon verheerlijken en voor Hem kon getuigen in mijn plicht, is allemaal dankzij het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden.

73. Redding door God

Door Yichen, China

Almachtige God zegt: **“Elke stap in Gods werk, of het nu gaat om harde woorden of oordeel of tuchtiging, vervolmaakt de mens en is absoluut passend. Door de eeuwen heen heeft God nooit werk gedaan zoals dit. Heden werkt Hij in jullie, zodat jullie Zijn wijsheid hebben gewaardeerd. Hoewel jullie van binnen wat pijn hebben geleden, voelen jullie harten standvastig en in vrede. Het is jullie zegen om te kunnen genieten van deze fase van het werk van God. Ongeacht wat jullie in de toekomst kunnen bereiken, is alles liefde wat jullie vandaag de dag zien van Gods werk in jullie. Als de mens Gods oordeel en loutering niet ervaart, zullen zijn daden en vurigheid altijd aan de buitenkant zijn en zal zijn gezindheid altijd onveranderd blijven. Telt dit als door God gewonnen zijn? Hoewel er nog steeds veel is dat arrogant en verwaand is in de mens, is de gezindheid van de mens tegenwoordig veel stabielere dan voorheen. Het behandelen van jou door God, is om je te redden en hoewel je op dat moment misschien wat pijn voelt, zal de dag komen dat er een verandering in je gezindheid optreedt. Op dat moment zul je terugkijken en zien hoe wijs het werk van God is en dat zal zijn wanneer je in staat bent om Gods wil werkelijk te begrijpen”** (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Als ik deze passage lees, denk ik onwillekeurig aan hoe arrogant ik vroeger was. Ik had veel ongeremde verlangens en streefde altijd naar roem en status, en wedijverde en vergeleek mezelf met anderen. Ik leefde zonder enige menselijke gelijkenis. Toen ik Gods woorden, oordeel, tuchtiging en discipline had ervaren, begon ik mijn satanische natuur een beetje te begrijpen. Ik was nu in staat tot spijt en afkeer van mezelf en werd wat eerlijker en nederiger. Ik voelde echt dat het oordeel en de tuchtiging van Gods woorden een redding zijn voor de mensheid.

In 2005, ruim een jaar nadat ik Almachtige God had aanvaard, werd ik gekozen als kerkleidster. Omdat ik was verheven door God en werd vertrouwd door mijn broeders en zusters, bad ik tot God en was ik vastbesloten om mijn plicht goed te doen om Zijn liefde te vergoeden. Ik ging meteen helemaal op in het werk voor de kerk. Als anderen in een bepaalde toestand vervielen of moeilijkheden hadden, vond ik wel woorden van God om hen te helpen, en hoewel het oppervlakkig was wat ik communiceerde, zag ik toch resultaten. Broeders en zusters zeiden dat mijn communicatie hen een beetje hielp. Omdat ik mijn plicht met enig succes deed, liet een leider me later werk voor verschillende kerken op me nemen. Ik was opgetogen. Vooral toen ik merkte dat ik Gods woorden sneller begreep dan de zuster met wie ik samenwerkte en de leider me hoog aansloeg. Ik was heel tevreden met mezelf. Ik dacht dat de leider me zag als iemand

met echte mogelijkheden, een onmisbaar talent in de kerk. Na verloop van tijd werd ik steeds arroganter en dacht ik dat ik nu een beetje werkelijkheid van de waarheid had. Ik concentreerde me niet langer op het eten en drinken van Gods woorden en het nadenken over mezelf, en ik zocht niet naar de waarheid als ik op een probleem stuitte. Ik was altijd vol van mezelf, hooghartig, en keek neer op mijn broeders en zusters. Als ik zag dat sommigen van hen werden beperkt door hun verdorven gezindheden en hun plichten niet goed konden vervullen, communiceerde ik niet langer over de waarheid om hen te helpen uit liefde, maar berispte ik hen ongeduldig: “Gods werk heeft nu dit punt bereikt, maar je geniet nog steeds gretig van het vlees. Ben je niet bang dat je zult vervallen tot de ramspoed en zult worden gestraft? Als je plicht niet goed doet, zul je worden geëlimineerd.” Ik zag dat ze beperkt waren en me niet wilden zien, maar ik dacht niet na over mezelf en mopperde omdat ze niet naar de waarheid streefden.

Niet lang daarna kwam een leidster naar onze bijeenkomst. Ik dacht dat het was om me te bevorderen. Tot mijn verbazing, zei ze dat mijn binnengaan in het leven oppervlakkig was, dat ik geen problemen kon oplossen met mijn communicatie, en dat ik niet in staat was om de leiding te houden over het werk in meerdere kerken. Toen ik dat hoorde, was ik verbijsterd. Mijn verstand kon er niet bij. Ik weet niet eens hoe ik thuis ben gekomen na de bijeenkomst. Ik herinner me alleen dat ik de hele weg huilde en dacht: ik heb zo hard gewerkt om mijn plicht te doen, maar in plaats van vooruit te komen, ben ik diep gezonken. Wat zullen de broeders en zusters van me denken? Kennelijk kan ik niet zoveel werk aan, maar hoe kan ik tevreden zijn met zulke onbelangrijke plichten? Enkele dagen lang kon ik niet eten of slapen, en ik voelde me ellendig. Ik bad tot God en vroeg Hem om me te verlichten en te leiden, zodat ik Zijn wil kon begrijpen. Ik voelde me veel kalmer nadat ik had gebeden, en ik las deze woorden van God: **“Onder het zoeken hebben jullie te veel individuele noties, hoop en toekomsten. Het huidige werk is bedoeld om jullie verlangen naar status en jullie buitensporige verlangens aan te pakken. Hoop, status en noties zijn allemaal klassieke weergaven van een satanische gezindheid. [...] Jullie zijn nu volgers, en jullie hebben enig begrip verkregen van deze fase van het werk. Maar jullie hebben je verlangen naar status nog altijd niet opzijgezet. Als jullie status hoog is, zoeken jullie goed, maar als jullie status laag is, zoeken jullie niet langer. Jullie denken aldoor aan de zegeningen van status. Hoe komt het dat de meeste mensen geen afstand kunnen nemen van negativiteit? Is het antwoord niet steevast dat het door sombere vooruitzichten komt? [...] Hoe meer je op deze manier zoekt, des te minder je zult oogsten. Hoe groter iemands verlangen naar status, hoe strenger hij behandeld zal moeten worden en hoe meer hij grote loutering zal moeten ondergaan. Zulke mensen zijn waardeloos! Ze moeten in afdoende mate behandeld en geoordeeld worden, zodat ze deze dingen helemaal loslaten. Als jullie op deze manier streven tot het einde, zullen jullie niets oogsten. Wie het**

leven niet nastreeft, kan niet getransformeerd worden, en wie niet snakt naar de waarheid, kan de waarheid niet verwerven. Je richt je niet op het nastreven van persoonlijke transformatie en intreden, maar op extravagante wensen en dingen die je liefde voor God beperken en verhinderen dat je dichtbij Hem komt. Kunnen die dingen je transformeren? Kunnen ze je het koninkrijk binnenbrengen?" ('Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Toen ik dit had gelezen, begreep ik Gods wil. Hij had die situatie teweeggebracht om mijn verlangen naar status te behandelen, en om te zorgen dat ik nadacht over mezelf en de juiste weg koos in het streven naar de waarheid. Ik dacht erover na of mijn gretige streven en offers in mijn geloof echt dienden om naar de waarheid te streven en de plicht van een geschapen wezen te doen. In werkelijkheid was het alleen maar om mijn ambitie om beter te zijn dan anderen te bevredigen, en helemaal niet om naar de waarheid te streven. Dus toen ik eenmaal een positie had, was ik heel tevreden met mezelf en probeerde ik niet vooruit te komen. Toen ik werd ontslagen, dacht ik niet alleen niet na over mezelf, maar ik was negatief en zwak en weet het aan God. Ik overwoog zelfs om de handdoek in de ring te gooien en God te verraden. Ik had totaal geen geweten en verstand en was heel egoïstisch en verachtelijk. Dat ik was ontslagen, betekende dat God me beschermde. Ik had niet negatief moeten worden of God verkeerd moeten begrijpen, maar ik had de waarheid moeten zoeken om mijn verdorvenheid te verhelpen. Toen ik dat beseftte, kwam ik in gebed voor God. "O, God, ik wil niet meer naar status streven. Ik wil me onderwerpen aan uw regels en regelingen, echt naar de waarheid streven en mijn plicht vervullen om u te behagen." De dagen daarop concentreerde ik me op het eten en drinken van Gods woorden en het nadenken over mezelf, en toen ik mijn arrogante gezindheid weer vertoonde, bad ik bewust tot God en verzaakte ik mezelf. Ik voelde me veel beter toen ik een tijdje op deze manier had gepraktiseerd, en ik kon op een gepaste manier omgaan met broeders en zusters.

Na enkele jaren werd ik opnieuw gekozen tot kerkleider. Niet lang daarna fuseerde mijn kerk met een andere, zodat we opnieuw leiders moesten kiezen. Hierdoor stak mijn verlangen naar status weer de kop op. Ik was echt bang dat ik mijn positie zou verliezen. Tijdens bijeenkomsten met de leiders van de andere kerk, vond ik hun inzicht in Gods woorden en communicatie over de waarheid niets bijzonders, dus ik dacht dat ik zeker tot leider zou worden gekozen. Om mijn positie veilig te stellen en te zorgen dat meer mensen zagen hoe capabel ik was, bood ik aan om wat problemen te behandelen in een zwakkere kerk, en beloofde ik om ze snel op te lossen. Ik was elke dag actief op bijeenkomsten, communiceerde met anderen en loste problemen op, en in mijn communicatie sprak ik bewust over hoe ik in het verleden mijn werk deed, wat voor grote prestaties ik had geleverd en hoezeer leiders me destijds waardeerden. Ik sprak ook met opzet over fouten en afwijkingen in het werk van de andere kerkleiders om

mezelf heimelijk goed voor te doen en hen te kleineren. Maar God kijkt in mijn hart en geest, en omdat de motieven in mijn plicht verkeerd waren, verborg God Zich voor me. Hoewel ik in die tijd voortdurend bezig was, bereikte ik niets in mijn werk. Ik kreeg zweren in mijn mond en zelfs water drinken was pijnlijk. Ik leed echt en bedacht hoe ik sinds ik daar was niets had opgelost en mijn werk geen resultaten had opgeleverd. Ik vroeg me af hoe de leiders over me zouden denken, als ze de indruk kregen dat ik niet capabel was. Stel dat ik nog voor de verkiezing zou worden ontslagen. Wat een vernedering. Bij deze gedachte popelde ik om alle problemen meteen op te lossen, maar hoe ik ook communiceerde, alles sleepte zich voort zoals voorheen. Ik voelde me zo gekweld, dat ik alleen maar voor God kon komen in gebed: “O, God, ik ben in de duisternis geraakt en begrijp geen enkel probleem. O, God, ik moet u hebben getart. Daarom smee ik u, wijs me de weg. Ik ben bereid om over mezelf na te denken en berouw te tonen aan u.”

Later las ik een passage uit Gods woorden: **“Jullie hebben de tong en de tanden van de onrechtvaardigen in jullie monden. Jullie woorden en daden zijn zoals die van de slang die Eva verleidde om te zondigen. Jullie eisen van elkaar oog om oog en tand om tand en jullie wedijveren in mijn aanwezigheid om positie, roem en winst voor jezelf te bewerkstelligen, maar jullie weten niet dat ik in het verborgene naar jullie woorden en daden kijk. Voordat jullie zelfs in mijn tegenwoordigheid komen, heb ik de bodem van jullie harten gepeild. De mens wil altijd aan de greep van mijn hand ontsnappen en de waarneming van mijn ogen ontwijken, maar ik ben nooit weggedoken voor zijn woorden of daden. In plaats daarvan sta ik doelbewust toe dat die woorden en daden mijn ogen binnendringen, zodat ik de ongerechtigheid van de mens kan tuchtigen en een oordeel kan vellen over zijn rebellie. Zodoende blijven de verborgen woorden en daden van de mens altijd voor mijn rechterstoel, en mijn oordeel heeft de mens nooit verlaten, omdat zijn rebellie te buitensporig is”** (‘Het werk van het verspreiden van het evangelie is ook het werk van de redding van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden van oordeel en openbaring deden me beven van angst. Ik dacht terug aan hoe ik had gedacht en gehandeld. Om mijn positie als leidster veilig te stellen en meer mensen tegen me te laten opkijken, had ik gepoetst dat ik problemen oploste door communicatie, om mezelf te bewijzen en harten te veroveren, en had ik me beter voorgedaan en anderen gekleineerd waar ik maar kon. Ik behandelde broeders en zusters als concurrenten en gebruikte trucs en tactieken. Ik had geen gelijkenis van een gelovige, geen menselijkheid. Was ik anders dan een dier dat vecht om een hap eten? Wat was ik egoïstisch en verachtelijk. Ik deed slechte dingen en verzette me tegen God met mijn daden en had al lang daarvoor Zijn gezindheid beledigd. Dat ik aan die zweren leed en niets bereikte in mijn werk kwam doordat God me kastijdde en disciplineerde. Zijn wens was dat ik over mezelf nadacht, berouw had en veranderde. Ik dacht erover na waarom ik altijd naar

roem en status streefde, en daar meer belang aan hechtte dan aan al het andere. Het kwam allemaal doordat ik was misleid en verdorven door Satan. Hij gebruikte opleiding en sociale invloeden om mijn hart te doordrenken van dit vergif en deze filosofieën, zoals: ‘De slimmen heersen over de sterken’ en: ‘Zichzelf onderscheiden en eer brengen aan zijn voorouders.’ Deze satanische filosofieën waren diep geworteld in mijn hart en waren mijn natuur geworden. Ik leefde volgens dit vergif, werd steeds arroganter en verwaander, vereerde roem en status, en probeerde altijd vooruit te komen en beter te zijn dan anderen. Omdat ik niet op de juiste weg was, maar in deze verdorven, satanische gezindheid leefde, was ik verblind en kon ik niet de oorzaak van problemen zien. Ook kon ik de problemen van anderen niet oplossen en ik vertraagde het werk van de kerk. Ik deed niet mijn plicht, maar slechte dingen. Ik knielde voor God en toonde berouw aan Hem: “God, ik heb mijn plichten verwaarloosd voor mijn reputatie en gewin, en probeerde u te misleiden en te bedriegen. Ik zou vervloekt moeten worden. O, God, ik wil niet meer zo zijn. Ik wil berouw tonen aan u.” Toen las ik deze woorden van God: **“Omdat jullie Gods schepselen zijn, moeten jullie je plicht als schepsel doen. Er worden geen andere eisen aan jullie gesteld. Dit is hoe jullie moeten bidden: ‘O, God! Of ik nou status heb of niet, nu begrijp ik mezelf. Als mijn status hoog is, komt dat door uw verheffing, en als deze laag is, komt dat door uw verordening. Alles ligt in uw handen. Ik heb geen keuzes en ook geen klachten. [...] Ik schenk geen aandacht aan status; ik ben immers maar een schepsel. Als u mij in de put van de afgrond plaatst, in de poel van vuur en zwavel, ben ik maar een schepsel. Als u mij gebruikt, ben ik een schepsel. Als u mij vervolmaakt, ben ik nog altijd een schepsel. Als u mij niet vervolmaakt, zal ik nog steeds van u houden, want ik ben niets meer dan een schepsel”** (‘Waarom ben je niet bereid een contrast te zijn?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me een weg om te praktiseren. Of ik nu werd vervangen of enige status bezat, ik moest toch nog naar de waarheid streven en mijn plicht goed doen, en me concentreren op het praktiseren van de waarheid in mijn plicht en me ontdoen van mijn satanische gezindheid. Toen ik mijn motieven in mijn plicht had gecorrigeerd en me erop had geconcentreerd om mezelf tot rust te brengen voor God om Zijn woorden te lezen en te bidden, legde ik de problemen van de kerk in Gods handen. Ik keek naar Hem, en zocht de waarheid met broeders en zusters. Die problemen in de kerk werden al snel opgelost. Ik was vervuld van dankbaarheid jegens God. God is heel echt en aanbiddelijk, en Hij was aan mijn zij en maakte alles gereed om me te zuiveren en te transformeren. Ik besepte ook hoe belangrijk het is om te streven naar de waarheid en een verandering van gezindheid in mijn geloof.

Een half jaar later kreeg ik de verantwoordelijkheid voor het werk van nog enkele kerken. Omdat ik wist hoe sterk mijn verlangen naar status en hoe arrogant mijn gezindheid was, bad ik ernstig tot God zodat ik mijn motieven kon corrigeren en mijn plicht goed kon doen. Ik werd

toen gekoppeld aan zuster Wang, die een heldere kijk op kwesties had en problemen op een volwassen manier aanpakte. Ik vroeg haar vaak om advies en leerde van haar sterke punten. Na enkele maanden, was ik erg vooruitgegaan in het communiceren over de waarheid om problemen op te lossen en in het verrichten van verschillende taken voor de kerk. Broeders en zusters keken ook tegen me op. Voor ik het wist, was ik weer heel tevreden met mezelf, en dacht ik, hoewel ik nog relatief nieuw was in het geloof, dat mijn communicatie net zo goed was als die van zuster Wang en dat ik was gegroeid in mijn vermogen om problemen aan te pakken. Ik dacht dat mijn gestalte was gegroeid. Ik besepte niet dat mijn arrogantie zich openbaarde bij alles wat ik deed en dat mijn verlangen naar roem en status sterker was teruggekomen dan ooit. Ik wilde dat zuster Wang bij alles naar me luisterde. Ik kon het niet uitstaan dat anderen haar communicatie goedkeurden of dat ze de leiding nam in kerkzaken. Ik dacht dat ik enige praktische kennis had en veel ervaring had opgebouwd, dat ik geen nieuweling was die geen benul had, en dat ik qua kaliber haar gelijke was. We waren allebei leidsters, dus waarom nam zij altijd de leiding? Waarom zou ik naar haar luisteren? Als dat zo doorging, was ik dan niet alleen in naam leidster? Ik begon harder te werken en zorgde dat ik Gods woorden paraat had, zodat ik haar kon overtreffen, en tijdens onze gesprekken over werk voor de kerk op bijeenkomsten van medewerkers, begon ik als ze haar meningen uitdrukte, expres te muggenziften en aanmerkingen te maken. Dan kwam ik met mijn 'geniale idee' om haar te kleineren en mezelf beter voor te doen. Korte tijd later, vielen mijn ideeën toen we over werk voor de kerk spraken in de smaak bij enkele medewerkers en ze begonnen naar mij te komen als ze problemen hadden en naar mijn voorstellen te luisteren. Ik vond het heerlijk om ze allemaal om me heen te zien drommen. Later, kon zuster Wang niet meer op pad om haar plicht te vervullen omdat de CCP haar volgde, dus werd ik een tijdje alleen verantwoordelijk voor het werk van de kerk. Ik voelde me niet bedolven onder het werk, maar was heel ontspannen, en dacht dat ik eindelijk over alles het laatste woord kon hebben. Ik besepte toen wel dat mijn manier van denken niet goed was, maar ik dacht niet na over mezelf en nam het helemaal niet ter harte.

Op een dag vertelde een leider me dat ik naar een bijeenkomst in een ander gebied moest, en dat er maar een stuk of tien waren uitgekozen, hoewel het een grote regio omvatte. Ik hoorde ook iemand zeggen dat ik zou worden bevorderd. Ik dacht echt dat ik heel wat was, dat ik het neusje van de zalm was in onze regio. Ik stapte opgewekt op een trein met vier andere zusters, maar onderweg gebeurde er iets onverwachts. We werden gevolgd en gearresteerd door de CCP-politie. Hun ondervragingen leverden niets op, en ze veroordeelden me tot twee jaar dwangarbeid wegens 'het organiseren en gebruiken van een xie jiao-organisatie om de handhaving van de wet te ondermijnen'. Ik maakte een moeilijke tijd door na mijn veroordeling. In mijn hart kwamen misverstanden en twijfels over God. Waarom was ik gearresteerd en in de

gevangenis gegooid toen ik net zou worden bevorderd? Houdt God me tegen en gebruikt Hij dit om me te ontmaskeren en te elimineren? Ben ik mijn kans kwijtgeraakt om mijn plicht te doen en gered te worden? Ik had veel pijn en voelde me zo verloren. Ik huilde vaak en bad tot God: “O, God, nu begrijp ik uw wil. Het voelt alsof u me afwijst, alsof u mij niet wilt. God, ik smeed u om me te verlichten en me de weg te wijzen om uw wil te begrijpen, zodat ik zal weten hoe ik in deze situatie kan binnengaan in de waarheid.” Dank God dat Hij mijn gebed heeft gehoord. Op een dag gaf een zuster in dezelfde gevangenisafdeling me stiekem een briefje met enkele van Gods woorden die ze had overgeschreven. Er stond: **“Voor alle mensen is loutering een foltering en heel moeilijk te accepteren – maar het is tijdens de loutering dat God Zijn rechtvaardige gezindheid aan de mens duidelijk maakt, Zijn eisen aan de mens openbaar maakt, meer verlichting verschaft en meer daadwerkelijk snoeien en behandelen; door de vergelijking tussen de feiten en de waarheid, geeft Hij de mens een grotere kennis van zichzelf en de waarheid, en geeft Hij de mens een beter begrip van Gods wil, waardoor de mens een waarachtigere en zuiverdere liefde voor God krijgt. Dat zijn Gods doelen bij het uitvoeren van loutering. Al het werk dat God doet in de mens heeft zijn eigen doelen en betekenis; God doet geen zinloos werk, noch doet Hij werk dat zonder voordeel voor de mens is. Loutering betekent niet dat mensen van Gods aangezicht worden verwijderd, noch betekent het dat ze in de hel worden vernietigd. Het betekent veeleer het veranderen van de gezindheid van de mens tijdens de loutering, het veranderen van zijn intenties, zijn oude inzichten, het veranderen van zijn liefde voor God en het veranderen van zijn hele leven. Loutering is een echte test voor de mens en een vorm van echte training, en alleen tijdens loutering kan zijn liefde zijn inherente functie dienen”** (‘Alleen door het ervaren van loutering kan de mens ware liefde bezitten’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Mijn hart leefde onmiddellijk op. Deze situatie was Gods beproeving voor mij. Het was niet Zijn wil om me te elimineren, maar om me beter in staat te stellen om over mezelf na te denken en mezelf te kennen, en binnen te gaan in de waarheid. Ik wist dat ik niet meer negatief en zwak mocht zijn, en niet mocht afgaan op mijn eigen noties en speculeren over Gods wil. In plaats daarvan moest ik mezelf tot rust brengen, de waarheid zoeken en serieus over mezelf nadenken en mezelf kennen.

Op een avond kon ik niet in slaap komen, en onwillekeurig vroeg ik me af waarom God me dit had laten overkomen. Toen schoten me Gods woorden te binnen: **“Haten jullie de grote rode draak echt? Haten jullie hem echt uit het diepst van jullie hart? Waarom heb ik jullie dat zo vaak gevraagd? Waarom blijf ik jullie deze vraag steeds opnieuw stellen?”** (‘Hoofdstuk 28’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik vroeg me steeds weer af: haat ik echt de grote rode draak? Haat ik hem uit het diepst van mijn hart?

Toen dacht ik aan deze passage uit Preken en communicatie over het binnengaan in het leven: “Sommigen zeggen: ‘Ik heb de grote rode draak verzaakt. Hij onderdrukt me en ik veracht hem nu.’ Je kunt hem verzaken met je woorden, maar niet met je hart. Misschien haat je hem vanuit het diepst van je hart, maar hij controleert nog steeds je gedrag en natuur. Dat is omdat het vergif, de gedachten, gezichtspunten, filosofieën en opvattingen over het leven van de grote rode draak nog steeds je hart in hun greep hebben. De manier waarop je de dingen ziet, is nog steeds de manier waarop hij de dingen ziet. Je gedachten, je opvattingen over het leven en over dingen in het algemeen zijn hetzelfde als zijn gedachten en opvattingen. Ze behoren allemaal toe aan de grote rode draak, dus je bent nog steeds in zijn macht... Als je echt wilt ontsnappen aan Satans invloed moet je jezelf helemaal zuiveren van elk satanisch vergif in je. [...]” (‘Preken en communicatie over het binnengaan in het leven’). In het licht van deze woorden beseftte ik dat ik de grote rode draak alleen haatte omdat hij broeders en zusters arresteerde en vervolgde, en Gods werk verstoorde en saboteerde, maar dat betekende niet dat ik hem echt haatte en verzaakte. Waarachtig haten en verzaken kan alleen als we zijn boosaardige, reactionaire essentie volledig zien, zodat we hem echt haten vanuit het diepst van ons hart, en zijn vergif dat in ons is afzweren. Doordat ik zelf arrestatie, vervolging en marteling door de grote rode draak had ondergaan, en onder dwang was geïndoctrineerd, zag ik echt in dat hij een demon is die de waarheid haat en God haat. Ik zag zijn lelijke gezicht als bedrieger en bederver van de mens. Hij slaat de trom voor atheïsme en materialisme, vastbesloten om Gods bestaan te ontkennen, en doet wat hij kan om zichzelf te verheerlijken en zich erop voor te staan dat hij ‘groot, glorieus en waarachtig’ is. Hij hemelt zichzelf op als de redder van het volk en wil dat iedereen hem vereert en in hem gelooft alsof hij God is, vergeefs hopen dat hij God kan vervangen in het hart van de mensen. De grote rode draak is heel verachtelijk, boosaardig en schaamteloos. En ik beseftte dat mijn essentie vrijwel dezelfde was als zijn essentie. God verhief me, liet me de plicht van een leidster praktiseren, en leren om problemen op te lossen door over de waarheid te communiceren, zodat anderen God konden kennen en zich aan Hem konden onderwerpen, maar ik gebruikte die kans om zoveel mogelijk te pronken, en wilde dat anderen tegen me opkeken en deden wat ik zei. Verzette ik me niet tegen God door dat te doen? Ik was jaloers op zuster Wang en sloot haar buiten, greep altijd haar fouten aan en kleineerde haar. Ik verlangde er zelfs naar om haar te laten ontslaan, zodat ik het laatste woord zou hebben in de kerk. Gedroeg ik me niet als een dictator? Werd ik niet beheerst door het vergif van de grote rode draak, zoals: ‘Er kan maar één alfamannetje zijn’ en ‘Ik ben mijn eigen meester in hemel en op aarde’? Gods bestuurlijke decreten zeggen: **“De mens moet zichzelf niet groter maken of verheerlijken. Hij moet God aanbidden en verheerlijken”** (‘De tien bestuurlijke decreten waaraan Gods uitverkoren volk moet gehoorzamen in het Tijdperk van het Koninkrijk’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Hoe kan ik van alles wat ik heb laten zien, achteraf zeggen dat ik mijn plicht deed? Ik deed

slechte dingen en verzette me tegen God. Mijn daden hadden lang geleden Gods bestuurlijke decreten geschonden, en als God me niet had gedisciplineerd, als Hij die situatie niet had gebruikt om me tegen te houden op mijn boosaardige pad, als ik was doorgegaan overeenkomstig mijn eigen natuur en ambities, dan weet ik zeker dat ik nergens voor was teruggedeinsd voor roem en status tot ik ten slotte iets heel slechts had gedaan en door God was gestraft. Ik besepte dat dit een serieuze waarschuwing voor me was. Ik had zo'n gevaarlijk punt bereikt, maar ik had het totaal niet in de gaten gehad. Ik werd door mijn arrestatie uiteindelijk gedwongen om over mezelf na te denken en mezelf te kennen. Zonder deze duivel, de grote rode draak, als contrast, had ik waarschijnlijk nooit gezien hoeveel van zijn gif er in me zat, en dat ik eigenlijk net zo ben als hij. Ik zou echt niet in staat zijn geweest om hem waarachtig te verzaken en te proberen me te bevrijden van zijn vergif. Ik zag in dat alles wat God had gedaan diende om me te zuiveren en ik dankte Hem vanuit het diepst van mijn hart dat Hij me had gered.

Ik dacht in de gevangenis veel na over mezelf en het speet me vooral dat ik de kansen om mijn plicht te doen niet had gekoesterd. In plaats daarvan wilde ik per se streven naar roem en status, en had ik me laten leiden door Satans vergif. Ik had veel dingen gedaan die tegen de waarheid waren en broeders en zusters kwetsten, en ik had het werk van de kerk gehinderd en verstoord. Ik had God veel pijn gedaan, ik had zo'n grote schuld en ik was vervuld van spijt. Pas toen had ik een diep verlangen om naar de waarheid te streven en Gods oordeel en tuchting te ervaren zodat ik gauw bevrijd zou zijn van dat vergif en een menselijke gelijkenis kon naleven. Ik nam mijn plicht weer op toen ik was vrijgekomen, en toen ik weer tot kerkleider werd gekozen, voelde ik me niet zo zelfvoldaan en zelfgenoegzaam als voorheen. In plaats daarvan voelde ik dat het een grote verantwoordelijkheid was, dat het Gods opdracht aan mij was die ik moest koesteren, en dat ik het uiterste moest doen om naar de waarheid te streven en mijn plicht te doen. Doordat ik keer op keer werd gekastijd en gedisciplineerd werd mijn ziel die was misleid door Satan eindelijk wakker. Ik zag in dat alleen het streven naar de waarheid, het streven naar verandering in mijn gezindheid, en het goed uitvoeren van de plicht van een geschapen wezen de juiste bezigheden zijn. Mijn verlangen naar roem en status is niet meer zo sterk als voorheen en ik word steeds minder arrogant. Ik kan goed samenwerken met anderen en mijn plicht naar behoren doen, en ik leef nu enige menselijke gelijkenis na. Ik voel heel goed dat het kleine beetje verandering niet makkelijk is gekomen. Dit is allemaal verwezenlijkt door het oordeel en de tuchting van Gods woorden. Ik dank Almachtige God dat Hij me heeft gered.

75. Mijn beproeving

Door Zhongxin, China

Almachtige God zegt: **“Mijn daden zijn groter in aantal dan de zandkorrels van het strand, en mijn wijsheid is groter dan die van al de zonen van Salomo, toch zien mensen mij alleen als een arts met weinig aanzien en een onbekende leraar van mensen! Zoveel mensen geloven in mij alleen maar zodat ik hen zou kunnen genezen. Zoveel mensen geloven in mij alleen maar zodat ik mijn krachten zou kunnen gebruiken om onreine geesten uit hun lichaam te verdrijven. En zoveel mensen geloven in mij alleen maar om wellicht vrede en vreugde van mij te kunnen ontvangen. Zoveel mensen geloven in mij alleen maar om grotere materiële rijkdom van mij te eisen. Zoveel mensen geloven in mij alleen maar om dit leven in vrede door te brengen en om veilig en gezond te zijn in de toekomstige wereld. Zoveel mensen geloven in mij om het lijden van de hel te vermijden en de zegeningen van de hemel te ontvangen. Zoveel mensen geloven in mij enkel vanwege tijdelijke troost, zonder ernaar te streven in de komende wereld iets te bereiken. Toen ik mijn woede over de mensheid bracht en alle vreugde en vrede terugnam die deze eens bezat, begon de mens te twijfelen. Toen ik de mens het lijden van de hel gaf en de zegeningen van de hemel terugeiste, veranderde de schaamte van de mens in kwaadheid. Toen de mens mij vroeg om hem te genezen, besteedde ik geen aandacht aan hem en voelde ik een afkeer jegens hem. De mens ging ver weg van mij en zocht daarvoor in de plaats de weg van kwaadaardige geneeskunde en tovenarij. Toen ik alles wegnam wat de mensen van mij hadden geëist, verdween iedereen spoorloos. Dus zeg ik dat de mens geloof in mij heeft, omdat ik te veel genade schenk, en er veel te veel is om te verkrijgen”** (‘Wat weet jij over het geloof?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Als ik dit vroeger las, zei ik dat alles wat God hier zegt een feit is, maar ik begreep het nooit echt. Omdat ik al jaren in God had geloofd, mijn baan en familie had opgegeven, me had uitgeput en veel had geleden voor mijn plicht, dacht ik dat ik God niet zou bekritisieren of verraden als er beproevingen kwamen. Maar toen ik een beproeving van ziekte doormaakte, begreep ik God verkeerd en gaf ik Hem de schuld. Mijn motivatie om gezegend te worden en te onderhandelen met God kwam aan het licht. Pas toen was ik volledig overtuigd van Gods woorden die mensen ontmaskeren en mijn ideeën over het streven in mijn geloof veranderden.

Op een dag in juli 2018, vond ik een kleine, harde knobbel op mijn linkerborst. Het leek me niet erg en ik dacht dat ontstekingsremmers het wel zouden verhelpen. Maar de twee maanden daarop werd het steeds erger. Ik lag ‘s nachts te transpireren, had geen energie en de plek rond de knobbel deed pijn. Ik begon me af te vragen of er echt iets mis was, maar troostte mezelf met de

gedachte dat het niets voorstelde. Ik vertrouwde op God en was elke dag druk bezig met mijn plicht in de kerk. Ik dacht dat God me zou beschermen. Op een nacht werd ik wakker door een stekende pijn. Er kwam geel vocht uit mijn borst en ik wist dat er iets mis was. Mijn man en ik haastten ons naar het ziekenhuis. De uitslag kwam terug: ik had borstkanker. Mijn hart sloeg over toen de dokter dat zei. Borstkanker, dacht ik. Ik ben pas in de dertig. Hoe is dat mogelijk? Ik zei steeds bij mezelf: echt niet. Dit kan mij niet overkomen. Ik ben een gelovige en doe al jaren mijn plicht in de kerk. God zal voor me zorgen en me beschermen. De dokter moet zich vergissen. Ik hoopte zo dat het niet waar was. Ik weet niet eens meer hoe ik die dag ben thuisgekomen. Mijn man zag mijn ontstelde gezicht en zei om me te troosten: “Dit is een klein ziekenhuis. De artsen zijn niet zo goed. Misschien hebben ze het mis. Laten we naar een groot ziekenhuis gaan.” Ik voelde een sprankje hoop toen hij dat zei. Helaas bevestigde de arts in het grote ziekenhuis de diagnose: het was borstkanker. Het was in een middel- tot vergevorderd stadium en ik moest worden opgenomen voor chemo en een operatie, anders kon het terminaal worden. Ik was verbijsterd en mijn hart zonk me in de schoenen. Ik dacht: hoeveel gaat dit allemaal kosten? Stel dat ik halverwege de chemo doodga. Hoe komt mijn familie dan van die schuld af? Ik was wanhopig en voelde me enorm hulpeloos.

Na mijn eerste ronde chemotherapie, deed mijn hele lichaam vreselijk pijn. Ik wilde niets doen en was altijd duizelig. Pas toen de medicijnen na een paar dagen uitgewerkt raakten, begon ik te herstellen. Ik had jaren in God geloofd, offers gebracht en me uitgeput voor mijn plicht. Ik deed mijn plicht door dik en dun en sloeg nooit een bijeenkomst over. Ik hielp altijd mijn broeders en zusters met hun problemen. Ik had zo hard gewerkt, en waarvoor? Waarom beschermde God me niet? Nu kon ik geen plichten uitvoeren. Ik was op sterven na dood. Wilde God me elimineren? Ik kreeg nog vijf chemoronden en daarna een operatie. Hoe kon ik dat aan? Zouden, nog afgezien van de pijn en het lijden, al die jaren van geloof tijdverspilling zijn geweest als ik stierf? Bij die gedachte moest ik huilen. Die dagen waren echt een kwelling voor me. Ik las Gods woorden, maar ze drongen niet tot me door en ik stopte met bidden. Mijn geest was zo duister en ik raakte steeds verder van God verwijderd.

Op een dag kwam zuster Li van de kerk bij me en vroeg vriendelijk naar mijn toestand. Toen ze zag dat ik zoveel pijn had en zo neerslachtig was, zei ze: “God staat toe dat we ziek worden. Dat is een beproeving. We moeten meer bidden en zoeken. Dan zal God ons zeker helpen om Zijn wil te begrijpen ...” Toen ik het woord ‘beproeving’ hoorde, was ik geroerd. Misschien wilde God me niet elimineren maar me deze beproeving laten ondergaan. Toen ze weg was, kwam ik voor God in gebed en zei: “God, ik lijd pijn sinds ik ziek ben. Ik begrijp u niet goed en geef u de schuld. Vandaag herinnerde de zuster me eraan dat dit uw beproeving is, maar ik weet nog steeds niet hoe ik hierdoorheen moet komen. Help me om uw wil te weten.”

Daarna kwam ik elke dag voor God om zo te bidden. Op een dag las ik deze woorden van God: **“Door intrede in beproevingen kom je zonder liefde of geloof te zitten, het ontbreekt je aan gebed en je kunt geen lofzangen zingen, en zonder het door te hebben leer je jezelf te midden van dit alles kennen. God heeft veel middelen om de mens te vervolmaken. Hij zet allerlei omgevingen in om de verdorven gezindheid van de mens aan te pakken, en gebruikt verschillende dingen om de mens bloot te leggen. In één opzicht pakt Hij de mens aan, in een ander opzicht legt Hij de mens bloot en in een ander opzicht onthult Hij de mens: Hij graaft de ‘mysteries’ op uit de diepten van de harten van de mens en onthult ze, en Hij toont de mens zijn natuur door veel van zijn gesteldheden te onthullen. God vervolmaakt de mens door vele methoden – door openbaring, door behandeling van de mens, door loutering en tuchtiging – zodat de mens zal weten dat God praktisch is”** (‘Alleen diegenen die zich richten op de praktijk kunnen vervolmaakt worden’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik nadacht over Gods woorden, begon ik eindelijk Zijn wil te begrijpen. God werkt in de laatste dagen om ons te vervolmaken door onze verdorven gezindheid in allerlei situaties bloot te leggen, en ons met het oordeel en de openbaringen van Zijn woorden onze satanische gezindheid te laten inzien, de waarheid te laten zoeken en praktiseren en ten slotte onze verdorven gezindheid te laten reinigen en veranderen. Ik begreep dat God niet had toegestaan dat ik ziek werd omdat Hij me met opzet wilde elimineren of pijn doen, maar om me te reinigen en te veranderen. Ik kon niet langer God verkeerd begrijpen of me erin wentelen. Ik moest me onderwerpen, de waarheid zoeken in mijn ziekte en over mezelf nadenken en mezelf kennen. Toen ik Gods wil begreep was ik niet meer zo somber en had ik minder pijn. Ik onderwierp me in gebed aan God.

En toen ik klaar was, schoot me een regel uit Gods woorden te binnen. **“Jouw streven is alleen om comfortabel te leven, dat er geen ongelukken met je familie gebeuren, dat de wind aan je voorbij trekt, dat je gezicht onaangetast door gruis blijft. [...]”** Ik zocht het gauw op in mijn boek met Gods woorden en vond deze passage: **“Je hoopt dat je geloof in God geen uitdagingen of beproevingen met zich meebrengt, of de minste ontbering. Je volgt altijd die dingen na die waardeloos zijn en je hecht geen waarde aan het leven, in plaats daarvan breng je je eigen extravagante gedachten als de waarheid. Je bent zo waardeloos! [...] Wat je nastreeft is, om vrede te krijgen na in God te geloven, voor je kinderen om vrij te zijn van ziekte, voor je echtgenoot om een goede baan te hebben, voor je zoon om een goede vrouw te vinden, voor je dochter om een fatsoenlijke echtgenoot te vinden, voor je ossen en paarden om het land goed te ploegen, voor een jaar van goed weer voor je gewassen. Dat is wat je zoekt. Jouw streven is alleen om comfortabel te leven, dat er geen ongelukken met je familie gebeuren, dat de wind aan je voorbij trekt, dat je gezicht**

onaangetast door gruis blijft, dat de gewassen van je familie niet worden overstroomd, dat je niet wordt beïnvloed door rampspoed, om te leven in Gods omhelzing, om te leven in een gezellig nest. Een lafaard zoals jij, die altijd het vlees navolgt – heb je een hart, heb je een geest? [...] Als je op deze manier blijft ervaren, zul je dan niet niets verwerven? De ware weg is aan je getoond, maar of je het uiteindelijk wel of niet kunt bereiken hangt af van je eigen persoonlijke streven” (‘De ervaringen van Petrus: zijn kennis van tuchtiging en oordeel’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden drukten nauwkeurig mijn wens uit om te worden gezegend in mijn geloof. Ik dacht terug aan mijn jaren van geloof. Toen thuis alles nog goed ging, ik gezond was en alles in orde was, had ik actief mijn plicht gedaan en leek mijn energie onuitputtelijk. Maar toen ik kanker kreeg, werd ik negatief, begreep ik God verkeerd en verweet ik Hem dat Hij me niet beschermde. Ik sloeg munt uit het werk dat ik had gedaan en twistte met God. Ik had zelfs spijt van al mijn jaren van opoffering. Ik leefde in een toestand van het mijden en verraden van God. Pas toen ik was gelouterd en ontmaskerd door mijn ziekte zag ik dat ik niet mijn plicht had gedaan en offers had gebracht om de waarheid te zoeken of de plicht van een geschapen wezen te doen, maar om vrede en zegen te ontvangen. Ik had onderhandeld met God om te worden gezegend in ruil voor mijn offers. Ik wilde alles in dit leven en eeuwig leven in het volgende. Nu had ik kanker, en toen het erop leek dat ik zou sterven en niet gezegend zou worden, verweet ik God dat Hij onrechtvaardig was. Ik had geen enkele menselijkheid. Ik dacht aan mijn jaren van geloof. Ik had zoveel genade en zegen van God ontvangen en was veel bewaterd en gesteund door de waarheid. God had me zoveel gegeven, maar ik had er nooit aan gedacht om Zijn liefde te vergoeden. Toen ik ziek werd, onderwierp ik me niet aan God. Ik begreep Hem verkeerd en gaf Hem de schuld. Ik had totaal geen geweten en verstand. Ik begreep eindelijk dat God had toegestaan dat ik ziek werd om mijn motivatie om gezegend te worden in mijn geloof en mijn misvattingen over streven te onthullen en te reinigen, zodat ik me zou richten op het streven naar de waarheid en verandering in mijn gezindheid. Ik had zo’n spijt en maakte mezelf verwijten toen ik Gods goede bedoelingen begreep. In stilte nam ik dit besluit: of ik nu beter word of niet, ik zal geen onzinnige dingen meer aan God vragen. Ik wil alleen mijn leven en dood in Gods handen leggen en me onderwerpen aan Zijn regelingen. Daarna voelde ik me veel kalmer. Ik was niet meer zo angstig en wanhopig, en kon mezelf tot bedaren brengen om Gods woorden te lezen, te bidden en bij God te zoeken.

Toen ik me had onderworpen, was de chemokuur niet meer zo pijnlijk als daarvoor. Hoewel ik nog wel een beetje misselijk was, was alles in orde. De andere patiënten waren verbaasd en jaloers. Ik wist in mijn hart dat dit allemaal kwam door Gods genade en bescherming. Ik was God zo dankbaar. Na een aantal chemoronden was de tumor, die zo groot was geweest als een ei, geslonken. Het deed niet meer zo’n pijn en er kwam geen vocht meer uit. De arts zei dat mijn

herstel goed verliep en als het zo doorging hoefde ik na zes chemoronden misschien niet geopereerd te worden. Ik was zo blij toen ik dat hoorde en dankte God steeds weer. Mijn geloof in God werd steeds groter en als ik serieus nadacht en probeerde mezelf te kennen dacht ik dat ik misschien beter zou worden zonder operatie.

Op een dag in maart had ik mijn laatste chemo. Ik was zowel nerveus als hoopvol. Toen het voorbij was, zei de arts dat ik toch een operatie nodig had, en vervolgens nog twee chemoronden en bestraling. Mijn hart zonk me in de schoenen en het gonsde in mijn hoofd. Ik dacht: hoe is dit mogelijk? Ik heb nagedacht zoals ik moest en begrepen wat nodig was. Waarom ben ik nu niet beter? Het is een grote operatie en afgezien van het litteken, zullen de chemo en bestraling erg pijnlijk zijn. Ik kan toch nog sterven. Ik werd steeds verdrietiger en mijn hele lichaam werd slap. Ik begon te huilen, omdat het allemaal zo onrechtvaardig was. De nacht na mijn operatie, toen de anesthesie was uitgewerkt, was de pijn van de incisie zo erg dat ik moest huilen. Ik kon niet eens diep ademen. Ik voelde me zo hulpeloos en verongelijkt. Het werd me te veel. Wanneer zou de pijn ophouden? Terwijl ik zo leed, las ik deze woorden van God: **“Voor alle mensen is loutering ondragelijk en heel moeilijk te accepteren – toch is het tijdens de loutering dat God Zijn rechtvaardige gezindheid aan de mens duidelijk maakt en Zijn eisen aan de mens openbaar maakt en meer verlichting verschaft en meer feitelijke snoei en behandeling; door de vergelijking tussen de feiten en de waarheid, geeft Hij de mens een grotere kennis van zichzelf en de waarheid en geeft Hij de mens een beter begrip van Gods wil, waardoor de mens een waarachtigere en zuiverdere liefde voor God heeft. Dat zijn Gods doelen bij het uitvoeren van loutering. Al het werk dat God doet in de mens heeft zijn eigen doelen en betekenis; God doet geen zinloos werk, noch doet Hij werk dat zonder voordeel voor de mens is. Loutering betekent niet dat mensen van Gods aangezicht worden verwijderd, noch betekent het dat ze in de hel worden vernietigd. Het betekent het veranderen van de gezindheid van de mens tijdens de loutering, het veranderen van zijn motivaties, zijn oude inzichten, het veranderen van zijn liefde voor God en het veranderen van zijn hele leven. Loutering is een echte test voor de mens en een vorm van echte training en alleen tijdens loutering kan zijn liefde zijn inherente functie dienen”** (‘Alleen door het ervaren van loutering kan de mens ware liefde bezitten’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ieder van Gods woorden drong door in mijn hart en ik was erg geroerd. Ik wist dat God me zo louterde, omdat Hij wilde dat ik wat echte zelfkennis zou ontwikkelen, zodat ik de waarheid kon zoeken en mijn verdorven gezindheden gereinigd en veranderd konden worden. Hoewel ik beseftte dat ik in mijn geloof niet moest streven naar zegen, had ik mijn motivatie om gezegend te worden niet helemaal losgelaten. Diep in mijn hart verlangde ik nog steeds buitensporige dingen van God. Omdat ik had nagedacht over mezelf en mezelf een beetje had leren kennen, dacht ik dat God

mijn ziekte zou wegnemen. Mijn zelfreflectie en zelfkennis waren bezoedeld door persoonlijke motieven en verhulden mijn verlangen om te onderhandelen met God. Ik had helemaal niet echt berouw gehad. God had mijn gedachten onderzocht en mijn ziekte gebruikt om me te ontmaskeren, me meer over mezelf te laten nadenken en echt berouw te laten tonen. Dit was Gods liefde voor mij. Daarna bad ik tot God en zei: “Lieve God, ik begrijp nu uw wil. Ik wil afzien van alle persoonlijke keuzes en verzoeken en de waarheid zoeken in de situatie die u heeft geregeld. Wijs me de weg.”

Enkele dagen later las ik dit in Gods woorden: **“Ten eerste, als mensen in God gaan geloven, wie heeft dan geen eigen doelen, motivaties en ambities? Ook al gelooft een deel van hen in het bestaan van God en heeft het bestaan van God gezien, hun geloof in God bevat nog steeds die motivaties en hun uiteindelijke doel van het geloven in God is het ontvangen van zijn zegeningen en de dingen die ze willen. [...] Ieder mens maakt voortdurend en regelmatig zulke berekeningen in zijn hart en hij stelt eisen aan God met daarin zijn motivaties, ambities en deals. Dat wil zeggen dat de mens in zijn hart God voortdurend uitprobeert, voortdurend plannen aangaande God bedenkt en voortdurend met God in discussie is ter wille van zijn eigen einde en probeert een verklaring van God af te dwingen, om te zien of God hem kan geven wat hij wil. Terwijl de mens God nastreeft, behandelt hij God niet als God. Hij heeft altijd geprobeerd met God zaken te doen, onophoudelijk eisen aan Hem te stellen en zelfs bij elke stap druk op Hem uit te oefenen, door te proberen Zijn hele hand te nemen als hem slechts een vinger is gegeven. Terwijl hij overeenkomsten probeert te sluiten met God, maakt de mens ook ruzie met Hem en er zijn zelfs mensen die, wanneer er beproevingen plaatsvinden of wanneer ze in bepaalde situaties verkeren, vaak zwak, passief en slap worden in hun werk en klagen over God. Vanaf het moment dat hij voor het eerst in God begon te geloven, heeft de mens God beschouwd als een hoorn des overvloeds, een Zwitsers zakmes en heeft hij zichzelf beschouwd als de grootste schuldeiser van God, alsof zegeningen en beloften van God proberen te krijgen, zijn inherente recht en verbintenis was, terwijl het Gods verantwoordelijkheid was om de mens te beschermen, te verzorgen en voor hem te voorzien. Dat is het basisbegrip van ‘geloof in God’ van allen die in God geloven en ten diepste hun begrip van het concept van het geloof in God. Van het wezen van de menselijke natuur tot aan zijn subjectieve streven, heeft niets te maken met de vrees voor God. Het doel van de mens om in God te geloven kan onmogelijk iets te maken hebben met de aanbidding van God. Dat wil zeggen, de mens heeft nooit overwogen of begrepen dat het geloof in God, godvrezendheid en aanbidding van God vereist. In het licht van dergelijke omstandigheden is het menselijke wezen duidelijk. En wat is dit wezen? Het is dat het hart van de mens kwaadaardig is, dat het**

onderdak biedt aan verraad en bedrog, dat het niet van eerlijkheid en rechtvaardigheid houdt, of van dat wat positief is en het verachtelijk en hebzuchtig is. Het hart van de mens kan niet nog méér gesloten zijn voor God; hij heeft het helemaal niet aan God gegeven. God heeft nooit het ware hart van de mens gezien, noch is Hij ooit door de mens aanbeden” (‘Gods werk, Gods gezindheid en God Zelf II’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik schaamde me zo toen ik dit las. Gods woorden lieten precies mijn ware toestand zien. Ik had zoveel jaren in God geloofd en had altijd gezegend willen worden en willen onderhandelen met God. Omdat ik in God geloofde en in de kerk altijd mijn plicht had gedaan en me had uitgeput, vond ik, dat God voor me moest zorgen en me moest beschermen tegen alle ziekte en kwaad. Ik vond dat dat alleen maar terecht zou zijn. Toen ik hoorde dat ik kanker had, begon ik direct te klagen tegen God en wilde ik munt slaan uit mijn jaren van leed en offers om met Hem te twisten. Toen ik beter begon te worden, zei ik “dank u, God” met mijn mond, maar in mijn hart wilde ik nog meer. Ik wilde dat God mijn ziekte helemaal wegnam, zodat ik niet meer zou hoeven lijden. Toen mijn buitensporige verlangen niet werd bevredigd, stak mijn duivelse natuur weer de kop op en opnieuw gaf ik God de schuld en probeerde ik met Hem te twisten. Mijn gedrag was precies zoals God openbaart in Zijn woorden: **“Mensen zonder menselijkheid zijn niet in staat om God werkelijk lief te hebben. Wanneer de omgeving veilig en zeker is, of wanneer ze winst kunnen behalen, zijn ze volkomen gehoorzaam jegens God, maar als hun wensen in het gedrang komen of uiteindelijk afgewezen worden, komen ze meteen in opstand. Ze kunnen zelfs in slechts één nacht van een glimlachende, ‘zachtaardige’ persoon veranderen in een lelijke en woeste moordenaar die hun weldoener van gisteren plotseling als hun doodsvijand behandelt, zonder enige reden. Als deze demonen niet worden uitgeworpen, demonen die, zonder met hun ogen te knippen, zouden moorden, zullen ze dan niet een verborgen gevaar worden?”** (‘Gods werk en de praktijk van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik was er zo kapot van. Hoewel ik al jaren in God geloofde, vereerde ik Hem niet en onderwierp ik me niet aan Hem zoals zou moeten. Ik behandelde Hem als een goede arts, als een redmiddel. Ik gebruikte God om mijn eigen doelen te bereiken, om van Hem vrede in dit leven en zegen voor de toekomst te krijgen. Ik zag in dat mijn geloof in God slechts schaamteloos onderhandelen was geweest en dat ik God had gebruikt om genade en zegen van Hem te krijgen. Had ik God niet weerstreefd en bedrogen? Ik zag in hoe egoïstisch en bedrieglijk ik was, zonder een greintje menselijkheid, en alleen satanische gezindheden naleefde. Wat moet God me veracht en gehaat hebben.

Toen las ik dit in Gods woorden: **“Job sprak niet over handel met God en deed geen verzoeken of eisen aan God. Zijn lof voor Gods naam was vanwege de grote macht en gezag van God in het besturen van alle dingen, en was niet afhankelijk van het feit of hij**

zegeningen had gekregen of door rampspoed werd getroffen. Hij geloofde dat, ongeacht of God mensen zegent of rampspoed over hen brengt, Gods macht en gezag niet zullen veranderen, en dat daarom, ongeacht iemands omstandigheden, Gods naam geprezen moet worden. Dat de mens is gezegend door God is vanwege Gods soevereiniteit, en wanneer de mens een ramp overkomt, is het ook vanwege Gods soevereiniteit. Gods macht en gezag heersen over alles van de mens en bepalen dit; de grillen van het geluk van de mens zijn de manifestatie van Gods macht en gezag, en ongeacht iemands standpunt zou Gods naam geprezen moeten worden. Dit is wat Job in de jaren van zijn leven heeft meegemaakt en heeft leren kennen. Alle gedachten en handelingen van Job kwamen God ter ore, belandden bij God en werden door God als belangrijk gezien. God koesterde deze kennis van Job en koesterde Job vanwege het hebben van zo'n hart. Dit hart wachtte altijd op Gods gebod, overal, het maakte niet uit op welk tijdstip of welke plek, het wachtte op wat hem toekwam. Job stelde geen eisen aan God. Wat hij van zichzelf eiste, was het afwachten, accepteren, aanschouwen en gehoorzamen van alles wat van God kwam; Job geloofde dat **dit zijn plicht was en dat was precies wat God wilde**" ('Gods werk, Gods gezindheid en God Zelf II' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Ik was zo geroerd toen ik nadacht over Gods woorden. Ik dacht: God is de Schepper. God kan ons genade en zegen geven en over ons oordelen, ons tuchtigen, beproeven en louteren. Zou God ons geen beproevingen kunnen geven, omdat Hij van ons houdt? Ik dacht aan Job. God schonk hem grote rijkdom en hij dankte en prees God, maar hij begeerde geen materiële rijkdom. Toen God hem alles afnam, kon hij tijdens zijn beproeving nog steeds Gods naam verheerlijken en zeggen: "Al het goede aanvaarden we van God, zouden we dan het kwade niet aanvaarden?" (Job 2:10). Job wist dat alles wat hij had afkomstig was van God en dat God rechtvaardig was, of Hij hem nu dingen gaf of afnam. Jobs geloof in God was niet bezoedeld door persoonlijke motieven en hij vroeg zich niet af of hem een zegen of ramp ten deel zou vallen. Hij klaagde niet, wat God ook deed. Hij kon zijn plaats innemen als een geschapen wezen om God te vereren en zich te onderwerpen. Toen ik Jobs menselijkheid en verstand zag, schaamde ik me echt. Ik keek naar alles wat ik had. God had me alles gegeven, zelfs mijn adem. Maar ik was niet dankbaar geweest, en had God de schuld gegeven toen ik ziek was. Ik had totaal geen geweten of verstand. Ik geloofde in God, maar kende Hem niet, en wist niet wat mijn plaats voor Hem was of hoe ik me moest onderwerpen aan de Schepper. Omdat ik in God geloofde met mijn noties, waandenkbeelden en ideeën over onderhandelen, klaagde ik tegen God en weerstreefde ik Hem toen ik voor beproevingen stond. Toch wilde ik altijd zegen en genade van God en wilde ik in Gods koninkrijk komen. Ik kende echt geen schaamte. Ik zag in dat als ik toen zou sterven, het Gods rechtvaardigheid zou zijn voor mijn opstandigheid en verdorvenheid. Ik vond het beoefeningspad in de ervaringen van Job. Hoelang ik ook ziek zou zijn, en of ik nou zou genezen of niet, ik wilde me alleen onderwerpen

aan Gods heerschappij en regelingen. Dit was het verstand dat ik als een geschapen wezen hoorde te hebben. Deze gedachte gaf me een intens gevoel van opluchting.

Voor ik het wist, was het tijd voor de bestraling. De andere kankerpatiënten zeiden dat bestraling erg zwaar was voor het lichaam en dat mijn vlees gekookt zou worden. Ze zeiden dat ik na een tijdje duizelig en misselijk zou worden en dat ik niets zou kunnen proeven. Toen ik dat had gehoord, begon ik God weer te vragen om me te helpen om eraan te ontkomen, maar ik besepte al gauw dat mijn toestand verkeerd was en ik bad tot God. Er schoten me enkele regels uit een gezang van Gods woorden te binnen: **“Omdat je geschapen bent, dien je de Heer die jou geschapen heeft te gehoorzamen, want je hebt van nature geen heerschappij over jezelf en bent niet in staat om je eigen lot te bepalen. Omdat je een mens bent die in God gelooft, moet je op zoek naar heiligheid en verandering”** (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik wist dat God me met deze situatie op de proef stelde en dat ik God niet meer om onzinnige dingen kon vragen of Hem kon kwetsen. Ik moest me onderwerpen aan Zijn regelingen. Toen ik me had onderworpen, kreeg ik elke dag bestraling en sommige delen van mijn lichaam deden pijn, maar het was niet zo erg als de andere patiënten hadden gezegd. Ik wist dat God genadig was en voor me zorgde. Toen mijn bestraling was voltooid, ging mijn lichamelijke herstel heel snel. Ik zag er goed uit en voelde me prima. Mijn broeders en zusters in de kerk zeiden dat ik er niet uitzag als een kankerpatiënt. Een tijdje daarna begon ik weer mijn plicht te doen. Mijn geloof in God werd groter door deze ervaring en ik begon de kans om mijn plicht te doen nog meer te koesteren.

De afgelopen twee jaar zijn voorbijgevlogen, maar als ik terugdenk aan die tien maanden dat ik ziek was, is het alsof het gisteren was. Hoewel mijn vlees een beetje leed, leerde ik mijn motivatie voor zegen begrijpen en ook mijn misvattingen over waar ik naar moest streven. Ik weet nu dat ik naar de waarheid moet streven en God moet gehoorzamen in mijn geloof. Of mij nu zegen of een ramp ten deel valt, ik moet me altijd onderwerpen aan Gods orkestraties, heerschappij en regelingen. Dit is het verstand dat een geschapen wezen moet hebben. Ik had dit nooit allemaal kunnen krijgen als alles in het leven gladjes was verlopen. Dit is de rijkdom van het leven dat God me heeft gegeven. Almachtige God zij dank!

78. Lessen geleerd door beproeving

Door Li Yong, China

Nadat ik christen was geworden, werd ik meerdere keren gearresteerd door de CCP, maar ik heb de Heer nooit verraden. Ik aanvaardde enkele jaren geleden het werk van de laatste dagen van Almachtige God, en weer of geen weer, ik preekte altijd ijverig het evangelie en deed mijn plicht. Ik dacht dat ik altijd trouw zou zijn aan God, wat ik ook te verduren kreeg, en ik dacht niet dat ik beproeving of loutering nodig had om het te bewijzen. Tot ik de beproeving van ziekte onderging en mijn sterfelijkheid het hoofd moest bieden, toen ik eindelijk de betekenis van Gods werk van beproeving en loutering leerde, en begon te begrijpen hoe God die gebruikt om ons te zuiveren en te redden, in welke vorm het ook komt.

Op een dag in oktober 2014, kwam ik terug van een bijeenkomst toen ik mijn ledematen slap voelde worden en ik wankelend begon te lopen. Ik dacht dat het door de koude lucht kwam en ik alleen wat medicijnen hoefde te nemen. Ik was niet al te ongerust. Maar even later begonnen mijn oren, vingers en tenen langzaam zwart te worden. En ik werd steeds magerder. Ik begon te denken dat ik misschien iets ernstigs had, maar ik dacht, dat God me zou beschermen, omdat ik me al die jaren zo had ingespannen in mijn plicht. Het kon niet iets heel ergs zijn. Ik was er zeker van dat het zichzelf zou oplossen. Maar tot mijn verbazing werd het niet beter nadat ik wat medicijnen had genomen. Mijn vrouw en dochters brachten me naar het ziekenhuis voor enkele onderzoeken, en toen de uitslagen kwamen, zeiden ze dat ik zowel ernstige anemie als hepatitis B had. Ze zeiden dat het onbehandelbaar zou zijn als het nog veel erger werd. Toen ik dat hoorde, voelde ik mijn hele lichaam slap worden. Ik kon niet accepteren wat ze me hadden verteld. Ik dacht: ik heb jarenlang zoveel offers gebracht. Ik heb veel geleden om mijn plicht te doen. Ik ben gearresteerd en bedreigd door de CCP, maar ik heb God nooit verraden, en nam mijn plicht weer op toen ik werd vrijgelaten. Hoe kan ik zo ziek zijn geworden? Waarom heeft God me niet beschermd? Wat hadden al mijn offers voor zin als ik niet beter kan worden? Ik heb al die jaren in God geloofd zonder Zijn zegeningen te ontvangen, en nu is mijn lichaam ziek. Ik denk dat ik niet meer zo hard moet proberen om mijn plicht te doen. Hoeveel ik ook lijd, het is toch voor niets. In deze tijd bleef ik mijn plicht doen. Maar ik deed het zonder enthousiasme. Tijdens bijeenkomsten vroeg ik mijn broeders en zusters niet naar hun problemen. Ik las Gods woorden, maar ik wilde niet communiceren. Na een tijdje begon mijn toestand steeds slechter te worden. Mijn lichaam kon zichzelf niet meer dragen en ik was de hele dag duizelig. Mijn leider gaf me een tijdje vrij om thuis uit te rusten en op krachten te komen. Ik zag hoe mijn broeders en zusters hun plicht vrolijk en energiek deden. Maar ik? Ik was nu zo ziek dat ik mijn plicht helemaal niet kon doen. Ik dacht dat God misschien had besloten om me niet te redden. Hoe

meer ik hieraan dacht, hoe meer verdriet en pijn ik voelde. Ik kwam voor God en begon te bidden: “God, ik ben getroffen door deze ziekten, en ik voel me zo zwak en gekweld. Ik weet dat ik u niet de schuld moet geven, maar ik begrijp niet wat uw wil is. Help me om het te begrijpen.”

Nadat ik had gebeden, las ik een passage uit Gods woorden: **“Al het werk dat God doet in de mens heeft zijn eigen doelen en betekenis; God doet geen zinloos werk, noch doet Hij werk dat zonder voordeel voor de mens is. Loutering betekent niet dat mensen van Gods aangezicht worden verwijderd, noch betekent het dat ze in de hel worden vernietigd. Het betekent veeleer het veranderen van de gezindheid van de mens tijdens de loutering, het veranderen van zijn intenties, zijn oude inzichten, het veranderen van zijn liefde voor God en het veranderen van zijn hele leven. Loutering is een echte test voor de mens en een vorm van echte training, en alleen tijdens loutering kan zijn liefde zijn inherente functie dienen”** (‘Alleen door het ervaren van loutering kan de mens ware liefde bezitten’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik dacht zorgvuldig na over Gods woorden en kreeg een beetje inzicht in Zijn wil. God testt ons niet om ons te straffen, maar om ons te zuiveren en veranderen. Ik werd gelouterd door mijn ziekte. God wilde me niet elimineren, maar me de onzuivere intentie achter mijn geloof laten inzien, en mijn verkeerde gezichtspunt over streven veranderen zodat ik God echt kon liefhebben en gehoorzamen. God probeerde me te zuiveren en te redden. Toen ik dat besepte, voelde ik me schuldig en beschaamd. Geconfronteerd met een beproeving had ik niet geprobeerd Gods wil te begrijpen. Ik begreep Hem verkeerd en gaf Hem de schuld. Wat was ik onredelijk. Ik kon niet leven in negativiteit en pijn. Ik moest gehoorzamen, de waarheid zoeken en over mezelf nadenken en mezelf kennen.

Later las ik nog een passage uit Gods woorden: **“Mensen beschouwen het bereiken van genade en het genieten van vrede gewoon als symbolen van geloof in God, en het streven naar zegeningen als de basis voor geloof in God. Maar heel weinig mensen streven ernaar om God te kennen of streven naar een verandering in hun gezindheid. Het geloof in God van mensen is erop gericht om een geschikte bestemming en alle genade onder de zon van God te ontvangen, om God hun dienaar te maken, om God een vredige, vriendschappelijke relatie met hen te laten onderhouden en om nooit een conflict tussen hen te laten ontstaan. Dat wil zeggen: hun geloof in God verwacht van God de belofte om aan al hun eisen te voldoen, om alles aan ze te geven waar ze om bidden, zoals dat in de Bijbel staat: ‘Ik zal naar al jullie gebeden luisteren.’ Zij verwachten dat God over niemand oordeelt of niemand aanpakt, aangezien God altijd de vriendelijke Heiland Jezus is, die altijd en overal een goede relatie met mensen onderhoudt. Hun manier van geloven is als volgt: ze stellen gewoon schaamteloze eisen aan God en hebben daarbij het idee dat Hij die gewoon blindelings voor ze zal inwilligen, of ze nu opstandig of gehoorzaam zijn. Ze blijven gewoon**

voortdurend ‘schulden van God innen’, in de overtuiging dat Hij die, zonder Zich te verzetten, moet ‘terugbetalen’ en bovendien tweemaal zoveel moet betalen; ze hebben het idee dat God, of Hij nu iets van ze gekregen heeft of niet, alleen door hen gemanipuleerd kan worden en dat Hij niet eigenmachtig mensen kan orkestreren en dat Hij al helemaal niet, wanneer Hij wil en zonder hun toestemming, eigenmachtig aan mensen Zijn wijsheid en rechtvaardige gezindheid mag openbaren die vele jaren verborgen zijn gebleven. Zij belijden simpelweg hun zonden aan God in de overtuiging dat God die gewoon zal vergeven, dat het Hem niet de keel uit gaat hangen en dat dit zo altijd maar door zal gaan. Zij vertellen God simpelweg wat Hij moet doen en Hij gehoorzaamt gewoon, want in de Bijbel staat dat God niet is gekomen om door de mens gediend te worden, maar om te dienen, en dat Hij is gekomen om dienaar van de mens te zijn. Hebben jullie niet altijd op deze manier geloofd? Wanneer jullie niets van God kunnen krijgen, willen jullie graag wegrekken. En wanneer jullie iets niet begrijpen, raken jullie erg verbitterd en gaan jullie zelfs zo ver dat jullie met allerlei krachttermen smijten. Jullie staan God simpelweg niet toe om Zijn wijsheid en wonder volledig te uiten, maar jullie willen alleen maar genieten van tijdelijk gemak en comfort. Tot nu toe spreken uit jullie houding in jullie geloof in God dezelfde oude opvattingen. Als God jullie maar een greintje grootsheid toont, worden jullie al ongelukkig; zien jullie nu precies hoe jullie gestalte is? Denk niet dat jullie allemaal trouw zijn aan God terwijl jullie oude opvattingen in feite niet zijn veranderd. Wanneer je niets overkomt, denk je dat alles voor de wind gaat en heb je God tot het uiterste lief. Maar overkomt je iets kleins, dan kom je in het dodenrijk terecht. Is dit je trouw aan God?”

(‘Jullie moeten de zegeningen van status opzijzetten en Gods wil begrijpen om de mens heil te brengen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden lieten me mijn ware gesteldheid zien. Ik bracht geen offers om de waarheid te vinden, of om te proberen om God te kennen, maar om Gods genade en zegeningen te ontvangen. Ik probeerde God te bedriegen en met Hem te marchanderen. Toen alles goed ging en ik Gods genade ontving, had ik vol hartstocht mijn plicht gedaan. Ik wilde altijd graag mijn broeders en zusters helpen en met hen communiceren, hoe ver ze ook waren, of hoe hard ik ook moest werken, of wat voor weer het ook was. Maar nu ik ziek was en geen genade ontving, voelde ik me gekwetst en klaagde ik en gaf God de schuld. Ik verzette me en redetwistte met Hem. Vooral nu mijn toestand met de dag slechter werd, verloor ik mijn vertrouwen in God en werd ik laks in mijn plicht. Ik geloofde niet in God om te streven naar waarheid of leven. Ik gebruikte God voortdurend om mijn verlangen naar zegeningen te bevredigen. Ik deed het uit eigenbelang. Mijn geloof in Hem was onoprecht. Wat was ik egoïstisch en verachtelijk. Als ik zo in God geloofde, zou ik, ook al genoot ik materiële zegeningen, als mijn levensgezindheid niet veranderde, worden geëlimineerd door God.

Later las ik nog een passage uit Gods woorden: **“Loutering is het beste middel waardoor God mensen volmaakt maakt; alleen loutering en bittere beproevingen kunnen de ware liefde voor God in de harten van mensen naar boven brengen. Zonder ontbering missen mensen de ware liefde voor God; als ze niet binnenin getest worden, als ze niet echt onderworpen zijn aan loutering, dan zal hun hart altijd buiten rondzweven. Nadat je tot een bepaald punt bent gelouterd, zul je je eigen zwakheden en moeilijkheden zien, je zult zien hoeveel je mist en dat je niet in staat bent om de vele problemen die je tegenkomt te overwinnen en je zult zien hoe groot je ongehoorzaamheid is. Alleen tijdens beproevingen zijn mensen in staat om hun werkelijke gesteldheid echt te kennen; beproevingen maken mensen beter in staat om volmaakt te worden gemaakt”** (‘Alleen door het ervaren van loutering kan de mens ware liefde bezitten’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me een duidelijker beeld van Zijn wil om mensen te redden. God heeft veel manieren om mensen te veranderen en volmaakt te maken. Dat ik ziek werd, was Gods manier om me op de proef te stellen en te zuiveren. Ik had God niet verraden toen ik gevangen was gezet. Ik had God nooit de schuld gegeven van tegenspoed. Ik dacht dat ik trouw was aan God en ik had een sterk geloof in Hem. Als deze ziekte niet was gekomen, had ik nooit geweten van mijn verdorven gezindheid, en mijn onzuivere intenties om te streven naar zegeningen. Erger nog, dan had ik nooit geweten wat God bedoelde toen Hij zei: **“Alleen tijdens beproevingen zijn mensen in staat om hun werkelijke gesteldheid echt te kennen; beproevingen maken mensen beter in staat om volmaakt te worden gemaakt.”** Nu begreep ik dat deze ziekte Gods manier was om me te redden en te vervolmaken. Dit was Gods liefde voor mij. Toen ik dit besepte, gaf ik God niet meer de schuld en begreep ik Hem niet meer verkeerd. Hoe mijn toestand ook zou worden, ik zou Gods orkestraties gehoorzamen en mijn intentie om zegeningen te ontvangen verzaken. Daarna nam ik mijn medicijnen en vertrouwde mezelf toe aan God, terwijl ik streefde naar Zijn leiding. Elke dag deed ik mijn best om mijn plicht te doen. Maar ik verwachtte niet, dat mijn ziekte zou genezen zonder dat ik het besepte. Mijn hart was vol dankbaarheid jegens God.

In mei 2015 nam ik bewateringsplicht op me. Ik koesterde deze plicht echt. Ik bracht mijn tijd door met bezinning over Gods woorden, en als mijn broeders en zusters problemen hadden, dacht ik erover na en zocht ik passages in Gods woorden die hen konden helpen. Na een tijdje verbeterde het werk van de kerk. Mijn broeders en zusters waren meer gedreven om hun plichten uit te voeren, en hadden het vertrouwen om getuigenis te geven als ze voor beproevingen stonden. Ik was opgetogen. Ik dacht dat God me had gezegend door me doeltreffender te maken in mijn plicht, wat een bewijs was dat hij mijn harde werken prees.

Maar op 5 juni dat jaar, maakte ik me op om naar een bijeenkomst te gaan toen ik opeens heel duizelig werd. Het voelde alsof de grond draaide. Mijn gezicht en kleren waren al gauw nat

van het zweet, en ik had vreselijke hoofdpijn. Het waren dezelfde symptomen die ik had gehad toen ik voor het eerst ziek werd, alleen nog erger dan voorheen. Ik had het gevoel dat ik doodging. Ik dacht bij mezelf: hoe kan het dat deze ziekte terug is? Ik werk elke dag hard om mijn plicht te doen. Waarom beschermt God me niet? Ben ik nog niet trouw genoeg aan God? Mijn vrouw merkte mijn gesteldheid en zij en mijn dochters brachten me met spoed naar het ziekenhuis. Toen de uitslagen doorkwamen, ontweek de arts me en sprak in plaats daarvan met mijn dochters. Toen wist ik dat als het geen kanker was, het wel iets anders was wat ernstig was. Ik begon van streek te raken, maar toen dacht ik: zo waren de symptomen de eerste keer ook, en ze gingen uiteindelijk over. Vandaag ligt dit ook in Gods handen. Ik doe nog steeds mijn plicht, dus het zal wel niet zo heel erg zijn, toch? Bij deze gedachte begon ik te kalmeren. Even later kwamen mijn dochters snikkend binnen en zeiden tegen mijn vrouw: “De dokter zei dat papa leverkanker heeft...” Ze was geschokt toen ze dat hoorde. Met z’n drieën omhelsden ze elkaar en huilden bittere tranen.

Mijn geest was in verwarring en ik voelde een vreselijke pijn. Hoe kon ik leverkanker hebben? Het was bijna niet te behandelen en ik kon elk moment sterven. Wat moesten mijn vrouw en dochters als ik stierf? Hadden al die jaren van hard werken en opoffering hiertoe geleid? Werden de zegeningen van het hemelse koninkrijk me ontzegd? Op dat moment was ik zo verdrietig en wanhopig. Mijn vrouw zei huilend tegen me: “Als je deze ziekte hebt, komt dat omdat God het heeft toegestaan. God is rechtvaardig. We moeten Hem niet de schuld geven of verkeerd begrijpen. We moeten proberen Zijn wil te begrijpen.” De woorden van mijn vrouw herinnerden me eraan, dat God inderdaad rechtvaardig is. Ik moest Zijn wil zoeken zonder te klagen. Toen ik zag hoe verdrietig mijn vrouw was, moest ik ook huilen. Met tranen in mijn ogen bad ik in stilte tot God: “God, u doet niets zonder betekenis. Help me om uw wil te begrijpen.” Na mijn gebed voelde ik me veel rustiger. Ik wist dat er geen remedie was voor wat ik had, en ik wilde het mijn gezin financieel niet nog zwaarder maken, dus ik vroeg om naar huis te mogen om te rusten.

Twee dagen later kwamen mijn broeders en zusters me bezoeken en vroegen hoe ik me voelde. Toen ik hen zag en dacht aan de ernst van mijn toestand, begon ik te huilen en zei: “Dat jullie allemaal hier bij me zijn en om me geven, is Gods liefde. Maar met een ziekte als deze zal ik er niet lang meer zijn. Ik zal mijn plicht niet meer kunnen doen zoals gewoonlijk, en ik zal niet meemaken dat Gods koninkrijk wordt verwezenlijkt.” Een zuster troostte me en zei geduldig tegen me: “Broeder, deze ziekte is een van Gods beproevingen.” “Je moet meer bidden, de waarheid zoeken, Gods wil begrijpen en getuigenis geven, zelfs tijdens je ziekte.” Later gaf ze me enkele passages uit Gods woorden over de betekenis van Gods beproevingen van mensen. Een ervan maakte diepe indruk op me: **“In hun geloof in God is wat mensen proberen te**

verkrijgen, zegeningen voor de toekomst: dat is het doel in hun geloof. Alle mensen hebben deze intentie en deze hoop. Maar de verdorvenheid in hun natuur moet door beproevingen worden opgelost. In wat voor aspecten je niet bent gereinigd, dat zijn juist de aspecten waarin je gelouterd moet worden – zo heeft God het geregeld. God schept een omgeving voor jou en dwingt jou om daarin gelouterd te worden zodat je je eigen verdorvenheid kunt kennen. Uiteindelijk bereik je een punt waarop je liever sterft, je plannen en verlangens opgeeft en je onderwerpt aan de soevereiniteit en regeling van God. Daarom zullen mensen, als zij niet enkele jaren van loutering hebben doormaakt en niet een bepaalde mate van lijden hebben ondergaan, zich niet kunnen bevrijden van de slavernij van de verdorvenheid van het vlees in zijn denken en in zijn hart. De aspecten waarin je nog altijd onderworpen bent aan de slavernij van Satan en waarin je nog altijd je eigen verlangens en je eigen eisen hebt – dat zijn juist die aspecten waarin je zou moeten lijden. Want alleen door te lijden kunnen mensen lessen leren, de waarheid verkrijgen en Gods wil begrijpen. Sterker nog: veel waarheden worden begrepen door het ervaren van pijnlijke beproevingen. Niemand kan vanuit een comfortabele en gemakkelijke omgeving of onder gunstige omstandigheden Gods wil begrijpen, Gods almacht en wijsheid erkennen of Gods rechtvaardige gezindheid waarderen. Dat zou onmogelijk zijn!” (‘Hoe men tijdens beproevingen God dient te behagen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Nadat ik dit had gelezen, dacht ik na over mezelf. Toen ik eerder de beproeving van ziekte had ervaren, dacht ik dat ik standvastig was en mijn intentie om zegeningen te ontvangen had losgelaten. Maar nu mijn ziekte was teruggekeerd en nog erger was dan voorheen, werd ik opnieuw ontmaskerd. Ik zag dat mijn intentie om zegeningen te ontvangen diepgeworteld was en dat het me niet gelukt was om Gods test te doorstaan. Als ik niet steeds op de proef was gesteld en was gelouterd, waren deze diepgewortelde intentie om zegeningen te ontvangen en mijn wilde verlangens moeilijk te zien geweest, laat staan dat ik was veranderd en gezuiverd. Tegelijkertijd zag ik Gods heilige en rechtvaardige gezindheid. Hij onderzoekt het hart van de mens nauwlettend en wist van mijn gebreken en verdorvenheid. Hij gebruikte mijn ziekte om me te louteren en dwong me om mezelf te kennen, de waarheid te zoeken, en mijn verdorven gezindheid te verhelpen. Beproeving en loutering zijn Gods liefde. Later dacht ik na over mijn gedrag, en vroeg me af waarom ik geconfronteerd met mijn ziekte God verkeerd had begrepen en de schuld had gegeven. Probeerde ik nog steeds te marchanderen met God? Wilde ik niet altijd Gods zegeningen, terwijl ik niet bereid was te accepteren wat Hij voor me had geregeld? Ik had altijd geprobeerd te onderhandelen met God, maar wat was de oorzaak?

Een tijdje later las ik enkele van Gods woorden: “**Alle mensen leefden voor zichzelf. Ieder voor zich en God voor ons allen – dit vat de natuur van de mens samen. Mensen geloven in**

God omwille van zichzelf: ze geven dingen op, putten zichzelf uit voor God en zijn trouw aan God, maar toch doen ze al deze dingen omwille van henzelf. Samenvattend: het wordt allemaal gedaan om zegeningen voor henzelf te ontvangen. In de wereld wordt alles gedaan om er persoonlijk beter van te worden. In God geloven heeft als doel zegeningen te ontvangen, het is om zegeningen te verwerven dat men alles opzij zet. Men kan veel lijden doorstaan om zegeningen te ontvangen. Dit is allemaal empirisch bewijsmateriaal voor de verdorven natuur van de mens” (‘Het verschil tussen externe veranderingen en veranderingen van gezindheid’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). **“Niets is moeilijker aan te pakken dan de eisen die mensen aan God stellen. Als niets wat God doet overeenkomt met je eigen denken, en als Hij niet handelt volgens jouw denken, dan verzet je je waarschijnlijk – dit toont aan dat de mens zich, van nature, tegen God verzet. Dit probleem moet bekend zijn en opgelost worden door het zoeken naar de waarheid. Degenen die zonder de waarheid zijn, stellen veel eisen aan God, terwijl degenen die de waarheid werkelijk begrijpen, geen enkele eis stellen. Ze voelen slechts dat ze God niet voldoende tevreden hebben gesteld, dat ze God niet voldoende gehoorzaam zijn. Dat mensen altijd eisen stellen aan God weerspiegelt hun verdorven natuur. Als je dit niet als een serieus probleem behandelt, als je het niet behandelt als iets belangrijks, dan zullen er risico’s en verborgen gevaren op je pad van het geloof zijn. Je bent in staat de meest gewone dingen te overwinnen, maar wanneer je lot, je vooruitzichten en je bestemming erbij betrokken zijn, ben je misschien wel niet in staat ze te overwinnen. Wanneer je op dat moment nog zonder de waarheid bent, kan het goed zijn dat je terugvalt in je oude manieren en zo één van degenen wordt die zal worden vernietigd”** (‘Mensen eisen te veel van God’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’).

De openbaringen in Gods woorden hielpen me om te begrijpen dat deze pogingen om met God te onderhandelen, berustten op het satanische vergif van ‘Ieder voor zich en God voor ons allen’ en ‘Sta nooit vroeg op tenzij er een voordeel aan verbonden is.’ Wat ik ook deed, ik dacht altijd eerst aan hoe ik ervan kon profiteren en zegeningen kon ontvangen. Zelfs in mijn plicht had ik altijd mijn eigen motieven en tekortkomingen. Ik was niet helemaal trouw geweest aan God. Achteraf gezien had ik op de weg die ik had bewandeld, altijd oppervlakkige offers gebracht voor Gods werk, terwijl ik in feite probeerde deze kleine offers te ruilen voor grote zegeningen. Om Gods zegeningen te ontvangen, had elk leed de moeite waard geleken. Maar toen mijn verlangens niet werden bevredigd en ik steeds weer ziek werd, tot het erop leek dat ik zou sterven, kwamen al mijn onbegrip, verwijten, verzet en verraad jegens God aan het licht. Ik had mijn plicht gedaan om mijn bestemming te bereiken. Ik had God gebruikt en bedrogen. Ik was mijn geweten en verstand verloren. Ik was slecht en verachtelijk geweest. Als Gods

orkestraties me niet steeds weer hadden ontmaskerd, had ik nooit ingezien hoe egoïstisch en bedrieglijk ik was. Ik had mijn streven naar zegeningen behandeld alsof het gepast was en had Gods eisen ver achter me gelaten. Wat ik ook had gedaan, welke offers ik ook had gebracht, het maakte niet uit, God zou dit nooit prijzen. Ik streefde niet naar de waarheid. Als het mijn intentie was om zegeningen voor mezelf te krijgen, zou God me verfoeien en straffen. Ik ben dankbaar dat Gods woorden me hebben verlicht en me in staat stelden mezelf te leren kennen door deze ziekte en mijn onredelijke eisen los te laten. Dit is Gods redding voor mij. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik besepte hoe groot Gods liefde is. Ik bad tot God: “God. Het is door uw goede wil dat ik kanker kreeg. Mijn leven en dood liggen in uw handen. Ik zal u gehoorzamen en getuigenis geven om u te behagen.”

Nadat ik had gebeden, las ik een passage uit Gods woorden: **“Je ondergaat de beproevingen van Job en ondergaat tegelijkertijd de beproevingen van Petrus. Toen Job op de proef werd gesteld, stond hij standvastig in zijn getuigenis en uiteindelijk werd Jehova aan hem geopenbaard. Pas nadat hij standvastig had gestaan in zijn getuigenis, was hij waardig het aangezicht van God te zien. Waarom wordt er gezegd: ‘Ik verberg me voor het land van vuiligheid, maar laat mijzelf zien aan het heilige koninkrijk’? Dat betekent dat alleen wanneer je heilig bent en standvastig staat in je getuigenis, je de waardigheid kunt hebben om het aangezicht van God te zien. Als je niet voor Hem standvastig kunt staan in je getuigenis, heb je niet de waardigheid om Zijn aangezicht te zien. Als je je terugtrekt of klachten uit tegen God wanneer je louteringen ondergaat, en er zodoende niet in slaagt om voor Hem standvastig te staan in je getuigenis en je Satans mikpunt van spot wordt, zul je niet de verschijning van God winnen. Als je bent zoals Job, die te midden van beproevingen zijn eigen vlees vervloekte en geen klachten uitte tegen God, en zijn eigen vlees kon verafschuwen zonder te klagen of te zondigen met zijn woorden, dan zul je standvastig staan in je getuigenis. Wanneer je tot op zekere hoogte louteringen ondergaat en nog steeds zoals Job kunt zijn, volkomen gehoorzaam ten overstaan van God en zonder andere vereisten van Hem of je eigen noties, dan zal God aan je verschijnen”** (‘Degenen die vervolmaakt moeten worden, moeten loutering ondergaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden lieten me Zijn heilige en rechtvaardige wezen zien. God verschijnt alleen aan hen die standvastig zijn in hun getuigenis als ze worden beproefd en gelouterd. Toen God Job op de proef stelde, werden zijn rijkdom, kinderen, gezondheid en geluk hem allemaal afgenomen door Satan, en zijn lichaam was bedekt met zweren. Maar hij klaagde niet en gaf God niet de schuld. Hij haatte en vervloekte alleen zichzelf. Geconfronteerd met deze grote beproeving, kon hij nog steeds Gods soevereiniteit gehoorzamen en Zijn naam verheerlijken in zijn positie als geschapen wezen. Hij zei zelfs: “Jehova heeft gegeven en Jehova heeft genomen”

(Job 1:21). Deze woorden waren als een mooie, krachtige getuigenis van God tegenover Satan, en ten slotte verscheen God aan Job. Dat was de waarde die Jobs leven had. Mijn beproeving was gekomen, omdat God me Zijn bijzondere goedheid toonde. Ik moest Gods orkestraties gehoorzamen, net als Job. Ik mocht me niet laten beheersen door mijn kanker, maar mijn leven overdragen aan God en standvastig en krachtig van God getuigen tegenover Satan en Gods hart behagen. Alleen dat is ware trouw en ware gehoorzaamheid. Ik schoof mijn zorgen terzijde en gaf me over aan Gods soevereiniteit en al gauw verbeterde mijn toestand. Mijn eten smaakte me beter, ik kon me weer normaal bewegen en ik kon zelfs naar beste vermogen mijn plicht doen. Later brachten mijn dochters me naar het ziekenhuis voor controle. De arts kon niet geloven wat er was gebeurd. Hij zei dat patiënten zoals ik zeldzaam waren, en dat het feit dat ik het had overleefd zonder behandeling in het ziekenhuis niets minder was dan een wonder. Toen wist ik dat dit God was die me beschermde. Ik voelde dat mijn leven in Gods handen lag, en ervoer Gods soevereiniteit over alle dingen.

Een tijdje later stak mijn ziekte opnieuw de kop op. Mijn vrouw en dochters brachten me naar het ziekenhuis, en toen de hoofddarts zag hoe ernstig mijn ziekte was, riep hij er een specialist bij om me te onderzoeken. Toen de uitslagen van het lab terugkwamen, zei de specialist dat ze niet de apparatuur hadden om me te behandelen. Hij stelde voor dat we 200.000 yuan betaalden om me over te brengen naar het provinciale ziekenhuis, waar ze het misschien konden behandelen. Mijn dochter zei huilend tegen mijn vrouw: “Hoorde je hoe hij dat zei? Niemand zal papa kunnen behandelen. Meer dan dertig mensen hebben in ons dorp de afgelopen jaren kanker gekregen en ze zijn allemaal gestorven.” Het gezicht van mijn vrouw was nat van de tranen. Ik voelde me als een ter dood veroordeelde. Opnieuw voelde ik de dood naderen, en ik begon onwillekeurig te klagen. Hoe kon deze ziekte zijn teruggekomen en nog steeds zo ernstig zijn? Maar deze keer nam ik het mezelf kwalijk. Ik voelde berouw over mijn ongehoorzaamheid aan God. Ik dacht aan al mijn aanrakingen met de dood en hoe God me had beschermd en me elke keer in leven had gehouden. Ik had duidelijk Gods soevereiniteit gezien, dus waarom begreep ik God niet echt? God alleen had gezag over leven en dood, niet die artsen. En dus kwam ik voor God en bad. Ik zei: “Lieve God, opnieuw word ik geconfronteerd met mijn eigen dood. Ik weet dat uw goede wil erachter zit. Mijn leven en dood liggen in uw handen. Ik zal u gehoorzamen en van u getuigen om u te behagen.”

Nadat ik had gebeden, las ik wat van de woorden van God: **“Wie van de hele mensheid wordt niet verzorgd in de ogen van de Almachtige? Wie leeft niet te midden van de voorbestemming van de Almachtige? Gebeurt iemands leven en dood volgens zijn eigen keuze? Bestuurt de mens zijn eigen lot? Veel mensen schreeuwen om de dood, maar toch is deze ver van hen verwijderd; veel mensen willen degenen zijn die sterk in het leven staan**

en vrezen de dood, maar zonder dat ze er erg in hebben nadert de dag van hun ondergang die hen in de afgrond van de dood stort; veel mensen kijken naar de lucht en zuchten diep; veel mensen huilen met grote, jammerende uithalen; veel mensen weerstaan beproevingen niet; en veel mensen worden de gevangene van verleiding. Hoewel ik niet persoonlijk verschijn om mij duidelijk aan de mens te laten zien, vrezen veel mensen mijn aangezicht, ze zijn enorm bang dat ik ze zal neerhalen, dat ik ze zal versmachten. Kent de mens mij werkelijk, of niet? Niemand kan het met zekerheid zeggen, nietwaar?” (‘Hoofdstuk 11’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden hadden kracht en gezag en gaven me vertrouwen. God is de Schepper en God beheerst alles. Als geschapen wezen wist ik dat ik de soevereiniteit van de Schepper moest gehoorzamen. Als ik mijn leven koesterde en God de schuld gaf, zou ik me tegen Hem verzetten, Hem verraden en zou ik me schamen om Hem tegemoet te treden, en zou mijn leven geen zin hebben. Toen ik dat allemaal begreep, voelde ik me niet langer beheerst door dood of ziekte. Ik zei tegen mijn vrouw en dochters: “Wees niet verdrietig. Hoewel de dokter me ter dood heeft veroordeeld, geloof ik dat mijn leven en dood in Gods handen liggen. Alles wat God doet, is rechtvaardig. Zolang ik kan ademen, zal ik standvastig getuigenis geven om God te behagen.” Later ging ik terug naar huis om op krachten te komen. Elke dag kwam ik voor God en bad ik en las ik Gods woorden. Ik voelde me kalm en rustig. De dokter gaf me twee dozen serum van nog geen tien yuan om te injecteren. Ik gebruikte het een maand, en mijn vingers kregen weer kleur en mijn eetlust kwam terug. Langzaam kreeg ik mijn kracht en energie terug tot het weer net zo was als voordat ik ziek werd. Toen ik voor controle terugging naar het ziekenhuis, zei de dokter dat het een wonder was dat ik zo snel was hersteld. Dank aan God. Ik wist dat dit allemaal te danken was aan God en dat niemand anders dan Hij me kon hebben gered. Het is zoals God zegt: **“Het is duidelijk dat het niet de mens is die de macht van leven en dood in handen heeft, niet een bepaald wezen in de natuurlijke wereld, maar de Schepper, wiens gezag uniek is. Het leven en de dood van de mens zijn niet het product van een of andere natuurwet, maar het gevolg van de soevereiniteit van het gezag van de Schepper”** (‘God Zelf, de unieke III’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik had Gods soevereiniteit, gezag en wonderbaarlijke daden ervaren. Ik had Zijn liefde en redding gezien. Vanuit het diepst van mijn hart dankte en prees ik Hem. Toen de mensen in het dorp me zagen, stonden ze allemaal versteld. Ze zeiden dat ze niet hadden gedacht dat ik het zou halen, dat ze niet hadden verwacht dat ze me zo gezond zouden terugzien, en dat ik echt geluk had dat ik zo op het nippertje was ontsnapt. Maar ik wist in mijn hart: dit had niets te maken met geluk. Dit waren Gods kracht en gezag. God had me gered. Niet lang daarna pakte ik mijn plicht in de kerk weer op. Er ging vijf jaar voorbij, en mijn ziekte kwam niet meer terug. Dat was meer dan ik durfde hopen. Ik dank God echt voor wat er is gebeurd.

Door deze beproevingen van mijn ziekte, kreeg ik door de openbaringen van Gods woorden en geconfronteerd met de feiten, wat inzicht in mijn verkeerde ideeën over vertrouwen en verdorven gezindheid, en leerde ik Gods soevereiniteit, Zijn rechtvaardige gezindheid en Zijn prachtige wezen kennen. Ik liet mijn intentie om zegeningen te krijgen varen, en leerde om mijn meest zinvolle en waardevolle leven te leiden. Wat ben ik dankbaar voor Gods goedheid.

80. Je jeugd doorbrengen in de gevangenis

Door Chenxi, China

Ze zeggen altijd dat je jeugd de mooiste en zuiverste tijd van je leven is. Misschien dat die jaren voor veel mensen vervuld zijn van mooie herinneringen, maar zelf had ik nooit verwacht dat ik mijn jeugd in het werkkamp zou doorbrengen. Het klinkt misschien vreemd, maar ik heb er geen spijt van. Die tijd achter de tralies was weliswaar vol verbittering en tranen, maar het was ook het kostbaarste geschenk van mijn leven en ik heb er heel veel aan gehad.

Ik werd geboren in een gelukkig gezin en als kind aanbad ik samen met mijn moeder Jezus. Toen ik vijftien was, raakten mijn ouders en ik ervan overtuigd dat Almachtige God de wedergekeerde Heer Jezus is en aanvaardden we blij Zijn werk van de laatste dagen.

Op een dag in april 2002, ik verbleef bij een zuster thuis toen de arrestatie plaatsvond. Om 1 uur 's nachts werden we plotseling gewekt door luid, dringend geklop op de deur. We hoorden buiten iemand schreeuwen: "Doe de deur open! Doe de deur open!" Zodra de zuster de voordeur opendeed, duwden diverse politieagenten die ineens helemaal open en dromden binnen, terwijl ze op agressieve toon zeiden: "Wij zijn van het Bureau Openbare Veiligheid." Zodra ik die drie woorden hoorde, "Bureau Openbare Veiligheid", werd ik onmiddellijk zenuwachtig. Waren ze soms hier om ons te arresteren vanwege ons geloof in God? Ik had verhalen gehoord over een paar broeders en zusters die gearresteerd en vervolgd waren vanwege hun geloof; was het mogelijk dat dat nu mij overkwam? Meteen begon mijn hart wild te bonzen en in mijn paniek wist ik niet wat ik moest doen. Daarom bad ik haastig tot God: "God, ik smeeek u me terzijde te staan. Geef me geloof en moed. Wat er ook gebeurt, ik zal altijd bereid zijn voor u te getuigen. Ik smeeek u ook me uw wijsheid te schenken en me de woorden te verlenen die ik moet spreken, en weerhoud me er alstublieft van dat ik u en mijn broeders en zusters verraad." Nadat ik had gebeden, werd mijn hart gaandeweg kalmer. Ik zag de vier of vijf slechte politieagenten het huis als een stel bandieten doorsnuffelen en het beddengoed, elke kast en doos doorzoeken en zelfs onder het bed kijken, tot ze uiteindelijk een paar boeken met Gods woorden en een paar cd's met hymnen vonden. Het hoofd van de groep zei met een kille stem: "Dat je deze zaken bezit, bewijst dat je in God gelooft. Kom met ons mee om een verklaring af te leggen." Geschokt zei ik: "Als er iets te zeggen valt, kan ik dat gewoon hier zeggen; ik wil niet met jullie mee." Meteen zette hij een grijns op en antwoordde: "Wees niet bang. Laten we gewoon even een tochtje maken om een verklaring af te leggen. Ik breng je heel snel weer terug." Ik geloofde hem, dus ging ik met hen mee en stapte in de politiewagen. Het kwam geen moment in me op dat dit tochtje het begin zou worden van mijn leven in de gevangenis. Zodra we de binnenplaats van het politiebureau op reden, begonnen die slechte politieagenten tegen me te schreeuwen dat ik uit de auto moest

komen. Hun gezichtsuitdrukking was pijlsnel veranderd en ineens leken ze totaal andere mensen dan daarvoor. Toen we het kantoor hadden bereikt, kwamen er een stel potige agenten achter ons aan naar binnen en gingen aan weerszijden van me staan. Nu ze ervan verzekerd waren dat ze me in hun macht hadden, brulde het hoofd van de groep slechte politieagenten tegen me: “Hoe heet je? Waar kom je vandaan? Met hoeveel zijn jullie in totaal?” Ik had net mijn mond opengedaan en was midden in mijn antwoord toen hij ineens op me afsprong en me tweemaal in het gezicht sloeg: klets, klets! Ik viel stil, zo verbijsterd was ik. Ik vroeg me af: waarom sla je me nou? Ik heb nog niet eens antwoord gegeven. Waarom doe je zo bruut en onbeleefd, totaal anders dan wat ik me had voorgesteld van de Volkspolitie? Vervolgens vroeg hij hoe oud ik was en toen ik eerlijk antwoordde dat ik zeventien was, sloeg hij me opnieuw tweemaal in het gezicht en schold me uit, omdat ik volgens hem leugens vertelde. Daarna sloeg hij me, ongeacht wat ik zei, keer op keer in het wilde weg in het gezicht tot mijn gezicht gloeide van de pijn. Ik herinnerde me dat ik mijn broeders en zusters had horen zeggen dat het geen zin had om te proberen met deze gemene politieagenten te argumenteren. Nu ik dat zelf had ervaren, zei ik vervolgens helemaal niets meer, wat ze ook vroegen. Toen ze merkten dat ik niet praatte, schreeuwden ze tegen me: “Teef dat je bent! Ik zal je iets geven om over na te denken, anders kom je niet met een eerlijk verhaal!” Terwijl dat werd gezegd, verkocht een van hen me tweemaal een keiharde stomp tegen de borst, waardoor ik wankelde en met een klap op de grond viel. Daarna trapte hij me een paar keer hard, trok me overeind van de grond en gilde dat ik moest knielen. Ik gehoorzaamde niet, dus schopte hij me een paar keer tegen de knieën. De heftige pijn waardoor ik werd overspoeld, zorgde ervoor dat ik met een klap op mijn knieën op de grond belandde. Hij greep mijn haar en trok me met een ruk omlaag, en toen ineens naar achteren, waardoor ik omhoog moest kijken. Hij vloekte tegen me terwijl hij me nog een paar keer in het gezicht sloeg en het enige wat ik voelde, was dat de wereld aan het tollen was. Op dat moment viel ik op de grond. Op datzelfde ogenblik kreeg het hoofd van de slechte politie ineens het horloge in de gaten dat om mijn pols zat. Hij keek er begerig aan en schreeuwde: “Wat heb je daar om?” Onmiddellijk greep een van de agenten mijn pols vast, trok met geweld het horloge van mijn pols en gaf het aan zijn ‘meester’. Toen ik dat verachtelijke gedrag zag, raakte ik vervuld van haat voor hen. Toen ze me daarna nog meer vragen stelden, keek ik ze alleen maar zwijgend en woest aan, waardoor ze nog kwader werden. Een van de gemene politieagenten greep mijn kraag alsof hij een kuikentje oppakte en tilde me van de vloer om tegen me te brullen: “O, wat ben je groot en sterk, hè? Dit krijg je ervan als je je mond houdt!” Terwijl hij dat zei, sloeg hij me een paar keer keihard en opnieuw werd ik tegen de grond geslagen. Inmiddels deed mijn hele lichaam ondraaglijk pijn en ik had geen kracht meer om me te verzetten. Ik lag gewoon maar roerloos en met mijn ogen dicht op de grond. In mijn hart smeekte ik dringend tot God: “O, God, ik weet niet wat voor andere wrede dingen deze bende slechte politieagenten mij gaat aandoen. U weet dat ik klein van gestalte ben en dat ik

lichamelijk zwak ben. Ik smeeek u me te beschermen. Ik ga liever dood dan dat ik een Judas word en u verraad.” Toen ik klaar was met bidden, verleende God me geloof en kracht. Ik zou liever sterven dan een Judas worden door God en mijn broeders en zusters te verraden. Ik zou resoluut getuigen voor God. Net op dat moment hoorde ik naast me iemand zeggen: “Hoe komt het dat ze niet meer beweegt? Is ze dood?” Daarna ging er iemand opzettelijk op mijn hand staan en drukte stevig door met zijn voet, terwijl hij woest brulde: “Opstaan! We brengen je ergens anders heen.” Omdat God me geloof en kracht had verleend, werd ik totaal niet bang van hun intimidaties. In mijn hart was ik bereid het tegen Satan op te nemen.

Later werd ik overgebracht naar het Districtsbureau Openbare Veiligheid. Toen we bij de verhoorkamer kwamen, gingen het hoofd van die slechte politieagenten en twee anderen om me heen staan en begonnen me alsmaar te ondervragen, terwijl ze voor me op en neer liepen en me probeerden te dwingen de leiders van mijn kerk en mijn broeders en zusters te verraden. Toen ze merkten dat ik nog steeds niet van plan was hun de antwoorden te geven die ze wilden horen, begonnen ze me met zijn drieën om de beurt alsmaar weer in mijn gezicht te slaan. Ik heb geen idee hoe vaak ik ben geslagen. Ik hoorde alleen het geluid van de klappen als ze me in het gezicht sloegen, een geluid dat leek te echoën in de diepe stilte van de nacht. Toen hun handen begonnen pijn te doen, gingen deze slechte agenten me met boeken slaan. Ze sloegen zo lang tot ik uiteindelijk de pijn niet meer voelde; mijn gezicht voelde opgezet en verdoofd aan. Toen de gemene politieagenten uiteindelijk zagen dat ze geen waardevolle informatie uit me zouden loskrijgen, haalden ze een adresboekje tevoorschijn en zeiden vergenoegd: “Dit hebben we in je tas gevonden. Al vertel je ons helemaal niets, dan hebben we nog altijd een trucje achter de hand!” Ineens werd ik uitzonderlijk ongerust. Als iemand van mijn broeders of zusters de telefoon opnam, zouden ze worden gearresteerd. Zo konden ze ook in verband worden gebracht met de kerk en de gevolgen zouden rampzalig zijn. Op dat moment herinnerde ik me een passage uit Gods woorden: **“Er gebeurt niets in het heelal waar ik niet het laatste woord over heb. Wat bestaat er dat zich niet in mijn handen bevindt?”** (‘Hoofdstuk 1’ van Gods woorden aan het hele universum in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dat is waar, dacht ik bij mezelf. Alle dingen en gebeurtenissen worden georkestreerd en geregeld in Gods handen. Zelfs of een telefoontje al of niet doorkomt, wordt door God bepaald. Ik ben bereid naar God op te kijken, me op Hem te verlaten en me aan Zijn orkestraties te onderwerpen. Daarom bad ik herhaaldelijk tot God en smeeke ik Hem deze broeders en zusters te beschermen. Het resultaat was dat ze al die telefoonnummers een keer belden. Sommige kwamen wel door, maar er werd niet opgenomen. Andere kwamen al helemaal niet door. Uiteindelijk gooiden de slechte agenten het adresboekje vloekend van frustratie op de tafel en ze probeerden het niet meer. Ik kon het niet laten om mijn dank en lof voor God uit te drukken.

Dat nam niet weg dat ze het nog niet hadden opgegeven en me bleven ondervragen over de aangelegenheden van de kerk. Ik gaf geen antwoord. Geagiteerd en kwaad bedachten ze een nog verachtelijker zet om me te laten lijden: een van de slechte politieagenten dwong me half hurkend te gaan zitten, met mijn armen uitgestrekt ter hoogte van mijn schouders en zonder te bewegen. Algauw begonnen mijn benen te trillen, kon ik mijn armen niet meer uitgestrekt houden en kwam mijn lichaam onwillekeurig weer overeind. De politieagent pakte een ijzeren staaf en wierp me een blik toe als een tijger die zijn prooi bekijkt. Ik was nog niet overeind gekomen of hij sloeg me zo brutaal tegen mijn benen dat ik bijna weer op mijn knieën viel van de pijn. In de loop van het halfuur daarop sloeg hij me onmiddellijk met de staaf zodra mijn benen of armen ook maar even bewogen. Ik weet niet hoe vaak hij me heeft geslagen. Omdat ik die half hurkende houding zo lang moest volhouden, werden allebei mijn benen extreem opgezwollen en ze deden ondraaglijk pijn alsof ze waren versplinterd. Naarmate de tijd verder voortschreed, begonnen mijn benen steeds erger te trillen en mijn tanden klapperden onafgebroken. Op dat moment kreeg ik het gevoel dat mijn kracht het zou begeven. De slechte politie bleef me echter vanaf de zijkant maar bespotten en belachelijk maken terwijl ze voortdurend gemeen naar me grijnsden en lachten, als een stel mensen dat op een wrede manier proberen een aap trucjes te laten doen. Hoe meer ik naar hun lelijke, verachtelijke gezichten keek, hoe meer haat ik voelde voor deze slechte politieagenten. Ineens kwam ik overeind en zei met luide stem tegen hen: “Ik ga niet meer hurken. Veroordeel me maar ter dood! Ik heb vandaag niets te verliezen! Ik ben niet eens bang om te sterven, dus hoe kan ik dan bang voor jullie zijn? Zulke grote kerels, en toch weten jullie blijkbaar niets beters dan hoe je een klein meisje als ik moet afbekken!” Toen ik dat had gezegd, bleef de groep slechte agenten tot mijn verbazing nog even wat scheldwoorden schreeuwen en daarna hielden ze op met mijn ondervraging.

Deze meute slechte politieagenten had me het grootste deel van de nacht gefolterd. Tegen de tijd dat ze ophielden, was het alweer dag. Ze lieten me mijn naam zetten en zeiden dat ze me gingen opsluiten. Daarna zei een al wat oudere agent geveinsd vriendelijk: “Luister, meisje, je bent nog heel jong, in de bloei van je leven, dus het is maar het beste als je haast maakt en ons alles vertelt wat je weet. Ik garandeer je dat ik ervoor zal zorgen dat ze je vrijlaten. Wat voor problemen je ook hebt, aarzel niet ze aan mij te vertellen. Kijk nou toch, je gezicht is opgezwollen als een brood. Heb je niet al genoeg geleden?” Toen ik hem zo hoorde praten, wist ik dat hij me alleen maar probeerde te verleiden tot een soort bekentenis. Er schoot me ook iets te binnen wat mijn broeders en zusters tijdens bijeenkomsten hadden gezegd: om te krijgen wat ze hebben willen, gebruiken de slechte politieagenten zowel de wortel als de stok en ze verlagen zich tot allerlei trucjes om mensen te misleiden. Toen ik daaraan dacht, gaf ik de oudere politieagent ten antwoord: “Doe nu niet alsof je een goed mens bent; jullie horen allemaal bij

dezelfde groep. Wat wil je dat ik beken? Wat jij doet, heet een bekentenis afpersen. Dit is een onwettige straf!” Toen hij dat hoorde, zette hij een onschuldig gezicht op en voerde aan: “Maar ik heb je niet één keer geslagen. Zij zijn degenen die je hebben geslagen.” Ik was dankbaar voor Gods leiding en bescherming, die me in staat stelden over Satans verleiding te zegevieren.

Nadat we het Districtsbureau Openbare Veiligheid hadden verlaten, sloten ze me onmiddellijk op in het detentiecentrum. Toen we door de hoofdboort naar binnen liepen, zag ik dat het gebouw omringd was door heel hoge muren met bovenop onder stroom staand prikkeldraad, en op elk van de vier hoeken iets wat op een wachttoren leek, waarin gewapende politieagenten de wacht hielden. Het had iets heel sinisters en akeligs. Nadat ik de ene na de andere ijzeren poort was gepasseerd, kwam ik bij de cel aan. Toen ik de voddige lappendekens met linnen overtrek op de ijskoude kang zag liggen, die donker en smerig waren en waar een scherpe, vieze lucht vanaf sloeg, kon ik een golf van weerzin niet onderdrukken, met meteen daarna een golf van treurigheid. Ik dacht bij mezelf: hoe kunnen mensen hier leven? Dit is geen haar beter dan een varkenskot. Om etenstijd kreeg elke gevangene alleen een klein gestoomd broodje dat zuur en ongaar was. Ook al was ik een halve nacht door de politie gemarteld en heb ik niets gegeten, maar bij de aanblik van dat eten had ik meteen geen trek meer. Bovendien was mijn gezicht vreselijk opgezet door de klappen die ik van de politie had gehad en het voelde strak aan, alsof het in plakband gewikkeld zat. Het deed al pijn als ik mijn mond opendeed om te praten, laat staan om te eten. Door deze omstandigheden raakte ik in een heel sombere stemming en ik voelde me heel onheus behandeld. Ik werd zo emotioneel van de gedachte dat ik hier werkelijk moest blijven en zo’n onmenselijk bestaan moest verduren dat ik onwillekeurig een paar tranen plengde. De zuster die samen werd gearresteerd, communiceerde met mij over Gods woorden en ik begreep dat God had toegestaan dat deze omgeving me ten deel viel en het was Zijn bedoeling om me te beproeven en uit te testen om te zien of ik standvastig kon getuigen. Hij maakte ook van deze gelegenheid gebruik om mijn geloof te vervolmaken. Toen ik me dat realiseerde, hield ik op me onheus bejegend te voelen en vanbinnen nam ik me vast voor om mijn ongemakken te verduren.

Er verstreken twee weken en toen kwam het hoofd van die slechte politieagenten weer langs om me te ondervragen. Toen hij zag dat ik kalm en beheerst bleef, en totaal niet bang was, riep hij mijn naam en schreeuwde: “Vertel op: waar ben je nog meer voor gearresteerd? Dit is vast en zeker niet de eerste keer dat je vastzit. Hoe kun je je anders zo kalm en door de wol geverfd gedragen, alsof je totaal niet bang bent?” Toen ik hem dat hoorde zeggen, kon ik niet anders dan God in mijn hart bedanken en loven. God had me beschermd en me moed gegeven, waardoor ik deze slechte politieagenten volkomen onbevreesd tegemoet kon treden. Op hetzelfde moment welde er woede in mijn hart op: jullie misbruiken je macht door mensen te vervolgen om hun

religieuze overtuigingen, en jullie arresteren, treiteren en verwonden zonder enige reden diegenen die in God geloven. Jullie houden je aan geen enkele wet, of die nu aards of hemels is. Ik geloof in God en bewandel het juiste pad, en ik heb geen enkele wet overtreden. Waarom zou ik bang voor jullie zijn? Ik zal niet bezwijken voor de slechte krachten van jullie bende! Vervolgens antwoordde ik: “Dacht je nou echt dat het verder overal zo saai is dat ik hier werkelijk graag heen kwam? Jullie hebben me onrecht gedaan en me slecht behandeld! Verdere pogingen van jullie kant om een bekentenis uit me te krijgen of me vals te beschuldigen zullen nutteloos zijn!” Toen hij dat hoorde, werd hij zo kwaad dat de stoom bijna uit zijn oren kwam. Hij schreeuwde: “Jij bent verdomme te koppig om ons ook maar iets te vertellen. Jij gaat niet praten, hè? Ik ga je drie jaar gevangenisstraf geven en dan zullen we weleens zien of je je nog eens fatsoenlijk gaat gedragen. Ik daag je uit om koppig te blijven!” Inmiddels was ik ontzettend verontwaardigd. Op hoge toon antwoordde ik: “Ik ben nog jong, dus wat maken drie jaar voor me uit? Ik ben in een oogwenk uit de gevangenis.” In zijn razernij kwam de slechte politieman met een ruk overeind en hij gromde naar zijn kruiperige ondergeschikten: “Ik stop ermee. Gaan jullie haar maar verhoren.” Daarna vertrok hij, waarbij hij de deur met een klap dichttrok. Toen de twee politieagenten zagen wat er was gebeurd, ondervroegen ze me niet verder. Ze stelden alleen een verklaring op die ik moest ondertekenen, en daarna vertrokken ze. Toen ik zag hoe verslagen de slechte politieagenten keken, stemde me dat heel blij, en in mijn hart loofde ik Gods overwinning op Satan. Tijdens de tweede ronde verhoren veranderden ze van tactiek. Zodra ze binnenkwamen, deden ze net of ze zich om me bekommerden: “Je bent hier nu al een hele tijd. Hoe komt het dat niemand van je familie op bezoek is gekomen? Dan hebben ze je zeker opgegeven. Wat vind je ervan om ze zelf even te bellen en te vragen of ze bij je op bezoek komen?” Toen ik dat hoorde, werd ik heel verdrietig. Ik voelde me eenzaam en hulpeloos. Ik had heimwee en miste mijn ouders, en ik begon steeds erger naar vrijheid te verlangen. Onwillekeurig kwamen er tranen in mijn ogen, maar ik wilde niet huilen waar deze bende slechte politieagenten bij waren. Stil bad ik tot God: “O, God, ik voel me nu heel ellendig en vol pijn, en erg hulpeloos. Help me, alstublieft. Ik wil niet dat Satan mijn zwakte ziet. Ik kan alleen op dit moment uw wil niet begrijpen. Ik smeed u me te verlichten en te leiden.” Nadat ik had gebeden, schoot er ineens een idee door mijn hoofd: dit was vast een sluwe list van Satan. Hun poging om me contact met mijn familie te laten opnemen kon best een truc zijn om hen zover te krijgen dat ze losgeld zouden meenemen, waarmee ze hun doel zouden bereiken om wat geld binnen te slepen; of misschien wisten ze wel dat al mijn familieleden in God geloofden en hadden ze deze gelegenheid willen aangrijpen om hen te arresteren. Deze slechte politieagenten zaten echt vol listen. Als Gods verlichting er niet was geweest, had ik misschien wel naar huis gebeld. Was ik dan niet indirect een Judas geweest? Dus sprak ik heimelijk tot Satan: “Gemene duivel, ik ga je doodeenvoudig niet toestaan dat je slaagt in je misleiding.” Daarna zei ik achteloos: “Ik weet niet

waarom mijn familie me niet is komen opzoeken. Het maakt me niet uit wat jullie me aandoen!” Toen had de slechte politie geen kaarten meer te verspelen. Daarna verhoorden ze me niet meer.

Een maand verstreek. Op een dag kwam mijn oom ineens op bezoek en zei dat hij me probeerde vrij te krijgen en dat ik, als het goed was, een paar dagen later vrij zou komen. Toen ik wegliep uit de bezoekuimte, was ik uitzonderlijk blij. Ik dacht dat ik eindelijk weer daglicht zou kunnen zien, en ook mijn broeders, zusters en mijn dierbaren. Dus ik begon te dagdromen en ernaar uit te zien dat mijn oom me zou komen halen. Elke dag spitste ik mijn oren voor het geluid van de bewaarders die tegen me zouden roepen dat het tijd was om te vertrekken. En inderdaad, een week later kwam een gevangenebewaarder me halen. Het voelde alsof mijn hart mijn borstkas uit zou bonzen toen ik vrolijk de bezoekuimte binnen kwam. Echter, toen ik mijn oom zag, liet hij het hoofd hangen. Pas na een lange stilte zei hij moedeloos: “Ze hebben je zaak al gesloten. Je bent veroordeeld tot drie jaar.” Toen ik dat hoorde, was ik met stomheid geslagen en mijn hoofd was ineens compleet leeg. Ik moest de tranen terugdringen, maar ik slaagde erin niet te huilen. Het leek wel of ik niet meer kon verstaan wat mijn oom daarna nog meer zei. In trance wankelde ik de bezoekuimte uit. Mijn voeten voelden aan alsof ze met lood gevuld waren en elke stap was zwaarder dan de stap ervoor. Ik herinner me niets van de weg terug naar mijn cel. Toen ik daar aankwam, zakte ik ineens op de grond. Ik dacht bij mezelf: elke dag van de afgelopen maand van dit onmenselijke bestaan voelde aan als een jaar. Hoe kan ik dan nog eens drie lange jaren daarvan overleven? Hoe meer ik daarover nadacht, hoe erger mijn angst werd en hoe vager en onpeilbaarder mijn toekomst begon te lijken. Ik kon mijn tranen niet langer inhouden en barstte in huilen uit. Ik dacht dat ik als minderjarige nooit zou worden veroordeeld, of hooguit een paar maanden zou worden opgesloten. Ik dacht dat ik gewoon wat meer pijn en ontberingen zou moeten doorstaan en het wat langer zou moeten uithouden, en dan zou het voorbij zijn; het was niet eens bij me opgekomen dat ik misschien wel drie jaar in de gevangenis zou moeten doorbrengen. In mijn verdriet richtte ik me opnieuw tot God. Ik legde mijn hart voor Hem open en zei: “O, God, ik weet dat alle dingen en alle gebeurtenissen in uw handen zijn, maar op dit moment voelt mijn hart aan alsof het volslagen is uitgehold. Ik heb het gevoel dat ik elk moment kan instorten. Ik denk dat het heel moeilijk voor me wordt om drie jaar lijden in de gevangenis te doorstaan. O, God, ik smeed u me uw wil te openbaren en ik verzoek u dringend me geloof en kracht te verlenen, zodat ik me geheel en al aan u kan onderwerpen en moedig kan aanvaarden wat me ten deel is gevallen.” Na het gebed dacht ik aan Gods woorden: **“Jullie moeten tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis”** (‘Alleen door

pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Gods woorden gaven me geloof en kracht en ik was bereid me te onderwerpen. Wat mij ook zou overkomen of hoeveel lijden ik ook zou ondergaan, ik zou nooit de schuld geven aan God; ik zou standvastig zijn in mijn getuigenis voor Hem. Twee maanden later werd ik overgebracht naar een werkkamp. Toen ik de papieren voor mijn veroordeling ontving en ondertekende, ontdekte ik dat die veroordeling tot drie jaar gevangenisstraf was teruggebracht tot één jaar. In mijn hart dankte en loofde ik God keer op keer. God orkestreerde dit allemaal en hierin zag ik de onmetelijke liefde en bescherming die Hij voor me had.

In het werkkamp zag ik een nog gemenere, nog wredere kant van de slechte politie. We stonden heel vroeg op om aan het werk te gaan en elke dag werden we overladen met taken. We moesten dagelijks zeer lange uren maken en soms werkten we een paar dagen en nachten achter elkaar klokje rond. Sommige gevangenen werden ziek en moesten aan een infuus die dan op de hoogste snelheid werd gezet, zodat ze, zodra het infuus was doorgelopen, snel weer aan de slag konden in de werkplaats. Het gevolg was dat de meerderheid van de veroordeelden ziekten opliep die lastig te genezen waren. Sommige mensen die langzaam werkten, werden regelmatig uitgescholden door de bewaarders, die dan afschuwelijke taal uitsloegen die niet om aan te horen was. Sommige mensen overtraden de regels tijdens het werk, dus die werden dan gestraft. Ze werden bijvoorbeeld 'aan het touw gelegd', wat betekende dat ze op de grond moesten knielen met hun handen achter hun rug vastgebonden en hun armen werden pijnlijk omhooggetrokken tot nekhoogte. Anderen werden als honden met ijzeren kettingen aan een boom vastgebonden en genadeloos met de zweep afgerost. Er waren mensen die deze onmenselijke foltering niet konden verdragen en zichzelf probeerden dood te hongeren, maar het enige resultaat was dat de slechte bewaarders hen aan enkels en polsen boeiden en hun lichaam tegen de grond drukten en dan een voedingsbuis en vloeistoffen bij hen inbrachten. Ze waren bang dat deze gevangenen zouden sterven, niet omdat ze zoveel om het leven gaven, maar omdat ze bang waren de goedkope arbeidskrachten kwijt te raken die zij voor hen waren. De slechte daden die door de gevangenenbewaarders werden begaan, waren er te veel om te tellen, net als de gruwelijk gewelddadige en bloederige incidenten die zich voordeden. Dat zorgde er allemaal voor dat ik duidelijk zag dat de CCP-overheid de aardse belichaming is van Satan die in de geestelijke wereld verkeert. Ze is de slechtste van alle duivels en de gevangenen die onder haar beheer vallen, zijn een hel op aarde, niet alleen in naam, maar in werkelijkheid. Ik weet nog wat er op de muur stond van het kantoor waar ik werd verhoord: "Het is verboden om mensen in het wilde weg te slaan of hen aan onwettige straffen te onderwerpen, en het is nog erger verboden om bekentenissen los te krijgen met foltering." Dat nam niet weg dat hun daden in werkelijkheid openlijk deze regels tartten. Ze hadden mij, een meisje dat nog niet eens volwassen was,

ongegeneerd geslagen en ze hadden me aan onwettige straf onderworpen. Bovendien hadden ze me enkel en alleen veroordeeld vanwege mijn geloof in God. Dat allemaal had me in staat gesteld duidelijk te zien wat voor trucjes de CCP-overheid gebruikte om mensen om de tuin te leiden terwijl ze tegelijkertijd de schijn wekte van vrede en welvaart. Het was precies zoals God had gezegd: **“De duivel knevelt het lichaam van de mens, neemt beide ogen weg en sluit zijn lippen stevig toe. De koning van de duivels raast al enkele duizenden jaren, tot op de dag van vandaag, en houdt nog steeds de spookstad nauwlettend in de gaten, alsof deze een ondoordringbaar paleis van demonen was; deze horde waakhonden staren inmiddels met loerende ogen, ontzettend bang dat God ze onverhoeds zal vangen en ze allemaal zal wegvagen, zonder ze een plek van vrede en geluk te gunnen. Hoe kunnen de mensen van een spookstad zoals deze God ooit hebben gezien? Hebben zij ooit de genegenheid en liefde van God genoten? Welke waardering hebben zij voor de kwesties van de mensenwereld? Wie van hen kan Gods hunkerende wil begrijpen? Het is dan ook niet verwonderlijk dat de vleesgeworden God volslagen verborgen blijft: hoe zou de koning van de duivels die mensen, zonder maar met een oog te knippen, vermoordt, in een duistere samenleving zoals deze, waar de demonen meedogenloos en onmenselijk zijn, het bestaan van een God kunnen tolereren die liefdevol, vriendelijk en tevens heilig is? Hoe zou hij de komst van God kunnen verwelkomen en toejuichen? Deze lakeien! Zij betalen vriendelijkheid terug met haat, zij verachten God al heel lang, zij doen God kwaad, zij zijn beestachtig tot in het extreme, zij hebben geen greintje achting voor God, zij plunderen en roven, hun geweten is helemaal zoek, zij zijn onverenigbaar met welke vorm van geweten dan ook, en zij verleiden de onschuldigen tot gevoelloosheid. Voorvaderen van de alouden? Geliefde leiders? Zij keren zich allemaal tegen God! Hun bemoeienis heeft alles onder de hemel in een toestand van duisternis en chaos achtergelaten! Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken!”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Nadat ik die vervolging door de slechte politieagenten had ervaren, was ik totaal overtuigd van deze passage uit de woorden die zijn gesproken door God, en nu had ik enige werkelijke kennis en ervaring op dat gebied: de CCP-overheid is waarlijk een demonisch legioen dat God haat en zich tegen Hem verzet, een legioen dat slechtheid en geweld propageert, en in onderdrukking leven door het satanische regime verschilt in geen enkel opzicht van leven in een menselijke hel. Tegelijkertijd had ik in het werkkamp met mijn eigen ogen de gemeenheid aanschouwd van allerlei soorten mensen: de weerzinwekkende gezichten van die opportunistische slangen met hun glatte praatjes die zich inlikten bij de hoofdbewaarders, de duivelse gezichten van gruwelijk gewelddadige lui die herrie schopten door de zwakken te

jennen, en ga zo maar door. Ik was nog niet aan het volwassen leven begonnen, maar tijdens dat jaar in de gevangenis zag ik uiteindelijk duidelijk de verdorvenheid van de mensheid. Ik was getuige van de verraderlijkheid in het hart van mensen en besepte hoe sinister de menselijke wereld kon zijn. Ook leerde ik onderscheid te maken tussen positief en negatief, zwart en wit, juist en verkeerd, goed en slecht, en tussen wat geweldig is en wat verachtelijk is. Ik zag duidelijk dat Satan lelijk, slecht en wreed is, en dat alleen God het symbool is van heiligheid en rechtvaardigheid. Alleen God symboliseert schoonheid en goedheid; alleen God is liefde en redding. Omdat ik in het oog werd gehouden en werd beschermd door God, was dat onvergetelijke jaar heel snel om voor mij. Als ik nu terugkijk, denk ik dat ik gedurende dat jaar gevangenisleven fysiek soms wel heb geleden, maar dat God Zijn woorden gebruikte om me te leiden en voor te gaan, waardoor Hij mijn leven in staat stelde te rijpen. Dit lijden en deze beproeving is Gods speciale zegen voor mij. Dank zij Almachtige God!

81. Lijden en beproevingen zijn Gods zegeningen

Door Wang Gang, China

Ik ben een boer en omdat mijn familie arm is moest ik altijd overal naar toe reizen om tijdelijke baantjes te vinden om geld te verdienen; ik dacht dat ik een goed leven voor mijzelf kon opbouwen door mijn lichamelijke arbeid. Maar in werkelijkheid zag ik dat er geen enkele waarborg was voor de wettelijke rechten van arbeidsmigranten zoals ik; mijn loon werd vaak zonder enkele reden ingehouden. Telkens weer werd ik bedrogen en uitgebuit door anderen. Na een jaar hard te hebben gewerkt, ontving ik niet wat ik had moeten ontvangen. Ik vond dat deze wereld waarlijk duister was! Mensen behandelen elkaar als dieren, waarbij de sterken azen op de zwakken; zij twisten met elkaar, gaan elkaar te lijf en ik kon op deze manier simpelweg de eindjes niet aan elkaar knopen om te leven. Toen ik in de extreme pijn en depressie van mijn geest mijn geloof in het leven had verloren, maakte een vriend mij deelgenoot aan de redding van Almachtige God. Vanaf die tijd kwam ik regelmatig samen met broeders en zusters om te bidden en te zingen; we communiceerden de waarheid en gebruikten onze sterke punten om elkaars zwakheden te compenseren. Ik voelde mij heel gelukkig en bevrijd. Ik zag dat in de Kerk van Almachtige God de broeders en zusters niet probeerden elkaar te slim af te zijn en geen sociaal onderscheid maakten; zij waren allemaal oprecht open en konden met elkaar overweg. Iedereen was daar om vol overgave naar waarheid te zoeken zodat ze hun verdorven gezindheid konden afwerpen en leven als mensen en redding verkrijgen. Dit maakte het voor mij mogelijk om geluk in het leven te ervaren en de betekenis en de waarde van het leven te begrijpen. Daarom besloot ik dat ik het evangelie zou gaan verspreiden en meer mensen die in duisternis leven de mogelijkheid geven om naar God te komen om Zijn verlossing te ontvangen en het licht weer te zien. Vandaar dat ik me aansloot bij hen die het evangelie verkondigen en van God getuigen. Maar ik werd onverwachts gearresteerd door de CCP overheid vanwege het prediken van het evangelie en ik onderging de extreme bruutheid van marteling, wrede behandeling en opsluiting in de gevangenis.

Op een middag in de winter van 2008, toen twee zusters en ik van Gods werk in de laatste dagen getuigden bij iemand die het evangelie wilde horen, werden wij gerapporteerd door kwaadaardige mensen. Zes politieagenten gebruikten de smoes dat ze onze verblijfsvergunningen moesten controleren om het huis van het deze persoon binnen te kunnen vallen. Terwijl zij de deur inkwamen, brulden zij: “Niet bewegen!” Twee van de kwaadaardige politieagenten leken volledig buiten zinnen te zijn toen ze op me sprongen; één van hen greep de kleren op mijn borst vast en de andere greep mijn armen en gebruikte al zijn kracht om ze op mijn rug vast te klemmen, en toen vroeg hij fel: “Wat ben je aan het doen? Waar kom je vandaan?”

Wat is je naam?" Ik antwoordde met de wedervraag: "Wat bent u aan het doen? Waarvoor arresteert u mij?" Toen zij mij dit hoorde zeggen werden ze echt kwaad en zeiden op agressieve toon: "Het maakt niet uit waarvoor, jij bent het die we zoeken en jij komt met ons mee!" Daarna nam de kwaadaardige politie mij en de twee zusters mee en duwden ons in het politievoertuig.

Toen we bij het Bureau voor Openbare Veiligheid waren aangekomen nam de kwaadaardige politie mij mee en sloot mij op in een kleine kamer; zij gaven mij het bevel om op de vloer te hurken en lieten vier mensen mij bewaken. Omdat ik lange tijd had gehurkt werd ik zo vermoeid dat ik het niet meer aankon. Zodra ik probeerde op te staan, stoof de kwaadaardige politie op mij af en duwde mijn hoofd naar beneden om te voorkomen dat ik opstond. Niet lang daarna hoorde ik bloedstollend geschreeuw van iemand die gemarteld werd in de kamer naast mij en op dat ogenblik werd ik zeer angstig: ik weet niet welke marteling en wrede behandeling zij hierna op mij zullen toepassen! Ik begon dringend in mijn hart tot God te bidden: "O Almachtige God, ik ben op dit ogenblik zeer bang, ik vraag u om mij geloof en kracht te geven, mij standvastig en moedig te maken zodat ik van u kan getuigen. Als ik hun marteling en wrede behandeling niet kan verdragen, als ik zelfmoord moet begaan door mijn tong af te bijten, zal ik u nooit verraden zoals Judas!" Na het bidden voelde ik de kracht in me opkomen en mijn angst zakte.

Die avond, na 19.00 uur, boeiden ze mijn armen achter mijn rug, brachten me naar de verhoorkamer boven en duwden me op de grond. Er waren allerlei martelinstrumenten zoals touwen, houten stokken, wapenstokken, zweepen, enz. Een politieman had een elektrische wapenstok in zijn handen die woeste flits- en knalgeluiden maakte en hij eiste op dreigende toon informatie: "Hoeveel mensen zijn er in je kerk? Waar is jullie plaats van samenkomst? Wie is de leider? Hoeveel mensen zijn het evangelie aan het prediken in de omgeving? Zeg op! Anders, zal je het krijgen ook!" Ik keek naar het dreigende gevaar van de elektrische wapenstok en naar de kamer vol martelinstrumenten; ik kon niet anders dan gespannen en bevreesd zijn. Ik wist niet of ik deze marteling zou kunnen doorstaan. Dus bleef ik God roepen. Toen hij zag dat ik niets zei, wond hij zich op en stompte mij hevig aan de linkerkant van mijn borst met de elektrische wapenstok. Hij gaf me een stroomstoot van bijna een minuut lang. Het voelde direct alsof het bloed in mijn lichaam werd gekookt; ik had ondraaglijke pijn van kop tot teen en rolde onophoudelijk gillend over de vloer. Hij wilde het nog steeds niet opgeven en sleurde mij plotseling naar zich toe en gebruikte een wapenstok om mij bij mijn kin op te tillen, terwijl hij schreeuwde: "Spreek! Wil je helemaal niets bekennen?" Bij het ondergaan van de krankzinnige kwelling door deze demonen, vreesde ik slechts dat ik God zou verraden doordat ik de kwelling niet zou kunnen doorstaan. Op dit ogenblik dacht ik aan de woorden van God: **"De machthebbers zien er misschien wreed uit aan de buitenkant,**

maar wees niet bang want dit is zo omdat jullie weinig geloof hebben. Zo lang jullie geloof groeit, zal niets te moeilijk zijn” (‘Hoofdstuk 75’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven mij opnieuw vertrouwen en kracht en ik beseftte dat, hoewel de kwaadaardige politieagenten vóór mij krankzinnig en ongebreideld waren, zij door de hand van God werden beschikt. Zonder Gods toestemming konden ze me niet doden. Zolang ik op het geloof leunde en op God vertrouwde en niet aan hen toegaf, zouden zij onvermijdelijk in vernedering falen. Bij de gedachte hieraan riep ik alle kracht van mijn lichaam bijeen en antwoordde in een luide stem: “Waarom hebben jullie mij hier gebracht? Waarom elektrocuteren jullie mij met een stroomstootwapen? Welke misdaad heb ik begaan?” De kwaadaardige politieagent werd plotseling als een ree in de koplampen en werd bezwaard door zijn schuldig geweten. Hij stotterde en kon niks zeggen. Toen vertrok hij met de staart tussen de benen. Bij het zien van de schandelijke omstandigheden van Satans dilemma werd ik tot tranen toe geroerd. In deze hachelijke situatie heb ik werkelijk de macht en gezag van het woord van Almachtige God ervaren. Zolang het woord van God in praktijk wordt gebracht, zou ik Gods daden zien. Twee politieagenten kwamen vijf of zes minuten later binnen, maar deze keer probeerden ze een andere tactiek. Een magere agent zei heel hartelijk tegen me: “Werk gewoon even mee. Beantwoord onze vragen, anders kunnen we je niet laten gaan.” Ik zei geen woord, dus nam hij een stuk papier mee dat ik moest ondertekenen. Toen ik de woorden “heropvoeding door arbeid” erop zag staan, weigerde ik. De andere agent sloeg een gemene klap op mijn linkeroor, bijna hard genoeg om me op de grond te krijgen. Mijn oor rinkelde een tijdje en het kostte me een hele tijd om weer helderheid te krijgen. Ze boeiden me weer en sloten me op in die kleine kamer.

Bij mijn terugkeer in de kleine kamer was ik gekneusd en gehavend, de pijn was ondraaglijk. Mijn hart kon niet anders dan een gevoel van droefheid en zwakheid toelaten: waarom moeten gelovigen zo lijden? Ik predikte het evangelie met de goede bedoeling om mensen de waarheid te laten zoeken en gered te worden en ik heb onverwacht geleden onder deze vervolging. Toen ik hieraan dacht voelde ik nog meer dat mij onrecht was aangedaan. Ik riep in gebed tot God in mijn lijden en zei: “Oh God, mijn gestalte is te klein en ik ben te zwak. God, ik wil op u steunen en standvastig voor u getuigen. Leid me alstublieft.” Later dacht ik aan een hymne van Gods woorden: **“Wees niet ontmoedigd, wees niet zwak. Ik zal het je duidelijk maken. De weg naar het koninkrijk is niet zo vlak; niets is zo eenvoudig! Jullie willen dat zegeningen makkelijk komen, nietwaar? Iedereen zal tegenwoordig bittere beproevingen moeten doorstaan. Zonder dergelijke beproevingen zal het liefhebbende hart dat jullie voor mij hebben niet sterker worden en zullen jullie geen werkelijke liefde voor mij hebben. Zelfs als deze beproevingen slechts bestaan uit geringe omstandigheden, zal iedereen ze toch**

moeten doorstaan. Het is alleen zo dat de zwaarte van de beproevingen van persoon tot persoon zal verschillen. Beproevingen zijn een zegening van mij. Hoeveel van jullie verschijnen vaak voor mij en smeken op je knieën om mijn zegeningen? Jullie denken altijd dat een paar gunstige woorden gelden als mijn zegening, maar jullie herkennen niet dat bitterheid een van mijn zegeningen is” (‘De pijn van beproevingen is een zegen van God’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Het is waar. Het hoofd bieden aan deze vervolging en ontberingen was zodat God mijn geloof en liefde kan vervolmaken. Die omgeving was Gods zegen. Hoe kon ik klagen en God de schuld geven? Ik werd gearresteerd en gemarteld, maar gedurende de hele beproeving leidde God me met Zijn woorden; dit was Gods liefde. Ik zong die lofzang in mijn hart, en hoe langer ik ze zong, hoe sterker ik me voelde. Het herstelde ook mijn geloof en ik zwoer bij God: “God, hoe de politie mij ook martelt, ik wil standvastig zijn in mijn getuigenis en u nooit verraden. Ik ben vastbesloten u tot het einde te volgen.”

In het detentiecentrum bleef de kwaadaardige politie allerlei methodes van marteling op me gebruiken en hitste ze vaak de gevangenen op om mij in elkaar te slaan. In de ijzige kou van de winter droegen ze de gevangenen op om emmers koud water over me uit te gieten en dwongen me om een koude douche te nemen. Ik rilde met kou van kop tot teen. Door hartkloppingen en het uitbreken van zweet, deed mijn hart zo erg pijn dat mijn rug ook pijn deed. Hier waren de gevangenen als machines die geld moesten verdienen voor de overheid en geen wettelijke rechten hadden. Zij hadden geen andere keus dan te verdragen dat ze werden uitgeknepen en uitgebuit als slaven. In de gevangenis werd ik gedwongen mij om gedurende de dag papiergeld te drukken dat als brandoffers voor de doden werd gebruikt. Eerst stelden ze de regel dat ik 1000 vellen papier per dag moest drukken, toen verhoogde zij dit naar 1800 vellen per dag, en uiteindelijk naar 3000 vellen. Deze hoeveelheid was voor een ervaren persoon al onmogelijk om te halen, laat staan een onervaren persoon als ik. In feite zorgden zij er opzettelijk voor dat ik dit niet kon halen, zodat zij een smoes hadden om mij te kwellen en te pijnigen. Zolang ik het quotum niet haalde, zou de kwaadaardige politie ketenen met een gewicht van meer dan 5 kg aan mijn benen vastmaken en mijn handen en voeten samenbinden met kettingen. Het enige dat ik kon doen was daar zitten, mijn hoofd buigen en mijn taille draaien, voor de rest kon ik mij niet bewegen. Verder gaf deze onmenselijke en ongevoelige politie niets om mijn basisbehoeften. Hoewel er een toilet in de gevangenis was, was ik volledig onmachtig om ernaartoe te lopen om het te gebruiken; ik kon slechts mijn celgenoten smeken om mij erheen te dragen en erop te zetten. Als zij gevangenen waren van het betere soort dan hesen ze me omhoog; als niemand wilde helpen dan had ik geen andere keus dan het in te houden. De pijnlijkste tijd was de maaltijd omdat mijn handen en voeten aan elkaar waren vastgeketend. Ik kon slechts met al mijn kracht mijn hoofd naar beneden duwen en mijn handen en voeten opheffen. Dit was de enige

manier waarop ik een broodje in mijn mond kon krijgen. Elke hap kostte mij enorm veel energie. De ketenen schuurden lang mijn handen en voeten wat immense pijn veroorzaakte. Na lange tijd hadden zich donkere en glanzende harde eeltplekken op mijn polsen en enkels ontwikkeld. Vaak kon ik niet eten als ik was geketend, en in zeldzame gevallen gaven gevangenen me twee kleine broodjes. Meestal aten zij mijn portie ook op en kreeg ik niets dan een lege maag. Ik ontving zelfs nog minder te drinken; oorspronkelijk kreeg iedereen slechts twee kommen water per dag, maar ik was geketend en kon me niet bewegen zodat ik zelden water kon drinken. De inhumane kwelling was onbeschrijfelijk. Ik werd vier keer onderworpen aan dat soort onmenselijke martelingen, die in totaal tien dagen duurden. Zelfs onder die omstandigheden lieten de agenten me in de nachtploeg werken. Ik had lang mijn buik niet vol kunnen eten; door mijn honger kreeg ik vaak hartkloppingen, misselijkheid en benauwdheid in de borst. Ik was ook veranderd in een zak met botten. Toen mijn honger het punt bereikte dat ik er echt niet meer tegen kon, dacht ik aan iets wat de Heer Jezus zei tegen Satan te midden van een verzoeking: **“De Mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat klinkt uit de mond van God”** (Matteüs 4:4). Dat gaf me een gevoel van opluchting, en ik voelde me klaar om die woorden van God persoonlijk te ervaren in de vervolging van mij door Satan. Ik stilte mezelf voor God om te bidden en over Zijn woorden na te denken, en voordat ik het wist, waren mijn pijn en honger afgenomen. Op een keer zei een gevangene tegen mij: “Er was een jonge persoon die eerder zo geboeid en uitgehongerd was. Ik heb gezien dat je al een aantal dagen niet veel hebt gegeten en je bent nog steeds zo opgewekt.” Bij het horen van zijn woorden dankte ik God in stilte. Ik voelde diep dat dit de kracht van het leven was in Gods woorden die mij ondersteunden. Dit zorgde ervoor dat ik echt voelde dat Gods woord de waarheid, de weg en het leven is en werkelijk het fundament waarop ik moest vertrouwen om te overleven. Op deze manier groeide mijn geloof zonder dat ik het beseftte. In deze omgeving vol lijden was ik werkelijk in staat om de realiteit te ervaren van de waarheid: **“De mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat klinkt uit de mond van God.”** Dit is echt de meest kostbare rijkdom van het leven dat God mij heeft gegeven, en het is ook mijn unieke gave. Bovendien had ik dit nooit kunnen ontvangen in een omgeving waar ik geen zorgen had om kleding en voedsel. Nu had mijn lijden zo veel betekenis en waarde!

Die ervaring van vervolging en marteling versterkte de haat die ik in mijn hart had tegen de Communistische Partij. Ik werd gearresteerd en onderworpen aan allerhande martelingen voor niets anders dan in God te geloven. Het was onmenselijk misbruik; zij was volkomen slecht! Ik dacht aan een passage uit Gods woorden die ik eerder had gelezen: **“Het oppervlak van het diep is chaotisch en donker, het gewone volk, dat zo veel ellende meemaakt, roept de hemel aan en klaagt tot de aarde. Wanneer zal de mens in staat zijn om zijn hoofd hoog te houden? De mens is mager en uitgemergeld, hoe zou hij het tegen deze wrede en tirannieke duivel**

kunnen opnemen? Waarom geeft hij zijn leven niet aan God zodra hij dat kan? Waarom weift hij nog steeds, wanneer kan hij Gods werk voltooien? Zo op de kop gezeten en verdrukt, zal zijn hele leven uiteindelijk zinloos zijn geweest; waarom heeft hij zo'n haast om te komen en wil hij zo snel weer vertrekken? Waarom houdt hij niet iets kostbaars om aan God te geven? Is hij de duizenden jaren van haat vergeten?" ('Werk en intrede (8)' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Deze ervaring toonde me de ware essentie van de Communistische Partij als vijand van God, een vijand van de waarheid. Het versterkte mijn vastberadenheid om standvastig te zijn in mijn getuigenis voor God.

Eén maand later klaagde de CCP politie mij aan wegens 'het verstoren van de openbare orde en obstructie van de uitvoering van de wet'; Ik werd veroordeeld tot één jaar heropvoeding door arbeid. Toen ik eenmaal het werkkamp binnenkwam, dwongen de politieagenten me elke dag te werken. Terwijl ik in de werkplaats zakken aan het tellen was, telde ik 100 zakken en bond ze bij elkaar. De gevangenen namen altijd opzettelijk één of meer zakken weg van die ik had geteld, zodat zij konden zeggen dat ik niet goed geteld had, om zo de kans te hebben mij te slaan en te schoppen. Toen de teamleider zag dat ik in elkaar werd geslagen kwam hij langs en vroeg heel schijnheilig wat er aan de hand was en de gevangenen leverden dan vals bewijs dat ik niet genoeg tassen had geteld. Dan moest ik een lawine strenge kritiek van de teamleider verdragen. Telkens wanneer ik me onrecht aangedaan voelde en pijn had, zong ik een hymne van Gods woorden terwijl ik werkte: **"Jullie moeten tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis"** ('Probeer van God te houden, hoe groot je lijden o' in 'Volg het Lam en zing een nieuw lied'). Terwijl ik zong en zong, begon ik me ontroerd en geïnspireerd te voelen, en ik kon niet voorkomen dat de tranen over mijn wangen stroomden. Ik was vastbesloten dat, hoeveel ik ook leed, ik standvastig zou zijn in mijn getuigenis voor God. Er was een andere broeder van ongeveer dezelfde leeftijd die destijds bij mij opgesloten zat. We mochten niet praten als we overdag aan het werk waren, maar 's nachts schreven we in het geheim passages van Gods woorden en hymnen die we uit ons hoofd hadden geleerd op en wisselden ze met elkaar uit. Na een tijdje kregen we de toewijzing om samen te werken, dus we communiceerden heel stilletjes met elkaar, we hielpen en aanmoedigen elkaar. Het had echt geholpen het lijden te verlichten.

Bovendien droegen zij mij op om de 'regels voor gedrag' elke ochtend uit het hoofd te leren en als ik ze niet kon onthouden werd ik geslagen; zij dwongen me ook om liederen te zingen die de communistische partij prezen. Als zij zagen dat ik niet zong of dat mijn lippen zich niet

bewogen dan werd ik 's nachts onvermijdelijk afgeranseld. Zij straffen me ook door me de vloer te laten dweilen en als ik volgens hen niet goed genoeg dweilde werd ik hevig geslagen. Eén keer begonnen enkele gevangenen mij plotseling te slaan en schoppen. Nadat ze mij hadden geslagen vroegen zij me: "Kereltje, weet je waarom je wordt geslagen? Het is omdat je niet opstond om de bewaarder te begroeten toen hij langs kwam!" Telkens nadat ik werd geslagen werd ik boos maar durfde niets te zeggen: ik kon slechts huilen en stil tot God bidden, om Hem te vertellen van de verbolgenheid in mijn hart vanwege deze wetteloze onredelijke plaats. Er was hier geen redelijkheid, er was slechts geweld. Er waren hier geen mensen, er waren slechts krankzinnige demonen en schorpioenen! Ik voelde zo veel pijn en druk nu ik moest leven in deze benarde toestand; ik was niet bereid maar één minuut langer te blijven. Telkens als ik in een toestand van zwakheid en pijn geraakte zou ik aan de woorden van Almachtige God denken: **"Hebben jullie ooit de zegeningen aanvaard die jullie zijn gegeven? Hebben jullie ooit naar de beloften gestreefd die er vanwege jullie gedaan zijn? Onder leiding van mijn licht zullen jullie de wurggreep van de duistere krachten doorbreken. In het donker zullen jullie zeker het licht dat jullie begeleidt niet uit het oog verliezen. Jullie zullen beslist meester van de schepping zijn. Jullie overwinnen Satan beslist. Als het koninkrijk van de grote rode draak ten onder gaat, zullen jullie ongetwijfeld opstaan tussen de talloze massa's om mijn overwinning te bewijzen. Jullie zullen beslist resoluut en standvastig zijn in het land van Sinim. Door jullie lijden zullen jullie de zegen erven die van mij komt, en zullen jullie mijn glorie door het hele universum uitstralen"** ('Hoofdstuk 19' van 'Gods woorden aan het hele universum' in 'Het Woord verschijnt in het vlees') Gods woorden bemoedigden mij. Of wat God met mij aan het doen was nu genade en zegen was, of beproeving en loutering, het was allemaal om mij te voorzien en me te redden; het bracht waarheid in me en maakte waarheid mijn leven. Vandaag liet God deze vervolging en beproeving toe in mijn leven. Al kostte het mij veel lijden, het stelde me in staat om duidelijk de kwade essentie van de grote rode draak te zien van het weerstaan en haten van God, hem te verafschuwen en te verzaken, volledig aan de invloed van Satan te ontsnappen en me volledig tot God te wenden en door God tot een overwinnaar gemaakt te worden. Het liet mij ook echt ervaren dat God met me is; het zorgde ervoor dat ik er echt van genoot dat Gods woorden het brood van mijn leven, de lamp voor mijn voeten en licht op mijn pad werden, die me stap voor stap leidden door dit donkere hellegat. Dit is de liefde en de bescherming van God waarvan ik genoot en die ik kreeg gedurende het proces van mijn lijden. In die tijd kon ik zien dat ik zo blind en egoïstisch was en te hebzuchtig. Bij het geloven in God wist ik slechts van Gods genade en zegen te genieten en streefde tot in de verste verte niet naar de waarheid en het leven. Zodra mijn vlees aan wat ontbering leed, jammerde ik onophoudelijk; ik begreep de wil van God eenvoudigweg niet en probeerde niet het werk van God te begrijpen. Ik bezorgde God altijd zorg en pijn vanwege mij. Ik was echt zonder geweten! Bij het voelen van

berouw en schuld bad ik stil tot God: “O Almachtige God, ik kan zien dat alles wat u doet is om mij te redden en verwerven. Ik haat het gewoon dat ik zo opstandig ben en blind. Ik heb u altijd verkeerd begrepen en heb niet gelet op uw wil. O God, vandaag heeft uw woord mijn verdoofde hart en geest opgewekt en me om uw wil laten begrijpen. Ik ben niet langer bereid om mijn eigen wensen en verlangens te hebben; ik zal mij slechts aan uw beschikking onderwerpen. Het maakt niet uit hoeveel leed ik te verduren heb, ik zal getuigen van u gedurende de vervolgingen van Satan.” Na het bidden begreep ik de goede bedoelingen van God en ik wist dat elke omgeving die God mij liet ervaren Gods grote liefde en redding was voor mij. Daarom zou ik er niet meer aan denken weg te duiken of God mis te verstaan. Alhoewel de situatie nog hetzelfde was, was mijn hart echt vol van vreugde en genoeg; ik voelde dat het een eer en een trots was om ontberingen en vervolgingen te lijden vanwege mijn geloof in Almachtige en het was een unieke gave voor mij, een verdorven persoon; het was de speciale zegen en genade van God voor mij.

Na een jaar van ontbering in gevangenis, zie ik dat klein ik ben van gestalte en dat ik zoveel waarheid mis. Almachtige God vulde echt mijn tekortkomingen aan door deze unieke omgeving en heeft me doen groeien. In mijn tegenslag heeft Hij me ertoe bewogen om de kostbaarste rijkdom in het leven te verkrijgen en vele waarheden te begrijpen die ik in het verleden niet begreep. Ook om duidelijk de afzichtelijke verschijning van Satan, de demon, te zien en de reactionaire aard van zijn weerstand tegen God. Ik herkende zijn afschuwelijke misdaden van het vervolgen van Almachtige God en het afslachten van christenen. Ik ervoer vurig de grote redding en de genade die Almachtige God had voor mij, de verdorven persoon, en heb ervaren dat de kracht en het leven in de woorden van Almachtige God mij licht konden geven en mijn leven konden worden, zodat ik Satan kon overwinnen om standvastig de vallei van de schaduw van de dood uit te lopen. Dank aan God!

De bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap.

82. Marteling in de ondervragingskamer

Door Xiao Min, China

Ik ben geboren in een arm, achtergebleven gebied op het platteland en leidde als kind een zwaar leven in armoede. Om zo snel mogelijk een beter leven te kunnen krijgen, begon ik nadat ik getrouwd was als een waanzinnige te werken. Dit resulteerde er echter in dat ik ziek werd van het vele overwerk dat ik deed en ik van fit en gezond veranderde in iemand die gesloopt was door ziekten. Door mijn ziekten leed ik constant pijn. Ik zocht, waar ik ook maar kon, medisch advies en probeerde allerlei medische behandelingen. Dit leidde ertoe dat ik heel veel geld uitgaf, maar mijn ziekten genazen maar niet. In het voorjaar van 1999 predikten twee zusters me het evangelie van het werk van de laatste dagen van Almachtige God. Door de woorden van Almachtige God te lezen, zag ik het gezag en de kracht van Gods woorden, wist ik dat ze onmogelijk door een menselijk wezen konden zijn uitgesproken, en besepte ik dat de woorden van Almachtige God inderdaad de stem van God zijn. Ik raakte er absoluut van overtuigd dat Almachtige God de wedergekeerde Heer Jezus was, en dat Hij ons van al onze pijn kan redden. Toen ik Gods woorden meer en meer ging lezen, begon ik enkele waarheden te begrijpen en kwam ik tot een grondig begrip van vele dingen in de wereld. Mijn gepijnigde, verstikte geest voelde zich bevrijd en ik begon geleidelijk te herstellen van mijn ziekten. Mijn dankbaarheid jegens God kende geen grenzen en ik begon actief het evangelie te prediken en getuigenis af te leggen van Gods werk van de laatste dagen.

Het was echter niet lang hierna dat ik drie keer achterelkaar werd gearresteerd door de CCP-regering voor het prediken van het evangelie. Elke keer dat ik werd gearresteerd, hielp Almachtige God me de vervolging van Satan te overwinnen. In 2012, tijdens het uitvoeren van mijn plicht voor de kerk, werd ik opnieuw in het hol van dat monster geworpen en werd ik door toedoen van de duivel Satan gemarteld ... Op 13 september 2012, tegen de avond, keerde ik terug naar huis, parkeerde ik mijn scooter net als altijd buiten en drukte op de deurbel. Tot mijn schrik, ik had de deur nog maar nauwelijks geopend, sprongen vier forse mannen als wolven bovenop me. Ze draaiden mijn armen op mijn rug en deden me handboeien om. Daarna zetten ze me in een stoel en hielden me daar vast. Verschillende politieagenten begonnen onmiddellijk mijn tas te doorzoeken ... Geconfronteerd met dit plotselinge en woeste vertoon van geweld, verstomde ik van angst en voelde ik me als een zielig lammetje dat door wrede wolven was gevangen, zonder ook maar enige kracht om me te verzetten. Daarna namen ze me mee naar buiten en zetten me achterin een zwarte sedan. In de auto draaide de politiecommandant, die eruit zag als een zielig klein mannetje dronken van zijn eigen succes, zich om, grijnsde sluw naar me en vroeg: “Ha! Weet je hoe we je te pakken hebben gekregen?” Omdat ze bang waren dat ik zou proberen te

ontsnappen hielden politieagenten me aan beide kanten vast, alsof ik een gevaarlijke crimineel was. Ik voelde zowel woede als paniek, ik had geen idee hoe de politie me zou straffen en martelen. Ik was heel erg bang dat ik niet in staat zou zijn hun marteling te doorstaan en dat ik een Judas zou worden en God zou bedriegen. Maar toen dacht ik aan Gods woorden: **“Zolang jullie vaak tot mij bidden en smeken zal ik alle geloof aan jullie schenken. De machthebbers zien er misschien wreed uit aan de buitenkant, maar wees niet bang want dit is zo omdat jullie weinig geloof hebben. Zo lang jullie geloof groeit, zal niets te moeilijk zijn”** (‘Hoofdstuk 75’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De woorden van Almachtige God gaven me geloof en kracht, en ze hielpen me geleidelijk te kalmeren. Ja, dacht ik. Hoe woest en wreed deze politieagenten ook zijn, ze zijn slechts pionnen in Gods hand en ze maken deel uit van Gods orkestraties. Zolang ik bid en God aanroep met een waar hart, zal God bij me zijn en is er niets om me zorgen over te maken. Wanneer deze boosaardige politiemannen me wreed martelen en slaan, dan is dat alleen maar God die mijn geloof wil testen. Hoe ze mijn vlees ook mogen martelen, ze kunnen mijn hart er nooit van weerhouden naar God op te kijken en Hem aan te roepen. Zelfs wanneer ze mijn vlees doden, dan kunnen ze nog mijn geest niet doden, want alles wat ik ben ligt in Gods handen. Zodra ik dit had bedacht, vreesde ik Satan de duivel niet langer en nam ik me vast voor getuigenis af te leggen voor God. Ik riep daarom in mijn hart uit: “O Almachtige God! Wat ze vandaag ook met me doen, ik ben bereid het allemaal te ondergaan. Hoewel mijn vlees zwak is, wil ik in vertrouwen op u leven en Satan geen enkele kans geven misbruik van me te maken. Bescherm me alstublieft, laat me u niet verraden en laat me geen beschamende Judas worden.” Terwijl we verder reden bleef ik in mijn hart een van de lofzangen van de kerk zingen: “Door Gods heilige plan en soevereiniteit, krijg ik beproevingen bedoeld voor mij. Hoe kan ik opgeven of me proberen te verbergen? Gods glorie komt op de eerste plaats. In tijden van tegenslag, leiden Gods woorden me en wordt mijn geloof vervolmaakt. Ik ben geheel en volledig toegewijd, toegewijd aan God zonder angst voor de dood. Zijn wil komt op de eerste plaats” (‘Ik vraag alleen dat God tevreden is’ uit ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Terwijl ik stilletjes zong, was mijn hart gevuld met kracht en nam ik me vast voor te vertrouwen op God om standvastig te zijn in mijn getuigenis en Satan te beschamen.

Zodra ze me de ondervragingsruimte hadden binnengebracht, zag ik tot mijn verrassing een zuster die dezelfde kerkelijke plicht uitvoerde als ik en een kerkleider. Zij waren ook gepakt! Een van de politieagenten zag dat ik naar de zusters van mijn kerk keek en richtte zijn blik op me en gaf me een uitbrander: “Waar zit je naar te gapen? Kom hier!” Om te voorkomen dat we met elkaar zouden praten, sloot de politie ons in verschillende ondervragingsruimtes op. Ze doorzochten ruw mijn bezittingen, deden mijn riem af en fouilleerden me van top tot teen. Het

voelde als een grove belediging en ik zag hoe werkelijk slecht, verachtelijk en gemeen deze demonische ondergeschikten van de CCP-regering waren! Ik voelde me woedend, maar ik moest mijn woede inslikken, want in dit hol met monsters was geen plaats voor rede. Nadat ze een nieuwe scooter hadden geconfisqueerd die van de kerk was, en de meer dan 600 yuan die ik bij me had, begonnen ze me te ondervragen. “Hoe heet je? Wat is je positie in de kerk? Wie is jullie leider? Waar zit die nu?” Ik gaf geen antwoord, dus brulde de politieagent tegen me: “Denk je dat we er niet achter komen als je het ons niet vertelt?” Je hebt geen idee waartoe we in staat zijn! Je moet weten dat we jullie kaderleden ook hebben gearresteerd!” Toen begonnen ze een paar namen op te sommen en vroegen me of ik iemand van hen kende, en bleven me ondervragen: “Waar wordt al het geld van de kerk bewaard? Vertel op!” Ik weersprak alles wat ze zeiden en sprak: “Ik ken niemand! Ik weet niets!” Toen ze zagen dat hun eerste ondervragingsronde was mislukt, besloten ze het over een andere boeg te gooien en begonnen ze me om beurten te ondervragen en te kwellen in een poging me uit te putten. De politie ondervroeg en kwelde me drie dagen en vier nachten onafgebroken. Gedurende deze moeilijke tijd riep ik oprecht God aan en Gods woorden leidden me: **“Wees niet bang voor van alles en nog wat. Hoe veel moeilijkheden en gevaren je ook tegenkomt, je moet standvastig zijn tegenover mij; laat je door niets tegenhouden, zodat mijn wil kan worden uitgevoerd. Dat hoort je plicht te zijn [...] Wees niet bang; wie zou je ooit tot staan kunnen brengen als ik je help? Onthoud dat! Denk daaraan! Alles wat gebeurt, is vanwege mijn goede wil en alles is onder mijn hoede”** (‘Hoofdstuk 10’ van Uitspraken van Christus aan het begin in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja! Dacht ik. Almachtige God is mijn sterke toren, en met Almachtige God als mijn sterke ondersteuning heb ik niets te vrezen! Zolang ik het geloof heb om met God samen te werken, ben ik ervan overtuigd dat God me zal helpen Satans verleidingen te overwinnen en deze moeilijke tijd door te komen. Omdat de politieagenten er de eerste dag niet in waren geslaagd de informatie van me te krijgen die ze wilden, ging hun schaamte over in woede en een leidinggevende onder hen sprak woedend tegen me: “Ik ga niet toegeven aan haar koppigheid. Martel haar!” Toen ik dit hoorde, wankelde mijn geest en begon ik bang te worden. Ik was bang dat ik al onder hun kwelling aan het bezwijken was. Ik kon alleen maar oprecht tot God roepen: “O, Almachtige God! Ik voel me op dit moment zo zwak en al mijn kracht heeft me verlaten. De politie wil me martelen en ik weet echt niet of ik standvastig kan blijven. Wees alstublieft met me een geef me kracht.” De politieagenten namen mijn handen die nog steeds achter mijn rug in handboeien zaten en hingen ze over een gebroken tafel. Daarna dwongen ze me in een halfgebukte houding te blijven staan. Ze staarden me vijandig aan en zetten me met vragen onder druk. “Waar is jullie leider? Waar is al het geld van de kerk?” Ze zaten erop te wachten dat ik zou breken onder de druk van die marteling en me aan hen zou overgeven. Nadat de boosaardige politieagenten deze marteling ongeveer een half uur hadden laten voortduren, begonnen mijn

benen pijn te doen en te trillen. Mijn hart klopte hevig en mijn armen deden ook verschrikkelijk pijn. Ik was aan de grens van wat ik kon verdragen en ik voelde dat ik het geen moment langer zou kunnen volhouden. Ik riep dus in mijn hart oprecht uit: “O, Almachtige God! Red me alstublieft. Ik kan het niet langer verdragen. Ik wil u niet verraden zoals Judas. Geef me alstublieft kracht.” Precies op dat moment schoten me deze woorden van God te binnen: **“Achter elke stap die God in jullie verricht, zit Satans weddenschap met God. Achter dit alles vindt er een strijd plaats. [...] Als God en Satan in het spirituele rijk strijd voeren, hoe kun je God dan behagen en hoe kun je standhouden in je getuigenis van Hem? Je moet weten dat alles wat er met je gebeurt een grote beproeving is. Het zijn gelegenheden waarbij God wil dat je getuigt”** (‘Alleen houden van God is werkelijk geloven in God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden deden me ontwaken en stelden me in staat te realiseren dat Satan me op deze manier kwelde om me God te laten verraden en het nastreven van de waarheid op te geven. Dit was een slag die werd uitgevochten in het spirituele rijk: het was Satan die me probeerde te verleiden en het was Gods manier om me te beproeven. Dit was hét moment waarop God wilde dat ik getuigenis aflegde. God had verwachtingen van me en er waren veel engelen die op dit moment naar me keken, net als Satan de duivel. Allen wachtten ze erop dat ik mijn positie zou aangeven. Ik kon me gewoon niet gewonnen geven en me overgeven aan Satan. Ik wist dat ik, om aan Gods wil te voldoen, moest toestaan dat Gods werk via mij werd uitgevoerd. Volgens het onveranderlijke principe was dit de plicht die ik moest uitvoeren als schepsel – dit was mijn roeping. Op dit cruciale moment zouden mijn houding en gedrag een directe impact hebben op mijn vermogen om zegevierend getuigenis te geven voor God, en ze zouden bovendien een directe impact hebben op mijn vermogen om een getuigenis te worden van Gods overwinning op Satan en van Zijn verwerven van glorie. Ik wist dat ik God geen verdriet kon doen of Hem kon teleurstellen, en ik kon niet toestaan dat de sluwe listen van Satan die me plaagden, zouden slagen. Toen deze gedachten door mijn hoofd schoten, rees er plotseling kracht op in mijn hart en sprak ik ferm: “Jullie kunnen me doodslaan, maar ik weet nog steeds niets!” Precies op dat moment kwam er een vrouwelijke politieagent de kamer binnen. Ze zag me en zei: “Snel, laat haar zakken. Wat proberen jullie te doen, haar vermoorden? Als er iets met haar gebeurt, zijn jullie verantwoordelijk!” Ik wist in mijn hart dat Almachtige God mijn gebeden had gehoord en me had beschermd op dit moment van gevaar. Toen de boosaardige politieagenten me lieten zakken, zeeg ik onmiddellijk op de grond neer. Ik kon niet staan en mijn armen en benen hadden alle gevoel verloren. Ik had nauwelijks voldoende kracht om te ademen en ik had geen enkel gevoel meer in mijn vier ledematen. Ik was op dat moment zo bang dat de tranen onophoudelijk uit mijn ogen stroomden. Ik dacht: “Ben ik nu voor de rest van mijn leven verlamd?” Desondanks lieten de politieagenten me niet gaan. De politieagenten, één aan elke kant, grepen me bij de armen, sleepten me als een lijk naar een kapotte stoel en duwden me erop.

Een van de politieagenten zei hatelijk: “Als ze niet spreekt, moet je haar aan een touw ophangen!” De andere boosaardige politieagent nam heel snel een dun touw van nylon uit zijn zak en gebruikte het om mijn geboeide handen aan een verwarmingspijp op te hangen. Mijn armen werden onmiddellijk recht getrokken en mijn rug en schouders begonnen pijn te doen. De boosaardige politieagent bleef me ondervragen en vroeg: “Ga je ons vertellen wat we willen weten?” Ik gaf nog steeds geen antwoord. Ze werden zo kwaad dat ze een kop water in mijn gezicht gooiden. Ze zeiden dat ze dat deden om me wakker te maken. Tegen die tijd was ik al zo erg gemarteld dat ik geen grammetje kracht meer had en mijn ogen waren zo moe dat ik ze niet kon openen. Toen ze zagen dat ik bleef zwijgen, dwong een van de politieagenten op gemene en schaamteloze wijze met zijn handen mijn ogen open om me belachelijk te maken. Na enkele uren ondervraging en marteling te hebben ondergaan, hadden de politieagenten alle listen die ze kenden afgewerkt, maar hun pogingen me te laten praten waren opnieuw allemaal mislukt.

Toen ze zagen dat ze niets uit me konden krijgen door me te ondervragen, besloten de boosaardige politieagenten een duivels complot te beramen: ze lieten iemand die zich “ondervragingsexpert” noemde uit de stad komen om me onder handen te nemen. Ze brachten me naar een andere kamer en bevelen me op een metalen stoel te zitten. Daarna bonden ze mijn enkels strak aan de stoelpoten en mijn handen aan de armleuningen vast. Even later kwam er een elegant uitziende man met een bril binnen die een aktetas droeg. Hij glimlachte van oor tot oor naar me en, om de schijn op te wekken dat hij vriendelijk was, maakte hij de boeien los waarmee mijn handen en enkels aan de stoel vastzaten en stond hij me toe op een ledikant te gaan zitten dat tegen een muur van de kamer stond. Het ene moment schonk hij me een kop water in, dan trakteerde hij me weer op snoepgoed. Hij kwam op me af en zei met gesimuleerde vriendelijkheid: “Waarom zou je zo lijden? Je hebt al zoveel geleden, maar eigenlijk is het allemaal niet zo moeilijk. Vertel ons wat we willen weten en alles komt in orde ...” Geconfronteerd met deze nieuwe situatie wist ik niet wat ik moest doen. Ik bad dus snel in mijn hart tot God en riep Hem op me te verlichten en te leiden. Precies op dat moment dacht ik aan de woorden van Almachtige God: **“Jullie moeten te allen tijde waakzaam zijn en wachten, en jullie moeten meer tot mij bidden. Jullie moeten de verschillende intriges en sluwe plannen van Satan herkennen, de geesten herkennen, mensen kennen en in staat zijn om allerlei soorten mensen, gebeurtenissen en dingen te onderscheiden”** (‘Hoofdstuk 17’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden toonden me een pad van praktijk en hielpen me te realiseren dat een duivel altijd een duivel zal zijn, en dat een duivel nooit zijn demonische, zich tegen God verzettende en God hatende essentie kan veranderen. Of ze nu harde tactieken of zachte tactieken gebruiken, het is altijd hun doel me God te laten verraden en de ware weg te laten verzaken. Dankzij de waarschuwing van

Gods woorden wist ik Satans sluwe listen te onderscheiden, werd mijn verstand weer helder en was ik in staat stand te houden. De ondervrager vertelde me vervolgens: “De CCP-regering verbiedt mensen in God te geloven. Als je in Almachtige God blijft geloven, zal je hele familie erbij worden betrokken en zal het gevolgen hebben voor de toekomst, de vooruitzichten op werk en de vooruitzichten op sociale ondersteuning van de kinderen in je familie. Je kunt er maar beter goed over nadenken ...” Nadat hij dit had gezegd, begon er zich binnen in me een strijd af te spelen en voelde ik me dubbel verward. Net toen ik me volkomen verloren voelde, dacht ik plotseling aan Petrus’ ervaringen toen hij met succes getuigenis aflegde voor Satan. Petrus had altijd geprobeerd God te begrijpen bij elke sluwe strik die Satan hem spande. En dus keek ik diep in mijn hart op naar God, vertrouwde ik Hem alles toe en zocht ik Gods wil. Zonder me ervan bewust te zijn, kwamen de woorden van Almachtige God in me op: **“God heeft deze wereld geschapen, Hij heeft deze mensheid geschapen, en was ook de architect van de klassieke Griekse cultuur en menselijke beschaving. Alleen God troost deze mensheid, en alleen God zorgt dag en nacht voor deze mensheid. Menselijke ontwikkeling en vooruitgang is onscheidbaar van de soevereiniteit van God, en de geschiedenis en toekomst van de mensheid zijn onlosmakelijk met het ontwerp van God verweven. Als je een ware christen bent dan zul je zeker geloven dat de opkomst en ondergang van elk land of natie volgens het ontwerp van God verloopt. God alleen kent het lot van een land of natie, en God alleen beschikt over het verloop van deze mensheid”** (‘God beschikt over het lot van de gehele mensheid’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden vulden me met licht. Ik dacht: Ja! God is de Schepper en ons lot als mensheid ligt in Gods handen. Satan de duivel is van het soort dat God trotseert. Wanneer ze zelfs hun eigen lot van in de hel te worden veroordeeld niet kunnen veranderen, hoe kunnen ze dan ooit beslissen over het lot van de mens? Het lot van de mens is door God voorbestemd, en welk werk mijn kinderen in de toekomst ook mogen doen en wat hun vooruitzichten ook mogen zijn, wordt door God bepaald – Satan heeft geen enkele controle over deze dingen. Toen ik me dit bedacht, werd het me nog duidelijker hoe verachtelijk en schaamteloos Satan en zijn demonen zijn. Om me te dwingen God te ontkennen en te verwerpen, zette Satan verraderlijke en verachtelijke tactieken in, psychologische spelletjes die me ertoe moesten verleiden me te laten bedriegen. Zonder de tijdige verlichting en leiding van Almachtige God zou ik reeds ten val zijn gebracht en door Satan gevangen zijn genomen. Nu ik wist hoe verachtelijk en kwaadaardig Satan was, was mijn vertrouwen niet in zijn sluwe listen te trappen versterkt. Uiteindelijk wist de boosaardige politieagent het ook niet meer en had geen idee hoe hij het verder moest aanpakken. Hij vertrok dus terneergeslagen.

Op de derde dag zag de politiecommissaris in dat hij geen informatie uit me kon krijgen en ontstak in woede, waarbij hij zich over de onkunde van zijn ondergeschikten beklagde. Hij

kwam op me af en vroeg op sarcastische toon met een vreugdeloze glimlach op zijn gezicht: “Waarom heb je nog niet verteld wat je weet? Wie denk je wel dat je bent, Liu Hulan? Je denkt dat we je al het allerergste hebben aangedaan en bent daarom niet bang meer, hè? Waarom komt je Almachtige God niet om je te redden? ...” Terwijl hij sprak maakte hij me bang door een klein stroomstootpistool dat knetterde en flitste met blauw licht voor m’n ogen te zwaaien. Toen wees hij op een groot stroomstootwapen dat op dat moment werd opgeladen en sprak dreigend tot me: “Zie je dat? De batterij van dit kleine stroomstootwapen is zo op. Zo meteen gebruik ik die volledig opgeladen, grote taser om je te electrocuteren, en dan zullen we eens kijken of je praat! Ik weet zeker dat je dan zult praten!” Ik keek naar het grote stroomstootwapen en raakte onwillekeurig in paniek: deze politieagent is zo wreed en duivels. Zal hij me uiteindelijk vermoorden? Zal ik deze marteling kunnen doorstaan? Zal ik door electrocutie worden gedood? Op dat moment werd mijn geest overmand door zwakte, lafheid en de pijn en hulpeloosheid die ik voelde ... Ik riep snel naar God: “O God, bescherm me alstublieft en geef me geloof en kracht.” Daarna kwamen er verschillende regels uit een lofzang op Gods woorden in mijn gedachten op: **“Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan. Als mensen laffe of bange gedachten hebben, worden ze door Satan in de luren gelegd. Want hij is bang dat we de brug van geloof oversteken om binnen te treden in God”** (‘Laat God heersen over onze gehele persoon’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Deze woorden van de Heer Jezus kwamen ook in mijn gedachten op: **“Wees niet bang voor hen die wel het lichaam maar niet de ziel kunnen doden. Wees liever bang voor hem die in staat is én ziel én lichaam om te laten komen in de Gehenna”** (Mat. 10:28). Gods woorden lieten mijn tranen vrijelijk stromen – ik voelde me ongelofelijk ontroerd. De kracht in mijn hart was als een laaiend vuur. Zelfs wanneer ik vandaag sterf, dacht ik, wat is er te vrezen? Het is iets glorieus om voor God te sterven, en ik zal alles opgeven om tot de dood erop volgt met Satan te vechten! Op dat moment schoten me ook enkele regels van een andere lofzang van Gods woorden te binnen. **“Op weg naar Jeruzalem leed Jezus hevige pijn, alsof er een mes werd rondgedraaid in Zijn hart, en toch had Hij niet het geringste voornemen om Zijn woord te breken. Steeds was er een sterke kracht die Hem voortdreef naar waar Hij zou worden gekruisigd. Uiteindelijk werd Hij aan het kruis genageld, werd Hij de gelijkenis van zondig vlees en voltooide Hij het werk van de verlossing van de mens. Hij brak los uit de ketens van de dood en het dodenrijk. Tegenover Hem verloren de sterfelijkheid, de hel en het dodenrijk hun kracht en werden door Hem overwonnen”** (‘Volg het voorbeeld van de Heer Jezus’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik zong en zong in mijn hart en tranen stroomden zonder ophouden over mijn wangen. De scène van de kruisiging van de Heer Jezus Christus speelde zich voor mijn ogen af: De Heer Jezus werd bespot, beschimpt en belasterd

door de farizeeën, Zijn beul sloeg Hem met een zweep met ijzer tot Hij bedekt was met snijwonden en builen, en uiteindelijk werd Hij wreed aan het kruis genageld, en toch ontsnapte Hem geen klacht ... Alles wat de Heer Jezus doorstond, onderging Hij omwille van Zijn liefde voor de mensheid, en deze liefde overwon Zijn liefde voor Zijn eigen leven. Op dat moment werd mijn hart geïnspireerd en ontroerd door Gods liefde, en ik werd vervuld van enorme kracht en gigantisch geloof. Ik was nergens bang voor en ik voelde dat het glorieus zou zijn voor God te sterven, terwijl het zijn van een Judas de grootste schande zou betekenen. Tot mijn verrassing, toen ik besloot dat ik voor God zou getuigen, zelfs als dat me mijn eigen leven zou kosten, rende er een politieman de kamer binnen en zei: “Er zijn problemen op het stadsplein, we moeten de politiemacht mobiliseren om de onrust te onderdrukken en de openbare orde te handhaven!” De politieagent haastte zich weg. Tegen de tijd dat ze terugkwamen was het al laat op de avond en hadden ze geen energie meer om me verder te ondervragen. Ze vertelden me hatelijk: “Omdat je niet wilt praten, zullen we je naar het huis van bewaring sturen!” Op de ochtend van de volgende dag namen de politieagenten een foto van me en hingen een vierkant bord om mijn nek waarop met een penseel mijn naam was geschreven. Ik zag eruit als een veroordeelde crimineel en werd bespot en belachelijk gemaakt door de politie. Ik had het gevoel dat ik werd onderworpen aan de diepste vernedering en ik voelde me ontzettend zwak van binnen. Ik realiseerde me dat de gesteldheid van mijn geest niet goed was en dus riep ik stilletjes snel God in m'n hart aan: “O God! Bescherm alstublieft mijn hart en stel me in staat uw wil te begrijpen en niet ten prooi te vallen aan Satans sluwe listen.” Na te hebben gebeden, schoot me een passage uit Gods woorden te binnen: **“Je bent een geschapen wezen – uiteraard moet je God aanbidden en een zinvol leven nastreven. Als je God niet aanbidt maar binnen je vuile vlees leeft, ben je dan niet slechts een beest in menselijke kledij? Aangezien je een menselijk wezen bent, moet je jezelf uitputten voor God en alle lijden verduren! Je moet het weinige lijden dat je tegenwoordig ondergaat blijmoedig en met vertrouwen aanvaarden en je moet een zinvol leven leiden, zoals Job en Petrus. [...] Jullie zijn mensen die het juiste pad nastreven, degenen die verbetering zoeken. Jullie zijn mensen die opstaan in de natie van de grote rode draak, degenen die God rechtvaardig noemt. Is dat niet het meest zinvolle leven?”** (‘Praktijk (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dankzij Gods woorden kon ik begrijpen dat het vermogen om de waarheid na te streven als een schepsel en te leven om God te aanbidden en God tevreden te stellen, het meest betekenisvolle en meest waardevolle in het leven was. Dat ik vandaag gevangen kon worden genomen en vastgezet vanwege mijn geloof in God, dat ik deze vernedering en pijn kon lijden, en mocht delen in de tegenspoed van Christus, was niet iets om me voor te schamen, maar was iets glorieus. Satan aanbidt God niet, in tegendeel, hij doet alles wat hij kan om Gods werk te verstoren en te belemmeren. En dit is wat het meest beschamend en verachtelijk is. Toen ik me dit bedacht, werd ik vervuld van kracht en blijdschap. De

politieagenten zagen de glimlach op m'n gezicht, staarden me verbaasd aan en zeiden: "Waar ben je zo blij over?" Ik antwoordde luid en duidelijk: "Het is volkomen gerechtvaardigd in God te geloven en God te aanbidden. Er is absoluut niets verkeerd aan. Waarom zou ik niet blij zijn?" Bij het horen van deze woorden zeiden ze niets. Onder de leiding van Gods woorden was ik opnieuw in staat op God te vertrouwen en Satan te overwinnen.

Daarna werd ik naar het huis van bewaring gebracht. Op die plek was alles nog naargeestiger en angstaanjagender, en ik voelde dat ik in een soort van hel was afgedaald. Elke maaltijd bestond uit een klein, zwart stuk gestoomd brood en wat gekookte bok choy in een kom heldere soep waar een paar blaadjes groenten op dreven. Ik had de hele dag honger, mijn maag schreeuwde om eten. Desondanks moest ik werken als een lastdier, en wanneer ik mijn quotum niet haalde, werd ik geslagen of moest ik voor straf op wacht staan. Omdat deze wrede kwelling dagenlang doorging, had ik van top tot teen kneuzingen en verwondingen, en werd zelfs het lopen moeilijk, maar de bewakers bleven me dwingen zware lasten koperdraad te dragen. Vanwege dit zware werk begon mijn gekwetste rug ondraaglijk pijn te doen. Aan het einde van de dag kon ik alleen nog maar in bed kruipen. Maar 's nachts lieten de politieagenten me ook nog de wacht houden over de gevangenen, en dit excessieve en uitputtende werk was onmogelijk te verdragen. Op een nacht, toen ik wachtdienst had, maakte ik gebruik van de afwezigheid van de politieagenten en hurkte stilletjes neer, in de hoop een beetje te kunnen rusten. Een politieagent zag me echter op de camera in de observatiekamer en stormde onverwacht binnen en blafte me toe: "Wie heeft je verteld dat je kunt gaan zitten?" Een van de andere gevangenen fluisterde me toe: "Schiet op en bied je verontschuldiging aan, anders laat hij je op 'het houten bed slapen.'" Hiermee bedoelde ze de marteling waarbij er een houten deur naar de cel van de gevangene wordt gebracht waarop zijn benen, voeten en polsen met een touw worden vastgemaakt. Zo blijft hij vastgebonden liggen en krijgt hij twee weken geen toestemming zich te bewegen. Toen ik dit hoorde werd ik vervuld van woede en haat, maar ik wist dat ik niet ook maar het kleinste beetje weerstand kon tonen – ik kon niet anders dan mijn woede inslikken en stil blijven. Ik vond dit soort pesterijen en martelingen moeilijk te verdragen. Die nacht lag ik op mijn ijskoude bed en huilde over de onrechtvaardigheid van dit alles, mijn hart vulde zich met klachten en eisen aan God. Ik dacht: Wanneer zal dit eindigen? Elke dag in deze hel is één dag te veel. Toen dacht ik aan Gods woorden: **"Als je de betekenis van het menselijk leven begrijpt en het juiste pad van het menselijk leven hebt genomen, en je je in de toekomst zonder klagen of keuzes aan Zijn plannen onderwerpt, hoe God je ook behandelt, en je stelt geen eisen aan God, dan zul je op deze manier iemand van waarde zijn"** ('Hoe je het laatste stuk van het pad moet bewandelen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Gods woorden deden me over mezelf beschaamd staan. Ik dacht eraan hoe ik altijd zei dat ik zou nastreven om God te

gehoorzamen, net als Petrus, hoe groot de pijn of de ontbering ook was, en dat ik geen beslissingen zou nemen of verlangens zou koesteren omwille van mezelf. Toen ik echter werd geconfronteerd met vervolging en ontbering, en ik moest lijden en de prijs moest betalen, probeerde ik een uitweg te bedenken. Ik had helemaal geen gehoorzaamheid! Toen pas begreep ik uiteindelijk Gods goede bedoelingen: God liet me deze ellende overkomen om mijn vastberadenheid te stalen om lijden te verdragen en me te laten leren hoe ik in mijn lijden kon gehoorzamen, zodat ik me kon onderwerpen aan Gods orkestraties en kon worden gekwalificeerd om Zijn belofte te ontvangen. Alles wat God me aandeed werd gedaan uit liefde en het werd gedaan om me te redden. Daarna was mijn hart bevrijd, en ik voelde me niet langer benadeeld of gepijnigd. Ik wilde alleen maar gehoorzamen aan Gods orkestraties en regelingen, standvastig zijn in mijn getuigenis en Satan beschamen.

Een maand later, was ik vrijgelaten. Ik kreeg echter een strafblad met de aanklacht ‘verstoring van het handhaven van de wet en deelname aan de organisatie van Xie Jiao’ wat als doel had mijn persoonlijke vrijheid te beperken. Het was me één jaar lang niet toegestaan de provincie of gemeente te verlaten en ik moest klaar staan om me bij de politie te melden wanneer ze dat wilden. Pas toen ik thuiskwam kwam ik erachter dat al de eigendommen die ik in het huis had achtergelaten, waren gestolen en door de politie mee waren genomen. Daarnaast hadden de politieagenten mijn huis als rovers geplunderd en hadden ze mijn familie bedreigd door te zeggen dat ze me 25.000 yuan moesten geven voordat ze me vrij zouden laten. Mijn schoonmoeder had de schrik van de hele situatie niet aangekund en had een hartaanval gekregen. Ze was pas hersteld nadat ze in het ziekenhuis was opgenomen en daar behandeld was, wat 2.000 yuan kostte. Uiteindelijk was mijn familie gedwongen iedereen die ze kende geld te leen te vragen zodat ze 3.000 yuan voor de politie bijeen kon schrapen. Pas toen werd ik vrijgelaten. De wrede martelingen die de politieagenten me hadden toegebracht hadden tot gevolg dat mijn lichaam met vele nawerkingen te kampen had: mijn armen en benen zwellen vaak op en worden pijnlijk vanwege de ernstige druk die tijdens mijn gevangenschap op ze werd uitgeoefend. Ik kan niet eens twee en een half kilo groenten optillen of mijn kleren wassen, en ik kan volstrekt niet meer werken. De wrede vervolging die de CCP-regering me heeft laten ondergaan heeft me Satan nog meer doen haten – ik haat deze reactionaire, de hemel-tartende duivel Satan.

Die ervaring van gearresteerd en vervolgd te zijn, gaf me een duidelijk beeld van de Communistische Partij, van haar boosaardige, demonische gezicht dat de waarheid haat en God haat. Het maakte mijn afkeer van Satan en voor de demonische, perverse Chinese Communistische Partij die volkomen in strijd is met de hemel, sterker. Ik had ook een oprechte, persoonlijke ervaring van hoe praktisch en wijs Gods werk is. Toen ik door de Communistische Partij werd gearresteerd en vervolgd, ontwikkelde ik mijn onderscheidingsvermogen; het

temperde ook mijn vastberadenheid en vervolmaakte mijn geloof, waardoor ik kon leren naar God op te kijken en op Hem te vertrouwen. Ik kreeg ook een voorproefje van de majesteit en het gezag van Gods woorden, aangezien ze een bron van hulp kunnen zijn die altijd aan onze zijde staat. Ik zag dat alleen God van de mens houdt en dat alleen God de mens kan redden. Ik groeide dichter bij God in mijn hart. Ik heb al deze oogsten gekregen door ontberingen en beproevingen te ondergaan. Ik dank God!

83. Satans verleidingen overwinnen

Door Chen Lu, China

Ik ben geboren in de jaren tachtig, in een dorp – we waren al generaties lang een boerenfamilie. Ik stortte mij op mijn studies zodat ik de toelatingstest voor de hogeschool kon halen en zo kon ontsnappen aan de armoede en onderontwikkeldheid van het dorpsleven. Toen ik naar de hogeschool ging kwam ik in contact met het boek ‘De geschiedenis van de Westerse kunst’ en pas toen ik zulke prachtige schilderijen zag als ‘Genesis’, ‘De hof van Eden’ en ‘Het laatste avondmaal’, realiseerde ik mij dat er een God was in het universum die alle dingen had geschapen. Mijn hart werd onwillekeurig vervuld van verering voor God. Na te zijn afgestudeerd aan de hogeschool vond ik heel makkelijk een goede baan en ontmoette vervolgens een fantastische partner. Ik had eindelijk mijn eigen droom en die van mijn voorouders waargemaakt: Ik was ontsnapt aan het leven waarbij ons gezicht naar de grond was gericht en onze rug naar de hemel. In 2008 voegde de geboorte van een kind nog veel meer vreugde toe aan mijn leven. Kijkend naar alles wat ik in mijn leven had, was ik ervan overtuigd dat ik een gelukkig en comfortabel leven zou moeten hebben. Toch kon ik, terwijl ik genoot van dat benijdenswaardige, prachtige leven, nooit dat vage gevoel van leegheid diep in mijn hart van me afschudden. Hierdoor voelde ik me erg verward en hulpeloos.

In november 2008 sprak mijn familie met me over het evangelie van de laatste dagen van Almachtige God. Door middel van de woorden van God begreep ik eindelijk dat Hij de bron van het leven van de mensheid is en dat Zijn woorden de drijvende kracht en de pijlers van ons leven zijn. Als we voor ons leven afstand doen van Gods levensonderhoud en voeding, zullen onze zielen leeg en eenzaam zijn, en wat voor materiële genoegens we ook mogen hebben, we zullen nooit in staat zijn de behoeften van onze zielen te bevredigen. Zoals Almachtige God heeft gezegd: **“De mens is tenslotte maar een mens. De plaats en het leven van God kunnen door geen enkel mens vervangen worden. De mensheid heeft niet alleen behoefte aan een rechtvaardige samenleving waarin iedereen goed gevoed, gelijk en vrij is, maar ook aan de redding van God en Zijn levensvoorzieningen aan hen. Alleen wanneer de mens de redding van God en Zijn levensvoorzieningen ontvangt kunnen de benodigdheden, de drang om te onderzoeken, en de spirituele leegte van de mens worden opgelost”** (‘God beschikt over het lot van de gehele mensheid’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Zijn woorden overspoelden mijn ziel als een bron in de woestijn en ze losten de verwarring in mijn hart op. Vanaf dat moment las ik Gods woorden met een enorme honger en dorst, en was er steeds een onuitsprekelijk gevoel van vrede in mijn hart, het gevoel dat mijn ziel eindelijk thuis was gekomen. Niet lang daarna regelde de kerk dat een aantal broeders en zusters mij zouden

ontmoeten. Ze bleven mij daarna continu bezoeken, hoe slecht het weer ook was. Gedurende deze tijd waren er veel dingen die ik niet begreep en de broeders en zusters bespraken alles altijd geduldig met me. Er was geen sprake van ook maar de minste irritatie of het mij gewoon in de maling nemen. Hierdoor voelde ik diep de oprechtheid en liefde van deze broeders en zusters. Toen ik meer van de waarheid begon te begrijpen, begon ik Gods dringende verlangen de mensheid te redden te beseffen en zag ik dat de broeders en zusters zichzelf gretig schonken en het evangelie van het koninkrijk voor God verkondigden. Ik wilde ook mijn eigen plicht uitvoeren, maar mijn kind was nog klein en ik had niemand anders die voor hem kon zorgen. Ik bad dus eenvoudig tot God en vroeg Hem me een uitweg te bieden. Later kwam ik erachter dat er een zuster was die de leiding had over een peuterspeelzaal. Ik stuurde dus mijn kind naar haar toe. Ze beloofde me zonder aarzeling op mijn kind te passen en wilde zelfs niet accepteren dat ik de kosten voor onderwijs of maaltijden zou betalen. Vanaf dat moment hielp deze zuster me niet alleen door overdag op mijn kind te passen, maar hielp me zelfs af en toe 's avonds. De daden van deze zuster ontroerden me werkelijk diep en ik wist dat alles zijn oorsprong vond in Gods liefde. Om Zijn liefde terug te betalen, sloot ik mij zonder aarzeling aan bij de rangen van degenen die het evangelie prediken. Tijdens deze periode werd de onderdrukking en vervolging van gelovigen van de kant van de CCP echter nog strenger. Vele broeders en zusters werden gearresteerd en ook zelf kon ik niet aan dit lot ontsnappen.

Dat was op de ochtend van 21 december 2012. Meer dan een dozijn broeders en zusters waren bijeengekomen toen er plotseling op de deur werd geklopt en er werd geschreeuwd: "Open de deur! Open de deur! Inspectie van het huis!" Op het moment dat een zuster de deur opende, drongen zes of zeven politieagenten zwaaiend met hun wapenstokken naar binnen. Ze duwden ons ruw aan de kant en begonnen in de lades rond te neuzen en overal te zoeken. Een jonge zuster kwam naar voren en vroeg hen: "We hebben de wet niet overtreden. Waarom doorzoeken jullie het huis?" De politie antwoordde grof: "Gedraag je! Als wij je vragen daar te gaan staan, blijf je daar gewoon staan. Als wij je niet vragen om te spreken, houd je je mond dicht!" Daarna gooiden ze haar hard op de grond en schreeuwden agressief: "Als je je wilt verzetten, slaan we je!" De nagel van haar vinger was afgebroken en haar vinger bloedde. Toen ik de gemene gezichten van de politieagenten zag, voelde ik zowel haat als angst. Ik bad dus in stilte tot God om mij kracht en vertrouwen te schenken en mij te beschermen om getuigenis af te leggen. Na te hebben gebeden kwam mijn hart een stuk meer tot rust. De politie confisqueerde veel evangelisatiemateriaal en collecties van Gods woorden en dirigeerde ons naar de politiewagens.

Zodra we bij het politiestation arriveerden, confisqueerden ze alles wat we bij ons hadden en ondervroegen ons om onze namen, adressen en wie onze kerkleiders zijn, te weten te komen.

Ik zei niets. Een andere zuster zei ook niets waardoor de politie ons als de aanvoerders beschouwden en het plan opvatten ons apart te ondervragen. Ik was op dat moment vreselijk bang – ik had gehoord dat de politie bijzonder wreed was tegenover gelovigen in God, en ik was geclassificeerd als doelwit voor ondervraging. Dat kon zeker tot talloze akelige scenario's leiden. Net toen ik me in een verschrikkelijke gesteldheid bevond en vrees me had overmand, hoorde ik mijn zuster, die dicht bij me in de buurt was, bidden: “Oh God, u bent mijn rots, onze toevlucht. Satan ligt onder uw voeten en ik ben bereid te leven volgens uw woorden en te getuigen om u tevreden te stellen!” Na dit te hebben gehoord, werd het lichter in mijn hart. Ik dacht: Het is waar – God is onze rots, Satan ligt onder Zijn voeten, dus waar ben ik bang voor? Zo lang als ik op God vertrouw, kan Satan worden verslagen! Plotseling was ik niet langer bang, maar ik voelde me wel beschaamd. Ik dacht aan het feit dat mijn zuster in deze situatie bad tot God, op Hem vertrouwde en haar vertrouwen in God niet verloor, terwijl ik timide en laf was. Ik had niet ook maar een beetje van de ruggengraat van iemand die in God gelooft. Dankzij Gods liefde en door het gebed van die zuster dat mij motiveerde en hielp, was ik niet langer bang voor de despotische macht van de politie. Ik besloot in stilte: Nu ik ben gearresteerd ben ik vastbesloten te getuigen om God tevreden te stellen. Ik zal absoluut geen lafaard zijn die God teleurstelt!

Om ongeveer tien uur deden twee politieagenten me handboeien om en brachten me naar een kamer om me afzonderlijk te ondervragen. Een van de politieagenten ondervroeg me in het lokale dialect. Ik begreep het niet en toen ik hem vroeg wat hij had gezegd, deed deze vraag hem onverwachts in woede ontsteken. Een van de politieagenten die erbij stond rende naar me toe, greep mijn haar en trok me heen en weer. Ik was duizelig en helemaal mijn oriëntatie kwijt. Mijn hoofdhuid voelde aan alsof ze was losgescheurd en een deel van mijn haar was uitgerukt. Onmiddellijk daarna rende er een andere politieagent op mij af en schreeuwde: “We moeten het dus ruw aanpakken? Spreek! Wie heeft je opgedragen het evangelie te prediken?” Ik was vol woede en antwoordde: “Het prediken van het evangelie is mijn plicht.” Op het moment dat ik dat zei, greep de eerste agent me opnieuw bij mijn haar, gaf een klap in mijn gezicht, sloeg me en schreeuwde: “Ik zal je nog meer laten prediken! Ik zal je nog meer laten prediken!” Hij sloeg me in mijn gezicht tot mijn gezicht rood als een biet was, pijn deed en begon op te zwellen. Toen hij moe werd van het slaan, liet hij me met rust. Vervolgens nam hij de mobiele telefoon en de mp4-speler die hij bij me had gevonden en vroeg me naar informatie over de kerk. Ik was afhankelijk van wijsheid om met hen om te gaan. Vanuit het niets vroeg een agent: “Je komt hier niet vandaan. Je spreekt zo goed Mandarijn – je bent beslist geen gemiddeld persoon. Wees eerlijk! Waarom ben je hier naartoe gekomen? Wie heeft je hier naartoe gezonden? Wie is je leider? Hoe ben je met de kerk hier in contact gekomen? Waar woon je?” Toen ik hoorde dat deze politieagenten me als een belangrijk persoon beschouwden en ze vastbesloten waren informatie

over de kerk uit me los te krijgen, klopte mijn hart in mijn keel en riep ik tot God om mij vertrouwen en kracht te geven. Door te bidden werd mijn hart langzamerhand rustiger en antwoordde ik: “Ik weet niets.” Toen ze me dat hoorden zeggen, sloeg een van hen woedend op tafel en schreeuwde: “Wacht maar, we zullen zien hoe je je over een tijdje voelt!” Toen pakte hij mijn mp4-speler op en drukte op de afspeelknop. Ik was heel bang. Ik wist niet welke middelen hij zou inzetten om mij aan te pakken en riep dus dringend tot God. Ik had niet gedacht dat wat zou worden afgespeeld een lezing zou zijn van een passage van Gods woorden: **“Ik zal niet meer genadig zijn voor hen die mij in het geheel niet trouw zijn in tijden van verdrukking, want mijn genade reikt maar zover. Bovendien kan ik geen sympathie opbrengen voor degenen die mij eens hebben verraden, nog minder wil ik geassocieerd worden met mensen die de belangen van hun vrienden verraden. Dit is mijn gezindheid, wie de persoon ook maar mag zijn. Dit moet ik jullie zeggen: wie mijn hart breekt, zal geen tweede keer clementie van mij ontvangen en degene die mij trouw is geweest, zal voor altijd in mijn hart blijven”** (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik Gods woorden hoorde, voelde ik een pijscheut in mijn hart. Ik kon niets anders dan eraan denken dat in de tijd dat de Heer Jezus zijn werk verrichtte, er velen waren die Hem volgden en Zijn genade genoten, maar dat toen Hij aan het kruis was genageld en de Romeinse soldaten links en rechts christenen arresteerden, heel veel mensen uit angst wegvluchtten. Dit veroorzaakte God enorm veel pijn! Maar wat was eigenlijk het verschil tussen mij en deze ondankbare mensen? Toen ik Gods genade en zegeningen genoot, volgde ik God vol vertrouwen, maar toen ik met tegenspoed geconfronteerd werd, tegenspoed die vereiste dat ik moest lijden en een prijs moest betalen, was ik timide en bang. Hoe kon dat Gods hart troosten? Ik dacht aan het feit dat de opperste God om ons, verdorven menselijke wezens, te redden, vlees was geworden en nederig en in het geheim naar China was gekomen, dit door atheïsten geregeerde land, de achtervolging en veroordeling van deze demonen had geaccepteerd en dat Hij ons persoonlijk op het pad van het streven naar de waarheid had geleid. Ziende dat God alles had gedaan om ons te redden, vroeg ik me af waarom ik, iemand die de genade van Zijn redding had genoten, dan geen kleine prijs zou kunnen betalen om van Hem te getuigen? In mijn geweten voelde ik me bestraft en ik haatte het dat ik zo egoïstisch, zo waardeloos was. Ik voelde echt diep dat God vol hoop en zorg voor mij was. Ik voelde dat Hij heel goed wist dat ik qua gestalte onvolwassen was en bang tegenover Satans despotisme. Hij liet me dit horen via de politie die die lezing afspeelde, Hij liet me Zijn wil begrijpen, zodat ik temidden van tegenspoed en onderdrukking voor God getuigenis kon afleggen en Hem tevreden kon stellen. Een ogenblik lang was ik zo ontroerd door Gods liefde dat de tranen over mijn gezicht liepen en ik in stilte tot God sprak: “Oh God! Ik wil u niet verraden. Hoe Satan me ook martelt, ik ben vastbesloten te getuigen en uw hart te troosten.”

Toen klonk er een plotselinge knal, de politieagent zette de speler uit, rende op me af en sprak vol haat: “Als je het ons niet vertelt, zal ik je martelen!” Toen bevalen ze me om met mijn blote voeten op de grond te gaan staan en boeiden ze mijn rechterhand aan een ijzeren ring in het midden van een betonblok. Ze gaven me bevel me voorover te buigen omdat het blok zo klein was. Ze stonden het niet toe dat ik neerknielde en lieten me ook niet mijn linkerhand gebruiken om mijn benen te ondersteunen. Na een tijdje kon ik niet langer blijven staan en wilde neerknielen, maar de politieagenten riepen: “Verboden te knielen! Als je minder wilt lijden, moet je opschieten en bekennen!” Ik kon niet anders doen dan op mijn tanden bijten en het verdragen. Ik weet niet hoeveel tijd er verstreek. Mijn voeten waren als ijs, mijn benen waren stijf en verdoofd en toen ik echt niet meer langer kon blijven staan, knielde ik neer. De politieagenten tilden me op, brachten een kop koud water en goten het in mijn nek. Het was zo koud dat ik begon te bibberen. Daarna deden ze mijn handboeien af, duwden me op een houten stoel, boeiden mijn handen aan beide kanten van de stoel, openden de ramen en deden de airconditioning aan. Ik werd geraakt door een plotselinge vlaag koude wind en ik bibberde van de kou. Ik kon er niets aan doen dat ik enige zwakheid in mijn hart voelde, maar in het midden van dit lijden was ik continu aan het bidden, van God smekend dat Hij me de wil en de kracht zou schenken deze pijn te verdragen en mij in staat zou stellen de zwakheid van het vlees te overwinnen. Precies op dat moment wezen de woorden van God me van binnenuit de weg: **“Neem geen ideeën van Satan aan, ook niet als je vleselijk lichaam lijdt. [...] Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden lieten me begrijpen dat Satan mijn vlees wilde martelen om mij God te laten verraden, en dat als ik ook maar enige aandacht zou schenken aan het vlees, ik ten prooi zou vallen aan zijn bedrog. Ik bleef deze twee zinnen van Gods woorden in mijn geest herhalen, waarbij ik mezelf voorhield dat ik moest waken tegen Satans bedrog en zijn ideeën moest afwijzen. Later namen de agenten een pot koud water en goten het hele ding in mijn nek uit. Al mijn kleren waren totaal doorweekt. Op dat moment voelde het alsof ik in een bak met ijs was gevallen. Ik was vervuld van afkeer toen ik zag hoe verachtelijk en kwaadaardig de politie was. Ik dacht: Deze meute demonen zal alles in het werk stellen om mij God te laten verraden – ik zal absoluut niet toestaan dat hun listen slagen! Toen hij mij zo vreselijk zag bibberen, greep een van de kwaadaardige politiemannen een handvol van mijn haar en dwong me mijn hoofd op te tillen om door het venster naar de hemel te kijken. Vervolgens zei hij spottend: “Heb je het niet koud? Laat God dan komen om je te redden!” Omdat hij zag dat ik niet reageerde, goot hij nog een grote pot koud water over me leeg, zette de airconditioner op de koudste stand en liet deze recht op mij blazen. Vlaag na vlaag ijskoude lucht werd in mijn richting geblazen en tegelijkertijd

sloeg de koude wind me. Ik had het zo koud dat ik me oprolde als een bal en praktisch vastvroor. Ik had het gevoel dat het bloed in mijn aderen was gestold en er schoten onwillekeurig krankzinnige gedachten door mijn hoofd: Zo'n koude dag, maar ze doordrenken me met koud water en zetten de airconditioning aan. Proberen ze me levend te bevriezen? Als ik hier zou sterven zouden mijn verwanten het niet eens te weten komen. Net toen ik wegzonk in duisternis en wanhoop, dacht ik plotseling aan het lijden dat de Heer Jezus verdroeg toen Hij aan het kruis genageld werd om de mensheid te verlossen. En ik dacht ook aan Gods woorden: **“Liefde die loutering heeft ervaren, is sterk en niet zwak. Het maakt niet uit wanneer of hoe God je onderwerpt aan Zijn beproevingen, je bent in staat om je zorgen over of je leeft of sterft los te laten, om alles van harte opzij te zetten voor God en om alles blijmoedig te doorstaan voor God – en daardoor zal je liefde zuiver zijn en jouw geloof echt. Alleen dan zul je iemand zijn die echt door God wordt bemind en die echt door God volmaakt is gemaakt”** (‘Alleen door het ervaren van loutering kan de mens ware liefde bezitten’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Deze woorden van God gaven me werkelijk nieuwe kracht – ja! Die dag getuigenis te kunnen geven voor God, dat was God die me oprichtte – hoe kon ik nog enige aandacht aan het vlees schenken? Zelfs als het betekende dat ik mijn leven zou moeten verliezen, was ik toch vastbesloten trouw te blijven aan God. Plotseling werd mijn hart in vervoering gebracht en voelde ik me geïnspireerd. Ik bad in stilte tot God: “Oh God! U heeft me deze adem gegeven, ik sterf liever dan dat ik me aan het leven vastklamp en u verraadt!” Langzamerhand had ik het niet meer zo koud, wat me in staat stelde Gods gezelschap en troost werkelijk te voelen. De politie bleef me de hele tijd, vanaf het midden van de dag tot ongeveer zeven uur ‘s avonds, ondervragen. Omdat ze zagen dat ik mijn mond niet zou opendoen, sloten ze me op in de ondervragingsruimte en bleven koude lucht op me blazen.

Na het diner voerden de politieagenten de intensiteit van hun ondervraging op. Ze bedreigden me boosaardig en zeiden: “Vertel op! Wie is de leider van jullie kerk? Als je het ons niet vertelt, hebben we andere manieren. We kunnen je sap van hete pepers of water met zeep laten drinken, we kunnen je uitwerpselen laten eten, je uitkleden, je in de kelder gooien en je dood laten vriezen! Als je vandaag niet spreekt, vragen we het morgen opnieuw. We hebben de tijd!” Toen de kwaadaardige politieagenten dit zeiden, zag ik werkelijk dat ze helemaal geen mensen waren, maar een meute demonen in menselijke gedaante. Hoe meer ze mij op deze manier bedreigden, hoe meer ik ze in mijn hart haatte en hoe vastbeslotener ik was nooit aan hen toe te geven. Toen ze zagen dat ik niet zou bezwijken, vonden ze een zak van stof, doordrenkten deze met water en trokken haar over mijn hoofd. Ze drukten de zak helemaal over mijn hoofd en zorgden ervoor dat ik me niet kon bewegen. Daarna snoerden ze de tas dicht. Ik kon helemaal niet bewegen omdat mijn handen aan de stoel waren geboeid. Het duurde niet lang tot ik op het

punt stond te stikken. Ik voelde mijn hele lichaam verstijven. Maar dat was nog niet genoeg om hun haat te blussen. Ze pakten een pot koud water op en schonken het leeg in mijn neus, waarbij ze me bedreigden en zeiden dat wanneer ik niet zou praten ze me zouden laten stikken. De natte zak zelf liet al geen lucht door en daarnaast werd er nog water in mijn neus geschonken. Het ademen was enorm moeilijk en ik voelde dat de dood steeds dichterbij kwam. Ik bad in stilte tot God: “Oh God, deze adem van mij is me door u gegeven en ik zou vandaag voor u moeten leven. Hoe de boosaardige politie me ook martelt, ik zal u niet verraden. Als u van mij eist dat ik mijn leven opoffer, ben ik bereid uw plannen en regelingen zonder ook maar de minste klacht te gehoorzamen ...” Net toen ik mijn bewustzijn begon te verliezen en op het punt stond te stoppen met ademen, lieten ze plotseling los. Ik kon niet anders dan doorgaan met God in mijn hart dank te brengen. Hoewel ik in de handen van de boosaardige politie was gevallen, God alleen toestond dat ze mijn vlees martelden, maar niet dat ze mij van mijn leven zouden beroven. Hierop groeide mijn vertrouwen.

De volgende dag, omtrent het middaguur, namen verschillende politieagenten mij en een andere zuster mee in een politiewagen en brachten ons naar het huis van bewaring. Een van hen sprak intimiderend tot mij: “Je komt niet uit deze streek. We sluiten je zes maanden op, daarna veroordelen we je tot drie à vijf jaar. In elk geval zal niemand het te weten komen.” “Veroordeling?” Zodra ik hoorde dat ik zou worden veroordeeld, voelde ik me onwillekeurig verzwakken. Ik vroeg me af hoe ik mijn gezicht nog zou kunnen vertonen wanneer ik werkelijk tot een gevangenisstraf zou worden veroordeeld en hoe mensen me dan zouden zien. De andere mensen in de cel waarin ik was gegooid waren allemaal zusters die in Almachtige God geloofden. Hoewel ze zich in het hol van de demonen bevonden, toonden ze niet de minste vrees. Ze bemoedigden en ondersteunden elkaar en toen ze zagen dat ik negatief en zwak was, spraken ze met me over hun persoonlijke ervaringen en getuigden, wat me vertrouwen in God gaf. Ze zongen ook een lofzang om mij te bemoedigen: “Je schenkt jezelf aan God, ik wijd mezelf aan Hem. Verlaten door familie, gelasterd door de wereld, volg ik de ware God over het moeilijke pad. Ik zal me volledig inspannen voor de uitbreiding van het koninkrijk evangelie van God. Ik heb vele lentes, zomers, herfst en winters gezien, verheugd om het bitter met het zoet te aanvaarden. Om aan Gods eisen te voldoen, gehoorzaam ik Zijn regelingen. Wandelend op de weg van het liefhebben van God, verdraag ik bittere beproevingen. Gevaar en nood ontlokken geen enkele klacht aan mijn mond. Hoewel mijn vlees veel lijdt, is mijn hart vol liefde voor God. Ik ga overal heen als een getuige van Gods daden. Ik verdraag de vervolging en rampspoed, ervaar de hoogte- en dieptepunten van het leven. Ik ben bereid Gods wil te doen en Hem mijn hele wezen te schenken. Ik heb de vervolging en rampspoed verdragen en de hoogte- en dieptepunten van het leven ervaren. Het maakt niet uit of ik een leven van bitterheid moet

verdragen, ik moet Gods hart tevredenstellen” (‘Gods liefde terugbetalen en Zijn getuige zijn’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Nadenkend over dit lied werd ik sterk bemoedigd. Het was waar, we volgden de ware God en wandelden op het juiste levenspad in een land onder de heerschappij van een atheïstische partij die God als de vijand zag. We waren voorbestemd vele ontberingen te lijden. Maar dit alles had een bedoeling, en zelfs in de gevangenis zitten, was iets glorieus, omdat we werden vervolgd vanwege het nastreven van de waarheid en het volgen van Gods weg. Het was iets totaal anders dan wereldse mensen die gevangen zaten omdat ze verschrikkelijke misdaden hadden begaan. Ik dacht op dat moment aan die talloze generaties heiligen die vervolging en vernedering hadden geleden vanwege het feit dat ze aan het juiste pad vasthielden. Maar nu me vrijelijk zo veel van het woord van God was geschonken en ik de waarheid begreep die generaties mensen niet hadden kunnen begrijpen en geheimen kende die generaties niet hadden gekend, waarom was ik dan nu niet in staat een beetje lijden te tolereren om van God te getuigen? Toen ik hieraan dacht, krabbelde ik nogmaals op uit mijn gesteldheid van zwakte, vulde mijn hart zich met vertrouwen en kracht, en nam ik het vaste besluit op God te vertrouwen en de martelingen van morgen en eisen tot het afleggen van een bekentenis met opgeheven hoofd te ondergaan.

Tien dagen later zond de politie me in mijn eentje naar het detentiecentrum. Ik zag dat alle andere mensen daar waren vastgezet voor fraude, diefstal en illegale zakelijke praktijken. Zodra ik binnenkwam, zeiden ze me: “Iemand die hier binnenkomt, komt er over het algemeen niet meer uit. We wachten allemaal op onze veroordeling en sommigen van ons wachten al maanden.” Ik was zo nerveus toen ik deze mensen bekeek, dat mijn hart op het punt stond te barsten. Ik werd overvallen door de angst dat ze me slecht zouden behandelen en bedacht vervolgens dat het feit dat de politie mij met hen opgesloten hield hoogstwaarschijnlijk betekende dat men me als een misdadiger wilde veroordelen. Ik had gehoord dat sommige broeders en zusters wel acht jaar gevangen hadden gezeten. Ik wist niet voor hoe lang ik zou worden veroordeeld, en ik was nog maar 29 jaar oud! Het kon toch niet zo zijn dat ik mijn hele jeugd in deze donkere cel zou doorbrengen? Hoe zou ik mijn dagen vanaf dit moment doorbrengen? Op dat moment leek het of mijn thuisstad, ouders, echtgenoot en kind plotseling allemaal heel ver van me verwijderd waren. Het was alsof er een mes in mijn hart werd omgedraaid en tranen welden op in mijn ogen. Ik wist dat ik in Satans valstrik was getrapt en riep dus vurig tot God, hopen dat Hij me zou leiden en me zou bevrijden uit dit lijden. Halverwege mijn gebed voelde ik van binnen duidelijk dat me de weg werd gewezen: Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd, heb je toestemming van God. Klaag net als Job niet tijdens je beproevingen. Daarna dacht ik aan Gods woorden: **“Je moet weten dat het bewijs van mijn vernietiging van Satan ligt in de loyaliteit en gehoorzaamheid van de mens, evenals het bewijs van mijn volledige overwinning van de**

mens. [...] Zou je je liever aan mijn schikking onderwerpen (zij het dood of vernietiging) of halverwege vluchten om mijn tuchtiging te vermijden?" ('Wat weet jij over het geloof?' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Het oordeel en de tuchtiging vervat in Gods woorden beschaamden me. Ik zag dat ik in de verste verte niet oprecht was tegenover God en dat ik slechts zei dat ik een goede getuige voor Hem wilde zijn. Toen ik echter echt gevaar liep gevangen te worden gezet, wilde ik alleen maar ontsnappen. Er was geen sprake van een praktisch vermogen om vanwege de waarheid te lijden. Terugdenkend aan het moment waarop ik werd gearresteerd, besepte ik dat God de hele tijd bij me was geweest. Hij had me bij geen enkele stap van de weg verlaten, omdat Hij bang was dat ik zou verdwalen of op het pad zou struikelen. Gods liefde voor mij was volkomen oprecht en in het geheel niet leeg. Maar ik was egoïstisch en uit op mijn eigen belang, en dacht de hele tijd aan mijn eigen vleselijke winsten en verliezen. Ik was niet bereid om voor God ook maar enige prijs te betalen – hoe zou ik dan enige menselijkheid kunnen bezitten? Enig geweten? Toen ik daaraan dacht, voelde ik me vol berouw en was me bewust van mijn schuldenlast. Ik bad in stilte tot God en toonde berouw: Oh God! Ik zat fout. Ik kan u niet langer slechts lippendienst bewijzen en u bedriegen. Ik ben bereid de werkelijkheid uit te leven om u tevreden te stellen. Hoe mijn vonnis ook uitvalt, ik zal zeker voor u getuigen. In die tijd was het erg koud. De andere gevangenen vielen me niet lastig, maar zorgden juist voor me. Ze gaven me kleding en schonken me extra eten tijdens de maaltijden. Ze deelden met mij het fruit en de snacks die ze zelf hadden gekocht en hielpen me ook met mijn dagelijkse werk. Ik wist dat dit alles Gods plan en voorziening was. Het was Gods mededogen met mijn kleine gestalte. Geconfronteerd met Zijn liefde en bescherming nam ik mijn besluit: Hoe lang mijn straf ook uitvalt, ik zal getuigen voor God!

In het detentiecentrum ondervroeg de politie me om de paar dagen. Toen ze zich realiseerden dat een harde aanpak bij mij niet werkte, schakelden ze over op een zachte aanpak. De politieagenten die me ondervroegen namen bewust een gemoedelijke houding aan en kletsten met me, gaven me goed voedsel te eten en zeiden dat ze konden helpen een goede baan voor me te vinden. Ik wist dat dit Satans bedrog was en bad dus elke keer als ik werd ondervraagd tot God en vroeg Hem mij te beschermen en niet toe te staan dat ik in deze valstrikken zou trappen. Een keer, tijdens een verhoor, openbaarde een politieman eindelijk zijn sinistere bedoelingen: "We hebben niets tegen jou persoonlijk, we willen alleen maar de Kerk van Almachtige God bestrijden. We hopen dat je met ons mee kunt doen." Toen ik deze duivelse woorden hoorde, werd ik ontzettend kwaad. Ik dacht: God heeft de mens geschapen en heeft al die tijd tot nu toe voor ons gezorgd en ons de hele weg geleid. En nu is Hij gekomen om degenen die Hij heeft geschapen te redden en te helpen ontsnappen uit onze afgrond van lijden. Wat is daar in hemelsnaam verkeerd aan? Waarom wordt het door deze duivels zo gehaat en verguisd? We zijn

Gods schepping. God volgen en Hem aanbidden is goed en juist, dus waarom zou Satan ons op deze manier dwarsbomen en proberen onze vrijheid God te volgen af te nemen? Nu proberen ze van mij een speelbal te maken in hun streven God te verslaan. De CCP-regering is werkelijk een meute demonen die vastbesloten is God uit te dagen. Ze zijn zulke kwaadaardige reactionairen! Ik zat vol wrok en ik haatte de CCP nog meer. Alles wat ik wilde was getuigenis af te leggen voor God en Zijn hart te troosten. Toen de politieagenten zagen dat ik nog steeds niet zou spreken, begonnen ze psychologische methoden tegen me in te zetten. Ze vonden mijn echtgenoot via China Mobile en brachten hem en mijn kind om mij te overtuigen. Mijn man had eerst geen moeite met mijn geloof in God gehad, maar na door de politie te zijn misleid, zei hij telkens weer opnieuw tegen me: “Ik smeeek je je geloof op te geven. Denk ten minste aan je kind als je het niet voor mij doet. Een moeder in de gevangenis zal zo’n vreselijke invloed op hem hebben. ...” Toen mijn man zag dat zijn woorden mij niet van gedachten konden doen veranderen, liet hij de volgende wrede woorden vallen: “Je bent zo koppig en wilt niet luisteren – ik zal dan maar gewoon van je scheiden!” Dit woord ‘scheiden’ doorboorde het diepst van mijn hart. Het leidde ertoe dat ik de CCP-regering nog dieper haatte. Het was vanwege haar laster en zaaien van tweespalt dat mijn echtgenoot Gods werk zo was gaan haten en zulke ongevoelige woorden tot mij sprak. De CCP-regering is er werkelijk schuldig aan gewone mensen op te roepen de hemel te beledigen! Ze had ook schuld aan de ondermijning van onze gevoelens als man en vrouw! Toen ik dit dacht, wilde ik niets meer tegen mijn man zeggen. Ik zei alleen maar rustig: “Schiet dan maar op en neem ons kind mee naar huis.” Toen de politieagenten zagen dat deze tactiek niet had gewerkt, werden ze zo kwaad dat ze voor hun bureau heen en weer bleven banjeren en tegen me schreeuwden: “We hebben zo hard gewerkt en hebben geen enkel antwoord uit je gekregen! Als je blijft weigeren te spreken, zullen we jou aanduiden als hoofd van deze regio, als een politieke gevangene! Als je vandaag niet spreekt, krijg je geen andere kans meer!” Maar hoe ze ook tierden en tekeergingen, ik bad slechts tot God in mijn hart en vroeg Hem mijn geloof te versterken.

Tijdens mijn ondervraging dacht ik aan een lofzang van Gods woord die me van binnenuit de weg bleef wijzen: **“In deze fase van het werk wordt van ons het uiterste aan geloof en liefde gevergd. We kunnen struikelen door de geringste onoplettendheid, want deze fase van het werk is anders dan alle voorgaande: wat God vervolmaakt, is het geloof van de mensheid, dat zowel onzichtbaar als ontastbaar is. Wat God doet, is woorden omzetten in geloof, liefde en leven. Mensen moeten een punt bereiken waarop ze honderden louteringen hebben verdragen en een geloof hebben dat groter is dan dat van Job. Ze moeten ongelooflijk lijden en allerlei martelingen verdragen zonder God ooit te verlaten. Wanneer ze gehoorzaam zijn tot de dood en een groot geloof in God hebben, is deze fase van Gods**

werk voltooid” (‘Wat God volmaakt maakt, is het geloof’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Vanwege het geloof en de kracht die ik van Gods woorden ontving, kwam ik tijdens mijn ondervraging heel ferm over. Maar wanneer ik terugkeerde naar mijn cel kon ik niets anders dan me een beetje zwak en gekwetst voelen. Het leek erop dat mijn echtgenoot zich inderdaad van mij zou scheiden en dat ik geen thuis meer zou hebben. Ik wist ook niet hoe lang mijn straf zou uitvallen. Te midden van deze pijn dacht ik aan de woorden van God: **“Nu moet je de weg die Petrus bewandelde duidelijk kunnen zien. Als je het pad van Petrus duidelijk kunt zien, dan zul je zeker zijn ten aanzien van het werk dat tegenwoordig gedaan wordt, en zou je niet meer klagen of passief blijven, of ergens naar verlangen. Je zou de toenmalige stemming van Petrus ervaren: hij was door verdriet getroffen; hij vroeg niet meer om een toekomst of om zegen. Hij was niet op zoek naar de winst, het geluk, de roem of de voorspoed van deze wereld. Hij wilde alleen maar een zeer betekenisvol leven leiden, wat inhield dat hij Gods liefde terug wilde betalen en aan Hem zijn aller dierbaarste bezit op wilde dragen. Dat zou zijn hart tevredenstellen”** (‘Hoe Petrus Jezus leerde kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik was diep ontroerd door de daden van Petrus en dit wekte ook bij mij de wil op om alles op te geven om God tevreden te stellen. Het was waar. Toen Petrus’ verdriet een dieptepunt had bereikt, was hij nog steeds in staat het te weerstaan en God tevreden te stellen. Het was niet voor zijn eigen vooruitzichten, bestemming of voordeel en toen hij aan het einde ondersteboven aan een kruis werd genageld, legde hij een goed en klinkend getuigenis voor God af. Maar ik, die het geluk had gehad de vleesgeworden God te volgen en in mijn leven te genieten van Gods eindeloze voorziening, Zijn genade en Zijn zegeningen, had nog nooit een echte prijs voor God betaald. Kon ik Hem zelfs niet die ene keer tevredenstellen toen Hij me nodig had om voor Hem te getuigen? Zou het missen van deze kans niet iets zijn waar ik een heel leven spijt van zou hebben? Toen ik daaraan dacht, besloot ik ten overstaan van God: Oh God, ik ben bereid het voorbeeld van Petrus te volgen. Ongeacht wat de uitkomst voor mij zal zijn, zelfs als ik moet gaan scheiden of tijd in de gevangenis moet doorbrengen, ik zal u niet verraden! Na te hebben gebeden, voelde ik een golf van kracht in me opkomen. Ik zou niet langer denken aan de vraag of ik al dan niet zou worden veroordeeld of hoe lang de straf zou uitvallen, en ik zou er ook niet langer over nadenken of ik wel of niet naar huis zou kunnen terugkeren en met mijn familie zou worden herenigd. Ik zou alleen maar denken dat elke nieuwe dag in het hol van de demonen een nieuwe dag was om van God te getuigen, en zelfs als ik tot het einde in de gevangenis zou moeten zitten, zou ik niet toegeven aan Satan. Toen ik mezelf opgaf, proefde ik echt van Gods liefde en genegenheid. Op een zekere middag een paar dagen later, zei een bewaker plotseling tegen me: “Zoek je spullen bij elkaar, je kunt naar huis gaan.” Ik durfde mijn oren gewoon niet te geloven! Ik was ongelooflijk opgewonden. Deze veldslag in de spirituele oorlog was door Satan verloren en God was aan het eind verheerlijkt!

Na 36 dagen te zijn opgesloten en door de politie van de CCP te zijn vervolgd, had ik een duidelijk begrip van de wrede tirannie en de opstandige en reactionaire essentie van de CCP-regering. Vanaf dat moment ontwikkelde ik er een diepe haat voor. Ik weet dat God tijdens al deze tegenspoed altijd bij me was geweest, me had verlicht, me had geleid en me in staat had gesteld Satans wreedheid en beproevingen bij elke stap van de weg te overwinnen. Dit bood me een ware ervaring van het feit dat Gods woorden werkelijk het leven van de mensheid en onze kracht zijn. Het liet me ook werkelijk erkennen dat God onze Heer is die over alles regeert, en dat, over hoeveel valstrikken Satan ook beschikt, hij altijd zal worden verslagen door God. De CCP probeerde mijn vlees te martelen om me te dwingen God te verraden en Hem te verloochenen, maar haar gruwelijke marteling brak me niet alleen niet, maar versterkte mijn vastberadenheid en stelde me in staat duidelijk haar kwaadaardige aangezicht te zien en Gods liefde en redding te ervaren. Ik dank God vanuit de grond van mijn hart!

84. Onbreekbaar geloof

Door Meng Yong, China

Omdat ik van nature een eerlijk persoon ben, werd ik altijd door anderen gekoeioneerd. Dientengevolge heb ik de kilheid van de wereld van de mens geproefd en voelde mijn leven leeg en betekenisloos. Nadat ik begon te geloven in Almachtige God, genoot ik, als gevolg van het leven van kerkelijk leven en het lezen van Gods woorden, een vastberadenheid en vreugde in mijn hart die ik voordien nooit had gevoeld. Te zien hoe de broeders en zusters van de Kerk van Almachtige God elkaar liefhebben als één familie deed mij beseffen dat alleen God rechtvaardig is, en dat alleen de Kerk van Almachtige God het licht in zich heeft. Doordat ik verschillende jaren het werk van Almachtige God persoonlijk heb ervaren, ben ik echt gaan waarderen dat de woorden van Almachtige God mensen inderdaad kunnen veranderen en mensen kunnen redden. Almachtige God is liefde en Hij is redding. Om meer mensen van de liefde van God te laten genieten en de redding van God te laten ontvangen, probeerden mijn broeders en zusters en ik ons best te doen om het evangelie te verspreiden, maar wij hadden nooit kunnen denken dat wij door de Communistische Partij gevangen genomen zouden worden en zouden worden vervolgd.

In december 2012 reden een aantal broeders en zusters en ik naar een plaats om het evangelie te verspreiden en het liep erop uit dat we werden aangegeven door boosaardige mensen. Niet lang hierna gaf de provinciale overheid opdracht aan ambtenaren van diverse afdelingen van de wetshandhaving, zoals de zedenpolitie, de strijdkrachten van de nationale veiligheid, de antidrugs eenheid, de politiestrijdkrachten, en de lokale politieafdeling, om ons te komen arresteren in meer dan tien politievoertuigen. Toen een broeder en ik op het punt stonden weg te rijden, zagen wij dat zeven of acht politieagenten bezig waren om met hun wapenstok woest in te slaan op een andere broeder. Op datzelfde moment renden vier politieagenten snel naar ons toe en sneden ons de pas af. Eén van de kwaadaardige agenten trok zonder enige verklaring de autosleutels uit de auto en gaf ons het bevel om in de auto te blijven en ons niet te bewegen. Tegen die tijd zag ik dat die broeder reeds zo erg was geslagen dat hij op de grond zat en zich niet kon bewegen. Als vanzelf werd ik vervuld van gerechtvaardigde verontwaardiging en haastte ik mij uit de auto om hun geweld te stoppen maar de kwaadaardige politie hield me tegen. Later brachten ze ons naar het politiebureau en werd onze auto in beslag genomen.

Na negen uur die avond kwamen twee politieagenten om mij te ondervragen. Toen zij zagen dat zij geen nuttige informatie uit mij konden krijgen, wonden zij zich op en ergerden zij zich, ze knarsten hun tanden en vloekten: “Verdomme, wij zullen jou later onder handen nemen!” Zij sloten me toen op in de verhoorwachtkamer. ’s Nachts om 23.30 uur namen twee agenten mij naar een kamer zonder toezichtcamera’s. Ik had het gevoel dat zij geweld tegen me gingen

gebruiken daarom begon ik herhaaldelijk tot God te bidden en in mijn hart God te smeken om mij te beschermen. Op dat ogenblik kwam een kwaadaardige politieagent met de achternaam Jia om mij te verhoren: “Heb je de laatste paar dagen in een Volkswagen Jetta gezeten?” Ik antwoordde nee en hij schreeuwde woedend: “Andere mensen hebben je gezien, en toch ontken je?” Na dit gezegd te hebben gaf hij me een gemene klap in het gezicht. Ik voelde alleen nog de brandende pijn op mijn wang. Hij brulde toen luid: “Laten we eens zien hoe flink je bent!” Hij pakte een brede riem op terwijl hij sprak en sloeg daarmee voortdurend op mijn gezicht, ik weet niet hoeveel keren ik afgeranseld werd en ik kon het niet laten om het elke keer uit te gillen van de pijn. Toen ze dit merkten trokken ze de riem strak om mijn mond. Een paar kwaadaardige agenten legden een deken om mijn lichaam en begonnen wild op mij in te beuken met hun wapenstokken, om alleen te stoppen als ze van vermoeidheid even op adem wilden komen. Ik was zo erg mishandeld dat mijn hoofd draaide en mijn lichaam pijn deed alsof elk bot verbrijzeld was. Op dat moment wist ik niet waarom ze mij op deze wijze behandelden, maar later ontdekte ik dat ze een deken over me hadden gedaan om geen opvallende merken op mijn huid achter te laten. Mij in een ruimte zetten zonder toezicht, mijn mond knevelen, en het toedekken met een deken – het was allemaal omdat zij bang waren dat hun boosaardige daden aan het licht zouden komen. Ik had nooit gedacht dat de waardige “politie van het volk” zo verraderlijk en wreed kon zijn! Toen ze alle vier te moe werden van het slaan veranderden ze hun martelmethode: Twee gemene agenten verdraaiden één van mijn armen en trokken die met geweld omhoog terwijl twee andere gemene agenten mijn andere arm over mijn schouder trokken en hard naar onderen trokken. Maar mijn twee handen konden hoe dan ook niet bij elkaar getrokken worden zodat ze wreed een knie in mijn arm dreven. Ik hoorde slechts een “klik” en mijn twee armen voelden alsof ze eraf waren gescheurd. Het deed zo’n pijn dat ik bijna wegviel. Zij noemden deze martelmethode ‘een zwaard op de rug dragen’, iets wat normale mensen helemaal niet konden verdragen. Het duurde niet lang voordat ik geen gevoel meer had in beide handen. Dit was voor hen nog niet genoeg om het op te geven, dus dwongen ze mij neer te knielen om nog aan mijn lijden toe te voegen. Ik had zo veel pijn, dat over mijn hele lichaam het koude zweet uitbrak, mijn hoofd zoemde en mijn bewustzijn begon wazig te worden. Ik dacht: ik heb zo vele jaren geleefd, ik heb nooit het gevoel gehad dat ik mijn eigen bewustzijn niet kon beheersen. Sta ik op het punt te sterven? Later kon ik er echt niet meer tegen, daarom dacht ik eraan om verlichting te zoeken in de dood. Op dat ogenblik verlichtte het woord van God mij vanbinnen: **“Tegenwoordig hebben de meeste mensen die kennis niet. Ze geloven dat het lijden zonder waarde is [...] Het lijden van sommige mensen bereikt een hoogtepunt en hun gedachten keren zich tot de dood. Dit is niet de ware liefde voor God. Zulke mensen zijn lafaards, ze hebben geen doorzettingsvermogen, ze zijn zwak en machteloos!”** (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het

vlees’). Gods woorden brachten mij bij mijn positieven en deden mij beseffen dat mijn manier van denken niet overeenstemde met de bedoeling van God en dat ik God slechts bedroefd en teleurgesteld zou maken. Want wat God te midden van alle smart en lijden wil zien is niet dat ik de dood zoek maar dat ik kan vertrouwen op Gods leiding om tegen Satan te strijden, om van God te getuigen en Satan beschaamd en verslagen achter te laten. De dood zoeken zou betekenen dat ik meewerk aan Satans complot, dat ik namelijk géén getuigenis zou geven maar daarentegen een schandvlek zou worden. Nadat ik Gods bedoeling had begrepen, bad ik in stilte tot God: O God! De realiteit heeft aangetoond dat mijn natuur te zwak is. Ik heb niet de wil en de moed om voor u te lijden en wilde sterven vanwege alleen maar wat fysieke pijn. Nu wil ik niet eraan ontsnappen en ik moet uw getuige zijn, hoeveel lijden ik ook moet verdragen. Maar op dit ogenblik heeft mijn zwakke fysieke lichaam extreme pijn en ik weet dat het zeer moeilijk is om de mishandelingen van deze demonen alleen te overwinnen. Geef mij alstublieft meer vertrouwen en kracht zodat ik op u kan vertrouwen om Satan te verslaan. Ik zweer op mijn leven dat ik u niet zal verraden of mijn broeders en zusters zal uitleveren. Terwijl ik herhaaldelijk tot God bad werd mijn hart langzaam rustig. De boosaardige politie zag dat ik nauwelijks ademende en werd bang dat zij verantwoordelijk zouden worden gesteld voor mijn dood dus maakten ze mijn boeien vrij. Maar mijn armen waren reeds stijf geworden en de boeien zaten zo strak dat ze moeilijk los waren te krijgen. Als zij meer kracht hadden gebruikt waren mijn armen gebroken. De vier wrede politieagenten hadden enkele minuten nodig om de boeien los te krijgen voordat ze mij terugsleepten naar de verhoorwachtkamer.

De volgende middag schoof de politie mij een willekeurig ‘strafbaar feit’ in de schoenen en bracht mij naar mijn huis terug om een inval te plegen en stuurde mij toen naar een detentiecentrum. Zodra ik het detentiecentrum inging, namen vier bewakers mijn katoenen jasje, broeken, laarzen, en horloge in beslag evenals 1300 yuan in contant geld dat ik bij me had. Zij lieten mij hun standaard gevangenisuniform aantrekken en dwongen me om 200 yuan te besteden om een deken van ze te kopen. Daarna sloten de cipiers mij op samen met overvallers, moordenaars, verkrachters en drugsmokkelaars. Toen ik mijn cel inging, zag ik twaalf kale gevangenen die mij vijandig aankeken. De sfeer was somber en angstaanjagend en ik voelde mijn hart plotseling in mijn keel. Twee van de leiders van de cel liepen op mij af en vroegen: “Waarvoor ben jij hier?” Ik zei: “Voor het verspreiden van het evangelie”. Zonder nog een woord eraan vuil te maken sloeg een van hen mij tweemaal in mijn gezicht, en zei: “Je bent een ‘Bisschop’, toch?” De andere gevangenen begonnen allemaal vals te lachen en bespotten me door te vragen: “Waarom laat je jouw God je hier niet uit redden?” Te midden van het gejoel en het gespot sloeg de celleider mij nog een paar keer in het gezicht. Van toen aan gaven zij me de bijnaam “Bisschop” en vernederden en bespotten me. De andere celleider zag de sloffen die ik

aanhad en schreeuwde arrogant: “Je kent je eigen plaats helemaal niet. Ben je waardig deze schoenen te dragen? Trek ze uit!” Terwijl hij het zei dwong hij me om ze uit te doen en een paar van hun versleten sloffen aan te trekken. Zij gaven ook mijn deken weg aan de andere gevangenen om die te delen. Die gevangenen vochten om mijn deken en uiteindelijk lieten ze mij achter met een oude deken die dun, gescheurd, vies en stinkend was. Aangespoord door de cipiers, onderwierpen deze gevangenen mij aan alle soorten ontberingen en kwellingen. ’s Nachts was het licht altijd aan in de cel maar een celleider zei met een kwade grijns tegen mij: “Doe dat licht voor mij uit”. Aangezien ik dat niet kon (er was zelfs geen schakelaar), begonnen ze me weer uit te lachen en opnieuw te bespotten. De volgende dag, dwongen een paar jeugdgevangenen mij om in een hoek te staan en de gevangenisregels uit mijn hoofd te leren, dreigend met: “Je gaat ervan lusten als je die niet in twee dagen uit je hoofd kent”. Ik kon niet voorkomen dat ik doodsbang was en hoe meer ik dacht aan wat ik de laatste dagen had meegemaakt hoe angstiger ik werd. Dus ik bleef naar God uitroepen en Hem smeken om mij te beschermen zodat ik dit het hoofd kon bieden. Op dat ogenblik werd ik verlicht door een hymne van het woord van God: **“In tijden van beproevingen kun je God nog altijd liefhebben; of je nu gebukt gaat onder gevangenschap, ziekte, bespottung of laster door anderen, of als het lijkt of er geen uitweg is, je kunt nog steeds God liefhebben. Dat betekent dat je hart zich tot God heeft gewend”** (‘Heeft je hart zich tot God gewend?’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods woord gaf mij kracht en wees een weg die ik kon beoefenen – het streven om God lief te hebben en mijn hart naar Hem te keren! Op dat ogenblik werd het plotseling glashelder in mijn hart: dat God dit lijden bij mij toeliet was niet om mij te kwellen of opzettelijk te doen lijden, maar om mij te trainen om mijn hart naar Hem te keren in zo’n omgeving, zodat ik de controle van de duistere invloeden van Satan kon weerstaan en zodat mijn hart nog steeds dicht bij God kon zijn en Hem lief kon hebben, zonder te klagen en altijd gehoorzaam kon zijn aan Gods orkestratie en beschikking. Met dit in mijn gedachten was ik niet langer bang. Hoe de politie en gevangenen mij ook behandelden, wat mij alleen nog bezig zal houden was dat ik mijzelf aan God geef; ik zal nooit mijn hoofd buigen voor Satan.

Het leven in de gevangenis is zo ongeveer de hel op aarde. De gevangenebewaarders verzinnen steeds weer manieren om mensen te martelen: ik werd tussen verschillende andere gevangenen in geperst wanneer ik ’s nachts ging slapen. Zelfs het omdraaien in bed was moeilijk. Aangezien ik de laatste was die was binnengekomen moest ik zelfs naast het toilet slapen. Nadat ik gevangen was genomen heb ik meerdere dagen niet geslapen en ik werd zo slaperig dat ik het niet meer aankon en soms wegdoezelde. De gevangenen die dienst hadden om te bewaken vielen mij dan lastig, door opzettelijk tegen mijn hoofd te tikken en gingen pas weg wanneer ik wakker werd. Er was een gevangene die me opzettelijk wakker maakte en probeerde mijn lange

onderbroek te pakken. Na het ontbijt de volgende dag beval de celleider me de vloeren elke dag te schrobben. Dit waren de koudste dagen van het jaar en er was geen heet water, zodat ik alleen koud water kon gebruiken voor de schoonmaakdoek. De celleider liet me ook elke dag op deze manier schrobben. Toen lieten verscheidene roofovervallers mij de gevangenisregels uit het hoofd leren. Als ik ze niet zou kunnen onthouden zouden zij me slaan en schoppen; klappen in het gezicht krijgen was zelfs nog meer gebruikelijk. Geconfronteerd met zo'n omgeving voelde ik me erg ellendig. 's Nachts trok ik mijn deken over mijn hoofd en bad ik in stilte: O God, u hebt toegestaan dat deze omgeving de mijne wordt, dus uw goede bedoelingen moeten hierin zitten. Openbaart u alstublieft uw bedoeling met mij. Op dat ogenblik werd ik verlicht door Gods woorden: **“Ik bewonder de lelies die in de heuvels bloeien. De bloemen en het gras strekken zich uit over de hellingen, maar de lelies voegen glans toe aan mijn glorie op aarde voor de komst van de lente. Kan de mens zoiets bewerkstelligen? Zou hij een getuigenis over mij kunnen geven voordat ik terugkeer? Zou hij een offer kunnen brengen omwille van mijn naam in het land van de grote rode draak?”** (‘Hoofdstuk 34’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja, de bloemen en het gras en ik zijn allemaal door God geschapen. God schiep ons om Hem te manifesteren, om Hem te eren. Voordat de lente komt kunnen de leliën luister geven aan Gods glorie op aarde, wat inhoudt dat zij hun taak hebben volbracht als schepsel van God. Mijn taak vandaag is om de orkestratie van God te gehoorzamen en te getuigen van God vóór het aangezicht van Satan. Dat ik nu al dit lijden en al deze vernederingen moet dragen is niet omdat ik mij schuldig heb gemaakt aan belediging maar is omwille van Gods naam. Verdragen van dit lijden is glorieus. Hoe meer Satan mij vernedert, hoe meer ik aan Gods kant moet gaan staan en Hem liefhebben. Op die manier kan God glorie verwerven en zal ik de taak hebben vervuld die ik moest vervullen. Zolang God gelukkig en tevreden is, zal mijn hart ook troost ontvangen. Ik ben bereid om het laatste lijden te verdragen om God tevreden te stellen en alles te laten orkestreren door God. Toen ik op deze manier begon te denken, voelde ik mij met name bewogen in mijn hart en kon ik nogmaals mijn tranen niet bedwingen. “O God, hoe aanbiddelijk bent u! Ik heb u zo vele jaren gevolgd maar nooit heb ik uw tedere genegenheid gevoeld zoals vandaag, heb ik mij zo nabij u gevoeld als vandaag.” Ik vergat volledig mijn eigen lijden en werd lange tijd ondergedompeld in dit gevoel van bewogenheid ...

De temperaturen waren zeer laag op de zesde dag in het detentiecentrum. Aangezien de wrede politie mijn katoenen jas in beslag had genomen, droeg ik slechts een lange onderbroek en liep ik uiteindelijk een verkoudheid op. Ik werd gevelld door hoge koorts en hoestte onophoudelijk. Ik wikkelde mij 's nachts in een versleten deken en verdroeg de kwelling van ziekte terwijl ik dacht aan de niet aflatende mishandeling en misbruik door de gevangenen. Ik

voelde mij zeer troosteloos en hulpeloos. Net toen mijn ellende een bepaalde omvang bereikte weergalmde een hymne van het woord van God in mijn oor: **“Als u mij ziekte geeft en mijn vrijheid neemt, kan ik blijven leven, maar als uw tuchtiging en uw oordeel mij zouden verlaten, zou ik nooit meer kunnen leven. Als ik zonder uw tuchtiging en oordeel zou zijn, zou ik uw liefde verloren hebben, een liefde die te diep voor mij is om onder woorden te brengen. Zonder uw liefde zou ik onder het domein van Satan leven en zou ik uw glorieuze gezicht niet kunnen zien. Hoe zou ik kunnen blijven leven?”** (‘De ervaringen van Petrus: zijn kennis van tuchtiging en oordeel’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Deze woorden gaven me geloof en kracht. Petrus dacht niets van lichamelijk lijden. Wat hij koesterde, waar hij echt om gaf, was Gods oordeel en tuchtiging. Wat hij nastreefde was Gods oordeel en tuchtiging te ervaren, zodat hij gereinigd kon worden en uiteindelijk gehoorzaamheid kon bereiken, zelfs tot de dood, en de ultieme liefde voor God. Ik wist dat ik hetzelfde streven moest hebben als Petrus, dat God had toegestaan dat ik in die situatie terechtkwam. Ook al ervoer ik lichamelijk lijden, het was Gods liefde die op me afkwam. God wilde mijn geloof en mijn vastberadenheid vervolmaken in het licht van het lijden. Ik was echt ontroerd toen ik eenmaal Gods oprechte bedoelingen had begrepen, en ik haatte hoe zwak ik was, hoe egoïstisch ik was. Ik voelde dat ik God een enorme schuld verschuldigd was omdat ik niet rekening hield met Zijn wil, en ik zwoer dat, hoe groot mijn lijden ook was, ik zou standvastig zijn in mijn getuigenis en God tevreden stellen. De volgende dag nam mijn hoge koorts op wonderbaarlijke wijze af. Ik dankte God in mijn hart.

Op een nacht kwam een verkoper aan het raam en kocht de celleider een heleboel ham, hondenvlees, kippendijen en zo verder. Uiteindelijk gaf hij mij opdracht om te betalen. Ik zei dat ik het geld niet had dus zei hij gemeen: **“Als je het geld niet hebt zal ik je langzaam kwellen!”** De volgende dag liet hij mij de lakens wassen en de kleren en sokken. De cipiers in het detentiecentrum dwongen mij ook hun sokken te wassen. In het detentiecentrum moest ik bijna elke dag hun afranselingen verdragen. Telkens als ik het bijna niet meer kon verdragen dacht ik aan Gods woorden: **“Je moet je laatste plicht voor God doen tijdens je aardse leven. In het verleden werd Petrus ondersteboven voor God gekruisigd; je behoort God uiteindelijk te behagen en al je energie voor God in te zetten. Wat kan een schepsel voor God doen? Dus moet je jezelf vroeg of laat aan de barmhartigheid van God overgeven. Zolang God blij en tevreden is, laat Hem dan maar doen wat Hij wil. Welk recht hebben mensen dan om te klagen?”** (‘Hoofdstuk 41’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De woorden van God gaven me kracht. Zelfs al werd ik van tijd tot tijd nog steeds aan aanvallen, vernedering, veroordeling en afranseling

door gevangenen onderworpen, werd ik, onder leiding van Gods woorden, van binnen getroost en voelde ik me niet meer pijnlijk.

Een keer nam een cipier mij mee naar hun kantoor. Toen ik aankwam zag ik meer dan een dozijn mensen die me vreemd aanstaarden. Eén van hen hield links van mij een videocamera vóór mij terwijl een andere op me toeliep met een microfoon en vroeg: “Waarom gelooft u in Almachtige God?” Toen besepte ik pas dat dit een media interview was dus antwoordde ik met fiere nederigheid: “Vanaf mijn kinderjaren ben ik vaak onderworpen aan pesterij en werd ik genegeerd en ik heb mensen elkaar zien bedriegen en misbruiken. Ik vond deze maatschappij te duister en te bedreigend; mensen leiden lege en hulpeloze levens met niets om naar uit te kijken en zonder enig levensdoel. Toen iemand later het evangelie van Almachtige God voor mij predikte begon ik daarin te geloven. Nadat ik in Almachtige God ben gaan geloven, heb ik gemerkt dat andere gelovigen mij behandelden als familie. De mensen in De Kerk van Almachtige God spanden niet tegen mij samen. Iedereen is vol begrip en zorgzaam ten opzichte van elkaar. Zij zorgen voor elkaar en zijn niet bang om zich uit te spreken. In het woord van Almachtige God heb ik het doel en de betekenis van het leven gevonden. Ik vind het geloven in God een heel goed ding.” De verslaggever vroeg toen: “Weet u waarom u hier bent?” Ik antwoordde: “Sinds ik in Almachtige God ben gaan geloven ben ik veel minder gaan geven om reputatie en baten die ik uit deze wereld krijg en heb ik het gevoel dat die dingen leeg en betekenisloos zijn. Alleen als ik een goed mens kan zijn en het juiste pad kies, kan ik oprecht leven. Mijn hart keert zich meer en meer naar vriendelijkheid en ik ben meer en meer bereid een goed mens te zijn. Toen ik zag hoe het woord van Almachtige God mensen werkelijk kan veranderen in goede mensen en hen op het goede pad kan brengen, dacht ik dat als de hele mensheid in God zou geloven ons land ook veel ordelijker zou zijn en de misdaadcijfers zouden dalen. Daarom besloot ik om dit goede nieuws aan anderen te gaan vertellen maar ik heb nooit geweten dat zo’n goede daad in China verboden zou zijn. En dus werd ik gearresteerd en hierheen gebracht.” De verslaggever zag dat mijn reacties niet in hun voordeel waren dus staakte hij direct het interview, draaide hij zich om en ging hij weg. Op dat moment was het vervangend hoofd van de Brigade van de Nationale Veiligheid zo woedend dat hij steeds met zijn voeten stond te stampen. Hij staarde mij gemeen aan, zijn tanden knarsend en fluisterend: “Wacht jij maar af!” Maar ik was helemaal niet bang voor zijn bedreigingen of intimidatie. Integendeel, ik voelde mij diep geëerd dat ik op zo’n gelegenheid van God had kunnen getuigen en bovendien gaf ik God de glorie voor het verheffen van Zijn naam en het verslaan van Satan. Op een ochtend leverde een cipier een bepaalde pagina van een krant af. De gevangenen grijsden afgrijselijk terwijl ze op spottende toon woorden uit de krant begonnen voor te lezen die Almachtige God bespotten en belasterden. Ik was zo woedend van binnen dat ik mijn tanden begon te knarsen. De

gevangenen kwamen naar mij toe om te vragen wat dit te betekenen had en ik zei luid: “Dit is een verdachtmaking door de Communistische Partij!” Terwijl ik luisterde naar hoe deze gevangenen allemaal gewoon de massa volgden, de waarheid besmeurden en God lasterden door dezelfde taal als de duivel te spreken, zag ik blijkbaar hun einde naderen. Aangezien de zonde van het belasteren van God nooit vergeven zal worden, zal iedereen die de gezindheid van God beledigt de zwaarste straf en vergelding ontvangen! Door dit te doen brengt de Communistische Partij alle inwoners van China naar hun uiteindelijk ondergang en openbaart zij haar ware gezicht als een ziel-etende demon!

Later verhoorde de politieagent die mijn zaak behartigde mij nogmaals. Dit keer gebruikte hij geen marteling om een bekentenis af te dwingen, maar veranderde naar het opzetten van een ‘vriendelijk’ gezicht om mij vragen te stellen: “Wie is jullie leider? Ik zal je nog een kans geven. Als je het ons vertelt, zal je niets gebeuren. Ik zal je enorme clementie betonen. Je was in eerste instantie onschuldig maar anderen hebben je erbij gelapt. Dus waarom zou je het voor hen opnemen? Je lijkt me een fatsoenlijk mens. Waarom geef je je leven voor hen? Als je het ons vertelt kun je naar huis. Waarom hier blijven en lijden?” Deze schijnheilige hypocrieten zagen dat de harde benadering niet werkte, zodat ze besloten om de zachte benadering te proberen. Zij zitten werkelijk vol sluwe trucs en zijn oude meesters in intriges en manoeuvres! Toen ik dat hypocriete gezicht van hem zag werd mijn hart vervuld van haat voor deze groep demonen. Ik zei tegen hem: “Ik heb u alles verteld wat ik weet. Ik weet verder niets meer.” Toen hij mijn resolute houding zag, wist hij dat hij niets uit mij zou krijgen, zodat hij terneergeslagen wegliep.

Nadat ik een halve maand was vastgehouden in het detentiecentrum werd ik pas vrijgelaten nadat de politie mijn gezin had gevraagd om 8.000 yuan te betalen. Wel kreeg ik de waarschuwing om nergens heen te gaan en dat ik thuis moest blijven en ik moest garanderen dat ik bereikbaar zou blijven. Op de dag dat ik werd vrijgelaten gaven de cipiers mij expres geen eten terwijl de gevangenen zeiden: “Jouw God is wonderbaarlijk. Wij waren geen zieke mensen, maar wij zijn hier allemaal ziek geworden. Jij kwam hier vol ziektes maar nu ga je weg zonder enige ziekte. Goed van jou!” Op dat ogenblik werd mijn hart nog dankbaarder en vol lof voor God! Mijn oom is gevangenebewaarder en hij heeft altijd het vermoeden gekoesterd dat ik vrij werd gelaten omdat mijn vader speciale connecties had met een machtig iemand, want anders had ik onmogelijk binnen een halve maand kunnen worden vrijgelaten uit zo’n streng beveiligde gevangenis – het had op zijn minst drie maanden moeten zijn. Mijn hele familie wist zeer goed dat dit door Gods alvermogen was bepaald en dat het God was die Zijn wonderlijke werk aan mij openbaarde. Ik heb duidelijk gezien dat dit de strijd tussen God en Satan was. Hoe barbaars en wreed Satan ook is, hij zal altijd verslagen worden door God. Van toen af aan werd ik overtuigd dat alles wat op mijn pad kwam deel was van Gods beschikking. Later, onder tenlastelegging van

‘verstoring van de openbare orde’, kreeg de Communistische politie het voor elkaar mij te veroordelen tot een gevangenisstraf van een jaar, waarvan twee jaar voorwaardelijk.

Nadat ik deze vervolging en beproeving had ervaren, kreeg ik begrip en kon ik de kwade essentie van de atheïstische Communistische Partij van China onderscheiden, en ontwikkelde ik daar dan ook een diepe haat tegen. Zij gebruikt geweld en leugens om haar eigen dominante positie te beschermen; zij onderdrukt en vervolgt op een waanzinnige manier de mensen die in God geloven. Zij gebruikt elke truc in het boek om Gods werk op aarde te hinderen en te verstoren, en haat de waarheid tot het uiterste. Zij is de grootste vijand van God en ook de vijand van ons gelovigen. Nadat ik deze tegenspoed heb ondergaan, kan ik zien dat alleen Gods woord mensen leven kan brengen. Toen ik het meest wanhopig was en op de rand van de dood stond, was het Gods woord dat me geloof en moed gaf en me in staat stelde om om koppig te overleven. Dank God voor het beschermen van mij tijdens die donkerste, moeilijkste dagen. Zijn liefde voor mij is te groot!

85. Een tijd van brute marteling

Door Chen Hui, China

Ik ben opgegroeid in een gewoon gezin in China. Mijn vader zat in het leger, en omdat ik van kindsbeen af door hem was gevormd en beïnvloed geloofde ik op den duur dat het de roeping en de plicht van een soldaat was om het moederland te dienen, bevelen op te volgen en onzelfzuchtig te dienen in het belang van de Communistische Partij en het volk. Ik nam me ook vast voor om zelf soldaat te worden en het voetspoor van mijn vader te volgen. Maar naarmate de tijd verstreek en bepaalde gebeurtenissen bekend werden, veranderden de loop van mijn leven en de richting van mijn streven langzaam. In 1983 hoorde ik het evangelie van de Heer Jezus. Het was aan de speciale hulp van de Heilige Geest te danken dat iemand als ik, die van jongs af aan vergiftigd was door het atheïsme en de Chinese communistische ideologie, diep geroerd werd door de liefde van de Heer Jezus. Toen ik het evangelie had gehoord begon ik aan een leven van geloof in God – ik ging voortaan naar de kerk, ik bad en zong hymnen om de Heer te prijzen. Dit nieuwe leven bracht me geweldige rust en vrede. In 1999 aanvaardde ik het evangelie van de laatste dagen van de wedergekeerde Heer Jezus – Almachtige God. Doordat ik onophoudelijk Gods woord las en samenkwam en communiceerde met mijn broeders en zusters, begon ik veel waarheden te begrijpen en hoorde ik over Gods dringende bedoeling om de mensheid te redden. Ik voelde dat God ieder van ons een belangrijke roeping en verantwoordelijkheid had opgelegd, en dus stortte ik me op het werk om het evangelie te verspreiden.

De wrede vervolging door de CCP-overheid verstoorde echter mijn rustige en gelukkige leven. In augustus 2002 reisde ik met mijn man naar het noordwesten om het evangelie te verbreiden onder een paar van onze collega's in Christus. Op een avond toen ik een samenkomst had met twee broeders en zusters die nog maar kort geleden Gods werk van de laatste dagen hadden aanvaard, hoorde ik ineens een luide klap, zag ik dat de deur met geweld werd opengetrapt en dat er zes of zeven kwaadaardig ogende politieagenten met wapenstokken in de aanslag binnen stormden. Een van de politieagenten wees naar mij en zei gemeen snauwend: "Doe haar de handboeien om!" Twee politieagenten bevalen ons bij de muur te gaan staan en niet te bewegen, terwijl zij als een stel roofzuchtige bandieten door de dozen en kasten in het huis begonnen te snuffelen. Zorgvuldig doorzochten ze alles waarvan ze vermoedden dat er dingen in verborgen konden zitten, en binnen de kortste keren hadden ze de hele boel binnenste buiten gekeerd. Uiteindelijk vond een van de agenten een pamflet over het evangelie en een boek met Gods woord in de tas van mijn zuster en met een woeste blik naar mij schreeuwde hij: "Ben je er verdomme soms op uit om vermoord te worden? Hoe kom je op het idee om hierheen te

komen om dat evangelie van je te verspreiden? Waar komt dit vandaan?” Ik gaf geen antwoord en dus blafte hij tegen me: “Je gaat niet praten, hè? We krijgen die mond van je wel open. In de benen, jij. Waar we nu heen gaan, ga je echt wel praten.” Vervolgens sleurde hij me het huis uit en gooide me in de politiewagen. Op dat moment drong tot me door dat ze niet zomaar zes of zeven politieagenten hadden gestuurd – langs de hele straat stonden aan weerszijden een hele rij bewapende lui van de speciale politietroepen. Toen ik zag hoeveel mensen ze hadden ingezet om ons aan te houden, werd ik erg bang en zonder nadenken begon ik tot God te bidden of Hij me wilde leiden en beschermen. Kort daarop kwam er een passage uit Gods woord in me op: **“Jullie moeten jezelf beschermen. Je weet dat alle dingen in de omgeving om je heen er zijn met mijn toestemming, allemaal door mij gepland. Kijk duidelijk en stel mijn hart tevreden in de omgeving die ik je heb gegeven. Wees niet bang, de Almachtige God der heerscharen zal beslist met je zijn; Hij staat achter jullie en Hij is jullie schild”** (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Inderdaad, dacht ik, God is mijn steunpilaar; wat voor omstandigheden ik ook mag tegenkomen, God, de Heerser en Schepper van alle dingen, is altijd aan mijn zijde. God zal mij terzijde staan om elke situatie die ik maar tegenkom te boven te komen. Want Hij is trouw en Hij is Degene die over alle dingen heerst en ze orkestreert. Terwijl ik die dingen bedacht, herwon ik mijn kalmte.

Het was omstreeks 10 uur ’s avonds toen ik werd overgebracht naar de Eenheid Misdaadonderzoek. Er werd een foto van me gemaakt en daarna werd ik naar een verhoorkamer gebracht. Tot mijn verrassing waren daar al vier, vijf gemeen ogende schurken binnen die me dreigend aanstaarden toen ik binnenkwam. Zodra ik de kamer betrad, dromden ze als een stel hongerige wolven om me heen alsof ze klaarstonden om me te doden. Ik was uitzonderlijk zenuwachtig en bad wanhopig tot God. In eerste instantie raakten deze politieschurken me met geen vinger aan, maar gaven ze me alleen de opdracht om drie, vier uur te blijven staan. Ik stond zo lang dat mijn benen en voeten pijn begonnen te doen en gevoelloos raakten, en mijn hele lichaam raakte extreem uitgeput. Omstreeks één, twee uur ’s nachts kwam het hoofd van de eenheid binnen om me te verhoren. Ik kon me niet beheersen en trilde van de zenuwen. Hij keek me strak aan en begon me te ondervragen: “Zeg op, waar kom je vandaan? Wie is je contactpersoon hier? Wie is je meerdere? Waar komen jullie samen? Hoeveel mensen werken er onder je?” Toen ik niets zei, ontplofte hij van razernij, greep me bij mijn haar en bestookte me met stompen en schoppen. Toen ik eenmaal tegen de grond was geslagen, begon hij me nog harder te schoppen. Meteen begonnen mijn oren te tuiten, waardoor ik niets kon horen, en mijn hoofd voelde aan alsof het zou gaan ontploffen van de pijnscheuten. Onwillekeurig slaakte ik een kreet van pijn. Na wat geworstel bleef ik op de grond liggen zonder me te kunnen bewegen. Het hoofd van de eenheid greep me weer bij mijn haar en sleurde me overeind, waarna vier, vijf van

die gemene schurken om me heen kwamen staan en me begonnen te schoppen en te stompen. Ik viel op de grond, terwijl ik mijn hoofd met mijn handen bedekte, en rolde en kronkelde rond van de pijn. Deze politieschurken hielden zich absoluut niet in – elke schop en elke stomp had een dodelijke kracht. Terwijl ze me sloegen, schreeuwden ze: “Ga je nog praten of niet? Waag het eens om niet te praten. Ga praten of je bent er geweest!” Toen het hoofd van de eenheid zag dat ik nog steeds niet praatte, schopte hij me keihard tegen mijn enkel. Telkens wanneer hij me schopte, voelde dat alsof iemand een spijker in mijn botten had gedreven, het was een gruwelijke pijn. Daarna gingen ze door met schoppen tot ik het gevoel had dat ze alle botten in mijn lichaam hadden versplinterd, en de heftige krampen in mijn binnenste deden zo’n pijn dat ik nauwelijks adem kon halen. Ik lag op de grond naar adem te happen en huilde van de martelende pijn. In mijn hart riep ik tot God: “Lieve God! Ik kan zo niet verder. Bescherm mij alstublieft, want ik ben bang dat ik deze nacht niet overleef. Lieve God, verleen mij kracht. ...” Ik weet niet hoe lang de marteling doorging. Ik voelde me alleen uitzonderlijk duizelig en ik had zo’n gruwelijke pijn dat ik het gevoel had dat mijn ledematen een voor een waren afgescheurd. De pijn was zo heftig dat ik in feite van top tot teen gevoelloos raakte. Een van de politieschurken zei: “Het lijkt erop dat je nog steeds niet genoeg hebt gehad. Maar je gaat echt wel praten!” Onder het praten pakte hij iets op wat op een elektrische hamer leek en sloeg daarmee tegen mijn voorhoofd. Elke klap voelde ik tot diep in mijn merg, en telkens wanneer hij me sloeg werd mijn hele lichaam gevoelloos, waarna ik helemaal slap werd en onophoudelijk begon te trillen. Toen de politieschurk zag hoe erg ik leed, leek hij tevreden met zijn werk en begon hij te brullen van het lachen. Terwijl ik lag te lijden verschaftte een passage uit Gods woord me raad en verlichting: **“Je moet lijden voor de waarheid, je moet jezelf aan de waarheid geven, je moet vernedering voor de waarheid verdragen en om meer van de waarheid te krijgen, moet je meer lijden ondergaan. Dit is wat je zou moeten doen”** (‘De ervaringen van Petrus: zijn kennis van tuchting en oordeel’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woord verschaftte me ongelooflijke kracht, en ik herhaalde de passage alsmaar opnieuw in mijn hoofd. Ik dacht: ik mag niet zwichten voor Satan en God teleurstellen. Om de waarheid te verwerven beloof ik plechtig dat ik elk lijden zal doorstaan en zelfs al betekent dat dat ik sterf, dan nog zal het de moeite waard zijn en zal ik niet voor niets hebben geleefd! Deze bende demonen ondervroeg me de hele nacht door tot de volgende ochtend, maar omdat ik Gods woord had om mij te bemoedigen, was ik in staat hun martelingen te doorstaan! Uiteindelijk waren ze door alle strategieën heen die ze maar konden bedenken en zeiden hulpeloos: “Je ziet eruit als een doodgewone huisvrouw zonder bepaalde talenten, dus hoe heeft die God van je jou zo’n geweldige kracht verleend?” Ik wist dat ik niet degene was tegenover wie deze politieschurken het opgaven, maar dat ze capituleerden voor het gezag en de macht van God. Ik ben persoonlijk getuige geweest van het feit dat Gods woord de waarheid is, dat het mensen kan vervullen van

een onmetelijke kracht en dat iemand door te praktiseren in overeenstemming met Gods woord zijn vrees voor de dood kan overwinnen en Satan kan verslaan. Het resultaat van dit alles was dat mijn geloof in God nog sterker werd.

Op de ochtend van de tweede dag kwam het hoofd van de eenheid mij omstreeks zeven uur opnieuw verhoren. Toen hij merkte dat ik nog steeds niet bereid was te praten, probeerde hij me te verleiden met nog weer een andere sluwe truc. Een kalende politieman in burger kwam binnen, hielp me overeind en begeleidde me naar een bank. Hij streek mijn kleren glad, klopte me op mijn schouder en met geveinsde bezorgdheid zei hij met een vreugdeloze glimlach: “Kijk jou nu toch, het heeft helemaal geen zin om zo te lijden. Praat gewoon met ons, dan kun je naar huis. Waarom zou je hier blijven en al die martelingen doorstaan? Je kinderen wachten thuis op je. Weet je wel wat een pijn het mij doet om jou zo te zien lijden?” Terwijl ik naar al zijn leugens zat te luisteren en naar dat afschuwelijke, schaamteloze gezicht zat te kijken, zat ik te tandenknarsen en ik dacht: jij bent gewoon een demon die allerlei leugens spuit om mij te misleiden. Als je maar niet denkt dat ik God ga verraden. En maak jezelf niet wijs dat ik ook maar een woord ga zeggen over de kerk! Toen de politieagent zag dat ik onbewogen bleef, begon hij wellustig naar me te kijken en me met zijn hand te betasten. Automatisch schoof ik bij hem vandaan, maar die schoft hield me met één hand vast zodat ik niet kon bewegen en vervolgens pakte hij met zijn andere hand mijn borst vast. Ik sloeg een kreet van pijn en voelde een onmetelijke haat tegen deze man; ik was zo kwaad dat ik over mijn hele lichaam trilde en de tranen me over de wangen stroomden. Ik wierp hem een woedende blik toe en toen hij die zag, liet hij me los. Tijdens deze persoonlijke ervaring heb ik waarachtig de kwade, reactionaire en wrede natuur van de CCP-overheid aanschouwd. Ik heb gezien hoe de ‘Volkspolitie’ die voor het instituut van de CCP werkt, in werkelijkheid bestond uit verachtelijke, schaamteloze schurken en proleten zonder ook maar een schijntje geweten! Omdat ik 24 uur lang geen druppel water had gehad, was mijn lichaam in gevaarlijke mate uitgeput en uitgedroogd en ik wist niet of ik dit nog lang zou volhouden. Plotseling werd ik getroffen door een gevoel van diepe ellende en hopeloosheid. Op dat moment moest ik denken aan een kerkelijke hymne: “Met een sterke wil sta ik op tegen de schreeuw van het kwaad. Op de moeilijke weg wordt mijn hart standvastig en sterk. Het ware licht leidt me en ik zal volgen. De mensheid is zo wreed, waar is er ruimte voor God? Het is zo moeilijk te geloven in God in een land geregeerd door duivels. Ik zal Satan verlaten en God volgen. Met een hart dat houdt van God, zal ik licht en warmte uitstralen, trouw tot het einde, getuigenis gevend om God te loven. Hoe God mij ook loutert, ik zal getuigen en Hem tevredenstellen. Satan zit me op de hielen, ik kan nergens rusten. God dienen is de wet van de Hemel en het principe van de aarde. Satan onderdrukt me, ik ben zekerder van Christus. Zijn plannen zijn verdorven en verachtelijk. Ik zal nooit toegeven aan Satan en leven zonder waarde.

Ik zal alle pijn en donkere nachten doorstaan. Ik zal getuigenis geven van totale overwinning en Satan beschamen om God troost te brengen” (‘Opstaan te midden van duisternis en onderdrukking’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Deze welluidende en krachtige hymne was een geweldige motivatie voor mij: deze demonen vervolgden de gelovigen van God op deze manier omdat ze God haten. Hun geniepige, kwade doel is om ons ervan te weerhouden in God te geloven en Hem te volgen en zo Gods werk te verstoren en te vernietigen, en de kans van de mensheid om te worden gered te ruïneren. Op dit cruciale moment in deze geestelijke strijd kon ik niet gaan liggen en mezelf tot het mikpunt maken van Satans grap. Hoe meer Satan me kwelde, hoe helderder ik zijn demonische gezicht zag en hoe meer ik dat wilde verzaken en aan Gods zijde wilde staan. Ik geloof dat God zal overwinnen, en dat Satan gedoemd is de nederlaag te lijden. Ik kon het niet opgeven en ik wilde me op God verlaten en een krachtige, klinkende getuigenis voor Hem overbrengen.

Toen de politie beseftte dat ze geen informatie van enige waarde uit me zouden krijgen, stopten ze met de ondervraging en brachten ze me die avond over naar een huis van bewaring. Ik was inmiddels vrijwel onherkenbaar, zo erg was ik geslagen – mijn gezicht was opgezwollen, ik kon mijn ogen niet openen en mijn lippen zaten onder de wondjes. Zodra de mensen van het huis van bewaring zagen dat ik bijna was doodgeslagen, wilden ze geen verantwoordelijkheid op zich nemen voor wat er was gebeurd en weigerden me binnen te laten. Na enig onderhandelen werd ik uiteindelijk toch toegelaten omstreeks 7 uur die avond en werd ik naar een cel gebracht.

Die avond at ik mijn eerste maaltijd na mijn arrestatie: een hard, zwart, gruizig gestoomd broodje dat lastig te kauwen en weg te slikken was, en een kom soep van verlepte groenten waar dode wormen in dreven, met op de bodem van de kom een laag viezigheid. Dat hield me allemaal niet tegen om die maaltijd zo snel als ik maar kon op te slurpen. Omdat ik een gelovige ben, zette de gevangenbewaarder in de dagen daarna andere gevangenen er vaak toe aan om me het leven zuur te maken. Op een keer vaardigde de hoofdgevangene in onze cel een bevel uit en grepen haar ondergeschikten me bij mijn haar en sloegen mijn hoofd tegen de muur. Ze deden dat zo hard dat ik duizelig werd en niet scherp kon zien. ’s Nachts lieten ze me ook niet op bed slapen en moest ik dus op de koude, betonnen vloer slapen, naast de wc. Verder lieten de bewaarders me de gevangenisregels voordragen en als ik dat verkeerd deed of ze vergat, ranselden ze me met een leren riem. Door deze vrijwel onafgebroken onmenselijke foltering en vernederingen verzwakte ik en dacht ik dat ik maar beter kon doodgaan dan dag in, dag uit te moeten lijden als een gekooid dier. Heel vaak als ik op het punt stond met mijn hoofd tegen de muur te slaan om er een eind aan te maken, leidden Gods woorden me die zeggen: **“Dus, moeten jullie tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste**

ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis” (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden boden me bemoediging en verwarmden mijn hart. Terwijl ik over Gods woorden nadacht, welden er tranen in mijn ogen op. Ik dacht eraan hoe Gods liefde, toen ik door de schurken van de politie gemeen werd geslagen, al die tijd voor me zorgde, dat Hij me met Zijn woorden had geleid en dat Hij me geloof en kracht had verleend en me in de gelegenheid had gesteld die afschuwelijke folteringen koppig te overleven. Nadat ik was mishandeld en uitgescholden door de hoofdgevangene van onze cel en zo erg was gefolterd door de andere gevangenen dat ik bijna een zenuwinzinking kreeg en overwoog om een eind aan mijn leven te maken, schonken Gods woorden me opnieuw het geloof en de moed om weer overeind te komen. Als God niet aan mijn zijde was geweest om over me te waken, was ik al lang door die schurkachtige maniakken dood gefolterd. Oog in oog met Gods grote liefde en genade kon ik me niet langer passief verzetten en Gods hart verdriet bezorgen. Ik moest me stevig aan de kant van God opstellen en Gods liefde met trouw terugbetalen. Onverwacht, zodra ik mijn gemoedstoestand had hersteld, zorgde God ervoor dat een andere gevangene namens mij protesteerde, en dat ze en de hoofdgevangene enorme ruzie kregen. Uiteindelijk liet de hoofdgevangene zich vermurwen en liet me op het bed slapen. Dank zij God. Als Gods genade er niet was geweest, had dat voortdurend op de natte, koude betonnen vloer slapen er vast toe geleid dat ik was gestorven of verlamd was geraakt, gegeven mijn zwakke gestel. Op deze manier slaagde ik erin om twee gruwelijk zware maanden in het huis van bewaring te overleven. Gedurende die tijd ondervroegen schurken van de politie me nog tweemaal, met dezelfde ‘goede agent, kwade agent’-strategie. Maar dankzij Gods bescherming was ik in staat om Satans sluwe opzet te doorzien en hun gemene plan te dwarsbomen. Ten slotte waren ze doodeenvoudig door hun strategieën heen en veroordeelden ze me na al hun mislukte ondervragingen uiteindelijk tot drie jaar gevangenisstraf en stuurden ze me naar de Tweede Vrouwengevangenis om mijn straf uit te zitten.

Vanaf de eerste dag dat ik in de gevangenis aankwam, werd ik gedwongen zware lichamelijke arbeid te verrichten. Ik moest ruim tien uur per dag werken, en ik moest dagelijks één trui breien of dertig, veertig kledingstukken maken of tienduizend paar eetstokjes inpakken. Als ik niet in staat was zo’n taak af te maken, zou mijn gevangenisstraf worden verlengd. Alsof die enorme fysieke inspanning al niet uitputtend genoeg was, waren we verplicht om ’s avonds deel te nemen aan een soort politieke hersenspoeling die bedoeld was om onze geest te breken, en waarbij we zaken moesten bestuderen als de gevangenisregels, de wet, marxisme-leninisme en het gedachtengoed van Mao Zedong. Telkens wanneer ik de gevangenbewaarders hun

atheïstische absurditeiten hoorde aandragen, werd ik misselijk en voelde ik zuivere haat jegens hun verachtelijke, schaamteloze gedrag. De hele tijd dat ik in de gevangenis zat, heb ik niet één keer goed geslapen – we werden vaak midden in de nacht uit onze slaap gehaald door gefluit van de bewaarders. Ofwel ze dwongen ons om zonder aanwijsbare reden op te staan en op de gang te gaan staan, of ze gaven ons taken zoals aardappels, graan en voer halen. Elke zak woog meer dan 50 kilo. In winternachten hadden we te kampen met gierende, ijskoude wind. Voetje voor voetje sjokten en wankelden we dan voort, en soms bezweken we zelfs onder het gewicht van onze last. Vaak sleurde ik daarna uitgeput en met betraande ogen mijn vermoeide lijf om twee, drie uur 's nachts terug naar de cel. In dat soort nachten hield een mengeling van vermoeidheid, kou en woede me uit de slaap. Wanneer ik eraan dacht dat ik nog drie lange jaren gevangenisstraf moest verduren, verviel ik tot nog grotere wanhoop en voelde mijn hele lijf verlamd van uitputting. God was Zich ten volle bewust van mijn lijden en als ik echt op een dieptepunt zat, hielp Hij me herinneren aan de volgende passage uit Zijn woorden: **“Wees niet ontmoedigd, wees niet zwak. Ik zal het je duidelijk maken. De weg naar het koninkrijk is niet zo vlak; niets is zo eenvoudig! Jullie willen dat zegeningen makkelijk komen, nietwaar? Iedereen zal tegenwoordig bittere beproevingen moeten doorstaan. Zonder dergelijke beproevingen zal het liefhebbende hart dat jullie voor mij hebben niet sterker worden en zullen jullie geen werkelijke liefde voor mij hebben. Zelfs als deze beproevingen slechts bestaan uit geringe omstandigheden, zal iedereen ze toch moeten doorstaan. Het is alleen zo dat de zwaarte van de beproevingen van persoon tot persoon zal verschillen”** (‘Hoofdstuk 41’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren een grote troost voor mijn diep gekrenkte en lijdende hart en stelden mij in staat Zijn wil te begrijpen. De situatie waarin ik nu verkeerde, was een echte test. God wilde zien of ik Hem trouw zou blijven ondanks zulk hevig lijden en of ik Hem al of niet oprecht liefhad. Drie jaar in de gevangenis was wel een hele tijd, maar met Gods woord om me te leiden en Gods liefde om me te steunen, wist ik dat ik niet alleen was. Ik zou me op God verlaten om alle pijn en lijden te doorstaan en over Satan te zegevieren. Ik mocht mezelf niet toestaan angstig te worden.

De duisternis en de kwaadaardigheid van de CCP spraken uit elk aspect van deze gevangenis die zij leidden, maar Gods liefde was altijd bij mij. Op een keer gaf een gevangensbewaarder me opdracht een zak eetstokjes naar de vijfde verdieping te slepen. Omdat de trap beijzeld was, moest ik langzaam lopen vanwege het gewicht van de zak. Toch bleef de bewaarder maar tegen me zeggen dat ik moest opschieten, en omdat ik bang was dat ik een aframmeling zou krijgen als ik mijn taak niet afmaakte, werd ik angstig en in mijn haast gleed ik uit, viel van de trap en brak mijn hielbot. Ik lag uitgestrekt op de grond, ik kon mijn been niet bewegen en het koude zweet brak me uit vanwege de pijnscheuten ten gevolge van de breuk. De

bewaarder toonde zich echter totaal niet geïnteresseerd. Ze zei dat ik maar deed alsof en beval me overeind te komen en door te werken, maar ik was fysiek niet in staat om op mijn benen te staan. Een zuster van de kerk, die in diezelfde gevangenis zat opgesloten als ik, zag wat er gebeurde en droeg me meteen naar de gevangenskliniek. Bij de kliniek verbond de dienstdoende arts gewoon even mijn voet, gaf me een paar pillen van een of ander goedkoop medicijn en stuurde me weer weg. De gevangenvaarder was bang dat ik mijn quotum niet zou halen en weigerde me toe te staan om me te laten behandelen, dus moest ik doorwerken met mijn gebroken voet. Wat voor werk we ook deden, de zuster hielp me. De liefde van God had onze harten verbonden, dus de zuster greep elke kans aan om met mij over Gods woord te communiceren om mij te bemoedigen. Dit was een reusachtige troost voor me in mijn verdrietigste en moeilijkste momenten. Ik weet niet hoe vaak ik in die periode zoveel pijn heb gehad en me zo zwak voelde dat ik bijna niet overeind kon komen en nauwelijks de energie had om adem te halen, en ik heb me heel vaak onder de deken verstopt om met tranen in mijn ogen tot God te bidden, maar deze twee hymnen verschaften me altijd bemoediging en troost: **“Dat je het oordeel, de tuchting, de straffen en de loutering van Gods woorden kunt aanvaarden, en bovendien Gods opdrachten kunt aanvaarden, is aan het begin der tijden door God voorbestemd en zodoende hoeft je je niet al te veel zorgen te maken als je wordt getuchtigd. Niemand kan het werk afnemen dat in jullie is gedaan en de zegeningen die in jullie zijn gelegd, en niemand kan ook maar iets afpakken dat aan jullie gegeven is. Mensen van religie zijn niet met jullie te vergelijken. Jullie zijn niet zeer onderlegd in de Bijbel en religieuze dogma’s hebben jullie niet, maar omdat God in jullie gewerkt heeft, hebben jullie meer dan wie dan ook door alle eeuwen heen gewonnen en dat is jullie grootste zegen”** (‘Je kunt Gods wil niet teleurstellen’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). “De weg naar het koninkrijk heeft veel ups en downs. Ik zweef tussen leven en dood, tussen kwelling en tranen. Wie zou het vandaag zonder Gods bescherming kunnen halen? Hij plande ons ontstaan in de laatste dagen; we hebben het geluk Christus te volgen. God bescheidde Zichzelf om mens te zijn, grote schaamte lijdend. Hoe ben ik een mens als ik niet van God houd? [...] Ik houd van God, betreur niet Hem te volgen en te getuigen. Hoewel ik zwak en negatief ben, in tranen houd ik nog steeds van God. Ik lijd en geef Hem mijn liefde, om Hem nooit verdriet te doen. Getemperd in beproeving, als goud beproefd door vuur. Mijn hart is getemperd als goud; hoe kon ik Hem mijn hart niet geven? Hoewel de weg naar de hemel moeilijk is en er veel tranen zullen zijn, zal ik altijd van God houden zonder spijt” (‘Lied over van God houden zonder spijt’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods woorden en Gods liefde redden mij uit de diepten van hopeloosheid en gaven mij keer op keer de moed om door te leven. In deze koude, donkere hel op aarde ervoer ik de warmte en de bescherming van Gods liefde, en ik was vastbesloten door te leven om Gods liefde te kunnen terugbetalen. Hoe erg ik ook leed, ik moest doorgaan; al had ik

nog maar één ademtocht over, ik moest God trouw blijven. In de drie jaar dat ik in de gevangenis zat, werd ik het diepst geroerd toen mijn zuster me een paar handgeschreven pagina's gaf met Gods woord. Dat ik in staat was om Gods woord te lezen in een gevangenis die geleid werd door duivels en zwaarder beveiligd werd dan de kroonjuwelen was waarlijk een bewijs van de onmetelijke liefde en genade die God mij betoonde. Het waren deze woorden van God die mij bemoedigden en leidden, waardoor ze mij in staat stelden om deze extreem zware tijden te doorstaan.

In september 2005 had ik mijn straf uitgezeten en kon ik eindelijk de duistere dagen in de gevangenis achter me laten. Toen ik de gevangenis uit liep, haalde ik even diep adem en dankte God uit de grond van mijn hart voor Zijn liefde en bescherming, die me in staat hadden gesteld mijn gevangenisstraf te overleven. Vanwege mijn persoonlijke ervaring met arrestatie en vervolging door de CCP-overheid weet ik nu wat rechtvaardig en wat kwaad is, wat goed en wat slecht is, wat positief en wat negatief is. Ik weet wat ik allemaal moet opgeven om het juiste na te streven en wat ik met haat en vervloekingen moet afwijzen. Door deze ervaring ben ik waarlijk te weten gekomen dat Gods woord Gods eigen leven is en doortrokken is van bovennatuurlijke krachten die de drijvende kracht kunnen zijn achter het leven van de mens. Zolang de mens leeft naar Gods woord, is hij in staat om alle krachten van Satan te overwinnen en kan hij zelfs in de meest ongunstige omstandigheden zegevieren. Dank aan God!

86. Dag na dag in een gevangenis van de CCP

Door Yang Yi, China

Ik ben een christen van De Kerk van Almachtige God en volg Almachtige God al meer dan tien jaar. Een van de dingen van deze tijd die ik nooit zal vergeten, is mijn vreselijke beproeving toen de CCP-politie me tien jaar geleden arresteerde. Al werd ik toen gefolterd en vertrapt door kwade demonen en bevond ik me meermaals op het randje van de dood, Almachtige God gebruikte Zijn machtige hand om me te begeleiden en te beschermen, me weer tot leven te brengen en me weer in veiligheid te brengen ... Hierdoor heb ik werkelijk de transcendentie en grootsheid van Gods levenskracht ervaren, en de kostbare rijkdom gewonnen van het leven dat God me heeft geschonken.

Het was 23 januari 2004 (de tweede dag van het Chinese Nieuwjaar). Ik moest op pad om een zuster van de kerk te bezoeken, want ze zat in de problemen en had dringend hulp nodig. Omdat ze ver weg woonde, moest ik vroeg opstaan om een taxi te nemen en nog dezelfde dag terug te kunnen komen. Ik verliet mijn huis toen het net licht begon te worden. Er was bijna niemand op straat, alleen de werkers die afval aan het opruimen waren. Naarstig zocht ik naar een taxi, maar er was er geen een in de buurt. Ik ging naar een taxistandplaats om te wachten. Toen ik een taxi zag aankomen, stapte ik de straat op om deze te laten stoppen. Het bleek echter een auto van het Bureau voor Milieubescherming te zijn. Ze vroegen me waarom ik hen had gestopt. “Het spijt me, ik heb me vergist, ik dacht dat u een taxi was”, zei ik. “We denken dat je illegale posters aan het ophangen was”, antwoordden ze. “Hebt u me dat zien doen?” vroeg ik. “Waar zijn de posters die ik aan het ophangen was?” Zonder me de kans te geven om mezelf te verdedigen, snelden de drie naar voren en doorzochten ruw mijn tas. Ze gingen alles in de tas na: een kopie van een preek, een notitieblok, een portemonnee, een mobiele telefoon, een pager die ik niet langer gebruikte enzovoorts. Vervolgens bekeken ze de kopie van de preek en het notitieblok aandachtig. Toen ze zagen dat er geen posters in mijn tas zaten, hielden ze de kopie van de preek omhoog en zeiden ze: “Je hebt misschien geen illegale posters opgehangen, maar je gelooft in Almachtige God.” Daarop belden ze de Afdeling Religie van de Nationale Veiligheidsbrigade. Niet lang daarna kwamen er vier mensen van de Nationale Veiligheidsbrigade aan. Zodra ze de spullen in mijn tas zagen, wisten ze dat ik in Almachtige God geloofde. Zonder me de kans te geven iets te zeggen, duwden ze me in hun auto en deden ze de deur op slot, zodat ik niet kon weggrennen.

Toen we bij het Bureau voor Volksveiligheid aankwamen, voerde de politie me een kamer binnen. Een van de agenten was dingen aan het proberen met mijn pager en mobiele telefoon, op zoek naar aanwijzingen. Hij deed de telefoon aan, maar die had niet veel batterij over.

Vervolgens was de batterij helemaal leeg. Hoe hij het ook probeerde, hij kreeg de telefoon niet meer aan. Bezorgd stond hij daar met de telefoon in zijn hand. Ook ik was verbaasd. Die ochtend nog had ik de telefoon opgeladen. Hoe kon de batterij dan leeg zijn? Opeens begreep ik dat God hier op wonderbare wijze voor had gezorgd, zodat de politie geen informatie zou vinden over de andere broeders en zusters. Ook begreep ik de woorden die God heeft gesproken: **“Of je dit nu gelooft of niet, alle dingen, of ze nu levend of dood zijn, zullen verplaatsen, veranderen, vernieuwen en verdwijnen in overeenstemming met Gods gedachten. Zo regeert God over alle dingen”** (‘God is de bron van het leven van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Alle dingen en alle gebeurtenissen liggen waarlijk in Gods handen. Of ze levend of dood zijn, alle dingen ondergaan verandering in overeenstemming met Gods gedachten. Op dat moment kreeg ik werkelijk inzicht in hoe God soeverein is over alle dingen en alle dingen orkestreert. Sterker nog, ik won het vertrouwen dat ik nodig had om het aanstaande verhoor met Gods hulp aan te kunnen. De agent wees op de dingen in de tas en zei beschuldigend: “Hieruit blijkt dat je duidelijk geen gewoon kerklid bent. Je moet wel een van de hogere leiders zijn, een belangrijk iemand, want lagere leiders hebben geen pagers of mobiele telefoons. Klopt dat?” “Ik begrijp niet waar u het over hebt”, antwoordde ik. “Je doet alsof je me niet begrijpt!” tierde hij. Hij beval me om te hurken en van wal te steken. Omdat ik er niet op inging, kwamen ze om me heen staan en begonnen ze me te slaan en te schoppen, alsof ze me wilden vermoorden. Mijn gezicht was bebloed en opgezwollen, en mijn hele lichaam deed ondraaglijk veel pijn. Ik stortte op de vloer neer. Ik was woedend. Ik wilde in redelijkheid met hen praten, mijn zaak bepleiten: wat heb ik verkeerd gedaan? Waarom hebben jullie me zo geslagen? Maar het was niet mogelijk om in redelijkheid met hen te praten, want de CCP-overheid praat niet in redelijkheid. Ik was verward, maar wilde niet toegeven onder hun afranselingen. Net toen ik me geen raad meer wist, bedacht ik plotseling dat, aangezien deze kwaadaardige agenten van de CCP-overheid zo absurd handelden, aangezien ze me geen redelijke woorden lieten uiten, ik niets tegen hen hoefde te zeggen. Het was beter als ik zweeg. Zo zouden ze niets aan me hebben. Vanaf het moment dat ik dit bedacht, schonk ik totaal geen aandacht meer aan wat ze zeiden. Omdat deze aanpak geen uitwerking op me had, raakten de agenten uitzinnig en werden ze nog barbaarser: ze probeerden met foltering een bekentenis uit me te krijgen. Ze boeiden me aan een metalen stoel die op de vloer vastgeschroefd was. In mijn positie kon ik niet hurken of staan. Een van hen plaatste mijn ongeboeide hand op de stoel en sloeg erop met een schoen. Hij stopte pas toen de rug van mijn hand bont en blauw was. Ondertussen stampte een ander met zijn leren schoenen op mijn voeten. Hij draaide met zijn schoenen op mijn tenen om die te vermorzelen. Het bezorgde me een ongelooflijke, flitsende pijn die direct naar mijn hart trok. Vervolgens pakten zes of zeven agenten me om de beurt aan. Een van hen richtte zich op mijn gewrichten en kneep er zo hard in dat ik een maand later mijn arm nog altijd niet kon buigen. Een ander greep mijn haar vast en

schudde mijn hoofd heen en weer; toen trok hij het naar achteren, zodat ik omhoogkeek. “Kijk naar de lucht en probeer daar maar een God te vinden!” zei hij vals. Ze gingen door tot het nacht werd. Omdat ze geen woord uit me kregen en omdat het op dat moment het Chinese Nieuwjaar was, stuurden ze me rechtstreeks naar het detentiecentrum.

Toen ik bij het detentiecentrum aankwam, beval een bewaker een vrouwelijke gevangene om al mijn kleren uit te trekken en die in de vuilnisbak te gooien. Ik moest een smerig, stinkend gevangenisuniform aantrekken. De bewakers stopten me in een cel en logen tegen de andere gevangenen: “Ze heeft alles op alles gezet om de gezinnen van andere mensen kapot te maken. Ze heeft heel wat gezinnen verwoest. Ze is een leugenaar. Ze misleidt eerlijke mensen en verstoort de openbare orde ...” Omdat de bewakers hen op die manier misleidden, zeiden alle andere gevangenen dat ik er te makkelijk vanaf kwam en dat voor iemand die zo slecht was als ik alleen het vuurpeloton gepast was! Het maakte me ziedend om dit te horen, maar er was niets wat ik kon doen. Mijn pogingen tot verzet waren nutteloos geweest en hadden alleen maar tot meer foltering en barbaarsheid geleid. De gevangenen in het detentiecentrum moesten elke dag de regels opzeggen: “Biecht je misdaden op en gehoorzaam de wet. Anderen aansporen om misdaden te plegen is niet toegestaan. Bendes vormen is niet toegestaan. Vechten is niet toegestaan. Anderen treiteren of beledigen is niet toegestaan. Anderen valselijk beschuldigen is niet toegestaan. Eten of bezittingen van anderen afpakken is niet toegestaan. Anderen ertussen nemen is niet toegestaan. Treiteraars in de gevangenis zullen hard aangepakt worden. Enige overtreding van de regels dient onmiddellijk gemeld te worden aan de inrichtingswerkers of bewaarders. Je mag geen feiten verbergen. Je mag niet proberen gevangenen die de regels hebben overtreden te beschermen. De gevangenisregels moeten op humane wijze ten uitvoer worden gebracht. ...” In werkelijkheid spoorden de bewakers de andere gevangenen aan om me te treiteren. Elke dag stonden ze het hun toe om me ertussen te nemen. Bij acht of negen graden onder nul doorweekten ze mijn schoenen; ze goten stiekem water in mijn eten; ’s avonds als ik sliep, doorweekten ze mijn met katoen gevoerde jack; ze dwongen me om naast het toilet te slapen, en ’s nachts trokken ze vaak mijn deken van me af en trokken ze aan mijn haar om me wakker te houden; ze pikten mijn gestoomde broodjes af; ze dwongen me om het toilet schoon te maken; ze dwongen hun overgebleven medicijnen in mijn mond, en ze lieten me niet naar het toilet gaan ... Als ik iets niet deed wat ze me opdroegen, kwamen ze allemaal tegelijk op me af en sloegen ze me. Op zulke momenten haastten de inrichtingswerkers of bewaarders zich vaak uit het zicht, of deden ze alsof ze niets hadden gezien; soms verschuilden ze zich zelfs op een afstandje om te kijken. Als de gevangenen me een paar dagen lang niet kwelden, zouden de inrichtingswerkers ze ertoe aanzetten me te slaan. De meedogenloze kwelling door de bewakers vervulde me van haat voor hen. Als ik dit niet met eigen ogen had gezien en niet persoonlijk had

meegemaakt, had ik nooit geloofd dat de CCP-overheid, die naar verluidt zo welwillend en moreel is, zo duister, beangstigend en afschuwelijk kon zijn; ik had nooit haar ware gezicht gezien, een gezicht dat bedrieglijk en huichelachtig is. Al haar uitspraken over “het volk dienen; naar een beschaafde, harmonieuze samenleving toewerken” – dat zijn leugens om mensen te misleiden en zand in de ogen te strooien; ze zijn een middel, een list, waarmee de overheid zich tooit en lof oogst die ze niet verdient. Op dat moment dacht ik aan de woorden van God: **“Het is dan ook niet verwonderlijk dat de vleesgeworden God volslagen verborgen blijft: hoe zou de koning van de duivels die mensen, zonder maar met een oog te knippen, vermoordt, in een duistere samenleving zoals deze, waar de demonen meedogenloos en onmenselijk zijn, het bestaan van een God kunnen tolereren die liefdevol, vriendelijk en tevens heilig is? Hoe zou hij de komst van God kunnen verwelkomen en toejuichen? Deze lakeien! Zij betalen vriendelijkheid terug met haat, zij verachten God al heel lang, zij doen God kwaad, zij zijn beestachtig tot in het extreme, zij hebben geen greintje achting voor God, zij plunderen en roven, hun geweten is helemaal zoek, zij zijn onverenigbaar met welke vorm van geweten dan ook, en zij verleiden de onschuldigen tot gevoelloosheid. Voorvaderen van de alouden? Geliefde leiders? Zij keren zich allemaal tegen God! Hun bemoeienis heeft alles onder de hemel in een toestand van duisternis en chaos achtergelaten! Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken!”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Om me te dwingen om God te ontkennen en te verraden, haalde de CCP alles uit de kast om me te folteren en te slopen, zonder door te hebben dat hoe meer ze me folterde, hoe duidelijker ik haar duivelse gelaat zag, en hoe meer ik haar verafschuwde en verwierp vanuit het diepste van mijn hart, terwijl ik werkelijk smachtte naar God en op God vertrouwde. Ik was vastberadener in het volgen van God.

Omdat ze me er niet toe konden brengen ook maar iets te zeggen van wat ze wilden horen, zetten ze alles op alles, met mankracht, middelen en geld, om bewijs van me te krijgen dat ik in God geloofde. Na drie maanden hadden al hun drukke pogingen niets opgeleverd. Uiteindelijk speelden ze hun troefkaart: ze vonden een meester-verhoorder. Men zei dat iedereen die naar hem werd gebracht, werd onderworpen aan zijn drie vormen van foltering en dat niemand er ooit in was geslaagd om niet te bekennen. Op een dag kwamen er vier agenten naar me toe. Ze zeiden: “Vandaag nemen we je mee naar een nieuwe woonplek.” Ze duwden me in een busje voor gevangentransport, boeiden mijn handen achter mijn rug en trokken een kap over mijn hoofd. Ik wist niet hoe ze me wilden martelen, dus ik was een beetje nerveus. Op dat moment dacht ik aan de woorden van de Heer, **“Want ieder die zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest omwille van mij, zal het behouden”** (Matteüs 16:25). De woorden

van de Heer gaven me geloof en kracht. Als we willen geloven in God en Hem willen volgen in de spookstad van China, moeten we de moed hebben om ons leven op te offeren. Ik was bereid voor God te sterven. Toen ik in het busje zat, ving ik toevallig een verrassend gesprek op tussen de agenten. Het leek erop dat ze me ergens anders heen brachten om verhoord te worden. Ah! Ik zou dus niet worden geëxecuteerd, terwijl ik had me voorbereid op een dood als martelaar voor God! Net toen ik dit dacht, trok een van de agenten om een onbekende reden de koorden van de kap over mijn hoofd strakker aan. Al gauw begon ik me ongemakkelijk te voelen en het voelde alsof ik stikte. Ik vroeg me af of ze me echt gingen doodmartelen. Toen bedacht ik dat de discipelen van Jezus zichzelf hadden opgeofferd om het evangelie te verspreiden. Ik zou geen lafaard zijn. Al moest ik sterven, ik zou hen niet smeken om de kap losser te maken, en gewonnen geven zou ik me al helemaal niet. Maar ik had mezelf niet onder controle: ik viel flauw en zonk op de agenten neer. De agenten, die zagen wat er aan de hand was, deden vlug de kap losser. Ik begon te schuimbekken en vervolgens aanhoudend over te geven. Het voelde alsof ik mijn ingewanden zou uitbraken. Ik was duizelig, mijn hoofd voelde leeg en ik kon mijn ogen niet open krijgen. Er was geen greintje kracht in mijn lichaam, alsof ik verlamd was geraakt. Het voelde alsof er iets kleverigs in mijn mond zat wat ik er niet uit kon krijgen. Ik was altijd zwak van gezondheid geweest, en na zo te zijn mishandeld, voelde ik dat het niet goed was, dat ik op enig moment zou kunnen stoppen met ademen. In deze pijn bad ik tot God: "O, God! Of ik nu leef of sterf, ik ben bereid u te gehoorzamen. Ik vraag u om mijn hart te beschermen, zodat ik me kan onderwerpen aan alles wat u orkestreert en regelt." Na enige tijd kwam het busje bij een hotel aan. Mijn hele lichaam voelde zwak en ik kon mijn ogen niet openen. Ik werd naar een hermetisch gesloten kamer gedragen. Het enige wat ik hoorde, was het geluid van een heleboel handlangers van de CCP-overheid die om me heen stonden en over me overlegden. Ze zeiden dat ik hen deed denken aan Liu Hulan. "Wat een openbaring, hoe indrukwekkend!" zeiden ze. "Ze is nog taaier dan Liu Hulan was!" Toen ik dat hoorde, welde er enorme vreugde in mijn hart op. Ik begreep dat een overwinning over Satan gegarandeerd was als ik steunde op het geloof en vertrouwde op God; dat Satan zich onder Gods voeten bevond! Ik dankte en loofde God. Op dat moment vergat ik de pijn. Het verheerlijken van God gaf me grote voldoening. Niet lang daarna arriveerde de 'ondervragingsdeskundige' over wie de politie had gesproken. Zodra hij binnenkwam, riep hij: "Waar is die stomme trut? Laat me eens zien!" Hij ging voor me staan en greep me vast. Nadat hij me tientallen keren in het gezicht had geslagen, gaf hij me meerdere harde vuistslagen tegen de borst en rug. Toen trok hij een van zijn leren schoenen uit en sloeg me ermee in het gezicht. Nadat ik zo door hem was geslagen, verdween het gevoel dat er iets in mijn mond of maag zat wat ik er niet uit kon krijgen. Ik voelde me niet langer zo verdwaasd en was in staat mijn ogen te openen. Geleidelijk aan kwam er weer gevoel in mijn armen en benen en herwon mijn lichaam weer wat kracht. Nu greep hij ruw mijn schouders en duwde hij me naar

achteren tegen de muur. Hij beval me naar hem te kijken en zijn vragen te beantwoorden. Het maakte hem woedend dat ik geen acht op hem sloeg. Hij probeerde me een reactie te ontlokken door God te verguizen en te belasteren. Hij gebruikte de meest verachtelijke, verwerpelijke methodes om me op te juttten en zei dreigend: “Ik kwel je expres met dingen die je vlees en je ziel niet kunnen verdragen. Ik laat je pijn lijden die geen normale persoon zou kunnen verdragen. Je zult wensen dat je dood was. Uiteindelijk zul je me smeken om je vrij te laten en dan zul je redelijke dingen zeggen; dan zul je zeggen dat je lot niet in Gods handen ligt, maar in de mijne. Als ik wil dat je sterft, zal dat onmiddellijk gebeuren. Als ik wil dat je blijft leven, blijf je leven, en welke narigheden ik ook wil dat je ondergaat, die zul je ondergaan. Jouw Almachtige God kan je niet redden. Je zult alleen in leven blijven als je ons smeekt om je te redden.” Nu ik oog in oog stond met deze verachtelijke, schaamteloze, verwerpelijke ploerten, deze wilde beesten, deze boze demonen, wilde ik het echt tegen hen opnemen. Alle dingen in de hemel en op aarde zijn door God geschapen en worden door Hem bestuurd, dacht ik. Ook mijn lot hangt af van Gods soevereiniteit en regelingen. God is de Arbiter van leven en dood; denk jij dat ik zal sterven alleen maar omdat jij dat wilt? Op dat moment vulde mijn hart zich met woede. Alle verfoeilijke dingen die de agenten me hadden aangedaan en alle godslasterlijke, God-weerstaande dingen die ze die dag hadden gezegd waren een duidelijke onthulling van hun demonische wezen als haters van de waarheid en weerstanders van God. Dit zou het bewijs vormen dat nodig was voor hun veroordeling, bestraffing en vernietiging door God.

Mijn weigering om te bekennen had de reputatie van de vermeende deskundige bepaald geen goed gedaan. Woedend draaide hij mijn ene arm achter mijn rug en trok de andere over mijn schouder. Vervolgens boeide hij mijn handen strak samen. Minder dan een half uur later rolden er grote zweetdruppels over mijn gezicht. Ze vielen in mijn ogen, zodat ik die niet open kon houden. Omdat ik nog steeds geen antwoord gaf op zijn vragen, smet hij me tegen de grond en hees hij me omhoog aan de handboeien achter mijn rug. Onmiddellijk trok er een scheurende pijn door mijn armen, alsof ze gebroken waren. Het deed zo veel pijn dat ik nauwelijks kon ademen. Nu wierp hij me tegen de muur en liet me ertegenaan staan. Het zweet maakte mijn zicht troebel. Door de intense pijn was er zweet uitgebroken over mijn hele lichaam. Zelfs mijn schoenen waren doorweekt. Ik had altijd al een zwak gestel gehad en nu stortte ik neer. Ik kon alleen maar hijgen met open mond. De demon stond naast me te kijken. Ik weet niet wat hij zag. Misschien was hij bang de schuld te krijgen van mijn dood, maar hij greep snel een handvol zakdoekjes om mijn zweet af te vegen en gaf me water te drinken uit een beker. Dit deed hij ongeveer om het halve uur. Ik weet niet hoe ik er op dat moment uitzag. Het moet schrikbarend zijn geweest, want ik kon alleen maar hijgen met open mond en leek niet meer in staat om door mijn neus te ademen. Mijn lippen waren droog en gespleten, en alleen maar ademen kostte me al

mijn kracht. Opnieuw voelde het alsof de dood nabij was. Misschien zou ik deze keer werkelijk sterven. Maar op dat moment dacht ik aan Lucas, een van Jezus' discipelen, en hoe hij zijn dood door ophanging onderging. In mijn hart herwon ik spontaan mijn kracht en herhaalde ik telkens om mezelf eraan te herinneren: Lucas stierf door ophanging. Ook ik moet Lucas zijn, ik moet Lucas zijn, ik moet Lucas zijn ... Gewillig gehoorzaam ik Gods orkestraties en regelingen, en zoals Lukas wil ik God trouw zijn tot de dood. Net toen de pijn ondraaglijk werd en ik de dood nabij was, hoorde ik plotseling een van de agenten zeggen dat meerdere broeders en zusters die in Almachtige God geloofde, waren gearresteerd. In mijn hart was ik geschokt: nog meer broeders en zusters zouden nu worden gefolterd. Zonder twijfel zou de politie vooral de broeders hard aanpakken. Mijn hart was vol onrust. Ik bleef in stilte voor hen bidden. Misschien had de Heilige Geest me aangeraakt; hoe meer ik bad, hoe geïnspireerder ik was. Onbewust vergat ik mijn pijn. Ik wist heel goed dat dit de wijze regelingen van God waren; God hield rekening met mijn zwakte en loodste me door mijn pijnlijkste momenten heen. Die nacht interesseerde het me niet meer hoe de kwaadaardige politie me behandelde. Hun vragen sloeg ik volledig in de wind. Het gevolg was dat de agenten me bruut in het gezicht sloegen met hun vuisten. Het haar bij mijn slapen wonden ze rond hun vingers; vervolgens draaiden ze er hard aan. Ze draaiden aan mijn oren tot die opgezwollen waren, mijn gezicht was onherkenbaar, mijn zitvlak en dijen sloegen ze met een stuk hout tot de huid vol blauwe plekken zat en opengespleten was. Ook mijn tenen sloegen ze met het hout tot de tenen bont en blauw zagen. Zes uur lang hingen ze me op aan handboeien. Toen ze de boeien losmaakten, was de huid onder mijn linkerduim er volledig afgewreven. Er zat nog maar een dun laagje over het bot heen. Door de boeien waren ook mijn polsen bedekt met gele blaren. Het bleek onmogelijk om me de boeien opnieuw om te doen. Op dat moment liep er een belangrijk uitziende vrouwelijke agent naar binnen. Ze bekeek me van top tot teen en zei tegen de agenten: "Deze kun je niet meer afranselen. Ze ziet eruit alsof ze op elk moment dood kan gaan." De politie sloot me op in een van de hotelkamers. De gordijnen zaten rond de klok potdicht. Er werd een bewaker bij de deur gepost en niemand van het personeel mocht binnenkomen. Ook mocht niemand zien hoe ze me in de kamer martelden en toetakelden. Om beurten ondervroegen ze me, zonder enige pauze. Vijf dagen en nachten hielden ze me uit mijn slaap, mocht ik niet zitten of hurken en kreeg ik niet genoeg te eten. Ik mocht alleen staand tegen de muur leunen. Op een dag kwam er een functionaris binnen om me te verhoren. Omdat ik hem negeerde, werd hij razend en trapte hij me zo hard dat ik onder de tafel terechtkwam. Hij trok me er weer onder vandaan en sloeg me, waardoor er bloed uit mijn mondhoek vloeiende. Snel sloot hij de deur, zodat er niemand binnen zou komen en zijn bruutheid niet zou worden opgemerkt. Hij scheurde een handvol doekjes af en veegde mijn bloed weg. Met water spoelde hij het bloed van mijn gezicht en van de vloer. Ik liet expres wat bloed op mijn witte trui zitten. Maar toen ik terugkeerde naar het detentiecentrum, vertelde de politie aan de

andere gevangenen dat het bloed op mijn kleding kwam van toen ik in het psychiatrisch ziekenhuis ontoerekeningsvatbaar was verklaard. Ze zeiden dat ik daar de afgelopen dagen was geweest. Mijn verwondingen en het bloed op mijn lichaam waren veroorzaakt door de patiënten; de politie zelf had me niet aangeraakt ... Deze wrede feiten toonden me de meedogenloosheid, de doortrapte sluwheid en de onmenselijkheid van de Volkspolitie, en tegelijkertijd voelde ik echt Gods bescherming en zorg voor mij. Telkens als mijn pijn op zijn hevigst was, zou God mij verlichten en leiden. Hij versterkte mijn geloof en kracht, en schonk me de moed om standvastig te getuigen voor Hem. Toen de wreedheid van de politie me op het randje van de dood bracht, stond God het toe dat me nieuws bereikte over de arrestatie van andere broeders en zusters. Hij zorgde dat dit me ertoe bewoog om voor hen te bidden, zodat ik mijn eigen pijn vergat en onbewust de banden van de dood verbrak. Met Satan die diende als kwaadaardig, hatelijk contrast, zag ik dat alleen God de waarheid, de weg en het leven is en dat alleen Gods gezindheid het symbool is van rechtvaardigheid en goedheid. Alleen God heerst over alles en regelt alles. Met Zijn grote kracht en wijsheid wees Hij me de weg bij elke stap die ik zette. Zo kon ik weerstand bieden aan de belegering door de duivelse horden, aan de zwakte van het vlees en aan de banden van de dood, waardoor ik hardnekkig overleefde in dit donkere hol. Denken aan Gods liefde en redding inspireerde me enorm, en ik nam me voor om Satan tot het bittere einde te bevechten. Al zou ik weggroten in de gevangenis, ik zou volharden in mijn getuigenis en God tevredenstellen.

De kwaadaardige politie had al het mogelijke geprobeerd en niets uit me gekregen. Uiteindelijk zeiden ze met overtuiging: “De CCP is van staal, maar zij die in Almachtige God geloven, zijn van diamant. In elk opzicht overtroeven ze de CCP.” Bij het horen van deze woorden juichte ik in mijn hart en dankte ik God: “O, God, ik dank en loof u! Met uw almacht en wijsheid hebt u Satan overwonnen en uw vijanden verslagen. U bent het hoogste gezag, u kome de glorie toe!” Pas toen zag ik in dat hoe wreed de CCP-overheid ook is, ze wordt bestuurd en georkestreerd door Gods handen. Precies zoals Gods woorden het zeggen: **“Alle dingen in de lucht en op de aarde moeten onder Zijn heerschappij komen. Ze kunnen geen keus hebben en moeten zich allemaal aan Zijn orkestratie onderwerpen. Dit is door God verordend, dit is het gezag van God”** (‘Succes of mislukking zijn afhankelijk van het pad dat de mens bewandelt’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Op een dag kwam de politie me voor de zoveelste keer verhoren. Deze keer kwamen ze allemaal een beetje vreemd over. Ze keken me aan terwijl ze spraken, maar leken het niet tegen mij te hebben. Het leek alsof ze iets aan het bespreken waren. Net zoals de vorige keren leidde dit verhoor nergens toe. Later brachten de agenten me terug naar mijn cel. Onderweg hoorde ik hen plotseling zeggen dat het ernaar uitzag dat ik de eerste dag van de komende maand zou

worden vrijgelaten. Toen ik dit hoorde, barstte mijn hart bijna van de opwinding. Ik dacht: dat betekent dat ik over drie dagen vrij ben! Eindelijk kan ik deze duivelse hel verlaten! Ik bedwong de vreugde in mijn hart en wachtte verlangend terwijl de seconden voorbij tikten. Drie dagen voelden eerder aan als drie jaar. Eindelijk was het de eerste van de maand! Die dag bleef ik maar naar de deur staren. Ik wachtte tot iemand mijn naam zou roepen. De ochtend ging voorbij zonder dat er iets gebeurde. Ik vestigde er al mijn hoop op dat ik die middag zou vertrekken, maar toen het avond werd, was er nog steeds niets gebeurd. Toen het tijd was voor het avondeten, had ik geen trek. In mijn hart was een gevoel van verlies. Het was op dat moment alsof mijn hart van de hemel naar de hel was gevallen. “Waarom eet ze niet?” vroeg de inrichtingswerker aan de andere gevangenen. “Ze heeft niet veel gegeten sinds die dag dat ze terugkwam van haar verhoor”, antwoordde een van de gevangenen. “Voel haar voorhoofd, is ze ziek?” zei de inrichtingswerker. Een gevangene kwam naar me toe en voelde mijn voorhoofd. Ze zei dat het heel heet voelde, dat ik koorts had. Dat was ook zo. De ziekte was heel plotseling opgekomen en was erg hevig. Op dat moment stortte ik neer. De twee uur die volgden, werd de koorts steeds erger. Ik huilde! Iedereen, waaronder de inrichtingswerker, keek toe hoe ik huilde. Ze stonden allemaal perplex: ze zagen me als iemand die zich noch door de wortel liet verleiden, noch door de stok liet intimideren; iemand die, telkens als ze aan zware foltering was blootgesteld, geen traan had gehuild; iemand die zes uur lang aan handboeien had gehangen zonder te kermen. Maar vandaag huilde ik, zonder enige foltering. Ze wisten niet waar mijn tranen vandaan kwamen. Ze dachten eenvoudigweg dat ik wel heel ziek moest zijn. In feite wisten alleen God en ik de reden. Het kwam allemaal door mijn opstandigheid en ongehoorzaamheid. Deze tranen stroomden omdat ik me wanhopig voelde toen mijn verwachtingen niet werden waargemaakt en mijn hoop de bodem werd ingeslagen. Het waren tranen van opstandigheid en beklag. Op dat moment wilde ik niet meer vastberaden getuigenis geven van God. Ik had niet eens de moed om opnieuw op deze manier op de proef gesteld te worden. Die avond huilde ik tranen van ellende, want ik had genoeg gehad van het leven in de gevangenis en ik verachtte deze demonen. Meer nog dan dat haatte ik het om op deze afschuwelijke plek te zijn. Ik wilde er geen seconde langer zitten. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ontmoedigd ik raakte en hoe sterker mijn gevoel van beklag, ellende en eenzaamheid werd. Ik voelde me als een eenzame boot op zee, die op elk moment door het water kon worden overspoeld. Daarenboven voelde ik dat degenen om me heen zo verraderlijk en vreselijk waren dat ze hun woede op elk moment op me konden afreageren.

Ik bad keer op keer tot God en deze woorden van Hem kwamen bij me op: **“Voor iedereen die ernaar streeft om God lief te hebben, zijn er geen onbereikbare waarheden en is er geen gerechtigheid waarvoor men niet standvastig kan zijn. Hoe zou je je leven moeten leiden? Hoe zou je van God moeten houden en deze liefde gebruiken om Zijn verlangen tevreden te**

stellen? Er is geen grotere zaak in je leven. Bovendien moet je zulke aspiraties en doorzettingsvermogen hebben en niet als die slappe zwakkelingen zijn. Je moet leren hoe je een zinvol leven en betekenisvolle waarheden kunt ervaren en je moet op die manier niet nonchalant met jezelf omgaan” (‘De ervaringen van Petrus: zijn kennis van tuchting en oordeel’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me geloof. Ik dacht eraan hoe ik plechtig voor God had gezworen dat, hoeveel ik ook zou lijden, ik standvastig zou zijn in mijn getuigenis en Satan zou beschamen. Maar toen ik lange tijd door de politie werd gemarteld, verloor ik mijn vastberadenheid en hoopte ik alleen voor de dag dat ik aan die ellendige plek zou kunnen ontsnappen. Hoe was dat een vorm van onderwerping? Hoe was dat een soort getuigenis? In een gebed tot God heb ik gezworen dat zelfs als het betekende dat ik mijn hele leven in de gevangenis moest doorbrengen, ik nooit voor Satan zou bezwijken. Ik zou standvastig zijn in mijn getuigenis en Satan vernederen. Daarna, op 6 december 2005, werd ik vrijgelaten, waardoor een einde kwam aan dat helse gevangenisleven.

Na deze afschuwelijke arrestatie en vervolging te hebben meegemaakt, had ik, hoewel mijn vlees enige ontbering had doorstaan, inzicht en onderscheidingsvermogen ontwikkeld en werkelijk gezien dat de CCP-overheid de belichaming is van Satan de duivel, een moordenaarsbende die bereid is mensen zonder enige aarzeling te vermoorden; ook had ik Gods almacht en wijsheid leren begrijpen, evenals Zijn rechtvaardigheid en heiligheid. Ik was gaan inzien dat God goede bedoelingen had met mijn redding, dat Hij voor me zorgde en me beschermde. Zo maakte Hij het mogelijk voor me om, tegenover Satans wreedheid, Satan stap voor stap te verslaan en mijn getuigenis standvastig te geven. Vanaf deze dag wens ik mijn hele wezen volledig aan God te geven. Ik zal God vastberaden volgen, zodat ik zo gauw mogelijk door Hem kan worden gewonnen.

De bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap.

87. De wrede martelingen heeft mijn geloof versterkt

Door Zhao Rui, China

Mijn naam is Zhao Rui. Dankzij de genade van God begon mijn gehele familie in 1993 de Heer Jezus te volgen. In 1996, toen ik zestien was, werd ik aangetrokken door de liefde van de Heer Jezus en begon ik in de kerk te werken en preken te houden. Maar niet lang daarna begon ik dingen in de kerk te zien die me bitter teleurstelden: medewerkers waren verwickeld in intriges tegen elkaar, sloten elkaar uit en wedijverden om macht en gewin. Het was alsof de leer van de Heer, dat we elkaar lief moesten hebben, reeds lang geleden was vergeten. Degenen die preken hielden leken niets te zeggen te hebben en het kerkelijk leven bood geen vreugde. Veel zusters en broeders waren negatief en zwak geworden en waren zelfs opgehouden samenkomsten bij te wonen. Geconfronteerd met de sombere en troosteloze toestand van de kerk voelde ik me bijzonder triest en hulpeloos. In juli 1999, dankzij Gods miraculeuze orkestratie en ordening, verwelkomde ik de wederkomst van de Heer Jezus – Almachtige God. Door de woorden van Almachtige God te lezen en deel te nemen aan het kerkelijk leven, genoot ik opnieuw van het werk van de Heilige Geest. Wanneer ik samen met mijn broeders en zusters samenkomsten bijwoonde, werd de religieuze manier van leven die ik vroeger had geleid weggevaagd. Iedereen kon zeggen wat hij of zij werkelijk voelde en we communiceerden over het licht dat ons door de verlichting van de Heilige Geest was geschonken en bespraken hoe we Gods woord ervoeren. Ook spraken we erover hoe we op God konden vertrouwen om van onze verdorvenheid af te komen. Bovendien leefden de broeders en zusters op een bijzonder vrome en waardige manier. Ze waren vergevengszind en tolerant ten opzichte van de tekortkomingen en uitingen van verdorvenheid van elkaar en boden elkaar liefdevolle ondersteuning. Wanneer iemand het moeilijk had, keek niemand op hem neer of kleineerde hem, maar zocht met hem naar de waarheid om een oplossing te vinden voor zijn problemen. Dit was het kerkelijk leven waar ik altijd naar had verlangd – de ware weg waar ik jarenlang naar had gezocht! Ik was eindelijk teruggekeerd voor God nadat ik jarenlang verdwaald was geweest! Ik nam ten overstaan van God het volgende besluit: ik zal die onschuldige zielen die nog steeds in duisternis leven voor God brengen, hen in staat stellen te leven met de leiding en zegening van het werk van de Heilige Geest en te worden bewaterd met Gods levende levenswater. Dit is mijn roeping als schepsel en het is de meest zinvolle en waardevolle manier om mijn leven te leiden. Met dit voornemen wierp ik me op het uitvoeren van mijn plichten.

De CCP-regering, die hater van de ware God, die waarheid verachtende, atheïstische overheid, liet ons echter niet toe God te volgen, getuigenis af te leggen of Gods evangelie te verspreiden, laat staan dat ze het bestaan van Gods kerk toestond. In het voorjaar van 2009

voerde de CCP een grootscheepse arrestatiecampagne uit met leden van De Kerk van Almachtige God als doelwit. Leiders van kerken in het hele land werden gearresteerd en één voor één in de gevangenis gegooid. Op 4 april, om ongeveer negen uur 's avonds, hadden ik en een zuster met wie ik bij het uitvoeren van onze plichten samenwerkte net het huis van Zuster Wang verlaten. We wandelden naar de weg toen drie mannen in burger plotseling achter ons opdoken en ons met geweld bij de armen meetrokken en riepen: “Meekomen! Jullie gaan met ons mee!” Voor we ook maar de tijd hadden te reageren, waren we al achter in een zwarte sedan gegooid die aan de kant van de weg geparkeerd stond. Het was net als in films waar gangsters iemand op klaarlichte dag ontvoeren, met dit verschil dat dit ons in het echte leven overkwam. Het was heel beangstigend. Ik was totaal overdonderd en kon alleen maar steeds maar opnieuw stilletjes tot God roepen: “Lieve God! Red me! O God, red me alstublieft ...” Voor ik mijn kalmte wist te herwinnen, reed de sedan de centrale binnenplaats van het Gemeentelijk Bureau voor Openbare Veiligheid binnen. Het was op dat moment dat ik me realiseerde dat ik in de handen van de politie was gevallen. Niet lang daarna werd ook Zuster Wang binnengebracht. We werden met ons drieën naar een kantoor op de tweede verdieping gebracht waar een agent ons zonder de geringste uitleg onze tassen afnam en ons met ons gezicht naar de muur liet staan. Daarna dwong hij ons ons helemaal uit te kleden en fouilleerde hij ons. Tijdens het fouilleren nam hij onder dwang wat materiaal over mijn werk in de kerk, kwitanties van geld van de kerk dat we in bewaring hadden, onze mobiele telefoons, meer dan RMB 5000 in contant geld, een bankpas, een horloge en andere persoonlijke bezittingen die we op ons en in onze tassen hadden in beslag. Terwijl zich dit alles voltrok, bleven er zeven of acht politieagenten de kamer in- en uitlopen. Twee van de politieagenten die ons bewaakten barstten zelfs in lachen uit, wezen op mij en zeiden: “Dit is een bobo in de kerk, het lijkt erop alsof we vandaag een grote vis hebben gevangen.” Niet lang daarna deden vier politieagenten me handboeien om, blinddoekten me en escorteerden me naar een vestiging van het Bureau voor Openbare Veiligheid ver buiten de stad.

Toen ik de ondervragingsruimte binnenging en het getraliede raam hoog in de muur en de afschuwelijke, koud-aandoende ‘tijgerstoel’ zag, schoten me de gruwelijke verhalen van broeders en zusters die in het verleden waren gemarteld te binnen. Toen ik eraan dacht aan welke onbekende martelingen de kwaadaardige politieagenten me zouden onderwerpen, werd ik ontzettend bang en begonnen mijn handen onwillekeurig te beven. In deze wanhopige situatie dacht ik aan Gods woorden: **“Je draagt nog steeds de angst mee in je hart, en is je hart dan niet nog steeds vol van gedachten van Satan?” “Wat is een overwinnaar? De goede soldaten van Christus moeten moedig zijn en op mij vertrouwen om spiritueel sterk te zijn; ze moeten vechten om strijders te worden en Satan tot de dood te bestrijden”** (‘Hoofdstuk 12’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De

verlichting van Gods woorden kalmeerde geleidelijk mijn in paniek geraakte hart en stelde me in staat me te realiseren dat mijn angst van Satan afkomstig was. Ik dacht bij mezelf: Satan wil mijn vlees martelen zodat ik me overgeef aan zijn tirannie. Ik mag niet het slachtoffer worden van zijn achterbakse complot. God zal altijd mijn trouwe bondgenoot en mijn eeuwige ondersteuning zijn. Dit is een geestelijke slag en het is essentieel dat ik getuigenis afleg voor God. Ik moet aan Gods kant staan en ik kan niet toegeven aan Satan. Toen ik me dit realiseerde, bad ik stilletjes tot God: “O Almachtige God! Het is met uw goede bedoelingen dat ik vandaag in de handen van deze boosaardige politieagenten ben gevallen. Mijn gestalte is echter veel te klein en ik ben in paniek en bang. Ik bid dat u me kracht en moed schenkt zodat ik me kan bevrijden van de banden van Satans invloed, me er niet aan overgeef en resoluut voor u getuig!” Nadat ik mijn gebed had beëindigd, was mijn hart vervuld van moed en voelde ik me niet meer zo bang voor deze kwaadaardig uitzijende politieagenten.

Precies op dat ogenblik schoven twee agenten me in de tijgerstoel en boeiden mijn handen en voeten. Eén van de agenten, een lange, kolossale bruto, wees op een aantal woorden op de muur die luiden: “Beschaafde handhaving van de wet” en sloeg vervolgens hard op de tafel waarbij hij schreeuwde: “Weet je waar je bent? Het Bureau voor Openbare Veiligheid is de afdeling van de Chinese overheid die zich specialiseert in geweld! Als je niet alles opbiecht, krijg je wat je verdient! Spreek! Hoe heet je? Hoe oud ben je? Waar woon je? Wat is je positie in de kerk?” Zijn agressieve natuur gekoppeld aan zijn openhartige, persoonlijke erkenning van de ware aard van dit nationale bureau voor wetshandhaving, het Bureau voor Openbare Veiligheid, vervulde me met woede. Ik dacht bij mezelf: ze beweren altijd dat ze ‘de politie van het volk’ zijn en dat hun doel ‘het uitbannen van de boosdoeners en het in vrede laten leven van gezagsgetrouwen’ is, maar in werkelijkheid zijn ze slechts een bende gangsters, bandieten en onderwereldfiguren. Het zijn demonen die een gerichte aanval uitvoeren op het recht en die goede, eerlijke burgers straffen! Deze politieagenten knijpen een oogje dicht bij degenen die de wet overtreden en misdrijven begaan, en staan ze toe buiten het bereik van de arm van de wet te leven. Wij echter, wij die alleen maar in God geloven, Gods woord lezen en het juiste pad in het leven bewandelen, zijn het voornaamste doelwit van het geweld van deze horde barbaren geworden. De CCP-regering heeft het recht echt op perverse wijze op haar kop gezet. Hoewel ik deze politieagenten met mijn hele hart haatte, wist ik dat mijn gestalte te klein was en ik niet in staat zou zijn hun wrede straf en marteling te verdragen. Ik riep dus steeds weer opnieuw tot God en smeekte Hem mij kracht te schenken. Precies op dat ogenblik verlichtten Gods woorden me: **“Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord

verschijnt in het vlees'). De troost en bemoediging van Gods woorden hielpen me vaste grond te vinden en ik dacht bij mezelf: vandaag moet ik bereid zijn alles te riskeren – wanneer het ergste bewaarheid wordt en ik sterf, dan zij dat zo. Wanneer deze bende demonen denkt dat ze van mij meer te weten komt over het geld van de kerk en over het werk of onze leiders, dan vergist ze zich!” Later, hoe ze me ook ondervroegen en informatie uit me probeerde te halen, sprak ik geen woord.

Toen ze zagen dat ik weigerde te praten, ontstak één van de officieren in woede en stormde, na op de tafel te hebben geslagen, op me af, schopte tegen de tijgerstoel waarin ik zat en gaf mijn hoofd een zet, terwijl hij schreeuwde: “Vertel ons wat je weet!” Denk maar niet dat we niets weten. Als we niets zouden weten, hoe denk je dan dat we jullie drie zo doortastend te pakken hadden kunnen nemen?” Een andere lange politieagent schreeuwde: “Stel m’n geduld niet op de proef! Als we je niet een beetje pijn laten voelen, denk je dat we alleen maar loze bedreigingen uiten. Sta op!” Hij was nog niet uitgesproken of hij had me al uit de tijgerstoel gesleurd, tot onder een raam, dat heel hoog in de muur zat en ijzeren tralies had. Ze gebruikten een paar handboeien met punten voor elke hand, waarbij ze met één uiteinde mijn handen boeiden en het andere uiteinde aan de ijzeren tralies vastmaakten, zodat ik met mijn handen aan het raam hing en alleen met de ballen van mijn voeten de grond kon raken. Eén van de politieagenten zette de airconditioner aan om de temperatuur in de kamer te laten dalen en gaf me een gemene klap op mijn hoofd met een opgerold boek. Toen hij zag dat ik bleef zwijgen, schreeuwde hij in een vlag van woede: “Ga je praten of niet? Als je niet praat, laten we je ‘op de schommel zitten!’” Dit gezegd hebbende pakte hij een lange stevige sjaak om daarmee mijn benen vast te binden en de riem daarna aan de tijgerstoel vast te maken. Twee agenten trokken vervolgens de tijgerstoel van de muur zodat ik in de lucht kwam te hangen. Omdat mijn lichaam zich voorwaarts bewoog, gleden de handboeien naar de basis van mijn polsen en boorden de scherpe punten aan de binnenkant van de handboeien zich in de aderen op de rug van mijn handen. Ik leed verschrikkelijk pijn, maar ik beet hard op mijn lip om te voorkomen dat ik het uit zou schreeuwen, omdat ik het deze boosaardige politieagenten niet gunde ten koste van mij te lachen. Eén van hen zei met een sinistere grijns: “Het lijkt erop dat het geen pijn doet! Laat me er voor jou nog een tandje bijzetten.” Dit gezegd hebbende, tilde hij zijn been op, ging hard op mijn kuit staan en liet mijn lichaam van de ene naar de andere kant slingeren. Hierdoor werd de grip van de handboeien om mijn polsen steeds strakker en werd de pijn op de rug van mijn handen uiteindelijk zo erg dat ik het ondanks mezelf uitschreeuwde van pijn. Dit deed de twee politieagenten in een lachbui uitbarsten. Pas op dat moment haalde hij zijn been van mijn benen af en liet me daar in de lucht hangen. Na ongeveer twintig minuten schopte de agent plotseling de tijgerstoel terug in mijn richting, wat een verschrikkelijk snerpand geluid maakte. Ik

schreeuwde het uit toen mijn lichaam terugviel in haar oorspronkelijke positie, waarbij ik aan de muur hing en alleen de ballen van mijn voeten de grond raakten. Tegelijkertijd gleden de handboeien terug naar mijn polsen. Doordat de handboeien plotseling losser kwamen te zitten, begon het bloed snel te circuleren en vanuit mijn handen naar mijn armen te stromen, waar de druk van het terugstromende bloed een kloppende pijn veroorzaakte. De twee politieagenten grinnikten sinister bij het zien van mijn lijden en gingen door met de ondervraging: “Hoeveel mensen zijn lid van jullie kerk? Waar bewaren jullie het geld?” Deze laatste vraag openbaarde duidelijk Satans verachtelijke motief: de reden dat ze me al deze martelingen en pijnigingen lieten ondergaan, de reden waarom ze zulke duivelse en meedogenloze methoden toepasten, was dat ze het geld van de kerk wilden stelen. Ze hadden de ijdele en schaamteloze hoop het geld van de kerk voor hun eigen doeleinden te gebruiken. Toen ik hun hebzuchtige, gemene gezichten zag, voelde ik me woedend. Hoe ze me ook ondervroegen, ik weigerde te antwoorden. Ze werden uiteindelijk zo kwaad dat ze begonnen te vloeken: “Verdomme! Je bent een harde noot om te kraken! We zullen wel eens zien hoe lang je het uithoudt! Toen ze dat zeiden trokken ze nogmaals de tijgerstoel van de muur vandaan waardoor ik opnieuw in de lucht kwam te hangen. Deze keer zaten de handboeien strak om de reeds open wonden op de rug van mijn handen en zwollen mijn handen snel op, vulden zich met bloed en voelden aan alsof ze op het punt stonden uit elkaar te barsten. De pijn was nog intenser dan de eerste keer. De agenten schilderden levendige beelden van hun ‘glorieuze prestaties uit het verleden’ bij het martelen en straffen van gevangenen. Dit hield een volle 15 minuten aan. Daarna schopten ze de stoel terug naar de muur, zodat ik weer in mijn oorspronkelijke positie terechtkwam: recht onder het raam hangend waarbij alleen de ballen van mijn voeten de grond net raakten. Er schoot opnieuw een verscheurende pijn door me heen. Precies op dat moment kwam er een kleine, gezette politieman binnen en vroeg: “Heeft ze al gepraat?” De twee agenten antwoordden: “Dit is een echte Liu Hulan!” De dikke agent liep recht op me af en sloeg me hard in m’n gezicht, waarbij hij gemeen siste: “Laat maar eens zien hoe taai je bent! Laat me die handen van je eens wat losser maken.” Ik keek naar beneden naar mijn linkerhand en zag dat deze lelijk was opgezwollen en paarsachtig zwart was geworden. Op dat moment greep de politieagent de vingers van mijn linkerhand en begon deze heen en weer te schudden, erover te wrijven en erin te knijpen totdat de gevoelloosheid verdween en de pijn terugkwam. Toen paste hij de handboeien aan zodat ze zo strak mogelijk zaten en gaf de andere twee agenten een seintje me opnieuw op te trekken. Ze lieten me nogmaals twintig minuten in deze positie in de lucht hangen voordat ze me lieten zakken. Ze bleven me steeds maar omhoog tillen en weer laten zakken, en martelden me zo erg dat ik dood wilde om aan de pijn te ontsnappen. Elke keer dat de handboeien over mijn handen op en neer schoven deed het meer pijn dan de keer daarvoor. Uiteindelijk drongen de punten van de handboeien diep in mijn polsen en doorbraken de huid op de rug van mijn handen, wat tot een

hevige bloeding leidde. De circulatie in mijn handen was volledig gestopt en ze waren opgezwollen als ballonnen. Mijn hoofd klopte van zuurstofgebrek en voelde aan of het uit elkaar zou barsten. Ik dacht echt dat ik dood zou gaan.

Net op het moment dat ik het niet meer aankon, kwam een passage uit Gods woorden in mijn hoofd op: **“Op weg naar Jeruzalem leed Jezus hevige pijn, alsof er een mes werd rondgedraaid in Zijn hart, en toch had Hij niet het geringste voornemen om Zijn woord te breken. Steeds was er een sterke kracht die Hem voortdreef naar waar Hij zou worden gekruisigd”** (‘Hoe te dienen in harmonie met Gods wil’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden deden mijn kracht plotseling opleven en ik dacht eraan hoe de Heer Jezus aan het kruis had geleden: Hij werd geëgeld, belachelijk gemaakt en vernederd door de Romeinse soldaten en werd tot bloedens toe geslagen. Maar toch dwongen ze Hem nog dat zware kruis te dragen, hetzelfde kruis waaraan ze Hem uiteindelijk levend zouden nagelen, totdat de laatste druppel bloed van Zijn lichaam was vergoten. Wat een wrede marteling! Wat een onvoorstelbaar lijden! Toch verdroeg de Heer Jezus dit alles in stilte. Hoewel de pijn ongetwijfeld zo immens was dat ze niet in woorden was uit te drukken, gaf de Heer Jezus Zich vrijwillig voor de verlossing van de hele mensheid over in de handen van Satan. Ik dacht bij mezelf: God is onlangs voor de tweede keer geïncarneerd en is naar het atheïstische land China gekomen. Hier werd Hij geconfronteerd met gevaren die nog veel groter waren dan die Hij liep in het Tijdperk van Genade. Vanaf het moment dat Almachtige God is verschenen en Zijn werk is begonnen uit te voeren, heeft de CCP-regering elk middel ingezet om Christus zwart te maken, te belasteren, maniakaal op te jagen en gevangen te nemen, in de ijdele hoop Gods werk af te breken. Het lijden dat God tijdens Zijn twee incarnaties heeft ondergaan overstijgt alles wat wie dan ook zich kan voorstellen, laat staan verdragen. Gegeven het feit dat God zoveel heeft geleden voor ons, zou ik gewetensvoller moeten zijn. Ik moet God tevreden stellen en Hem troosten, zelfs wanneer dit mijn dood betekent. Op dat moment flitsten de beproevingen van alle heiligen en profeten door de eeuwen heen door mijn hoofd: Daniël in de leeuwenkuil, Petrus die omgekeerd aan het kruis werd gehangen, Jakobus die werd onthoofd ... Zonder ook maar één uitzondering gaven deze heiligen en profeten op de rand van de dood een welluidend getuigenis voor God, en ik realiseerde me dat ik hun geloof, hun toewijding en onderwerping aan God moest evenaren. Daarom bad ik stilletjes tot God: “Lieve God! U bent onschuldig aan zonde maar werd voor onze redding gekruisigd. Daarna reïncarneerde u in China om uw werk te verrichten, uw leven te riskeren. Uw liefde is zo groot dat ik u nooit zal kunnen terugbetalen. Het is mijn grootste eer vandaag met u te lijden en ik ben bereid getuigenis af te leggen om uw hart te troosten. Ik zal nooit een klacht uiten, zelfs niet als Satan me mijn leven afneemt!” Met mijn geest gefocust op Gods liefde, leek de pijn in mijn lichaam beduidend minder te worden. Tijdens de laatste helft

van die nacht bleven de politieagenten me om beurten martelen. Pas om negen uur de volgende ochtend maakten ze eindelijk mijn benen los, maar lieten me aan het raam hangen. Mijn beide armen waren volledig verdoofd en gevoelloos en mijn hele lichaam was opgezwollen. Op dat moment werd de zuster met wie ik samen plichten vervulde de aangrenzende ondervragingsruimte binnengebracht. Plotseling kwamen er acht of negen agenten op een rij mijn ondervragingsruimte binnen en trad er een kleine, dikke, geïrriteerde politieagent binnen die de politieagenten die mij onder handen hadden genomen vroeg: “Heeft ze al gesproken?” “Nog niet” antwoordden ze. Zodra hij hun antwoord hoorde, sprong hij op mij af, sloeg me twee keer in me gezicht en schreeuwde razend: “Je werkt nog steeds niet mee! We weten je naam en we weten dat je een belangrijke leider in de kerk bent. Denk niet dat we niets weten! Waar heb je het geld opgeborgen?” Toen hij zag dat ik bleef zwijgen, bedreigde hij me en zei: “Het is veel beter voor je het ons zelf te vertellen dan dat wij erachter komen. Gezien je positie in de kerk zul je worden veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf!” Even later hielden ze mijn bankpas omhoog en vroegen naar de tenaamstelling en de pincode. Ik dacht bij mezelf: laat ze het maar weten, wat maakt het uit? Mijn familie stortte toch niet veel geld op die rekening. Misschien vallen ze me niet langer lastig over het geld van de kerk als ze de rekening zien. Toen ik tot dit besluit gekomen was, gaf ik hun de naam en de pincode.

Wat later vroeg ik of ik naar de wc mocht en toen pas maakten ze me los. Ik was op dat moment de macht over mijn benen reeds volledig kwijtgeraakt. Ze droegen me dus naar de wc en hielden voor de deur de wacht. Ik had echter ook al mijn gevoel in mijn handen verloren en de opdrachten van mijn brein bereikten ze gewoon niet. Ik stond daar dus maar tegen de muur geleund, niet in staat mijn broek open te doen. Toen ik na enige tijd nog steeds niet uit de wc was gekomen, schopte een van de politieagenten de deur open en schreeuwde met een wellustige grijns tegen me: “Ben je nog steeds niet klaar?” Toen hij zag dat ik mijn handen niet kon bewegen, liep hij op me af en maakte mijn broek los. Na afloop deed hij mijn broek weer dicht. Er had zich een groep mannelijke agenten rond de wc verzameld die allerlei hatelijke opmerkingen maakten en me met hun vuile praat vernederden. Het onrecht dat deze schurken en demonen een onschuldig meisje van in de twintig zoals mij vernederden overweldigde me plotseling en ik begon te huilen. Ook kwam de gedachte in me op dat, als mijn handen werkelijk verlamd waren en ik in de toekomst niet voor mezelf zou kunnen zorgen, ik maar beter dood kon zijn. Als ik op dat moment in staat zou zijn geweest normaal te lopen, zou ik uit het gebouw zijn gesprongen en er op dat moment een einde aan hebben gemaakt. Precies op het moment dat ik op m’n zwakst was, schoot me de kerkelijke lofzang “Ik zal mijn liefde en trouw aan God geven en mijn missie voltooien om God te verheerlijken. Ik ben vastbesloten om standvastig te zijn in het getuigen van God en nooit toe te geven aan Satan. Ach, mijn hoofd mag dan misschien

kapotgaan en er mag dan bloed vloeien, maar de moed van Gods volk kan niet verdwijnen. Gods vermaningen rusten op het hart. Ik neem me voor Satan de duivel te vernederen. Pijn en tegenspoed zijn voorbeschikt door God, ik zal vernedering verduren om trouw aan Hem te zijn. Ik zal nooit meer maken dat God tranen plenget of Zich zorgen maakt” (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods verlichting en illuminatie schonken me nogmaals geloof en mijn geest werd versterkt. Ik dacht bij mezelf: ik mag niet in Satans listen trappen en mijn leven om iets als dit beëindigen. Ze vernederen en beschimpen me opdat ik iets doe wat God pijn doet en waarmee ik Hem verraad. Wanneer ik zelfmoord pleeg, doe ik alleen maar precies wat ze met hun achterbakse complot willen bereiken. Ik mag Satans samenzwering niet laten slagen. Zelfs als ik werkelijk verlamd ben, zolang ik nog één ademtocht in me heb, moet ik blijven leven om getuigenis te geven voor God.

Toen ik terugkeerde naar de ondervragingsruimte, stortte ik van uitputting neer op de vloer. Er kwamen verschillende politieagenten om me heen staan die tegen me schreeuwden en me bevalen op te staan. De kleine, dikke agent die me in het gezicht had geslagen, sprong op me toe, gaf me een gemene schop en beschuldigde me maar te doen alsof. Op dat moment begon mijn lichaam te trillen, werd ik kortademig en begon te hyperventileren. Mijn linkerbeen en de linkerkant van mijn borst begonnen stuiptrekkingen te vertonen en trokken samen. Mijn hele lichaam werd koud en stijf, en hoe twee agenten ook trokken en bogen, ze waren niet in staat me recht te trekken. Ik wist van binnen dat God deze pijn en aandoening gebruikte om me een uitweg te bieden, anders zouden de agenten zeker door zijn gegaan me wreed te martelen. Pas nadat ze de penibele gesteldheid zagen waar ik me in bevond, hielden de politieagenten eindelijk op me te slaan. Ze bonden me vervolgens vast in de tijgerstoel en gingen de naastgelegen kamer binnen om mijn zuster van de kerk te martelen. Twee agenten bleven achter om de wacht over me te houden. Toen ik mijn zuster steeds weer opnieuw bloedstollende kreten hoorde slaken, wilde ik zo graag bij die demonen naar binnen stormen om ze tot de dood te bevechten, maar in werkelijkheid was ik niet meer dan een ingestort, volkomen uitgeput hoopje mens. Het enige wat ik dus kon doen was tot God bidden en God smeken mijn zuster kracht te schenken en haar te beschermen zodat ze getuigenis kon geven. Op dat moment vervloekte ik rancuneus die boosaardige, goddeloze partij die haar volk in deze diepten van lijden had gestort en vroeg God deze beesten in menselijke vorm te straffen. Wat later, toen ze me ingestort zagen liggen, ogenschijnlijk op de drempel van de dood, en ze geen gedoe wilde hebben met iemand die overleed terwijl zij de verantwoordelijkheid hadden, zonden ze me uiteindelijk naar het ziekenhuis. Toen ik in het ziekenhuis was aangekomen begonnen mijn benen en borst opnieuw stuiptrekkingen te vertonen en samen te trekken. Er waren verschillende mensen voor nodig om mijn lichaam weer in rechte positie te buigen. Mijn beide handen waren opgezwollen als

ballonnen en overdekt met gestold bloed. Mijn handen waren helemaal opgezet van pus en ze konden geen infuus aanleggen omdat, zodra ze de naald hadden ingebracht, het bloed uit de ader begon te stromen en het weefsel rond de plek van de injectie met bloed werd doordrenkt en begon te bloeden. Toen de arts zag wat er gebeurde zei hij: “We moeten deze handboeien afdoen!” Hij adviseerde de politie ook me naar het gemeentelijk ziekenhuis te sturen voor verder onderzoek omdat hij bang was dat ik een hartaandoening had. De boosaardige politieagenten wilden niets doen om me te helpen, maar daarna deden ze me geen handboeien meer om. De volgende dag schreef de politieagent die me had ondervraagd een verklaring vol met godslasteringen die zou worden gebruikt als mijn mondelinge getuigenverklaring en eiste dat ik deze zou ondertekenen. Toen ik weigerde de verklaring te ondertekenen, werd hij geïrriteerd, greep mijn hand en dwong me mijn vingerafdruk op de verklaring te zetten.

Op 9 april, tegen de avond, escorteerden de directeur van de divisie en twee andere mannelijke politieagenten me naar het detentiecentrum. Toen de arts van het detentiecentrum zag dat mijn hele lichaam was opgezwollen, dat ik niet kon lopen, geen gevoel in mijn armen had en op de drempel van de dood leek te staan, weigerden ze me toe te laten, bang dat ik daar zou overlijden. De directeur van de divisie onderhandelde toen bijna een uur lang met de gouverneur van het detentiecentrum en beloofde dat als er iets met me zou gebeuren, het detentiecentrum niet verantwoordelijk zou worden gehouden. Pas toen stemde de gouverneur er eindelijk mee in me in hechtenis te nemen.

Meer dan tien dagen later werd er een dozijn politieagenten overgebracht van andere districten en tijdelijk in het detentiecentrum gestationeerd om mij in ploegendienst dag en nacht te ondervragen. Er gelden beperkingen voor de hoeveelheid tijd die een gevangene kan worden ondervraagd, maar de politie zei dat dit een grote, belangrijke en bijzonder ernstige zaak was, en dus lieten ze me gewoon niet met rust. Omdat ze bang waren dat mijn gezondheid, gezien mijn fragiele gesteldheid, weleens in kritieke toestand zou kunnen raken wanneer ze me te lang zouden ondervragen, beëindigden ze hun ondervragingen rond één uur 's nachts en stuurden me vervolgens terug naar mijn cel. De volgende ochtend rond zonsopkomst werd ik dan weer opgeroepen. Ze ondervroegen me ongeveer 18 uur per dag, drie dagen achterelkaar. Hoe stevig ze me ook ondervroegen, ik sprak geen woord. Toen ze zagen dat hun harde tactiek niet werkte, schakelden ze over op een zachte tactiek. Ze begonnen zich bezorgd te tonen over mijn verwondingen, kochten medicijnen voor me en smeerden zalf op mijn wonden. Geconfronteerd met deze plotselinge uiting van ‘vriendelijkheid’, liet ik mijn voorzichtigheid varen en dacht bij mezelf: als ik ze slechts iets irrelevantes over de kerk vertel, is het vast niet zo erg ... Onmiddellijk schoten me Gods woorden te binnen: **“Ga niet onbezonnen te werk, maar kom wat vaker dicht bij me als deze dingen jullie overkomen. Wees in alle opzichten**

voorzichtiger en behoedzamer, opdat je je niet tegen mijn tuchtiging verzet en in Satans listige plannen verstrikt raakt” (‘Hoofdstuk 95’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik realiseerde me plotseling dat ik in Satans sluwe valstrik was getrapt. Waren dit niet dezelfde mensen die me slechts een paar dagen geleden hadden gemarteld? Ze konden hun gedrag veranderen, maar hun boosaardige natuur was onveranderlijk – eens een demon, altijd een demon. Gods woorden schudden me wakker en maakte me duidelijk dat deze mensen slechts wolven in schaapskleren waren en dat ze altijd verborgen motieven koesterden. In het vervolg, hoe ze me ook verleidden en hoe stevig ze me ook ondervroegen, sprak ik geen woord. Niet lang daarna openbaarde God me hun ware aard. Een agent die kapitein Wu werd genoemd ondervroeg me fel: “Je bent een leider in de kerk en toch weet je niet waar het geld is? Als je het ons niet vertelt, hebben we andere manieren om erachter te komen!” Een oude, uitgemergelde politieagent begon vreselijk te schelden en schreeuwde: “Verdomme, we geven je een vinger en je neemt de hele hand! Als je niet spreekt, sturen we je weg en hangen je weer op. We zullen wel eens zien of je nog steeds een Liu Hulan wilt zijn en informatie voor ons wilt achterhouden! Ik weet heel veel manieren om je aan te pakken!” Hoe meer hij op deze manier sprak, hoe meer ik vastbesloten raakte te blijven zwijgen. Uiteindelijk raakte hij verbitterd, liep op me af, gaf me een duw en zei: “Met dit soort gedrag is twintig jaar een lichte straf!” Nadat hij dit had gezegd stormde hij gefrustreerd de kamer uit. Wat later kwam een agent van het Provinciale Departement van Openbare Veiligheid verantwoordelijk voor zaken van nationale veiligheid me ondervragen. Hij legde vele verklaringen af waarmee hij God aanviel en zich tegen Hem verzette en schiep constant op hoe ervaren en scherpzinnig hij was, iets wat andere agenten ertoe bracht hem met lof te overladen. Toen ik zijn zelfgenoegzame en zelfvoldane lelijkheid zag en al zijn de waarheid perverterende beweringen, geruchten-zaaiende leugens en valse beschuldigingen aanhoorde, voelde ik zowel haat als walging voor deze agent. Ik kon het zelfs niet verdragen naar hem te kijken en bleef dus gewoon recht voor me uit naar de muur voor me staren en weerlegde al zijn argumenten in mijn hoofd. Zijn tirade duurde de hele ochtend en toen hij eindelijk klaar was vroeg hij wat ik dacht. Ik zei ongeduldig: “Ik ben laagopgeleid, ik heb dus geen idee waar je over aan het bazelen was.” In woede ontstoken sprak hij tot de andere ondervragers: “Er is geen hoop voor haar. Ik denk dat ze al al met God besmet is, ze is er geweest!” Na deze woorden sloop hij terneergeslagen weg.

Door de wrede vervolging van deze duivels te ondergaan, ervoer ik de gruwelijkheid van een leven zonder mensenrechten in dit land geregeerd door de duivelse CCP. Mensen die in God geloven zijn de CCP-regering een doorn in het oog. Ze gebruikten elke truc uit hun boek om mij te straffen en te martelen in de ijdele hoop me te doden. God was echter mijn trouwe bondgenoot en mijn redding. Hij redde me telkens opnieuw uit de kaken van de dood, waarmee Hij me in

staat stelde Zijn ware liefde te ervaren en de vriendelijkheid en goedheid van Zijn hart te zien. Toen de politieagenten me mijn cel in het detentiecentrum binnensleepten en ik zag dat Zuster Wang in dezelfde cel zat, werd mijn hart door het zien van deze geliefde overweld door een warm gevoel. Ik wist dat dit Gods orkestratie en ordening was en dat Gods liefde over me waakte. Ook wist ik dat God dit had gedaan omdat ik op dat moment praktisch verlamd was – mijn armen en handen waren heel erg opgezwollen en opgezet door pus, ik had geen gevoel in mijn vingers, die dik waren als worstjes en hard aanvoelden, ik kon nauwelijks mijn benen bewegen en mijn hele lichaam was zwak en geteisterd door pijn. Zes maanden lang stond ik nauwelijks op van mijn verwarmde bakstenen bed en was niet in staat voor mezelf te zorgen. Pas na zes maanden kon ik mijn handen weer een beetje bewegen, maar ik kon nog steeds geen dingen vasthouden (tot op de dag van vandaag wordt mijn hand pijnlijk, zwak en gevoelloos wanneer ik met één hand een bord probeer vast te houden, als ik mijn andere hand niet zou gebruiken ter ondersteuning, zou ik niet eens in staat zijn het bord omhoog te houden. Tijdens die periode zorgde mijn zuster elke dag voor me, ze poetste mijn tanden voor me, maakte mijn gezicht schoon, deed me in bad, kamde mijn haar en voerde me ... Eén maand later werd mijn zuster vrijgelaten en werd ik geïnformeerd dat ik formeel gearresteerd was. Nadat mijn zuster was vrijgelaten en ik erover nadacht, hoe ik nog steeds niet in staat was voor mezelf te zorgen en geen idee had hoeveel langer ik nog opgesloten zou blijven, voelde ik me ongelofelijk hulpeloos en somber. Automatisch riep ik uit tot God: “O God, ik voel me als iemand die kreupel is – hoe kan ik ooit op deze manier doorgaan? Ik smeeek u mijn hart te beschermen zodat ik deze situatie kan overwinnen.” Net toen ik echt ten einde raad was en me volkomen verloren voelde, dacht ik aan Gods woorden: **“Hebben jullie erover nagedacht dat jullie God je op een dag op een volledig onbekende plek zal plaatsen? Kunnen jullie je voorstellen wat er op een dag, wanneer ik alles van jullie zou kunnen wegrukken, van je zou worden? Zou jullie energie op die dag zijn zoals die nu is? Zou jullie geloof opnieuw verschijnen?”** (‘Jullie moeten het werk begrijpen; volg niet in verwarring!’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren als een lichtend baken dat mijn hart verlichtte en me in staat stelde Zijn wil te begrijpen. Ik dacht bij mezelf: de omgeving waar ik nu mee wordt geconfronteerd is de omgeving die ik het slechtst ken. God wil dat ik Zijn werk ervaar binnen zo’n omgeving en zo mijn geloof vervolmaken. Mijn zuster mag me verlaten hebben, God heeft me zeker niet verlaten! Nu ik terugdenk aan het pad dat ik heb bewandeld, zie ik dat God me bij elke stap van de weg heeft geleid! Als ik vertrouw op God, is er geen moeilijkheid die niet overwonnen kan worden. Ik zag dat mijn geloof te klein was, dus bad ik daarom tot God: “Lieve God, ik ben bereid mijn lot volledig in uw handen te leggen en me te onderwerpen aan uw orkestraties. Met welke situaties ik in de toekomst ook wordt geconfronteerd, ik zal me aan u onderwerpen en niet klagen.” Nadat ik mijn gebed had beëindigd kwam er een gevoel van sereniteit en kalmte over me. In de middag

van de volgende dag bracht de cipier een nieuwe celgenoot binnen. Toen ze mijn situatie zag, begon ze zonder dat ik daarom behoefde te vragen voor me te zorgen. Hierin zag ik Gods wonderbaarlijkheid en trouw. God had me niet verlaten – alle dingen in de hemel en op de aarde liggen in Gods handen, waaronder de gedachten van de mens. Hoe zou deze vrouw, die ik nooit eerder had ontmoet, zonder Gods orkestraties en regelingen zo vriendelijk voor me zijn geweest? Daarna was ik nog vaker getuige van Gods liefde. Toen deze vrouw werd vrijgelaten uit het detentiecentrum, zorgde God dat er steeds weer opnieuw een andere vrouw kwam om voor me te zorgen. Geen van de vrouwen had ik ooit eerder ontmoet. Ze gaven de zorg voor mij van de een op de ander over, als ware het een estafettestokje. Er waren zelfs gevangenen die geld op mijn rekening overmaakten nadat ze waren vrijgelaten. Gedurende deze periode, hoewel ik nog wel wat lichamelijke pijn leed, kon ik uit de eerste hand de oprechtheid van Gods liefde voor de mens te ervaren. In welk soort situatie de mens ook verzeild raakt, God laat hem nooit alleen en staat hem altijd terzijde. Zolang de mens het geloof in God niet verliest, zal hij zeker getuige kunnen zijn van Gods daden.

Ik werd een jaar en drie maanden vastgehouden en daarna door de CCP-regering aangeklaagd voor ‘het via de Xie Jiao-organisatie belemmeren van de wetshandhaving’ en werd veroordeeld tot drie jaar en zes maanden gevangenschap. Na mijn veroordeling werd ik overgebracht naar de Provinciale Vrouwengevangenis om mijn straf uit te dienen. In de gevangenis werden we aan een nog onmenselijkere behandeling onderworpen. We werden gedwongen elke dag fysieke arbeid te verrichten en onze dagelijkse werkquota overschreden ruimschoots wat iemand redelijkerwijze kon voltooien. Wanneer we niet in staat waren ons werk af te maken, werden we onderworpen aan lijfstraffen. Vrijwel al het geld dat we verdienden met ons werk verdween in de zakken van de cipiers. We kregen slechts een paar yuan per maand als vermeend levensonderhoud. Het officiële standpunt dat de gevangenis bezigde, was dat ze de gevangenen heropvoedde, maar in werkelijkheid waren we slechts hun geldmachines, hun onbetaalde dienaren. Zo op het oog leek het alsof de gevangenisregels voor het verminderen van de straffen van de gevangenen heel humaan waren – door aan bepaalde voorwaarden te voldoen konden gevangenen in aanmerking komen voor een passende vermindering van hun straf. In feite was dit echter slechts een façade en alleen maar voor de sier. In werkelijkheid bestond hun zogenaamde humane systeem uit niet meer dan lege woorden op papier: de bevelen die persoonlijk door de cipiers werden uitgevaardigd waren de enige wetten die echt golden. De gevangenis controleerde strikt het jaarlijkse totaal aan strafvermindering om ervoor te zorgen dat er voldoende arbeidscapaciteit was en zo te garanderen dat het inkomen van de cipiers niet zou verminderen. De ‘strafverminderingslijst’ was een instrument dat door de gevangenis werd gebruikt om de arbeidsproductiviteit te verhogen. Van de honderden gevangenen kwamen er

slechts een stuk of tien op de ‘strafvermindingslijst’. De mensen werkten zich dus kapot en gaven zich over aan intriges om een plaatsje op de lijst te veroveren. De meeste gevangen die uiteindelijk op de lijst terechtkwamen waren echter degenen met connecties bij de politie die sowieso geen fysieke arbeid hoefden te verrichten. Gevangenen hadden geen andere keuze dan hun verbittering hierover voor zichzelf te houden. Sommigen pleegden uit protest zelfmoord, maar wanneer ze dit deden verzoonde de gevangenis gewoon willekeurig verhalen om de families van de slachtoffers tevreden te stellen. Hun dood was dus voor niets geweest. In de gevangenis behandelden de cipiers ons nooit als mensen. Als we met hen wilden spreken, moesten we neerhurken op de grond en naar hen opkijken, en als er iets was wat ze niet beviel, scholden ze ons uit en beledigden ons met smerige obsceniteiten. Wanneer er hooggeplaatste ambtenaren op inspectie kwamen, moesten we meespelen met hun toneelstukjes. De cipiers bedreigden ons van tevoren en droegen ons op goede dingen over de gevangenis te zeggen zoals: “Onze maaltijden zijn heerlijk, de cipiers zorgen goed voor ons, we werken nooit meer dan acht uur per dag en we krijgen vaak amusement aangeboden ...” Op zulke momenten werd ik zo kwaad dat mijn hele lichaam schudde van boosheid. Deze demonen waren zulke hypocrieten: ze waren duidelijk niets meer dan mensen verslindende lijkenpikkers, maar ze bleven maar doen alsof ze de vriendelijkste en barmhartigste mensen waren. Hoe sinister, verachtelijk en schaamteloos! Toen de drieënhalve lange jaren van mijn straf eindelijk ten einde waren gekomen en ik naar huis terugkeerde, kon mijn familie de verschrikking die ze voelden toen ze me zagen niet verbergen. Ik zag eruit als een menselijk skelet, zo broos en uitgeput dat ik nauwelijks herkenbaar was. Er werden vele tranen vergoten. Onze harten waren echter vol van dankbaarheid voor God. We dankten God dat ik het er levend van af had gebracht en dat Hij me had beschermd zodat ik ongebroken uit deze hel op aarde te voorschijn was gekomen.

Pas nadat ik naar huis terug was gekeerd kwam ik erachter dat de politie tijdens mijn gevangenschap twee keer langs was gekomen en het huis had geplunderd en doorzocht. Mijn ouders, die beiden in God geloofden, waren het huis ontvlucht en waren twee jaar op de vlucht geweest om te voorkomen dat ze door de overheid gevangen zouden worden genomen. Toen zij eindelijk terugkeerden naar huis, was het onkruid op de binnenplaats even hoog gegroeid als het huis zelf, een deel van het dak was ingestort en het was allemaal een vreselijke puinhoop. De politie was ook rondgegaan in ons dorp om allerlei leugens over ons te verspreiden. De politieagenten hadden verteld dat ik iemand voor een bedrag van een miljoen tot meer dan honderd miljoen RMB (ongeveer 150.000-15.000.000 USD) had opgelicht en dat mijn ouders iemand voor een paar honderdduizend RMB hadden bedrogen om mijn kleine broertje naar de universiteit te sturen. Deze bende demonen vormden een stel gecertificeerde professionele leugenaars, ze waren de allerbeste! In werkelijkheid had mijn jongere broer, omdat mijn ouders

van huis waren gevlucht, het geld van een beurs en leningen moeten gebruiken om zijn collegegeld te betalen en af te studeren. Bovendien had hij toen hij uit huis ging om te gaan werken, eerst beetje bij beetje zijn reiskosten bij elkaar moeten sparen door het graan dat onze familie verbouwde en de meidoornbessen die hij plukte te verkopen. Dit weerhield deze duivels er niet van gewetenloos te handelen en onze familie met valse beschuldigingen in een kwaad daglicht te stellen, geruchten die tot op de dag van vandaag rondgaan. Zelfs nu nog word ik door mijn dorp afgewezen vanwege mijn reputatie als veroordeelde politiek misdadiger en oplichter. Deze bende demonen die moordt zonder met de ogen te knippen, deze duivelse overheid die geen respect toont voor het menselijk leven, deze ondergeschikten van Satan die valse beschuldigingen uiten en de publieke opinie manipuleren – ik veracht ze allemaal! Hoewel de duivel ons valselyk beschuldigt, belastert en vervolgt, heeft dit me alleen maar in staat gesteld om duidelijker de zich tegen God verzettende, perverse en hemeltergende, boosaardige natuur en het weerzinwekkende ware gezicht van de CCP-regering te zien. Het heeft me ook in staat gesteld Gods liefde en redding te ervaren. Hoe meer de duivel ons vervolgt, hoe meer het ons besluit versterkt Almachtige God tot het einde toe te volgen. Als ik deze wrede vervolging door die demonen niet had meegemaakt, wie weet wanneer mijn geest dan zou zijn ontwaakt of wanneer ik er dan toe zou zijn gekomen Satan echt te verachten en voor eens en voor altijd te verloochenen.

Wanneer ik terugdenk aan de jaren dat ik God volgde, zie ik in dat ik Gods woorden die de demonische aard en essentie van de CCP-regering blootleggen alleen maar op een theoretisch niveau had aanvaard, maar ik ze nooit echt had begrepen. Omdat ik vanaf jonge leeftijd was geïndoctrineerd met de principes van een ‘patriottische opvoeding’, die me conditioneerden en systematisch misleidden op een bepaalde manier te denken, dacht ik zelfs dat Gods woorden overdreven waren. Ik kon mezelf er gewoon niet toe brengen ons land niet langer te verafgoden; ik dacht dat de Communistische Partij altijd gelijk had, dat het leger ons vaderland beschermde, en dat de politie kwaadaardige elementen uit de samenleving bestrafte en uitroeide en de belangen van het publiek beschermde. Alleen door de vervolging door die demonen zelf te ervaren, begon ik het ware gezicht van de CCP-regering te zien. Ze is uiterst bedrieglijk en hypocriet en heeft het Chinese volk en de hele wereld jarenlang bedrogen met haar leugens. Ze beweert herhaaldelyk ‘godsdienstvrijheid en wettelyke democratische rechten’ te handhaven, maar in werkelijkheid vervolgt ze moedwillig religieuze overtuigingen. Het enige dat ze werkelijk handhaaft is haar eigen tirannie, gedwongen controle en despotisme. Hoewel mijn vlees zwaar gewond was geraakt tijdens de wrede vervolging van de CCP, ik me zwak voelde en pijn leed, verlichtte Gods woorden me voortdurend en schonken me geloof en kracht, zodat ik in staat was Satans listen te doorzien en te getuigen voor God. Tegelykertyjd had ik een diep besef

van Gods liefde en goedheid, en mijn geloof om God te volgen was versterkt. Precies zoals het woord van Almachtige God luidt: **“Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik ben nu teruggekeerd naar de kerk en ik vervul mijn plicht door het evangelie te prediken. Dank aan God!

Sommige bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap.